

J. G. Vajt

SVEDOČANSTVA
za
CRKVU

Knjiga četvrta
Brojevi 26. do 30.

Naslov originala:

TESTIMONIES
for
The Church
VOLUME FOUR
Comprising Testimonies Number 26 to 30
by E. G. White

*„Zakon i svjedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore.” - Isaija
8,20.*

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj dvadeset i šest

Biblijske biografije

Biografije opisane u Bibliji predstavljaju istorijske zapise o pojedincima koji su zaista postojali. Od Adama, tokom uzastopnih pokoljenja, pa sve do apostolskih vremena imamo jasne i neulepšane zapise o onome što se zaista događalo i o stvarnim doživljajima navedenih ličnosti. Mnogi se čude što nadahnuti istorija o životu po i božnih ljudi iznosi činjenice koje bacaju senku na njihov moralni karakter. Nevernici s velikim zadovoljstvom ističu ove grehe i ismejavaju one koji su ih počinili. Nadahnuti pisci nisu ni pokušavali da zapise koji na svetim stranicama govore o ljudskim slabostima i greškama zamagle lažnim prikazivanjem. Bogom pozvani pisci pisali su po nalogu Svetog Duha samo ono što im je bilo diktirano. Iznoseći istinu u njenoj potpunosti, otkrivali su i teške i odvratne činjenice iz razloga koje naš um u svojoj ograničenosti ne može potpuno da shvati.

Jedan od najjačih dokaza u prilog autentičnosti Svetog pisma upravo je u tome što se tu ne prikriva istina niti se umanjuju gresi i najistaknutijih ličnosti. Mnogi smatraju da je lako prepričati ono što se dešava oko nas u svakodnevnom životu. Ali je dokazano da je čoveku nemoguće da ima potpuno nepristrasno mišljenje i sud o nekome od svojih savremenika. Isto je tako skoro nemoguće, ne odstupajući ni najmanje od stroge istine, prepričati istoriju pojedinca ili naroda sa čijim smo životom upoznati. Ljudski um je toliko podložan predrasudama da mu je nepristrasno rasuđivanje gotovo nemoguće. Ili se nedostaci i greške lica koja se opisuju suviše ističu, ili se pak suviše sjaja pridaje njegovim vrlinama, u zavisnosti od toga da li mu je pisac naklonjen ili ne. Ma koliko istoričar želeo da bude nepristrasan, svi kritičari će se složiti da je veoma teško zaista biti takav.

Međutim, božansko pomazanje uzdizalo je nadahnute pisce iznad ljudskih slabosti, i oni su jednostavno iznosili suštu istinu. Koliko je biografija napisano o besprekornim hrišćanima koji su svojim svakodnevnom životom i u porodici i u Crkvi ostavili blistave primere pobožnosti. Nikakva mana ne pomračuje lepotu njihove svetosti, nije zabeležena nijedna njihova greška po kojoj bi se videlo da su i oni bili samo ljudi od zemlje kao i svi ostali, i podložni istim iskušenjima. Ali da je njihova istorija pisana perom nadahnuća, kako bi drugačije ona izgledala! Bile bi razotkrivene ljudske slabosti, borba sa sopstvenim „ja,” zanesenjaštvo i oholost, možda i skriveni gresi i neprekidna borba između duha i tela. Čak ni lični dnevници ne otkrivaju na svojim stranicama grešne postupke autora. Ponekad je zabeležen i poneki sukob sa zlom, ali obično tek onda kad je dobro već pobedilo. Tu se mogu naći verni zapisi o postupcima vrednim pohvale i plemenitim poduhvatima; ali bilo bi previše očekivati od pisca i kad ima najpoštenije namere da o svom životu napiše baš sve. Za čoveka je takođe gotovo nemoguće da svoje mane otvoreno stavi na uviđaj svojim prijateljima.

Da su Bibliju, koja za nas tako mnogo znači, pisali nenadahnuti ljudi, ona bi sasvim drugačije izgledala i predstavljala bi obeshrabrujuće zapise za zabludele smrtnike, koji se bore sa svojim prirodnim sklonostima i kušanjima lukavog neprijatelja. Međutim, ovakva kakva je, ona nam daje tačne zapise o verskim iskustvima i najistaknutijih ličnosti svete istorije. Ljudi kojima

je Bog bio naročito naklonjen i poveravao im velike odgovornosti bili su ponekad savladani iskušenjem i činili greh, kao što se i mi danas borimo, posrćemo i često padamo u zabludu. Ali nas, kad klonemo duhom, ohrabruje saznanje da su ovi ljudi milošću Božjom dobijali novu snagu i ponovo se uzdizali iznad svojih prirodnih slabosti. Imajući to na umu, i mi odlučujemo da se ponovo upustimo u borbu.

Gundanje Izrailjaca u pustinji, njihove pobune i nezadovoljstva, silna čuda učinjena u njihovu korist i kazne koje su ih stizale zbog njihovog idolopoklonstva i nezahvalnosti prema Bogu, sve je to zapisano za naše dobro. Primeri Izrailjaca u Starom zavetu zapisani su za opomenu nama da ne bismo sličnim neverovanjem izazivali Božji gnjev kao i oni. Da u biblijskoj istoriji nisu zapisani i gresi Izrailjaca već samo njihove vrline, ona za nas ne bi predstavljala tako sveobuhvatne pouke kakve danas predstavlja.

Nevernici i zagovornici greha opravdavaju svoje zločine pozivajući se na grehe ljudi kojima je Bog dao autoritet u starozavetno vreme. „Ako su ti sveti ljudi, popuštali iskušenjima i grešili, onda nije nikakvo čudo što i mi činimo tako,“ zaključuju ovakvi. Za sebe oni time hoće da kažu da konačno i nisu tako zli, imajući pred sobom primere tako istaknutih ljudi koji su i pored toga grešili.

Načela pravednosti zahtevala su da se u biblijskoj istoriji tačno zapišu činjenice za dobro onih koji to kasnije budu čitali. U tome vidimo dokaze o božanskoj mudrosti. Bog u svojoj Reči od nas traži da držimo Njegov zakon, ali tu se - za naše dobro - daju ne samo upozorenja o kazni za neposlušnost već je dat i sažet zapis o životu Adama i Eve u raj u i o žalosnim posledicama njihove neposlušnosti. Sve to je zapisano jednostavno ali tačno i neuvijeno. Tu je i zapis o Zakonu koji je čoveku dat još u Edemu i kazni predviđenoj za neposlušnost. Zatim sledi istorija o kušanju, padu i izgnanstvu naših praroditelja. Njihov primer zabeležen je kao opomena protiv neposlušnosti, kako bismo bili sigurni da je plata za greh smrt, da Božja pravda mora biti zadovoljena i da On i od nas traži strogo držanje Njegovih zapovesti. Kada je zakon bio objavljen na Sinaju, kako je jasno bila određena kazna za prestup, kako je neizbežna kazna stizala prestupnike i kako su jasno zabeleženi slučajevi koji to očevidno potvrđuju!

Nadahnuti pisci, verni svom zadatku, ne skrivaju grehe kojima su podlegli: Noje, Lot, Avram, Mojsije, David i Solomun, pa čak je i Ilija, čovek tako jake vere, klonuo duhom u času svog teškog kušanja. Verno su zabeleženi Jonina neposlušnost i idolopoklonstvo Izrailja. Petrovo sramno odricanje od Hrista, oštra prepirka između Pavla i Varnave, slabosti i nedostaci proroka i apostola, sve to razotkriva Sveti Duh koji podiže veo tajne sa ljudskog srca. Reč Božja neulepšano otkriva život mnogih vernika sa svim njihovim nedostacima i ludostima, da bi to poslužilo kao opomena i pouka svim budućim generacijama. Da su bili bez ikakvih nedostataka, oni bi bili više nego ljudi, i mi bismo u svojoj grešnosti očajnički sumnjali da ćemo se ikada uzdići na takav nivo savršenosti. Ali gledajući kako su se oni borili i padali, kako su ponovo ustajali i milošću Božjom zadobijali pobedu, i mi bivamo ohrabreni da nastavimo borbu u savladavanju prepreka koje nam naša izopačena priroda stavlja na put.

Bog je uvek zaslužen kažnjavao zločine. On je slao svoje proroke da opomenu krivce, da žigošu njihove zločine i da nad njima izreknu sud. Oni koji postavljaju pitanja zašto Reč Božja otkriva grehe Njegovog naroda na tako jasan način da im se rugači podsmevaju, dok pobožni zbog toga moraju da plaću, treba da imaju na umu da je sve to napisano upravo za nauku njima, kako bi se čuvali pomenutih zala a za ugled uzimali samo vrline onih koji su služili Gospodu.

Nama su potrebne upravo takve pouke kakve nam Biblija iznosi, jer uz otkrivanje greha naglašena je i kazna koja ih neizbežno prati. Bol i kajanje osvedočenog krivca, bolno jadikovanje

duše ranjene grehom dopiru kroz vekove i do naših dana i govore nam koliko je čoveku i onda, kao i danas, neophodna milost Božja i Njegov oprostaj. To nas uči da Bog iako kažnjava greh ima sažaljenja prema grešniku koji se kaje i spreman je da mu oprost.

U svom providenju, Bog je našao za dobro da pripadnike svog naroda poučava i opominje na različite načine. Poznanje svoje volje On im otkriva neposrednom zapovešću, posredstvom Svetih spisa Biblije i Duhom proroštva. Moj je zadatak da otvoreno i jasno ukazujem na greške i zablude Božjeg naroda. To što su gresi izvesnih pojedinaca izneseni na svetlost nije nikakav dokaz da su oni u očima Božjim gori od onih čiji su nedostaci ostali neotkriveni. Međutim, meni je pokazano da nije moje da biram šta treba da radim, već da se smerno potčinim volji Božjoj. Zablude i prestupi u životu takozvanih hrišćana zapisani su za pouku onima koji su skloni da padnu u ista iskušenja. Iskustva prvih, poput svetionika na pučini, predstavljaju stalno upozorenje za druge da se čuvaju opasnosti od podvodnih stena.

Na taj način otkrivene su zamke i lukavstva neprijatelja, značaj usavršavanja hrišćanskog karaktera i sredstva pomoću kojih možemo i da ostvarimo taj cilj. Tako nam Bog ukazuje na ono što treba učiniti da bismo osigurali Njegov blagoslov. Mnogi su skloni da buntovnički reaguju kad se ukaže na grehe koji su njima naročito svojstveni. Duh našeg vremena traži, kao što je traženo i od proroka u staro vreme: „Govorite nam mile stvari” (Is. 30,10). Ali Duh proroštva govori samo istinu. Bezakonje se umnožilo i ljubav mnogih koji tvrde da su Hristovi sledbenici ohladnела je. Oni su slepi za bezakonja sopstvenog srca, i ne uviđaju da se nalaze u stanju potpune bespomoćnosti. Bog u svojoj milosti podiže zavesu i pokazuje im da iza svega vidljivog postoji oko koje vidi ne samo njihove tajne grehe nego i pobude koje pokreću svaki njihov postupak.

Popularne crkve opravdavaju grehe svojih pripadnika i premazuju ih „krečom nevaljalim.” Mnogi od njih se odaju najgorim porocima i ogrezli su u bezakonju. Vavilon je zaista pao i postao tamnica svakojakih nečistih i mrskih ptica! Pod plaštom hrišćanstva nalaze okrilje najodvratniji gresi ovoga doba. Mnogi javno propovedaju da je Božji zakon ukinut, i svojim životom to zaista i potvrđuju. Ako nema Zakona, onda nema ni prestupa, pa prema tome ni greha, jer je greh prestup zakona.

Telesno mudrovanje u neprijateljstvu je s Bogom i buni se protiv Njegove volje. Kad jednom odbaci jaram poslušnosti, čovek nesvesno srlja u bezakonje i zločin. Bezakonje sve više uzima maha među onima koji se razmetljivo hvališu čistotom i savršenstvom verske slobode. Njihov život je mrzak Gospodu, jer oni saraduju sa neprijateljem duša. Oni okreću svoj pogled od svetlosti sadašnje istine, i lepota svetosti za njih je samo senka.

Neshvatljivo je na koliko nesigurnom temelju mnogi zasnivaju svoju nadu na spasenje! Rugajući se zakonu Svemogućega, oni kao da žele da prkose samom Zakonodavcu, i Njegovu Reč čine potpuno ništavnom. Čak i sam sotona, uz sve svoje znanje o božanskom zakonu, ne bi se usudio da o njemu tako govori kao što s katedre govore neki propovednici koji su puni mržnje prema svetom Božjem zakonu; ali, slušajući njihovo bogohuljenje, on likuje.

Pokazano mi je šta je čovek bez poznavanja Božje volje. Njegov život je pun zločina i bezakonja. Ali do kakve promene dolazi u njegovom srcu kad mu Duh Božji u potpunosti otkrije svu veličinu i značaj zakona! Slično Valtazaru, on probuđene svesti čita ono što je napisano rukom Svemogućega a osvedočenje mu obuzima dušu. Gromovi Reči Božje bude ga iz njegove duhovne obamrlosti, i on traži milost u ime Hristovo. Bog je uvek spreman da čuje ovako skrušene molitve, i On iskrenog pokajnika nikada ne ostavlja neutješnog.

Gospod je našao za dobro da mi otkrije potrebe i zablude svoga naroda. Iako je to za mene

bilo veoma bolno, verno sam i u skladu sa uputstvima Svetog Duha otkrivala prestupnicima njihove grehe kao i sredstva kojima od toga mogu da se izleče. Ovo je, u mnogim slučajevima, izazvalo ogovaranje i ogorčenost protiv mene upravo od strane onih za koje sam se zalagala i toliko propatila. Ali ja zbog toga nisam skrenula sa svoga puta. Sam Bog mi je dao ovaj zadatak i, potpomognuta Njegovom snagom, izvršavala sam teške i bolne dužnosti koje je On stavio preda me. Tako je Duh Božji upućivao preko mene ne samo opomene, ukore i osude, već isto tako i slatka obećanja svoje milosti.

Kad bi pripadnici Božjeg naroda pravilno cenili Njegovo postupanje s Njima i prihvatili Njegove pouke našli bi siguran put za svoje noge i svetlost koja bi ih vodila kroz tamu neizvesnosti i čestih obeshrabrenja. Davida je Božje postupanje s njim naučilo pravoj mudrosti i on se pred kaznom Svemogućega ponizio do same zemlje. Prorok Natan je Davidu verno prikazao njegovo pravo stanje, otkrio mu njegove grehe i na taj način mu pomogao da ih prizna i odbaci. „Zakon je Gospodnji savršen,” uzviknuo je on, „osvjedočava i obraća dušu.”

Grešnici koji se kaju nemaju razloga da očajavaju zbog toga što im je ukazano na njihove grehe i što su upozoreni na opasnost. Upravo ti napori učinjeni njih radi pokazuju im koliko ih Bog voli i želi da ih spase. Da bi nasledili večni život, oni treba samo da poslušaju Božji savet i da izvršuju Njegovu volju. Zabludelim u svom narodu Bog otkriva njihove grehe da bi ih, u svetlosti božanske istine, sagledali u svoj njihovoj odvratnosti. I onda je njihova dužnost da ih odbace zauvek.

Bog je i danas moćan da spasava od greha kao što je to bio i u vreme patrijaraha, u vreme Davida, svih proroka i apostola. Mnoštvo slučajeva zabeleženih u svetoj istoriji, koji pokazuju kako je Bog pripadnike svog naroda oslobalao njihovih bezakonja i greha, treba da hrišćane naših dana učine revnosnijim u prihvatanju božanskih pouka i usavršavanju karaktera, da bi se pripremili za strogo ispitivanje dolazećeg suda.

Biblijska istorija bodri srca obeshrabrenih ispunjavajući ih nadom i verom u Božju milost. Ne treba da očajavamo kada iz tih istorijskih zapisa vidimo da su i drugi prolazili kroz slična obeshrabrenja kao i mi, padali u slična iskušenja, pa ipak izašli kao pobednici i primili Božji blagoslov. Zabludeloj duši reči nadahnuća uvek donose utehu i ohrabrenje. Iako su i patrijarsi i proroci bili podložni ljudskim slabostima, ipak su verom dobili priznanje i odobravanje neba, izborili svoju bitku u sili Gospodnjoj i slavno pobedili. Tako i mi možemo da se oslonimo na zasluge Hristove iskupljujuće žrtve i da pobedimo u ime Njegovo. Ljudska priroda je samo ljudska od dana Adamovih pa sve do današnje generacije, a ljubav Božja ostaje neuporediva kroz sve vekove.

Jedinstvo Crkve

Draga braćo, kao što različiti udi ljudskog organizma ujedinjeni čine telo kompletnim, i svaki izvršava svoju ulogu pokoravajući se vlasti razuma koji upravlja celinom, tako i članovi Hristove Crkve treba da budu sjedinjeni u jednoj skladnoj organizaciji i potčinjeni posvećenom razumu celine.

Napredak Crkve ometaju svojim pogrešnim postupcima sami njeni članovi. Sam čin pristupanja Crkvi, iako veoma značajan i neophodan, nikoga ne čini hrišćaninom niti može da mu osigura spasenje. Pravo na spasenje ne možemo steći samim tim što nam je ime zapisano u knjigu Crkve, ako smo u srcu daleko od Hrista. Mi treba da budemo Njegovi verni predstavnici na ovoj

Zemlji, radeći u potpunoj usklađenosti s Njim. „Ljubazni, sad smo djeca Božja.” Imajmo uvek na umu to sveto srodstvo i trudimo se da ne učinimo ništa čime bismo obeščastili delo našeg nebeskog Oca.

Vera koju ispovedamo veoma je uzvišena. Kao adventisti koji praznuju subotu, mi ispovedamo poslušnost svim Božjim zapovestima i očekujemo skori dolazak našeg Iskupitelja. Svojim malobrojnim vernicima Bog je poverio najsvečaniju vest opomene za ovaj svet. Svojim rečima i delima moramo pokazati da shvatamo veliku odgovornost koja nam je poverena. Naša svetlost treba da blista tako jasno da i drugi vide da svojim svakodnevnim životom slavimo Boga, da smo stalno povezani s nebom kao sunaslednici Hristovi, da bismo kad se pojavi u sili i slavi velikoj, bili kao i On.

Svi mi, kao članovi vidljive Hristove Crkve i kao radnici u Njegovom vinogradu, treba da osećamo ličnu odgovornost. Nemojmo očekivati da nam naša braća, koji su isto tako slabi smrtnici kao i mi sami, stalno pomažu; jer nas naš dragi Spasitelj poziva svakog ponaosob da se ujedinimo s Njim, da svoju slabost sjedinimo sa Njegovom snagom, svoje neznanje sa Njegovom mudrošću, svoju nedostojnost sa Njegovim zaslugama. Niko od nas ne može da ostane neutralan. Svojim uticajem mi svedočimo ili za Hrista ili protiv Njega. Mi smo aktivni saradnici ili Hristovi ili neprijateljevi. Ili sakupljamo sa Hristom, ili pak rasipamo. Istinska obraćenost je korenita promena. I sam tok misli i sklonosti srca treba izmeniti i život treba da se potpuno obnovi u Hristu Isusu.

Bog izvodi iz ovog sveta jedan narod koji u savršenom jedinstvu treba da stoji na platformi večne istine. Hristos je došao na svet da se žrtvuje za spasenje izgubljenih i da „očisti sebi narod izabrani koji čezne za dobrim djelima.” Taj proces čišćenja i oplemenjivanja treba da očisti Crkvu od svake nepravde i odagna duh nesloge i svađe, kako bi njeni pripadnici gradili a ne rušili, usmeravajući sve svoje energije na veliko delo koje im je povereno. Božja je namera da Njegov narod doraste u potpuno jedinstvo vere. Neposredno pred svoje raspeće Hristos se molio da Njegovi učenici budu jedno kao što je On jedno sa Ocem, da bi svet verovao da Ga je zaista Otac poslao. Ta dirljiva i čudesna molitva dopire kroz vekove sve do naših dana, jer On naglašava: „Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji uzvjeruju u mene njihove riječi radi.”

Kakvu bi usrdnost trebalo da pokažu Hristovi sledbenici u nastojanju da svojim svakodnevnim životom odgovore na ovu Hristovu molitvu! Mnogi ne shvataju svetost povezanosti sa Crkvom i nerado se potčinjavaju disciplini i ograničavanju. Svojim postupcima i životom oni pokazuju da je za njih lično mišljenje merodavnije od jedinstveno prihvaćenog stava Crkve, i ne ustručavaju se da podstiču duh suprotstavljanja glasu Crkve. Oni koji se nalaze na odgovornim položajima u Crkvi mogu imati svoje nedostatke kao i ostali ljudi, mogu i da pogreše u svojim odlukama; ali i pored svega toga, Crkva Hristova na Zemlji dala im je autoritet koji se ne sme potcenjivati ni prezirati. Hristos je posle svog vaskrsenja preneo vlast na svoju Crkvu, rekavši: „Kojima oprostite grijehe, opraštaju im se; a kojima zadržite, zadržani su.”

Povezanost sa Crkvom ne treba olako raskidati; pa ipak neki koji tvrde da su Hristovi sledbenici, kad im se stane na put ili kad njihov glas nema onaj uticaj koji po njihovom mišljenju zaslužuje, oni prete da će napustiti Crkvu. Ali ako napuste Crkvu najveći gubitnici biće upravo oni; jer se - napuštajući zaštitnu ogradu njenog uticaja - potpuno izlažu svim mogućim kušnjama ovoga sveta.

Svaki vernik treba svim srcem da bude vezan za Crkvu i privržen njenim interesima. Napredak Crkve treba da mu bude na prvom mestu; ali ako on ne oseća svetu obavezu da svojim članstvom bude na blagoslov celini, a ne da gleda svoj lični interes, onda će Crkvi biti daleko

bolje bez njega. Svako od nas je u mogućnosti da nešto učini za delo Božje. Ima i takvih koji troše velike sume novca na nepotreban luksuz; oni ugađaju apetitu i svim svojim prohtevima, a smatraju velikim teretom da svojim sredstvima potpomognu Crkvu. Oni se rado koriste svim preimućtvima koje ona pruža, dok plaćanje računa rado prepuštaju drugima. Oni kojima je zaista stalo do napretka dela Božjeg neće se ustezati da svojim sredstvima potpomognu širenje istog gde god to zatreba. Oni takođe smatraju svetom obavezom da Hristovo učenje ukrašavaju svojim životom i karakterom, živeći u miru i savršenoj slozi sa svojom braćom kao neraskidiva celina. Svoje lično mišljenje oni će uvek rado potčiniti sudu Crkve kao celine. Mnogi žive samo za sebe. Potpuno su zadovoljni svojim stanjem, laskajući sebi da su besprekorni, dok u stvari ništa ne čine za Boga i žive u potpunoj suprotnosti sa Njegovom jasno izraženom voljom. Spoljašnje poštovanje obreda i formi nikada ne može da zadovolji veliku potrebu ljudske duše. Samo ispovedanje vere u Hrista nije dovoljno da bismo se održali na dan Božjeg suda. Neophodno je potpuno pouzdanje u Boga, detinje poverenje u Njegova obećanja i potpuna predanost Njegovoj volji.

Pripadnike svoga naroda Bog je uvek proveravao u vatri nevolja i patnji da bi se pokazala njihova čvrstina i odanost, i da bi se očistili od svakog bezakonja. Pošto je zajedno sa svojim sinom izdržao najteže proveravanje kojem su mogli da budu izloženi, Bog je Avramu preko svog anđela rekao: „Sad poznah da se bojiš Boga, kad nisi požalio sina svojega, jedinca svojega, mene radi.” Ovaj veliki čin vere doprineo je da Avramov karakter zablista besprekornim sjajem. To najubedljivije ilustruje njegovo potpuno poverenje u Gospoda, na čiji zahtev nije mogao da uskrati ništa, pa čak ni sina jedinca koji mu je bio dete obećanja.

Za nas ništa ne bi smelo biti toliko dragoceno da to ne bismo mogli da damo Isusu. Ako Mu vratimo talente koje nam je poverio na čuvanje, On će nam dati još više. Svaki napor koji učinimo za Hrista biće nagrađen i svaka dužnost koju izvršimo, kao da to činimo Njemu, doprineće našoj ličnoj sreći. Bog je svog ljubljenog Sina predao na strašnu smrt raspinjanjem na krst, da bi svi koji uzveruju u Njega postali jedno u Hristu Isusu. Kad je Hristos pristao na tako veliku žrtvu da bi spasao ljude i doveo ih u takvo međusobno jedinstvo, kao što je On jedno sa Ocem - koja danas žrtva sme da bude prevelika za Njegove sledbenike da bi sačuvali to jedinstvo?

Kada ljudi ovoga sveta vide savršeno jedinstvo i slogu u Božjoj Crkvi to će za njih biti snažan dokaz u prilog hrišćanske vere. Neslogom, nesrećnim razmiricama i neznatnim teškoćama u Crkvi mi sramotimo svoga Iskupitelja. Sve ovo moglo bi se izbeći kad bi se sopstveno „ja” potčinilo Bogu i kad bi Hristovi sledbenici uvažavali glas Crkve. Neverstvo nam došaptava da lična nezavisnost podiže naš ugled i značaj, i da svoje nazore o tome šta je dobro i ispravno podrediti sudu Crkve znači slabost. Međutim, opasno je popuštati ovakvim osećanjima i pogledima, jer to vodi u anarhiju i pometnju. Hristos je imao u vidu neophodnost jedinstva i hrišćanskog bratstva u delu Božjem. Zato je stavio to u dužnost svojim učenicima. I istorija hrišćanstva od tada pa sve do naših dana dokazuje nepobitno da je snaga samo u jedinstvu. Lično mišljenje treba potčiniti autoritetu Crkve.

Apostoli su, shvativši neophodnost čvrstog jedinstva, najusrdnije radili na tome. Imajući upravo to u vidu, apostol Pavle bodri svoju braću ovim rečima: „Molim vas, pak, braćo, imenom Gospoda našega Isusa Hrista da svi jedno govorite, i da ne budu među vama raspre i razdori, da budete utvrđeni u jednom razumu i u jednakom rasuđivanju.”

Braći u Filibi on takođe piše: „Ako ima, dakle, koje poučenje u Hristu, ili ako ima koja utjeha ljubavi, ako ima koja zajednica Duha, ako li saosjećanje i samilost, ispuniti moju radost,

da jedno mislite, jednu ljubav imate, jednodušni i jednomisleni: ništa ne činite usprkos, niti za praznu slavu, nego u poniznosti činite jedan drugoga većeg od sebe. Ne gledajte svaki za svoje, nego svakako i za ono što je drugih.”

Rimljanima on piše ovako: „A Bog trpljenja i utjehe neka vam da takole da složno mislite među sobom po Hristu Isusu. Da biste jednodušno, kao jednim ustima slavili Boga i Oca Gospoda našega Isusa Hrista. Zato primajte jedan drugoga, kao što je i Hristos primio vas na slavu Božju.” „Budite jedne misli među sobom. Ne mislite oholo o sebi, nego se družite sa smjernima. Ne smatrajte sami sebe mudrima.”

Crkvama rasejanim po svetu i apostol Petar piše: „A najposlije budite svi jednodušni, sažaljivi, bratoljubivi, milosrdni, smjerni; ne vraćajte zla za zlo, ni uvredu za uvredu; nego naprotiv blagosiljajte, znajući da ste na to pozvani da naslijedite blagoslov.”

I Pavle, u Drugoj poslanici Korinćanima naglašava: „Najzad, braćo, radujte se, usavršavajte se, utješavajte se, mir imajte i Bog ljubavi i mira biće s vama.”

Idimo samo napred

Ogromno mnoštvo Izrailjaca radosno je i u trijumfu izašlo iz Egipta, iz zemlje koja je bila pozornica njihovog dugog i teškog ropstva. Egipćani nisu pristali da ih oslobode sve dok na to nisu bili primorani strašnim Božjim sudovima. Anđeo osvete pohodio je svaku egipatsku kuću donoseći smrt prvorodenom u svakoj porodici. Niko nije bio pošteđen, od faraonovog nasljednika pa do prvence i poslednjeg sužnja u njegovoj tamnici. Pomor je, kao što je zapovedio Gospod, zahvatio „sve prvence od čovjeka do živinčeta.” Međutim, u domove sinova Izrailjevih taj anđeo nije ulazio.

Užasnut ovom strašnom nevoljom, koja je pogodila celu njegovu naciju, faraon iste noći pozva Mojsija i Arona i naredi im da napuste Egipat. Zatražio je da pođu odmah bez ikakvog odlaganja jer se, zajedno sa svojim podanicima, smrtno uplašio da će se cela njegova zemlja pretvoriti u ogromno groblje ukoliko Bog ne povuče ovo strašno prokletstvo.

Primivši radosnu vest o svom konačnom oslobođenju, sinovi Izrailjevi sa oduševljenjem požuriše da napuste zemlju svoga robovanja. Ali je put bio naporan, i njihovog oduševljenja i hrabrosti ubrzo nestade. Put ih je vodio preko golih brda i pustih ravnica. Treća noć zatekla ih je okružene planinskim vencima sa svih strana, dok je pred njima bila pučina Crvenog mora. Bili su užasnuti svojim bezizlaznim položajem. Počeli su da optužuju Mojsija, verujući da ih je poveo pogrešnim putem. „To sigurno nije put za pustinju Sinaj i zemlju Hanansku obećanu našim očevima,” govorili su oni. „Ne možemo nastaviti dalje; jer moramo samo u Crveno more, ili pak natrag u Egipat.”

A tada, da bi bezizlaznost njihovog položaja bila još potpunija, ugledaše duge redove egipatske vojske koja je krenula u poturu za njima. Tu sjajno opremljenu vojsku predvodio je sam faraon, koji se pokajao što je Izrailjce pustio, strahujući da im je na taj način omogućio da prerastu u veliku neprijateljsku naciju. Kako je za Izrailjce bila strašna i puna neizvesnosti ova noć! Kakva li suprotnost sa onim veličanstvenim jutrom kad su oslobođeni egipatskog ropstva radosno marširali prema pustinji! Kako su se osećali bespomoćni pred svojim silnim neprijateljima! Kuknjavom prestravljenih žena i dece, zaglušnom rikom uznemirene stoke i blejanjem ovaca još više je povećana ionako mučna pometnja.

Ali da li je Bog prestao da brine o tako nezahvalnim sinovima svoga naroda, prepuštajući ih

da budu potpuno uništeni? Neće li ih On upozoriti na opasnost i osloboditi od njihovih neprijatelja? On nije mogao mirno da gleda nevolju svoga naroda. On sam im je preko Mojsija naredio da se ulogore pored Crvenog mora i obavestio ih o faraonovoj nameri sledećim rečima: „Jer će faraon reći za sinove Izrailjeve: zašli su u nepoznatu zemlju i lutaju, zatvorila ih je pustinja. I učiniću da otvrdne srce faraonovo, te će poći u potjeru za vama, i ja ću se proslaviti na njemu i na svoj vojsci njegovoj, i poznaće Egipćani da sam ja Gospod.”

Na čelu ogromnog mnoštva Izrailjaca stajao je sam Hristos. Tajanstveni stub koji je danju ličio na oblak a noću na oganj predstavljao je njihovog božanskog Vođu. Ali Izrailjci nisu strpljivo podnosili kušanje kojim ih je Bog proveravao. Oni podigoše svoj glas u pobuni i napadima na Mojsija, svog vidljivog vođu, misleći da ih je on izložio toj velikoj opasnosti. Nisu se pouzdali u zaštitu Božje sile niti su verovali da Njegova ruka može da zaustavi strašno zlo koje im je zapretilo. Gotovo izbezumljeni od straha, zaboravili su na štap božanske sile kojim je Mojsije pretvarao u krv vode velikog Nila i pokretao kobna zla kojima je Bog kažnjavao Egipćane zato što su mučili Njegov izabrani narod. Zaboravili su tolika čuda koja je Bog učinio da bi ih izveo iz zemlje njihovog robovanja.

„Što učini,” vikali su izbezumljeno, „te nas izvede iz Egipta? Jer bi nam bolje bilo služiti Egipćanima nego izginuti u ovoj pustinji.” Gorko su osuđivali Mojsija što ih ne ostavi na miru tamo gde su bili, nego ih vodi da ispropadaju u pustinji.

Mojsije je bio veoma bolno pogođen što njegov narod ima tako mal o vere, naročito posle toliko ponovljenih dokaza Božje čudesne sile ispoljene u njihovu korist. Bolelo ga je što tako slepo optužuju njega za sve opasnosti i nevolje koje ih snalaze, dok on jednostavno samo izvršava ono što mu Gospod naređuje. Ali je, verujući čvrsto da će ih Gospod izvesti i iz te opasnosti, stišavao strahovanja i optužbe uznemirenog naroda iako ni sam još nije znao na koji će način biti oslobođeni.

Položaj u kojem su se našli bio je zaista tako težak i bezizlazan da ih je samo Božja sila mogla spasti; ali oni su u taj bezizlazni tesnac dovedeni pokoravajući se božanskim zapovestima, i zato se Mojije nije plašio posledica. On sa sigurnošću reče narodu: „Ne bojte se, stanite pa gledajte kako će vas Gospod izbaviti danas: jer Egipćane koje ste vidjeli danas, nećete ih nikad više vidjeti do vijeka. Gospod će se boriti za vas, smirite se i budite spokojni!”

Nije bilo nimalo lako smiriti mase Izrailjaca da spasenje čekaju od Gospoda. Oni su bili veoma uznemireni i uplašeni. Nenavikli na disciplinu i samosavlađivanje, i pod utiskom strašne stvarnosti svoga položaja, postali su spremni na nasilne i nepromišljene postupke. Činilo im se da tek što nisu pali u ruke svojih tlačitelja, te u svom jadikovanju i optužbama postaje još glasnjiji i gotovo neobuzdani. Čudesan stub od oblaka pratio ih je na njihovom putu i štitio ih od žarkih sunčevih zraka. U toku dana veličanstveno je lebdeo iznad njih da ne bi bili izloženi ni Suncu ni nevremenu, a noću se pretvarao u ognjeni stub koji je osvetljavao put pred njima. Do sada su ga sledili kao Bogom dati znak kako i u kom pravcu treba da nastave svoj put; a sada počеше da se pitaju: nije li to možda predznak neke strašne nesreće koja tek što se nije sručila na njih; jer nije li ih upravo on zaveo drugom stranom planine u ovo strašno bespuće? Tako je njihovom zaslepljenom umu Božji anđeo izgledao kao preteča propasti.

Međutim, kada im se egipatska vojska približila očekujući da će ih lako učiniti svojim plenom, stub od oblaka se veličanstveno podiže prema nebu, pređe preko Izrailjaca i spusti se između njih i egipatskih četa. Neprovidni zid mraka postavi se između progonjenih i njihovih progonilaca. Egipćani nisu više mogli da primete izrailjski logor i bili su primorani da stanu. Međutim, kako je noćna tama postajala sve gušća, stub od oblaka je sa izrailjske strane blistao

sve jačom svetlošću tako da se u njihovom logoru videlo kao usred dana.

Tada se povrati nada u srca Izrailjaca da bi ipak mogli biti izbavljeni. Mojsije još uvek nije prestajao da upućuje svoje molitve Gospodu. „A Gospod reče Mojsiju: što vičeš k meni? Kaži sinovima Izrailjevim neka idu. A ti digni štap svoj i pruži ruku svoju na more, i rascijepi ga, pa neka idu sinovi Izrailjevi posred mora suhim.”

Pokoravajući se božanskoj zapovesti, Mojsije pruži svoj štap prema moru i pučina se razdvoji u dva dela, formirajući zidove od zapenušalih talasa i sa jedne i sa druge strane i ostavljajući sinovima Izrailjevim širok prolaz po dnu mora. Svetlost koju je širio ognjeni stub obasjavala je zapenušale vrhove talasa osvetljavajući put koji se poput ogromne duboke brazde protezao kroz vodena prostranstva Crvenog mora i gubio se u daljini suprotne obale koja se jedva nazirala.

Cele noći pešačili su sinovi Izrailjevi tim čudesnim prolazom koji je sam Bog otvorio pred njima kroz Crveno more, dok ih je oblak skrivao od očiju njihovih neprijatelja. Egipćani pak - umorni od usiljenog marša i videći da su Izrailjci nedaleko ispred njih i da im nikako ne mogu izmaći - odlučise da se odmore preko noći i da ih ujutro učine svojim lakim plenom. Noć je bila izuzetno mračna a oblaci koji su se nadvili iznad njih učiniše im se tako blizu kao da ih mogu rukama opipati. Svi vojnici brzo utonuše u dubok san, čak su i stražari zadremali na svojim stražarskim mestima.

Prodorni zvuk trube za uzbunu odjednom probudi iz sna svu egipatsku vojsku. Oblak se podigao! Izrailjci su otišli! Iz daljine, od strane Crvenog mora, dopirali su glasovi i mukli odjek silnog mnoštva u pokretu. Još uvek je bilo tako mračno da nisu mogli da vide i raspoznaju narod koji se udaljavao, ali je izdata zapovest da se bez odlaganja krene u poteru. Tada se začu zveket oružja, škripanje ratnih kola, vriska konja i postrojavanje vojske po raznim formacijama. Najzad se oformi duga kolona i oni krenuše kroz mrak u pravcu mnoštva koje se sve više udaljavalo.

U mraku i zabuni nastavili su besomučno da srljaju za progonjenima i ne znajući da idu morskim dnom i da su im, i sa jedne i sa druge strane, poput stena u nekom kanjonu, nesagledivi masivi morskih talasa. Jedva su čekali da se razdani da otkriju Izrailjce i da utvrde gde se i sami nalaze. Točkovi njihovih kola počеше sve dublje da upadaju u pesak, premoreni konji posrću, zapliću se i padaju, konfuzija postaje sve veća; ali oni ipak nadiru dalje, sigurni u svoju pobedu.

Najzad se pred njihovim preneraženim očima, tajanstveni oblak pretvori u ognjeni stub. Iznenađna grmljavina, sevanje munja i jezivi kovitlac talasa koji su se besno lomili oko njih, ispuniše njihova srca strahom. Zažarena svetlost ognjenog stuba najzad otkri pred užasnutim Egipćanima strahovite mase vode i sa jedne i sa druge strane. Oni tada ugledaše i široki put, koji je sam Gospod otvorio za svoj narod kroz dubinu mora, i Izrailjce kako u sigurnosti likuju na drugoj obali.

Tada ih obuze panika i užas. Usred razbesnelih stihija u kojima su čuli glas razgnjevljenog Boga, pokušali su da se vrate svojim tragom i da pobegnu na obalu sa koje su pošli. Ali Mojsije pruži svoj štap i ogromne mase vode nagomilane s obe strane, ričući jezivo i pomamno za svojim plenom, sručiše se uz pisak i tutnjavu na egipatsku vojsku. Oholog faraona i njegove legije, pozlaćena kola i sjajno oružje, konje i konjanike, progutaše talasi razbesnelog mora. Silni Bog Izrailjev oslobodio je svoje izabrane, i oni radosno uputiše nebu pesme zahvalnosti za svoje čudesno izbavljenje.

Istorija sinova izrailjevih zapisana je za pouku i opomenu svim hrišćanima. Kad bi se našli u opasnosti i teškoćama i kad im se činilo da je situacija u kojoj se nalaze bezizlazna, ispoljavali su nedostatak vere i gundali protiv vođe kojega im je sam Bog postavio. Optuživali su ga da ih

bez potrebe izlaže opasnosti, iako se on samo pokoravao glasu Božjem.

Božanska zapovest glasila je: „Naprijed!” Nisu smeli čekati da put pred njima postane sasvim jasan i da u potpunosti shvate plan svoga oslobođenja. Božje delo treba da napreduje, i On će otvoriti put pred svojim narodom. Kolebati se i gundati znači ispoljavati nepoverenje u Sveca Izrailjevog. Bog je Izrailjce u svom providenju doveo u ovo planinsko utvrđenje sa Crvenim morem ispred njih – da bi ih svojom čudesnom intervencijom zauvek oslobodio njihovih neprijatelja. On je mogao da ih spase i na drugi način, ali je izabrao upravo ovaj da bi okušao njihovu veru i snagu njihovog puzdanja u Njega.

Krivicu za to što su Izrailjci stalno gundali ne možemo pripisivati Mojsiju. Njihov buntovnički duh i nepokornost srca navodili su ih da stalno okrivljuju čoveka kojega je sam Bog izabrao da ih vodi. Dok je Mojsije rukovodeći se strahom Gospodnjim i Njegovim uputstvima u potpunosti verovao u Njegova obećanja, oni koji su bili dužni da ga podržavaju ispoljavali su obeshrabrenost, gledajući pred sobom samo nesreću, poraz i smrt.

Danas Gospod tako postupa sa svojim narodom koji veruje u sadašnju istinu. On želi da se u Njegovom delu ostvare značajni rezultati, i dok u svom providenju ne prestaje da radi na tome, On pripadnicima svog naroda stalno poručuje „Samo napred!” Istina, put još uvek nije otvoren; ali kad oni hrabro i u snazi vere idu napred Bog će učiniti da im put kojim treba da nastave bude potpuno jasan. Uvek će, kao i u starozavetnom Izrailju, biti onih koji se žale i koji za nastale teškoće okrivljuju upravo one koji su Bogom pozvani da unaprede Njegovo delo. Takvi ne uviđaju da ih Bog proverava time što dopušta da se nađu u nezavidnom položaju, iz kojeg može da ih oslobodi samo On svojom rukom.

Ima trenutaka kada je hrišćanski život prepun opasnosti i kada dužnost koju treba izvršiti izgleda veoma teška. U svojoj mašti vidimo sliku prema kojoj je ispred nas neizbežna propast, a iza nas ropstvo i smrt. Ali se iznad sve te obeshrabrenosti ipak jasno čuje Božji glas: „Samo napred!” Toj zapovesti treba da se pokorimo, bez obzira na posledice, čak i onda kad svojim pogledom ne možemo da prodremo kroz tamu neizvesnosti i kad pod nogama već osećamo hladne talase.

Izrailjci su zaista bili umorni i prestravljeni; ali da nisu poslušali kad im je Mojsije naredio da idu napred, da nisu prišli do same vode Crvenog mora, Bog nikada ne bi otvorio put pred njima. Koračajući do same vode pokazali su da veruju u Reč Božju izgovorenu preko Mojsija. Učinili su sve što je bilo u njihovoj moći, a onda je Svemoćni učinio svoje - razdvojivši more da bi im omogućio nesmetan prolaz.

Oblaci koji se tako često gomilaju iznad našeg puta nikad se neće razići pred kolebljivim duhom onih koji većito sumnjaju. Neverovanje govori: „Prepreke koje su pred nama ne možemo savladati ni na koji način; sačekajmo da se to ukloni da bismo jasnije videli put pred sobom.” Ali vera svakog onog koji „sve vjeruje, svemu se nada,” hrabro goni napred. Poslušnost Bogu donosi sigurnu pobedu. I u nebo možemo doći samo verom.

Između naše istorije i biblijskih zapisa o sinovima Izrailjevim postoji velika sličnost. Bog je njih, kao svoj narod, izveo iz Egipta i odveo u pustinju, gde su mogli da drže Njegov zakon i da slušaju Njegov glas. Egipćani, koji nisu marili za Gospoda, ulogorili su se nedaleko od njih. Međutim, ono što je za Izrailjce predstavljalo izvor svetlosti, koja je obasjavala čitav njihov logor osvetljavajući svojim blistavim zracima i put koji se pružao pred njima, to je za faraonovu vojsku bio pravi zid mračnih oblaka, koji su tamu noći učinili još neprovidnijom.

Tako i danas postoji narod čije pripadnike Bog smatra čuvarima svoga zakona. Onima koji drže Božje zapovesti te zapovesti su kao stub od ognja koji osvetljava njihov put i vodi ih u večno

spasenje. Ali onima koji ih preziru i odbacuju, te zapovesti su kao mračni oblaci koji tamu noći čine još gušćom. „Početak je mudrosti strah Gospodnji.” Razumevanje Reči Božje bolje je od svakog drugog znanja. Poslušnost Božjim zapovestima donosi najveću nagradu, i nikakav povod na ovom svetu ne bi smeo navesti hrišćanina da se ni za jedan trenutak pokoleba u svojoj odanosti Bogu. Bogatstvo, počasti i sjaj ovoga sveta predstavljaju samo prolaznosti koje će nestati u plamenu gnjeva Božjeg.

Glas kojim Gospod naređuje svojim vernicima: „Samo napred,” često predstavlja najteže kušanje za njihovu veru. Ali ako oni odlažu poslušnost sve dok iz njihove svesti ne iščezne i poslednja senka neizvesnosti i dok se ne osvedoče da nema nikakve opasnosti od neuspeha ili poraza, nikada neće ni poći. Oni koji misle da im je nemoguće da se potčine volji Božjoj i da veruju u Njegova obećanja sve dok im sve ne postane jasno - nikada se neće ni potčiniti potpuno i u svemu. Vera nije izvesnost do koje se dolazi sticanjem znanja; ona je „tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo, i dokazivanje onoga što ne vidimo.” Poslušnost Božjim zapovestima predstavlja jedini put da zadobijemo Njegovo odobravanje. „Samo napred” - to treba da bude lozinka hrišćanina.

Popuštanje apetitu

Draga braćo i sestre, pokazane su mi neke pojedinosti u vezi sa Crkvom u Ukazano mi je na stanje pojedinaca koji po mnogo čemu predstavljaju i slučajeve mnogih drugih. Melu takvima se nalaze sestra A i njen suprug kojega je sam Gospod osvedočio u pogledu sadašnje istine. On je bio oduševljen skladom i duhom istine i osećao se srećnim ispovedajući je. Međutim, sotona ne prestaje da ga kuša u onome čemu je naročito sklon, a to je popuštanje apetitu.

Brat A je dugo popuštao svojim prohtevima za nadražujućim sredstvima koja znatno doprinose slabljenju duhovnih, umnih i moralnih snaga. Razum i rasulivanje padaju u ropstvo izopačenih i neprirodnih prohteva, a čovekovo pravo po rolenju i njegova muževnost žrtvuju se navikama neumerenosti. Da je brat A Reč Božju uzeo za svoje životno pravilo, da se u veri oslonio na Boga i u molitvi tražio milost da pobedi, dobio bi snagu da u ime Hristovo osujeti namere kušača.

Ali brat A nikada nije shvatio uzvišene zahteve koje Bog ima u odnosu na njega. Svojim navikama u jelu i piću i rasmusnim životom, on je znatno oslabio svoje moralne sposobnosti. Prihativši istinu dužan je da svoj karakter formira tako da bude podesan za nebo. Bog želi da ga prokuša i proveri. On ima zadatak koji niko drugi ne može da izvrši za njega. Sebi svojstvenim načinom života on je propustio mnoge dragocene godine milosti i probe, godine u kojima je mogao da stekne suštinsko iskustvo u veri, znanje o životu Hristovom i Njegovoj neizmernoj žrtvi učinjenoj za čoveka, da bi oslobolen sotonskih okova mogao da slavi Njegovo sveto ime.

Hristos je iskupljenje čoveka platio veoma visokom cenom. U pustinji kušanja izdržao je najstrašnije muke gladovanja. I dok je tako izmučen dugim postom nemoćno ležao na zemlji, prišao Mu je sotona sa svojim višestrukim kušanjem i, koristeći se Njegovom fizičkom iznemoglošću, pokušao da Ga savlada i tako osujeti plan spasenja. Ali je Hristos ostao nepokolebljiv. On je pobedio u korist roda ljudskog da bi ga podigao iz uniženosti izazvane padom u greh. Ovo Hristovo iskustvo je veoma značajno za nas. Njegov primer u savlađivanju apetita ukazuje na put dužnosti svima koji žele da budu Njegovi sledbenici i da na kraju kao

pobednici sede s Njim na prestolu.

Hristos je podnosio glad u najpotpunijem smislu te reči. Ljudi, uopšte uzevši, imaju sve što je neophodno za održavanje života. A ipak, slično našim praroditeljima, žele i ono što im Bog uskraćuje zato što im to ne bi služilo na dobro. Lišavajući se u svom dugom postu i one hrane koja je neophodna za život, Hristos se odupro kušanjima sotone u pogledu apetita. Popuštanje neumerenosti u jelu podstiče kod palog čoveka neprirodnu želju za svim onim što je nezdravo i što će konačno prouzrokovati njegovu propast.

Čovek je iz Tvorčeve ruke izašao savršen u svim svojim sposobnostima duha i tela i u savršenom zdravlju. Prošlo je više od dve hiljade godina stalnog popuštanja apetitu i telesnim strastima pre nego što su se u smanjenju životne snage primetno osetile posledice prestupa. Tokom sledećih generacija sklonost ka opadanju bila je sve izrazitija. Popuštanje apetitu i strastima vodilo je sve većem prekoračivanju dozvoljenog i nasilju; razuzdanost i gnusobe svake vrste slabile su energije i navlačile na ljudski rod svakojake bolesti, sve dok nije iščezla snaga i slava prvih pokolenja, i već u trećoj generaciji od Adama čovek je počeo da pokazuje znake opadanja. Generacije posle potopa propadale su još brže.

Sve to ogromno breme bolesti, nevolja i patnji nagomilanih kroz vekove ima svoje poreklo u popuštanju apetitu i strastima. Raskošan život i upotreba vina kvare krv, raspaljuju strasti i izazivaju bolesti svake vrste. Ali zlo se ne završava na tome. Roditelji nasleđem prenose bolesti na svoju decu. Kao po pravilu, svaki neumeren čovek ili žena koji imaju decu obično svoje sklonosti i rđave navike prenose na svoje potomstvo. Oni na decu prenose bolest svoje razdražene i inficirane krvi. Razuzdanost, razne bolesti i maloumnost prenose se kao tragično nasleđe sa oca na sina i sa generacije na generaciju. To u svet unosi neprekidno nespokojstvo, patnje i bol, i predstavlja stalno ponavljanje čovekovog pada.

Stalno prestupanje zakona prirode je i stalno prestupanje zakona Božjeg. Težina patnji i muka na koje nailazimo na svakom koraku, sadašnja degradacija, oronulost, maloumnost, svakovrsne bolesti koje preplavljaju svet pretvaraju ga - u poređenju sa onim što je prema Božjoj nameri mogao biti - u jednu ogromnu bolnicu. Umne, moralne i fizičke snage današnje generacije veoma su oslabljene. Sva ta beda i nesreća sa svakom novom generacijom postaje sve izrazitija, jer pali čovek ne prestaje da prestupa Božji zakon. Zbog popuštanja izopačenom apetitu dolazi do najvećih greha.

Naklonjenost odvratnom i prljavom otrovu duvana stvara kod pušača želju za jačim stimulansima, kao što je alkohol, koji se pod ovim ili onim izgovorom upotrebljava da bi se sprečila neka umišljena ili stvarna bolest. Tako se stvara neprirodna želja za tim štetnim nadražujućim sredstvima. I ti prohtevi rastu i jačaju do te mere da je neumerenost ove generacije postala zabrinjavajuća. Ljude naklonjene piću i alkoholu možemo sresti kud god se okrenemo. Njihove umne i moralne snage potpuno oslabe, a duhovna osetljivost otupi do te mere da oni zahteve koje Bog i nebo imaju u odnosu na njih uopšte ne shvataju i ne cene večne vrednosti. Biblija kaže da nijedan pijanica neće naslediti carstvo Božije.

Duvan i alkohol otupljuju razum i skrnave one koji ih upotrebljavaju. Ali zlo se ne zaustavlja samo na tome. Svoju razdražljivu narav, zagađenu krv, oslabljene i umne i moralne snage, pijanica prenosi na svoje potomstvo i samim tim postaje odgovoran za sve rđave posledice koje svojim razuzdanim životom ostavlja u nasleđe svojoj porodici i ljudskom društvu. Ljudski rod uzdiše i grca pod teretom patnji, bolesti i zala prouzrokovanih gresima ranijih generacija. A ipak se ljudi i žene sadašnjeg pokoljenja bez ikakve zabrinutosti odaju žderanju i pijanstvu i time, poput zaveštanja, ostavljaju sledećoj generaciji u nasleđe bolest, maloumnost i uprljani moral.

Neumerenost u bilo kom pogledu najgora je vrsta sebičnosti. Oni koji se zaista boje Boga i drže Njegove zapovesti na to uvek gledaju u svetlosti razuma i vere. Kako bilo ko može tvrditi da drži Božji zakon - zakon koji traži da bližnjega ljubimo kao samog sebe - a da se u isto vreme odaje neumerenosti u jelu i piću, čime otupljuje bistrinu svoga mozga, slabi svoje umne snage i izlaže se raznim bolestima? Neumerenost podstiče strasti i pušta uzde čulnim požudama. Na taj način niske strasti zaslepljuju i razum i savest.

Pitamo se: Šta će suprug sestre A učiniti? Zar će, kao nekada Isav, prodati svoje prvenaštvo za jedno jelo? Zar će pristati da svoje Bogom dano dostojanstvo proda popuštajući izopačenom apetitu koji donosi samo unesrećenost i degradaciju? „Plata za grijeh je samo smrt.” Zar taj brat neće smoći moralne hrabrosti da se odrekne svojih prohteva i pobedi apetit? Njegove navike nisu usklađene sa istinom i oštrim svedočanstvima koje se po Božjem nalogu upućuju Njegovom narodu. Njegova savest nije sasvim umrtvljena. Znao je da ne može služiti Bogu i istovremeno popuštati svojim prohtevima, ipak je popuštao kušanjinama sotone, koja su bila isuviše jaka da bi im se on mogao suprotstaviti sopstvenom snagom. On podleže tom iskušenju. Ali svoju nezainteresovanost za delo Božje on pripisuje i drugim razlozima da bi prikrivio svoju slabost i pravi uzrok svog zastranjivanja od Boga, a to je popuštanje apetitu.

Ovde mnogi posrću, kolebajući se između popuštanja apetitu i odlučnog suprotstavljanja tome, sve dok ne budu savladani od neprijatelja i konačno napuštaju istinu. Mnogi od onih koji napuštaju istinu kao razlog za to navode da ne veruju u Svedočanstva. Ispitivanje je, međutim, otkrilo da oni imaju neke grešne navike koje Bog razotkriva i osuđuje preko svedočanstava. Sada se postavlja pitanje: Da li će oni žrtvovati svoje idole koje Bog osuđuje, ili će nastaviti svojim pogrešnim putem, odbacujući Bogom danu svetlost koja razobličava i osuđuje upravo ono što je njima u srcu. Pitanje koje svaki takav treba da reši jeste: Treba li da se odreknem sebe i da Svedočanstva koja osuđuju moje grehe prihvatim kao glas Božji ili da odbacim Svedočanstva samo zato što ista osuđuju moje grehe?

U mnogim slučajevima ljudi prihvataju Svedočanstva, prekidaju sa grehom i svojim zlim navikama, i odmah počinju da se reformišu u skladu sa svetlošću koju im Bog šalje. U drugim slučajevima, pojedinci i dalje popuštaju svojim grešnim prohtevima, odbacuju Svedočanstva i to odbacivanje opravdavaju nestvarnim razlozima ili krivicu prenose na druge. Oni ne navode pravi razlog, a to je nedostatak moralne hrabrosti - volja da se, uz pomoć i kontrolu Božjeg Duha, odbace štetne navike.

Nije lako savladati već ukorenjenu sklonost opojnim i nadražujućim sredstvima. Ta velika pobeda može se zadobiti samo u ime Hristovo. On je u pustinji kušanja pobedio u ime čoveka u svom dugom postu od skoro šest sedmica. On saoseća sa čovekom koji je pun slabosti. U svojoj beskrajnoj ljubavi prema palom čoveku On želi da ga iz njegove uniženosti uzdigne do svog prestola. On je prihvatio žrtvu koja se ne može ni sa čim uporediti. Ipak, od čoveka zavisi da li će Hristos učiniti za njega ono što bi On zaista mogao da učini.

Da li je čovek voljan da se verom uhvati za božansku silu i da se najodlučnije odupre sotonu, kao što mu to Hristos daje primer svojom pobedom u pustinji kušanja? Ni sam Bog ne može da spase čoveka od sile sotoninih lukavstava ukoliko se čovek tome suprotstavlja. Da bi uz pomoć Hristove božanske sile postao pobednik, on mora ulagati napore i sa svoje strane ma koliko ga to koštalo. Ukratko, čovek mora da pobedi kao što je i Hristos pobedio. I tada, zahvajući pobedi zadobijenoj svemoćnim imenom Hristovim, on postaje naslednik Božji i sunaslednik Hrista Isusa. To se, međutim, ne može desiti zahvaljujući samo Hristovoj pobedi. I čovek mora da učini svoje, snagom i milošću koju mu Hristos daje on mora da zadobije pobedu

nad samim sobom. Čovek mora sarađivati s Hristom u zadobijanju pobeđe, da bi mogao da učestvuje s Njim i u Njegovoj slavi.

Delo u kojem smo i mi angažovani, zaista je sveto. Apostol Pavle bodri svoju braću: „Imajući, dakle, ovakva obećanja, o ljubljani, očistimo se od svake nečistote tijela i duha, tvoreći svetinju u strahu Božjem.” Naša je sveta dužnost pred Bogom da celo svoje biće, koje predstavlja hram Svetog Duha, očuvamo u čistoti. Ako se svim srcem i umom posvetimo delu Božjem, pokoravajući se svim Njegovim zapovestima i ljubeći Njega svim srcem, svom dušom, svim umom i svom snagom svojom, a bližnjega kao samoga sebe, naći ćemo se kao odani i verni zahtevima neba.

Apostol naglašava takođe: „Da ne caruje, dakle, grijeh u vašemu smrtnom tijelu, da ga slušate u slastima njegovim.” Na usrdnost i istrajnost u naporima za što čistijim i svetijim životom, apostol poziva braću sledećim rečima: „Svaki, pak, koji se bori od svega se uzdržava; oni, dakle, da dobiju raspadljiv venac, a mi neraspadljiv.”

Hrišćansko vojevanje

U suprotnosti sa raznim igrama koje su neznabošci priređivali u čast svojih bogova, apostol Pavle ističe duhovnu borbu i nagradu koju ona donosi. Mladi ljudi u svojoj pripremi za takve igre, morali su da se podvrgnu potpunom samoodricanju i najstrožoj disciplini. Svako popuštanje zadovoljstvima koje bi moglo da oslabi njihovu fizičku snagu, bilo je zabranjeno. Takmičarima u procesu pripreme nije bila dozvoljena upotreba vina niti bilo kakvih raskošnih jela, jer bi to umanjilo umesto da poveća njihovu snagu, čvrstinu i izdržljivost. Takvim priredbama obično su prisustvovali carevi i najistaknutije ličnosti; i smatralo se za izuzetnu čast zadobiti lovorov venac koji će da uvene za nekoliko časova. Međutim, takmičari za ovaj propadljiv venac, i pošto bi se podvrgli najstrožoj disciplini i svim pripremama neophodnim za sticanje kondicije i toliko željenog uspeha, nisu bili sigurni u nagradu. Nagradu je mogao da dobije samo jedan. I mnogi drugi su, isto tako kao i sam pobednik, mogli da se naprežu do krajnjih granica svoje snage da bi se domogli željene časti; ali i u trenutku kad bi već pružili ruku da dohvate venac, neko drugi je pre njih mogao da zgrabi toliko željenu nagradu.

U hrišćanskoj borbi to nije slučaj. U ovoj trci svi mogu ne samo da trče nego i da sigurno zadobiju pobeđu i besmrtnu slavu, ukoliko ispune postavljene uslove. „Tako trčite,” naglašava Pavle, „da dobijete.” A zatim izlaže uslove neophodne za sticanje uspeha: „Svaki, pak, koji se bori od svega se uzdržava” (u svemu je umeren).

Kada su ti neznabošci, koji se nisu rukovodili prosvećenom savešću i Božjim strahom, mogli da se podvrgnu lišavanju i strogoj disciplini, odričući se svakog prohteva koji slabi otpornost organizma da bi zaslužili propadljivi venac i aplauz okupljenih - koliko više to treba da čine oni koji učestvuju u hrišćanskoj trci! Koliko spremnije oni koji se nadaju besmrtnosti i odobravanju neba treba da se odriču nezdravih opojnih sredstava i štetnih navika kojima se unižava moral, slabi intelekt a više sile bića dovode u podređenost prohtevima i čulnim strastima.

Ovu životnu trku hrišćanskog vojevanja posmatraju ne samo mase ovog sveta. Daleko više od toga, tu su u ulozi posmatrača i sam Vladar svemira i bezbrojne vojske nebeskih anđela. Svi oni željno čekaju da vide srećne pobednike ovenčane vencem slave, vencem koji nikada ne vene. Bog i nebeski anđeli s najvećom pažnjom prate i beleže samoodricanje, požrtvovanost i mučne napore učesnika u toj hrišćanskoj trci. Nagrada koju će svaki od učesnika na kraju primiti biće u

srazmeri sa istrajnošću, verom i usrdnošću kojom oni učestvuju u ovom velikom takmičenju.

U pomenutim igrama nagradu je mogao da dobije samo jedan. U hrišćanskoj trci nije tako. Apostol kaže: „Ja ne trčim na nesigurno.” Mi ne moramo biti razočarani na kraju trke. Za one koji prihvate uslove date u Reči Božjoj i sa osećanjem odgovornosti čuvaju svoje fizičke snage, kako bi imali uravnotežen um i zdrav moral - u ovoj trci nema nikakve neizvesnosti. Svi takvi mogu da dobiju obećanu nagradu - venac besmrtne slave.

Apostol Pavle takođe kaže da mi „postasmo gledanje svijetu, i anđelima i ljudima.” Mnoštvo svedoka posmatra i prati naš hrišćanski život. „Zato dakle i mi, imajući oko sebe toliko mnoštvo svjedoka, da odbacimo svako breme i svaki grijeh koji je za nas prionuo, i s trpljenjem trčimo u bitku koja nam je određena; gledajući na Isusa, Načelnika i Svršitelja vjere, koji umjesto radosti pretrpi krst, ne mareći za sramotu i sjede s desne strane prijestola Božijega.”

Svet ne treba da bude merilo za nas. Uobičajeno je popuštati želji za raskošnim jelima i neprirodnim nadražujućim sredstvima, jačajući na taj način životinjske sklonosti i ometajući rast i razvoj moralnih sposobnosti. Nijednom između sinova ili kćeri Adamovih Reč Božja ne daje nikakvo ohrabrenje da će biti pobednici u hrišćanskoj borbi, ako se ne odluče da u svemu budu umereni. Ako ovo prihvate, oni se neće boriti „kao onaj koji bije vjetar.”

Ako hrišćani odluče da telo potčine duhu, da sve svoje prohteve i strasti stave pod nadzor prosvećene savesti, smatrajući pokoravanje zakonima života i zdravlja svojom dužnošću prema Bogu i bližnjima, Bog će im podariti blagoslov i fizičke i umne snage. Oni će imati moralne snage da se upuste u borbu protiv sotone, i u ime Onoga koji je odavno pobedio apetit u njihovu korist, i sami će postati više nego pobednici. Ova borba stoji pred svima koji žele da je prihvate.

Pokazano mi je da je brat B obavijen gustim oblakom tame. U njegovom boravištu nema nebeske svetlosti. Iako tvrdi da veruje u istinu, on svojim svakodnevnim životom ne pokazuje da je ona zaista posvetila njegovo srce. On po svojoj prirodi nije sklon ljubaznosti, dobroti, saosećanju i učtivosti. Njegov temperament je veoma nepovoljan i za njega samoga, za njegovu porodicu i za Crkvu u kojoj se oseća njegov uticaj. On mora za samog sebe da učini nešto što niko drugi ne može da učini. Neophodan mu je preobražujući uticaj Svetog Duha. Kao Hristovi sledbenici, mi svoj život i svoje postupke moramo proveravati upoređujući ih sa primerom našeg Iskupitelja. Duh koji ispoljavamo i način našeg ponašanja treba da odgovaraju uzoru koji nam je ostavio naš Spasitelj.

Temperament brata B nije takav da u porodicu unosi vedrinu. Upravo tu je mesto gde on treba da otpočne sa svojim radom. On više podseća na mračni oblak nego na zrake svetlosti. Suviše je sebičan da bi članovima svoje porodice uputio neku reč odobravanja, a posebno supruzi kojoj najviše nedostaje njegova ljubav i nežna pažnja. On je uvek mrzovoljan, vlastoljubiv i diktatorski nastrojen. Svojim rečima on često samo seče i zadaje rane koje i ne pokušava da zaleči priznanjem svojih grešaka i svog rđavog ponašanja. On ne ulaže nikakve napore da izađe na svetlost. Ne trudi se da preispitivanjem sopstvenog srca, naravi, reči i postupaka uvidi da li je uopšte sličan svome Uzoru. On Božji zakon ne uzima za pravilo svog ponašanja u životu i karakteru. Gospod traži da pripadnici Njegovog naroda budu pred Njim uvek poštteni i ispravni.

Sestra B ima mnogo iskušenja i ličnih slabosti sa kojima mora da se bori, i ne treba joj bilo čime još više otežavati životno breme. Brat B treba da postane znatno blaži, plemenitiji i ljubazniji u opholenju. Naročito treba da bude nežan i plemenit prema svojoj supruzi, koja mu je ravna u svakom pogledu i ne bi smeo da izgovori nijednu reč koja bi bacila senku tuge na njeno srce. Delo reforme on treba da otpočne u svom domu, negujući ljubav i pobeljujući grehe i neoplemenjene crte svoje naravi, koje se sve više ukorenjuju u njemu. Da bismo mi siroti

smrtnici došli u nebo, moramo pobediti kao što je Hristos pobedio. Moramo postati slični Njemu. Naš karakter mora postati besprekorno čist.

Pokazano mi je da brat B nema uzvišenu predstavu o neophodnom savršenstvu hrišćanskog karaktera. On nema pravu predstavu ni o svojoj dužnosti prema bližnjima. Samo ako mu se ukaže prilika, on je u opasnosti da svoj interes stavlja ispred svega drugog, bez ikakvog obzira kako će se to odraziti na njegove bližnje. Svojim uspesima on pridaje preterano veliku važnost, a sreća ili pak nesreća drugih uopšte ga ne interesuju, što kao Hristov sledbenik ne bi smeo sebi da dopusti. Dozvoljava da ga sotona zbog sasvim beznačajnog dobitka zavede sa puta čestitosti. To unosi mrak u njegovu dušu a baca tamnu senku i na Crkvu. „Sve ovo,” kaže sotona, „biće tvoje, ako zastraniš sa puta strogog poštenja. Sve ovo daću ti, samo ako me poslušаш, ili ako učiniš to i to.” I neprijatelj često uspeva da brata B prevari na njegovu ličnu štetu i na štetu drugih.

Ima i drugih u Crkvi koji treba da se uzdignu na viši duhovni nivo da bi mogli razlikovati duhovno od običnoga, razumeti volju Božju, i iznositi svetlost, a ne mrak. Bratu B je neophodan duhovni melem za oči, kako bi mogao da razlikuje duhovno od zemaljskog i da prepozna zamke sotonine. Hrišćanski kriterijum je visok i uzvišen. Ali ga takozvani Hristovi sledbenici, nažalost, spuštaju u prašinu!

Brate B, moraš biti veoma oprezan da te sotona ne savlada svojim kušanjima. Čuvaj se da ne živiš samo za sebe, da ne budeš ljubomoran, zavidljiv i podozriv prema drugima iznalazeći im samo greške. Ako i dalje budeš samo gunlao nećeš uznapredovati ni za jedan korak na svom putu u nebo. Ako i za trenutak prestaneš sa budnim straženjem u molitvi i usrdnim naporima da vladaš sobom, nalaziš se u opasnosti da podlegneš nekom težem iskušenju: da nepromišljeno preduzimaš neke korake, da ispoljavaš nehrišćanski duh čime ćeš zagorčati ne samo sopstveni život, nego zadavati bol i drugima. Možeš im nanositi takve nevolje i tuge koje ugrožavaju i sam njihov život, i pred Bogom biti odgovoran za tako sudbonosan i koban uticaj. Brate B, ako želiš da izbegneš izopačenost koja je svet zahvatila zbog popuštanja pohoti, moraš svoju hrišćansku veru ukrašavati u svemu.

Možda ćeš reći: To je suviše težak zadatak, put je previše sužen da bi mogao ići njime. Da li je put izložen u ovom svedočanstvu uži od onoga koji je tako jasno otkriven u Reči Božjoj? Nebo je vredno istrajnih i neumornih napora ulaganih u toku celog života. Ako sad izgubiš hrabrost i ustukneš, sigurno ćeš izgubiti nebo - večni život i venac slave koji nikada ne vene. Mesto pored Hristovog prestola imaće samo oni koji pobede kao što je i On pobedio. Ljubav prema istini koja dušu čisti i posvećuje, ljubav prema Spasitelju, svaki napor u cilju zadobijanja pobeđe čini lakim. On rado daje snagu svima koji to zaista žele. Svaki usrdan i istrajan napor učinjen u ime Njegovo, On će krunisati svojom milošću i mirom.

Ako svakoga dana svim srcem težiš da, ne ističući svoje „ja,” proslaviš samo Boga, On će svoju silu savršeno ispoljavati u tvojim slabostima, i bićeš u stanju da živiš tako da te savest ne optužuje. Dobro mišljenje o tebi imaće i oni koji nisu u Crkvi. Savestan način života predstavljajući veliki blagoslov ne samo za tvoju dušu, nego će blistavim zracima osvetljavati životnu stazu i drugih oko tebe, pokazujući im put spasenja.

Brate B, koliko si nastojao da ukrotiš svoju narav? Jesi li se trudio da obuzdaš svoj nagli duh? Sa svojim sadašnjim sklonostima i osobinama ne možeš ući u nebo. To je tako sigurno kao što je sigurno da nebo postoji. Radi svoje duše i Hrista radi koji ti je pružio tako nesumnjive dokaze o svojoj beskrajnoj ljubavi, približi Mu se prisnije, kako bi Njegov Duh mogao u potpunosti da obuzme tvoju dušu. Neguj u sebi duh budnosti i molitve, kako bi pravilno predstavljao svetu veru koju ispovedaš kao sledbenik našeg dragog Iskupitelja, koji nam je

ostavio primer svojim životom. Uči se od Hrista i sledi Njegov primer. Podnosi hrabro teškoće kao dobar vojnik Isusa Hrista, pobeđuj iskušenja kao što je On pobeđivao i izađi kao pobednik nad svim svojim karakternim nedostacima.

Hristos je bio savršeni pobednik; i mi moramo na kraju biti savršeni i potpuni, bez ikakve mane i nedostatka. Da bi iskupio čoveka, Hristos je pristao na neprocenjivu žrtvu. Pobjeda koju treba da zadobijemo nad svojim zlim srcem i nad svim iskušenjima koja nam sotona podmeće koštaće nas velikih napora, stalne budnosti i istrajne molitve, ali ćemo nagradu za to požnjeti ne samo u daru večnog života, nego će to uvećati našu sreću još na ovoj zemlji, svešću o izvršenoj dužnosti i većim poštovanjem i ljubavlju onih koji nas okružuju.

Pokazano mi je da se u Crkvi zapaža sveopšti nedostatak pobožnosti i usrdnih i iskrenih napora. Mnogima nedostaje potpuna obraćenost. Brat C ne predstavlja nikakvu podršku ni snagu za Crkvu. Uporedo sa svojim napredovanjem u godinama, on ne napreduje i u bogougodnom životu. On mnogo godina ispoveda istinu, ali sporo uči da živi po njenim načelima i zato nije u potpunosti posvećen istinom. U verskom iskustvu on je još uvek dete i sam se često dovodi u položaj gde postaje prava meta za sotonine napade i kušanja. On budno prati druge i ukazuje na njihove greške, dok bi trebalo da pažljivo preispituje svoje srce. Ova spremnost da se uoče greške kod svoje braće i da se to prenosi drugima osuđena je u rečima Hristovim upućenim učeniku koji se - kako je On video - više brinuo o životnom putu svoje braće nego da budno straži, moleći se za samog sebe da ne postane plen lukavog neprijatelja. Obraćajući se pomenutom učeniku, „Isus mu reče: Ako hoću i da on ostane dok ja ne dođem, šta je tebi do toga? Ti hajde za mnom.”

Sve što brat C u slabosti svoje prirode može da učini, to je da čuva svoju dušu, zatvarajući svaki prilaz kojim bi se sotona mogao približiti da mu došaptava sumnje u pogledu drugih. Propuštajući priliku da usavrši hrišćanski karakter dok još traje vreme milosti, on se nalazi u velikoj opasnosti da izgubi svoju dušu. On sporo i nerado sledi Hrista. Njegov um kao da je pomračen i gotovo paralisan, tako da ne pridaje pravu vrednost onome što je sveto i neprolazno. Ali ako je voljan da se u veri i molitvi uhvati za silnu Božju ruku, on još uvek ima mogućnost da se popravi i da pobjedi svoje nedostatke.

Među članovima u ima više njih, čija imena ne mogu da pomenem, koji se moraju odlučno boriti da bi izvojevali pobjedu nad svojim apetitom i strastima. Neki od njih suviše govore i rado ogovaraju druge. Oni zauzimaju isti stav kao i oni iz vremena proroka Jeremije koji su govorili: „Prokažite da prokažemo.” Takvi se nalaze u zaista bednom položaju. Kada bi svi takvi imali na umu činjenicu da ih anđeli stalno prate i zapisuju njihove reči, bilo bi manje pričanja, a mnogo više molitve.

Među mladim štovaocima subote dosta njih su rođeni u veri i od malih nogu učeni da svetkuju subotu. Neki od njih su veoma dobra deca i veoma savesno izvršavaju svoje ovozemaljske dužnosti; ali im nedostaje duboko osvedočenje o grehu i o potrebi kajanja. Takvima preti potencijalna opasnost. Oni posmatraju ponašanje i napore onih koji za sebe tvrde da su hrišćani. Oni zapažaju da neki od njih dok na rečima visoko uzdižu veru u stvari nisu savesni hrišćani, i upoređuju svoja gledišta i postupke sa takvima koji predstavljaju samo kamen spoticanja. I pošto - u poređenju s takvima - ne nalaze greha u svom životu, oni laskaju sebi da su sasvim ispravni.

Ovlašćena sam da tim mladima kažem: Pokajte se i obratite se, da bi vaši gresi mogli biti izbrisani. Ne propuštajte uzalud svoje vreme. Nebo i večni život su dragoceno blago koje ne možete dobiti bez ikakvog napora sa svoje strane. Iako je vaš život možda bio besprekoran, postoje koraci koje kao grešnici morate preduzeti. Od vas se s pravom očekuje da se pokajete, da

javno ispovedite svoje verovanje i da se krstite. Hristos je bio pravedan i u svemu savršen, pa ipak je i sam, kao Spasitelj sveta, preduzeo te korake koje zahteva i od svakog pokajničkog grešnika, da bi postao dete Božje i naslednik spasenja.

Kad je Hristos, bezgrešni i prečisti Iskupitelj roda ljudskog, pristao da preduzme korake koji se traže od grešnika u procesu obraćenja, zašto bi se bilo ko, kad svetlost istine obasja njegov put, ustezao da potčini svoje srce Bogu, priznajući u poniznosti da je grešnik, i da rečju i delom pokaže svoju veru u Hristovu žrtvu iskupljenja, poistovećujući se javno sa onima koji se deklarišu kao Njegovi sledbenici. Uvek će biti i takvih koji ne žive u skladu sa svojom verom, čiji svakodnevni život pokazuje da su sve drugo samo ne hrišćani; ali zar je to dovoljan razlog da neko zbog toga odbije krštenje kojim se potvrđuje vera u Hrista, u Njegovu smrt i vaskrsenje?

Čak i dok je Hristos lično bio na zemlji, pešačeći sa svojim učenicima i poučavajući ih, jedan između te dvanaestorice bio je đavo. To je bio Juda koji je na kraju izdao svoga Učitelja. Hristos je savršeno poznao Judin život. Znao je za lakomstvo koje Juda nikada nije pobedio, i u svojim javnim govorima pružio mu je mnoge pouke upravo o tome. Stalnim popuštanjem ovoj svojoj sklonosti, Juda je dopustio da se ona duboko ukoreni u njegovom biću i da uguši seme istine posejano u njegovom srcu. Zlo je preovladalo do te mere da je, iz ljubavi prema novcu, prodao i svoga Učitelja za nekoliko srebrnika.

Činjenica da je Juda bio izopačen u svom srcu, da su ga sebičnost i srebroljublje naveli na tako strašan zločin, ne predstavlja nikakav dokaz da u to vreme nije bilo i pravih hrišćana, istinskih Hristovih učenika koji su zaista ljubili svoga Spasitelja, trudeći se najusrdnije da se ugledaju na Njegov primer i da Njegovo učenje potvrde svojim životom.

Činjenica da je Juda, pored svih svojih nedostataka i karakternih mana, primljen među dvanaesticu predstavlja poučnu lekciju koja za hrišćane može da bude veoma korisna. Kad je naš Gospod prihvatio Judu, njegov slučaj tada još nije bio beznadežan. On je posedovao i neke dobre osobine. Sarađujući s Hristom u Njegovom delu, slušajući Njegova izlaganja, Juda je imao povoljne prilike da uvidi svoje nedostatke, i da je zaista želeo da bude pravi učenik mogao je da upozna svoje karakterne mane i da ih se oslobodi. Hristos ga je čak stavio u položaj gde je svoju sklonost lakomstvu mogao, po sopstvenom izboru, ili da i dalje razvija ili da je uvidi i savlada. On je čuvao ono malo sredstava prikupljenih za siromahe i najneophodnije izdatke za Hrista i učenike u njihovom radu na širenju Jevanđelja.

Ta mala suma novca bila je za Judu izvor stalnih iskušenja; i s vremena na vreme kad bi učinio neku malu uslugu Hristu ili posvetio nešto vremena verskim ciljevima, često je sam sebe isplaćivao iz te skromne zalihe sakupljene za širenje Jevanđelja. Najzad je postao tolika tvrdica da je s ogorčenjem prigovarao što se na Hristovu glavu „prosipa” tako skupoceno miro. Razmišljajući stalno o tome koliko bi novca moglo doći u njegove ruke da je to miro prodato, njegova sebičnost je sve više rasla dok nije došao do zaključka da je riznica u velikom gubitku što vrednost miomirisa nije primljena u novcu. Najzad je otvoreno negodovao zbog tako preskupog dara žrtvovanog za Hrista. Prekor koji mu je Spasitelj uputio zbog njegovog lakomstva nagrizao je Judino srce sve dok nije pristao da izda svog Gospoda za nekoliko srebrnika. I danas među štovaocima subote ima takvih koji u svom srcu nisu nimalo verniji i bolji od Jude, ali to za druge ne treba da bude izgovor da ne slede Hrista.

Deca brata D su veoma draga Bogu, ali se nalaze u velikoj opasnosti jer misle da su zdravi i da im nije potreban lekar. Oslanjanje na sopstvenu pravednost nikada ih neće spasti. Oni moraju osećati da im je neophodan Spasitelj. Hristos je došao da spase grešnika. On kaže: „Ja nisam došao da zovem pravednike no grešnike na pokajanje.” Farisejima, koji su za sebe mislili da su

pravedni i uzdali se u svoja dobra dela, Spasitelj nije bio potreban. Oni su smatrali da su dovoljno dobri i bez Hrista.

Draga deca brata D treba da se najusrdnije mole Isusu da im otkrije njihovu grešnost, a zatim da im se otkrije kao Spasitelj koji prašta grehe. Ti dragi mladići i devojke ne smeju da se obmanjuju u pogledu večnog života. Ako se ne obrate, oni ne mogu ući u carstvo nebesko. Haljine svoga karaktera oni moraju da operu u krvi Jagnjetovoj. Isus ih poziva da preduzmu korake koji su neophodni svim grešnicima da bi postali Božja deca. Prihvatajući obred krštenja, On im je pružio lični primer. On je naš Uzor u svemu.

Bog od tih mladih zahteva da Mu predaju svoja srca i svoja najlepša i najsvetija osećanja. On ih je otkupio krvlju svoga jedinorodnog Sina i s pravom očekuje da Mu služe. Oni ne pripadaju sami sebi, jer ih je Isus otkupio svojom neprocenjivom žrtvom. Spasitelj, pun saosećanja i ljubavi, jedva čeka da ih primi ako Mu priđu takvi kakvi su, pozivajući se na Njegovu pravdu, a ne na nekakve svoje zasluge.

Mladi iz predstavljaju predmet Božje ljubavi i samilosti, i On želi da oni u Njemu nađu blaženstvo i sreću. Hristos je umro da bi i njih iskupio. On želi da ih blagoslovi ako Mu priđu smerno i iskreno, i pomoći će im da Ga nađu ako Ga potraže svim srcem svojim.

Zemaljsko blago kao izbor u životu

Pokazano mi je stanje u kojem se nalaze pripadnici Božjeg naroda. Umrtni duhom ovoga sveta, oni svoju veru poriču sopstvenim delima. Ukazano mi je na sinove Izrailjeve. Oni su imali veliku svetlost i uzvišena preimućstva; ali pošto nisu živeli u skladu sa primljenom svetlošću i preimućstvima, njihova svetlost pretvorila se u tamu. Umesto da s poverenjem slede Božje vodstvo, rukovodili su se svetlošću sopstvenih nazora. Istorija sinova Izrailjevih napisana je za dobro onih koji žive u poslednjim danima, da bi se čuvali sličnog zastranjivanja i neverovanja

Brate E, videla sam te potpuno obavijenog tamom. Ljubav prema svetu gospodari čitavim tvojim bićem. Tvoji najbolji dani su već prošli. Tvoje vitalnosti i izdržljivosti, naročito kad su u pitanju fizički napori, sve više ponestaje. I sada, kad bi trebalo da se na svoju prošlost osvrneš kao na život plemenitih napora uloženi za dobro drugih i na slavu Božjeg imena, možeš samo sa žaljenjem konstatovati da si proigrao svoju sreću i mir. Takvim načinom života kakvim si živeo do sada ne možeš očekivati Božje odobravanje. Svoje duhovne i večne interese stavio si na drugo mesto. Svoj mozak, kosti i mišići, opterećivao si do krajnjih granica. Čemu i zašto toliko trošenje snage? Čega radi si tolikim bremenom briga i napora opteretio svoju porodicu? I kakva je tvoja nagrada za sve to? Zadovoljstvo što si - suprotno Hristovom učenju - stekao blago na Zemlji koje će se pokazati kao zamka za tvoju dušu.

U svojoj besedi na gori, Hristos kaže: „Ne sabirajte sebi blago na Zemlji, gdje moljac i rđa kvari, i gdje lupeži potkopavaju i krađu; nego sabirajte sebi blago na nebu.” Da si sticao blago u nebu, radio bi za svoje dobro i u svom večnom interesu. Ti si svoje blago, brate moj, gomilao na ovom svetu, i svi tvoji interesi i tvoja osećanja skoncentrisani su tu gde je i tvoje blago. Dozvolio si da ljubav prema novcu i kupovina kuća i imanja obuzmu sve snage tvoga uma i čitavog tvog bića, tako da je ljubav prema ovozemaljskim interesima u tvom srcu nadjačala ljubav prema Tvorcu i dušama za koje je Hristos dao svoj život. Bog ovoga sveta oslepio je tvoje oči tako da ne uviđaš vrednost onoga što je večno i neprolazno.

U pustinji kušanja Hristos je bio izložen svoj žestini glavnih iskušenja koja saleću čoveka. Tu se On potpuno sam našao u sukobu sa lukavim i podmuklim protivnikom, i pobedio ga. Prvo veliko kušanje bilo je u pogledu jela - apetit; drugo, prekoračivanje dozvoljenog; treće, ljubav prema svetlu. Kušanjem u pogledu apetita sotona pobeđuje milione kušanih. Ugađanjem apetitu nervni sistem se nadražuje, umne sposobnosti slabe, i to čoveka onesposobljava da smireno i trezveno misli. Um gubi svoju uravnoteženost; njegove uzvišene i plemenite sposobnosti izopačuju se i služe životinjskim strastima, dok se večni i sveti interesi potpuno zanemaruju. Kada uspe da u ovome ostvari svoj cilj, sotona zna da mu je otvoren put i za preostala dva glavna iskušenja. Ova tri glavna iskušenja on kasnije razgranava u bezbroj sličnih.

Prekoračivanje dozvoljenog je rasprostranjeno kušanje, i kada u tom pogledu kuša ljude, sotona u devet od deset slučajeva postiže uspeh. Oni koji tvrde da su Hristovi sledbenici i misle da samo svojom verom mogu da se upuste u borbu protiv svega što je rđavo u njihovoj prirodi, često se bez razmišljanja sunovraćaju u iskušenja iz kojih samo čudom mogu izaći neokaljani. Molitva i ozbiljno razmišljanje sačuvali bi ih da se klone kritičnih i opasnih rizikovanja kojima se sami izlažu kad dopuste sotonu da ih na takav način kuša. Ne smemo se brzopleto pozivati na Božja obećanja, dok bez razmišljanja srljamo u opasnost, kršeći zakone prirode i ne obazirući se na glas razuma i zdravog rasuđivanja kojim nas je Bog obdario. To je najdrskije prekoračivanje dozvoljenog.

Hristu su bili ponuđeni prestoli i carstva ovoga sveta i sva slava njihova, samo da se pokloni pred sotonom. Tako teško nikada nije bio kušan nijedan čovek osim Hrista. Da bi očarao i zaveo Hrista sotona Mu je sva carstva i slavu ovoga sveta i sva zadovoljstva ovoga života prikazao u najprivlačnijim bojama. „Sve ovo,“ naglasio je on Hristu, „daću tebi ako padneš i pokloniš mi se.“ Ali Hristos je odbio lukavog neprijatelja i izašao kao Pobjednik.

U kušanju ljudi sotona mnogo lakše uspeva. Sve ovo — novac, dobitak, zemlju, vlast, počasti i bogatstvo — daću ti. Ali pod kojim uslovom? Njegovi uslovi su uglavnom: da mu se čovek preda, da uguši glas savesti i da popušta sebičnosti. Kada se kušani potpuno preda ovozemaljskim interesima, sotona dobija sve što je tražio. Otvaraju mu se vrata da slobodno ulazi kad god zaželi, zajedno sa svojim zlim osobinama, kao što su: nestrpljenje, samoljublje, oholost, tvrdičluk, nepoštenje i mnoštvo zlih duhova. On kušanoga na taj način očarava i podmuklo odvlači u propast. Ako pristanemo da se srcem i životom vežemo za prolaznosti ovoga sveta, sotona je potpuno zadovoljan.

Hristos nam je u svemu ostavio primer. Svojom pobedom nad neprijateljem, On nam pokazuje kako i mi možemo da pobedimo. U svom suprotstavljanju sotonu, Hristos se koristio Svetim spisima. Umesto da se koristi božanskom silom koja Mu je bila na raspolaganju ili da upotrebi neke svoje reči, On naglašava: „Pisano je: ‘Ne živi čovjek o samom hljebu, no o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.’“ U odgovoru na drugo kušanje On je rekao: „Ali i to stoji napisano: ‘Nemoj kušati Gospoda Boga svojega.’“ Hristov primer je pred nama. Kada bi hrišćani pažljivo proučavali Svete spise i primenjivali ih u praksi, imali bi dovoljno snage da se odupru lukavom neprijatelju; ali je Reč Božja zanemarena i posledice toga su poraz pred neprijateljem i propast.

Dragi brate, ti nisi poslušao opomene koje su ti u svedočanstvima upućivane godinama - da se čuvaš neprijatelja koji ne prestaje da te opčinjava privlačnostima ovoga sveta, nagovarajući te da izborom zemaljskog blaga izgubiš nebesku nagradu. Brate E, ne smeš sebi to dopustiti, jer bi to bio prevelik rizik. „Jer kakva je korist čovjeku ako sav svijet zadobije, a duši svojoj naudi? Ili, kakav će otkup čovjek dati za svoju dušu?“ Ti veoma jeftino prodaješ svoju dušu. Ne bi smeo da

dozvoliš sebi tako veliku žrtvu. Bog te je učinio pristavom svojih talenata. To su tvoja finansijska sredstva i tvoj uticaj. On hoće da te prokuša i proveri. Nisi smeo nimalo da gubiš u vremenu, već si bio dužan da odmah počneš sa uvećavanjem blaga svoga Gospodara. Da si tako postupio, tvoj uspeh bi bio srazmeran marljivosti, istrajnosti i revnovanju u rukovanju imovinom koja ti je poverena. Svojim uticajem, koji takođe predstavlja talenat, mogao bi mnoge duše da obratiš iz zablude u istinu i pravdu, osim onoga što bi mogao da doprineseš finansijskim sredstvima koja su ti stavljena na raspolaganje. Te duše bi se posle zalagale za obraćenje drugih i tako bi se tvoj uticaj i novac stalno uvećavali u korist Gospodara. A za takvu vernost u umnožavanju svojih talenata ti bi sa usana Hristovih začuo najmilozvučnije reči koje su ikad doprle do ljudskog uha: „Dobro, slugo, dobri i vjerni; u malom si mi bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti; uđi u radost Gospodara svojega.“

Brate E, da si na ispravan način upotrebio svoje umne sposobnosti služeći svome nebeskom Ocu, postajao bi sve jači u istini, u duhu i u sili, tako da bi sada predstavljao stub Crkve u i bio uspešan učitelj istine, kako svojim primerom tako i dokazivanjem naše vere navodima iz Svetih spisa. Da si svoje umne sposobnosti, koje tako uspešno koristiš u sticanju imanja, upotrebio u spasavanju duša, zadobio bi Božje odobravanje i bio veoma uspešan.

I ljudi skromnijih kapaciteta, kada se iz ljubavi posvete Bogu, mogu da čine dobro za svoga Gospodara; dok oni koji su oštroumniji mogu ostvariti velike rezultate u ovom uzvišenom delu. Zamotavati Bogom poverene talente u ubrus i skrivati ih u zemlju, zakidajući Mu na taj način dobit od njihovog umnožavanja, veliki je greh u Njegovim očima. Mi se na taj način kušamo. Gospodar dolazi da preispita naše poslovanje i pitaće nas kako smo upotrebili talente koje nam je poverio.

Brate E, kako ti koristiš talente koje ti je Bog poverio? Činiš li sve što je u tvojoj moći da ljudima objasniš istinu ili zbog svojih poslova i briga ne nalaziš vremena da se posvetiš ovom delu? Tako koristiti darove Božje dobrote kao što ih ti koristiš, upropašćujući svoje fizičke snage i uskraćujući svoju ljubav Bogu, pravi je zločin. „Ne možete služiti Bogu i mamoni.“ Svoju ljubav i pažnju ne možete u isto vreme pokloniti i ovom svetu i istini. „Preljubočinci i preljubočnice, ne znate li da je prijateljstvo ovoga svijeta neprijateljstvo Bogu? Jer ko hoće svijetu prijatelj da bude, neprijatelj Božji postaje.“ „Ne ljubite svijeta ni što je na svijetu. Ako ko ljubi svijet, ljubavi Očeve nema u njemu.“ Ti nisi srećan čovek, niti je srećna tvoja porodica; jer anđeli Božji ne borave u tvom domu. Kad Hristova vera vlada u srcu, savest je mirna i čovek je spokojan i srećan; a njegovu dušu, iako mogu da naiđu nevolje i teškoće, ipak obasjava svetlost.

Potčinjenost, ljubav i zahvalnost Bogu unose sunčeve zrake u dušu i srce, ma koliko da je mračan i oblačan dan. Od svojih sledbenika Hristos traži da se odreknu sebe i da uzmu Njegov krst. Jesi li spreman da nosiš svoj krst? Za tvoje sinove i kćeri molitve njihove majke bile su pravi blagoslov i oni su bili naklonjeni veri, trudeći se da se odupru iskušenjima i da žive u skladu sa njenim molitvama. Ponekad su, međutim, dolazili u teško iskušenje; imajući stalno pred sobom tvoj negativan primer, tvoju ljubav i odanost svetu, tvoju stalnu zauzetost poslovima, i oni se od duhovnog i neprolaznog ponovo okrenuše ovozemaljskom. Prateći ih u stopu, sotona ih je naveo da ljube svet i sve što je na svetu. Oni postepeno izgubiše svoje pouzdanje u Boga, zanemariše tajnu molitvu i verske dužnosti, i izgubiše interesovanje za sve ono što je sveto i uzvišeno.

Dragi brate E, strašno si pogrešio što si sve svoje težnje posvetio ovom svetu. Ti si prestrog i veoma nestrpljiv i u takvom raspoloženju često suviše tražiš od svoga sina; i on zbog toga postaje malodušan. U tvojoj kući uvek se samo radi, radi, radi od jutra do mraka. Uvećavanjem svoga imanja, ti u svoju kuću stalno unosiš nove brige i terete. Ti stalno govoriš samo o

poslovima, jer to obuzima sve tvoje misli i težnje, „a usta govore od suviška srca.“ Da li svojim primerom u porodici ikada uzdižeš Hrista i Njegovo delo spasavanja iznad svojih farmerskih briga i težnji za dobitkom? Ako tvoja deca izgube večni život, krv njihovih duša sigurno će se naći na haljinama njihovog oca.

Majka je verno ispunjavala svoju dužnost. Ona će na dan vaskrsenja začuti reči Hristove dobrodošlice: „Dobro, slugo dobri i vjerni.“ Ona će prvo pitati za svoju decu za koju se najviše molila Bogu u poslednjim danima svoga života. Da li će se oni tada pojaviti sa divnim hrišćanskim karakterom kojim se stiče moralno pravo na društvo svetih anđela ili će biti uprljani i opoganjeni izopačenošću ovoga sveta? Hoće li se i na njima ispuniti „časna i prevelika obećanja, da njih radi imate dijel u božanskoj prirodi, ako utečete od tjelesnih želja ovoga svijeta?“ Hoće li i oni biti kao „stubovi prekrasno izrađeni u dvoru“ ili će se zateći kao oni koji su, ljubeći ovaj svet, svoje svetle i plemenite sposobnosti, pod prokletstvom tvrdičluka, sahranili u mraku zaborava? Put kojim nastavljaš, brate moj, u mnogome presudno utiče na večnu sudbinu tvoje dece. Ako i dalje nastaviš da svoje umne snage iscrpljuješ samo na ovozemaljske brige i poslove, bićeš kamen spoticanja za svoju decu. Oni vide da ti, iako ispovedaš hrišćanstvo, duhovno ništa ne napreduješ i da si u moralnom pogledu patuljak. To je istina. Usredsređujući svoje misli samo na zemaljske interese, razvio si velike sposobnosti u tom pogledu, i kao poslovan čovek znatno si uznapredovao. Ali Bog želi da svoje sposobnosti i uticaj posvetiš uzvišenijem cilju.

Tebe je potpuno ošamutio i oslepio bog ovoga sveta. O, kako je grozno ludilo kojim si potpuno obuzet! Koliko god da nagomilavaš ovozemaljsko bogatstvo, sve će to biti uništeno u velikom požaru na dan Božjeg suda. Ali ako se vratiš Gospodu, koristeći svoje talente — novac i uticaj — u slavu Njemu i ako svoje blago pošalješ pred sobom u nebo, bićeš pošten večnog gubitka.

Veliki požari i nesreće na kopnu i moru, koje Bog u svom providenju dopušta tu i tamo, upozoravaju na ono što će uskoro zadesiti svet. Bog želi da pokaže čoveku da te njegove idole može da zapali takvom vatrom koja se vodom ne može ugasi. Predstoji veliki sveopšti požar koji će za jednu noć ili dan progutati sav taj ogromni trud koji su ljudi sakupljali tokom celog života. Sigurno je samo ono blago koje se stiče na nebu, gde nijedan provalnik nema pristupa i gde rđa ni moljac ne nagriza.

Pristupivši Hristu, jedan mladić je postavio pitanje: „Učitelju blagi, koje dobro da učinim da imam život vječni?“ Kada mu je Hristos rekao da drži Božje zapovesti, mladić samouvereno nastavi: „Sve sam ovo sačuvao od mladosti svoje; šta mi još nedostaje?“ Pogledavši sa ljubavlju na ovog mladića, Hristos mu je verno ukazao upravo na ono što mu je, u njegovom navodnom držanju zapovesti, nedostajalo. On nije ljubio blišnjega kao samoga sebe. Hristos mu je otkrio njegov pravi karakter. Sebična ljubav prema bogatstvu bila je njegova mana koja će mu, ukoliko je ne pobjedi, sprečiti ulaz u nebo. „Reče mu Isus: ‘Ako hoćeš savršen da budeš, idi prodaj sve što imaš i podaj siromasima; i imaćeš blago na nebu; pa hajde za mnom.’“ Hristos mu je ovim praktično objasnio da od njega ne traži ništa više do ono što je i lično iskusio. Sve što On traži bilo je: Sledeći moj primer - hajde za mnom!

Hristos je ostavio sva svoja bogatstva i slavu i postao siromah, da bismo se mi obogatili Njegovim siromaštvom. I sada traži od nas da za to bogatstvo ostavimo ovozemaljsko i osiguramo nebesko. Hristos je znao koliko zemaljsko blago, sve one koji su srcem vezani za njega, odvaja od Boga; zato je naglasio zakoniku: „Ako hoćeš savršen da budeš, idi prodaj sve što imaš i podaj siromasima; i imaćeš blago na nebu; pa hajde za mnom.“ Kako je on primio ove Hristove reči? Da li se obradovao mogućnosti da osigura sebi nebesko blago? „I otide žalostan; jer bijaše

vrlo bogat.“ Za njega je bogatstvo predstavljalo slavu i moć. Tako razdeliti svoje ogromno imanje, činilo mu se potpuno nemogućim.

Upravo u tom pogledu bogatstvo predstavlja opasnost za tvrdicu. Ukoliko više ima, utoliko mu je teže da bude darežljiv. Umanjiti davanjem svoje imanje, njemu je tako teško kao da odvaja od svog života. Radije će se odreći toliko privlačne nebeske nagrade, samo da bi zadržao neumanjeno svoje zemaljsko bogatstvo. On samo zgrće i nagomilava. Da je živio u skladu sa Božjim zapovestima, njegovo imanje ne bi ni bilo tako veliko. Kako neko dok živi i misli samo za sebe, može ljubiti Boga svim srcem, svom dušom i svom snagom svojom, a bližnjega svojega kao samoga sebe? Da je davao siromašnima i potrebnima i nastojao da delom svog imanja usreći svoje bližnje, bio bi i sam daleko srećniji i imao bi više blaga na nebu, a manje na Zemlji, za koje je sada tako nerazdvojno vezan.

Bogatom mladiću Hristos je rekao da držanjem Božjih zapovesti može osigurati sebi blago na nebu. To je ovog koristoljubivog i egocentričnog zakonika veoma rastužilo. On je želeo nebo, ali je hteo da zadrži i svoje bogatstvo. Zbog ljubavi prema novcu i počastima ovog sveta on se odrekao večnog života. O, kakve li bedne zamene! Pa ipak, slično postupaju i mnogi koji tvrde da drže sve Božje zapovesti. I ti si, dragi brate, u opasnosti da činiš tako, ali nisi svestan toga. Nemoj da se vređaš što ti ovako otvoreno pišem o tome. Bog te još uvek ljubi, a kako Mu bedno uzvraćaš za svu Njegovu ljubav!

Pokazano mi je kako je tvoje srce u početku tvog verskog iskustva gorelo žarom istine, tvoj um je bio obuzet proučavanjem Svetih spisa i u svakom stihu video si novu lepotu i privlačnost. Dobro seme istine tada je uspevalo u tvom srcu, donoseći plod u slavu Bogu. Ali posle izvesnog vremena brige ovoga života i varljivost bogatstva počese sve više da guše dobro seme Reči Božje u tvome srcu i ti si prestao da donosiš rod. U borbi između istine i ljubavi prema svetu pobedilo je ovo poslednje. Sotona ne prestaje u svom nastojanju da te zarobi privlačnošću ovog sveta i da parališe tvoje moralne sile, tako da nemaš pravu predstavu o zahtevima koje Bog ima u odnosu na tebe i u tome je gotovo u potpunosti uspeo.

I sada, dragi moj brate, moraš preduzeti najodlučnije i najistrajnije napore da odagnaš neprijatelja i da povratiš svoju slobodu jer te je on učinio nemoćnim robom ovoga sveta sve dok ljubav prema dobitku nije postala tvoja najjača strast. Ti pružaš veoma negativan primer drugima. Sebični interesi kod tebe dolaze na prvo mesto. Svojim ispovedanjem ti svet govoriš: Moje življenje nije ovde nego gore. Međutim, tvoja dela odlučno govore da u potpunosti živiš za ovaj svet. Dan suda će doći kao zamka za sve koji žive na licu Zemlje. Tvoje neiskreno ispovedanje je samo kamen spoticanja za druge. Nedostaju ti odgovarajuća dela. „Znam tvoja djela“ (ne tvoje ispovedanje), kaže Verni Svedok. Bog rešeta svoj narod, proveravajući namere i pobude pojedinaca. Mnogi će se pokazati kao pleva, a ne kao pšenica - pošto u njima nema nikakve vrednosti.

Hristos ti je poverio talente u materijalnim sredstvima i uticaju, očekujući da ih umnožavaš dok On ne dođe. Kada se On kao Gospodar vrati i od svakog poverenika zatraži tačan račun kako je iskoristio talente koji su mu bili povereni, kako ćeš ti, dragi moj brate, izdržati to proveravanje? Hoćeš li biti u mogućnosti da Gospodaru vratiš dvostruko, dokazujući time da si bio savestan i revnosta sluga u službi Njemu? Brate E, ako nastaviš putem kojim već godinama ideš, naći ćeš se upravo u položaju sluga koji je svoj talenat zavio u ubrus i zakopao u zemlju, sakrivši ga potpuno od očiju sveta. Nagrada radnika u Hristovoj paraboli kojima je gospodar poverio talente bila je u tačnoj srazmeri s njihovom vernošću i istrajnošću u rukovanju primljenim dobrima.

Bog te smatra svojim dužnikom, a dužnik si isto tako i svojim bližnjima do kojih svetlost o istini još nije doprla. Bog ti je podario svetlost, ne da bi je stavio pod sud, nego na svećnjak da

svetli svima koji su u kući. Svetlošću svoje zapaljane svetiljke ti treba da osvetljavaš put i drugim dušama za koje je Hristos umro. Kad bi milost Božja vladala tvojim srcem, dovodeći i um i misli u pokornost Hristu, učinila bi te moćnim oruđem na strani Hrista i istine.

Pavle kaže: „Dužan sam i Grcima i varvarima; i mudrima i neobrazovanima.“ Otkrivši mu svoju istinu, Bog je apostola učinio dužnim da poučava i prosvećuje one koji su još uvek bili u tami. Ti nemaš pravu predstavu o veličini svog duga prema Bogu. Ti raspolažeš talentima svoga Gospodara. Kad bi svoje umne sposobnosti usmerio u najboljem pravcu, to bi te učinilo uspešnim saradnikom Hrista i Njegovih anđela. Da si se posvetio tome, čineći dobro i iznoseći istinu drugima, mogao si da se osposobiš za uspešnog radnika u delu Božjem i kao nagradu za to ugledao bi radosno mnoge spasene kao blistave zvezde na tvojoj kruni.

Kakvu vrednost imaju tvoje kuće i imanje u poređenju sa dragocenim dušama za koje je Hristos umro? Zahvaljujući tvojim naporima i sredstvima te duše mogu da se spasu i da se zajedno s tobom nađu u carstvu slave, dok od svog ovozemaljskog blaga tamo ne možeš poneti baš ništa. Možeš nezahvalno nastaviti sa nagomilavanjem bogatstva i to ljubomorno čuvati uz najveću strepnju; ipak, ako Gospod to dozvoli, sve to što si sticao celog života vatra može za nekoliko trenutaka da pretvori u gomilu ruševina. To se desilo sa Čikagom. U Reči Božjoj nagovešteno je da će gradovi postati ruševine. To nije jedini grad koji mora da oseti vidljive dokaze Božjeg neodobravanja. To predstavlja početak, a ne kraj. Mač gnjeva preteći lebdi nad ljudima koji svojom ohološću i bezakonjem prkosno izazivaju gnjev pravednog Boga. Oluje, zemljotresi, vihuri, ogranj i mač širiće pustošenje na sve strane, sve dok ljudsko srce ne zadrhti od straha i čekanja onoga što dolazi na svet. Ti ne znaš kako je malo vremena koje ti još preostaje i kako brzo može da se završi tvoje kušanje.

Pripremi se, brate moj, za susret sa Gospodom koji uskoro dolazi da zatraži račun za svaki talenat, i to ne samo za glavnicu, nego i za kamate. Spasavanje duša treba da bude životni zadatak svakog onog koji veruje u Hrista. Milost koja nam je Bogom darovana, svetlost koja obasjava naš put i lepota i sila istine koja nam je otkrivena čine nas dužnima da sve to prenosimo i na druge. Gomilanju ovozemaljskog blaga možeš da posvetiš ceo svoj život, ali kakvu ćeš korist imati od toga kad tvom životu dođe kraj ili kada Hristos dođe? Nijednu paru nećeš moći da poneseš sa sobom. I upravo za toliko koliko si se ovde uzdizao zemaljskim počastima i bogatstvom, zanemarujući svoj duhovni život, za toliko niže padaš na lestvici moralne vrednosti pred velikim većem Božjeg suda.

Šta će ti značiti sva ta bogatstva za koja si prodao svoju dušu kad iznenadno budeš pozvan da završiš svoje zemaljsko putovanje i kad ne bude više nikakve mogućnosti za izbor? „Jer kakva je korist čovjeku ako sav svijet zadobije a duši svojoj naudi? Ili kakav će otkup dati čovjek za dušu svoju?“ Tvoje bogatstvo - ako ga ne upotrebiš za podmirivanje svakodnevnih životnih potreba, za blagoslov i dobro drugih i za potpomaganje dela Božjeg - ne vredi više od običnog peska. Bog ti je u Svedočanstvima upućivao opomene i ohrabrenja, ali ih ti nisi prihvatio. Sumnjao si u Svedočanstva. Kada ponovo sabereš zrake svetlosti i uveriš se da su Svedočanstva od Boga, učvrstićeš se u veri i nećeš više tako posrtati u mraku i nemoći.

Kad bi živeo u skladu sa svetlošću koja ti je data, mogao bi da budeš pravi blagoslov za Crkvu u, pa čak i jedan od njenih stubova. Bog te ponovo poziva. On teži da dopre do tvog srca iako potpuno obuzetog sebičnošću i brigama ovoga života. On te poziva da svoju ljubav i pažnju, umesto prolaznostima ovoga sveta, posvetiš onome što je nebesko i neprolazno. Da bi poznao volju Božju, moraš pažljivo proučavati Njegovu Reč, ne povodeći se za prirodnim sklonostima svoga nepreporođenog uma. „Šta hoćeš da činim, Gospode?“ — to treba da bude

iskreno i čežnjivo pitanje tvoga srca.

Težina gnjeva Božjeg pogodiće sve one koji svoj život provode u službi mamoni - bogu ovoga sveta - umesto svome Tvorcu. Ako hoćeš da živiš za Boga i za nebo, ukazujući i drugima na put života, možeš u tome još ovde nalaziti sve veću svetu radost i na kraju biti nagrađen rečima dobrodošlice: „Dobro, slugo dobri i vjerni... uđi u radost Gospodara svojega.“ Hristova radost bila je u tome što je duše iskupljenih unapred gledao spasene i srećne u carstvu slave. „Koji umjesto određene sebi radosti pretrpi stradanje na krstu, ne mareći za sramotu, i sjede s desne strane prijestola Božijega.“

Nagomilavanje ovozemaljskog blaga uz pristanak da to privuče svu ljubav i pažnju koje pripadaju samo Bogu, kao što si to ti učinio, pokazaće se na kraju kao strašno prokletstvo. Ti nemaš vremena za čitanje, pobožno razmišljanje i molitvu; ne nalaziš vremena ni da svoju decu poučavaš, ukazujući im na njihove najuzvišenije interese. Bog ljubi tvoju decu, ali su oni vrlo malo upućivani u verski život. Ako uništiš njihovu veru u Svedočanstva, nećeš više imati nikakvog pristupa njihovom srcu. Um sirotih i pogrešivih smrtnika treba disciplinovati i privikavati na duhovno razmišljanje. Kada je obučavanje u svakom pogledu usmereno isključivo na ovaj svet i sticanje imovine, kakav se onda razvoj može očekivati u duhovnom pogledu? To je potpuno onemogućeno. Da si se, brate moj, upola toliko trudio da usavršiš svoj hrišćanski karakter i služiš Gospodu kao što si služio svetu, i ti i članovi tvoje porodice mogli ste da dostignete potpuni uzrast ljudi i žena u Hristu Isusu.

Bogu nije po volji da oni koji se smatraju Njegovim slugama budu tako neuki u poznavanju Njegove božanske volje i duhovnih saznanja, a tako dobro upućeni u znanja i mudrost ovoga sveta. Ovozemaljski interesi nisu ništa u poređenju sa večnom i od svega pretežnijom slavom. Bog za tebe ima delo daleko uzvišenije od sticanja blaga na ovom svetu. Tebi je neophodna duboka i svestrana promena, a to je isto tako potrebno i celoj tvojoj porodici i Bog neka vam bude u pomoći da dostignete savršenstvo hrišćanskog karaktera. Tvoja deca mogu i treba da budu blagoslov za mlade u svom okruženju. Svojim primerom; svojim rečima i postupcima oni mogu da ukrašavaju svoju veru i slave svoga nebeskog Oca.

Istinsko dobročinstvo

Dragi brate i sestro F, pokušaću da napišem ono što mi je u viziji bilo pokazano o vama, jer osećam da je za članove u vašem okruženju krajnje vreme da preispitaju svoja srca u najozbiljnijoj pripremi za večnost. Vi oboje ljubite istinu i želite da joj se pokoravate, ali ste u tome neiskusni. Pokazano mi je da se možete naći u situaciji da iskušenja i probe otkriju u vama takve crte karaktera kojih sada uopšte niste ni svesni.

Mnogi koji nikad nisu bili kušani izgledaju odlični hrišćani i njihov život izgleda besprekoran; međutim, Bog vidi izvesne crte u njihovom karakteru na koje im se mora skrenuti pažnja da bi to mogli uvideti i odstraniti. Proričući za Hrista, Simeon je pod nadahnućem Svetog Duha rekao Mariji: „Gle, Ovaj leži da mnoge obori i podigne u Izrailju i da bude znak protiv kojega će se govoriti. A i tebi samoj probošće mač dušu, da se otkriju pomisli mnogih srca.“ Bog u svom providenju dopušta da se nađemo u položaju koji zahteva aktiviranje umnih sposobnosti neophodnih za razvoj karaktera pod različitim okolnostima: „Jer koji sav zakon održi, a sagriješi u jednome, kriv je za sve.“ Oni koji tvrde da su hrišćani mogu, spolja gledano, živeti sasvim besprekornim životom; ali kada ih promenjene životne okolnosti dovedu u potpuno drugačiji

položaj, dolaze do izražaja neke jake crte njihovog karaktera koje bi ostale skrivene da su i dalje živeli u istom okruženju.

Pokazano mi je da vi imate crte sebičnosti, kojih se morate budno čuvati. Bićete u opasnosti da težite samo za svojom udobnošću i napretkom ne obazirući se nimalo na interese drugih. Vi ne posedujete duh samoodricanja koji hrišćane čini sličnima njihovom velikom Uzoru. Negovanje dobročinstva dovelo bi vas u prisniju harmoniju sa Hristom i Njegovim Duhom nesebičnog čovekoljublja. Treba da ispoljavate više humanosti i saosećanja prema drugima. To je vrlina koju je sam Bog usadio u našu prirodu da bi nas učinio ljubaznijima i nežnijima prema onima s kojima dolazimo u dodir. Ta vrlina se često zapaža i kod ljudi i žena čija srca nisu ujedinjena sa Hristom i zaista je veoma žalosno kad onima koji tvrde da su Hristovi sledbenici nedostaje to suštinsko obeležje hrišćanstva. Oni ne slede Hristov uzor i zato im nije moguće da svojim životom i ponašanjem odražavaju Njegov lik.

Ljudsko saosećanje praćeno ljubavlju i dobročinstvom i posvećeno Duhom Hristovim, postaje sila koja može da učini mnoga dobra. Oni koji dobročinstvo neguju kao hrišćansku vrlinu ne samo što čine dobro drugima i blagosiljaju one koji primaju njihovu pomoć, nego usrećuju i sebe samim tim što svoje srce otvaraju blagotvornom uticaju dobročinstva. Svaki zrak svetlosti koji savesno prenosimo na druge ostavlja svoj odsjaj i u našem srcu. Svaka reč saosećanja upućena nevoljniku, svaki čin kojim se olakšavaju patnje potlačenih, svaki dar kojim pomažemo ugrožene — sve to donosi blagoslov ne samo onima koji primaju nego i onima koji daju, ukoliko je učinjeno na slavu Bogu. Oni koji postupaju tako pokoravaju se zakonu neba i primiće Božje odobravanje. Zadovoljstvo koje osetimo čineći dobro drugima deluje veoma blagotvorno na naša osećanja i nervni sistem, oživljava krvotok i pospešuje umno, moralno i fizičko zdravlje.

Znajući kako dobročinstvo utiče na srce i život dobročinitelja, Hristos je težio da Njegovi učenici pravilno shvate blagodati koje proističu iz praktičnog primenjivanja te vrline. On kaže: „Mnogo je blaženije davati nego li uzimati.“ Duh istinskog dobročinstva koje treba ukazivati prijateljima, susedima i strancima On je ilustrovao parabolom o putniku koga su na putu od Jerusolima za Jerihon napali hajduci, „koji ga svukoše i izraniše, pa otidoše, ostavivši ga pola mrtva.“ Srca sveštenika i levita, iako su na rečima ispovedali uzvišenu pobožnost, nisu bila ganuta samilošću prema tako postradalom čoveku. Istim putem nailazi jedan Samarjanin, koji nije imao tako visoko mišljenje o svojoj pravednosti, i videći nevolju nepoznatog čoveka, „sažali mu se“; jer ga nije samo radoznalo pogledao u prolazu, nego je u njemu video ljudsko biće u nevolji i to je probudilo njegovo saosećanje. On odmah „pristupivši zavi mu rane i zali uljem i vinom; i posadivši ga na svoje kljuse dovede ga u gostionicu, i ustade oko njega. A sutradan ga ostavi brizi gostioničara, obećavši da će na povratku platiti sve naknadne troškove. Tada Hristos zapita zakonika: 'Koji je od one trojice bio bližnji onome što su ga bili uhvatili razbojnici?' A on mu reče: 'Onaj koji se smilovao na njega.' A Isus mu reče: 'Idi, i ti čini tako.'“

Ovim Isus želi da svoje sledbenike pouči moralnim obavezama koje imaju prema svojim bližnjima. Svi oni koji zanemaruju načelo ilustrovano u ovoj pouci slični su svešteniku i levitu koji su tvrdili da drže Božji zakon dok su ga ovim svojim postupkom praktično gazili. Ima ljudi koji, slično ovom Samarjaninu, ne ističu svoju pobožnost, ali imaju snažno osećanje dužnosti prema svojim bližnjima i daleko više milosrđa i dobrote od nekih koji se hvališu velikom ljubavlju prema Bogu, ali su tako oskudni u dobrim delima prema Njegovim stvorenjima.

Samo oni zaista ljube bližnjega kao samog sebe koji shvataju svoje dužnosti i obaveze prema nevoljnim i stradalnicima i koji u svom svakodnevnom životu praktično sprovode osnovna načela Božjeg zakona. „I gle, ustade jedan zakonik i, kušajući Ga, reče: 'Učitelju, šta ću

činiti da dobijem život vječni?’ A On reče: ‘Šta je napisano u Zakonu? Kako čitaš?’ A on odgovarajući reče: ‘Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom misli svojom, a bližnjega svojega kao samoga sebe.’ Reče mu pak: ‘Pravo si odgovorio; to čini i bićeš živ.’” Hristos je zakoniku ovim pokazao da ljubiti Boga svim srcem, a bližnjega kao samoga sebe predstavlja pravi plod pobožnosti. „To čini,“ naglasio je On, ne samo veruj, nego „čini, i bićeš živ.“ Samo verovanje u obaveznost zakona Božjeg ne čini nikoga hrišćaninom, nego spremnost da se zahtevi zakona primenjuju u praktičnom životu.

U ovoj svojoj paraboli Hristos Samarjanina uzdiže iznad sveštenika i levita koji su se teorijski veoma revnosno zalagali za slavu zakona. On se pokoravao duhu tog zakona i njegovim propisima, dok su se oni zadovoljavali samo ispovedanjem vere u to; ali šta je vera bez odgovarajućih dela? Kada se pobornici zakona Božjeg čvrsto drže njegovih načela, dokazujući svoju odanost ne samo rečima nego i srcem, i otkrivajući u svom svakodnevnom životu duh toga zakona u delima istinskog dobročinstva, tada će imati moralne snage da pokrenu svet. Oni koji ispovedaju vernost zakonu Božjem nisu u mogućnosti da korektno prikazuju načela tog svetog Dekaloga dok zanemaruju ljubav prema bližnjima, što predstavlja sastavni deo njegovih svetih propisa.

Držanjem Božjih zapovesti najrečitije svedočimo o njihovoj svetosti i obaveznosti. Poslušnost tim zapovestima treba da učinimo svojom ličnom dužnošću; a zapostaviti takvu dužnost zaista je veliki greh. Bog nas čini obaveznima da se borimo ne samo za svoje spasenje nego da se isto tako osećamo dužnima da svojom nesebičnom ljubavlju privodimo Hristu i druge na koje možemo da utičemo. Zabrinjavajući je nedostatak načelnosti koji se vidi u životu mnogih takozvanih hrišćana. Njihovo nepoštovanje zakona Božjeg obeshrabruje one koji priznaju svetost njegovih zahteva i odvraća od istine one koji su skloni da je prihvate.

Da bismo saznali kakvi izgledamo u Božjim očima, treba da se pogledamo u ogledalu Božjeg zakona; i uvidevši svoju grešnost koristićemo se krvlju Hristovom kao izvorom otvorenim za greh i nečistotu, u kojem možemo oprati haljine svoga karaktera i otkloniti svaku mrlju greha. Ali mnogi ne žele da uvide svoje zablude i da se poprave; oni ne žele da imaju pravu predstavu o sebi.

Da bismo se uzdigli na viši nivo u moralnom i duhovnom pogledu, moramo živeti za to. Dužnost prema bližnjima obavezuje nas na to, kako bismo stalno širili spasonosan uticaj i pozitivno mišljenje o Božjem zakonu. Svojim životom treba da svetlimo tako da svi oko nas, u našem pokoravanju svakoj Božjoj zapovesti i svakom Njegovom načelu, vide posvećujući uticaj Jevanđelja. U velikoj smo meri odgovorni za duše koje su oko nas. Hristos je došao na Zemlju da opravda zahteve Božjeg zakona i mi svojim rečima i delima stalno govorimo: za ili protiv i samog Hrista i tog zakona. Neka svet vidi da mi interese i radosti verskog života ne ograničavamo sebično samo na sebe, već želimo da i drugi učestvuju u blagoslovima i sreći poznavanja istine. Neka vide da vera koju ispovedamo ne zatvara i ne zaleđuje prilaze duši niti nas čini bezosećajnim i preterano strogim. Neka svi koji tvrde da su našli Hrista služe drugima kao što je i On služio, negujući duh dobročinstva na isti način kao što je to On činio. Onda ćemo videti da će mnoge duše poći za svetlošću našeg učenja potkrepljenog ličnim primerom.

Svi treba da negujemo duh ljubavnosti i da se potčinjavamo kontroli sopstvene savesti. Duh istine oplemenjuje sve one koji ga prime u svoje srce. U srcu onih koji je prime istina deluje kao kvasac, sve dok se celo biće ne prilagodi njenim načelima. Ona razbija srce stegnuto tvrdičlukom i otvara ruku koja je uvek bila zatvorena za humanost prema nevoljnima, dok milosrđe i istinsku ljubavnost donosi kao svoje stalne plodove.

Bog zahteva od svakoga od nas da budemo samopožrtvovani radnici. Svaki deo istine ima svoju praktičnu primenu u našem svakodnevnom životu. Blago onima koji slušaju Reč Gospodnju i drže sve što je napisano u njoj. Međutim, nije dovoljno samo slušati; moramo to i delom potvrditi. Veliku nagradu primiće samo oni koji izvršavaju Božje zapovesti. Oni koji stvarne dokaze o svom dobročinstvu pružaju u delima milosrđa prema siromašnima, ugroženima i nesrećnima, ne samo da ublažuju patnje potlačenih, nego umnogome doprinose i sopstvenoj sreći, pospešujući svoje i duševno i fizičko zdravlje. Prorok Isaija jasno opisuje postupke koje Bog s pravom očekuje od svog naroda, odobrava i nagrađuje svojim blagoslovom:

„A nije li ovo post što izabrah: Da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješ remenje od bremena, da otpustiš potlačene, da izlomite svaki jaram? Nije li da prelamaš hljeb svoj gladnome, i siromahe prognane da uvedeš u kuću? Kad vidiš neodjevena, da ga odjeneš; i da se ne kriješ od svojega tijela? Tada će sinuti vidjelo tvoje kao zora, i zdravlje će tvoje brzo procvasti; i pred tobom će ići pravda tvoja, slava Gospodnja biće ti zadnja straža. Tada ćeš prizivati, i Gospod će te čuti; kad Ga zazoveš, reći će: Evo me. Ako izbaciš između sebe jaram i prestaneš pružati prst i govoriti zlo; i ako otvoriš dušu svoju gladnome, i nasitiš dušu nevoljnu; tada će zasijati u mraku svjetlost tvoja i tama će tvoja biti kao podne. Jer će te Gospod voditi vazda, i sitiće dušu tvoju na suši, i kosti tvoje krijepiće, i bićeš kao vrt zaliven i kao izvor kojemu voda ne presiše.“

Između duše i tela postoji veoma prisna povezanost. Kad jedno strada, drugo saoseća. Duševno raspoloženje umnogome je povezano sa zdravljem celog organizma. Svest da činimo dobro i osećanje zadovoljstva zbog toga što smo usrećili druge donosi duši radost i pravu sreću, takvo raspoloženje utiče povoljno na sve organe, oživljava cirkulaciju krvi i ojačava celo telo. Božji blagoslov je pravi lek i oni koji obiluju u davanju i blagosiljanju drugih osetiće čudesan blagoslov toga u svom srcu i životu.

Dragi brate i sestro, da ste u svom životu više mislili kako da usrećite druge, i sami biste primili mogo više blagoslova. Nedostaju vam humanost i saosećanje sa drugima. Nevolje i potrebe drugih vas uopšte ne interesuju. Držite se suviše strogo i bezosećajno. Postali ste nemilosrdni, preterani u svojim zahtevima i skloni da zapovedate. Nalazite se u opasnosti da sopstvene nazore namećete kao savest drugima. Imate sopstvenu predstavu o tome šta je hrišćanska dužnost i šta je ispravno i po tom merilu želite da ocenjujete i druge; to je prekoračivanje granica ispravnog.

Drugi ljudi imaju mišljenja i karakterne osobine koje ne odgovaraju vašim naročitim pogledima. Kad god iskrсне neko neslaganje, setite se da i vi imate pogreške i nedostatke isto tako kao i vaša braća i sestre. Vaši prestupi su za njih isto tako bolni i mučni kao i njihovi za vas i zato treba da budete blagi prema njima isto tako kao što želite da oni budu prema vama. Vi oboje treba da imate više ljubavi i saosećanja prema drugima — ljubavi i saosećanja sličnih Hristovim. Treba da budete ljubazniji i u svom sopstvenom domu, da blago i krotko govorite sa svojom decom i mlađima i da s njima postupate srdačno i ljubazno, ne ukoravajući ih za svaku i najmanju grešku, da zbog stalnog zameranja ne postanu potpuno bezosećajni.

U svom srcu treba da gajite hrišćanske vrline milosrđa i dugog strpljenja. Prenaglašenim ispoljavanjem opreza i podozrenja u pogledu pobuda i ponašanja drugih vi često neutrališete dobro koje ste učinili. Vi širite oko sebe tako hladan i odbojan uticaj kojim ne možete privući ni pridobiti nikoga. U svojim odnosima prema drugima morate biti spremni na popuštanje i strpljenje kao što to i od njih očekujete. Sebična ljubav prema sopstvenom mišljenju i načinu življenja uništava u velikoj meri vašu sposobnost za dobro koje zaista želite da učinite.

Sestro F, ti imaš suviše jaku želju da vladaš. Previše si osetljiva. Kad se neko suprotstavi

tvojoj volji, osećaš se veoma uvređenom i tvoje „ja“ odmah je spremno da ratuje jer ti nedostaje krotost i duh poučljivosti. Moraš biti vrlo oprezna u pogledu ovoga. Ukratko, moraš se obratiti u potpunosti da bi tvoj uticaj bio onakav kakav treba da bude. Duh koji sada ispoljavaš učiniće te veoma nesrećnom ako i dalje nastaviš da ga neguješ. Uvek ćeš biti spremna da zapaziš tuđe greške i u nastojanju da ispravljaš druge prelazićeš preko sopstvenih nedostataka. Imaćeš zaista težak zadatak da iz tuđeg oka izvadiš trun, dok ti vidik sprečava brvno koje imaš u sopstvenom oku. Bog ne traži da ti svoju savest postavljaš kao kriterijum drugima. Negovati vedro raspoloženje i nesebičnost u svojim osećanjima sve dok najveću sreću ne doživiš u tome da sve oko sebe učiniš srećnima - to je dužnost koja ti predstoji.

Vama, i jednom i drugom, nedostaje nežnost i blagost srca prožetog Duhom Hristovim da biste, živeći i sami u atmosferi vedrog raspoloženja i dobrodušnosti, mogli pomagati ostalima oko sebe da budu takođe zdravi i srećni. Vi ste uobrazili da vedro raspoloženje nije u skladu sa religijom Hristovom. To je zabluda. Vedro raspoloženje i prijatno ponašanje niukoliko ne umanjuju istinsko hrišćansko dostojanstvo. Vedro raspoloženje bez primesa lakomislenosti jedno je od hrišćanskih vrlina. Vi treba da se čuvate suviše skučenih pogleda o veri jer time možete da ograničite svoj uticaj i da postanete neverni pristavi.

Uzdržavaj se od strogih ukora i osuda. Ti nisi pogodna da ukoravaš. Tvoje reči nikoga ne leče niti popravljaju, nego samo vređaju i žaloste. Moraš pobediti svoju naviku da kopaš po sitnicama za koje smatraš da nisu u redu. Tebi u ocenjivanju ljudi i zbivanja nedostaje širina pogleda, plemenitost i milosrđe. Otvori svoje srce pred zracima svetlosti. Imaj na umu da dužnost ima sestru blizakinju koja se zove ljubav. Ako ih primenjujemo objedinjene, možemo postići skoro sve; ako pak koristimo samo jednu od njih, nećemo postići željeno dobro.

Ispravno je što oboje negujete vrlinu čestitosti i treba da ostanete odani osećanju pravde. Držati se strogo staze dužnosti treba da bude vaš dobrovoljni izbor. Ne dozvolite nikad da vas ljubav prema dobitku, naklonost prema zadovoljstvima i bilo kakvo prijateljstvo navedu da žrtvujete ijedno načelo pravde. U pokoravanju diktatu prosvećene savesti i svom osvedočenju o dužnosti treba da budete postojani, ali se morate čuvati zanesenjaštva i predrasuda. Ne istrčavajte napred u duhu farisejstva.

Vi sada sejete seme na velikom polju životnih dužnosti, i to što sada sejete jednog dana ćete i žnjeti. Svaka misao vašeg uma, svako osećanje vaše duše, svaka reč koju izgovorite svojim jezikom i svaki postupak koji učinite, predstavljaju seme koje neizbežno donosi plod ili na dobro ili na zlo. Vreme žetve nije više daleko. Sva naša dela biće ispitana pred Bogom. Svi naši postupci pa čak i pobude kojima smo se pri tom rukovodili biće na sudu otkriveni pred Bogom i svetim anđelima.

Koliko god je to moguće, treba da se uskladite sa svojom braćom i sestrama. Vi treba da se potčinite Bogu i da prestanete ispoljavati strogost i sklonost stalnom iznalaženju grešaka. Treba da se oslobodite sopstvenog duha i umesto toga da primite duh dragog Spasitelja. Prihvatite Njegovu ispruženu ruku kako bi On mogao da vas obdari prijatnim osobinama svoga karaktera, osobinama koje se ne mogu ni sa čim uporediti. Neka vaša srca budu otvorena za Njegovu ljubav i neka Njegova preobražujuća moć i Njegova milost budu vaša snaga. Tada ćete imati znatno snažniji uticaj na dobro. Imaćete moralne snage da izdržite i najteže kušanje karaktera. Vaša valjanost biće čista i posvećena. Tada će vaša svetlost sinuti kao zora.

Vi oboje treba da imate više razumevanja i naklonosti za mišljenja drugih. Hristos je naš Uzor. On se poistovetio sa stradalnim pripadnicima roda ljudskog, doživljavajući potrebe i nevolje drugih kao svoje. Kada bilo ko od Njegove braće strada ili pati, On saoseća i strada

zajedno s njima. Svako zapostavljanje i zanemarivanje Njegovih učenika On oseća kao da je učinjeno Njemu samome. Zato On kaže: „Jer ogladnjih, i ne dadoste mi da jedem; ožednjih, i ne napojiste me.“

Dragi brate i sestro, vi treba mnogo više da težite usklađivanju karaktera. Nedostatak jedne bitne kvalifikacije može učiniti gotovo nedelotvornim sve ostale. Načela koja ispovedate treba i praktično da primenjujete u svakoj svojoj misli, reči i u svakom postupku. Sopstveno „ja“ treba raspeti i celo svoje biće potčiniti Gospodu.

U Crkvi se oseća veliki nedostatak ljubavi i humanosti. Dosta je njih koji se drže izuzetno hladne rezervisanosti i nekog krutog dostojanstva koje odbija sve one koji dođu s njima u dodir. Takav duh poput neke zaraze stvara oko sebe atmosferu koja deluje veoma pogubno na svaku dobru zamisao i odluku i guši prirodni tok ljudskog saosećanja, ljubavi i srdačnosti; pod takvim uticajem ljudi postaju skučeni i ograničeni, dok njihove društvene osobine i plemenitost - zbog trajne pasivnosti - potpuno iščezavaju. Takva neprirodna depresija deluje veoma štetno ne samo na duhovno, nego isto tako i na telesno zdravlje. Sumornost i ledena hladnoća nedruštvenosti odražavaju se i na licu takvih osoba. Lica onih koji su dobrodušni i puni saosećanja zrače svetlošću istinske pobožnosti, dok se onima koji ne gaje plemenite misli i nesebične pobude i na samom licu vide osećanja koja gaje u svom srcu.

Sestro F, Gospodu nisu po volji osećanja koja gajiš i ispoljavaš prema svojoj sestri. Njoj je s tvoje strane potrebna sestrinska ljubav, a ne stalno zapovedanje i iznalaženje grešaka. Svojim ponašanjem dovela si je do duhovne depresije i duševne uznemirenosti što ozbiljno ugrožava njeno zdravlje. Čuvaj se da svojim postupcima ne tlačiš i ne obeshrabruješ svoju rođenu sestru. Ti ne podnosiš da ti ona bilo šta kaže ili učini; sve to uzimaš za zlo i vređaš se jer misliš da je usmereno protiv tebe.

Tvoja sestra je takođe veoma samouverena. I ona u tom pogledu mora da učini nešto za sebe. Trebalo bi da bude popustljivija, ali ti ne možeš očekivati da tvoj uticaj na nju bude blagotvoran dokle god si tako zajedljiva, tako stroga i do te mere lišena ljubavi i saosećanja prema rođenoj sestri, koja je, osim tako prisne rodbinske veze, ujedinjena s tobom i u veri. Obadve ste zabludele. Obadve ste dale mesta neprijatelju, i jedna i druga u svojim međusobnim odnosima previše ističete sopstveno „ja.“

Sestro F, ti si sklona da zapovedaš i da svoju volju namećeš svome suprugu, svojoj sestri i svima oko sebe. Tvoja sestra je mnogo propatila u svojoj duši. Da se u potpunosti poverila Bogu i sve predala u Njegove ruke, mogla bi lakše da sve to podnese; ali tvoje ponašanje prema njoj nimalo nije po volji Bogu. To je neprirodno i potpuno pogrešno. Ona u svojim sklonostima nije upornija i tvrdoglavija nego i ti u svojim. Kad se dve osobe tako sličnog temperamenta sukobe međusobno, to je veoma loše i za jednu i za drugu. Vi i jedna i druga treba da se obratite iznova i da se u potpunosti promenite. Ako već preterujete, bolje je da preterujete u milosrđu i međusobnom podnošenju, negoli u netrpeljivosti.

Odmeren nastup, odgovor blag i ljubazne reči mnogo su podesniji u nastojanju da nekoga ispravimo i spasemo, nego oštrina i strogost. Malim preterivanjem u neljubaznosti možeš duše odgurnuti tako daleko da im nikada više ne možeš prići, dok ih pomirljivim duhom možeš pridobiti i uputiti na pravi put. Treba se, dakle, rukovoditi duhom praštanja i davati dužna priznanja svima oko sebe za svaki dobronameran gest i postupak s njihove strane. Upućuj zato uvek reči pohvale i ohrabrenja svome suprugu, svom detetu, svojoj sestri i svima sa kojima dolaziš u dodir. Neprestano ukoravanje i osuda samo zagorčavaju život svakom ljudskom biću.

Ne nanosi sramotu hrišćanskoj veri ljubomorom i netrpeljivošću prema drugima jer im na

taj način veoma loše preporučuješ svoju veru. Osudom i prekorima niko nije vraćen sa pogrešnog puta, ali su mnogi na takav način odagnani još dalje od istine i u srcu postali još odbojniji za bilo kakve dokaze. Duhom blagosti, plemenitim i privlačnim ponašanjem možemo spasti zabludelog „i pokriti mnoštvo grijeha.“ Bog traži od nas da gajimo bratsku ljubav koja „dugo trpi i blagotvorna je.“

Hrišćanska vera ne traži od nas da se odrekemo svoje ličnosti i karaktera, već samo da se do izvesne mere prilagodimo osećanjima i shvatanjima drugih. Mnogi ljudi čija se mišljenja, navike i ukusi u ovozemaljskim stvarima razlikuju mogu da budu jedinstveni u veri. Ako u njihovom srcu gori Hristova ljubav, ako u istom nebu očekuju svoju večnu domovinu, oni sasvim razumljivo mogu da se ujedine u najslade i najdivnije zajedništvo. Jedva se mogu naći dve osobe čija su iskustva u svim pojedinostima jednaka. Ono što je iskušenje za jednoga ne mora da bude iskušenje i za drugoga, upravo zato naša srca uvek treba da budu otvorena za međusobno razumevanje i ozarena ljubavlju koju Hristos ima za svu svoju braću.

Sklona si da svom sinu stalno dosađuješ sa nekim zahtevima i ukorima; čuvaj se da mu zbog toga ne postaneš odvratna i ti i tvoji saveti. Priveži ga za svoje srce, ali ne nepromišljenim popuštanjem nego zlatnim užima nežnosti i ljubavi. Budi čvrsta u odluci, ali ipak ljubazna. Pomoć uvek moraš tražiti od Hrista. Nastoj da srca drugih uvek pridobijaš samo ljubavlju, onda ćeš svojim uticajem uspevati da ih usmeriš na pravi put.

Već sam te opomenula da ne ispoljavaš osuđivački duh čemu si po svojoj prirodi sklona i ponovo te upozoravam: čuvaj se te svoje mane. I sam Hristos je ponekad strogo ukoravao i u nekim slučajevima ćemo i mi možda biti primorani da postupimo slično; ali moramo uvek imati na umu da je On tačno poznavao duhovno stanje onih koje je karao, znao je takođe koliko oni mogu da podnesu i šta je bilo neophodno preduzeti da bi ih vratio sa pogrešnog puta. On je isto tako veoma dobro znao kako treba da se sažali na zabludelog, kako da uteši unesrećene i ohrabri iznemogle. On je tačno znao kako treba postupiti da očajnima vrati izgubljenu nadu zato što je poznavao pobude i posebna iskušenja svake pojedine duše. On nikada nije mogao da pogreši.

Mi, međutim, možemo pogrešiti u procenjivanju tuđih pobuda; možemo takođe biti obmanuti spoljnim izgledom. Možemo misliti da pravilno postupamo osuđujući zlo, a u primeni strogosti otići predaleko, ranjavajući tamo gde bi trebalo da lečimo. Ili pak, u svom neznanju, možemo ispoljavati nerazumno saosećanje sa zabludelim i na taj način neutralisati dejstvo ukora koji je bio zaslužen i upućen u pravom trenutku. Naše rasuđivanje može da bude pogrešno, ali Hristos je bio isuviše mudar da bi pogrešio. On je ukoravao sa dubokim sažaljenjem dok je u svojoj božanskoj ljubavi istinski voleo ukorene.

Gospod traži od nas da se u potpunom predanju Njegovoj volji potčinimo Svetom Duhu i posvetimo Njegovoj službi. Sopstveno „ja“ moramo odbaciti u potpunosti i pobediti svaki nedostatak u svom karakteru kao što je i Hristos pobedio. Da bismo to postigli, naše „ja“ mora da umire svakog dana. Pavle kaže za sebe „svaki dan umirem.“ On je svakog dana doživljavao novo obraćenje, svakog dana se za jedan korak približavao nebu. Sticati svakog dana nove pobjede u duhovnom životu - to je jedini put koji Bog odobrava. Gospod je pun blagodati, nežnog saosećanja i velike je milosti. On poznaje naše potrebe i našu nemoć i spreman je da nam pomogne u svakom našem nedostatku samo ako se s punim poverenjem oslonimo na Njega, verujući da će nam podariti svoj blagoslov i učiniti ono što je za nas najbolje.

Hristovi saradnici

Značajni dani bili su za u toku i posle sastanka pod šatorom 1874. godine. Da smo u tom mestu tada imali prikladan i prostran molitveni dom, bio bi dvostruko veći broj onih koji bi rado prihvatili istinu. Bog potpomaže naše napore, ali mi svojom sebičnošću i nemarnošću možemo da budemo prepreka na putu onih koji treba da se spasavaju. Trebalo je uložiti mnogo više truda u nastojanju da spasemo one koji su još uvek u mraku zablude, ali se interesuju za istinu. U Hristovoj službi potrebno je isto tako mudro i savesno rukovođenje kao i u raznim formacijama vojske koja štiti život i slobodu svoga naroda. Nije svako u stanju da razborito radi na spasavanju duša. O tome treba mnogo ozbiljnije razmišljati. U delo Božje ne smemo ulaziti neplanski, bez ikakve pripreme, i onda očekivati uspeh. U delu Božjem potrebni su ljudi koji znaju da misle i da planiraju. Hristos traži saradnike, a ne one koji, polazeći bez ikakvog plana, upadaju iz greške u grešku. U velikom delu spasavanja duša potrebni su ljudi uravnotežena duha i zdravog rasuđivanja.

Inženjeri, advokati, trgovci, zanatlije i ljudi svih profesija školuju se da bi postali stručnjaci u svom pozivu. Zar sledbenici Hristovi treba da budu manje razboriti i da se prihvataju rada u delu Božjem, a pri tom ostaju potpuno neupućeni u pogledu metoda i načina tog rada? Zalaganje da se zadobije večni život pretežnije je od svakog ovozemaljskog poduhvata. Da bismo duše uspešno privodili Hristu, moramo poznavati ljudsku prirodu i proučavati ljudski um. Potrebno je mnogo ozbiljnog razmišljanja i usrdne molitve da bismo znali kako da se približimo ljudima i da im iznesemo velike istine za ovo vreme.

Neke nagle i plahovite osobe, iako iskrene, posle održane propovedi prilaze onima koji još nisu s nama i to na takav nedoličan način da im istinu učine odvratnom. „Jer su sinovi ovoga vjeka mudriji od sinova vidjela u svome naraštaju.“ Poslovni ljudi i političari trude se da budu učtivi i uglašeni. To je sastavni deo njihove državničke mudrosti koja treba da ih učini što privlačnijima. Svojim manirima i biranim rečima u obraćanju oni nastoje da ostave što povoljniji utisak na ljude oko sebe. Da bi ostvarili taj cilj, oni svoje sposobnosti i svoje znanje koriste na najveštiji način.

Oni koji se smatraju vernicima i Hristovim sledbenicima često iznose čitavu gomilu ništarija koje predstavljaju samo prepreku na putu onih koji žele da priđu krstu Hristovom. I pored svega toga, ima pojedinaca koji su tako duboko osvedočeni da će prevazići svako obeshrabrenje i sve moguće prepreke da bi došli do istine. Međutim, da su oni koji veruju u istinu dozvolili da istina očisti i oplemeni njihov um, da su uvideli značaj razboritosti i plemenitijeg ponašanja u delu Hristovom, bilo bi dvadeset spasenih duša tamo gde je sada samo jedna.

Pored toga, pojedinima je i kad se obrate i prihvate istinu još uvek potrebno poklanjati pažnju. Revnost mnogih propovednika očevidno popušta čim se pokaže da su njihovi napori dali izvesne rezultate. Oni ne uviđaju da je tim novoobraćenima potrebna hrana kao za decu, budna pažnja, stalna pomoć i ohrabrenje. Oni ne smeju biti ostavljeni sami da ne bi postali plen žestokih sotoninih kušanja; njih treba upućivati u pogledu njihovih dužnosti, postupati s njima ljubazno, pažljivo ih voditi, posećivati ih i moliti se s njima. Tim dušama se, međutim, ne daje uvek odgovarajuća „hrana na vreme.“

Stoga nije nikakvo čudo što neki postaju obeshrabreni, zaostaju na putu i postaju plen vukova grabljivih. Sotona se nalazi za petama svake duše koja je napustila njegove redove. On šalje svoje agente da takve koje je izgubio ponovo vrata u njegov stroj. Trebalo bi da ima više očeva i majki spremnih da tu novorođenčad u istini prigrlje na svoje grudi, da ih hrabre i mole se s

njima — da njihova vera ne malakše.

Propovedanje je samo manji deo posla koji se mora obaviti u procesu spasavanja duša. Duh Sveti osvedočava grešnike u istinu i dovodi ih u krilo Crkve. Propovednici treba da učine svoj udeo, ali oni nikada ne mogu da izvrše onaj zadatak koji je poveren Crkvi. Od članova svoje Crkve Bog traži da mlade u veri i iskustvu neguju, da ih posećuju, ne da s njima vode prazne razgovore, već da se mole i da im upućuju reči koje su kao „zlatne jabuke u srebrnim sudovima.“

Svi treba da proučavamo karakter i životne navike onih sa kojima radimo, kako bismo razboritim pristupom različitim osobama na najbolji način mogli pomoći da pravilno shvate Božju Reč i istinski hrišćanski život. Treba da s njima čitamo Sveto pismo i da njihove misli sa ovozemaljskih usmeravamo na večne interese. Kao deca Božja dužni smo da budemo Njegovi misionari, da se upoznajemo sa onima kojima je potrebna naša pomoć. Ako se neko koleba i posrće pod pritiskom iskušenja, treba mu pristupiti veoma pažljivo i mudro postupiti s njim jer su u pitanju njegovi večni interesi; i reči i postupci onih koji se zalažu za njega mogu da budu miris života za život ili smrti za smrt.

Ponekad se pojavi slučaj koji zahteva ozbiljno razmišljanje i usrdnu molitvu. Osobi koja je u pitanju mora se otkriti njeno pravo stanje, pomoći joj da uvidi svoje posebne sklonosti i čudi i svoje slabosti. S njome treba postupiti razborito i obazrivo. Ako se mudrim i strpljivim postupanjem dopre do srca takve osobe, ona se može jakim užima vere i ljubavi vezati za Hrista i navesti da se u potpunosti osloni na Boga. Kada se tako nešto učini, svi u nebu to s pažnjom prate i raduju se, jer je jedna dragocena duša oslobođena zamki sotoninih i spasena od smrti. O, zar se onda ne isplati raditi razborito na spasavanju duša! Za spasenje duša Hristos je žrtvovao i svoj život. Treba li onda Njegovi sledbenici da se pitaju: „Zar sam ja čuvar brata svojega?“ Možemo li stoga da ne radimo jednodušno sa svojim Učiteljem? Možemo li da ne cenimo vrednost duša za koje je On dao svoj život?

Učinjeni su izvesni napori da se i deca zainteresuju za istine Reči Božije, ali to nije dovoljno. Naše subotne škole treba da budu zanimljivije. Javne škole su poslednjih godina znatno poboljšale metode svog rada. Očigledna nastava, slike, razni crteži i školske table - sve se to koristi da bi se teško shvatljive lekcije učinile jasnijima i prihvatljivijima za um mladih. Na isti način i sadašnju istinu treba pojednostaviti i učiniti je što zanimljivijom za aktivan um dece i mladih.

Roditelji do kojih se ne može dopreti ni na koji drugi način, često se mogu pridobiti upravo preko njihove dece. Istine koje deca nauče od svojih učitelja u subotnoj školi ona mogu da prenesu i u svoj porodični krug. Ali je veoma mali broj učitelja koji shvataju značaj ove grane dela Božjeg. Metode učenja koje se sa toliko uspeha prihvataju u javnim školama mogu se sa sličnim rezultatima primenjivati i u subotnoj školi i poslužiti kao pogodno sredstvo da se deca privedu Isusu i upute u Biblijske istine. Time će se postići znatno više nego nekim verskim zanosom zasnovanom na emocijama koje prolaze isto tako brzo kako se i pojavljuju.

Treba negovati ljubav Hristovu. U delo za koje verujemo da se mora završiti pre dolaska Hristovog treba unositi mnogo više vere. Potrebno je mnogo više samoodricanja, više samopožrtvovanog i pravilno usmerenog rada. Uz usrdnu molitvu treba i pomno razmišljati kako da radimo da bi se u delu pokazao što bolji uspeh. Planove za rad treba stvarati promišljeno i oprezno. Među nama ima ljudi sposobnih i da planiraju i da planirano ostvare, samo ih treba aktivirati. Dobro usmerenim i promišljenim naporima mogu se postići veliki rezultati.

Molitveni sastanci treba da budu najinteresantniji, ali su često slabo organizovani. Mnogi dolaze da slušaju propoved, ali zanemaruju molitvene sastanke. I ovde je uz razmišljanje

potrebno zatražiti božansku mudrost da bi se i ti skupovi učinili interesantnim i privlačnim. Ljudi gladuju za hlebom života i ako ga nađu na molitvenim sastancima, dolaziće da se duhovno nahrane.

Duga izlaganja i dosadne molitve nisu poželjni nigde, a posebno ne na društvenim skupovima. Onima koji su uvek spremni da se istaknu i da nešto kažu dopušta se da drsko potiskuju svedočanstvo bojažljivih i povučenih. Najpovršniji obično imaju najviše da kažu. Njihove molitve su duge i mehaničke, tako da samo zamaraju anđele i ostale molitelje koji ih slušaju. Naše molitve na javnim skupovima treba da budu kratke i jasno određene. Ako neko ima potrebu za dugim traženjem u molitvi koje bi zamorno delovalo na ostale, neka to ostavi za tajnu molitvu u kleti. Dozvolite da Duh Sveti uđe u vaše srce i On će ga očistiti od svakog hladnog formalizma.

Muzika može da bude velika sila na dobro. Ipak, ni tu granu bogoslužjenja ne koristimo na najbolji način. Najčešće se peva impulsivno ili povodom nekog posebnog raspoloženja, a često se onima koji pevaju dozvoljava da u melodiji stalno greše i tako muzika ne ostavlja povoljan utisak na um prisutnih. Muzika treba da ima svoju lepotu, uzvišenost i silu. Neka se glasovi skladno uzdižu u izrazima hvale i blagodarnosti. Ako je to izvodljivo, upotpunite svoje glasove i instrumentalnom muzikom, tako da se skladna harmonija veličanstveno uzdižu k Bogu kao prijatan i za Njega prihvatljiv prinos.

Međutim, disciplinovati pevače i naučiti ih da pravilno pevaju ponekad je teže negoli ispraviti pogrešne navike u molitvi ili u davanju opomena. Mnogi žele da pevaju na sebi svojstven način, ne prihvataju nikakve konsultacije i ne podnose nadzor. U službi Božjoj sve treba da bude dobro i zrelo isplanirano. I u održavanju bogoslužjenja dobro je da se rukovodimo razboritošću i zdravim razumom. Sile uma treba posvetiti Hristu iznalazeći najbolji način da ih upotrebimo u službi Njemu. Kada se članovi pod vodstvom Svetog Duha trude da čine dobro, živeći u skladu sa istinom i nastojeći da spasavaju duše, Crkva može da bude velika sila u svetu. Ali oni u svom radu, od kojeg zavise večni interesi, ne smeju da budu nemarni.

Kao narod, mi mnogo gubimo zbog nedostatka međusobnog saosećanja i istinske društvenosti. Oni koji stalno govore o nekakvoj nezavisnosti i zatvaraju se u sebe ne zauzimaju pravilan stav koji im je Bogom određen. Mi smo Božja deca i, da bismo bili srećni, zavisimo jedni od drugih. I Bog i čovečanstvo s pravom očekuju nešto od nas. Svako od nas mora da odigra svoju ulogu u ovom životu. Pravilno negovanje društvenosti u našoj prirodi navodi nas da istinski saosećamo sa svojom braćom i da se, u nastojanju da usrećimo druge, i sami osećamo srećni. Sreća i blaženstvo neba sastoje se u čistom zajedništvu svetih bića — u harmoničnom druženju sa svetim anđelima i iskupljenima koji su oprali i ubelili svoje haljine u krvi Jagnjetovoj. Dokle god smo obuzeti samo svojim ličnim interesima, ne možemo biti istinski srećni. U ovom svetu treba da živimo tako da bismo pridobijali duše za Spasitelja. Kada vređamo i unesrećujemo druge, unesrećujemo i sami sebe. Kada služimo na blagoslov drugima, i sami bivamo blagosloveni, jer se delovanje svakog dobrog postupka odražava i na nama samima.

Naša je dužnost da pomažemo jedni drugima. Mi ne dolazimo uvek u dodir samo sa hrišćanima koji su društveni, ljubazni i blagi. Mnogi u porodici nisu dobili dobro vaspitanje; nastrani su, puni predrasuda, grubo, uvek mrzovoljni i izgledaju nepristupačni u svakom pogledu. Pokušavajući da im pomognemo da uvide i otklone svoje nedostatke, moramo biti veoma pažljivi da ne gubimo strpljenje i da se ne žestimo zbog njihovih grešaka. Među onima koji tvrde da su hrišćani ima i pojedinaca vrlo neprijatne naravi, ali ih lepota hrišćanske ljubaznosti može preobraziti ako se marljivo zalažu da se krotosti i blagosti nauče od Hrista, imajući na umu da

„niko od nas ne živi sebi.“ Kako je visoko preimućstvo biti Hristov saradnik! Kako da se nađu samopožrtvovani misionari koji će raditi u tim velikim gradovima? Potrebni su radnici spremni da rade u Gospodnjem vinogradu. Čuvajmo se da ne zakidamo Gospoda kada svoje vreme koje Njemu dugujemo provodimo u besposličanju i ukrašavanju svoga tela, kada tako zloupotrebavamo te dragocene časove koje nam je Bog podario da ih posvetimo molitvi, proučavanju Biblije i radu za svoje bližnje, pripremajući i sebe i njih za veliko delo koje nam predstoji.

Majke nepotrebno troše svoju snagu u šivenju, peglanju i održavanju takve odeće koja služi samo ukrašavanju spoljnog izgleda njih samih i njihove dece. Naša je hrišćanska dužnost da u odevanju budemo jednostavni i da svoju decu oblačimo uredno i čisto, bez ikakvih nepotrebnih ukrasa i raskoši; pazeći budno da u njima ne pothranjujemo sklonost prema modi, koja svoje poklonike vodi u neizbežnu propast, nego najusrdniju težnju za razvojem hrišćanskih vrlina. Niko od nas ne može da se oslobodi svojih dužnosti i obaveza, niti ćemo se naći čisti pred Božjim prestolom ako ne izvršimo zadatak koji nam je Hristos ostavio.

Bogu su kao misionari potrebni verni ljudi i žene koji se ne klone odgovornosti. U odgovornom zadatku koji je pred nama samo savestan rad može doneti dobre rezultate. Istinu treba iznositi na veoma obazriv način, a to mogu samo oni u čijem ponašanju se ogleda spoj krotosti i mudrosti. Nemojmo se kruto držati na velikom odstojanju od svojih bližnjih, već im se približimo što više; jer su njihove duše dragocene u Božjim očima isto tako kao i naše. Unoseći svetlost istine u njihove domove, možemo ih u duhu blagosti i potpune predanosti Bogu pozvati da prihvate preimućstvo koje im se nudi; kad se ukaže povoljna prilika, možemo se i pomoliti s njima ukazujući im na više ciljeve koje i oni mogu da postignu, a zatim oprezno možemo da im govorimo i o svetim istinama za ove poslednje dane.

Naš narod se radije sakuplja radi pevanja nego radi molitve; ali čak i takvi skupovi - iako u vedrom raspoloženju prisutnih - mogli bi da se vode u duhu strahopoštovanja tako da ipak ostave dobar utisak. Međutim, previše je pošalica, praznih reči i neozbiljnog ponašanja na takvim skupovima da bi oni mogli da budu korisni, da uzdižu misli i oplemenjuju ponašanje.

Senzacionalna buđenja

U interesovanju naših članova u postoji veoma velika podeljenost. Čim se pojavi neko novo uzbuđenje, neki od njih svojim uticajem uvek potpomažu pogrešnu stranu. Svi mi treba da budemo veoma oprezni kad se pojavi neka obmana sračunata na to da nas odvoji od istine. Ima takvih koji su uvek spremni da vide i čuju nešto novo i neobično, a neprijatelj duša u tim velikim gradovima raspolaže obiljem mogućnosti da rasplamsa žar radoznalosti i odvrati um od velikih i svetih istina za ove poslednje dane.

Ako svaki talas takvih verskih uzbuđenja povuče poneke i oni prestanu da svojim prisustvom i uticajem u potpunosti podržavaju manjinu koja se dosledno drži nepopularne istine, onda će u Crkvi umesto snage svuda preovlađivati slabost. Sotona koristi sva moguća sredstva da bi ostvario svoje ciljeve; i kad mu pođe za rukom da, pod vidom popularne religije, povuče kolebljive i neoprezne sa puta istine, to je za njega veliki uspeh jer je podelio snage naroda Božjeg. Oduševljavanje takvim prolaznim buđenjem, koje raste i opada poput plime, zavarava svojim spoljašnjim znacima mnoge iskrene duše koje to smatraju delovanjem pravog Božjeg Duha. Umnožava se broj obraćenih. Oni koji se lako uzbuđuju, kao i oni koji su popustljivi i slabi u veri rado se okupljaju pod takvu zastavu; međutim, kad se takav talas povuče, oni ostaju

nasukani na obali. Ne dozvoljavajte da vas obmanjuju lažni učitelji i zanose praznim rečima. Neprijatelj duša je siguran da ima dosta primamljivih izmišljotina kojima može da zadovolji ukus svih znatiželjnika.

Uvek će biti usijanih meteora čija svetlost sevne poput munje; međutim, trag svetlosti koju oni za sobom ostavljaju trenutno iščezava u mraku koji posle toga izgleda samo još gušći. Ta senzacionalna verska uzbuđenja, izazvana pričanjem anegdota i reklamovanjem nečeg neobičnog i čudnog, deluju samo površinski; i oni između nas koji se oduševljavaju i zanose bleskom takve svetlosti nikada neće doprinositi jačanju i izgradnji dela Božjeg. Takvi su spremni da napuste Crkvu zbog najmanje sitnice i da i druge odvede na takve skupove gde će čuti samo ono što slušaoce duhovno slabi i dovodi u zabunu. Sve veća nezainteresovanost za delo Božje uzrok je što u njemu ponestaje snage. Mi u veri moramo biti čvrsti i nepokolebljivi. Davati stalno svoj doprinos da svetlost istine, kako je otkrivena u Božjem zakonu, osvetli um grešnika i da ih izvede iz duhovne tame - to je zadatak koji stoji pred nama. Da bismo u tome uspeali, neophodna je odlučnost, istrajnost i stalna usredsređenost na određeni cilj.

U Crkvi ima i takvih koji ne osećaju potrebu da se čvrsto drže stubova naše vere i da budu utemeljeni na sigurnoj steni, zato plove nizvodno povodeći se za površnim uzbuđenjima i prolaznim pobudama. U Crkvi ima pojedinaca koji boluju od duhovne dispepsije¹, koji su sami sebe učinili invalidima; njihova duhovna slabost je posledica njihove stalne kolebljivosti. Vetrovi svakojakog učenja zanose ih, čas na jednu čas na drugu stranu; i često su u zabuni i neizvesnosti jer se rukovode isključivo svojim trenutnim osećanjima. To su senzacionalistički hrišćani koji su uvek željni nečeg novog i neobičnog; tuđa i neobična učenja stvaraju konfuziju u njihovoj veri i oni su potpuno beskorisni za delo istine.

Bog traži ljude i žene koji su stabilni i čvrsti u nameri, ljude na koje se možemo osloniti u vreme opasnosti i iskušenja, koji su u istini duboko ukorenjeni i stoje čvrsto kao večni bregovi, koji ne zastranjuju ni na desno ni na levo već samo pravo idu napred, i uvek ostaju na pravoj strani. Ima pojedinaca koji se u vreme opasnosti skoro uvek nalaze u redovima neprijatelja, a svojim uticajem, ukoliko ga uopšte imaju, uvek su na strani zla. Oni se ne osećaju moralno dužni da sve svoje snage posvete istini koju formalno ispovedaju. Bog će takvima platiti po delima njihovim.

Oni koji malo čine za Spasitelja u pogledu spasavanja duša i u nastojanju da budu ispravni pred Bogom, malo će i primiti u pogledu duhovne snage. Da bi se snage koje imamo razvijale i uvećavale, moramo ih stalno koristiti. Kao što je bolest posledica prestupanja prirodnih zakona, tako je i duhovna slabost posledica stalnog kršenja Božjeg zakona, iako prestupnik u isto vreme možda tvrdi da drži sve Božje zapovesti.

Da bismo duhovno bili potpuno zdravi, moramo se više približiti Bogu, održavati prisniju vezu sa nebom i živeti po načelima Njegovog zakona u najsitnijim pojedinostima svakodnevnog života. Bog svojim slugama daje sposobnosti i talente koji treba da se upotrebe na slavu Njegovog imena, a ne da se rasipaju i ostaju neupotrebljeni. On nam daje svetlost i poznanje svoje volje da bismo to prenosili i na druge; čineći tako mi postajemo živi kanali svetlosti. Ako svoje duhovne snage ne upotrebljavamo, mi duhovno slabimo, kao što i udovi tela postaju nemoćni kad je invalid primoran da dugo ostaje neaktivan. Sposobnosti se jačaju samo upotrebom.

Ničim ne možemo tako ojačati svoje duhovne snage i pospešiti usrdnost i dubinu svojih osećanja kao posećivanjem bolesnih i obeshrabrenih pomažući im da ugledaju svetlost i da se verom čvrsto uhvate za Hrista. Ima neprijatnih dužnosti koje neko mora da obavi ili će duše biti

¹ Poremećaji u organima za varenje.

prepuštene da propadnu. Za hrišćanina i takve dužnosti, ma koliko izgledale neprijatne, predstavljaju pravi blagoslov. I Hristos je preuzeo na sebe veoma neprijatan zadatak: napustio je boravište čistote i nenadmašne slave da bi živeo među ljudima, u svetu ogrezlom u zlu, nasilju i bezakonju. On je pristao na sve to da bi spasao duše; i zar onda oni koji su predmet tako neshvatljive ljubavi i poniznosti mogu da nađu bilo kakav izgovor za svoju sebičnost? Zar će, tražeći samo zadovoljstva i povodeći se za ličnim sklonostima, pustiti duše da propadaju u mraku zabluda samo zato da u nastojanju da ih spasu ne bi naišli na razočaranje i odbijanje? Hristos je za iskupljenje čoveka platio neizmernu cenu, i zar sada čovek treba da kaže: „Gospodaru, ne želim da radim u Tvom vinogradu: molim Te, izgovori me.“

Sve one u Sionu koji misle samo na svoju udobnost Bog poziva da ustanu na rad. Zar da ne poslušaju glas svoga Gospoda? On traži pobožne i verne radnike, ljude molitve, spremne da seju „pokraj svake vode.“ Oni koji tako rade biće iznenađeni kad uvide kako iskušenja i nevolje hrabro podneseni — u ime Hristovo i u Njegovoj snazi — daju čvrstinu njihovoj veri i ulivaju im novu snagu. Na stazi onih koji su smerni i uvek spremni na poslušnost nalazi se snaga i sigurnost, uteha i nada; ali plata onih koji ništa ne čine za Gospoda biće na kraju večni gubitak. Slabe ruke i iznemogla kolena takvih neće biti u stanju da se drže Svemogućega i da opstanu u vreme krize. Oni koji čitaju i drugima objašnjavaju Sveto Pismo i saraduju sa Hristom na spasavanju duša primiče slavnu nagradu, i čuće reči: „Dobro, slugo dobri i vjerni, uđi u radost Gospodara svojega!“

Uskraćivanje sredstava

Blagoslov Božji pratiće vernike u zato što im je Njegovo delo zaista u srcu. Dobrovoljni prilozima te naše braće i sestara, pokrenutih verom i ljubavlju prema raspetom Iskupitelju, doneće im za uzvrat obilje blagoslova; jer Bog sve vidi i ne zaboravlja nijedan čin plemenitosti od strane svojih svetih. U pripremi za podizanje molitvenih domova neophodno je pokazati veliku veru i pouzdanje u Boga. U poslovnom životu na veći uspeh mogu računati samo oni koji su spremni da nešto rizikuju; zašto onda mi da nemamo poverenje u ono što se podiže za Boga i da ne ulažemo u Njegovo delo?

Mnogi ispoljavaju duh darežljivosti dok su u siromaštvu; međutim, čim steknu izvesnu imovinu, oni postaju tvrdice. Razlog što imaju tako malo vere u tome je što i u davanju ne napreduju srazmerno svom materijalnom bogaćenju i nisu spremni da bilo šta žrtvuju za delo Božje.

U starozavetnom sistemu od Izrailjaca je traženo da svoju zahvalnost i darežljivost prvo pokažu prema Gospodu. U vreme žetve i berbe, prvi plodovi žita, vina i ulja bili su posvećeni kao prinos Gospodu. Pabirčenje posle žetve i uglovi po njivama bili su prepušteni siromašnima. Naš milostivi nebeski Otac ne zaboravlja ni potrebe siromašnih. Vuna prvi put striženih ovaca i prvo ovršeno žito bili su kao prvine posvećeni Gospodu; a od imućnijih je zahtevano da sirotinju, udovice, siročad i strance pozivaju na svoje gozbe. Na kraju svake godine od svakog Izrailjca traženo je da pod svečanom zakletvom izjavi da li je sve učinio u skladu sa Božjim zahtevima.

Ovakvim uređenjem Gospod je Izrailjcima stalno predočavao činjenice da za njih On mora uvek i u svemu biti prvi. Tim sistemom dobročinstva oni su stalno podsećani da je milostivi Bog pravi vlasnik njihovih polja i njihovih stada, da im On šalje sunce i kišu, bez kojih ne bi bilo ni setve ni žetve, i da je sve što imaju delo Njegove ruke. Sve je, dakle, Gospodnje, i On ih je učinio

samo pristavima svojih dobara.

Darežljivost Izrailjaca kad su u pustinji podizali šator od sastanka i kasnije kad su gradili hram u Jerusalimu pokazuje duh takvog dobročinstva do kojeg se hrišćani kasnijih vremena nikada nisu uzdigli. Dok su, posle svog dugog robovanja u Egiptu, lutali po pustinji, i tek što su se oslobodili egipatske vojske koja ih je progonila na njihovom mučnom putu, dođe reč Gospodnja Mojsiju, govoreći: „Reci sinovima Izrailjevima da mi skupe prilog: od svakog ko dragovoljno daje uzmete prilog meni.“

Imovina kojom su Izrailjci u to vreme raspolagali bila je veoma skromna i nije bilo nikakvih izgleda da se može uvećati, ali je pred njima bio veliki zadatak — podizanje privremene svetinje za službu Božju. Gospod je rekao i oni su bili dužni da poslušaju Njegov glas. Oni nisu uskraćivali ništa. Svi su davali dragovoljno, i to ne samo neki manji iznos, nego znatan deo celokupne svoje tadašnje imovine. Radosno su i od srca sve to posvetili Gospodu i Njemu je to bilo po volji. A zar sve to i nije bilo Njegovo? Nije li sve što su posedovali bio samo dar iz Njegove ruke? I kad je zatražio prilog, nije li bila njihova dužnost da Mu kao Zajmodavcu vrate ono što im je pozajmio?

Nije bilo potrebno nikakvo nagovaranje i naglašavanje ovog zahteva. Narod je donosio više nego što je zatraženo, tako da im je Mojsije morao reći da ne donose više, jer je već bilo priloženo više nego što se moglo upotrebiti. I u pripremi za građenje hrama u Jerusalimu narod se takođe usrdno odazvao Davidovom pozivu, prilažući od sveg srca. Svi su davali dragovoljno, radujući se planiranom podizanju građevine koja će biti „dom molitve svim narodima,“ i priložili su u tu svrhu čak i više nego što je bilo potrebno. Odajući zahvalnost Gospodu pred čitavim zborom, David je rekao: „Ko sam ja i šta je moj narod da bismo mogli ovoliko prinijeti Tebi dragovoljno? Jer je od Tebe sve, i iz Tvojih ruku primivši dasmo Ti.“ U produžetku svoje molitve, David ponovo naglašava: „Gospode Bože naš, sve ovo blago što Ti pripravismo za građenje doma imenu Tvojemu svetome iz Tvoje je ruke, i sve je Tvoje.“

David je dobro shvatio od koga dolazi sve što je imao. Isto tako bi trebalo da i svi oni koji danas uživaju plodove Spasiteljeve ljubavi shvate da i njihovo zlato i srebro pripada Gospodu i da sve to treba upotrebiti u slavu Njemu, a ne ljubomorno čuvati za lično bogaćenje i ugađanje sebi. On ima neosporno pravo na sve što je pozajmio ljudskim bićima kao svojim stvorenjima i sve što oni imaju Njegovo je.

Postoje visoki i sveti ciljevi za čije ostvarenje su neophodna novčana sredstva; i novac tako uloženi doneće darodavcu daleko uzvišeniju i trajniju radost negoli da ga je utrošio na zadovoljavanje ličnih prohteva ili pak sebično nagomilavao. Kada Bog traži naše blago, ma koliki iznos bio u pitanju, dobrovoljno odazivanje pretvara taj prilog u „žrtvu svetu i ugodnu“ Njemu, a darodavac time ulaže u nebesku riznicu, gde moljac i vatra ne mogu da unište i gde lopovi ne mogu da provale i da pokradu. Takvo ulaganje je najsigurnije. Novac je stavljen u „kese koje neće oveštati“ i siguran je.

Mogu li hrišćani, koji žive pred kraj vremena milosti i koji se hvališu da imaju veću svetlost od Izrailjaca u Starom zavetu, biti zadovoljni svojim prilozima kad to što daju ne iznosi ni upola od onoga što su Izrailjci davali? Njihova darežljivost bila je namenjena dobrobiti samo njihove nacije, dok delo ovih poslednjih dana treba da obuhvati celi svet. Poruka sadašnje istine treba da se objavi svim narodima, plemenima i jezicima; štampana na svim mogućim jezicima, ona treba da se širi kao jesenje lišće.

Sveti Spisi kažu: „Kad, dakle, Hristos postrada za nas tijelom, i vi se tom misli naoružajte; jer ko postrada tijelom, prestaje od grijeha.“ A zatim: „Onaj koji tvrdi da u Njemu prebiva, taj

treba da živi kao što je On živio.“ Pitajmo se stoga: „Šta bi naš Spasitelj učinio kad bi bio u našim okolnostima? Kakve bi napore On ulagao za spasavanje duša?“ On je na to pitanje već odgovorio ličnim primerom. Napustio je svoje carsko veličanstvo, odrekao se svoje slave, žrtvovao sva blaga neba i svoje božanstvo zaodenuo ljudskom prirodom, da bi se mogao približiti ljudima takvima kakvi su zatečeni. On je primerom pokazao da i život svoj polaže za spasenje grešnika.

Sotona je Evi laskao da se nedozvoljenim popuštanjem apetitu može postići veliko zadovoljstvo i sreća, dok su Božja obećanja uvek uslovljena samoodricanjem. Svojom agonijom na sramnom krstu ispaštajući za iskupljenje čoveka Hristos je ljudsku prirodu uzdigao iz njene uniženosti. Samo zahvaljujući krstu ljudski rod može da se uzdigne i da uspostavi vezu sa nebom. Samoodricanje i krst očekuju nas pri svakom koraku na našem putu u nebo.

Duh plemenite darežljivosti je duh nebeski, dok je duh sebičnosti duh sotonin. Hristova ljubav puna samopožrtvovanosti otkrila se na krstu. On je dao sve što je mogao dati, a na kraju je položio čak i svoj život da bi spasao čoveka. Hristov krst svakog Njegovog sledbenika poziva na nesebično dobročinstvo i žrtvu. Žrtva na krstu je živa ilustracija nebeskog načela - davati, davati. To načelo, primenjeno u istinskoj plemenitosti i dobrim delima, pravi je plod hrišćanskog života. Načelo onih koji žive samo za ovaj svet je *uzimati, uzimati*, i na takav način oni nastoje da osiguraju sreću; ali, sprovedeno u svakom pogledu, to donosi samo nesreću i smrt.

Objaviti stanovnicima zemlje sadašnju istinu, pomoći im da se oslobode greha i ravnodušnosti - to je misija Hristovih sledbenika. Ljudima se mora odneti vest istine da bi se mogli spasiti, a mi treba da budemo kanali božanske svetlosti. Svoje talente, materijalna sredstva i svoje znanje ne smemo sebično koristiti samo za sebe, već sve to treba upotrebiti na spasavanje duša, da bi se čovek uzdigao iz svoje strašne uniženosti grehom i Hristovim posredstvom priveo Svemogućem i večnom Bogu.

Mi treba da budemo revnosni radnici u ovom delu nastojeći da grešnike koji su skloni pokajanju i veri vodimo božanskom Iskupitelju i da im utisnemo u dušu duboku predstavu o Božjoj ljubavi prema čoveku. „Jer Bogu tako omilje svijet da je i sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji Ga vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.“ Kakve li ljubavi koja se ne može ni sa čim uporediti! Kakvog li predmeta za najdublje razmišljanje! Neshvatljive li ljubavi Božje prema svetu koji Ga nije ljubio! Ovakvo razmišljanje snažno i upečatljivo deluje na dušu i ljudski um potčinjava volji Božjoj. Ljudima koji su nerazumno obuzeti samo sticanjem i zaradom i onima koji su nesrećni i razočarani u svojim ovozemaljskim stremljenjima neophodno je saznanje ove istine da utole nezasiću glad i žeđ svoje duše.

U velikim gradovima oseća se potreba za misionarima koji će svetlost istine doneti onima „što sjede u tami i sjenu smrtnome.“ Neophodno je duboko iskustvo u misionarskom radu da bi se malaksale duše u smernosti, mudrosti i snazi vere podigle u naručje milostivog Iskupitelja. O, kakvoga li prokletstva koje se krije u sebičnosti! To nas sprečava da se potpunije posvetimo delu Božjem. To zatvara naše uši da ne čujemo zahteve dužnosti koji bi trebalo da zapale naša srca usrdnom revnošću. Sve snage našeg bića treba da se dovedu u pokornost Hristu. Posvećivati i najmanju pažnju vođama zablude znači potpomagati pogrešnu stranu i davati prednost neprijatelju. Istina Božja ne zna ni za kakav kompromis sa grehom, vezu sa lukavstvom, ni jedinstvo sa prestupom. U delu Božjem potrebni su radnici koji se, poput uvežbanih vojnika, spremno odazivaju na prozivku, uvek spremni na akciju, a ne oni koji - kad je njihova pomoć najpotrebnija - pomažu neprijatelju.

Veliko je delo koje nam je povereno. Uprkos tome, mnogo je onih koji su - iako tvrde da veruju u ove svete istine - prosto paralisani lukavstvima sotone i ne samo da ništa ne doprinose

napretku dela, nego ga još ometaju. Kada će oni postupati kao da zaista očekuju svoga Gospoda? Kada će takvi ispoljiti revnost koja bi odgovarala veri koju ispovedaju? Mnogi sebično zadržavaju svoja sredstva, a svoju savest umiruju umišljajem da će za delo Božje učiniti nešto veliko posle svoje smrti. Oni zaveštavaju velike sume novca Crkvi i raznim njenim interesima i onda mirno sede misleći da su učinili sve što se od njih očekuje. U čemu oni pokazuju samoodricanje ovakvim postupkom? Ovim oni, naprotiv, pokazuju samo suštinu svoje sebičnosti. Oni pristaju da se njihov novac preda Gospodu tek onda kada oni više ne budu mogli da ga koriste. Ali ga čvrsto drže u svojim rukama dokle god mogu sve dok ih glasnik smrti - koji se ne da odbiti - ne primora da sve ostave.

Takav testament je često samo dokaz pravog lakomstva. Bog nas je sve učinio svojim pristavima i ni u kom slučaju nas nije ovlastio da zanemarimo tu svoju dužnost ili da je prenosimo na bilo koga drugog. Poziv da svojim sredstvima unapredimo delo istine nikada neće biti neodložniji nego danas. Svojim novcem nikada nećemo moći više da doprinesemo u tom pravcu nego upravo sada. Svaki dan odlaganja da svoja sredstva upotrebimo pravilno ograničava period u kojem ona mogu da se upotrebe za spasavanje duša. Ako ostavljamo drugima da urade ono što je Bog stavio u zadatak nama, onda ponižavamo i sebe i Onoga koji nam je dao sve to što imamo. Kako naše delo dobročinstva bilo ko drugi može da uradi bolje od nas samih? Bog želi da svako od nas još u toku svog života realizuje ono što namerava da učini u tom pogledu. Neka neprilika, nesrećan slučaj ili spletkarenje mogu zauvek da onemoguće planirane poduhvate dobročinstva kad onoga ko je imovinu sticao nema više da je čuva. Žalosno je što mnogi propuštaju zlatnu priliku da svojom imovinom čine dobro dok je ona u njihovim rukama i čekaju da budu lišeni svoje dužnosti u svojstvu pristava pre nego što vrate Gospodu sredstva koja im je pozajmio da ih upotrebe na slavu Njegovog imena.

Značajnu karakteristiku u Hristovom načinu poučavanja predstavljalo je Njegovo često i ozbiljno nastojanje da žigoše greh lakomstva i da ukaže na opasnost od nagomilavanja zemaljskog blaga i neumerene trke za dobitkom. U domovima bogataša, u hramu i na ulicama, On je one koji su se interesovali za spasenje često upozoravao: „Gledajte i čuvajte se od svakog lakomstva jer niko ne živi onim što se suviše bogati.“ „Ne možete služiti Bogu i mamoni.“

Ta sve veća sklonost za sticanjem zemaljskog blaga i sebičnost koja se rađa iz nezasićenosti želje za dobitkom stalni su uzroci što Crkva gubi svoju duhovnost i Božje odobravanje. Kada su i glava i ruke stalno zauzeti planiranjem i mučnim naporima u sticanju bogatstva, onda se zaboravlja na dužnosti i obaveze koje imamo prema Bogu i prema bližnjima. Ako nam je Bog podario uspeh u materijalnim dobrima, ne treba da svoje vreme i pažnju koje dugujemo Njemu posvećujemo samo onome što nam je On pozajmio. Darodavac je pretežniji od dara. Imajmo uvek na umu činjenicu da nismo svoji. Mi smo otkupljeni uz skupu cenu. Zar da zaboravimo neizmernu cenu plaćenu za naš otkup? Zar da zahvalnost zaista umre u našem srcu? Zar ne bi trebalo da se život sebičnosti i ugađanja sebi duboko postidi pred krstom Hristovim?

Šta bi bilo da je Hristos, premoren od nezahvalnosti, zlostavljanja i uvreda doživljavanih na svakom koraku, odustao od svoje misije? Šta bi bilo da nije izdržao do trenutka kad je mogao da uzvikne: „Svrši se!“ Da se, obeshrabren prijemom na koji je naišao na ovom nezahvalnom svetu, vratio na nebo? Šta bi bilo da u Getsimaniji nije izdržao onu strašnu agoniju duše, tako strašnu da je znoj koji Mu je padao sa čela izgledao kao velike kapi krvi?

U svojim naporima na spasavanju roda ljudskog Hristos se rukovodio božanskom ljubavlju koja se ni sa čim ne može uporediti i potpunom predanošću Očevoj volji. Do poslednjeg časa svoga poniženja na ovom svetu On se neumorno zalagao za dobro čoveka. Proveo je život u

siromaštvu i samoodricanju da bi spasao čoveka uniženog grehom. Na ovom svetu, koji je u potpunosti Njegovo vlasništvo, nije imao „gdje glave zakloniti.“ Mi uživamo plodove te beskonačne samopožrtvovanosti, a ipak, kad se od nas zatraži da nešto učinimo, da svojim sredstvima potpomognemo delo spasavanja duša, mi se povlačimo od dužnosti i tražimo izgovor. Neshvatljiva nemarnost, potpuna nezainteresovanost i odvratna sebičnost čine naša čula tako nepristupačnim za zahteve Božje.

Možemo li - i pored saznanja da je Hristos, Veličanstvo neba i Car slave, nosio teški krst, grozni venac od trnja i do dna ispijao gorku čašu - nastaviti da gledamo samo ličnu ugodnost, da uzdižemo sebe, zaboravljajući na duše za koje je On umro da bi ih iskupio svojom dragocenom krvlju? Ne - budimo spremni da dajemo dok imamo šta da damo. Radimo dok možemo, dok još traje dan. Posvetimo svoje vreme i svoja sredstva vernom i savesnom služenju Bogu i Njegovo odobravanje i neprolazna nagrada sigurno neće izostati.

Proces kušanja i proveravanja

Dragi brate G, veoma sam zabrinuta za tebe. Ti treba da prihvatiš svetlost i da izađeš iz tame kojom si okružen. Nalaziš se u velikom iskušenju i sotona te koristi kao svoje oruđe da ometa napredak dela Božjeg. On te u tom cilju koristi veoma uspešno, ali to nipošto ne znači da i dalje treba da nastaviš tim veoma pogrešnim putem. Jako strahujem za tebe. Znam da ti je Bog dao veliku svetlost. I tvoja bolest prošle jeseni bila je dopuštena u Božjem providenju da bi mogao da donosiš rodove na slavu Njegovom imenu.

Neverovanje je ovladalo tvojom dušom, i Gospod je dopustio da te snađe bolest kako bi stekao iskustvo koje ti je zaista potrebno. Nama je pružio mogućnost da primimo blagoslov Njegovog odobravanja što smo se molili za tebe, a tebe je blagoslovio uslišivši naše molitve. Njegova je namera da se naša srca sjedine u ljubavi i međusobnom poverenju. Sveti Duh je svedočio tvom duhu. U odgovoru na naše molitve Njegova sila se spustila na tebe, ali je zatim došao i sotona sa svojim kušanjima, a ti nisi zatvorio vrata pred njim. Uspeo je ne samo da nađe pristup u tvom srcu, nego je bio i veoma aktivan. On uvek podlo nastoji da prvo zavlada umom jednog čoveka, a zatim preko njega da utiče i na druge. Cilj mu je da na taj način ometa naše napore upravo tamo gde smo mogli da ostvarimo najviše uspeha u širenju istine.

Gospod te je u svojoj mudrosti namerno povezao sa delom u da bi uvideo nedostatke svog karaktera i da bi ih pobedio. Ti sam znaš kako brzo se uzbuđuješ i padaš u vatru kad sve ne ide onako kako bi ti hteo. Neka ti Bog pomogne da shvatiš da to svoje nestrpljenje i razdražljivost moraš pobediti u potpunosti ili će se tvoj život pokazati kao potpuni promašaj. Izgubićeš spasenje, a onda bi bilo bolje da se nisi ni rodio.

O spasenju svakog od nas još uvek se odlučuje na nebeskom sudu. Tamo ćemo morati da položimo račun za svaki svoj dan. Svako će primiti po delima svojim. Prilozi i žrtve paljenice u starozavetnom periodu nisu bili prihvatljivi za Boga ako nisu bili prineti u pravom duhu. „Zar su mile Gospodu žrtve paljenice, i prilozi,“ kaže Samuilo, „kao kad se sluša glas Njegov? Gle, poslušnost je bolja od žrtve i pokornost je bolja od pretiline ovnujske.“ Blagoslov Božji ne može se kupiti ni za kakav novac na ovom svetu niti se novcem može zadobiti bilo kakva pobeda nad grehom.

Mnogi su spremni na svaku drugu žrtvu samo ne na ono što se upravo od njih traži, a to je da se odreknu sebe i da svoju volju potčine volji Božjoj. Svojim učenicima Hristos je rekao:

„Ako se ne obratite i ne budete kao djeca, nećete ući u carstvo nebesko.“ Ovde se nalazi pouka o poniznosti. Svi se moramo poniziti i u svojim očima postati mali kao deca da bismo nasledili carstvo nebesko.

Naš nebeski Otac vidi srce sinova ljudskih i njihov karakter poznaje bolje nego što ga oni sami poznaju. On vidi da pojedini od njih imaju sklonosti i talente koji bi, ako se pravilno usmere, mogli da se upotrebe na slavu Njegovog imena i da doprinesu napretku Njegovog dela. On takve stavlja na probu i, u mudrosti svoga providenja, dovodi ih u različite položaje i okolnosti gde se kušaju, da bi se pokazalo šta im je u srcu i da se otkriju slabe tačke njihovog karaktera, kojih često ni sami nisu svesni. Na taj način pruža im mogućnost da te svoje slabosti uvide i otklone, da uglačaju grube uglove svoje naravi i da se pripreme za službu Njemu da bi, kad budu pozvani, mogli da stupe u akciju i da bi nebeski anđeli mogli da ujedine svoje napore sa njihovima u delu koje se mora dovršiti na ovoj zemlji. Ljudima koji treba da zauzmu odgovorne položaje u Crkvi Bog u svojoj milosti otkriva njihove skrivene nedostatke kako bi samokritički mogli da preispitaju svoje složene emocije i težnje svoga srca i otkriju šta u njima nije dobro. Na taj način pruža im se mogućnost da se promene i oplemene. U svom providenju Gospod dovodi ljude u položaj gde mogu da se provere njihove moralne snage i otkriju pobude kojima se oni rukovode u svom radu kako bi ono što je dobro u njima mogli da učine još boljim, a ono što nije dobro da odbace. Bog želi da se Njegove sluge upoznaju sa pokretačkim mehanizmom morala u svom srcu. Da bi to postigao, On dozvoljava da često prolaze kroz oganj teških iskušenja, ali ne da u toj vatri izgore, nego da se očiste. „Ali ko će podnijeti dan dolaska Njegova, i ko će se održati kad se pokaže? Jer je On kao oganj livničke peći i kao cijel bjeljarska. I sješće kao onaj koji pretapa i čisti srebro, i očistiće sinove Levijeve, i pretopiće ih kao zlato i srebro, i oni će prinositi Gospodu prinos u pravdi.“

Kroz taj proces čišćenja i oplemenjivanja narod Božji ne može proći bez iskušenja i patnji. Bog dozvoljava da vatra iskušenja u nama spali samo trosku, da odvoji vredno od bezvrednoga, kako bi prečišćeni metal zablistao u svom punom sjaju. On nas vodi iz jedne vatre u drugu, proveravajući našu pravu vrednost. Ako ne možemo da izdržimo to proveravanje, šta će biti s nama u vreme nevolje? Ako svaki uspeh ili patnja u životu otkrivaju pritvorstvo, oholost ili sebičnost koji se kriju u našem srcu, šta će biti s nama kad Bog bude ognjem kušao svako ljudsko delo i otkrivao tajne svakog srca? Oni koji poseduju istinske vrline nikad se ne plaše proveravanja. Ako nerado prihvatamo da nas Gospod proverava, znači da je naše duhovno stanje veoma ozbiljno. U ognjenoj peći nevolja i iskušenja Bog prečišćava i oplemenjuje duše tako da se troska zauvek odvoji od pravog zlata i srebra hrišćanskog karaktera. Proces prečišćavanja budno prati sam Hristos. On zna šta je sve neophodno da bi taj dragoceni materijal, očišćen i oplemenjen, odsajivao zracima Njegove božanske ljubavi.

Tim bolnim kušanjima Bog pripadnike svog naroda privodi sve bliže k sebi, otkrivajući im njihove slabosti i nedostatke i učeći ih da se za pomoć i zaštitu uvek oslanjaju samo na Njega. Njegova namera da oni budu spremni za svako iznenađenje, da se osposobe za poverljive položaje u Njegovom delu i da ispune veliki nalog zbog čega su im i date njihove sposobnosti na ovakav način se najbolje ostvaruje. Bog stavlja ljude na probu i proverava ih u svakom pogledu, pružajući im na taj način mogućnost da se vaspitavaju, stiču iskustva i disciplinuju. Isus, naš Iskupitelj, predstavnik pred Bogom i Poglavar, prošao je takođe kroz proces kušanja i proveravanja. Podneo je više nego što iko od nas može biti pozvan da podnosi. On je nosio naše slabosti i u svemu bio kušan kao i mi. On to nije podnosio sebe radi, nego zbog naših greha; i sada, oslanjajući se na zasluge velikog Pobjednika, i mi možemo postati pobjednici u ime Njegovo.

Božje delo čišćenja i oplemenjivanja mora da se nastavi sve dok to pripadnike Njegovog naroda ne učini tako smernima i tako mrtvima za sebe da će, kad ih On pozove u aktivnu službu, imati pred očima samo slavu Njegovog imena. Njihovi napori će tada biti prihvatljivi za Boga, oni neće više izlagati opasnosti delo Božje rukovodeći se plahovito svojim trenutnim pobudama niti će biti robovi iskušenja i strasti svoga nepreporođenog uma, koje podstiče i rasplamsava sotona. O, kako strašnu štetu izopačena volja i neukroćeni temperament jednog čoveka mogu da nanesu delu Božjem! Koliko patnji takav zadaje sam sebi rukovodeći se tvrdoglavo svojom plahovitošću! Bog takve ne prestaje da izlaže procesu kušanja i proveravanja sve dok se u poniznosti i preobražaju karaktera potpuno ne usklade sa Hristom i duhom neba i dok u potpunosti ne pobeđe svoje sopstveno „ja.“

Bog ljude poziva iz raznih krajeva, i proverava ih da bi se videlo kakvog su karaktera, da li će moći da im poveri čuvanje tvrđave u, hoće li biti u stanju da nadoknade nedostatke onih koji su već tu, i da se - videći njihove slabosti - ne povode za primerom takvih koji ne zaslužuju da im se poveri najsvetije delo Božje. On odgovornima u nije prestao da upućuje opomene, ukore i savete, i daje im obilje svetlosti u pogledu njihovih dužnosti tako da imaju potpuno jasan put pred sobom. Ali ako oni i dalje nastave da se oslanjaju na sopstvenu mudrost, bez obzira na primljenu svetlost, kao što je učinio Saul, sigurno će se naći na pogrešnom putu i uneti zabunu u delo Božje. Pružena im je mogućnost da biraju - svetlost ili tamu - ali su oni najčešće birali ovo poslednje.

Poruka upućena Laodikiji odnosi se na narod Božji koji tvrdi da veruje u sadašnju istinu. Većinu tog naroda čine takozvani vernici koji su to samo po imenu, ali im nedostaje istinska revnost. Bog želi da u velikom središtu dela ima ljude spremne da postojeće stanje poprave i da kao verni stražari čvrsto stoje na mestu svoje dužnosti. On im je dao obilje svetlosti u svakom pogledu da bi ih poučio, ohrabrio i utvrdio, prema tome kakva je kad bila potreba. Ali uprkos svemu tome, upravo oni koji su više od svih drugih dužni da budu verni i odani, prožeti hrišćanskom revnošću i najusrdnijom ljubavlju prema Hristu, najčešće pomažu neprijatelju da slabi i obeshrabruje one koje Bog upotrebljava u podizanju svoga dela. Izraz „mlak“ može se primeniti upravo na takve. Oni tvrde da vole istinu, ali im nedostaju hrišćanska revnost i prava pobožnost. Oni se ne usuđuju da se u potpunosti predaju Bogu i izlažu se riziku da postanu nevernici jer nisu spremni da se odreknu sebe i da se strogo pridržavaju načela svoje vere.

Jedina nada za Laodikijce je da uvide svoje pravo stanje pred Bogom i shvate prirodu svoje bolesti. Oni nisu ni hladni ni vrući, zauzimaju neki neutralan stav, a istovremeno laskaju sami sebi da su bogati i da im ništa ne treba. Verni svedok se zgražava i gadi na mlakost i ravnodušnost takvih vernika. On kaže: „O, da si studen ili vruć!“ Oni su Mu tako odvrtni kao kad bi (za vreme najveće letnje žege) pio mlaku vodu. Oni nisu ni potpuno nezainteresovani ni sebično tvrdoglavi. Nisu spremni da se u potpunosti i svim srcem posvete delu Božjem i da svoje interese izjednače sa interesima dela, nego se drže po strani i spremni su da napuste položaj ako to zahtevaju njihovi lični interesi. Svoje unutrašnje delo milost Božja nikada nije ostvarila u njihovom srcu i zato Verni Svedok o takvima kaže: „Jer govoriš: ‘bogat sam i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem’; a ne znaš da si nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go.“

Vera i ljubav su pravo bogatstvo, čisto zlato koje mlaki Laodikijci, prema preporuci Vernog Svedoka treba da kupe. Ma koliko da smo bogati ovozemaljskim blagom, sve to neće nam omogućiti da kupimo dragoceni lek koji leči bolest duše, bolest nazvanu mlakost. Razum i zemaljsko bogatstvo potpuno su nemoćni da otklone nedostatke pripadnika Laodikijske crkve i da ih izleče od njihove teške bolesti. Oni su slepi, ali se ipak osećaju veoma bogatima. Duh Božji ne

prosvetljuje njihov um tako da uopšte ne uviđaju svoju grešnost; zato i ne osećaju da im je potrebna bilo kakva pomoć.

Biti bez blagodati i darova Duha Božjeg zaista je žalosno, ali je još strašnije ako smo potpuno lišeni duhovnosti, odvojeni od Hrista, a ipak pokušavamo da opravdamo sebe govoreći onima koji su zabrinuti za nas da nam nisu potrebna nikakva njihova strahovanja ni samilosti. Moć samoobmane strašno deluje na ljudski um. Kakve li zaslepljenosti kad neko svetlost smatra tamom a tamu svetlošću! Verni svedok nam upućuje savet da od Njega kupimo zlato žeženo u ognju, bele haljine i melem za oči. Zlato u ognju žeženo, koje On preporučuje, predstavlja veru i ljubav. To zlato obogaćuje srce hrišćanskim vrlinama jer je pretapano u vatri sve dok se nije sasvim prečistilo i što se više prečišćava, sve je blistavije. Bele haljine predstavljaju čistotu karaktera, Hristovu pravednost koja se nezasluzeno daje grešniku. To je odeća izatkana na nebeskom razboju koja se može kupiti samo od Hrista i to životom dobrovoljne poslušnosti. Melem ili mast za oči predstavlja Božju milost koja nas urazumljuje da razlikujemo dobro od zla i da razotkrijemo greh u bilo kom obliku da se pojavi. Bog je svojoj Crkvi dao oči i traži da ih pomaže tim melemom Njegove mudrosti da bi njen duhovni vid bio potpuno jasan; ali mnogi žele da Crkvu liše tih očiju (samo kad bi mogli) jer ne žele da njihova dela izađu na svetlost, da ne bi bili ukoreni. Taj božanski melem za oči daje bistrinu vida i duhovnog raspoznavanja. U Hristu je izobilje svih blaga božanske milosti i dobrote. On još uvek poziva: „Savjetujem te da kupiš od mene.“

Neki će možda reći da, očekujući Božje odobravanje zbog svojih dobrih dela, uzdižemo svoje zasluge. Istina je da svojim dobrim delima ne možemo zadobiti nijednu pobedu, ali bez toga ne možemo postati pobednici. Kupiti to što nam Hristos preporučuje možemo samo ako ispunimo uslove koje On postavlja. Istinske darove Njegove milosti, čija je vrednost neprocenjiva i koji će izdržati probu svih nevolja i teškoća možemo dobiti samo verom i poniznošću koja je plod poslušnosti i usrdne molitve. Vrline zahvaljujući kojima izdržavamo patnje i progonstva i na delu dokazujemo svoju čestitost i iskrenost predstavljaju zlato koje svoju vrednost pokazuje u vatri topionice. To dragoceno blago Hristos nudi svakome od nas, govoreći: „Da kupiš od mene zlata žeženog u ognju.“ Beživotno, površno i formalno obavljanje dužnosti ne čini nas hrišćanima. Moramo se osloboditi duhovne mlakosti i iskusiti istinsku obraćenost ili ćemo izgubiti spasenje.

Ukazano mi je na Božje providenje u postupanju sa Njegovim narodom i videla sam da je svako kušanje u procesu čišćenja i oplemenjivanja onih koji tvrde da su hrišćani pokazalo da su neki bili samo troska. Nije se uvek pojavilo samo čisto zlato. U svakoj verskoj krizi poneko podlegne iskušenju. U procesu rešetanja koje Bog dopušta mnogi otpadaju kao suvo lišće. Blagostanje uvećava broj takozvanih vernika. Nevolje ih čiste iz Crkve jer takvi u svojoj duši nisu čvrsto povezani sa Bogom. Kad naiđu nevolje ili progonstva zbog Reči Božje, mnogi pogaze svoju veru, mnogi nas napuštaju jer u stvari i „ne bijahu od nas.“

Neka se ovakvi prisete kako su pre nekoliko meseci i sami gledali na držanje nekih koji su tada bili u sličnom položaju kao oni sada. Neka ozbiljnije razmisle o svom ponašanju prema onima koji se kušaju. Da im je tada neko rekao da će se, uprkos svojoj revnosti i nastojanju da druge isprave, najzad i sami naći u mraku sličnog položaja oni bi rekli, kao što je Azailo u svoje vreme rekao proroku: „A šta je sluga tvoj, pas, da učini tako nešto?“

Oni sami sebe obmanjuju. Kako se hrabrim mornarima oni prikazuju i kakvu čvrstinu i postojanost ispoljavaju dok traje zatišje! Ali kad navale besne bure iskušenja i nevolja, onda u duši takvih najčešće nastaje brodolom. Mogu ljudi imati odlične darove, istinske sposobnosti i

visoke kvalifikacije, ali jedan nedostatak u karakteru, jedan tajni greh može, poput samo jedne crvotočne grede u konstrukciji lađe, da bude tragičan uzrok njihove propasti.

Dragi brate, Bog te je u svom providenju pozvao sa tvoje farme i doveo u da bi te izložio kušanju i proveravanju koje tamo nikad ne bi doživeo. Preko Svedočanstava ti je ponekad upućivao i ukore koje si ti deklarativno prihvatao, ali si u duši stalno negodovao protiv toga. Ti postupaš slično sedamdesetorici učenika koji su prestali da slede Isusa kada je On u svom izlaganju istakao neke praktične istine koje oni nisu mogli da shvate. Nisi se u veri odlučno prihvatio zadatka da otkloniš istaknute nedostatke svog karaktera. Nisi ponizio svoj gordi duh pred Bogom i nastavio si da ratuješ protiv Duha Božjeg kako se otkrio u datim ukorima. Tvoje nepreporođeno srce nije sklono da se potčinjava bilo kakvoj kontroli i nisi naučio da vladaš sobom. Tvoj nekontrolisani temperament i neukrotivi duh vrlo često potpuno zagospodare tobom. Može li tako impulsivno i tako neobuzdano biće živeti među čistim i svetim anđelima? Takvima neće biti dopušten pristup u nebo, kao što i sam znaš. Pošto je to tako, počni bez odlaganja da ispravljaš sve što nije dobro u tvojoj prirodi. Obrati se i budi smeran kao malo dete.

Brate, ti si sklon duhovnoj oholosti i imaš veoma visoko mišljenje o sebi. Sve to moraš odbaciti što pre. Tvoji srodnici stalno moraju da strepe od takvih ispada tvoje nekontrolisane naravi. Tvoja nežna i bogobojažljiva majka čini sve što je u njenoj moći da ublažujuće utiče na tebe i nastoji da otkloni sve što bi moglo da bude uzrok tolikog samouzvišenja i neobuzdanosti njenog sina. Međutim, upravo to nastojanje da te pridobiju lepim rečima, preklinjanje i popuštanje mira radi tebe navodi na zaključak da tvojoj plahovitosti nema leka i da su tvoji srodnici i prijatelji dužni da to podnose. Sve to maženje i iznalaženje svih mogućih izgovora nije pomoglo da se zlo otkloni, nego ga je učinilo još gorim.

Ti se nisi borio protiv tog zla u sebi niti si ga pobedio. Kad ti se neko suprotstavi u bilo čemu, to je za tebe provokacija i dovoljan povod da potpuno zaboraviš na svoje ljudsko dostojanstvo i na činjenicu da si stvoren po Božjem obličju. U svojoj plahovitosti ti žalosno ružiš i sramotiš to obličje u sebi. Nisi u stanju da vladaš sobom niti da kontrolišeš svoju volju. U svojoj tvrdoglavosti i upornosti podležeš sili sotoninoj. Svaki put kad dozvoliš da tobom zagospodare strasti i samovolja, da osećanja nadvladaju razum, postaješ samo još uporniji i bezobzirniji. Gospod vidi da ti uopšte ne poznaješ samog sebe i sve dok i ti ne uvidiš to, dok u pravoj svetlosti ne shvatiš svu pogrešnost svog puta i svu odvratnost te tvoje plahovitosti koja sa svakim izlivom postaje još jača, sigurno nećeš dobiti pravo da sediš pored napaćenog Stradalnika sa Golgote.

Bog te poziva, brate G, da se pokaješ i obratiš, da budeš smeran kao malo dete. Sve dok posvećujući uticaj istine ne izvrši potpunu promenu u tvom životu i karakteru, ne možeš dobiti pravo na nasleđe u carstvu nebeskom. Gospod te je u svom providenju izabrao da se neposrednije povežeš sa Njegovim delom. On te je, poput nedisciplinovanog vojnika, primio u redove svoje vojske, gde si pod određenim uslovima postojećih pravila i odgovornosti podvrgnut procesu obučavanja. U početku si se držao plemenito nastojeći da verno i savesno odgovaraš zahtevima dužnosti. Podnosio si nedaće i probe uspešnije nego ikada ranije u svom životu. Ali ti je sotona podmetnuo naročita iskušenja kojima nisi odoleo. Sažalivši se na tebe, Gospod je pružio svoju ruku da te spase. Dao ti je veoma dragoceno iskustvo iz kojega nisi izvukao pouku onako kako je to trebalo da učiniš. Slično sinovima Izrailjevim, brzo si zaboravio sve što je Gospod u svojoj velikoj milosti učinio za tebe. Brate G, Gospod te je u odgovoru na molitve za tvoje ozdravljenje podigao iz tvoje bolesti i produžio ti dane života; ali si ti - dopustivši da ljubomora i zavist zatruju tvoju dušu - uveliko izazvao Njegovo opravdano nezadovoljstvo i neodobravanje. Njegova namera bila je da te dovede u položaj gde si mogao da razviješ hrišćanski karakter, da uvidiš

svoje nedostatke i da ih pobediš.

Tvoje vaspitavanje i disciplinovanje u toku detinjstva i mladosti bilo je veoma pogrešno. Velike pouke o samosavlađivanju, koje je trebalo da savladaš mnogo ranije, ti moraš da učiš sada. Bog te je doveo u drugačije okruženje gde pod uticajem Njegovog Svetog Duha možeš da se disciplinuješ i menjaš, da stičeš moralnu snagu i samokontrolu kako bi mogao da postaneš pobednik. Vladanje sobom može se postići samo uz najveće napore, nepokolebljivu odlučnost i istrajnost i nesalomljivu energičnost. Ti si dugo ratovao protiv svakog ograničenja i tvoja plahovitost se razjari kao lav u kavezu čim tvoja volja naiđe na bilo kakvu prepreku. Sad moraš potpuno sam da stičeš vaspitanje koje je trebalo da stekneš mnogo ranije uz pomoć svojih roditelja. Izdanak se veoma lako savija dok je mlad i tanak, ali kad se razvije u neravno, čvornovato i snažno stablo, onda ga je veoma teško ispraviti. Tvoji roditelji su dozvolili da rasteš tako deformisan i sada jedino milošću Božjom uz saradnju svojih istrajnih napora možeš postati pobednik nad svojom voljom. Zaslugama Hristove milosti možeš se osloboditi svega što deformiše karakter i ostavlja ožiljke na duši. Moraš „sručiti starog čovjeka“ sa svim njegovim zabludama i „obučiti se u novoga“ - Hrista Isusa. Neka ti Njegov život bude uzor i tada ćeš sve svoje i umne i ostale sposobnosti posvetiti službi Božjoj.

O, kada bi se majke mudro i nežno, ali odlučno zalagale da na vreme potčine telesne sklonosti ljutini i plahovitosti svoje dece, koliko bi se greha sprečilo u samom začetku i koliko teškoća bi Crkva bila pošteđena! Kolike bi porodice, koje se danas nalaze u tako žalosnom stanju, mogle biti srećne! Mnoge će duše biti zauvek izgubljene zato što su roditelji propustili da svoju decu pravilnim disciplinovanjem još od malena nauče da se potčinjavaju autoritetu. Prelazeći olako i neodlučno preko grešaka i zabluda u samom njihovom začetku ne samo da ne stavljamo sekiru na koren toga zla, nego doprinosimo propasti hiljada i drugih duša. O, kako će roditelji odgovarati pred Bogom za to strašno zanemarivanje svoje dužnosti!

Brate G, ti voliš da imaš glavnu reč i da naređuješ drugima, ali nisi spreman da narediš sebi. Tvoja oholost je spremna da bukne u svakom trenutku. Samoljublje i duh oholosti su neobuzdani elementi u tvom karakteru i to ometa tvoje duhovno napredovanje. Oni koji imaju takvu narav moraju se revnosno zauzeti da svakog dana umiru sebi ili će izgubiti pravo na spasenje. Bog neće da pravi nikakav kompromis sa takvima koji su razmaženi greškom zabludelih roditelja.

U mojoj poslednjoj viziji pokazano mi je da te Gospod neće dalje koristiti u svom svetom delu ako nastaviš svojim putem, ne prihvatajući ukor i neophodnu disciplinu. Da si počeo da se baviš preispitivanjem sopstvenog duhovnog stanja pred Bogom, uvideo bi da je to tako veliki zadatak, da ne bi imao vremena da se zadržavaš na navodnim greškama brata H, i to iza njegovih leđa. Brat H je svojim radom za poslednjih trideset godina zaslužio da imamo poverenja u njegovu čestitost. „Kome čast, čast.“

Ljudi na odgovornim položajima treba stalno da se usavršavaju. Oni ne smeju da se zadovoljavaju starim iskustvom, smatrajući da im nije potrebno nikakvo naknadno sticanje znanja. Čovek, iako je pri dolasku na svet najbеспomoćniji od svih Božjih stvorenja i po svojoj prirodi najizopačeniji, ima mogućnost da se u toku života stalno usavršava. Može da se prosvećuje naukom, oplemenjuje vrlinama i da se razvija umno i moralno sve dok po savršenstvu uma i čistoti karaktera ne postane samo malo manji od anđela. Mi nismo u stanju ni da zamislimo šta sve ljudi mogu postati i kakva dostignuća ostvariti kad svetlost istine obasja njihov um, a ljubav Božja obuzme njihova srca.

Znam da je čovek nepreporođenog srca slep za svoje pravo stanje, ali te ne mogu ostaviti tako, a da ne učinim još jedan napor da ti pomognem. Mi te volimo i želja nam je da istraješ u

borbi do konačne pobeđe. Isus te voli, On je umro i za tebe i želi da budeš spasen. Nije u našoj nadležnosti da te zadržimo u, ali želimo da učiniš sve za svoje spasenje, da ispraviš sve u čemu si tu grešio. Uloži svaki mogući napor da gospodariš sobom da ne bi izgubio nebo. To ne bi smeo da dopustiš sebi. Hrista radi, usprotivi se đavolu i pobeći će od tebe.

Rad doprinosi zdravlju

Dragi brate i sestro I, pokazano mi je da grešite u rukovođenju svojom decom. Vi ste prihvatili nazore dr J koje je on u iznosio pred pacijentima i pred vašom decom. Takve nazore ne treba prihvatiti ni sprovođiti. Gledano sa stanovišta dr J, takve ideje možda i nisu tako loše, ali sa hrišćanske tačke gledišta one predstavljaju određenu opasnost. Preporuke koje dr J daje pacijentima, da izbegavaju fizički rad, pokazale su se veoma štetnima za mnoge od njih. Sistem potpune neaktivnosti može da bude veoma opasan. Potreba za zabavama, kako on to uči i preporučuje svojim pacijentima, prava je zabluda. Da bi pravilno iskoristili svoje vreme i zaposlili svoj um, oni treba da se bave korisnim i zdravim kretanjem i fizičkim radom. Zabave koje preporučuje dr J mnogo više uzbuđuju mozak i nervni sistem pacijenata nego neko korisno zanimanje.

Fizičko kretanje kombinovano sa korisnim radom ima blagotvoran uticaj na um, jača mišiće, poboljšava krvotok i invalidu pruža zadovoljstvo vraćajući mu poverenje u sopstvene snage. S druge strane, ako mu se ograniči zdravo kretanje i fizički rad, on će početi da misli samo o sebi. On je ionako u stalnoj opasnosti da svoje stanje smatra težim nego što jeste i rukovodi se bolesnom uobraziljom da svoje snage suviše opterećuje. Uopšteno uzevši, ako se prihvati nekog pravilno usmerenog rada, koristeći, ali ne i zloupotrebjavajući svoje snage, uvideće da je fizičko kretanje kao sredstvo oporavka moćnije i delotvornije čak i od lečenja vodom koje primenjuje.

Ne aktivirajući svoje umne i fizičke snage u nekom korisnom radu mnogi invalidi dovode sebe u stanje takve iznemoglosti od koje ne mogu da se oporave. To im takođe pruža još veću mogućnost da se bave nečistim maštanjem, a uobrazilja je mnoge od njih i dovela u sadašnje stanje nemoći. Njima se govori da su svoje životne snage suviše iscrpljivali teškim radom, dok je u devet od deset slučajeva taj rad bio samo blagoslov u njihovom životu i sredstvo kojim su spaseni od potpune propasti. Dok je njihov um bio na taj način zauzet, nisu imali toliko vremena i mogućnosti da unižavaju svoje telo i da u potpunosti unište sami sebe. Osloboditi ovakve osobe svake aktivnosti i mozgom i mišićima znači pružiti sotonu pravu priliku da ih učini plenom svojih kušanja.

Dr J uči i preporučuje da se pripadnici suprotnog pola što više mešaju međusobno jer, navodno, interesi njihovog fizičkog i umnog zdravlja zahtevaju što prisnije međusobno druženje. Ovo učenje je nanelo i još uvek nanosi velike štete neiskusnoj omladini i deci i nailazi na veliko odobravanje ljudi i žena sumnjivog karaktera koji svoje strasti nikada nisu obuzdavali i koji su zbog toga podložni raznim bolestima. Preporučivati takvima da je u interesu njihovog zdravlja da se što više druže sa osobama suprotnog pola znači širom otvoriti vrata iskušenju; strasti koje tinjaju u njihovom srcu bude se kao uspavani lav, prelazi se preko svih obzira i sve što je uzvišeno i plemenito žrtvuje se čulnoj požudi. Današnji svet je prepun izopačenosti. Kada bi ljudi i žene bili umno i fizički zdraviji, kada bi životinjske strasti bile potčinjene višim silama uma, možda bi bilo relativno bezbednije preporučivati da se dečaci i devojčice kao i mladi zrelijeg uzrasta koriste blagodatima takvog međusobnog druženja.

Kad bi misli mladih današnje generacije bile čiste i slobodne od izopačenosti, devojke bi mogle umirujuće da deluju na um i ponašanje mladića, dok bi mladići svojom jačom i odlučnijom prirodom mogli da oplemenjuju i jačaju karakter devojaka. Međutim, bolna je činjenica da od sto devojaka nema nijedne koja je čistih misli i da na sto mladića nema nijednog čiji je moral neokaljan. Mnogi od starijih se tako dugo odaju ruspnom životu da su im i duša i telo oskrnavljeni i izopačenost je zahvatila veliki deo i onih koje okolina još uvek smatra uljudnim i primernim hrišćanima. Nije više vreme da se mešanje pripadnika suprotnog pola preporučuje kao nešto korisno za zdravlje niti ih treba podsticati da što više budu zajedno. Odsustvo istinske vrline i čednosti predstavlja pravo prokletstvo ovog vremena krajnje izopačenosti.

Doktore I, vi ste ovakve ideje isticali u svojoj ordinaciji. Mladi to rado prihvataju i vaše preporuke su imale velikog uticaja i na vašu deci i na ostale. Bilo bi daleko bolje da takve ideje niste ni pominjali u Preterano težak rad je svakako štetan za organizam mladih u razvoju; međutim, tamo gde su stotine prekomernim radom uništile svoj organizam, neaktivnost, prekomerno uzimanje hrane i besposličenje posejali su seme bolesti u telo hiljada onih koji srljaju u brzu i sigurno propast.

Razlog što većina mladih ima tako malo snage i u duhovnom i u telesnom pogledu u tome je što se premalo bave korisnim radom. „Evo, ovo bješe bezakonje sestre tvoje Sodome: u ponosu, u izobilju hljeba i bezbrižnom miru bješe ona i kćeri njezine, a ne pomagahu siromahu i ubogom.“

Među mladima ovog izopačenog pokoljenja vrlo je malo njih koji mogu da izdrže napore neophodne za sticanje najobičnijeg obrazovanja. Zašto je to tako? Zašto se deca žale na vrtoglavicu, glavobolju, krvarenje iz nosa, lupanje srca, osećanje malaksalosti i opšte slabosti? Da li glavni uzrok toga treba tražiti u prenapornom učenju? Nežni i popustljivi roditelji saosećaju sa svojom decom koja uobražavaju da učenje zahteva od njih prevelike napore i da tako naporne studije uništavaju njihovo zdravlje. Istina, nije preporučljivo preopterećivati um mladih mnogobrojnim i suviše teškim predmetima. Ali, roditelji, da li ste vi malo dublje pogledali u suštinu problema ili slepo prihvatate samo ono što govore vaše deca? Niste li isuviše brzo prihvatili te prividne razloge njihovog neraspoloženja. Uzroke ovog zla bi roditelji i staratelji morali da potraže malo dublje ispod površine.

Istraživanje će vas osvedočiti da u devedeset i devet od sto slučajeva uzrok slabosti vaše dece nije preterano učenje, nego da rđave navike potkopavaju njihove umne snage i troše životne snage celog organizma. Čestim uzbuđivanjem i nadraživanjem nervni sistem je skrhan i time se postavlja temelj preranom i neizbežnom propadanju. Potajni porok uništava životne snage hiljada i desetine hiljada mladih.

Decu uvek treba zaposliti nekim korisnim zanimanjem koje odgovara njihovom uzrastu. Pogodan umni rad ili fizičko kretanje u otvorenoj prirodi nikada neće naškoditi vašim dečacima. Koristan rad i upoznavanje sa tajnama kućevnih poslova biće blagotvorno za vaše kćeri čijem je zdravlju takođe neophodno izvesno zanimanje izvan kuće. Decu treba učiti da rade. Bavljenje korisnim radom je najveća blagodan koju ljudi, žene i deca mogu da imaju.

Vi ste oboje grešili u vaspitavanju svoje dece. Bili ste suviše popustljivi. Povlašćivali ste im i dopuštali da uvek nađu neki izgovor sve dok rad nekima od njih nije postao potpuno odvratno. To što ste dopustili da rastu u besposličanju i bez usmeravanja u bilo kakvo zanimanje pokazalo se veoma štetnim za njihov kasniji život. Iskušenja koja prete da upropaste vašu decu, i za ovaj i za budući život, vrebaju na svakom koraku. Put poslušnosti je jedini siguran put.

Zaslepljeni roditeljskom naklonošću vi niste uviđali kakvu moć neprijatelj ima nad vašom

decom. Kućni poslovi, čak i da su ih zamarali, ne bi im ni pedesetim delom škodili toliko koliko im je naškodilo besposličenje na koje su ovako navikli. Da ste ih odmalena učili da svoje vreme ispune korisnim radom, izbegli bi mnoge opasnosti. Ne bi bili toliko puni nemira, želje za promenom i stalnim traženjem društva. Izbegavali bi mnoga iskušenja koja navode na sujetu, tašta zadovoljstva, čitanje beskorisnih knjiga, zaludne razgovore i besmislice. Racionalnije bi koristili svoje vreme i ne bi se toliko izlagali iskušenju da traže društvo suprotnog pola i da opravdavaju to zlo. Taština, izveštačenost, nekorisnost u životu i slična zla, predstavljaju neizbežne posledice besposličnja. Laskanjem i popuštanjem roditelji, a naročito očevi, nanose svojoj deci veliku štetu.

Sujeta i samoživost

Dragi brate, ti si mnogo grešio što si u stavovima koje si često isticao i u svojoj rezidenciji i pred pacijentima uzdizao sebe i svoju suprugu. Te nazore prihvatila su i tvoja deca i to je oblikovalo njihov karakter. Sam ćeš se osvedočiti da nije lako ispraviti pogrešan utisak koji je time stvoren, čineći ih tako oholima i uobraženima. Oni smatraju da su kao tvoja deca superiorniji od ostalih. A ti si se zabrinjavao da ti ljudi neće ukazivati poštovanje koje ti pripada kao lekaru Zdravstvenog instituta. To se pokazalo kao očevidna slabost koja ometa tvoje duhovno napredovanje. Počeo si da ispoljavaš ljubomoru na druge strahujući da te ne potisnu sa tvog položaja ili da ne znaju da cene tvoje zasluge i tvoju pravu vrednost. Uzdizao si i svoju suprugu prikazujući je pred pacijentima kao superiorniju od ostalih. Delovao si kao zaslepljen čovek, pridajući joj vrline i kvalifikacije koje u stvarnosti nema.

Morao si imati na umu da se tvoja moralna vrednost ceni po tvojim rečima, postupcima i delima. To je ono što se nikada ne može sakriti i čime ćeš zadobiti željeno poštovanje u očima svojih pacijenata. Ako pokažeš istinsko interesovanje za njih, ako im posvetiš pažnju i svoj trud, oni će to uvideti i uzvratice ti svojim poverenjem i ljubavlju. Ali ih pričom kako te mučno zalaganje za njih preopterećuje i iscrpljuje tvoje životne snage nikad nećeš ubediti u to, kad znaju da im nisi poklanjao nikakvu naročitu pažnju i brigu. Svoju ljubav i poverenje pacijenti će prirodno pokloniti onima koji im zaista posvete pažnju i koji se zalažu za njihovo ozdravljenje. Ako budeš tako radio, a to je neminovnost zbog koje pacijenti upravo i daju svoj novac, onda neće biti potrebno da rečima stičeš njihovu naklonost i poštovanje jer ćeš to sigurno zaslužiti svojim radom.

Nisi bio slobodan od sebičnosti i zato te nije pratio onaj blagoslov koji Bog daje svojim nesebičnim radnicima. Tvoji interesi bili su podeljeni. Toliko si pažnje i truda poklanjao sebi i svojim da ništa nisi prepustio Bogu i Njegovoj brizi za vas. Svojim ponašanjem u tom pogledu sam si sebe diskvalifikovao za položaj na kojem se nalaziš. Pre godinu dana videla sam da se ti osećaš sposobnim i nadležnim da sam rukovodiš Zdravstvenim institutom. Kada bi taj Institut bio tvoje vlasništvo i kada bi sve njegove gubitke i dobitke doživljavao kao svoje, smatrao bi svojom dužnošću i naročitom brigom da se gubici izbegnu i da pacijenti kojima se pomoć ukazuje besplatno ne iscrpljuju suviše njegova finansijska sredstva. Budno bi vodio brigu da niko od njih ni za jednu sedmicu ne ostane duže nego što mu je zaista neophodno. Iznalazio bi sve moguće načine da se smanje izdaci i da se sačuva imovina Instituta. Ali ti se osećaš samo kao jedan od tu zaposlenih i zato se revnost, interesovanje i sposobnost — koje po tvom mišljenju imaš za vođenje jedne takve ustanove — uopšte ne vide kod tebe. Pacijentima se ne ukazuje pažnja za

koju su platili i koju s pravom očekuju.

Pokazano mi je kako često okrećeš leđa bolesnicima kojima je potreban tvoj savet i tvoja preporuka. Videla sam te potpuno ravnodušnog, kako sa velikim nestrpljenjem jedva slušaš ono što oni govore, iako je to za njih veoma bitno. Prividno si bio veoma zauzet, pozivajući ih da ti se obrate kasnije, iako si sa nekoliko prikladnih i ohrabrujućih reči hrišćanskog saosećanja mogao da smiriš hiljade strahovanja, donoseći mir i sigurnost u njihova uznemirena srca. Ti kao da se plašiš da govoriš sa pacijentima. Ne trudiš se da shvatiš njihova osećanja, nego se držiš na visini i onda kad bi trebalo mnogo više prsnog ophođenja. Suviše si hladan i nepristupačan. Pacijenti gledaju u tebe kao deca u svoje roditelje i s punim pravom očekuju pažnju koju im ti, na žalost, uopšte ne poklanjaš. Sebično osećanje „ja i moje“ često se ispreči između tebe i dužnosti koje ti nalaže položaj na kojem se nalaziš. Bolesnicima i pomoćnom osoblju često je potreban tvoj savet, ali se oni nerado obraćaju tebi i ne usuđuju se da razgovaraju s tobom.

Ti stalno težiš za nekim nezasluženim dostojanstvom. U uzaludnom nastojanju da to postigneš izgubio si poverenje i ljubav koje si mogao zadobiti da nisi bio toliko razmetljiv i uobražen, da si bio smernog i krotkog duha. Istinskom pobožnošću i odanošću Bogu ti bi našao pristup srcima svih tih ljudi, što bi te zaodenuo pravim, a ne samo uobraženim dostojanstvom. Reči pohvale i odobravanja koje ti se upućuju podstiču i bude u tebi osećanje ponosa, dok bi trebalo da, ugledajući se na primer Hristov, činiš dobro bez obzira na kakvom se položaju u životu nalaziš. Dok ti vodiš brigu o drugima, Bog brine o tebi. Sam Hristos, iako je bio Veličanstvo neba, nije izbegavao teške napore. Pešačio je od mesta do mesta da bi doneo blagoslov isceljenja bolesnima i utehu nevoljnima. Iako imaš izvesna znanja i, poznajući ljudski organizam, možeš da utvrdiš uzrok nekih bolesti - čak i kad bi jezike ljudske i anđeoske govorio - neophodne su ti još neke kvalifikacije, inače svi tvoji darovi neće imati nikakvu naročitu vrednost. Neophodna ti je Bogom dana sila koju mogu da koriste samo oni koji Njega učine svojim osloncem i koji se u potpunosti posvete zadatku koji im je On odredio. Hristos mora da bude suština tvog znanja i umesto na svoju, moraš da se oslanjaš na Njegovu mudrost. Tada ćeš znati kako treba da unosiš svetlost i mir u svaku bolesničku sobu. Tebi nedostaje duhovna sloboda i sila vere. Tvoja vera koja je tako slaba, upravo zato što je ne primenjuješ u praksi, ne može bez toga postati snažna i zdrava. Tvoji naponi za one koji su bolesni i dušom i telom neće biti tako uspešni kao što bi mogli da budu i pacijenti neće obnoviti svoje duševne i telesne snage onako kao što bi mogli ako ti prilikom svake vizite ne povedeš i Isusa sa sobom. Njegove reči i Njegova dela treba da te prate na svakom koraku. Tada ćeš se osvedočiti da tvoje molitve i reči saosećanja koje donose blagoslov bolesnima i nevoljnima predstavljaju blagoslov i za tebe samoga.

Ne osećaš se u potpunosti zavisnim od Boga i ne uviđaš koliko si neuspešan i slab bez Njegove naročite mudrosti i blagodati. Mučiš se, strahuješ i sumnjaš zato što se previše oslanjaš na sopstvene snage. Napredak i uspeh možeš naći samo u Bogu. U smernosti i svetosti duha naći ćeš veliki mir i duhovnu snagu. Najblištavije svetle oni koji najdublje osećaju svoju slabost i svoju neprosvećenost jer takvi se pozivaju na pravdu Hristovu. Jedinstvo sa Njim treba da bude izvor i tvoje snage i nemoj da se umoriš čineći dobro.

Hristos, kao Veličanstvo neba, poziva umorne i malaksale: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vam odmor dati. Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjern u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim.“ Razlog što ti teret ponekad izgleda tako težak, a jaram tako bolno žulja u tome je što se uzdižeš iznad krotosti i smernosti koje su bile obeležje našeg božanskog Učitelja. Umesto da veličaš i uzdižeš sebe, sakrij se u

Isusu, uči se stalno da Ga slediš i imaćeš Njegov obećani mir.

Pokazano mi je da Zdravstveni institut neće i ne može napredovati dokle god oni koji tu zauzimaju odgovorne položaje više gledaju svoje interese nego interese Crkve. Bog traži da svi oni koji saraduju u Njegovom delu budu nesebični, a oni kojima je poverena briga za Zdravstveni institut treba da budno nadziru svaki njegov odeljak, da štedljivo vode računa o svakoj sitnici, kako se nipošto ne bi poslovalo sa gubitkom. Ukratko, trebalo bi da u upravljanju ustanovom budu tako pažljivi i savesni kao što bi postupali sa sopstvenom imovinom.

Često te uznemirava osećanje da ovo ili ono nije tvoja dužnost. Sve što je u vezi sa Institutom spada u tvoje dužnosti. Ako primećuješ da neke poslove ne možeš završiti kako treba zato što si zauzet nečim drugim, obrati se za pomoć nekom ko će moći da tome posveti pažnju bez odlaganja. Ako je taj zadatak isuviše naporan za tebe, na tvoje mesto treba da dođe neko ko će moći u potpunosti da odgovori dužnostima vezanim za tako odgovoran položaj.

Često si u svojoj ordinaciji prebacivao pacijentima i bolničkom osoblju da te opterećuju nepotrebnim brigama, dok je meni u isto vreme pokazano da si zanemario više od polovine dužnosti koje si kao lekar bio dužan da izvršiš. Nisi poklonio odgovarajuću pažnju bolesnicima koji su bili povereni tvojoj brizi. Pacijenti nisu slepi i zapažaju tvoju nemarnost u odnosu na njih. Oni napuštaju svoje domove i izlažu se troškovima da bi im se tu ukazala pažnja i odgovarajuće lečenje koje ne mogu imati kod kuće. Sva ta prebacivanja u ordinaciji nanose štetu ugledu same institucije, a mrska su i Bogu.

Istina je da si ti primoran da nosiš teške terete, ali dok ti za to okrivljuješ pacijente i bolničko osoblje, teškoće nastaju u samoj tvojoj porodici. Članovi tvoje porodice stalno traže tvoju pomoć, a ničim to ne uzvraćaju; u tvojoj kući nema nikoga da ti ukrepi ruke i da te ohrabri. Kad ne bi imao tih briga i tereta van Instituta, mogao bi u svom poslu da budeš znatno uspešniji i ne bi gubio snagu i postojanost. Tvoja je dužnost da brineš o članovima svoje porodice, ali oni ne moraju uvek da se osećaju tako bespomoćni i da predstavljaju tako veliki teret za tebe. Oni bi mogli još i da ti pomažu samo kad bi za to imali volju.

Ti si dužan da čuvaš svoje zdravlje; i ako su tvoje porodične brige tako velike da te obaveze na radnom mestu previše opterećuju, tako da nisi u mogućnosti da pacijentima i Institutu pokloniš dužnu pažnju, onda treba da podneseš ostavku na svoj položaj i da potražiš mesto gde ćeš moći da zadovoljiš potrebe svoje porodice, samog sebe i dužnosti kojih se prihvatiš. Položaj koji sada zauzimaš veoma je značajan i zahteva jasno rasuđivanje, sačuvane snage mozga, živaca i mišića. Progres takve institucije može se obezbediti samo najusrdnijom odanošću delu, i ništa manje od toga ne može je učiniti uspešnom. Da bi predstavljala živu stvarnost, ona mora biti predvođena duhovno živim i nesebičnim radnicima.

Sestro I, ti za svoga supruga ne predstavljaš pomoć kao što bi to trebalo da budeš. Svu svoju pažnju ti posvećuješ uglavnom sebi. Ne shvataš potrebu da aktiviranjem svojih uspavanih snaga ohrabriš i ojačaš svoga supruga u njegovim naporima, niti da pozitivnim uticajem budeš blagoslov za svoju decu. Da si revnosnije izvršavala svoje Bogom dane dužnosti, da si, pomažući svome suprugu, olakšavala teret njegovih odgovornosti i zajedno sa njime pravilno disciplinovala svoju decu, duhovno stanje u vašoj porodici bilo bi sada sasvim drugačije.

Ali ti se predaješ osećanju sumornosti i neraspoloženja i to u tvoje boravište umesto sunčevih zraka stalno unosi tamne oblake. Umesto da vedrim raspoloženjem unosiš nadu i ohrabrenje, ti svojim uticajem deluješ depresivno na one kojima bi trebalo da pomažeš ljubaznim rečima i postupcima. Sve je to posledica sebičnosti. Ti zahtevaš pažnju i saosećanje od svoga supruga i svoje dece, a pri tom zaboravljaš da je i tvoja dužnost da se zalažeš za sreću i dobrobit

cele porodice, a ne da misliš samo o sebi. Postala si nestrpljiva i surova u ukoravanju svoje dece čime ih činiš još upornijima u zlu i raskidaš uža ljubavi i naklonosti koja prirodno treba da povezuju srca roditelja i dece.

U nedostatku samosavlađivanja ti kritikuješ i oštro osuđuješ svoga supruga i u prisustvu dece, čime umanjuješ u njihovim očima ne samo njegov autoritet, nego isto tako i svoj. Tvoja je slabost da svojoj deci, čim ti se požale na nekoga, odmah daješ za pravo i nemudro osuđuješ i napadaš one na koje se oni žale. To u srcu tvoje dece stvara sklonost da gundaju protiv svih koji im ne ukazuju pažnju kakvu u svojoj uobraženosti očekuju. Umesto da takve sklonosti iskorenjuješ iz srca i misli svoje dece, ti si ih indirektno u tome ohrabivala. Nisi prema svojoj deci u tom pogledu postupila onako čvrsto i ispravno kao što bi trebalo.

Ti, svakako, imaš svoja iskušenja. Zbog potištenosti i klonuća duhom, postaješ obeshrabrena, ali neopravdano okrivljuješ druge za svoje nevolje. Glavni uzrok za sve to nalazi se u tebi samoj. Propustila si i zanemarila da svoj dom učiniš onim što dom može i treba da bude. Ali još uvek imaš snage i mogućnosti da ispraviš te propuste. Izađi iz te svoje hladne i ukočene rezervisanosti. Trudi se da ljubav radije daješ nego da je od drugih tražiš i očekuješ, nastoj da budeš prijatno raspoložena, neka vedrina poput sunčevih zraka bude u tvom srcu - onda će se to neminovno odraziti i na sve koji te okružuju; budi društvenija u svom ponašanju i ophođenju s drugima; nastoj da zadobiješ poverenje svoje dece i mladih - onda će oni rado tražiti i primati tvoje savete i pouke - i nastoj da im pružiš dobar primer.

Probudite se, dragi brate i sestro, i shvatite neodložne potrebe svoje porodice. Ne ostajte u toj svojoj zaslepljenosti, nego se jedinstveno, pribrano, u iskrenoj molitvi i veri prihvatite svog zadatka. Založite se da dovedete u red svoju decu i svoju porodicu i Bog će blagosloviti vaše napore.

Uticaj društvenog okruženja

Desetog decembra 1872. godine bilo mi je pokazano duhovno stanje porodice brata K. On je iskren vernik i voli istinu, ali je u velikoj meri obuzet duhom ovoga sveta. „Jer gdje je vaše blago,“ kaže Hristos, „ondje će biti i srce vaše.“ Brate K, tvoje zemaljsko blago u tolikoj meri privlači tvoju pažnju i tvoje interesovanje da uopšte ne nalaziš vremena da služiš Bogu, ali tvoja supruga se ne slaže čak ni sa tom bednom milostinjom koju Mu daješ. Zaludenost ovoga sveta obuzela je u potpunosti njeno srce. Vi ni jedno ni drugo ne nalazite vremena za duhovno razmišljanje i molitvu. Vi svakog dana zakidate Boga u vremenu koje bi trebalo da posvetite radu za Njega, a i sami doživljavate gubitak koji se ne može nadoknaditi nikakvim ovozemaljskim bogatstvom.

Sestro K, ti se udaljuješ od Boga još više nego tvoj suprug. Svojim prilagođavanjem svetu ti izgoniš Spasitelja iz svog srca; za Njega nema mesta u tvojim emocijama. Nemaš nimalo naklonosti za molitvu i preispitivanje svoga srca. Pristala si da se pokoravaš knezu sila tame. „Kome dajete sebe za sluge u poslušanje, sluge ste onoga koga slušate, ili grijeha za smrt, ili poslušanja za pravdu.“

Sestro K, ti ne znaš šta radiš; nisi svesna da odvrćajući svoga supruga od istine, ratuješ protiv samog Tvorca. Svoju pažnju ti poklanjaš samo prednostima koje daje ovaj svet. Umesto negovanja ljubavi i pobožnosti, ti mnogo veće zadovoljstvo nalaziš u uzbudljivoj trci za sticanjem bogatstva. Potpuno si obuzeta željom da budeš što sličnija svetu i da dostigneš sreću koju svet

daje. Tvoje zemaljske ambicije i interesi daleko su veći od tvoje želje za pravdom i udela u carstvu nebeskom.

Svoje dragoceno vreme milosti i probe ti provodiš u naporima za ovozemaljske uspehe, u oblačenju, jelu i piću, kao što radi i ostali svet. O, kako je jadna i samo za žaljenje naknada koju za to dobijaš! Radi tih zemaljskih želja i stremljenja ti preuzimaš na sebe terete koje Spasitelj nikada nije položio na tvoja pleća. Naš Iskupitelj još uvek poziva: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vam odmor dati. Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjieran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim; jer je jaram moj blag i breme je moje lako.“ Sestro moja, Hristos želi da svoj teški teret položiš kod Njegovih nogu i da svoj kruti vrat staviš u Njegov blagi jaram.

Šta će biti ako se vreme tvoga kušanja sada završi? Kako ćeš podneti proces ispitivanja kad te Gospodar pozove na odgovornost? Kako si koristila talente imovine i uticaja koje ti je Bog pozajmio da bi ih upotrebila na slavu Njegovom imenu? Bog ti je podario život i sve blagodati koje on sobom donosi ne da bi ga provodila u sebičnom zadovoljavanju svojih prohteva, nego da bi poslužila na blagoslov drugima čineći dobro. Gospodar ti je poverio svoje talente koje stavljanjem u opticaj treba da umnožiš, kako bi On, kad zatraži račun, primio svoje sa dobitkom. Talenti uticaja i imovine dati su ti da se prokušaš, da se otkrije šta ti je u srcu. Tim darovima treba da privodiš duše Hristu i da potpomogneš napredak Njegovog dela. Ako propustiš da postupiš tako, učinićeš strašnu grešku. O, koliko gubiš svakog dana koji provedeš u služanju sebi i ugađanju svojim prijateljima koji te svojim uticajem zavode da ljubiš svet, a zanemaruješ svog najboljeg Prijatelja koji je umro da bi ti dao večni život!

Sestro K, ti misliš da za tebe nije dobro da se razlikuješ od ostalih u svom okruženju. Živeći među takvima koji su bili prokušavani istinom i odbacili je, ti si se u interesima i osećanjima toliko povezala s njima da si u svemu postala potpuno ista kao i oni. Ti voliš njihovo društvo, ali ipak nisi srećna, iako laskaš sama sebi da jesi. U svom srcu ti govoriš: „Zaludu je služiti Bogu, i kakva će biti korist da držimo što je On naredio da se drži, i da hodimo žalosni pred Gospodom nad vojskama?“

Nije mala časta za jednu porodicu da držeći Božji zakon stoji kao Hristov predstavnik među nevernicima. Od nas se traži da budemo žive poslanice koje mogu da čitaju i razumeju svi u čijem se okruženju nalazimo. Takav položaj povlači za sobom i strašne odgovornosti. Da bi živela u svetlosti, moraš doći tamo gde sija svetlost. Brat K bi - bez obzira koliko je to žrtva - trebalo da smatra svojom svetom obavezom da, zajedno sa svojom porodicom, bar jednom godišnje prisustvuje skupovima onih koji ljube istinu. To bi ih duhovno ojačalo i osposobilo za susret sa životnim iskušenjima i za dužnosti koje stoje pred njima. Za njih nimalo nije dobro što propuštaju preimućstvo druženja sa braćom i sestrama u veri jer time istina gubi svoj značaj u njihovom umu, srce se ne osvežava njenim posvećujućim uticajem i oni gube svoju duhovnost. Oni svoju veru ne jačaju rečju živog propovednika i misli su im stalno obuzete ovozemaljskim interesima, isključujući u potpunosti sve ono što je duhovnog karaktera.

Hrišćani koji stalno zanemaruju duhovne sastanke i molitvu, u većini slučajeva postaju kolebljivi i popuštaju u veri. Kad bi im bilo zaista onemogućeno da uživaju ova preimućstva verskog života, Bog bi im po svojim anđelima s neba poslao svetlost, da duhovno oživi, obraduje i blagoslovi rasejane ovce svoga stada. Ali Njegova namera nije da njihovu veru održava nekakvim čudima. Ljubav prema istini treba da bude dovoljan motiv koji će ih učiniti spremnima i na izvesne žrtve da bi sebi obezbedili Bogom dane privilegije i blagodati. Barem tih nekoliko dana godišnje svako bi mogao da posveti zajedničkom naporu za napredak dela Hristovog i za

razmenu prijateljskih saveta i međusobnog saosećanja.

Mnogi skoro sve svoje vreme posvećuju ovozemaljskim interesima i ličnim zadovoljstvima i nerado žrtvuju tih nekoliko dana i putne troškove neophodne da bi stigli do mesta predviđenog za sastanak onih koji se okupljaju da bi proslavili Gospoda. U Reči Božjoj lakomstvo se definiše kao idolopoklonstvo; koliko je onda idolopoklonika čak i među onima koji tvrde da su Hristovi sledbenici!

Potrebno je da se sastajemo i Gospod traži od nas da na takvim sastancima iznosimo svedočanstva u prilog istini. Anđeo Gospodnji reče: „Tada oni koji se boje Gospoda govoriše jedan drugome, i pogleda Gospod, i ču, i napisa se knjiga za spomen pred Njim za one koji se boje Gospoda i misle o imenu Njegovom. Ti će mi biti blago, veli Gospod nad vojskama, u onaj dan kad ja učinim, i biću im milostiv kao što je otac milostiv svome sinu koji mu služi.“

Nagrada, prema tome, neće izostati ako čak i uz izvesne žrtve iskoristimo preimućstvo koje nam se pruža da se sastajemo sa onima koji se boje Boga i govore i misle o imenu Njegovom, jer, kako je napred rečeno, On čuje ta svedočanstva, a anđeli ih zapisuju u knjige. Bog neće zaboraviti na one koji se sastaju da bi razmišljali i govorili o imenu Njegovom i On će ih poštediti od sveopšteg uništenja „ognjem i sumporom.“ Oni će biti kao dragoceno blago u očima Njegovim, dok se Njegov gnjev bez ikakve milosti bude izlivaao na nezaštićene glave grešnika. Pokazaće se da zaista nije zaludno služiti Bogu. Neprocenjiva nagrada očekuje one koji svoj život posvete nesebičnoj službi Njemu. Dragi brate i sestro, vi ste postepeno sve više tonuli u tamu sve dok se i neprimetno niste toliko privikli na nju da vam ona izgleda isto kao i svetlost. Pokatkad neki zračak svetlosti prodre kroz tamu sumornosti i probudi vaš um, ali uticaj okoline zakloni zrak svetlosti i tama postaje gušća nego što je bila.

Za vaš duhovni napredak bilo bi bolje da ste mesto svog boravka promenili još pre nekoliko godina. Svetlost istine jasno je predočena stanovništvu okruženja u kojem živite. Samo nekoliko njih prihvatilo je poruku milosti i opomene, dok su je mnogi odbacili. Postoje, međutim, i takvi koji je ne prihvataju zato što ona traži da se ponese krst. Takvi zauzimaju neutralan stav misleći da je sasvim dovoljno to što ne ratuju protiv istine. Međutim, svetlost koju oni tako nemarno zapostavljaju iščezava u tami. Oni nastoje da umire svoju savest govoreći Duhu Božjem: „Idi za sada, a kad budem imao vremena pozvaću te.“ Tako očekivano vreme nikada neće doći. Oni propuštaju zlatnu priliku koja im se nikad više neće pružiti na takav način, jer svet zaklanja svetlost koju su već jednom odbili. Interesi ovoga života i draž uzbudljivih zadovoljstava obuzimaju njihove misli i srce, dok njihov najbolji Prijatelj, blagi i milostivi Spasitelj, ostaje odbačen i zaboravljen.

Sestru K, iako ima sjajne prirodne sposobnosti, odvratili su od Boga njeni neverni prijatelji i srodnici koji ne vole istinu i neće da čuju za žrtve i samoodricanje koje se mora podnositi istine radi. Sestra K ne shvata značaj odvajanja od sveta, kako to Gospod nalaže u svojoj Reči. Ono što stalno gleda svojim očima i sluša svojim ušima izopačuje njeno srce.

Jovan Krstitelj beše ispunjen Duhom Svetim od samog svog rođenja i ako je ikada postojao čovek na koga ne bi mogle da utiču izopačenost njegovog vremena, to je sigurno bio on. Pa ipak, on se nije usudio da se osloni na svoju snagu. Odvojio se od svojih prijatelja i srodnika da njegove prirodne sklonosti ne bi postale zamka za njega. Nije hteo da se bez potrebe izlaže iskušenjima niti je išao tamo gde bi ga raskoš i udobnost ovozemaljskog života mogli navesti da ugađanjem sebi i popuštanjem apetitu oslabi svoje umne i fizičke snage jer u tom slučaju ne bi bio u stanju da uspešno izvrši svoju značajnu misiju.

On se sam izložio lišavanju i samoći pustinjskog života, gde je mogao da sačuva sveto

osećanje veličine Božje, da u tišini studira Njegovu veliku knjigu prirode i da upozna Njegov karakter kako je otkriven u Njegovim čudesnim delima. Takva atmosfera bila je za njega pogodna da se moralno sve više usavršava i da mu pred očima stalno bude strah Božji. Kao Hristov preteča, Jovan se nije upuštao u zle razgovore niti se izlagao izopačujućem uticaju sveta da to ne bi uticalo na njegovu savest i da mu greh ne bi izgledao tako odvratn i ubitačan kao što u stvari jeste. Da bi se zaštitio od toga, odlučio je da život provodi u pustinji, gde njegova čula neće biti izložena izopačujućim uticajima okruženja. Zar ne bi trebalo da se poučimo iz primera ovoga čoveka za koga je Hristos sa zasluženim poštovanjem rekao: „Nijedan između rođenih od žena nije izašao veći od Jovana Krstitelja.“

Prvih trideset godina svoga života na zemlji i Hristos je proveo u povučeniosti. Anđeli su pratili i čuvali Začetnika života dok je, nepriznat i bez ikakvih počasti, zajedno sa seljacima i radnicima pešačio brežuljcima Nazareta. Poučeni ovim plemenitim primerom treba da se čuvamo zlih uticaja izbegavajući društvo onih koji ne žive po volji Božjoj. Nemojmo laskati sebi da smo isuviše jaki da bi takvi uticaji mogli da nam naškode, nego se u duhu smernosti čuvajmo i uklanjajmo od svakog zla.

Bog je Izrailjcima dao naročita uputstva da se kao narod osobit ne mešaju sa ostalim narodima. Cilj toga bio je da se oni, gledajući idolopoklonstvo okolnih naroda, i sami ne izopače: i da im bezbožnost koju bi u tom slučaju stalno imali pred očima ne izgleda manje odvratna. Malo je njih koji su svesni svoje slabosti i činjenice da prirodna sklonost grehu suviše često paralizuje njihova najplemenitija stremljenja.

Ubitačni uticaji greha predstavljaju pravi otrov za život duše. Naša jedina bezbednost je samo u odvajanju od onih koji namerno ostaju u duhovnom mraku. Gospod i nama upućuje nalog: „Zato izađite između njih i odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se do nečistote, i ja ću vas primiti i biću vam Otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri.“ Ako želimo da budemo primljeni u Božju porodicu, da postanemo deca nebeskog Cara, moramo prihvatiti Njegove uslove; moramo se odvojiti od sveta i stajati pred Gospodom kao narod osobiti, pokoravajući se svim propisima Njegovog zakona i služeći samo Njemu.

Lot je izabrao Sodom za svoje prebivalište zato što su, gledano sa ljudskog stanovišta, tu zaista postojale prednosti za sticanje bogatstva. Ali kad se nastanio tamo i stekao ovozemaljsko bogatstvo, osvedočio se da je učinio sudbonosnu grešku što nije uzeo u obzir i moralno stanje društva i sredine u kojoj se nastanio.

Stanovnici Sodoma bili su veoma izopačeni tako da su svojim odvratnim razgovorima koje je Lot stalno morao da sluša i svojim skrnavljenjem i zločinima, koje nije mogao da spreči, svakog dana mučili njegovu pravednu dušu. Njegova deca postadoše slična tim bezbožnicima jer je stalno druženje sa takvima izopačilo i njihov moral. Uzevši u obzir sve to, zemaljsko bogatstvo koje je tu stekao bilo je zaista bezvredno i ništavno u odnosu na cenu kojom je plaćeno. Njegove porodične veze sa Sodomljanima bile su sve prisnije pošto su mu deca stupala u bračne odnose sa njima.

Najzad se gnjev Gospodnji raspali protiv bezbožnih stanovnika toga grada i anđeli s neba dođoše u Sodom da izvedu Lota, da ne pogine u sveopštem uništenju tih bezbožnika. Oni tada „rekoše Lotu: ‘Ako imaš ovdje još koga svoga, ili zeta ili sina ili kćer, ili koga god svoga u ovom gradu (jer su mu kćeri bile udate u tom bezbožnom okruženju) gledaj neka idu odavde; jer hoćemo’“ - naglasiše anđeli - „,da zatremo mjesto ovo, jer je vika njihova velika pred Gospodom, pa nas posla Gospod da ga zatremo’.“

Lot je, ne čekajući jutro, otišao k svojoj deci i preklinjući ih ponavljao im reči anđela:

„Ustajte, idite iz mjesta ovoga, jer će sada zatrti Gospod grad ovaj.“ Ali se njegovim zetovima, pošto su živeli tako dugo u Sodomu i sami učestvovali u gresima toga naroda, učini da on zbija šalu s njima. A kćeri njegove, pod uticajem svojih muževa, poverovaše da je njihov otac poludeo. Njima je potpuno odgovaralo da ostanu tu gde jesu. Pored bogatstva u samom gradu imali su i velike posede u njegovoj okolini i nisu mogli poverovati da bi prekrasni Sodom zajedno sa svojom plodnom okolinom mogao biti uništen gnjevom uvređenog Boga.

Vrativši se očajnički tužan, Lot je anđelima preneo vest o svom neuspehu. Tada mu anđeli narediše da ustane, da uzme svoju ženu i dve kćeri koje su još uvek bile u njegovoj kući i da odmah napuste grad. Ali je Lot bio veoma tužan; pomisao da zauvek napušta svoju decu i ženu - jer je i ona odbijala da pođe s njima - gotovo je slomila njegovo srce. Oni bi svi izginuli u strašnom uništenju Sodoma da Gospod, u svojoj milosti, nije poslao svoje anđele da ih izbave.

Lot je bio kao paralizovan saznanjem o strašnoj propasti koja tek što se nije sručila; srce mu se stezalo od bola pri pomisli da napušta sve što mu je bilo drago na ovom svetu. Ali dok je tako oklevao, anđeli Božji uzeše za ruke i njega i njegovu ženu i dve kćeri njihove, i izvedavši ih iz grada narediše im da beže „duše svoje radi,“ ne obazirući se natrag i ne zaustavljajući se u celoj ravnici, sve dok ne zamaknu u planinu.

Kako je nerado pristajao Lot da poslušati anđele i da beži što dalje od Sodoma, koji je zbog izopačenosti svojih stanovnika bio definitivno osuđen na propast! Nemajući dovoljno poverenja u Boga Lot je uporno tražio dozvolu da ipak ostane u ravnici. Život u bezbožnom gradu oslabio je njegovu veru i poverenje u ono što je Gospod rekao i što je bilo najbolje. Preklinjao je: „Ne mogu uteći na brdo da me ne stigne zlo i ne poginem.“ Anđeli su bili poslani sa naročitim zadatkom da spasu život Lotu i njegovoj porodici, ali je Lot bio tako dugo izložen izopačujućem uticaju okoline da je njegovo poimanje bilo pomračeno i nije mogao pravilno da shvati delo Božje i Njegove namere; zato nije uspeo da se s poverenjem preda u Njegove ruke i da učini što mu je naloženo. Stalno je zahtevao nešto dodatno i zbog tog nedostatka vere izgubio je i ženu. Obazrevši se prema Sodomu i gundajući protiv takvog Božjeg postupanja, ona se pretvori u stub soli i ostade da služi kao opomena svima takvima koji preziru naročitu milost i providenje neba. Posle te strašne kazne Lot se nije više usuđivao da okleva na svom putu i, u skladu sa nalogom koji su mu anđeli u početku dali, konačno je pobegao u planine. Grešno ponašanje njegovih kćeri posle odlaska iz Sodoma bilo je samo neizbežna posledica njihovog druženja sa bezbožnim stanovnicima toga grada. Njihova predstava o razlikovanju između dobra i zla postala je toliko nejasna da greh za njih nije izgledao kao greh.

Lotovi doživljaji treba da posluže kao opomena svima onima koji žele da žive pobožnim životom - da se što pre odvoje od svih onih koji bi svojim uticajem mogli da ih udalje od Boga. Lot je tako dugo boravio među bezbožnicima da je na kraju jedva izbavio svoju dušu i svoje dve kćeri; pa čak i njihova predstava o moralu bila je izopačena njihovim druženjem sa Sodomljanima i samim boravkom u tom gradu.

Božju Reč treba prihvatiti bez pogovora i s tim se ne treba šaliti. O, koliko je kratkovidih i grešnih smrtnika koji u svojim molitvama uporno traže da Bog prihvati njihove zaključke; a kad bi se s potpunim poverenjem predali u Njegove ruke, On bi do kraja ostvario njihovo spasenje i podario im dragocene pobeđe.

Sestro K, ti si u opasnosti da donosiš odluke koje će za tebe biti veoma štetne. Bog ima za tebe zadatak u kojem niko drugi ne može da te zameni i ako to ne učiniš, ne možeš biti spasena. Bog te ljubi i želi da te spase od večne propasti. On te poziva da odbaciš sve ono što ometa tvoje duhovno napredovanje i da snagu i utehu, koje su ti toliko potrebne, nađeš u Njemu. Ti se često

previše opterećuješ brigom za članove svoje porodice, ali ako u brizi za svoju i njihovu ovozemaljsku udobnost i sreću činiš samo ono što je zaista neophodno, naći ćeš vremena da uz molitvu i duboko interesovanje čitaš svoju Bibliju i da usavršavaš hrišćanski karakter.

Brate K, ti si doživeo mnoga razočaranja, ali se moraš usrdno, čvrsto i odlučno zalagati za članove svoje porodice i voditi ih sobom ako je to ikako moguće. Ne žali nikakvih napora u nastojanju da ih pridobiješ da ti se pridruže na tvom putu u nebo. Međutim, ako žena i deca neće da ti se pridruže nego još nastoje da i tebe odvrate od tvojih verskih dužnosti i privilegija, ti moraš ići napred, čak i ako u tome ostaneš potpuno usamljen. Živeći u strahu Božjem, moraš iskoristiti svaku mogućnost da prisustvujući sastancima stičeš novu duhovnu snagu jer će ti to biti neophodno u danima koji dolaze.

Lotovu imovinu je svu progutao oganj. Ako moraš da doživiš i neki gubitak ne obeshrabruj se; ako možeš da spaseš makar nekoga iz svoje porodice, i to je bolje nego da ih izgubiš sve.

Dragi brate i sestro, vi ste kao roditelji u velikoj meri odgovorni za duše svoje dece. Vi ste ih doveli na ovaj svet i dužni ste da ih i poukom i primerom privodite Gospodu i carstvu nebeskom. Nastojte svim silama da im u dušu utisnete svest da su ovozemaljski interesi potpuno bezvredni u poređenju sa srećom večnosti.

Vaša draga deca žive među nevernicima i napajaju se ljubavlju prema prolaznostima ovoga života. Vaš sin L je dobrodušan i osećajan mladić, ali nad njim treba budno da bdije brižna majka koja je svakodnevnim iskustvom u hrišćanskom životu osposobljena da ga pravilno savetuje i vodi. On je upravo u godinama kad bi jedna razboritija i nežnija majka mogla blagotvorno da utiče na njega. Ali ja strahujem da ti, sestro K, više voliš da svoju decu prilagodiš taštima nazorima ovog sveta, a zanemaruješ najvažniji životni zadatak - da u njima izgrađuješ karakter koji bi im osigurao besmrtnost.

Ako L propusti da se upozna sa verskim istinama i praktičnim hrišćanstvom, njegov život ostaće potpuno pogrešno usmeren. On mora uvideti da mu je neophodno vaspitanje u duhovnom pogledu da bi svoje sposobnosti mogao da posveti Bogu. Gospod poziva mlade ljude da rade u Njegovom vinogradu i mladi ne treba da zapostavljaju bitne grane obrazovanja. Međutim, ako oni svu svoju pažnju posvete svetovnim studijama, a zanemare religiju kao najveći predmet proučavanja i ne steknu toliko bitno hrišćansko iskustvo, samim tim oni će se diskvalifikovati za rad u delu Božjem. Ma koliko da su velike koristi i preimućstva koja pruža obrazovanje, potrebno je nešto veće od samog književnog znanja da bi se spasle neke duše i da bi se drugi naveli na pokajanje. Provesti niz godina u sticanju znanja samo iz oblasti nauke ne znači pripremiti se za delotvornog radnika u delu Božjem.

Mladi treba da posvete mnogo vremena studijama; ali oni sa umnim naporima treba da kombinuju i fizički rad i da stečeno znanje primenjuju u praksi. Na taj način ravnomerno razvijaju i umne sposobnosti i fizičke snage. Oni ne smeju zanemariti ono što je potrebno za spasenje niti pak to smatrati manje važnim od bilo čega u životu.

Dragi brate i sestro, Bog ljubi vašu porodicu i želi da izlije na vas svoje naročite blagoslove kako biste kao oruđa pravde mogli i druge da upućujete na put spasenja. Kad bi se u potpunosti posvetio Bogu, brat K bi mogao da učini mnogo više dobra u nekom drugom okruženju gde bi njegov uticaj i njegovi saveti bili prihvaćeni i više cenjeni. Mi se iskreno nadamo da ćete oboje uspeti da ispravite to što je pogrešno u vašem životu i da ćete obnoviti svoju veru i poslušnost Bogu, primivši novu snagu od Onoga koji obećava svoju pomoć svima koji prizovu ime Njegovo.

Mladi brate L, ti si učinio veliku grešku u svom životu. Posvećujući se samo studijama, zanemario si razvoj i svih ostalih svojih sposobnosti. U naporu da se stekne obrazovanje nikad se

ne sme zapostaviti moralni razvoj, razvoj kojemu upravo u tom slučaju treba posvetiti više pažnje nego što se to obično čini. Dragi moj mladi brate, suviše si ambiciozan u sticanju znanja. Ta ambicija je vredna pohvale; ali da bi je zadovoljio, ti si zanemario svoje večne interese, smatrajući ih manje važnim od svojih studija. Bog i spasenje dobili su podređeni položaj u tvojim osećanjima. Zahteve svetog Božjeg zakona nisi smatrao neprikosnovenom obavezom u svom svakodnevnom životu. Skrnavio si subotu baveći se svojim studijama i u toku tog svetog vremena koje nisi smeo da koristiš za ostvarivanje svojih sebičnih ciljeva. Bog je rekao: „Tada nemoj raditi nijednog posla.“

„Ako zadržiš nogu svoju u subotu da ne činiš što je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnim, i budeš ga slavio ne idući svojim putevima i ne čineći što je tebi drago, ni govoreći riječi (o svojim poslovima). Tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske i daću ti da jedeš nasljedstvo Jakova oca svojega; jer usta Gospodnja rekoše.“ Ti više vodiš računa o svojim naklonostima nego o dužnosti i svoje studije smatraš pretežnijim od izričite zapovesti Svemogućega.

Naši sastanci pod šatorima organizuju se i održavaju uz velike troškove. Pobožni propovednici koji zastupaju nepopularnu istinu ulažu krajnje napore da sirotim grešnicima na tim velikim skupovima iznose vest milosti o raspetom i vaskrslom Iskupitelju. Omalovažavati te sastanke i odnositi se tako nezainteresovano prema njima znači omalovažavati milost Božju i Njegov glas opomene i najusrdnijeg pozivanja. Neprisustvovanje takvim sastancima predstavlja veliki gubitak za tvoje duhovne interese. Propuštao si mogućnosti da stekneš duhovnu snagu koju si mogao dobiti slušajući izlaganje Reči Božje i družeći se sa onima koji veruju u sadašnju istinu. Tvoja savest se previše uspravljuje u sudbonosnoj ravnodušnosti prema onome od čega zavisi spasenje tvoje duše. Ti svoje svetovno obrazovanje uzdižeš iznad znanja koje se stiče u školi Hristovoj. Da bi se formirao karakter prihvatljiv za Boga i osigurala čistota vrlina koje blistaju nebeskom svetlošću, neophodno je iskustvo u pravom verskom životu.

Koliko si samo brižnosti ispoljio u svojoj težnji da studijama disciplinuješ svoj um, da temeljno proučiš svoje udžbenike, da bi položio ispit pred profesorima, prijateljima i zainteresovanim posmatračima! Koliko si ambiciozan bio da dokažeš da si bio marljiv student i da si savesno koristio vreme snabdevajući svoj um korisnim znanjima! Željno si i iskreno nastojao ne samo da napreduješ u svojim studijama nego i da stekneš priznanje svojih prijatelja i profesora. Priznanja koja si primao za svoje školovanje potpuno su opravdana jer si ih zaslužio. Ali, koliko si naučio o veri? Zar nisi postupio potpuno nepromišljeno smatrajući svoje školovanje pretežnijim od carstva Božjeg i pravde Njegove? Istina, neke od ljudskih sposobnosti date su nam da bismo ih više koristili za potrebe ovozemaljskog života, ali uzvišenije sile uma i duhovne sposobnosti treba u potpunosti posvetiti Bogu jer one vladaju čovekom i oblikuju njegov život i karakter. Iako ne treba da zanemaruješ svoje svetovne studije, nije ispravno da tome posvetiš svu svoju pažnju, već treba da se posebno posvetiš moralnim i duhovnim zahtevima svog nebeskog Oca.

Kako si malo volje pokazao da iskoristiš verska preimućstva koja su ti na dohvat da stekneš potpunije znanje o Božjim zakonima i da im se pokoravaš! Malo si truda uložio da postaneš odan i savestan hrišćanin. Kako ćeš se, onda, pripremiti za veliki ispit na kojem će svaki tvoj postupak, svaka reč i svaka najskrivljenija pomisao biti otkriveni pred Velikim Sudijom i ogromnim mnoštvom svetaca i anđela? Premalo ambicije ispoljavaš u sticanju duhovne pripremljenosti za strogi ispit u prisustvu tog uzvišenog skupa. Kakva će, stoga, biti konačna odluka o tvojim moralnim i verskim dostignućima, odluka na koju nema žalbe? Kakve počasti možeš očekivati za vernost u održavanju tražene usklađenosti između vere i težnje za sticanjem obrazo-

vanja? Hoćeš li da stojiš kao jedan od onih koji poseduju nepokolebljivu moralnu hrabrost i koji uz odlično ljudsko znanje ispoljavaju i svetu revnost za Boga u pokoravanju Njegovom zakonu?

Brate moj, mudrost Božju treba da ceniš i smatraš kao sve u svemu. Da bi obrazovanje koje si stekao poslužilo na dobro drugima i da bi na bilo koji način bilo posvećeno privođenju drugih istini, sa naukom uporedo mora da ide i vera. Što više i duže učimo u Hristovoj školi, sve više smo željni da napredujemo u sticanju znanja. Sva naša dostignuća nemaju neku veliku vrednost ako naš karakter nije oplemenjen verom. Bog je svakome pojedinačno odredio njegovu dužnost i konačna odluka o svakome od nas donosiće se upravo prema vernosti sa kojom te dužnosti izvršavamo.

Gospod nas često dovodi u različite položaje u životu da bi nas podstakao na intenzivnije napore u tom pravcu. U svom providenju On ponekad dopušta da doživimo i neprijatnosti da bi prokušao naše strpljenje i našu veru. Na taj način pruža nam pouke kako uvek treba da se oslonimo na Njega i odakle treba da očekujemo pomoć kad se nađemo u nevolji. Tako stičemo praktično poznanje Njegove božanske volje, što nam je toliko potrebno u našem životnom iskustvu. Upravo u najoštrijim sukobima sa sumnjom i strahom vera postaje jača. Ti bi, brate, mogao da postaneš pobednik ako ozbiljno uzmeš „na um puteve svoje.“ Trebalo bi da svoj mladi život posvetiš delu Božjem i da se ozbiljnije moliš za uspeh u tome. Ne smeš zatvarati oči pred opasnostima koje ti prete, nego najodlučnije nastoj da se pripremiš za svaku teškoću u svom hrišćanskom rastenju. Nađi vremena za pobožno razmišljanje i za usrdnu molitvu u smernosti duše. Ti si očevitno talentovan i pun nade u pogledu svojih budućih uspeha; ali ako ne uvidiš slabosti svog nepreporođenog srca, razočaraćeš se.

Ti si upravo zakoračio u život, došao si do uzrasta kad treba da preuzimaš na sebe životne odgovornosti. To je kritičan period u tvom životu. Sada, u svojoj mladosti, ti seješ na njivi života. To što sada seješ, to ćeš i požnjeti; kakvo je seme koje seješ, takva će biti i žetva! Ako budeš nemaran i nezainteresovan za večne i neprolazne interese, ne samo da ćeš sam doživeti veliki gubitak, nego ćeš svojim uticajem i druge sprečavati da verno ispunjavaju svoje obaveze prema Bogu.

Pred tobom su sada i ovozemaljski i budući, večni život. Koji ćeš izabrati? Budi mudar, i odluči se čvrsto za večni život. Ne daj se odvratiti od svoje čestitosti ma koliko ti u sadašnjoj situaciji neprijatne izgledale tvoje dužnosti. Možda će ti se učiniti da moraš učiniti velike žrtve da bi sačuvao čistotu svoje duše, ali ne usteži se; idi samo napred u strahu Božjem i On će blagosloviti tvoje napore i nagradiće te hiljadostruko. Ne popuštaj u svojim verskim obavezama i ne žrtvuj svoje preimućstvo da bi udovoljio željama neposvećenih prijatelja i srodnika. Ti si pozvan da se zalažeš za istinu čak i onda kad se zbog toga moraš suprotstaviti mišljenju svojih najbližih. Bog neka te sačuva da se održiš u takvom kušanju i da dokažeš svoju čestitost i potpunu odanost pravdi.

Temelj svog hrišćanskog karaktera postavi na večnoj steni spasenja, i onda će cela njegova struktura uvek biti čvrsta i zdrava.

Nadamo se da će tvoja majka pomagati i tebi i tvojoj braći i sestrama u vašim naporima da svoj karakter usavršite po uzoru Hristovom kako biste postali moralno podesni za društvo svetih anđela u carstvu slave.

Podeljeni interesi

Dragi brate M, u viziji koja mi je data krajem januara pokazane su mi neke pojedinosti koje se odnose na tebe i tvoju suprugu. Pokazano mi je da u duhovnom pogledu ne napredujete u skladu sa svojom dužnošću i mogućnostima koje imate. Veličina dela i naklonjenost Božjeg providenja treba da pokrenu vaša srca. Hristova je namera i želja da Njegovi sledbenici budu svetlost svetu i so zemlji. Svetim životom i hrišćanskim karakterom svaki pojedinac u svom okruženju širi svetlost koja obasjava i druge. A koliki tek treba da bude uticaj grupe vernika koji svi žive u skladu sa Božjim zapovestima.

Propovedanje Reči Božje predstavlja Bogom određeni zadatak da bi se grešnici probudili i osvedočili o svojoj krivici. I kada propovednik svojim životom pokazuje da sledi primer samoodricanja i samopožrtvovanja svoga Učitelja, kada su njegovi razgovori i postupci usklađeni sa božanskim Uzorom, onda će njegov uticaj snažno delovati na one koji slušaju njegov glas. Međutim, ne može svako da bude propovednik i da govori sa propovedaonice. Dužnosti su različite kao što se i ljudi međusobno razlikuju, ali za svakoga postoji neki zadatak. Svako može da doprinese napretku dela dajući nesebično svoja sredstva za razne ogranke delatnosti i omogućujući na taj način štampanje knjiga i časopisa preko kojih će se širiti istina. Deo tereta u delu Božjem nose i oni koji svojim novcem potpomažu razvoj istog; oni saraduju s Hristom, jer Bog ljude zato i snabdeva sredstvima da bi ih mudro upotrebili za svete ciljeve. To su nebom dana sredstva kojima treba da činimo dobro i da ih kao primljene talente upotrebom umnožimo.

Draga braćo, imajte uvek na umu da ste Božji pristavi, i da vas On smatra odgovornim za talente koje vam je poverio da bi ih mudro upotrebili na slavu Njegovom imenu. Nećete li najbrižljivije da preispitate svoja srca i pobude koje vas pokreću na aktivnost? Pokazano mi je da imovina koju posedujete predstavlja pravu opasnost za vas. Vaše uši nerado slušaju Hristov poziv u licu Njegovih svetih i u potrebama Njegovog dela. Vi svoje blago nerado ulažete u ono što predstavlja poduhvate hrišćanstva. Ako želite blago na nebu, trudite se da ga obezbedite dok vam se pružaju mogućnosti za to. Ako smatrate da je sigurnije svoja sredstva ulagati u nagomilavanje ovozemaljskog bogatstva, ulažući tek ponešto i u delo Božje, onda se morate pomiriti s tim da ćete na nebu primiti srazmerno onome što ste uložili u nebesku riznicu.

Vi želite da u Božjem delu vidite napredak, ali su vaši lični naponi i vaš doprinos u tom cilju sasvim neznatni. Kad biste vi, kao i svi oni koji našu svetu veru ispovedaju samo na rečima, mogli da uvidite svoje pravo stanje i svu težinu svoje odgovornosti pred Bogom, postali biste mnogo usrdniji saradnici Hristovi. Evo šta On sam kaže o tome: „Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim, i svom snagom svojom.“ Ovdje ne može biti nikakvih podeljenih interesa, jer nepodeljeno srce, um i snaga predstavljaju nepodeljenu ličnost.

Apostol kaže: „I niste svoji; jer ste otkupljeni skupo.“ Kad se siroti i osuđeni grešnik našao pod prokletstvom Očevog zakona, Isus je ispoljio toliku ljubav prema njemu da je život svoj dao za prestupnika. Iskupio ga je zaslugama svoje krvi. Mi nismo u stanju da procenimo svu veličinu otkupa plaćenog za iskupljenje palog čoveka. Kao uzvrat za tu čudesnu ljubav treba da damo Gospodu najbolja i najsvetija osećanja svoga srca. Zemaljski darovi kojima raspolazete pozajmljeni su vam samo zato da potpomognete napredak carstva Božjeg.

Govorim o sistemu desetka, ali kako nedovoljno to izgleda u mojim očima! Kako niska cena! Kako zaludan pokušaj da se matematičkim računanjem, vremenom, novcem, ljubavlju za ljubav i žrtvom za žrtvu meri ono što je neizmerno i neuporedivo! Deseti deo za Hrista! Kakva

jadna milostinja, kako nedolična naknada za ono što je tako skupo plaćeno! Sa krsta na Golgoti Hristos traži bezuslovnu odanost. Mladom poglavaru On je obećao da će imati blago na nebu ako proda sve što ima i podeli siromašnima, i ako - uzevši svoj krst - pođe za Njim. Svi mi treba da se u potpunosti posvetimo Bogu. Hristos, Veličanstvo neba, sišao je na ovu zemlju da umre kao žrtva za grehe sveta. Kako je hladno i sebično ljudsko srce kada i pored svega toga može da se okrene od ove neuporedive ljubavi i prione za bezvredne prolaznosti ovoga sveta.

Kada se sebičnost upinje da zadobije prevlast u tvojoj duši, seti se Onoga koji je ostavio veličanstvene dvorove neba i carsku odoru tebe radi i postao siromah da bismo se mi obogatili Njegovim siromaštvom. Hoćeš li, stoga, da prezreš ovu veliku ljubav i bezgraničnu milost ustručavajući se da se odrekneš sebe radi Njegove ljubavi? Zar si toliko prionuo za blaga ovoga sveta da potpuno zanemariš potpomaganje velikog rada na širenju istine?

Od sinova Izrailjevih bilo je zatraženo da prinesu jednu žrtvu za ceo zbor da bi se očistili od ceremonijalne obesvećenosti. Ta žrtva bila je jedna crvena junica koja je predstavljala mnogo savršeniju žrtvu koja može da otkupi i očisti od prljavštine greha. To je bila obredna žrtva za očišćenje svih onih koji su zbog neophodnosti ili slučajno dotakli mrtvacu. Svi koji bi na bilo koji način došli u dodir sa mrtvacem smatrani su ceremonijalno nečistima. To je trebalo da Izrailjcima snažno utisne u misli činjenicu da je smrt posledica greha i da, prema tome, simbolizuje i greh. Otuda simboli kao što su crvena junica, kovčeg ili zmija od bronzne jasno ukazuju na jednu veliku žrtvu, žrtvu Hristovu.

Junica je morala biti crvena, a to je simbol krvi. Morala je biti bez ikakve šare ili mane i nikada neupregnuta u jaram. Tu opet vidimo predsluku Hrista. Delo iskupljenja i ispaštanja Sin Božji je prihvatio potpuno dobrovoljno. On nije bio ni pod kakvim jarmom obaveza jer je bio potpuno nezavisan i iznad svakog zakona. Anđeli kao duhovna bića i kao Božji glasnici bili su pod jasnom obavezom i nikakvom ličnom žrtvom oni nisu mogli da predstavljaju otkup za palog čoveka. Samo je Hristos, budući slobodan od zakonskih obaveza, mogao ostvariti zadatak da iskupi grešni ljudski rod. On je imao silu i vlast da svoj život položi i da ga ponovo uzme. „Koji, ako je i bio u obličju Božjemu, nije se otimao da se isporedi s Bogom.“

Pored sve svoje veličanstvenosti i uzvišenosti, Hristos toliko ljubi sirotog i slabog grešnika da je uzeo na sebe obličje slugе kako bi mogao da strada i umre radi čoveka. Mogao je da ostane pored svoga Oca noseći svoju carsku krunu i carsku odoru. Ali On je pristao da umesto sveg bogatstva, časti i slave neba prihvati siromaštvo ljudske prirode i svoj uzvišeni položaj na nebu zameni jezivim užasom Getsimanije i unižavajućom agonijom Golgote. Postao je bolnik, vičan patnjama i tuzi, da bi krštenjem stradalnika i krvlju svojom mogao da iskupi i očisti grešni ljudski rod. „Evo idem,“ bio je Njegov dobrovoljni pristanak, „da izvršim volju Tvoju, Bože moj!“

Žrtvovanje crvene junice obavljeno je izvan okola i to na najsvečaniji način. Tako je i Hristos mučen i žrtvovan izvan jerusalimskih kapija jer se Golgota nalazila izvan gradskih zidova. To je isto tako trebalo da pokaže svetu da Hristos nije umro samo za Jevreje, nego za savkoliki ljudski rod. On kao Iskupitelj palog sveta poziva sve koji hoće da dođu k Njemu i da prihvate spasenje koje im On nudi. Pošto je junica žrtvovana na najsvečaniji način, sveštenik, odeven u čiste bele haljine, uzimao je u svoje ruke krv koja je isticala iz tako zaklane žrtve i pokropio njome sedam puta prema šatoru od sastanka koji je tada predstavljao hram. „Imajući dakle - sveštenika velikoga nad domom Božjim, pristupajmo istinito, u punoj veri, sa srcem očišćenim od zle savjesti i tijelom opranim vodom čistom.“

Telo junice je zatim bilo spaljeno u pepeo što je značilo potpuno žrtvovanje. Pepeo je zatim jedan čovek, koji se nije opoganio dodiranjem mrtvacu, sakupio u sud sa vodom zahvaćenom sa

tekućeg mlaza. A onda je sveštenik, uzевši kedrov prut obavijen skerletnim suknom i kičicu isopa, sadržinom iz tog suda pokropio šator od sastanka i okupljeni narod. Ovaj ceremonijal ponavljan je nekoliko puta da bi bio što potpuniji i smatran je kao očišćenje od greha.

Tako i Hristos u svojoj besprekornoj pravednosti, pošto je prolio svoju dragocenu krv, ulazi u svetinju da bi je očistio. Crvena tečnost (koja predstavlja Hristovu krv) ima trajnu ulogu u službi pomirenja Boga sa čovekom. Možda neki na žrtvovanje crvene junice gledaju kao na beznačajan ceremonijal, ali sve je to činjeno po izričitoj Božjoj zapovesti i ima duboko značenje koje nije izgubilo svoj smisao za današnje vreme.

Sveštenik je koristio kedrovo drvo i isop umačući ih u vodu za očišćenje, a zatim je tim kropio nečiste. To je simbolično ukazivalo na Hristovu krv prolivenu da bismo se mi očistili od moralne nečistote. Više puta ponovljeno kroljenje ilustruje potpunost i istrajnost u delu koje se mora preduzeti za pokajničkog grešnika. Sve što pripada njemu mora biti posvećeno. U težnji ne samo za čistotom duše on će nastojati da i njegova porodica, kućno uređenje, imovina i sve što ima bude posvećeno Bogu.

Pošto je šator bio pokropljen isopom, iznad vrata onih koji su na taj način očišćeni bilo je napisano: „Gospode, ja nisam svoj, već u potpunosti pripadam Tebi.“ Tako bi trebalo da bude i sa onima koji tvrde da su oprani krvlju Hristovom. Zahtevi Božji ni danas nisu manje strogi nego što su bili u vreme Starog zaveta. U svojoj molitvi psalmista se poziva upravo na taj simbolični ceremonijal kad kaže: „Pokropi me isopom, i očistiću se; umij me, i biću bjelji od snijega. Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni... Vрати mi radost spasenja svojega i duh Tvoj neka me potkrijepi.“

Krv Hristova je delotvorna, ali mi u svojim molitvama treba stalno da se pozivamo na nju. Od svojih slugu Bog traži i očekuje ne samo da sredstva koja im je poverio upotrebe u slavu Njegovom imenu, već da se i oni sami u potpunosti posvete Njegovom delu. Ako ste, braćo moja, postali tako sebični da zakidate Gospodu ono što bi radosna srca trebalo da prilažete za Njegovu službu, onda vam je zaista neophodno potpuno kroljenje krvlju da biste posvetili Bogu i sebe i sve što posedujete.

Vama, moja mnogopoštovana braćo, nedostaje ona usrdna i nesebična odanost delu Božjem koju On s pravom traži od vas. Svoju pažnju posvećivali ste prolaznim ovozemaljskim interesima. Sve napore svojih umnih i poslovnih sposobnosti usmeravali ste tako da bi time ostvarivali samo ličnu korist. Ali Bog vas poziva da se prisnije povežete s Njim kako bi mogao da vas oblikuje i pripremi za svoje delo. Izrailjcima u Starom zavetu bilo je ozbiljno naglašeno da se svaki onaj ko bude nečist, a ne očisti se, istrebi iz zbora. Ovo ima naročito značenje i za nas. Ako je u starozavetnom periodu bilo neophodno da se oni koji su bili nečisti očiste kroljenjem krvlju, koliko je tek bitno da oni koji žive u opasnostima ovih poslednjih dana i koji su još više izloženi iskušenjima haljine svog karaktera svakog dana peru krvlju Hristovom. „Jer ako krv jaraca i junaca i pepeo crvene junice, kojom kada se krope nečisti osvećuje ih da budu tjelesno čisti, koliko će više krv Hrista, koji Duhom vječnim prinese sebe neporočna Bogu, očistiti savjest vašu od mrtvih djela, da bi služili Bogu živome i istinitome?“

Vi oboje treba mnogo ozbiljnije nego do sada da se prihvatite dužnosti i tereta u delu Gospodnjem. Preklinjem vas: probudite se iz svog mrtvila, napustite zaludno služenje zemaljskom blagu, i zalažite se mnogo revnosnije za pravo na besmrtno nasleđe. Radite dok je dan. Ne izlažite opasnosti svoje duše propuštajući mogućnosti koje vam se sada pružaju. Ne stavljajte u drugi plan svoje večne interese. Ne stavljajte svet ispred vere i ne mučite se iz dana u dan u sticanju zemaljskog bogatstva, dok vam preti opasnost da izgubite ono što je večno i nepropad-

ljivo. Svakog dana sve više se približujete konačnom polaganju računa. Pripremajte se da talente koji su vam pozajmljeni vratite sa dobitkom koji možete ostvariti mudrom upotrebom istih.

Ne pristajte da, rizikujući svoju sigurnost, žrtvujete i svoje spasenje. Ne dozvolite da zbog prolaznog i varljivog bogatstva zanemarite blago večnosti. Sotona je veoma lukav neprijatelj i uvek vam je za petama nastojeći da vas uhvati u svoju mrežu i odvuče u propast. Živimo u vreme očekivanja; neka vaša bedra budu zapregnuta i svetiljke uvek zapaljene kako bi vas Gospodar, kad se vrati sa svadbe, zatekao spremne da Mu otvorite čim dođe i zakuca.

Pazite, braćo, da vam ne promakne prvi nagoveštaj gašenja vaše svetiljke, prvo zanemarivanje molitve, prvi simptom duhovne pospanosti. Spaseni će biti samo oni koji izdrže do kraja. Zahvaljujući samo nepokolebljivoj postojanosti u veri i ljubavi vernici mogu da budu stalno upaljene svetiljke u ovom svetu. Služeći mamoni, dok tvrdite da služite Bogu, vi se veoma slabo pripremate za dolazak svoga Gospodara. Kad On ipak dođe, moraćete da Mu pokažete talente koje ste zakopali u zemlju, talente koje ste zanemarili i zloupotrebili — svoju podeljenu ljubav i podeljene interese.

Vi oboje tvrdite da služite Hristu. Koliko je onda neophodno da se pokoravate uputstvima svoga Učitelja i da budete verni u svojim dužnostima. „Vidite kakvu nam je ljubav ukazao Otac: da se djeca Božja nazovemo i budemo!“ Dati ljudima preimućstvo da budu sinovi Božji - to je zaista ljubav koja se ne može ni sa čim uporediti. Otuda Otac od takvih svojih sinova očekuje i odgovarajuću poslušnost, On traži da pravilno rasporede i imovinu koju im je poverio u njihove ruke. To nije njihovo vlasništvo koje mogu slobodno da upotrebljavaju za lična zadovoljstva, već predstavlja Gospodnji kapital za koji su odgovorni pred Njim.

„Deca Božja“ - kakvog li dragocenog obećanja! Kako je potpuno i sveobuhvatno ispaštavanje koje je Spasitelj podneo za našu krivicu! U svojoj nepromenjivoj ljubavi Iskupitelj se još uvek poziva na svoju svetu krv prolivenu radi grešnika. Ranjenih ruku i nogu i probodenog rebra On se još uvek zalaže za palog čoveka čije je iskupljenje platio tako neizmernom cenom. O, neuporedivog li i neshvatljivog spuštanja do čoveka! Ni vreme ni događaji ne mogu da umanje efikasnost Hristove žrtve i Njegovog ispaštavanja za čoveka. Kao što je prijatni miris tamjana i Aronovo kopljenje krvlju iznad prestola milosti nebo prihvatilo kao simbole očišćenja za starozavetni Izrailj, tako zasluge zaklanog Jagnjeta Božjeg On danas prima kao sredstvo stvarnog čišćenja od svake prljavštine greha.

„Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast.“ Očekuju vas ozbiljne borbe i treba da se, uzevši na sebe sve oružje pravde, pokažete postojani i pravi u službi svome Iskupitelju. Bogu u Njegovom vinogradu nisu potrebni neradnici, nego oni koji su kao Hristovi saradnici spremni da budu budni stražari na svojim mestima, hrabri vojnici krsta, spremni da učine i rizikuju sve za Onoga u čije su redove stupili.

Sreću u životu ne daju ni bogatstvo ni velika učenost, nego istinska moralna vrednost i osećanje izvršene dužnosti. I vi možete zadobiti nagradu pobednika i stati pred presto Hristov s pesmom zahvalnosti u dan kad bude sazvaio svoje svete, ali haljine svog karaktera morate oprati u krvi Jagnjetovoj i milosrdem se morate pokriti kao plaštem da biste se našli bez mrlje i bez mane.

„Po tom vidjeh,“ kaže Jovan, „i gle, narod mnogi kojega ne može niko izbrojiti, od svakoga jezika i koljena i naroda i plemena, stajaše pred prijestolom i pred Jagnjetom, obučeni u haljine bijele, i palme u rukama njihovim. I povikaše snažnim glasom, govoreći: Spasenje je u Bogu našem koji sjedi na prijestolu, i u Jagnjetu... Ovo su oni koji dođoše iz nevolje velike i opraoše haljine svoje i ubijeliše ih u krvi Jagnjetovoj. Zato su pred prijestolom Božjim, i služe Mu dan i noć u hramu Njegovom: i Onaj što sjedi na prijestolu boraviće među njima. Više neće ogladnjati

ni ožednjeti i neće ih peći sunce niti kakva žega. Jer Jagnje koje je nasred prijestola snabdjevaće ih hranom i vodiće ih na izvore žive vode; i Bog će otrti svaku suzu sa očiju njihovih.“

Samouzdizanje

Dragi brate N, u mojoj poslednjoj viziji prikazan mi je tvoj slučaj. Pokazano mi je da kao hrišćanin u svom karakteru imaš nedostatke koje moraš pobediti da bi mogao da se usavršiš u svetosti i strahu Gospodnjem. Ti voliš istinu, ali treba i da budeš posvećen istinom. Ti nisi ni sebičan ni tvrdica kada je u pitanju gostoljubivost ili kad treba potpomoći delo istine, ali ipak i u tvom srcu postoji neka vrsta sebičnosti. Držiš se uporno sopstvenog mišljenja i uzdižeš svoj sud iznad rasuđivanja drugih. Nalaziš se u opasnosti da se uzdižeš iznad svoje braće. Preteruješ u svojim zahtevima i sklon si da sprovodiš svoje lične ideje nezavisno od svoje braće jer smatraš da si intelektualno i po iskustvu iznad njih. U tome se ne upravljaš prema uputstvu apostola: „Ništa ne činite uz prkos ili za praznu slavu, nego u poniznosti i smjerna duha činite jedan drugoga većim od sebe.“ Ti o svemu imaš svoju predstavu, namere i planove, i uobrazio si da tvoji zaključci nikada ne mogu biti pogrešni.

U upravljanju svojim domaćinstvom takođe previše odgovornosti preuzimaš na sebe. Kad su tvoje mišljenje i planovi osujećeni, umesto spremnosti na kompromis sa onima koji drugačije misle, smatrajući da kao i ti imaju pravo na nezavisnost u rasuđivanju, ti se osećaš uvređen i ljutiš se. Ne podnosiš da članovi tvoje porodice dovode u pitanje bilo šta u tvom planiranju niti da predlažu nešto drugo. Zbog tako neprijatne atmosfere oni se obično potčinjavaju tvojim željama i dopuštaju da nastavljaš po svome samo da bi se u kući sačuvao mir. To od članova tvoje porodice traži mnogo podnošenja i strpljivog popuštanja tvojim ćefovima. Tebi se, međutim, čini da je to samo dužno poštovanje tvog legitimnog autoriteta i takvo svoje postupanje smatraš potpuno ispravnim.

Kad god je tvoje tvrdoglavo sprovođenje sopstvene volje i ličnog rasuđivanja ozlojedilo tvoje prijatelje i nagnalo ih da prezru tvoju samovolju, smatrao si i govorio da je sve to kao iskušenje pokrenuto od neprijatelja. Takav stav čini te još upornijim u sprovođenju ličnih ideja, bez ikakvog obzira na želje i potrebe drugih.

Ti si u opasnosti da i sebi i drugima stvaraš teškoće zato što nerado dopuštaš drugima iz svog okruženja da i oni slobodno rasuđuju i misle. Bilo bi dobro da uvek imaš na umu da su i njima sopstveni nazori i lično mišljenje isto tako dragi kao i tebi tvoji. Mi smo veoma skloni da upravo to gubimo iz vida kad zameramo drugima što se ne slažu s nama. Ti si suviše strog i prema članovima svoje porodice. Stalno im nešto naređuješ, zapovest po zapovest i pravilo po pravilo, a ukoliko se usude da ti se u nečemu usprotive, onda si još uporniji u svome kako bi pokazao da si gospodar u kući i da u to niko ne može i ne sme da se meša.

Ti smatraš da je dovoljno reći da se nešto uradi i da se to mora ispoštovati upravo onako kako si naredio. Takvim samovoljnim postupanjem ti dolaziš u sukob sa članovima svoje porodice i njihovim često ispravnijim shvatanjem: šta je bolje i prikladnije u datim okolnostima. U žalosnoj si zabludi što grubo potčinjavaš volju i sud svoje supruge zahtevajući od nje da se bez pogovora pokori tvojoj navodno višoj mudrosti ili će snositi odgovornost što unosi nesklad u porodicu.

Ne smeš uporno nastojati da upravljaš postupcima svoje supruge i da s njom postupaš kao sa ropski zavisnom služavkom. Nikad se ne uzdiži iznad nje izgovarajući se mišljenjem: „Ona je

neiskusna i podređena meni.“ Nikad ne pokušavaj da njenu volju tako nerazborito potčinja-vaš svojoj volji jer ona ima svoju individualnost koja se nikada ne može u potpunosti poistovetiti s tvojom. Videla sam mnoge porodice koje su doživele brodolom u veri samo zato što se onaj koji se smatra glavom porodice oslanjao samo na svoj sud, dok bi sve išlo skladno i dobro da je prihvatao savete i mišljenja i ostalih članova.

Brate moj, ti si pun sujete i u svojoj uobraženosti prelaziš granice dozvoljenoga da bi nametnuo svoj autoritet. Uobrazio si i da najbolje znaš šta i kako treba da se radi i u tvojoj kuhinji. Imaš svoje posebne ideje šta treba preduzimati u svakoj oblasti u domaćinstvu i zahtevaš od drugih da se kao automati prilagode tim tvojim idejama i poštuju poredak koji ti određuješ.

Takvi napori da sve oko sebe prinudiš na apsolutnu pokornost tvojim željama i sklonostima uzaludni su i besplodni. Ne mogu svi da razmišljaju na potpuno isti način i dobro je što je tako; jer da su svi potpuno isti, bilo bi manje prirodnog međusobnog prilagođavanja. Svi smo mi prikazani kao udi jednog tela, ujedinjeni u Hristu. U tom telu postoje različiti udi i nijedan ud ne može savršeno obavljati funkciju nekog drugog uda. Oči su stvorene za gledanje i ni u kom slučaju ne mogu da zamene uši koje imaju funkciju slušanja, niti pak uši mogu da zamene usta, a niti usta mogu da obavljaju funkciju koju ima nos. Ipak, svi su ti organi neophodni da bi organizam kao celina bio savršen i da bi sve funkcionisalo u potpunoj harmoniji. Ruke imaju svoju funkciju, a noge svoju i ne mogu jedne drugima reći: „Vi ste manje važne od nas.“ Ruke ne mogu reći nogama: „Ne trebate nam,“ jer su svi udi objedinjeni telom i svaki ima svoju posebnu ulogu; stoga ih treba sve jednako ceniti jer svi doprinose korisnosti i savršenstvu organizma kao celine.

Ne možemo svi imati potpuno isti um i o svemu imati jednaku predstavu, nego upravo međusobnim dopunjavanjem postojećih nedostataka možemo i treba da budemo blagoslov jedni za druge. Ti imaš izvesne nedostatke u karakteru i neke prirodne sklonosti zbog kojih je baš potrebno i korisno da dolaziš u kontakt sa onima koji drugačije misle kako bi mogao da uravnotežiš svoj stav. Umesto vrhovnog nadzora i apsolutne isključivosti treba da se savetuješ sa svojom suprugom i da tako dolazite do zajedničkih odluka. Ti ne ohrabruješ članove svoje porodice da nezavisno i samostalno odlučuju, već najoštrije osuđuješ one koji bez pogovora ne postupe po tvojim naređenjima.

Kad bi tvoja supruga i ostali članovi tvoje porodice bili nevešti i nesposobni, imao bi i neki izgovor što u svemu preuzimaš upravljanje u svoje ruke; ali pošto ovo nije slučaj, takav način tvog upravljanja je potpuno neopravdan. Svoje želje i nazore u pogledu spravljanja hrane i upravljanja domaćinstvom ti treba da im izneseš na lep način, prepuštajući im da oni tvoje sugestije ostvaruju kako njima najviše odgovara. Oni će se mnogo više truditi da ti udovolje kad su zamoljeni, nego kad su na to primorani strogim naređivanjem. Čak ako se i ne slože uvek sa tvojim mišljenjem, ne nastoj uporno da sve mora biti učinjeno baš onako kako si očekivao. Moraš imati na umu da treba uvežbavati prirodnu samostalnost i drugih. Ako tvoja supruga svoje poslove obavlja onako kako njoj najviše odgovara, nemaš pravo da joj stalno dosađuješ i da njen teret činiš još težim svojim brojnim sugestijama, prekorima i nadmudrivanjem.

Ti imaš mnoge dobre i plemenite crte karaktera. Veoma si ljubazan i predusretljiv prema onima koji nisu članovi tvoje porodice. Možda se to u izvesnoj meri može pripisati činjenici da se ne usuđuješ ispoljavati svoje prirodne sklonosti prema bilo kome osim prema onima koje smatraš podređenima sebi. Pošto društvo ne priznaje tvoju nadmoć, ti je odlučno namećeš u svojoj kući, verujući da se tu niko neće usuditi da ti se usprotivi.

Moraš najrevnosnije nastojati da se reformišeš. Kad bi bio spreman da žrtvuješ svoju

sebičnost, sklonost preterivanju i svoje omiljene ideje, mogao bi imati miran i srećan dom, dom u kojem anđeli rado borave. Zar je lepše sprovesti u svemu svoju volju nego videti istinsku slobodu duha i skladnu aktivnost u svojoj porodici? Tvoj dom nije uvek onakav kakav bi trebalo da bude, ali ti si glavni uzrok nesloge. Da bi mogao biti Hristov predstavnik na zemlji, ne pružaj, molim te, pogrešnu predstavu o svom Iskupitelju, koji je uvek bio krotak i smeran, plemenit i pun poštovanja.

Moraš imati na umu činjenicu da je za one koji imaju zdrav sud i znaju svoje poslove veoma teško da to rade po smernicama koje im nameću i strogo propisuju drugi. Stoga nemaš moralno pravo da svoju suprugu i ostale članove porodice opterećuješ i mučiš svojim ćudljivim i sitničarskim prohtevima u pogledu njihovih poslova. Biće ti ispočetka teško da odjednom promeniš način svoga postupanja, ali donesi čvrstu odluku da ćeš u kuhinju ubuduće ulaziti samo zato da bi ohrabrio i pohvalio napore onih koji tu rade. Neka zameranja i osude zamene reči pohvale.

Razvijaj karakterne osobine suprotne tvojim dosadašnjim sklonostima koje su samo za osudu. Razvijaj strpljenje, ljubav i sve one vrline koje će imati preobražujući uticaj u tvome domu, unoseći svetlost u život tvoje porodice i tvojih srodnika i prijatelja. Priznaj da si postupao pogrešno, promeni se u potpunosti i nastoj da budeš pravičan i ispravan. Ne teži da svoju suprugu ropski podvlastiš svojoj volji, nego probudi u njoj ljubav prema sebi nežnim postupanjem i nesebičnim zalaganjem za njenu udobnost i sreću. Pruži joj mogućnost da razvije svoje sposobnosti i ne pokušavaj da vladaš njenim umom i oblikuješ njeno mišljenje sve dok potpuno ne izgubi svoj umni identitet.

Kao dete Božje ona je žena retkih sposobnosti, dobrog ukusa i - što je najbolje - ima skromno mišljenje o sebi. A ti si joj toliko dugo diktirao sve i gušio u njoj svaku slobodnu misao tako da se potpuno uvukla u sebe i nije uspela da razvije svoju plemenitu ženstvenost na koju ima Bogom dano pravo. Prilikom savetovanja s njom o interesima koji su njeni isto toliko koliko i tvoji ti dobro znaš koliko se osećaš uvređenim čim ona izrazi mišljenje suprotno tvome. Osećanja uvređenosti i sebičnosti koja žive u tvom srcu guše u tebi svako razumevanje i obzir koji bi prirodno morao imati prema svome životnom saputniku.

Upravo taj duh koji ispoljavaš u porodici ispoljićeš u manjoj ili većoj meri i u svojim odnosima u Crkvi. Svoju volju i svoje mišljenje ti uporno namećeš kao vladajući zakon kad god ti se za to ukaže mogućnost. To nikada ne bi trebalo da činiš. Moraš uvideti neophodnost da svoj sud ponekad potчиниš mišljenju drugih i da svojim putem ne nastavljaš tako uporno da to graniči sa tvrdoglavošću. Ako želiš da te svakog dana prate Božji blagoslovi, moraš menjati svoj zapovednički stav, ugledajući se u svemu na svoj božanski Uzor.

Svojoj supruzi ti često zadaješ bol i nesvesno zato što na svoje reči i postupke prema njoj ne obraćaš pažnju onako nežno kao što bi to trebalo. Time samo umanjuješ njenu ljubav prema tebi i podstičeš hladnoću koja se neprimetno uvlači u vaš dom.

Ako budeš manje mislio na sebe, a više na najveće bogatstvo svoga doma, odajući dužno priznanje svim članovima svoje porodice i dozvoljavajući im da pravilno formiraju svoje lično mišljenje, predstavljao bi blagoslov i za sebe i za njih i oni će imati mnogo više poštovanja prema tebi.

Ti si sklon da sa određenom vrstom prezira gledaš na svoju braću koja zbog prirode svog temperamenta teško savlađuju svoje nedostatke i iskušenja koja ih saleću. Ali je Isus u svojoj milosti i sažaljenju spreman da i njihove slabosti podnosi kao i tvoje jer ih ljubi. Grešiš što, uzdižući se iznad onih koji nisu tako jaki kao ti, ističeš svoju ličnu pravdu, zahvaljujući Bogu što

nisi kao drugi i što svojom verom i revnošću prevazilaziš one koji su slabi u veri i koji se u svojoj obeshrabrenosti i tami bore da se poprave.

Anđeli sa čistog i svetog neba silaze na ovaj izopačeni svet da saosećaju sa najslabijima i pomažu onima kojima je pomoć najpotrebnija; i sam Hristos se spustio sa svoga prestola da pomogne upravo takvima. Stoga ni ti nemaš pravo da se držiš što dalje od onih koji posrću i gube hrabrost niti da naglašavaš koliko si u duhovnom pogledu iznad njih. Priđi bliže Hristu, sažali se na zabludele, podiži klonule ruke, jačaj iznemogla kolena i hrabri one koji su zastrašena srca. Sažali se na njih i pomaži im, kao što se i Hristos sažalio na tebe.

Ti želiš da radiš za Gospoda. Upravo u tome je delo koje On očekuje od tebe i koje prihvata sa odobravanjem - to je delo u kojem učestvuju i nebeski anđeli. U tome i ti možeš da budeš njihov saradnik. Ali nikada nećeš biti pozvan da Reč Božju propovedaš narodu u svojstvu propovednika. Ti možda, uopšteno uzevši, imaš korektno znanje o istini i o našoj veri, ali ti nedostaju kvalifikacije za učitelja. Nemaš sposobnosti da se prilagodiš potrebama i mogućnostima drugih. Nemaš dovoljno prodoran glas. Čak i na sastancima i konferencijama ti govoriš tako slabo da te prisutni ne čuju. Ti si, dragi moj brate, isto tako u opasnosti da svojim izlaganjem deluješ mučno i dosadno. Čak i na malim skupovima ti si u svom izlaganju preopširan. Svaka reč koju izgovoriš može biti istinita, ali da bi našla svoj put do srca slušalaca ona mora biti praćena žarom duhovne sile. Mi treba da se skoncentrišemo na predmet o kojem govorimo i da ne zamaramo slušaocce predugim izlaganjem, inače sve to što smo rekli neće naići na prijem u njihovom srcu.

Za sve koji hoće da rade ima posla u izobilju. Ti, dragi moj brate, najbolje možeš poslužiti Gospodu pomažući onima kojima je pomoć najpotrebnija. Možda ti se čini da tvoji naponi u tom pravcu nisu dovoljno cenjeni, ali seti se da i delo našeg Spasitelja nije bilo mnogo cenjeno od strane onih kojima je činio samo dobro. On je došao da nađe i spase izgubljene, ali upravo oni koje je nastojao da spase odbili su Njegovu pomoć i na kraju Ga osudili na smrt.

Ako u devedeset i devet od sto slučajeva doživiš neuspeh, a uspeš da spaseš jednu dušu od propasti, učinio si plemenito delo za svoga Učitelja. Ali da bi zaista bio Hristov saradnik, moraš imati mnogo strpljenja sa onima za koje se zalažeš, ne omalovažavajući jednostavnost dela, nego gledajući na blagoslove koji će uslediti kao rezultati toga rada. Kada oni za koje se zalažeš ne odgovore u svemu na tvoja očekivanja, ti često kažeš u svom srcu: „Neka nastavljaju svojim putem, takvi nisu ni dostojni spasenja!“ Šta bi bilo da je Hristos tako postupio sa nesrećnima i odbačenima? On je umro da spase i najprezrenije grešnike i ako u svom radu ispoljavaš isti duh i u svemu se ugledaš na Njegov primer, prepuštajući posledice u potpunosti Bogu, veličinu i vrednost tako ostvarenih rezultata shvatićeš tek u večnom životu.

Ti si sklon da težiš nekom uzvišenijem zanimanju od onoga koje ti po prirodi pripada. Želja ti je da deluješ samo među intelektualcima i onima koje svet cenjuje. Ali će te takvi sigurno razočarati u tvojim očekivanjima jer, ostajući duže u prestupu, oni su najčešće u potpunosti svesni svoje izgubljenosti i svog beznađa. Treba da radiš, kao što je i Hristos radio, u potpunoj smernosti i nagrada ti sigurno neće izostati. Raditi među siromašnima i skromnima privodeći ih Spasitelju isto je tako častan zadatak kao i zalaganje za bogate i ugledne. Iznad svega, ne prihvataj se odgovornosti za koje nisi dorastao.

Treba učiniti sve što je moguće da sastanci našeg naroda budu zanimljivi. Pravilnim postupanjem i ti možeš biti velika pomoć u tom pogledu. Posebnu pažnju treba pokloniti pravilnom rukovođenju našim društvenim sastancima. Nekoliko dobro osmišljenih reči o napredovanju u pobožnom i bogougodnom životu, izgovoreni jasnim i dobro čujnim glasom, usrdno i neusilje-

no, znatno bi doprinelo moralnom uzdizanju drugih, a predstavljalo bi pravi blagoslov i za tvoju dušu.

Ono što je tebi neophodno to je ublažujuće i potčinjavajuće delovanje Duha Božjeg na tvoje srce. Niko ne treba da se zanosi idejom da je samo poznavanje istine dovoljno da bi se odgovorilo zahtevima Božjim. Ljubav i dobra volja koje prema svojim prijateljima ispoljavamo samo onda kada oni odobravaju naše postupke nemaju stvarne vrednosti, jer je to prirodno i srcu koje nije preporođeno. Oni koji tvrde da su deca Božja i da hode u svetlosti ne treba da se osećaju uvređenima i da se ljute kad im nešto prepreči put.

Ti voliš istinu i zalažeš se za njeno širenje. Naći ćeš se u različitim okolnostima da bi se tvoja odanost istini prokušala i proverila. Ako si spreman da se potчиниš neophodnoj disciplini, moći ćeš da razviješ pravi hrišćanski karakter. U pitanju su tvoji životni interesi. Ono što ti je najpotrebnije to su istinska svetost i duh samopožrtvovanja. Možemo steći sva moguća znanja o istini i čitati njene najskrivenije tajne, pa čak i telo svoje dati da se sažee radi nje, ali ako nam nedostaju ljubav i milosrđe, bićemo „kao zvono koje zvoni, ili praporac koji zveči.“

Moraš se privikavati da druge ceniš više nego sebe. Budi manje zadovoljan samim sobom, manje samopouzdan; razvijaj u sebi hrišćanske vrline: strpljenje, dugo podnošenje i bratsku ljubav. Budi spreman da pomogneš zabludelim, imaj sažaljenja i nežno saosećaj sa onima koji su slabi. Da bi slavio Gospoda ne moraš napuštati svoj posao, ali svakog dana pored svog redovnog zanimanja možeš svakim svojim delom i svakom rečju odavati čast Onome kome služiš, utičući pozitivno na one s kojima dolaziš u dodir.

Budi ljubazan i nežan prema drugima i uvek spreman da oprostiš. Neka tvoje „ja“ nestane u ljubavi prema Hristu kako bi zaista poslužio na čast Njegovom imenu, izvršavajući zadatak koji ti je On odredio. Kako malo znaš o duševnim patnjama i iskušenjima onih nesrećnika koji su u nedostatku odlučnosti i moralne snage okovani lancima tame. Potrudi se da razumeš slabosti drugih. Pomaži onima kojima je pomoć neophodna, raspni svoje „ja“ i predaj svoje srce u potpunosti Isusu kako bi načela istine mogao zaista da primenjuješ u svom svakodnevnom životu. Tada ćeš, kao nikad do sada, biti pravi blagoslov za Crkvu i za sve sa kojima dolaziš u kontakt.

Misionari u porodici

Draga sestro, pokazano mi je da imaš izvesne nedostatke u karakteru i, da bi primila Božji blagoslov, moraš shvatiti koliko je važno da se toga oslobodiš. Mnoge teškoće ti sama sebi stvaraš zbog svog slobodnog jezika. Ti smatraš da je vrlina govoriti otvoreno i reći ljudima u lice sve što misliš o njima i njihovim postupcima i to nazivaš iskrenošću. Dok je to u stvari neučtivost kojom izazivaš protivljenje i ratobornost svih sa kojima dolaziš u dodir. Kad bi se i drugi isto tako ponašali prema tebi, to bi bilo više nego što možeš podneti. Oni koji su navikli da s drugima govore otvoreno i strogo ne vole i ne prihvataju da im se uzvrća na isti način.

Ti se izlažeš mnogim bolnim neprijatnostima koje bi mogla izbeći kad bi gajila vrlinu krotkog i blagog duha. Ti stalno izazivaš neke prepirke jer čim se neko usprotivi tvojoj volji, ti postaješ ratoborna. Tvoja sklonost da vladaš predstavlja stalni izvor neprijatnosti i teškoća za tebe samu. Po svojoj prirodi si ljubomorna i nepoverljiva. Vlastoljubiva si i, stalnim iznalaže-njem grešaka i spremnošću da brzo osudiš druge, stalno izazivaš svađe. Toliko si dugo gajila u sebi duh osvete da samo sila Božje milosti, ako je stalno prizivaš, može da ublaži i potčini tvoju prirodu. Naš dragi Spasitelj kaže: „Blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i

molite se za one koji vas vrijeđaju i gone.“

Draga sestro, pokazano mi je da stalnim zadržavanjem na greškama i nesavršenostima drugih samo unosiš mrak u svoju dušu. Ti nikada nećeš biti pozvana da odgovaraš za njihove grehe, ali za svoju dušu i za svoju porodicu imaš zadatak koji niko drugi ne može da izvrši umesto tebe. Ti treba da raspneš svoje „ja“ i da savladaš svoju sklonost nepromišljenim rečima i preuveličavanju grešaka svojih bližnjih. Ima toliko tema za razgovor na kojima se možeš zadržavati sa najboljim rezultatima. Uvek je sigurno i preporučljivo govoriti o Hristu, o hrišćanskoj nadi, o lepoti naše vere. Neka tvoj jezik bude posvećen Bogu kako bi tvoje reči uvek bile prikladne i pune blagodati. „A dalje, braćo moja, što god je istinito, što god je pošteno, što god je pravedno, što god je čisto, što god je dostojno ljubavi, što god je na dobrom glasu, bilo koja vrlina, bilo što pohvale dostojno - to mislite.“

Trebalo bi da se ove izričite preporuke apostola zaista držimo. Često se nađemo u velikom iskušenju da govorimo o nečemu što ni onima koji govore ni onima koji slušaju ne donosi nikakvu korist, već samo zlo i obostrani gubitak. Vreme milosti i probe koje nam preostaje suviše je kratko da bismo se zadržavali na nedostacima drugih. Pred nama je zadatak koji zahteva najveću pažnju i budnost i neprekidnu molitvu, inače nećemo uspeti da pobedimo svoje karakterne mane i da se ugledamo na božanski Uzor. Svi treba pažljivo da proučavamo život Hristov. Tada ćemo svojim uticajem moći da oplemenjujemo i duhovno uzdižemo one sa kojima se družimo. Divno je preimućstvo biti hrišćanin, pravi hrišćanin, miroljubiv, čist i neokajan. Draga sestro, svi naši naponi treba da budu učinjeni samo sa Bogom, inače će biti potpuno beskorisni. Naša dobra dela bi u tom slučaju bila samo povod za isticanje svoje lične pravde.

I u tvojoj porodici ima mnogo toga što treba da se ispravi. Propuštala si da svojoj deci pokloniš dužnu pažnju, pomoć i ohrabrenje. Nisi ih privezala za svoje srce najnežnijim nitima ljubavi. Tvoji poslovi oduzimaju ti mnogo vremena i energije i zbog toga zanemaruješ svoje porodične obaveze. Ti si se do te mere privikla na taj teret da bi ti ostavljanje istog izgledalo kao neka velika žrtva; ipak bi to bilo dobro i za tvoje duhovne interese i za sreću i moralnu dobrobit tvoje dece. Bilo bi dobro za tebe da se oslobodiš tih svojih zamornih briga i da se povučeš na selo gde uticaji koji izopačujuće deluju na moral mladih nisu tako jaki.

Istina, ti i na selu nećeš biti potpuno slobodna od neugodnosti i zamornih briga, ali ćeš izbeći mnoga zla i zatvoriti vrata poplavi primamljivih iskušenja koja prete da obuzmu misli tvoje dece. Njima je potrebno zanimanje i raznolikost. Stalna jednoličnost u zatvorenoj kući čini ih nemirnima i zabrinutima i zato stvaraju naviku da se mešaju sa poroćnom gradskom omladinom koju vaspitava ulica.

Ti si posvetila toliko vremena misionarskom radu koji nije bio povezan sa našom verom i bila si toliko pritisnuta brigama i odgovornostima da nisi držala korak sa delom Božjim za ovo vreme i malo si imala slobodnog vremena da uski porodični krug učiniš prijatnim za svoju decu. Nisi proučavala njihove potrebe ni njihov aktivan duh u razvoju te si im uskraćivala i ona jednostavna povlašćivanja koja bi pričinjavala zadovoljstvo ne nanoseći im nikakvu štetu. Sa samo malo više uloženog truda mogla bi svojoj deci da posvetiš više pažnje, a to bi za njih značilo zaista mnogo.

Život na selu bio bi za njih pravi blagoslov; kretanje i živa aktivnost u slobodnoj prirodi i na čistom vazduhu uticali bi povoljno na njihovo fizičko i umno zdravlje. U obrađivanju bašte mogli bi da nađu i razonodu i korisno zanimanje. Gajenje biljaka i cveća razvija smisao za dobar ukus i moć zdravog rasuđivanja, dok upoznavanje sa korisnim i divnim delima stvaranja oplemenjuje i uzdiže um, usmeravajući misli na Onoga ko je Tvorac i Gospodar svega što vidimo

i ne vidimo.

Tvoj suprug je kao otac bio grub, nepopustljiv, bezosećajan, hladan i veoma strog prema svojoj deci, prek u disciplinovanju i neuračunljiv u svojim zahtevima. On je bio čovek čudne naravi, zatvoren u sebe, misleći samo na sopstveno zadovoljstvo i jureći za sticanjem novca, da bi zadovoljio svoje prohteve i zadobio poštovanje i uvažavanje od strane drugih. Zbog svoje nemarnosti i nedostatka ljubavi i prema tebi i prema deci, kao i zbog svog rasipničkog života, on je ubrzo izgubio tvoju naklonost. Tvoj je život, stoga, bio ispunjen teškim i neuobičajenim iskušenjima, dok je on ostao potpuno nezainteresovan za tvoje brige i teškoće.

Sve to je ostavilo duboke tragove na tebi i tvojoj deci, a naročito se nepovoljno odrazilo na razvoj tvoga karaktera. Razvijala si duh nezavisnosti gotovo i nesvesna toga. Videvši da se ne možeš osloniti na svoga supruga, birala si životni put koji si smatrala najboljim, bez ikakvog savetovanja i dogovaranja s njim. Pošto tvoja i najbolja stremljenja nisu bila ni shvaćena ni cenjena, odlučila si da postupaš po svom najboljem znanju i umenju, ne obazirući se ni na osudu niti na odobravanje. Svesna da je muž zaista rđavo postupao s tobom i imao pogrešno mišljenje o tebi, gajila si osećanje ogorčenosti prema njemu i uzvraćala istom merom svima koji bi dovodili u pitanje ispravnost tvojih postupaka.

Međutim, dok si potpuno realno uočila nedostatke svoga muža, propustila si da isto tako uvidiš i svoje. Grešila si što si o njegovim nedostacima govorila pred drugima, stvarajući na taj način sklonost da se zadržavaš na neprijatnim sećanjima i da svoja razočaranja i nevolje stalno imaš pred očima. Tako si stvorila naviku da svoje nevolje i teškoće, od kojih mnoge sama sebi stvaraš, još više uvećavaš upravo time što o tome stalno govoriš.

Kad bi prestala da misliš na te spoljne teškoće, a više pažnje posvetila svojoj porodici, bila bi srećnija i spremnija da činiš dobro drugima. Već sama činjenica da tvoja deca nisu imala doličan primer i dobrog savetnika u svome ocu čini te još obaveznijom da budeš nežna i odana majka. Tvoje najpreče dužnosti su upravo u tvom domu i prema tvojoj porodici. To je za tebe pravi misionarski rad. Te odgovornosti ne možeš preneti ni na koga drugog. To je životni zadatak koji ti je sam Bog odredio.

Baveći se tako iscrpno poslovnim detaljima ti zakidaš sebi vreme neophodno za pobožno razmišljanje i molitvu, a deci zakidaš strpljenje, brigu i pažnju koje s pravom očekuju od svoje majke. Ti smatraš da ćeš mnoge poslove brže i lakše završiti sama nego da strpljivo poučavaš decu kako da oni to urade; ipak bi bilo mnogo bolje da i njima поделиš izvesne odgovornosti učeći ih da u životu budu korisni. To će za njih biti ohrabrujuće i ispuniće im vreme, a i tebi će dobro doći da ti bar u nečemu pomognu.

Ti posvećuješ pažnju i vreme onima koji na to nemaju nikakvo naročito pravo, a čineći to zapostavljaš svetu dužnost majke. Bog nije položio na tebe mnoge terete i dužnosti kojih si se prihvatila. Ti posećuješ i pomažeš mnoge kojima tvoje vreme i briga nisu ni upola toliko potrebni kao tvojoj deci, čiji se karakter upravo sada formira ili za spasenje ili za propast. Bog te neće podržati u tvom zalaganju za mnoge koji pate pod Njegovim prokletstvom zbog svog raspusnog i bezbožnog života.

Prvi i najveći zadatak tvog života je da budeš misionar u svojoj porodici. Naoružaj se marljivošću i strpljenjem, dugim podnošenjem i ljubavlju i prihvati se zadatka koji ti je Bogom određen i koji niko ne može da izvrši umesto tebe. To je zadatak za koji ćeš biti smatrana odgovornom na dan konačnog obračuna. Porodica koja nije pravilno disciplinovana ne može očekivati Božji blagoslov. Ljubaznost i strpljenje moraju biti pravilo hrišćanskog doma da bi porodica bila srećna.

Prema uopštenom shvatanju ovog sveta novac je moć, ali gledano sa hrišćanskog stanovišta, pokretačka i najjača sila je ljubav. U tom principu objedinjuju se i umna i duhovna snaga. Čista ljubav dolazi do izražaja u dobrim delima i ne može da čini ništa drugo osim dobra. Ona sprečava neslogu i sva zla koja iz toga proističu i donosi samo istinsku sreću. Bogatstvo često izopačuje i uništava ljude. Sila ih navodi da vređaju druge, dok su svojstva čiste ljubavi samo istina, dobrota i pobožnost.

Sestro moja, kad bi mogla da vidiš sebe onakvom kakvu te Bog vidi, bilo bi ti jasno da bez potpunog obraćenja nikada nećeš ući u carstvo Božje. Kad bi uvek imala na umu Hristovo pravilo: „Kakvom mjerom mjerite, onakvom će vam se mjeriti,“ bila bi mnogo opreznija u svojim rečima, odmerenija, blaža i sklonija praštanju. Hristos je došao na ovaj svet da potčini svaki otpor i svaku vlast koja se podiže protiv Njega, ali On pokornost nije tražio snagom argumenata ili zapovedničkim glasom, nego je prolazio svetom čineći dobro i poučavajući svoje sledbenike onome od čega zavisi njihov mir i njihovo spasenje. On nikada nije zametao svađe niti je na uvrede uzvraćao istom merom, nego je u duhu krotosti mirno podnosio ruženja, lažne optužbe i surove progone od strane onih koji su Ga mrzeli i na kraju osudili na smrt. Hristos je naš primer. Svojim životom On je praktično ilustrovao svoje božanske pouke i primerom pokazao kako se može činiti dobro i pobediti zlo.

Duboko ozlojeđena ti gajiš mržnju prema svom suprugu i ostalima koji su ti učinili nažao, ali ne uviđaš u čemu si i sama grešila čineći situaciju još gorom. Ogorčena na one koji su ti činili nepravdu ti izliv svojim osećanjima daješ u nepoštednim pogrđama i osudi. To daje trenutno olakšanje tvom srcu koje je vidno opterećeno time, ali ostavlja trajne ožiljke na tvojoj duši. Jezik je mali ud, ali ga ti zloupotrebom pretvaraš u proždirući oganj.

Sve ovo ometa i koči tvoj duhovni razvoj. Ali Bog vidi koliko ti je teško da pored svega toga budeš strpljiva i spremna da oprostiš i On u svojoj samilosti zna kako da ti pomogne. On traži od tebe da odlučnom reformom u ličnom životu ispraviš svoje nedostatke. On želi da se tvoj kruti i nepopustljivi duh potčini pod uticajem Njegove milosti. Ti u molitvi treba stalno da tražiš pomoć od Boga jer su ti, umesto burnih svađa i sukoba, potrebni mir i spokojstvo. Religija Hristova traži od tebe da umesto trenutnih osećanja osluškuješ glas prosvetljenog razuma i trezvenog rasuđivanja.

Ti dozvoljavaš da na tvoja osećanja previše utiču oni koji se nalaze oko tebe. Neka svakodnevna opreznost i molitva budu tvoja zaštita. Tada će Božji anđeli uvek biti oko tebe, obasjavajući jasnim i dragocenim zracima svetlosti tvoj um i podržavajući te svojom nebeskom silom. Tvoj uticaj na decu i tvoji postupci prema njima treba da budu takvi da privuku te svete posetioce u tvoj dom kako bi ti pomogli u naporima da svoju porodicu učiniš srećnom - što Bog toliko želi. Kad god pokušaš da u svojoj borbi nezavisno od Boga nastavljaš sopstvenim putem, odgoniš anđele Božje i oni se u bolu povlače, ostavljajući te da se boriš sama.

Vaša deca nose otisak karaktera koji su im u nasleđe ostavili njihovi roditelji. Stoga moraš biti veoma oprezna u svom postupanju sa njima; naročitu nežnost moraš ispoljavati pri ukoravanju i ispravljanju njihovih nedostataka. Ti si suviše stroga u svojim zahtevima i to najčešće ispoljavaš kad si razdražena i ljutita. Time uveliko prekidaš zlatne niti ljubavi kojima njihova srca treba da budu vezana za tebe. Nastoj uvek da svojoj deci utisneš u dušu činjenicu da ih voliš, da se zalažeš za njihove interese, da ti je zaista stalo do njihove sreće i da im u svemu što preduzimaš želiš samo dobro.

Nastoj da njihove detinje želje zadovoljiš kad ti je to moguće i kad je to u njihovom stvarnom interesu. Vaše sadašnje mesto stanovanja pruža izuzetno malo raznolikosti ili rasonode

za njihov mladi duh željan aktivnosti i teškoće su svake godine sve izrazitije. I prvo o čemu u strahu Božjem treba da razmišljaš to su tvoja deca. Tvoje obaveze kao majke i kao hrišćanke nisu ni lake ni male; i da bi ih ispunila kako treba, moraš se osloboditi nekih od svojih drugih dužnosti, posvećujući svoje vreme i energiju upravo ovom zadatku. Tvojoj deci bi njihov dom trebalo da bude najdraže i najsrećnije mesto na svetu, a majčino prisustvo u porodici najprivlačnije.

Sotonina moć nad mladima današnjeg vremena zaista je užasna. Ako se njihov um ne uravnoteži čvrsto i stabilno verskim načelima, druženje sa poročnom decom iz okruženja izopačiće njihove moralne nazore. Ti smatraš da si svesna svega toga, ali nisi u stanju da u potpunosti shvatiš zavodničku moć i uticaj zla na um i poimanje mladih. Najveća opasnost preti od nedostatka dobrog vaspitanja i pravilne discipline. Popustljivi roditelji ne uče i ne privikavaju svoju decu na samoodricanje. Hrana koju oni sami daju svojoj deci takva je da nadražuje nežno tkivo želuca. Ta nadraženost se preko nervnog sistema prenosi na mozak i, kao rezultat toga, probuđene životinjske strasti preuzimaju kontrolu nad višim moralnim silama. Tako razum postaje sluga nižim sklonostima i željama tela. Sve što se unese u želudac i pretvori u krv postaje sastavni deo organizma. Deci ne treba davati nezdravu hranu kao što su svinjetina, kobasice, začini, bogati kolači i torte, jer to njihovu krv čini grozničavom, nervni sistem preterano razdražljivim, a predstavlja opasnost i za njihov moral. Oni koji su neumereni u pogledu jela najčešće nisu u stanju da sačuvaju svoje strpljenje. Naš nebeski Otac poslao nam je svetlost zdravstvene reforme da bi nas sačuvao od mnogobrojnih zala koja proističu iz unižavajućeg popuštanja apetitu kako bi oni koji ljube čistotu i svetost mogli razborito da koriste dobra kojima ih On snabdeva i kako bi primenom umerenosti u svom svakodnevnom životu mogli da se potpuno posvete istinom.

U svom postupanju sa decom ti ne ostaješ uvek dosledna. Ponekad im previše popuštaš na njihovu štetu, dok im kasnije uskraćuješ i neka bezazlena zadovoljstva koja bi ih učinila srećnijima. Tada nestrljivo i s prezrenjem odbijaš njihove i najjednostavnije zahteve, zaboravljajući da oni mogu naći pravo uživanje u zadovoljstvima koja se tebi čine samo detinjske besmislice. Nisi spremna da se sa dostojanstva svojih godina i svog položaja spustiš do svoje dece, da shvatiš njihove potrebe i da im izadeš u susret. I u tom pogledu se ne ugledaš na Hrista. On se poistovećivao sa malima, potrebnima i ožalošćenima. Uzimao je rado malu decu u svoje naručje i spuštao se na nivo mladih. Njegovo srce beskrajne ljubavi moglo je da shvati njihova iskušenja i potrebe, a isto tako i da uživa u njihovoj sreći. Njegov duh, umoran od buke i nemira uskomešanog mnoštva i od stalnog kontaktiranja sa lukavim i licemernim ljudima, nalazio je pravi odmor i mir u društvu nevine dece. Njihovo prisustvo nikada Mu nije bilo dosadno ni odvratno. Kao Veličanstvo neba spuštao se da odgovara na njihova pitanja i svoje značajne pouke uprošćavao je do te mere da ih i deca mogu shvatiti. U njihov mladi um željan znanja sejao je seme istine koje je niklo i donosilo obilnu žetvu u godinama njihove zrelosti.

U deci koja su Mu bila privođena da ih blagoslovi On je gledao buduće ljude i žene koji su imali da postanu naslednici Njegove milosti i podanici Njegovog carstva, a neki od njih čak i mučenici Njega radi. Neki od učenika koji nisu simpatizovali decu naređivali su tim mališanima da se udalje kako ne bi uznemiravali njihovog Učitelja. Ali dok su oni žalosno odlazili, Hristos je ukorio svoje učenike rekavši: „Ostavite djecu, i ne zabranjujte im dolaziti k meni, jer je upravo takvih carstvo nebesko.“

On je znao da će ta deca poslušati Njegove savete i primiti Ga kao svog Iskupitelja, dok je za one koje svet smatra mudrima i koji su tvrda srca mnogo teže da slede Njegov primer i da

nađu mesto u carstvu Božjem. Tim mališanima koje su majke privodile Hristu da čuju Njegove savete i prime blagoslov, Njegove blagoslovene reči i Njegov lik ostali su tako duboko utisnuti u njihovu svest da to nikada nisu zaboravili. Ovaj Hristov postupak ilustruje činjenicu da su srca mladih i srca dece najprijemljivija za hrišćansku nauku, da ih je tada najlakše pridobiti za pobožnost i vrlinu i da pouke tada primljene ostaju najupečatljivije. Poučeni ovim, nastojmo da tim mladim bićima prilazimo veoma obazrivo, poučavajući ih u ljubavi i veoma strpljivo.

Sestro moja, nastoj da srca svoje dece ljubavlju privežeš za sebe. Posveti im dužnu brigu i pažnju u svemu. Oblači ih prikladno da se ne moraju stideti zbog svog spoljašnjeg izgleda jer bi se to odrazilo nepovoljno na njihovo samopoštovanje. Ti uviđaš da svet, odajući se modi i spoljašnjem ukrašavanju, zapostavlja unutrašnje ukrase duha i moralne vrednosti; međutim, izbegavajući ovo zlo, ti odlaziš u drugu krajnost i ne poklanjaš dovoljno pažnje prikladnom odevanju i sebe i svoje dece. Uvek treba da budemo uredno i prikladno odeveni, u skladu sa godinama i položajem koji zauzimamo u životu.

Urednost i čistota su zakoni neba i da bismo bili u skladu sa božanskim uređenjem, dužnost nam je da budemo čisti, uredni i otmeni. Tvoji nazori u ovom pogledu sasvim su pogrešni. Osuđujući preterivanje i taštinu ovog sveta, pala si u zabludu preterane štednje i tvrđičluka. Lišavaš se i onoga što je ispravno i što treba da imaš, a što ti omogućuju i finansijska sredstva kojima te je Bog snabdeo. Ti ne odevaš prikladno ni sebe ni svoju decu. Svojim spoljnim izgledom mi ne smemo da obeščašćujemo Onoga čiji primer deklarativno sledimo, već u svemu treba da doprinosimo ugledu Njegovog dela.

Apostol kaže: „Bogatima na ovome svijetu zapovijedaj da se ne ponose, niti da se uzdaju u bogatstvo propadljivo, nego u Boga živoga koji nam sve daje izobilno na uživanje; neka dobro čine, neka se bogate u dobrim djelima, neka budu darežljivi i društveni.“ Tvoja novčana sredstva podarena su ti da bi ih upotrebila tamo gde su zaista potrebna, a ne da ih nagomilavaš za uništenje u poslednjem velikom požaru. Prema citiranom nalogu apostola imaš pravo da uživaš dobra koja ti je Gospod darovao, da ih koristiš za svoje potrebe, za dobrotvorne svrhe i da, potpomažući širenje Njegovog dela, stičeš blago na nebu.

Mnoge od nevolja koje te snalaze dopušta Bog u svojoj mudrosti da bi se više približila prestolu Njegove milosti. Bolom i nevoljama kroz koje Njegova deca prolaze On nastoji da smekša i potčini njihova srca. Život na ovom svetu predstavlja Božju radionicu gde nas On priprema i oblikuje za nebeske dvorove. Oštricu svojih oruđa za glačanje i usavršavanje On primenjuje i na naše uzdrhtalo srce sve dok ne otkloni sve neravnine i nepravilnosti i dok ne postanemo podesni da zauzmemo svoje pravo mesto u nebeskoj građevini. Kroz nevolje i bolne udarce hrišćanin se čisti od greha, duhovno jača i razvija svoj karakter prema uzoru koji nam je Hristos ostavio. Uticaj ispravnog i pobožnog života nije moguće proceniti jer prevazilazi neposredni krug porodice, srodnika i prijatelja, šireći svetlost koja doprinosi pridobijanju duša za Hrista.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj dvadeset i sedam

Dobrovoljna poslušnost

Avram je bio već u dubokoj starosti kada je od Boga primio zaprepašujuću zapovest da svoga sina Isaka prinese na žrtvu paljenicu. Čak i za pojmove ondašnje generacije on je bio „star i vremenit.“ Žar njegove mladosti sve više je nestajao i nije mu više bilo lako da podnosi teškoće i da se suprotstavlja opasnostima. U poletu mladosti čovek može gordo da prkosi buri životnih teškoća i da se, svestan svoje snage, uzdigne iznad obeshrabrenosti koju njegovo srce ne bi izdržalo u kasnijim godinama kad se njegovi nesigurni koraci približavaju grobu.

Međutim, Bog je u svom providenju ovaj najteži ispit Avramove vere odložio za vreme kad je teret godina teško pritiskao njegova pleća i kada je čeznuo da se odmori od tereta briga i teških životnih napora. „Uzmi sada sina svojega,“ rekao mu je Gospod, „jedinca svojega miloga, Isaka, i spali ga na žrtvu...“ Srce ovog starog čoveka zastade od užasa. Da je sina, kakav je bio Isak, izgubio zbog neke teške bolesti, to bi najtežim bolom slomilo očevo srce i oborilo njegovu sedu glavu, ali od njega je zatraženo da dragocenu krv toga sina prolije svojom rukom. To mu se činilo užasnim i potpuno nemogućim.

Ipak, to je rekao Bog, a Njegova reč mora da se poslušati. Avram je bio pod teretom godina, ali ga to nije oslobađalo dužnosti. Prihvativši štap vere u nemom bolu, on uze za ruku svoga sina, koji je blistao u cvetu svoje mladosti i pođe da izvrši Božju zapovest. Stari patrijarh bio je human i veoma plemenit čovek; njegova naklonost i simpatije bile su slične našima i svim srcem je voleo svog sina koji mu je bio uteha u njegovoj starosti i Bogom obećani naslednik.

Ali se Avram nije pitao kako mogu da se ispune Božja obećanja ako Isak bude žrtvovan. Nije čekao da to raspravi sa svojim ranjenim srcem, već nastavi da doslovno izvršava božansku zapovest sve dok - podigavši nož, koji tek što se nije zario u uzdrhtalo telo mladića - nije začuo reči: „Ne diži ruke svoje na dijete...jer sada poznah da se bojiš Boga, kad nisi požalio sina svojega, jedinca svojega, mene radi.“

Ovaj veliki čin vere zapisan je na stranicama svete istorije da bi svetlio svetu kao čuveni primer do svršetka vremena. Kao izgovor da ne može da poslušati ovu strašnu zapovest Avram se nije pozivao na svoju duboku starost. On nije rekao: „Moja kosa je seda, nestalo je snage moje muževnosti; ko će mi biti uteha i potpora u mojoj iznemoglosti kad Isaka više ne bude među živima? Kako može ostareli otac da prolije krv svog jedinog Sina?“ Ne, Bog je rekao i čovekovo je da poslušati bez ikakvog pogovora, gundanja ili ustezanja.

Danas je članovima naše Crkve potrebna vera Avramova da razagna tamu koja ih okružuje zaklanjajući dragocene zrake Božje ljubavi i ometajući njihov duhovni razvoj. Starost nikada ne može biti izgovor za neispunjavanje onoga što Bog od nas traži. Naša vera treba da bude plodna dobrim delima „jer je vjera bez djela mrtva.“ Svaka dužnost savesno izvršena, svaka žrtva podnesena u ime Hristovo donosi od svega pretežniju nagradu. U samom činu dužnosti Bog govori upravo o izvršenju dužnosti i na to On daje svoj blagoslov. Ali On traži da sve svoje sposobnosti posvetimo Njemu. Pravi hrišćani možemo biti samo ako se svom mišlju, svim srcem i čitavim svojim bićem predamo Njemu.

Bog čoveku ne uskraćuje ništa od onoga čime bi mogao da sebi obezbedi neprolazno blago.

On je zemlju zaodenuo lepotom i snabdeva je obiljem svega što je čoveku potrebno za vreme njegovog ovozemaljskog života. On je i Sina svoga dao da umre za otkup sveta koji je pao zbog ludosti greha. Ta neuporediva ljubav i neizmerna žrtva traže od nas najodaniju poslušnost, najsvetiju ljubav i bezgraničnu veru. Pa ipak, sve te vrline, i kad bismo ih razvili do najvišeg stepena, ne mogu se ni izdaleka upoređivati sa velikom žrtvom koja je podnesena nas radi.

Bog traži da se Njegovom zakonu pokoravamo rado i bez ikakvog uslovljavanja; međutim, ljudi spavaju kao paralizovani obmanama neprijatelja koji im sugeriše svakojake izgovore i podmeće im sumnje kao i Evi u vrtu kad je rekao: „Nećete vi umrijeti.“ Neposlušnost ne samo što otupljuje savest prestupnika i njegovo srce čini još neosetljivijim, nego ga navodi da i druge slabi u veri. Ono što im je u početku izgledalo vrlo rđavo, postepeno ima sve manje takav izgled - jer im je stalno pred očima - tako da se najposle pitaju da li je to uopšte greh, a zatim i neznajući zapadaju u istu zabludu.

Preko proroka Samuila Bog je Saulu naredio da istrebi Amalike i sve što je pripadalo njima da uništi. Međutim, Saul je samo delimično izvršio ovu zapovest; uništio je samo mršaviju i slabiju stoku, dok je sve što je izgledalo bolje sačuvao u životu, poštedevši i samog bezbožnog cara. Sledećeg dana on je pri susretu sa prorokom samouvereno sam sebi čestitao rekavši: „Blagosloven da si Gospodu, izvršio sam riječ Gospodnju.“ Ali prorok spremno odgovori: „Kakva je to bleka ovaca u ušima mojim i rika volova koju čujem?“

Saul je bio zbunjen i, u nastojanju da umanjí svoju odgovornost, reče: „Od Amalika dognaše ih; jer narod poštedje najbolje ovce i najbolje volove da prinese na žrtvu Gospodu Bogu tvojemu; ostalo pak pobismo kao prokleta.“ Samuilo je tada oštro ukorio cara podsetivši ga na izričitu Božju zapovest kojom je od njega zatraženo da uništi sve što je pripadalo Amaliku. Ukazavši mu na njegov prestup naglasio je da on time obeščašćuje Gospoda. Ali je Saul, odbijajući da prizna krivicu, nastavio da svoj greh i dalje opravdava tvrdnjom da je najbolju stoku sačuvao da bi je prineo na žrtvu Gospodu.

Samuila je do srca zbolela careva upornost kojom je tako drsko odbijao da uvidi i prizna svoj greh. On tužno zapita: „Zar su mile Gospodu žrtve paljenice i prinosi kao kad se sluša glas Njegov? Gle, poslušnost je bolja od žrtve, i pokornost je bolja od pretiline ovnujske. Jer neposlušnost je grijeh isto tako kao i vraćanje, i upornost u samovolji je zločin kao idolopoklonstvo. Odbacio si riječ Gospodnju, zato je i On tebe odbacio da ne budeš više car.“

Kad nam se dužnost jasno predoči, ne smemo odlagati sa izvršenjem onoga što se od nas traži. Takvo odlaganje samo pothranjuje sumnju, neverovanje se krišom uvlači u dušu, rasuđivanje slabi, a shvatanje pomračuje. Najzad, ukori i opomene Duha Božjeg ne dopiru više do srca obmanutog čoveka koji u svojoj zaslepljenosti misli da se to uopšte i ne odnosi na njega.

Dragoceno vreme milosti brzo prolazi, a tako malo njih shvataju da im je to vreme dato samo zato da bi se pripremili za večnost. Zlatno vreme nerazumno se koristi na ovozemaljske ciljeve, prolazna zadovoljstva i greh, dok se Božji zakon omalovažava i zaboravlja, iako je svaki njegov propis nezaobilazna obaveza. Svaki prestup donosi neizbežnu kaznu. Sklonost ka sticanju zemaljskog blaga vodi sknavljenju subote, iako zahtevi za praznovanje tog svetog dana nisu ni ukinuti ni umanjeni. Božja zapovest u tom pogledu jasna je i nepobitna; svaki posao u dan subotni On je izričito zabranio. Taj dan On je izdvojio kao vreme koje treba da bude posvećeno samo Njemu.

Mnogi predstavljaju samo smetnju na putu onih koji žele da budu poslušni Božjim zapovestima. Jaki i prepredeni uticaji vezuju ih za ovaj svet, ali Božja sila može da raskine te lance. On će ukloniti svaku smetnju ispred nogu svojih vernih sledbenika ili će im dati snagu i

hrabrost da savladaju svaku teškoću ako u molitvi usrdno zatraže Njegovu pomoć. Pred najusrdnijom željom i istrajnim naporima da činimo samo volju Božju po svaku cenu, čak i onda kada nam je u pitanju život, iščezavaju sve prepreke. Mračni trenuci u životu onih koji, pored iskušenja i nevolja, idu napred gledajući samo na Isusa kao Začetnika i Svršitelja svoje vere, biće obasjani i rasvetljeni blistavim zracima nebeske svetlosti.

U stara vremena Bog je ljudima govorio preko proroka i apostola. U ovim danima On im govori preko Svedočanstava pisanih Njegovim Duhom. Pripadnike svog naroda Bog nikada nije usrdnije nego danas poučavao u pogledu svoje volje i puta kojim želi da oni idu. Međutim, da li su oni spremni da iskoriste pruženo preimućstvo? Hoće li da prihvate Njegove ukore i poslušaju Njegove opomene? Bog ne prihvata delimičnu poslušnost i ne pristaje ni na kakav kompromis.

Dvanaest izviđača

Gospod je naredio Mojsiju da u zemlju Hanansku, obećanu sinovima Izrailjevima, pošalje izviđače koji će da je razmotre i izvide. S tim ciljem bio je izabran po jedan od poglavara iz svakog plemena. Oni odlaze po nalogu i posle četrdeset dana, vrativši se sa svog zadatka, izlaze pred Mojsija i Arona i pred sav zbor Izrailjaca i iznose im izveštaj o toj zemlji. Složni u oceni da je zemlja zaista dobra oni kao dokaz u prilog tome pokazuju i bogate plodove koje su doneli otuda. Jedan grozd bio je tako veliki da su ga dvojica između njih nosili na motki. Doneli su takođe i smokava i nara koji su tamo rasli u izobilju. Posle dobrih izveštaja o plodnosti zemlje, svi - osim dvojice - počеше da govore veoma obeshrabrujuće o mogućnosti Izrailjaca da tu zemlju zauzmu. Naglašavali su da tamo žive vrlo jaki ljudi, da su im gradovi opasani jakim i visokim zidovima i, iznad svega, da su tamo videli sinove džinovskog Enaka. Opisujući zatim položaje i ostalih naroda širom Hanana, izražavali su strahovanje da oni u posed te zemlje nikada ne mogu doći.

Saslušavši ovakav njihov izveštaj, Izrailjci svoje duboko razočaranje počеше da ispoljavaju u gorkom prebacivanju i kuknjavi. Oni ne sačekashe da trezveno razmisle da Bog, koji ih je dotle doveo, sigurno može i da ih odvede i u obećanu zemlju. Zaboravljajući potpuno na Boga počеше da se ponašaju tako kao da osvajanje Jerihona - koji je predstavljao ključ zemlje Hananske - zavisi samo od snage njihovog oružja. Bog je rekao da će im dati tu Zemlju i trebalo je da veruju da će On svoje obećanje zaista ispuniti. Ali njihova nepotčinjena srca nisu bila u skladu sa Njegovim planovima. Nisu se setili kako ih je čudesno izbavljao do tada, oslobađajući ih teškog robovanja u Egiptu, otvarajući put pred njima kroz Crveno more i uništavajući faraonovu vojsku koja je pošla u poturu za njima. U svom neverovanju pomišljali su da i Božja moć ima svoje granice i nisu više imali poverenje u ruku koja ih je do tada tako sigurno vodila. Ponavljajući svoju raniju grešku, počеше ponovo da gundaju protiv Mojsija i Arona. „To je, dakle, kraj svih naših velikih nadanja,“ naglašavali su bolno. „To je zemlja radi koje prevalismo put čak iz Egipta da bi smo je dobili.“ Optuživali su svoje vođe da su unesrećili Izrailj kao naciju i da ih ponovo obmanjuju i zavode.

Mojsije i Aron padoše na lice svoje pred Gospodom. Halev i Isus Navin, jedina dvojica, koji su od dvanaestorice izviđača imali poverenje u Reč Božju, pocepaše svoje haljine u bolu videvši koliko su ti nepovoljni izveštaji obeshrabrili savkoliki izrailjski narod. Oni su pokušavali da ih urazume, ali je masa, zahvaćena izbezumljenošću i očajanjem, odbila da ih sluša. Najzad je Halev uspeo da se nekako probije napred i da svojim prodornim glasom nadjača bučno nego-

dovanje razjarene mase. Pobjijajući kukavičke izveštaje svojih saputnika koji su tako porazno delovali na veru i hrabrost svekolikog Izrailja, uspeo je da stiša burno negodovanje i za trenutak su ga pažljivo slušali. Govoreći o zemlji koju su izviđali, hrabro je naglasio: „Hajde da idemo da je uzmemo jer je možemo pokoriti.“ Ali su ga neverni izviđači prekidali u njegovom izlaganju, dovikujući: „Ne možemo ići na ovaj narod, jer je jači od nas.“

Krenuvši pogrešnim putem, ovi ljudi su tvrdoglavo nastavili da se suprotstavljaju Bogu, Mojsiju i Aronu kao i Halevu i Isusu Navinu. Svaki dalji korak na tom pogrešnom putu činio ih je još odlučnijim u nameri da osujete svaki pokušaj u naporu da se zemlja Hananska zadobije. Izvrtali su istinu da bi ostvarili svoj podmukli cilj. Prikazivali su tamošnju klimu nezdravom, a sve ljude ogromne uzrastom. „Vidjesmo ondje i divove, sinove Enakove, roda divovskoga, i činjaše nam se da smo prema njima kao skakavci, takvi se i njima činjasmo,“ tvrdili su oni.

Taj izveštaj bio je ne samo zlokoban, nego i lažan. To je bilo sasvim protivrečno jer da je ta zemlja zaista bila tako nezdrava, da „proždire svoje stanovnike,“ kako bi onda njeni stanovnici mogli da budu tako snažni i visoki? Kad ljudi, i to još na odgovornim položajima, otvore svoje srce neverovanju, onda njihovom srljanju u zlo nema više granica. Malo je njih koji, pošavši zlim putem, shvataju dokle će ih sotona odvesti.

Ovaj zlokobni izveštaj ostavio je strašan utisak na srca Izrailjaca. Oni su ogorčeno proklinjali Mojsija i Arona, uzdišući i jadikujući: „Kamo da smo pomrli u zemlji Misirskoj ili da pomremo u ovoj pustinji!“ A zatim se u osećanju ogorčenosti pobuniše i protiv Gospoda, govoreći: „Zašto nas vodi Gospod u tu zemlju da izginemo od mača. Žene naše i djeca naša da postanu roblje? Nije li bolje da se vratimo u Misir? I rekoše među sobom: da postavimo starješine, pa da se vratimo u Misir.“

Ovim su ispoljili nepoštovanje i prema Bogu i prema vođama koje je On postavio da ih vode. Ne pitajući Gospoda šta treba da rade, već naglasivši: „Da postavimo starješinu,“ oni drsko preuzeše sve u svoje ruke, smatrajući se merodavnim da to rešavaju i bez božanske pomoći. Tako su optuživali ne samo Mojsija za navodno obmanjivanje, nego i Boga što im je obećao zemlju koju, eto, ne mogu zauzeti. Otišli su tako daleko da su čak postavili i starešinu da ih vrati u zemlju njihovih patnji i robovanja, iz koje ih je izbavila moćna ruka Svemogućega.

Mojsije i Aron, još uvek duboko potreseni i bez reči, „padoše ničice pred svim zborom sinova Izrailjevih“ preklinjući Gospoda da se smiluje na svoj buntovnički narod. Njihov bol bio je suviše dubok da bi se rečima mogao izraziti. Zatim Halev i Isus Navin ponovo istupiše pred narod i ponovo se iznad buntovničkog negodovanja čitavog zbora začu Halevov prodorni glas u najusrdnijem preklinjanju: „Zemlja koju pređosmo i uhodismo vrlo je dobra. Ako smo mili Gospodu, On će nas odvesti u tu Zemlju i daće nam je: a to je zemlja u kojoj teče mlijeko i med. Samo se ne odmećite od Gospoda, i ne bojte se naroda one zemlje, jer ih možemo pojesti; odstupio je od njih zaklon njihov, a s nama je Gospod, ne bojte ih se.“

Hananejci su već bili prevršili meru svoga bezakonja i Gospod ih više nije mogao trpeti. Pošto im je Njegova zaštita već bila uskraćena, mogli su postati lak plen Izrailjaca. Oni su bili potpuno nespremni za borbu jer se u osećanju sigurnosti zavaravahu mišlju da nema tako jake vojne sile koja bi mogla da ih pokori.

Halev je podsetio narod da je zemlja hananska Božjim zavetom obećana Izrailjcima, ali su oni do te mere bili obuzeti ludilom pobune da ga više ne htedoše slušati. Da su samo dvojica od izviđača doneli negativan izveštaj, a da su ih desetorica hrabрили da zauzmu zemlju u ime Gospodnje, oni bi ipak, zbog svoje izbezumljenosti i neverovanja, radije prihvatili savet one dvojice, nego ohrabrivanje desetorice. Međutim, samo su dvojica od njih branili istinu, dok su

desetorica bili u otvorenoj pobuni protiv svojih vođa i protiv Boga.

Razdraženi do krajnje mere i obuzeti besom koji je probudio njihove najgore strasti, nesrećni Izrailjci delovali su potpuno izbezumljeno. Deset nevernih izviđača pridružiše im se u javnom žigosanju Haleva i Isusa Navina te se podiže vika da ih treba kamenovati. Pomahnitala rulja dočepa se kamenja u nameri da pobiju one verne ljude i u ludačkom urlanju nasrnuše na njih, ali odjednom kamenje poče da im ispada iz ruku i oni umuknuše u užasnom strahu i drhtanju. Bog se umešao da spreči njihove ubilačke namere. Slava Njegove prisutnosti kao bljesak munje obasja šator od sastanka i sav narod je ugledao taj božanski signal. Pojavio se neko ko je moćniji od njih i niko se nije usudio da i dalje pruža otpor. Svako gundanje je umuklo, a izviđači koji su doneli tako negativan izveštaj, obuzeti užasom, pognuše se bez daha.

Podigavši se sa zemlje, Mojsije uđe u šator od sastanka da opšti sa Bogom. Gospod je tada bio rešen da bez odlaganja uništi taj buntovnički narod, a od Mojsija da načini naciju veću nego što je bio Izrailj, ali krotki vođa Njegovog naroda, ne pristajući na to, „reče Gospodu: Ali će čuti Egipćani, između kojih si izveo ovaj narod silom svojom, i reći će stanovnicima ove zemlje, koji su čuli da si Ti, Gospode, bio usred naroda ovoga i da si se očima viđao Gospode, i oblak Tvoj da je stajao nad njima, i u stubu od oblaka da si išao pred njima danju i u stubu ognjenom noću; pa kad pobiješ ovaj narod, sve do jednoga, govoriće narodi, koji su čuli kazivanje o Tebi, govoreći: nije mogao Gospod dovesti naroda ovoga u Zemlju koju im je sa zakletvom obećao, zato ih pobi u pustinji.“

Još jednom je Mojsije odbio da Izrailjci budu uništeni i da od njega nastane nacija veća od njih. Budući u tako velikoj milosti pred Bogom, Mojsije ponovo pokazuje svoju ljubav prema Izrailju i svoje revnovanje za slavu Gospodnju i za ugled Njegovog naroda. Ti si prašao ovom narodu od Egipta pa sve do sad; imao si toliko strpljenja s njima i pored sve njihove nezahvalnosti i milosti svoje nisi im uskratio iako je nisu zaslužili. Zar ih nećeš poštediti još jednom - preklinjao je on - ukazujući im svoje božansko strpljenje više nego ikad?

Na ovakvu Mojsijevu molitvu Gospod je Izrailjce poštediti kao narod, ali zbog njihove drskosti i neverovanja nije više mogao da se na tako čudesan način zalaže za njih na njihovom daljem putovanju. Zato im u svojoj božanskoj milosti naredi da se, prihvatajući najsigurniji put, vrate u pustinju prema Crvenom moru. Kao kaznu zbog njihovih stalnih pobuna, On takođe odluči da nijedan od onih koji su kao punoletni izašli iz Egipta, izuzev Haleva i Isusa Navina, nikada neće ući u obećanu zemlju. Prestupivši u potpunosti svoje obećanje o poslušnosti Bogu, oslobodili su Ga svake obaveznosti zaveta koji su toliko puta prekršili. Obećao im je da će njihova deca ući u obećanu Zemlju, dok oni svoje kosti moraju ostaviti u pustinji. A desetorica nevernih izviđača, zbog čijeg je negativnog izveštaja Izrailj bio naveden na gundanje i pobunu, uništeni su silom Božjom pred očima svega naroda.

Kada je Mojsije sinovima Izrailjevim preneo Božju volju u pogledu njihove budućnosti, izgledalo je kao da se oni iskreno kaju zbog svog grešnog ponašanja. Međutim, Gospod je video da oni žale samo zbog nastalih posledica, a ne zato što su postali duboko svesni svoje nezahvalnosti i neposlušnosti. Ali i to navodno kajanje usledilo je prekasno. Negodovanje Božje koje su na taj način izazvali bilo je potpuno opravdano i izrečena im je presuda koja je zaista bila neizbežna. I kada su videli da Gospod ne odustaje od svoje odluke, u njima se ponovo probudi njihova samovolja te drsko izjaviše da se neće vraćati u pustinju.

Naredivši im da se povuku što dalje od zemlje svojih neprijatelja, Bog je proveravao njihovu prividnu potčinjenost i pokazalo se da nije bila iskrena. Znali su da su teško zgrešili predajući se osećanjima prenagljenosti u pokušaju da pobiju izviđače koji su ih pozivali na

poslušnost Bogu; međutim, oni su užasnuti bili samo zato što se pokazalo da će ta njihova strašna greška imati sudbonosne posledice za njih same. Oni su u srcu ostali nepromenjeni i samo su čekali povod za novu pobunu. Takav povod pružio im se kad im je Mojsije, božanskim autoritetom, naredio da se vrate u pustinju.

Kada im je Bog naredio da pođu u osvajanje zemlje koju im je obećao, oni se pobuniše protiv toga, a sada, kad im je naredio da se udalje od te zemlje, oni pokazuju sličnu nepokornost i odlučno najavljuju spremnost da ratuju sa svojim neprijateljima. Svrstani u borbene redove i naoružani kao ratnici oni izađoše pred Mojsija osećajući se spremnima za sukob sa neprijateljem, ali kako su jadni izgledali u očima Boga i Njegovog ožalošćenog sluga? Odbili su da poslušaju ozbiljna upozorenja svojih vođa da posledice takve drskosti mogu biti samo poraz i smrt.

Kada bi im Bog, kao prilikom osvajanja Jerihona, naredio da pođu u osvajanje, On bi po svome obećanju išao s njima. Kovčeg sa Njegovim zakonom bio bi tu kao simbol Njega samoga. Mojsije i Aron, Bogom postavljeni vođi, predvodili bi pohod, po Njegovim brižljivim uputstvima. Pod takvim nadzorom nikakvo zlo ne bi moglo da ih zadesi. Ali sada, suprotno Božjoj naredbi i ozbiljnoj zabrani svojih vođa, bez kovčega Božjeg i bez Mojsija, oni kreću u sukob sa mnoštvom neprijateljske vojske.

Dok su Izrailjci gubili vreme u svojoj odvratnoj nepokornosti, Amalici i Hananeji se pripremiše za bitku. Izrailjci su drsko izazivali neprijatelje koji se nisu usuđivali da ih napadnu, ali čim su počeli da nadiru u njihovu teritoriju, Amalici i Hananeji im se žestoko suprotstaviše i odbiše ih uz velike gubitke. Bojno polje crvenilo se od njihove krvi, a njihova mrtva tela prekriše zemlju. Doživeli su rasulo i poraz. Posledice njihovog buntovničkog eksperimenta bile su samo uništenje i smrt. Dok je vera Isusa Navina i Haleva bila bogato i zaslužno nagrađena. Bog je ove svoje verne sluga uveo u zemlju koju im je obećao. Dok su kukavice i buntovnici ostavili svoje kosti u pustinji, verni izviđači su doživeli da jedu grožđe sa potoka Eshola.

Zapis o izveštajima dvanaestorice izviđača može da posluži kao pouka i za naš narod. Kukavičko jadikovanje i povlačenje od aktivnosti kad se treba suočiti sa nekim rizikom i danas se često ponavlja. Ispoljava se ista nespremnost da se prihvate verodostojni izveštaji i istiniti saveti kao i u danima Haleva i Isusa Navina. Sluge Božje koje su spremne da nose teret Njegovog dela i da pomažu Njegovom narodu uz primenu strogog samoodricanja i žrtve i danas se često ne cene više nego i onda.

Starozavetni Izrailj je u čestom svom kušanju i proveravanju pokazivao velike nedostatke. Malo je njih savesno prihvatilo opomene koje im je Bog upućivao. Kako se približujemo vremenu drugog Hristovog dolaska, duhovna tama i neverovanje nisu u opadanju. Istina postaje sve manje prijatna za one koji zemaljski misle, njihova srca su sve sporija za verovanje i sve manje sklona pokajanju. Sluge Božje bi zaista mogle da se obeshrabre kad pred očima ne bi stalno imali nepobitne dokaze o mudrosti i pomoći svoga Učitelja. Gospod zaista dugo ima strpljenja sa pripadnicima svoga naroda. On prašta njihova zastranjivanja i čeka da Mu daju mesta u svom srcu odakle Ga potiskuju lažne ideje, zavist i neverovanje.

Oni koji tvrde za sebe da su Izrailjci i da su u duši prosvećeni otkrivenjem božanske mudrosti retko kad se usude da istupe neustrašivo kao Halev i da nepokolebljivo stoje na strani Boga i pravde. Zato što ne pristaju da skrenu sa puta čestitosti i da zadovoljavaju sebične i neposvećene, oni koji su Bogom izabrani da vode Njegovu delo često postaju meta mržnje, pakosti i klevete. Sotona budno, zaobilazno i veoma lukavo deluje u ovim poslednjim danima i zato Bog poziva ljude duhovne snage i izdržljivosti da se suprotstave njegovim lukavstvima.

Onima koji tvrde da veruju u istinu, da bi stvarno sledili Hrista i tvorili volju Božju,

neophodna je potpuna obraćenost - ne potčinjenost izazvana okolnostima, kao što je to bio slučaj kod prestravljenih Izrailjaca kad se pred njima ispoljila sila Svemogućega, već duboko i iskreno kajanje i odbacivanje greha. Oni koji su samo upola obraćeni liče na drvo čije se grane nagnju istini, ali čiji se koreni - duboko zariveni u zemlju - čvrsto drže neplodnog tla ovog sveta. S takvih grana Isus uzalud očekuje plodove.

Hiljade njih bi prihvatilo istinu kad bi se to moglo učiniti bez samoodricanja, ali takvi nikada ne potpomažu razvoj dela Božjeg. Oni nikada nisu spremni da odvažno istupe protiv neprijatelja oličenog u ljubavi prema svetlu, samoljublju i željama ovog sveta - verujući da im je pobjeda omogućena u njihovom božanskom Učitelju. Crkvi su potrebni vernici kao što su bili Halev i Isus Navin koji rado pristaju na poslušnost kao Bogom postavljeni uslov večnog života. Naše skupštine trpe zbog nedostatka radnika. Ceo svet predstavlja naše radno polje. Misionari su neophodni u mnogim gradovima i selima čiji se stanovnici nalaze u idolopoklonstvu dubljem nego neznabošci Dalekog istoka do kojih svetlost sadašnje istine nikada nije doprla. Pravi misionarski duh sve više nestaje iz skupština i sredina onih koji ispovedaju tako uzvišenu veru jer im u srcu više ne plamti kao nekada ljubav prema izgubljenim dušama i želja da ih privedu stadi Hristovom. Nedostaju nam usrdni i revnosni radnici. Zar niko nije spreman da se odazove pozivu: „Dođite i pomozite nam“ - pozivu koji dopire sa svih strana?

Hoće li oni koji tvrde za sebe da su čuvari zakona Božjeg i da očekuju skori dolazak Hristov na oblacima nebeskim moći da se oslobode krivice za krv izgubljenih, zatvarajući svoje uši za vapaje takvih koji se još uvek nalaze u tami neznanja? Postoje tolike mogućnosti za rad na spasavanju izgubljenih kao što su priprema i širenje naše literature, upućivanje u istinu onih koji je još ne poznaju i samopožrtvovano obavljanje svake hrišćanske dužnosti. Ko je spreman da dragovoljno pristupi delu spasavanja? Ko je spreman da se, Hrista radi, odrekne sebe i da prenosi svetlost onima 'koji sjede u tami i sjenu smrtnome'?

Osvajanje Jerihona

Posle Mojsijeve smrti Isus Navin je bio Bogom izabran da kao vođa odvede Izrailjce u obećanu Zemlju. On je bio dobro pripremljen za ovu značajnu dužnost. U toku većeg dela izrailjskog putovanja kroz pustinju on je bio prvi Mojsijev pomoćnik. Bio je svedok čudesnih dela koja je Bog učinio preko Mojsija i dobro je poznao sklonosti naroda. On je bio jedan od dvanaestorice izviđača poslanih da izvide zemlju obećanja i jedan od dvojice čiji je pozitivan izveštaj o njenim bogatstvima hrabrio Izrailjce da pođu i da je osvoje u Bogom obećanoj sili.

Gospod je Isusu Navinu obećao da će biti s njim kao što je bio i sa Mojsijem i da će mu osvajanje Hanana učiniti lakim zadatkom. Bio je ozbiljno zabrinut kako da izvrši dobijeni nalog i da uvede narod u zemlju Hanansku, ali je ovo obećanje otklonilo njegova strahovanja. Naredio je sinovima Izrailjevima da se pripreme za trodnevno putovanje, a sve muškarce sposobne za rat pozvao je na borbenu gotovost. „A oni odgovoriše Isusu govoreći: ‘Što si nam god zapovijedio činićemo, i kuda nas god pošlješ ići ćemo. Slušaćemo te kao što smo slušali Mojsija; samo neka Gospod Bog tvoj bude s tobom kao što je bio s Mojsijem. Ko bi se protivio tvojoj zapovijesti i ne bi slušao riječi tvojih u svemu što mu zapovijediš, neka se pogubi; samo budi slobodan i hrabar.’“

Bog je odlučio da prelaz Izrailjaca preko Jordana bude omogućen čudom. Isus Navin ih je pozvao da se osveštaju jer će sutradan Gospod učiniti čudo među njima. U naznačeno vreme on naredi sveštenicima da uzmu kovčeg sa Božjim zakonom i da ga nose pred narodom. „A Gospod

reče Isusu: 'Danas te počinjem uzvišivati pred svim Izrailjem da poznadu da ću i s tobom biti kao što sam bio s Mojsijem.'“

Poslušavši naredbu svoga vođe sveštenici pođoše pred narodom noseći kovčeg zaveta. Vojska Izrailjaca se postroji za pokret i pođe za tim simbolom božanskog prisustva. I kad mnoštvo naroda stiže na obalu Jordana i sveštenici okvasiše noge u vodi, zaustavi se sva vodena masa uzvodno od tog mesta, a ono što ostade oteče nizvodno, ostavljajući suho rečno dno. Sveštenici nastaviše da idu isušenim dnom reke, noseći kovčeg Božji, a za njima i sav Izrailj. Po Božjoj zapovesti, sveštenici zastadoše na sredini rečnog korita sve dok sav izrailjski narod ne pređe na suprotnu obalu. Time je u misli svega naroda na najsnažniji način utisnuta činjenica da je Jordan zaustavila ona ista sila koja je pre četrdeset godina njihovim očevima otvorila put kroz Crveno more.

Mnogi koji su kao deca prešli preko Crvenog mora sada su zahvaljujući sličnom čudu prelazili i preko Jordana, kao ratnici opremljeni za borbu. Pošto je sav narod prešao na drugu obalu, Isus Navin naredi sveštenicima da i oni izađu iz rečnog korita. I čim se oni, noseći sveti kovčeg, nađoše u sigurnosti, na suprotnoj obali, Bog povuče svoju moćnu ruku i nagomilana voda se poput moćne bujice sruči u svoje prirodno korito. Jordan nastavi nezadrživo da teče prelivajući se preko svojih obala.

Ali - pre nego što sveštenici izadoše iz rečnog korita - da se ovo divno čudo nikada ne zaboravi, Bog naredi Isusu Navinu da izabere ugledne ljude, iz svakog plemena po jednog, da svaki uzme po jedan kamen sa onog mesta na dnu reke gde su sveštenici stajali i da ih na svojim ramenima odnesu u Galgal gde je trebalo podići spomenik u znak sećanja na činjenicu da je Gospod tu preveo Izrailjce preko Jordana suhim. To je trebalo da bude trajni podsetnik na čudo koje je Gospod učinio za njih. Kad se tokom budućih godina i vekova njihovi sinovi i unuci budu raspitivali za značenje ovog spomenika, ponovo i ponovo biće podsećani na ovaj čudesni događaj, sve dok se to u njihov um ne utisne tako neizbrisivo da će ga se sećati i najdalja pokoljenja.

Kada svi carevi amorejski i carevi hananski čuše da je Gospod zaustavio vode Jordana pred sinovima Izrailjevim, njihova srca zadrhtaše od straha. Izrailjci su nedavno pobili nekoliko madijanskih careva i njihov čudesan prelaz preko nabujalog i penušavog Jordana ispunio je okolne narode velikim strahom i zaprepašćenošću. Tada Isus Navin obreza sve one u Izrailju koji se rodiše u pustinji, a posle ovog ceremonijala slaviše i Pashu „u polju Jerihonskom.“ „Tada reče Gospod Isusu Navinu: 'Danas skidoh s vas sramotu misirsku.'“

Neuspeh Izrailjaca da zemlju Hanansku zauzmu ubrzo po svom izlasku iz Egipta, što su oni i očekivali, dao je povoda neznabožackim narodima da sramote i Gospoda i Njegov narod. Njihovi neprijatelji su likovali što su Izrailjci tako dugo lutali po pustinji i oholo se podigoše protiv Gospoda tvrdeći da On i nije u stanju da ih uvede u zemlju Hanansku. Sada je Gospod na tako vidljiv način ispoljio svoju moć i svoju naklonost prema Izrailjcima kao svom narodu otvorivši Jordan pred njima i njihovi neprijatelji nisu više mogli da ih sramote. Mana, kojom su do tada bili održavani u životu, prestade da pada jer su Izrailjci, ušavši u Hanan, počeli da jedu plodove te blagoslovene zemlje i mana im više nije bila potrebna.

Povukavši se iz okola da u tajnoj molitvi zatraži Božju naročitu pomoć i Njegovo vodstvo, Isus Navin ugleda jednog naoružanog ratnika, veličanstvenog uzrasta, s isukanim mačem u ruci. Isus Navin u Njemu nije prepoznao nijednog od izrailjskih ratnika, a ipak nije ličio ni na neprijatelja. Pristupivši Mu u svojoj revnosti, zapita Ga: „Jesi li naš ili naših neprijatelja?“ A On reče: 'Nisam; nego sam Vojvoda vojske Gospodnje, sada dođoh.' A Isus Navin pade ničice na ze-

mlju, i reče: 'Šta zapovijeda Gospod moj sluzi svojemu?' A Vojvoda vojske Gospodnje reče Isusu: 'Izuj obuću s nogu svojih, jer je mjesto gdje stojiš sveto.' I učini Isus tako.“

Prisutnost Božje slave posvećivala je zemaljsku svetinju i iz tog razloga sveštenici u taj prostor posvećen Božjim prisustvom nikada nisu ulazili u obući. Deliči prašine koji su mogli da prionu na obuću obesvetili bi to sveto mesto i zato su sveštenici morali da izuju svoju obuću u predvorju, pre ulaska u svetinju. U predvorju, ispred vrata svetinje, stajao je bronzani umivaonik u kojem su sveštenici prali svoje noge i ruke pre ulaska u svetinju da bi se oslobodili svake i najmanje nečistoće. Od svih koji su služili u svetinji Bog je zahtevao naročite pripreme pre nego što bi ušli u prostor gde se otkrivala Njegova slava.

Naoružani ratnik koji je stajao pred vodom Izrailja bio je sam Hristos. To je bio Onaj koji je vodio Izrailjce kroz pustinju obavijen stubom oblaka danju i stubom od ognja noću. Da bi se Isus Navin osvedočio da to ne može biti niko drugi do sam Hristos, uzvišeni Vojvoda reče: „Izuj obuću s nogu svojih.“ On je zatim Isusu Navinu dao određena uputstva kojih se trebalo pridržavati pri zauzimanju Jerihona. Svim ratnicima trebalo je narediti da obilaze oko grada jedanput dnevno u toku šest dana, a sedmog dana Jerihon je trebalo obići sedam puta.

Preneviši dosledno sveštenicima i narodu naloge koje je primio od Gospoda, Isus Navin je mnoštvo Izrailja razvrstao tako da se kreću u savršenom poretku. Prvo je bila obrazovana jedna odabrana formacija naoružanih ratnika, ne da bi demonstrirali svoju veštinu i obučenost u rukovanju oružjem, već samo da veruju i slušaju dobijena uputstva. Iza njih išli su sedmorica sveštenika sa trubama. A zatim je, sav u zlatu, i okružen oreolom božanske slave, na ramenima sveštenika odevenih u haljine koje su označavale njihovu svetu službu, nošen kovčeg Božjeg zaveta. Na kraju, u savršenom poretku, koračalo je ogromno mnoštvo Izrailjaca, svako pleme pod svojom zastavom. Tako je izgledala povorka koja je obilazila oko osuđenog grada. Osim topota silnog mnoštva i svečanog zvuka truba koje su sa okolnih brežuljaka odjekivale ulicama Jerihona nije se čuo nikakav drugi glas.

Sa čuđenjem i sve većim nemirom posmatrali su stražari osuđenog grada svaki pokret i izveštavali svoje starešine. Oni sebi nisu mogli da predstave šta znače ovoliko razmetanje i parada. Jerihon je prkosio vojsci Izrailja i Bogu nebeskom; ali kad su videli kako te mirne čete, zajedno sa svetim kovčegom i sveštenicima, svakog dana po jednom obilaze oko grada, ovaj tajanstveni prizor ispuni strahom srca kneževa i naroda. Ispitavši ponovo svoja jaka utvrđenja, bili su sigurni da uspešno mogu doleteti i najjačim napadima. Mnogi su ismejivali i samu pomisao da im neprijatelji ovim jednostavnim obilaženjem oko grada mogu bilo šta naškoditi; drugi su, međutim, gubili hrabrost čim bi ugledali veličanstvenu povorku kako svakog dana obilazi oko njihovog grada. Opomenuvši se da se pre četrdeset godina Crveno more razdvojilo pred tim narodom i da im je nedavno na isti način otvoren put preko Jordana, oni nisu znali kakvo čudo Bog još može da učini za njih, zato su svoje zatvorene i utvrđene kapije još budnije čuvali dobro naoružanom vojskom.

Šest dana su izrailjske čete tako obilazile oko grada. Osvanuo je i sedmi dan i Isus Navin je sa pripremom i postrojavanjem vojske Gospodnje otpočeo u samo svitanje zore. Sada su dobili naređenje da oko Jerihona obiđu sedam puta i da zatim, uz snažno treštanje truba, svi poviču iz sveg glasa jer im Gospod predade grad. Ogromna vojska svečano je obišla oko zidova osuđenih na propast. Dragoceni kovčeg zaveta, sav u zlatu koje se presijavalo na ranim zracima jutarnjeg Sunca, sveštenici sa svojim blistavim naprsnicima i ukrašenim obeležjem i ratnici sa oružjem koje je svetlucalo na suncu - sve to je predstavljalo zaista veličanstven prizor. U mrtvoj i zloslutnoj tišini čuo se samo odmereni bat mnogih koraka i povremeni zvuk truba koji je prolamao

tišinu ranog jutra. Masivni zidovi od čvrstog kamenja delovali su mračno i zastrašujuće kao da prkose upornom opsedanju ovih ljudi.

Ogromna vojska u svom čudnom pohodu odjednom se zaustavi. Trube, koje su za izvesno vreme umukle, ponovo zatreštaše takvom snagom da se čak i zemlja zatrese. Vazduhom se prolomi snažan ratni poklič ujedinjenih glasova svih Izrailjaca. Čvrsti kameni zidovi, sa svojim silnim kulama i tornjevima, uzdrmaše se i zaljuljaše iz temelja te uz prasak sličan strašnoj grmljavini, padoše na zemlju. Stanovnici Jerihona i njihova vojska, potpuno paralisani strahom i iznenađenjem, nisu pružali nikakav otpor te Izrailjci nesmetano zauzeše tu moćnu tvrđavu.

Kako su lako nebeske čete srušile zidove koji su za neverne izviđače izgledali tako strašni i neosvojivi! Reč Božja bila je jedino oružje koje je tom prilikom upotrebljeno. Svemoćni Bog Izrailjev rekao je: „Dajem ti u ruke Jerihon.“ Da je samo jedan ratnik pokušao da rušenju zidova doprinese ljudskom snagom, to bi umanjilo slavu Božjeg imena, a Njegova volja bila bi osujećena. Međutim, delo je u potpunosti bilo prepušteno ruci Svemogućega; i da su temelji tih bedema bili ukopani do središta zemlje, a svojim vrhovima dopirali do neba, ishod bi bio potpuno isti jer je u napadu na njih svoje legione anđela predvodio sam Vojvoda vojske Gospodnje.

Bog je odavno odlučio da grad Jerihon preda svom izabranom narodu i da se Njegovo ime uzvisi pred narodima sveta. On je zemlju Hanansku Izrailjcima obećao još pre četrdeset godina kada ih je izveo iz egipatskog ropstva. Ali su oni svojim bezbožnim gundanjem i zavišću stalno izazivali Njegov gnjev i zato ih je ostavio da godinama lutaju kroz pustinju, sve dok nije nestalo svih onih koji su Ga neprestano vređali svojim neverovanjem. Osvajanjem Jerihona Bog je Izrailjcima stavio do znanja da su njihovi očevi mogli da uđu u posed te zemlje još pre četrdeset godina samo da su imali pouzdanja u Njega kao i njihova deca.

Istorija starozavetnog Izrailja napisana je radi našeg dobra. Pavle kaže: „Ali mnogi od njih ne bijahu po volji Bogu, jer biše pobijeni u pustinji. A ovo biše ugledi nama, da mi ne želimo zala kao i oni što želješe. Niti da vičemo na Boga, kao neki od njih što vikaše, i izgiboše od krvnika. Ovo se, pak, sve događашe ugledi njima, a napisa se za nauku nama, na koje posledak svijeta dođe. Jer koji misli da stoji neka se čuva da ne padne.“

Mnogi, slično Izrailjcima Starog zaveta, tvrde da drže Božje zapovesti čineći to samo spolja, dok u srcu gaje neverovanje. Iako su počastvovani velikom svetlošću i dragocenim preimućstvima, oni nikada neće ući u nebeski Hanan, kao što su i Izrailjci propustili mogućnost da uđu u zemaljski Hanan koji im je Bog obećao pod uslovom poslušnosti.

Mi kao narod nemamo dovoljno vere. Danas je malo onih koji su spremni da tako poslušaju uputstva koja Bog daje preko svojih izabranih slugu kao što su to učinili Izrailjci prilikom osvajanja Jerihona. Vojvoda vojske Gospodnje nije se pojavio pred celim skupom Izrailjaca, već je razgovarao samo sa Isusom Navinom koji je narodu preneo ono što mu je bilo rečeno. Njima je bilo prepušteno da mu veruju ili da sumnjaju u njegove reči, da poslušaju zapovesti koje im je on davao u ime Vojvode vojske Gospodnje ili pak da se pobune protiv svega toga i ospore njegov autoritet. Oni nisu mogli da vide vojske anđela koje su pod vođstvom Sina Božjeg išle pred njima i mogli su da kažu: „Kako je besmislen svaki ovaj pokret, kako je smešno ovo svakodnevno marširanje oko gradskih zidina i jednostavno trubljenje u ovnujske rogove! Sve to niti može niti ima bilo kakvog dejstva na ova jaka i visoka utvrđenja.“

Međutim, upravo plan stalnog ponavljanja ovog ceremonijala tako dugo pre konačnog rušenja gradskih zidina pružao je priliku za traženje vere među Izrailjcima. Trebalo je da im se u dušu što dublje utisne svest da njihova snaga nije u ljudskoj mudrosti niti u ljudskoj moći, već jedino u Bogu njihovog spasenja. Tako su se privikavali da se ne oslanjaju na sebe, već samo i

potpuno na svog Božanskog Vođu.

Da li bi se i oni koji danas tvrde da su Božji narod ponašali tako u sličnim okolnostima? Sigurno da bi se mnogi radije držali svojih ličnih planova, preporučujući drugačije načine i sredstva za ostvarivanje željenog cilja. Veoma bi nerado pristali na jedan tako jednostavan čin koji im ne obećava nikakvu slavu osim zasluga poslušnosti. Pitali bi se, takođe, zar je moguće na takav način osvojiti jedan tako utvrđen grad. Međutim, zakon dužnosti je iznad svega drugog, i on treba da drži pod svojom vlašću svako ljudsko rezonovanje. Vera je živa sila koja ruši sve smetnje, savlađuje svaku prepreku i podiže svoju zastavu u srcu neprijateljskog tabora.

Bog će učiniti čudesna dela za one koji se uzdaju u Njega. Razlog što onima koji se smatraju Njegovim narodom toliko nedostaje snage u tome je što se oni previše oslanjaju na sopstvenu mudrost i ne dozvoljavaju Gospodu da ispolji svoju moć u njihovu korist. Onima koji Mu se kao Njegova verna deca predaju svim srcem i u potpunosti se oslone na Njega On će pružiti pomoć u svakoj njihovoj potrebi.

U Reči Božjoj ima dubokih tajni; ima neobjašnjivih tajni u Njegovom providenju; i u planu spasenja postoje tajne u koje čovek ne može da pronikne. Ali ograničeni um smrtnika, u silnoj želji da zadovolji svoju radoznalost i reši probleme kojima nema kraja, ne drži se puta koji je jasno otkriven u Reči Božjoj i stalno teži da zaviri u tajne koje su sakrivene od postanja sveta. Čovek stvara svoje teorije, gubi jednostavnost istinske vere i stiče tako visoko mišljenje o sebi da više ne veruje u ono što je rekao Gospod i zapliće se u mrežu sopstvenog maštanja.

Mnogi koji ispovedaju našu veru nalaze se u ovakvom položaju. Oni su slabi i bespomoćni upravo zato što se oslanjaju samo na svoju snagu. Bog silno radi za one koji su Mu verni i koji Njegovu Reč prihvataju bez raspravljanja ili sumnji. Onaj koji predstavlja Veličanstvo neba, sa vojskom svojih anđela srušio je zidove Jerihona, bez ikakve ljudske pomoći. Tu izrailjski ratnici nisu imali ništa čime bi mogli da slave i uzdižu sebe. Sve je učinila samo sila Božja. Neka se ljudi ne uzdižu u težnji da delo vode po svojim ličnim planovima, neka se smerno potčine božanskoj volji i Bog će ponovo oživeti njihovu snagu i podariće slobodu i pobedu svojoj deci.

Opomene i ukori proroka Jeremije

Pripadnicima svog naroda koji su stalno odbacivali Njegove savete Gospod je preko Jeremije uputio vest ukora: „I govorih vam za rana jednako, ali ne poslušaste. I sla vam Gospod sve sluge svoje proroke za rana jednako, ali ne poslušaste, niti prignuste uha svojega da biste čuli. I govorahu: vratite se svaki sa svojega puta zloga i od zloće djela svojih, pa ćete ostati u zemlji koju dade Gospod vama i ocima vašim.“

Gospod ih je dugo pozivao da ne izazivaju Njegov gnjev delima svojih ruku i svoga srca, „ali oni ne poslušашe.“ Stoga Jeremija proreče da će zato što ne slušaju Reč Gospodnju biti odvedeni u ropstvo. Haldejci će biti upotrebljeni kao oruđe da kazne Njegov neposlušni narod. Težina kazne biće srazmerna njihovoj obaveštenosti i opomenama koje su tako prezrivo odbacivali. Bog je dugo odlagao najavljene kazne želeći da ih, kao svoj izabrani narod, poštedi takvog poniženja; ali je sad - da bi ih zaustavio na njihovom zlom putu - kao poslednji napor, odlučio da ih pohodi svojim gnjevom.

On ni danas, u ovim poslednjim danima, ne uvodi neki novi metod da bi sačuvao čistotu svoga naroda. Kao i u stara vremena, On usrdno poziva zabludele koji se nazivaju Njegovim narodom da se pokaju i vrata sa svojih zlih puteva. Sada, kao i onda, On preko svojih izabranih

slugu otkriva opasnosti koje prete takvima. On upozorava, opominje i osuđuje greh isto onako strogo kao i u danima Jeremije proroka. Ali su Izrailjci našeg vremena u istom iskušenju da sa podsmehom prezru, omalovaže pa čak i mrze ukore i savete, kao što je to činio i starozavetni Izrailj. Oni suviše često zatvaraju svoje uši da ne čuju reči opomene koje Bog upućuje za dobro onih koji ispovedaju istinu. Iako Gospod u svojoj milosti izvesno vreme odlaže kazne za njihov greh, kao i u danima Jeremijinim, On neće beskonačno zadržavati svoju ruku i bezakonje će biti zaslužno kažnjeno.

Gospod je Jeremiji naredio da stane u predvorju hrama i da svim Judejcima koji tu dolaze na bogoslužnje govori sve što mu On bude rekao, ne izostavljajući nijednu reč, kako bi mogli da poslušaju i da se vrata sa zlih puteva svojih. I da su poslušali, Bog bi odustao od kazne koju im je najavio zbog njihove bezbožnosti.

Ovde se jasno pokazuje koliko nerado Bog kažnjava zabludele u svom narodu. On odlaže sa kažnjavanjem i poziva ih najusrdnije da se vrata svojoj prvobitnoj odanosti. On ih je izbavio iz ropstva da bi mogli da Mu služe verno i istinito kao jedinom i živom Bogu; ali su oni, zastranivši u idolopoklonstvo, ismejivali i prezirali opomene upućivane preko Njegovih proroka. Pa ipak, On još jednom odlaže najavljenju kaznu i pruža im još jednu priliku da se pokaju i izbegnu ispaštanje za svoj greh. Preko svog izabranog proroka On im još jednom upućuje jasno i sasvim određeno upozorenje i otkriva im jedini put kojim bi mogli da izbegnu zasluženu kaznu. A to je samo potpuno pokajanje i vraćanje sa zlih puteva svojih.

Po zapovesti Gospodnjoj Jeremija je svečano saopštio narodu: „Ovako veli Gospod: ‘Ako me ne poslušate da hodite po mom zakonu koji sam stavio pred vas, da slušate riječi slugu mojih proroka koje vam šaljem, koje slah za rana jednako, ali ih ne poslušaste, učiniću s domom (hramom) ovim kao sa Silomom, i grad ovaj daću u prokletstvo svim narodima na zemlji.’“ Oni su shvatili da se ovo odnosi na Silom u vreme kad su Filisteji pokorili Izrailj i zarobili kovčeg Božjeg zaveta.

Greh prvosveštenika Ilija bio je u tome što je olako prelazio preko bezakonja svojih sinova koji su bili u svetoj službi. Očeva nemarnost da ukori i obuzda svoje sinove donela je strašnu nesreću celoj izrailjskoj naciji. Poginula su oba Ilijeva sina, a i on sam je tragično završio istog dana, Izrailj je ostao bez Božjeg kovčega i izginulo je trideset hiljada ljudi. Sve ovo snašlo ih je zato što su olako gledali na greh, dozvoljavajući da i dalje ostane među njima. Kakvu pouku ovo sadrži za one koji se nalaze na odgovornim položajima u Crkvi Božjoj! To predstavlja za njih vapijući poziv da neodložno uklanjaju svako zlo koje nanosi sramotu delu istine.

U danima Samuilovim Izrailjci su mislili da će im samo prisustvo kovčega sa Božjim zapovestima osigurati pobedu nad Filistejima, bez obzira da li su okajali i odbacili svoja zla dela. Isto tako su i Judejci u vreme Jeremijino verovali da će tačnim obavljanjem bogoslužbenih obreda u hramu izbeći zasluženu kaznu za svoja zla dela.

Ista opasnost i danas pretila onima koji tvrde za sebe da su čuvari Božjeg zakona. Oni suviše laskaju sebi da će ih sam stav koji zauzimaju u pogledu Božjeg zakona spasti od sile božanske pravde. Oni odbijaju da ih bilo ko ukorava za neki prestup i optužuju Božje slugu da previše revnuju u svom nastojanju da iskorene greh iz Crkve. Bog kojemu je mrzak svaki greh sve one koji tvrde da drže Njegov zakon poziva da „odstuje od svake nepravde.“ Zbog svoje nespremnosti na kajanje i poslušnost Reči Božjoj narod Božji današnjeg vremena snosiće ozbiljne posledice, kao što je i Izrailj u Starom zavetu snosio zbog istog greha. Kad se pređe granica Njegovog strpljenja, On neće više odlagati svoj sud. Razorenje Jerusalima stoji pred očima savremenog Izrailja kao ozbiljno upozorenje da se ne mogu nekažnjeno zanemarivati opomene i

ukori koje On upućuje preko svojih izabраниh oruđa.

Kad su sveštenici i stanovnici Jerusalima čuli poruku koju im je Jeremija objavio u ime Gospodnje, razgnjeviše se veoma i rekoše da on zasluđuje smrt. Uz najžešću osudu i javno žigosanje napadali su ga govoreći: „Zašto prorokova u ime Gospodnje govoreći: ‘Ovaj će dom biti kao Silom, i ovaj će grad opustjeti da neće u njemu niko živjeti?’ I sakupi se sav narod na Jeremiju u dom Gospodnji.“ S takvim prezirom je odbačena Bođuja poruka, a Njegovom sluzi koji im je to po Njegovom nalogu preneo zapretiše smrću. Sveštenici, lažni proroci i sav narod ustadoše u gnjevu protiv njega zato što nije mogao da im laska umiljatim jezikom i da prorokuje prevaru.

Oni koji su u svojoj službi Bogu bili nepokolebljivi obično su bili izloženi najgorčeniјim progonima od strane lažnih veroučitelja. Ali pravi proroci će uvek radije pristati na prezir i sramotu, pa čak i na smrt, nego na neverstvo prema Bogu. Oko Svemogućega stalno prati one koji kao Njegova oruđa moraju da prenose bođuanske ukore i opomene i oni imaju teške odgovornosti. Međutim, sve uvrede, lažno prikazivanje, klevete i zlostavljanja koje takvi podnose Bog smatra kao da su učinjeni Njemu samome i Njegova kazna sigurno neće izostati.

Čuvši šta Jeremija govori i knezovi Judejski dođuše iz carskog dvora i posedaše u predvorje Doma Gospodnjeg. Tada „rekoše sveštenici i proroci knezovima i svemu okupljenom narodu, govoreći: ‘Ovaj je čovjek zasluđuio smrt, jer prorokova protiv ovoga grada, kao što čuste svojim ušima.’ Ali Jeremija hrabro istupi pred knezove i narod i reče: ‘Gospod me posla da prorokujem protiv ovoga doma i protiv ovog grada sve što čuste. Zato popravite puteve svoje i djela svoja, i poslušajte riječi Gospoda Boga svojega, i sažaliće se Gospodu sa zla koje je izrekao za vas. A ja, evo sam u vašim rukama, činite od mene što mislite da je dobro i pravo. Ali znajte za cijelo, ako me ubijete, krv pravu svalićete na se i na ovaj grad i na stanovnike njegove, jer doista Gospod me posla k vama da izgovorim ove riječi da čujete svojim ušima’.“

Da se prorok dao zastrašiti pretnjama onih koji su imali visoke položaje i vlast i bučnim negodovanјem okupljene mase, njegova poruka bi ostala potpuno bezuspešna i on bi izgubio život. Ali hrabrost kojom je izvršavao svoju tešku dužnost izazvala je poštovanje naroda tako da je naklonost prisutnih knezova na kraju bila na njegovoj strani. Tako je Bog podigao braniocе svom sluzi. Oni urazumiše sveštenike i lažne proroke, dokazavši kako bi nemudro bilo primeniti ekstremne mere koje su oni predlagali.

Uticaј ovih autoritativnih ljudi doveo je do promene u razmišljanju naroda. Tada se i neki od starešina pridružiše protestu protiv odluke sveštenika u pogledu Jeremijine sudbine. U prilog tome, oni navedoše slučaja proroka Miheja koji je, najavljujući kazne koje će snaći Jerusolim, rekao: „Sion će se preorati kao njiva i grad će Jerusolim biti gomila kamenja, i gora ovoga doma visoka šuma.“ Oni im postaviše i pitanja: „Je li ga za to ubio Jezekija car Judin i sav Juda? Nije li se pobojao Gospoda i molio se Gospodu? I Gospod se sažali radi zla koje bješe izrekao za njih; mi dakle činimo veliko zlo dušama svojim.“

Tako je, zahvaljujući zalaganju Ahikama i još nekih, pošteđen život proroku Jeremiji, iako bi mnogima od sveštenika i lažnih proroka bilo mnogo drađe da je on bio osuđen na smrt zbog podsticanja pobune jer nisu mogli da podnesu istine kojima je on razotkrio njihovo bezbožništvo.

Ali su Izrailјci, kao nacija, ostali nepokajani. I Gospod je, videvši da ipak moraju biti kažnjeni za svoje grehe, naredio Jeremiji da „načini sebi sveze i jaram,“ da to stavi sebi oko vrata, a zatim pošalje carevima Edoma, Moava, Amona, Tira i Sidona, zajedno s porukom da će Gospod sve te narode predati Navuhodonosoru caru Vavilonskom, da za izvesno vreme sluđu njemu i njegovim potomcima, sve dok ih Bog ponovo ne oslobodi. Ukoliko odbiju da sluđu caru

Vavilonskom, biće pogođeni mačem, glađu i pomorom, sve dok ne budu potpuno istrebljeni. Poruka Božja glasila je: „Ne slušajte, dakle, proroka svojih, ni vrača svojih, ni gataru svojih, ni bajača svojih koji vas obmanjuju, govoreći: Nećete služiti caru Vavilonskom. Jer vam oni laž prorokuju, kako bih vas daleko odveo iz zemlje vaše i izagnao vas da izginete. A narod koji savije vrat svoj pod jaram cara Vavilonskoga i pristane da mu služi, ostaviću ga na zemlji njegovoj, govori Gospod, da je radi i stanuje u njoj.“

Jeremija je takođe naglasio da će oni jaram ropstva nositi sedamdeset godina i da će sve do isteka tog vremena u Vavilonu ostati i sve ono roblje koje se već nalazilo u rukama cara vavilonskog kao i svi sudovi iz doma Gospodnjeg koji su tamo odneseni. Ali će ih posle sedamdeset godina sam Bog osloboditi ropstva, kazniti njihove tlačitelje i potčiniti oholost vavilonskih vladara.

U Jerusalimu su u to vreme bili poslanici raznih zemalja koji su tu došli da se s Judejskim carem dogovore kako da zajednički pruže otpor caru vavilonskom. I prorok Gospodnji je, noseći o vratu simbole ropstva (jaram i sveze), objavio Božju poruku i za te narode, naredivši poslanicima da je prenesu svojim carevima. To bi bila najblaža kazna koju bi Bog u svojoj milosti mogao da pusti na jedan tako buntovnički narod, ali ako nastave da ratuju protiv odluke da služe Vavilonjanima, moraće da iskuse svu težinu predviđene kazne. Oni su bili verno upozoreni da ne slušaju lažne učitelje koji su proricali laži.

Zaprepašćenost okupljenog naroda prevazišla je sva očekivanja kad se Jeremija pojavio noseći jaram na svom vratu kao simbol potčinjenosti da bi im na taj način pokazao šta je volja Božja za njih. Ali Ananija, jedan od lažnih proroka koje je Gospod preko Jeremije razotkrio kao takve, podiže svoj glas protiv ovog proročanstva. U želji da pridobije naklonost cara i njegovih dvorana i tvrdeći da mu je sam Bog dao reči ohrabrenja za svoj narod, on reče: „Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: slomih jaram cara vavilonskoga. Do dvije godine ja ću vratiti na ovo mjesto sve sudove doma Gospodnjega koje uze Navuhodonosor car vavilonski odavde i odnese u Vavilon. I Jehoniju sina Joakimova cara Judina i sve roblje Judino što otide u Vavilon, ja ću dovesti opet na ovo mjesto, govori Gospod, jer ću slomiti jaram cara vavilonskoga.“

A Jeremija, u prisustvu svih sveštenika i okupljenog naroda, reče da je najusrdnija želja njegovog srca da se Bog zaista smiluje svom narodu, da se sudovi doma Gospodnjega vrate zajedno sa svim sužnjima iz Vavilona; ali to se može desiti samo pod uslovom da se narod pokaje i vrati sa svog zlog puta, pokoravajući se zakonu Božjem. Jeremija je voleo svoju zemlju i usrdno je želeo da se iskrenim pokajanjem naroda spreči najavljeno pustošenje, ali je znao da je ta želja neostvarljiva. Nadao se da će kažnjavanje Judejaca biti što je moguće blaže i zato ih je najusrdnije preklinjao da se pokore caru vavilonskom za vreme koje je Gospod odredio.

Preklinjući ih da poslušaju njegove reči navodio je proročanstvo Osije, Avakuma, Sofonije i drugih čije su poruke, ukori i opomene bili slični njegovima. Podsetio ih je na događaje iz njihove prošlosti koji su predstavljali ispunjenje prorečenih stradanja zbog neokajanih greha. Ponekad su, kao i u ovom slučaju, pojedini ljudi - protiveći se Božjoj poruci - predskazivali mir i blagostanje da bi smirili strahovanje naroda i zadobili naklonost vladajućih krugova. Ali je u prošlosti kazna Božja uvek stizala Izrailj upravo onako kako su je najavili pravi proroci. „Prorok koji proriče mir,“ naglasio je on, „kad se zbude riječ toga proroka, onda se poznaje taj prorok da ga je zaista poslao Gospod.“ Ako Izrailj ipak nastavi da srlja u opasnost, razvoj budućih događaja pokazace neosporno ko je bio lažni prorok.

Ali Ananija, razjaren ovim, uze jaram s vrata Jeremijinog i slomi ga. „I reče Ananija pred

svim narodom govoreći: ‘Ovako veli Gospod: ovako ću slomiti jaram cara vavilonskoga do dvije godine s vrata svih naroda.’ I otide prorok Jeremija svojim putem.“ On je izvršio svoj zadatak. Upozorio je Judejce na opasnost koja im preti i ukazao im na put kojim jedino mogu ponovo da zadobiju milost Božju. Međutim, iako je njegova jedina krivica bila u tome što je verno prenosio božanske poruke jednom nevernom narodu, ipak su njegove reči ismejavane i ljudi na odgovornim položajima nisu prestajali da ga potkazuju u nastojanju da podbune narod da traži njegovu smrt.

Međutim, Jeremiji je data još jedna poruka: „Idi i kaži Ananiji, govoreći: Ovako veli Gospod: Slomio si jaram drven, ali načini mjesto njega gvozden jaram. Jer ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: Gvozdeni ću jaram metnuti na vrat svim tim narodima da služe Navuhodonosoru caru vavilonskom, i služiće mu, dao sam mu i zvijerje poljsko. Potom reče Jeremija prorok Ananiji proroku: ‘Čuj Ananija, nije te poslao Gospod, a ti si učinio da se narod ovaj pouzda u laž. Zato, ovako veli Gospod: evo, ja ću te skinuti sa zemlje, ove godine ti ćeš umrijeti; jer si pozivao na pobunu protiv Gospoda.’ I umrije prorok Ananija te godine sedmoga mjeseca.“

Ovaj lažni prorok je podsticao i jačao neverovanje naroda u Jeremiju kao proroka i u njegovu poruku. On se lažno i drsko sam proglašavao Božjim vesnikom i zaslužio je smrt svojim strašnim zločinom. Jeremija je Ananijevu smrt preokao u petom mesecu, a njegova smrt već u sedmom mesecu potvrdila je istinitost prorokovih reči.

Bog je želeo da Judejci kao Njegov narod budu pošteđeni i rekao je da će On njihov jaram učiniti lakšim ako se bez gundanja potčine Njegovom planu. Njihovo služenje u ropstvu bilo je simbolički prikazano drvenim jarmom koji bi se lakše nosio, ali je na njihov otpor odgovoreno surovošću koja je bila prikazana gvozdenim jarmom. Bog je nameravao da obuzda vavilonske vladare kako ne bi došlo do gubitka ljudskih života i ropskog tlačenja; ali prezrevši Njegove opomene i Njegove zapovesti, Judejci su navukli na sebe svu žestinu ropstva. Bila im je mnogo privlačnija poruka lažnog proroka koji je proricao blagostanje i zato su to i prihvatili. Stalno ukazivanje na greh ranjavalo je njihovu oholost i nisu želeli da im se to više predočava. Bili su u tako gustoj moralnoj tami da uopšte nisu shvatali težinu svoje krivice niti su znali da cene poruke, ukore i opomene koje im je Bog u svojoj milosti upućivao. Da su imali pravu predstavu o svojoj neposlušnosti, shvatili bi da Gospod pravedno postupa s njima i priznali bi autoritet Njegovog proroka. Bog ih je najusrdnije pozivao da se pokaju da bi ih poštediti poniženja i da narod koji se zove Njegovim imenom ne postane roblje jedne neznabožačke nacije, ali oni prezreše Njegov savet i pođoše za lažnim prorocima.

Tada Gospod zapovedi Jeremiji da u pismu upućenom starešinama, sveštenicima, prorocima i svemu narodu koji je već bio u vavilonskom ropstvu poruči da se ne zavaravaju nadom u skoro oslobođenje, već da se pokore svojim gospodarima, baveći se svaki svojim zanimanjem i gradeći sebi miran dom među svojim osvajačima. Pozivajući ih da ne dozvole svojim prorocima i vračarima da ih obmanjuju lažnim očekivanjima, Gospod je potvrdio reči Jeremijine da će njihovo oslobođenje i povratak u Jerusalem uslediti tek posle sedamdeset godina. On će uslišiti njihove molitve i ponovo će im ukazati svoju naklonost kad Mu se budu obratili svim srcem i svom dušom. „I daću vam se da me nađete, govori Gospod, i vratiću roblje vaše, i sabraću vas iz svih naroda i iz svih mjesta u koja sam vas razagnao, govori Gospod i dovešću vas opet na mjesto, odakle sam vas iselio.“

S kakvim je nežnim saosećanjem Bog obavestio ove porobljene pripadnike svog naroda o svojim namerama za njih. Znajući kakvim bi se patnjama i nevolji izložili ako uzveruju da će se

ubrzo osloboditi ropstva i vratiti u Jerusolim, kako su najavljivali lažni proroci, On im predočava da bi takvo verovanje i očekivanje učinilo njihov položaj samo još težim. Bilo kakvim pokušajem pobune sa svoje strane samo bi probudili oprez i strogost vavilonskih osvajača, čime bi njihova sloboda bila još više ograničena. On je želeo da se oni mirno potčine svojoj sudbini i da svoje ropstvo učine što je moguće snošljivijim.

Pojaviše se još dva lažna proroka, Ahav i Sedekija, koji su proricali laži u ime Gospodnje. Tvrdeći za sebe da su sveti učitelji, ti ljudi su u stvari bili robovi greha, telesnih želja i izopačenosti. Božji prorok je osudio izopačenost ovih ljudi i upozorio ih na opasnost kojoj se izlažu, ali umesto da se pokaju i poprave, oni su u gnjevu na proroka koji je savesno osuđivao njihove grehe nastojali da osujete njegove napore, podbunjujući zarobljene da ne veruju njegovim rečima i da se u pogledu pokoravanja vavilonskom caru ponašaju suprotno Božjem savetu. Gospod je preko Jeremije nagovestio da će ti lažni proroci biti predani u ruke caru vavilonskom i biti pogubljeni pred njihovim očima i to se proročanstvo doslovno ispunilo.

Bilo je i drugih lažnih proroka koji su stvarali konfuziju među Judejcima odvrćajući ih da se ne pokoravaju nalogu Božjem datom preko Jeremije. Ali je Bog izrekao osudu nad njima, najavljujući kazne koje su ih morale snaći zbog njihovog strašnog greha što su podsticali pobunu protiv Njega.

Upravo takvi ljudi pojavljuju se i danas, šireći pometnju i pobunu među narodom koji tvrdi da drži Božji zakon. Ali kao što je Božji sud neizbežno stizao lažne proroke, tako će i ovi zli saradnici sigurno primiti punu meru zaslužene kazne, jer Gospod se nije promenio. Oni koji proriču i šire lažna očekivanja ohrabruju time ljude da olako gledaju na svoje grehe. I kad se pojave strašne posledice njihovih prestupa, onda nastoje da, ako je ikako moguće, za nastale teškoće učine odgovornim one koji su ih savesno opominjali, upravo tako kao što su Judejci za svoju zlu sudbinu okrivljavali proroka Jeremiju.

Oni koji uporno nastavljaju u svojoj pobuni protiv Gospoda uvek će naći lažne proroke koji će opravdavati njihove postupke, laskajući im na njihovu propast. Lažnim rečima često se mogu steći mnogi prijatelji, kao što se to pokazalo u slučaju lažnih proroka, Ahava i Sedekije. Ovi lažni proroci, svojim navodnim revnovanjem za Boga, našli su mnogo više vernika i sledbenika nego pravi prorok koji je jednostavno i neuvijeno objavljivao Božju poruku.

Pouka iz držanja sinova Rihavovih

Bog je naredio Jeremiji da pozove sinove Rihavove u jednu odaju doma Gospodnjeg i da ih tu, postavivši vino pred njih, pozove da piju. Jeremija učini kako mu je Gospod naredio. Ali „oni rekoše: ‘Nećemo piti vina, jer Jonadav, sin Rihavov, otac naš zabranio nam je rekavši: ne pijte vino ni vi ni sinovi vaši dovijeka.’“

„Tada dođe riječ Gospodnja Jeremiji govoreći: Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: Idi i reci Judejcima i Jerusalimljanima: ‘Zar nećete da primite nauke da slušate riječi moje?’, govori Gospod. Izvršuju se riječi Jonadava sina Rihavova, koji zabrani sinovima svojim da ne piju vina i oni ne piju vina do danas, nego slušaju zapovijest oca svojega.’“

Ovde Bog upoređuje poslušnost Rihavovih potomaka sa neposlušnošću i buntovničkim duhom svoga naroda koji uporno odbija da prihvati Njegove reči ukora i opomene. Pokoravajući se zapovesti svoga oca, potomci Rihavovi odlučno odbiše da prestupe njegov zahtev. Dok sinovi Izrailjevi uporno ostaju neposlušni Gospodu. „A ja vam govorih za rana jednako,“ naglašava On,

„a vi me ne poslušaste. I slah k vama sve sluge svoje proroke za rana jednako govoreći: vratite se svaki sa zlog puta svoga, i popravite djela svoja i ne srljajte za drugim bogovima služeći im, pa ćete ostati u zemlji koju sam dao vama i ocima vašim; ali ne prigruste uha svojega niti me poslušaste. Da, sinovi Jonadava sina Rihavova izvršuju zapovijesti oca svojega što im je zapovijedio, a taj narod ne sluša mene. Zato ovako veli Gospod Bog nad vojskama, Bog Izrailjev, evo, Ja ću pustiti na Judejce i na sve stanovnike Jerusalimske sve zlo što izrekoh za njih; jer im govorih, a oni ne poslušaste, i zвах ih a oni se ne odazvaše.“

„A porodici Rihavovoj reče Jeremija: Ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: što slušate zapovijest Jonadava oca svojega i držite sve zapovijesti njegove i činite sve kako vam je zapovijedio, zato ovako veli Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: ‘Neće nestati Jonadavu sinu Rihavovu čovjeka koji bi stajao preda mnohom dovijeka.’“

Potomci Rihavovi su zasluženno pohvaljeni zbog svoje poslušnosti, dok je Božji narod uporno nastavio da odbija ukore i opomene svojih proroka. I zato što im je toliko govorio, a oni ne poslušaste; što ih je pozivao, a oni se ne odazvaše, Gospod je bio primoran da im najavi kazne koje se nisu mogle izbjeći. Jeremija još jednom naglasi reči kojima je sam Gospod pohvalio sinove Rihavove zbog njihove vernosti i blagoslovi ih u ime Njegovo. Na taj način Bog je Judejcima, kao svom narodu, stavio do znanja da bi se i njima vernost i poslušnost Njegovim zapovestima vratila u obilju blagoslova, kao što su potomci Rihavovi bili blagosloveni zbog poslušnosti zapovestima svoga oca.

Ako je tako tačno trebalo poštovati uputstva jednog dobrog i mudrog oca, koji je na taj način pronašao najbolji i najsigurniji put da svoje potomstvo zaštiti od zala neumerenosti, sa koliko većim strahopoštovanjem treba poštovati autoritet Onoga koji je neuporedivo uzvišeniji i svetiji od bilo kog čoveka! Kao naš Tvorac i Zakonodavac On je beskonačan u svojoj sili i strašan u svom sudu. U svojoj milosti On koristi sva moguća sredstva kako bi naveo ljude da uvide svoju grešnost i da se pokaju. Ako oni ipak nastave da prezrivo odbacuju ukore i opomene koje im On upućuje i da postupaju suprotno Njegovoj izričito objavljenoj volji, onda je propast neizbežna jer sreća i napredak Božjeg naroda zavise samo od Njegove milosti i stalne brige Njegovih nebeskih glasnika. On ne može da podržava i štiti narod koji odbacuje Njegove savete i prezire Njegove ukore.

Sve Božje opomene konačno odbačene

Jeremija je već bio lišen slobode zato što je caru i ostalim judejskim poglavarima verno prenosio reči opomene koje mu je sam Bog stavio u usta. Judejci nisu hteli da prihvate te ukore niti su dozvoljavali da ispravnost njihovih postupaka bilo ko dovodi u pitanje. S velikim gnjevom i prezirom odbacivali su svaku reč ukora i kazne koja im je najavljena ukoliko nastave u svojoj pobuni protiv Gospoda. Međutim, iako oni nisu hteli da poslušaju reči božanskog saveta, te reči nisu izgubile ni najmanje od svoje težine niti je Bog prestao da ukorava i da svojim kaznama preti onima koji su odbili da se pokore Njegovim zahtevima.

Gospod naredi Jeremiji govoreći: „Uzmi knjigu i napiši u nju sve riječi što sam ti rekao za Izrailj i za Judu i za sve narode, od kada ti počeh govoriti, od vremena Josijina do danas; eda bi čuo dom Judin sve zlo koje im mislim učiniti i vratio se svak sa svoga zloga puta, da bi im oprostio bezakonje i grijeh njihov.“

Iz ovoga se vidi kako Gospod nerado odbacuje svoj zabludeli narod. I da oni, kao narod, ne

bi potpuno izgubili iz svog sećanja toliko puta zanemarene Njegove ukore i opomene i toliko odlaganje najavljene kazne, On im daje jedan potpuni pregled njihove neposlušnosti i sve težih greha od vremena Josije pa sve do njihovih dana i ponovo im predočava najavljenju kaznu koja ih mora snaći zbog njihovih prestupa. Na taj način pružena im je još jedna mogućnost da uvide svoje bezakonje i da se pokaju. Iz ovoga jasno vidimo da se Bog ne raduje patnjama zabludelih u Njegovom narodu, već brine o njima saosećajnije nego najnežniji otac o svojoj neposlušnoj deci, pozivajući ih da se vrate svojoj prvobitnoj odanosti.

Pokoravajući se Božjoj zapovesti prorok Jeremija je sve poruke primljene od Gospoda izdiktirao svome pisaru Varuhu, koji sve to zapisa u knjigu (vidi: Jer. 36,4). Ta poruka predstavljala je ukor za mnoge grehe Judejaca i upozorenje na posledice koje će ih neizbežno snaći ako i dalje nastave svojim zlim putevima. Bio je to najusrdniji poziv da raskinu sa svojim gresima. Napisavši knjigu, Jeremija - koji je već bio zatočen u tamnici - poslao svog pisara da je pročita pred svim narodom okupljenim „u domu Gospodnjem u dan posni.“ „Ne bi li,“ još uvek se nadao prorok, „moleći se pripali ka Gospodu i vratili se svako sa svojega puta zloga, jer je velik gnjev i jarost što je Gospod najavio za taj narod.“

Pisar poslušao proroka i pročita svitak pred svim narodom Judejskim. Međutim, to nije bilo sve; on je pozvan da to pročita i pred knezovima. Oni su slušali sa velikim interesovanjem i na licu im se videlo da su uplašeni i zabrinuti dok su ispitivali Varuha kakvo je značenje ovog tajanstvenog pisma. Oni obećali da će preneti caru sve što se u spisu odnosilo na njega i njegov narod, ali pisaru dade savet da se sakrije, strahujući da će car, odbacivši svedočanstvo Božje upućeno preko Jeremije, nastojati da pogubi ne samo proroka, nego i njegovog pisara.

Kad su knezovi preneli caru što im je Varuh pročitao, on je naredio da mu se svitak odmah donese i pročita pred njim. Ali umesto da poslušao date opomene i zadržati pred opasnošću koja tek što se nije sručila i na njega i na njegov narod, on u izbezumljenosti i besu baci svitak u vatru iako su ga neki u koje je imao veliko poverenje preklinjali da to ne radi. Zatim se gnjev ovog bezbožnog monarha raspali protiv Jeremije i njegovog pisara i poslao po njih da ih odmah dovedu pred njega, „ali ih sakri Gospod.“ Pošto je car spalio sveti Spis, Jeremiji dade reč Gospodnja, govoreći: „Uzmi opet drugu knjigu i napiši u nju sve pređašnje riječi koje bijahu u prvoj knjizi, koju sažeh Joakim car Judin. A za Joakima cara Judina reci: Ovako veli Gospod: ti si sažegao ovu knjigu govoreći: zašto si napisao u njoj i rekao: doći će car vavilonski i zatrti ovu zemlju i istrijebiti iz nje ljude i stoku?“

Bog je u svojoj dobroti milostivo opominjao Judejce za njihovo dobro. „Eda bi“ - kaže saosećajni Tvorac - „čuo dom Judin sve zlo koje im mislim učiniti i vratio se svak sa svoga zloga puta da bih im oprostio bezakonje i grijeh njihov.“ Bog dugo ima sažaljenja prema ljudima u njihovom slepilu i izopačenosti. On njihovom pomračenom umu šalje svetlost u ukorima i pretnjama koje imaju za cilj da i najoholije navedu da uvide svoje neznanje i zažale zbog svojih greha. On želi da i one koji imaju veoma visoko mišljenje o sebi navede da ne budu zadovoljni svojim dostignućima, već da prisnijom povezanošću sa nebom teže sve većim blagoslovima.

Božja namera nije da grešnicima šalje glasnike koji će im laskati i ugađati njihovim željama. On ne šalje nikakve poruke o miru i spokojstvu da bi se neposvećeni uljuljkivali u kolevci telesne sigurnosti, već polaže teško breme odgovornosti na savest prestupnika i probada njegovu dušu oštrim strelama osvedočenja. Anđeli mu ukazuju na strašne kazne kojima mu Bog preti kako bi u njemu probudio osećanje krivice i naveo ga da uzvikne: „Šta mi treba činiti da se spasem?“ Ista ona ruka koja ljudsku silu baca u prah, osuđuje greh i posramljuje oholost i slavljublje - podiže pokajnike i ranjene uz pitanje najdublje saosećanja: „Šta hoćeš da ti

učinim?“

Kad čovek zgreši protiv svetog i milostivog Boga, ništa što on može da učini nije uzvišenije i plemenitije nego da se iskreno pokaje i da prizna svoje grehe u suzama i bolu svoje duše. To je ono što Bog traži od njega; On ne prihvata ništa manje od slomljenog srca i skrušenog duha. Ali Judejski car i njegovi dostojanstvenici u svojoj aroganciji i oholosti odbiše Božji poziv da se vrate sa svoga zlog puta. Oni nisu hteli da prihvate opomenu i da se pokaju. To je bila poslednja prilika koja im je tako milostivo ukazana. Bog je rekao da će ih, zato što su odbili da poslušaju Njegov glas, stići strašna osveta. Oni su odbili da poslušaju i Njegove najavljene kazne morale su da ih stignu, ali je Njegovim gnjevom posebno bio pogođen car koji se tako drsko podigao protiv Svemogućega.

„Zato ovako veli Gospod za Joakima cara Judina: neće imati nikoga ko bi sjedio na prijestolu Davidovu, i mrtvo tijelo će njegovo biti bačeno na pripeku obdan i na mraz obnoć. Jer ću pohoditi njega i sjeme njegovo i sluge njegove za bezakonje njihovo i pustiću na njih i na stanovnike jerusalimske i na Judejce sve zlo, za koje im govorih, ali ne poslušашe.“

Spaljivanjem knjige ovaj proces nije bio završen. Pisane reči oni su mogli lakše da se oslobode nego ukora i opomena koje su činile njen sadržaj i neizbežne kazne koje je Bog najavio buntovničkom Izrailju brzo su usledile. Ali je po zapovesti Božjoj i knjiga ponovo napisana. Reči Svemogućega i Večnoga nisu mogle biti uništene. „I uze Jeremija drugu knjigu i dade je Varuhu sinu Nirijevu pisaru, a on napisa u nju iz usta Jeremijinih sve riječi što bijahu u onoj knjizi koju sažeh Joakim car Judin ognjem; i još bi dodano k onima mnogo onakvih riječi.“

Pripadnike svog naroda Bog ne pohodi kaznama, a da ih prethodno ne opomene i pozove na pokajanje. On svim mogućim sredstvima nastoji da ih vrati poslušnosti i ne pohodi ih gnjevom za njihovo bezakonje dok im ne pruži sve moguće prilike za pokajanje. Da bi sprečili napore Božjeg proroka ljudi su ga u svom gnjevu bacili u tamnicu; ali Bog može da govori i kroz tamničke zidove i da korisnost svojih slugu učini još delotvornijom zahvaljujući upravo onim sredstvima kojima su progonitelji nameravali da ograniče njihov uticaj.

I danas mnogi preziru Božje ukore koji im se verno prenose u Svedočanstvima. Pokazano mi je da i u našim danima neki odlaze tako daleko da čak spale pisane reči ukora i opomene, upravo kao što je to učinio bezbožni Judejski car. Ali protivljenje Božjim pretnjama neće i ne može sprečiti njihovo ostvarenje. Prkoseći rečima Božjim, izgovorenim ili napisanim preko Njegovih izabranih oruđa, prestupnik samo izaziva Njegov gnjev, a svoju propast čini još izvesnijom. U srcu grešnika često se rasplamsava mržnja protiv onih koji su samo Bogom izabrana oruđa da im prenesu Njegove ukore. To je oduvek bilo tako; i danas postoji duh koji je progonio i utamničio proroka Jeremiju samo zato što se verno pokoravao reči Gospodnjoj.

Dok s prezirom odbacuju više puta ponovljene opomene, ljudi rado slušaju lažne učitelje koji laskaju njihovoj sujeti i jačaju ih u njihovom bezakonju, ali koji neće moći da im pomognu u dan nevolje. Izabrane sluge Božje treba hrabro i strpljivo da podnose sva iskušenja i patnje koje mogu da im zadaju napadi, zapostavljanja i lažno prikazivanje zbog vernog izvršavanja dužnosti koje im je sam Bog poverio. Oni uvek treba da imaju na umu da su i proroci u staro vreme kao i sam Spasitelj morali da podnose progonstvo i zlostavljanja zbog Reči Božje. Oni moraju očekivati da će naići na isto takvo protivljenje kakvo se ispoljilo u spaljivanju knjige Jeremijine napisane po nalogu Božjem.

Gospod svoj narod priprema za nebo. Karakterni nedostaci, upornost u nametanju svoje volje, sebičnost koja predstavlja pravo idolopoklonstvo, iznalaženje tuđih grešaka, mržnja i svadljivost izazivaju Božji gnjev i moraju da se iskorene iz naroda koji drži Njegove zapovesti.

Oni koji žive u takvim gresima obmanuti su i potpuno zaslepljeni lukavstvima sotoninim. Oni misle da žive u svetlosti, a ustvari pipaju po mraku. I među nama danas ima onih koji stalno gundaju, kao što ih je bilo i među Izrailjcima u Starom zavetu. Oni koji svojim nemudrim saosećanjem ohrabruju ozlojeđene u njihovoj pobuni, čije je samoljublje povređeno zasluženim ukorom, nisu prijatelji Bogu koji nikada ne pravda krivoga. Bog će pripadnicima svoga naroda upućivati reči ukora i opomene dokle god žive na ovom svetu.

Oni koji odvažno i hrabro staju na stranu pravde, zalažući se za potpuno potčinjavanje otkrivenoj Božjoj volji, ohrabrujući i druge u njihovim naporima da odbace svoje grehe, to su pravi prijatelji Gospodu, koji u ljubavi nastoji da zabludele u svom narodu ukoravanjem i savetima ispravi, kako bi ih očistio i oprao od svake poganštine i udostojio za svoje sveto carstvo.

U Jerusalimu je na vlast posle Joakima došao Sedekija. Ali ni novi car ni njegovi dvorani ni sam narod nisu bili nimalo spremniji da poslušaju reči Gospodnje izgovorene preko Jeremije. Haldejci počеше da opsedaju Jerusalim, ali su svoju vojsku za izvesno vreme morali da preusmere protiv Egipćana. Sedekija u to vreme posla jednog glasnika Jeremiji proroku, pozivajući ga da se pomoli Bogu za Judejski narod; ali je strašni prorokov odgovor glasio da će se haldejska vojska vratiti, nastaviti opsadu i razoriti grad. Tako im je Gospod pokazao da je ljudskom snagom nemoguće sprečiti i otkloniti božansku presudu. „Ovako veli Gospod: ‘Ne varajte se govoreći: otići će od nas Haldejci; jer neće otići. I da pobijete svu vojsku haldejsku, koja će ratovati protiv vas, i da ih ostane nekoliko ranjenika i oni će ustati iz svojih šatora i spaliti taj grad ognjem.’“

Smatrajući da je izvršio svoj zadatak, Jeremija je pokušao da napusti grad; ali ga je u tome sprečio sin jednog lažnog proroka, optuživši ga za pokušaj da pređe na stranu neprijatelja. Jeremija je nastojao da pobije tu lažnu optužbu, ali ga oni ipak zadržāše. Knezovi su spremno poverovali sinu lažnog proroka jer su mrzeli pravog proroka. Oni su očevidno verovali da je upravo on uzročnik propasti koju ne prestaje da proriče. U svom gnjevu, nemilosrdno ga izbiše i baciše u tamnicu.

Posle mnogo dana koje prorok proveđe u tamnici, car Sedekija posla da ga izvedu i u tajnosti ga zapita ima li neku poruku od Gospoda. Jeremija ponovi već dato upozorenje da će Judejci kao nacija pasti u ruke caru vavilonskom.

„Po tom Jeremija poruči caru Sedekiji: ‘Što sam ti skrivio ili slugama tvojim ili tome narodu, te me baciste u tamnicu? Gdje su vaši proroci koji vam prorokuju govoreći: neće doći car vavilonski na vas ni na ovu zemlju? Sada dakle poslušaj, care gospodaru moj, pusti preda se molbu moju; nemoj me vraćati u kuću Jonatana pisara, da ne umrem ondje.’ Tada zapovijedi car Sedekija da zatvore Jeremiju u trijem tamnice i da mu daju svaki dan po hljeb s ulice hljebarske, dokle traje hljeba u gradu. Tako ostade Jeremija u trijemu tamničkom.“

Ovaj bezbožni car nije se usudio da otvoreno pokaže svoju veru u proroka Jeremiju, ali strah ga je naterao da od njega tajno zatraži obaveštenja. Bio je ipak suviše slab da se suoči s negodovanjem svojih velikodostojnika i naroda ukoliko bi se pokorio volji Božjoj objavljenoj preko proroka. Najzad ljudi od autoriteta, ogorčeni na Jeremiju što im stalno proriče zlo, dođoše k caru i rekoše da prorok dokle god je živ neće prestati da proriče propast. On je neprijatelj naroda, naglašavali su oni; svojim rečima on slabi ruke vojnika i narodu donosi samo nesreću i zato ga treba osuditi na smrt.

Kukavički car je znao da su ove optužbe lažne, ali da bi odobrovoljio one koji su zauzimali visoke i uticajne položaje u narodu, pretvarao se kao da veruje njihovim lažima i predade Jeremiju u njihove ruke da učine s njim što hoće. Ohrabreni na taj način oni uzeše proroka i „baciše ga u jamu Maldije, sina Amelehova, koja bješe u trijemu tamnice, i spustiše Jeremiju u

jamu o užima; a u jami ne bješe vode, nego glib, i Jeremija se uvali u glib.“ Ali Bog mu je podigao prijatelje koji se kod cara najusrdnije zauzeše za njega tako da je bio ponovo vraćen u tamnički hodnik. Još jednom car potajno posla po Jeremiju i zatraži od njega da mu verno iznese namere koje Bog ima u pogledu Jerusalima. „A Jeremija reče Sedekiji: ‘Da ti kažem, nećeš li me pogubiti? A da te savjetujem nećeš me poslušati.’ Tada se car Sedekija zakle Jeremiji nasamo govoreći: ‘Tako da je živ Gospod, koji nam je stvorio ovu dušu, neću te pogubiti niti ću te dati u ruke ljudima koji traže dušu tvoju.’“ Još jednom je do carevih ušiju doprla vest opomene iz usta Jeremijinih: „Ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev: ‘Ako otideš ka knezovima cara vavilonskoga, živa će ostati duša tvoja, i grad ovaj neće izgorjeti ognjem, i tako ćeš ostati u životu ti i dom tvoj. Ako li ne otideš ka knezovima cara vavilonskoga, ovaj će grad pasti u ruke Haldejcima, koji će ga spaliti ognjem, i ti nećeš uteći iz ruku njihovih.’ A car Sedekija reče Jeremiji: ‘Ja se bojim Judejaca koji su prebjegli ka Haldejcima da me ne predadu u njihove ruke, te će mi se narugati.’ A Jeremija reče: ‘Neće te predati; poslušaj glas Gospodnji, koji ti ja prenosim, i dobro će ti biti i živa će biti duša tvoja.’“

Tako je Bog u svojoj milosti ispoljavao krajnje strpljenje. Da je čak i u tom posljednjem času bilo spremnosti da se potčine Božjim zahtevima, život mnogih Judejaca bio bi pošteđen i grad bi bio spasen od pustošenja. Ali car je smatrao da je otišao previše daleko da bi mogao da se vrati. Bojao se Judejaca, plašio se javnog ismejavanja, strepeo je za svoj život. Činilo mu se previše unižavajućim da, u tom posljednjem času, kaže narodu: „Prihvatam reč Gospodnju upućenu preko proroka Jeremije i ne usuđujem se da posle tolikih opomena nastavljam rat protiv neprijatelja.“

U bolu i suzama Jeremija je preklinjao cara da spase i sebe i svoj narod. Duboko zabrinut, uveravao ga je da za spasavanje bekvom nema nikakvog izgleda i da će sve njegovo blago pasti u ruke caru vavilonskom, a mogao bi da poštedi grad samo kad bi hteo. Ali on je pošao pogrešnim putem i više nije hteo da se vraća. Odlučio je da poslušava savete lažnih proroka i ljudi koje je u stvari prezirao i koji su se smejali njegovoj slabosti i spremnosti da popušta njihovim željama. Žrtvovao je plemenitu slobodu svoje muževnosti da bi postao nemoćni poklonik javnog mišljenja. Iako nije bio odlučan u nameri da čini zlo, nije imao ni smelosti da se hrabro založi za pravdu. Iako osvedočen da Jeremija govori istinu, nije imao moralne snage da poslušava njegov savet, nego je i dalje nastavio pogrešnim putem.

Sedekija je bio toliko slaba ličnost da se čak nije usudio ni da njegovi dvorani i narod saznaju za ovaj njegov susret sa prorokom; do te mere je strah od ljudi obuzeo njegovu dušu. Da je ovaj kukavički vladar izašao otvoreno pred svoj narod i javno dao izjavu da veruje u prorokove reči, koje su se već upola obistinile, koliko bi zla i pustošenja mogao da spreči! Trebalo je odlučno da kaže: „Hoću da poslušam Gospoda i da poštedim ovaj grad od potpunog uništenja. Ne usuđujem se da odbacim zapovesti Božje iz straha od ljudi ili da bih zadobio njihovo odobravanje. Ljubim istinu, a mrzim greh i hoću da poslušam savet Svemoćnog Boga Izrailjeva.“ Takvom odvažnošću on bi zadobio poštovanje naroda i oni koji su bili neodlučni u izboru između vere i neverovanja čvrsto bi stali na stranu pravde. Sama neustrašivost i ispravnost takvog ponašanja inspirisale bi njegove podanike divljenjem i odanošću. Oni bi ga svesrdno podržali u tome i nacija bi bila pošteđena neizrecivih patnji od požara, krvoprolića i gladi.

Međutim, Sedekijina neodlučnost bila je pravi zločin za koji je i on sam zajedno sa narodom platio strašnu kaznu. Neprijateljska vojska navalila je poput nezadržive bujice i potpuno opustošila grad. Porazene judejske čete završile su u potpunom rasulu. Cela nacija bila je pokorena. Sedekija je zarobljen i sinove su mu poklali pred njegovim očima. Zatim su mu

izvadili oči i dok su ga tako oslepljenog i okovanog u lance odvodili iz Jerusalima, čuo je samo bolne jauke i zapomaganja svog nesrećnog naroda i jezivu riku proždirućeg ognja koji je gutao njihove domove. U takvom stanju odveden je u vavilonsko sužanjstvo gde je uskoro bedno i završio. To su mu doneli zli saveti i njegovo uporno neverovanje.

I danas ima mnogo lažnih proroka kojima greh ne izgleda tako odvratan. Oni se žale da Božji vesnici svojim ukorima i opomenama bez potrebe uznemiravaju ljude, dok oni u isto vreme svojim prijatnim i varljivim učenjima uspavljaju grešnike u sudbonosnom spokojstvu i lagodnosti. Tako su i izopačeni sveštenici svojim laskavim porukama obmanjivali Izrailjce u vreme Starog zaveta. Njihova predskazivanja o blagostanju i miru bila su mnogo prijatnija nego poruke pravog proroka koji ih je pozivao na kajanje i potčinjenost.

U svom postupanju sa narodom sluge Božje treba da budu nežni i saosećajni kako bi svi videli da se oni ne rukovode sebičnim pobudama i da ne nalaze zadovoljstvo u tome da samo prete gnjevom u ime Božje. Ali se nikada ne smeju ustezati da ukazuju na grehe koji izopačuju takozvane vernike niti pak prestati da ih svojim uticajem odvrćaju od njihovih zabluda i upućuju na poslušnost Gospodu.

Oni koji nastoje da greh pokriju i da ga u očima prestupnika prikažu što manje odvratnim rade isto što i lažni proroci i osveta gnjeva Božjeg za takve postupke sigurno neće izostati. Lažni proroci su Jeremiju optužili da Judejcima, kao Božjem narodu, samo nanosi bol svojim strogim osudama i nastojali su da im podignu duh obećavajući im srećnu budućnost i smatrajući da ih ionako utučene ne treba stalno podsećati na njihove grehe i samo pretiti osvetom. Na taj način oni su podsticali narod da odbaci savet pravog proroka i da neprijateljstvo prema njemu bude što žešće.

Bog nikada ne opravdava krivoga. On nikome ne daje pravo da, prelazeći olako preko greha u Njegovom narodu, viče: „Mir, mir,“ kad On sam preko svog proroka jasno kaže: „Nema mira bezbožnicima.“ Oni koji podstiču pobunu protiv vesnika preko kojih sam Bog šalje svoje poruke ustaju protiv Njegove reči.

Neophodnost savesnog ukoravanja

Sledeće svedočanstvo koje mi je dato u poslednjoj viziji, 5. januara 1875. godine, pisala sam u svom šatoru između bogoslužjenja, na sastanku održanom pod šatorom u državi Vermont, u toku avgusta iste godine. Tu se izlaže duhovno stanje pojedinaca iz u januaru 1875. godine. Razvoj događaja u toku sledećeg leta u potpunosti je opravdao prividnu strogost datog svedočanstva. U toku septembra pročitala sam izvesne delove ovog svedočanstva tamošnjim vernicima i uz naše napore otpočeto je veliko delo; ipak, radi dobra tamošnjih vernika, a i ostalih, objavljujem to svedočanstvo i u ovom skromnom delu.

Duhovna tama preovlađuje i tamo gde bi trebalo da vlada samo Duh Božji. Samo malo njih koji su angažovani u ovom delu uviđaju neophodnost ličnih napora i lične odgovornosti u svakoj grani dela za koju su zaduženi. Malo je onih koji osećaju svetost dela u kojem saraduju. Oni to smatraju svojim uobičajenim poslom kao i u svakom drugom zanimanju.

I u srcu mnogih koji tvrde da znaju da je život mira i slobode samo život ispunjen ljubavlju i samopožrtvovanjem često preovlađuje sebičnost. Oni koji sreću traže u zadovoljavanju ličnih prohteva i sklonosti i gledaju samo svoj lični interes na pogrešnom su putu i neće osigurati sreću čak ni na ovom svetu. Svaki onaj ko je neveran u najmanjoj od svojih dužnosti neveran je i u

većim obavezama. Zanemarivanjem vernosti u manjim zadacima koji mu se povere on se pokazuje nesposobnim za veće odgovornosti, nespremnim da u delu bude svim srcem i da pred očima uvek ima samo slavu Božjeg imena.

Neki su uvek spremni da određuju dužnosti drugima i u potpunosti shvataju važnost njihovih odgovornosti, ali ni izdaleka ne uspevaju da tako rado uoče svoje obaveze. Lična odanost i individualna odgovornost neophodne su naročito u Zdravstvenom institutu (sada sanatorijum), u Uredu za publikacije, u Crkvi i u školi. Kada bi svaki od onih koji rade u ovim ustanovama željno osluškivao šta Isus od njega traži, umesto da stalno istražuje šta treba da radi ovaj ili onaj služitelj, bili bismo svedoci velike promene u svim granama dela. Kada bi svaki u svom srcu govorio: „Moje je da slušam Hristove pouke i da ih savesno izvršavam; moj zadatak niko ne može da izvrši umesto mene; svojom pažnjom drugi nikada ne mogu da nadoknade moje propuste,“ videli bismo kako delo Božje napreduje kao nikad do sada.

Upravo to zadržavanje, u očekivanju da drugi nešto učine, uzrok je duhovne slabosti. Čuvanje svojih energija duhovnom neaktivnošću najsigurniji je put da ih izgubimo. Od svih svojih slugu Hristos zahteva bezuslovnu poslušnost i dragovoljno potčinjavanje. U službi Hristu ne sme biti nikakvog zastajanja niti ugađanja sebi. Između Hrista i Velijara nema ništa zajedničko. Kako se malo odanosti i usrdnosti posvećuje delu Božjem!

Brat A u svom srcu nije posvećen Bogu. On ima sposobnosti i talente za koje će morati da položi račun pred Onim koji nam sve daje. Njegovo srce nije posvećeno i njegov život nije u skladu sa verom koju ispoveda; pa ipak, on je bio prisno povezan sa svetim Božjim delom više od dvadeset godina. Kakvu je svetlost imao, kakva preimućstva! Pružene su mu zaista izuzetne prilike da razvije pravi hrišćanski karakter. Na njega se zaista mogu primeniti reči koje je Hristos izgovorio kada je zaplakao nad Jerusalimom: „Kad bi i ti znao, bar u ovaj tvoj dan, ono što je za mir tvoj! Ali je sad sakriveno od očiju tvojih.“ A kazna gnjeva Božijeg samo što se nije sručila na tebe „zato što nisi poznao vremena u kojemu si pohođen!“

Brat B je sličnog duhovnog kova, samo nije do te mere prožet sebičnošću. I jedan i drugi „više mare za slasti nego za Boga.“ Njihov život ni najmanje ne odgovara hrišćanskom uzoru. U potpunosti im nedostaje stabilnost, umerenost i odanost Bogu. U životu brata B delo milosti i preporoda uvek je ostajalo samo na površini. On želi da bude hrišćanin, ali ne ulaže nikakve napore da zadobije pobedu nad samim sobom i da postupa u skladu sa svojim osvedočenjem u pogledu dobra i zla. Bog prihvata samo delo, a ne prazne reči i neostvarene namere.

Brate A, ti si slušao Reč Božju u ukorima, savetima i najusrdnijem preklinjanju punom ljubavi. Ali nije dovoljno samo slušati. „Budite izvršitelji riječi,“ kaže apostol, „a ne samo slušaoci, varajući sami sebe.“ Lako je zanositi se onim u šta svi veruju i vikati „Osana!“ kad je to masovni poklič; međutim, pravo hrišćanstvo se proverava i dokazuje u jednostavnosti svakodnevnog života kad nema nikakvih naročitih uzbuđenja ili zanosa. Tada se ljubav u tvom srcu hladi, tvoja revnost iščezava, a verske dužnosti i obaveze postaju ti odvratne.

Ti očevidno zanemaruješ da tvoriš volju Božju: „Vi ste prijatelji moji,“ kaže Hristos, „ako tvorite što vam ja zapovijedam.“ To je uslov koji je sam Hristos postavio, to je test kojim se proverava naš karakter. Osećanja su često varljiva, emocije nisu siguran pokazatelj jer su promenjive i podložne spoljnim uticajima. Mnogi su obmanuti oslanjanjem na senzacionalne utiske. Merilo vernosti je: šta činiš za Hrista? Kakve žrtve podnosiš? Kakve pobeđe zadobijaš? Pobeđena sebičnost, savladano iskušenje da se zanemari neka dužnost, potčinjena strast, spremnost na dobrovoljnu i radosnu poslušnost volji Hristovoj - to su mnogo veći dokazi da si dete Božje nego grčevito ispoljavanje nekakve pobožnosti i vere zasnovane isključivo na osećanjima.

Vi, i jedan i drugi, ispoljavate veliku odbojnost prema ukorima koji u vašem srcu uvek bude nezadovoljstvo i gundanje protiv Onoga ko je vaš najbolji Prijatelj, koji vam uvek želi dobro i koji u svemu zaslužuje vaše poštovanje. Odvojili ste se od Njega i zadajete bol Duhu Svetome ustajući protiv reči koje je On dao svojim slugama da osude vaše postupke. Ne prihvativši ove opomene odbacili ste Duha Božjeg, okrenuli se od Njega u svom srcu i postali potpuno bezbrižni i ravnodušni u svom ponašanju.

Brate A, ti si mogao steći dragoceno iskustvo u toku mnogih godina u kojima si bio blagosloven velikom svetlošću kojom je Bog obasjao tvoju životnu stazu. Čula sam glas koji je, govoreći o tebi, rekao: „To je nerodno drvo; zašto da ono svojim beskorisnim granama i svojom senkom pokriva zemljište koje bi moglo da zauzme neko plodno drvo? Poseci ga dakle; zašto zemlji da smeta?“ Zatim sam čula kako se slatki glas milosti usrdno zalaže za tebe govoreći: „Poštedi ga još malo. Hoću da okopam zemljište oko njegovog korena i da ga orezivanjem oslobodim nerodnih grana. Proverimo ga još jednom; ako i dalje ostane neplodno, poseci ga.“ I tako je nerodnom drvetu dato još malo vremena milosti, još malo vremena - da bi procvetalo i donelo rod. Hoćeš li da iskoristiš pruženu priliku? Hoćeš li da poslušаш opomene i savete Duha Svetoga? Hristove reči upućene Jerusalimu i Jevrejskom narodu kad su odbacili spasenje koje im je On tako milostivo ponudio upućene su u suštini isto tako i tebi: „Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslane k tebi, koliko puta htjedoh da skupim čeda tvoja, kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila, i ne htjeste.“ Hristos se najusrdnije zalagao i pozivao, ali je Njegova ljubav ostala potpuno neuzvrćena upravo od strane onih kojima je došao i koje je toliko nastojao da spase. I ti „u ovaj tvoj dan“ ne postupaš ništa bolje nego samoobmanuti i zaslepljeni Jevreji u svoje vreme. Mogao si da, koristeći blagosloveno preimućstvo i prilike, usavršiš svoj hrišćanski karakter; ali ti u svom buntovničkom srcu „ne htjede“ da se poniziš i da zaista obraćen živiš u poslušnosti Božjim zahtevima.

Osećanja nepomirljivosti i nezadovoljstva koja pojedinci stalno ispoljavaju zatrovala su i tvoju dušu, iako se nisi usuđivao da o tome otvoreno govoriš. Za izdavački ured i za sve koji rade u njemu bilo bi bolje da si ih napustio još pre mnogo godina. Što god je obilje svetlosti i privilegija koje si uživao bilo veće, tvoja iskrenost i ispravnost bivale su sve manje. Ugađajući telesnim željama svoga srca zanemarivao si izričite zahteve Reči Božje. Iako okružen opomenama i savetima sa svih strana, uz najočividnije dokaze da je Bog u ovom delu i da ti sve to govori Njegov glas, omalovažio si i odbacio ozbiljne ukore i u svojoj sebičnosti samovoljno nastavio svojim putem.

U tebi se ponekad jave strahovanja, ali još uvek ne shvataš svu bedu svog duhovnog položaja i težinu opasnosti u kojoj se nalaziš i uvek se ponovo vraćaš u isto stanje ravnodušnosti i sebičnosti. Tvoje kajanje nikada nije tako duboko da bi te dovelo do potpune reforme. Sve to ostaje samo na površini i ne dolazi do potpune promene, koja je za Boga jedino prihvatljiva. „Ko ide za mnom,“ kaže Hristos, „neće hoditi po tami.“ Ali ti si veći deo svog takozvanog hrišćanskog života proveo u tami jer, ne održavajući stalnu povezanost s nebom, ne primaš čistu svetlost koja dolazi preko Svetog Duha.

Da si u svakodnevnoj povezanosti sa Bogom ispoljavao ljubav prema dušama koje treba spasavati, izašao bi iz zatvorenog kruga svoje sebičnosti i postao usrdan radnik u vinogradu Gospodnjem. Uvideo bi da te savesno izvršavanje životnih dužnosti čuva od samoljublja i zadovoljavanja telesnih želja. Ti ne ulažeš nikakve napore da svakog dana stekneš poneko novo iskustvo. Trebalo bi da si danas čovek kome se može poveriti svaka odgovornost; međutim, sve čega si se do sada prihvatio nosi obeležje tvoje sebičnosti. Imaš veoma visoko mišljenje o svojim

umnim sposobnostima, mada se iz dugogodišnjeg iskustva nisi naučio istinskoj mudrosti.

Brat B je izrazito sujetan i lakomislen. On je mogao stalno da napreduje i da se razvija u blagodati, ali je za njega spoljni izgled bio važniji od unutrašnjeg ukrašavanja, odeće tihog i krotkog duha, što je pred Bogom prava dragocenost. Nevernici koji su radili u uredu i koji nisu imali svetlost sadašnje istine koju vi imate bili su mnogo savesniji i odaniji od vas obojice kojima se obraćam. Da ste marljivo sakupljali sa Hristom, neki od pomenutih bili bi danas s nama u istini. Ali vi ste svojim načinom življenja bili za njih samo kamen spoticanja. Bog na te nevernike gleda sa više samilosti i odobravanja nego na one koji tvrde da veruju u istinu, a odriču se Njega svojim delima. Vera koja se poput neke odeće oblači ili skida prema potrebi nije vera Hristova već samo falsifikat koji neće izdržati test proveravanja čak ni ovoga sveta.

Istinska vera se uvek ogleda u našim rečima i delima, u svakom postupku našeg života. Hristovi sledbenici religiju nikada ne treba da odvajaju od svojih poslova. To treba da ide uporedo i zapovesti Božje treba strogo primenjivati u svim pojedinostima svakodnevnog života. Svest da smo deca Božja daje nam uzvišeniju predstavu čak i o našim svakodnevnim životnim dužnostima i navodi nas da u svojim poslovima ne budemo lenji, a duhom da revnujemo. Takva vera izdržaće kritičko ispitivanje čak i onih koji joj nisu naklonjeni i pokazaće se da su njeni plodovi izuzetna savesnost i poštenje.

Svaki radnik u uredu treba da se oseća Božjim pristavom i da svoj posao radi savesno i pažljivo. Svaki od njih treba uvek da se pita: „Da li je to što sam učinio u skladu sa voljom Božjom? Da li zaslužuje odobravanje i pohvalu moga Iskupitelja?“ Biblijska vera uzdiže i oplemenjuje um tako da je Hristos prisutan u svakoj našoj misli. Svaki postupak, svaka reč, u svakom trenutku našeg života treba da nose otisak naše svete vere. Kraj svemu se naglo približuje i ne smemo stajati besposleni ni živeti u zadovoljstvima ovog sveta, suprotstavljajući se nameri Božjoj.

Sa Gospodom se nije šaliti. Oni koji prezrivo zanemaruju Njegovu milost i blagoslove „u ovaj (njihov) dan,“ dok im se pružaju mogućnosti i prilike, biće kao predmet gnjeva Božjeg izagnani u tamu najkrajnju. Stanovnike Sodoma i Gomora je zbog njihovih greha i bezakonja zaslužno stigao gnjev Svemogućega. I danas ima takvih koji na sličan način zloupotrebljavaju Božju milost i preziru Njegove opomene. Ali na dan Božjeg suda lakše će biti Sodomu i Gomoru nego onima koji se nazivaju hrišćanima, a obeščašćuju Hrista svojim neposvećenim životom. Takvi nagomilavaju protiv sebe veliki gnjev za dan strašnog suda.

Grešnici koji nisu imali tako veliku svetlost i preimućstvo kao adventisti sedmog dana biće pred Bogom u povoljnijem položaju zbog svog neznanja nego oni koji su bili prisno povezani s Njegovim delom tvrdeći da Ga ljube i da Mu služe, a ipak bili neverni. Hristove suze na gori Maslinskoj i bol koji je razdirao Njegovo srce prouzrokovani su nezahvalnošću onih koji su važili kao Njegov izabrani narod. On se neumorno trudio da ih spase od sudbine koju su sami izabrali, ali su oni, ne prepoznajući vreme svoga pohođenja, definitivno odbacili ponudu Njegove milosti. Dan milosti i privilegija koje su im bile date prolazio je, ali su oni do te mere bili zaslepljeni grehom da toga uopšte nisu bili svesni.

Gledajući kroz vekove budućnosti sve do svršetka ovozemaljske istorije i znajući sa kakvom će ravnodušnošću i nehatom većina uzvraćati na Njegovu ljubav i Njegove opomene, Hristos svima takvima upućuje reči najozbiljnijeg upozorenja da ne poznaju vreme svoga pohođenja. Kao što su Jevreji sami sakupljali mračne oblake osvete iznad svojih glava, i danas na isti način - propuštanjem pruženih prilika, ismejavanjem Hristovih saveta punih ljubavi i prezirom pa čak i mržnjom protiv Njegovih slugu zato što im oni govore istinu - mnogi navlače

na sebe žestinu gnjeva Božjeg.

Nema mesta na licu Zemlje gde je svetlost istine pripadnicima našeg naroda data u takvom izobilju kao u Čak ni stazu jerusalimskih stanovnika u Starom zavetu nisu obasjavali blistaviji zraci nebeske svetlosti. Ipak, oni odbijaju da u veri i poslušnosti idu tom blistavo obasjanom stazom služeći Bogu dan i noć. I zato što zanemaruju da slede svetlost otkrivenu preko Svetog Duha, oni u veri ostaju tako patuljasti i slabi. Energija i ljubav jačaju ako ih praktično primenjujemo u svakodnevnom životu i hrišćanske vrline se mogu razviti samo ako ih brižljivo negujemo.

Neophodnost porodične discipline

Duhovno stanje mnogih u je zaista zabrinjavajuće; to je naročito slučaj sa većinom mladih. Doseljavajući se sa porodicom u ovo mesto mnogi misle da oni na taj način za Crkvu neće predstavljati teret, već da će joj biti od koristi. Međutim, u većini slučajeva dešava se sasvim suprotno. Propust roditelja da pravilno disciplinuju svoju decu postaje izvor zla u mnogim porodicama. Mladi nisu na vreme ograničavani kao što bi trebalo. Roditelji se ne pridržavaju uputstava Reči Božje u tom pogledu i deca preuzimaju kormilo upravljanja u svoje neiskusne ruke. Ishod je u mnogim slučajevima takav da deca gospodare svojim roditeljima, umesto da budu pod njihovim autoritetom.

Roditelji su često slepi za pravo stanje svoje dece koja uspevaju da ih potpuno obmanu. Međutim, oni koji nemaju nikakve kontrole nad svojom decom ne vole da im drugi ispravljaju decu niti da ukazuju na njihove nedostatke u nameri da ih isprave. Napredak dela Božjeg u znatno je usporen zato što su mnogi roditelji u tu veliku skupštinu doveli svoju neposlušnu i nedisciplinovanu decu. Mnogi trajno zanemaruju dužnost da svoju decu vaspitavaju prema savetima datim u Reči Božjoj; međutim, upravo takvi najglasnije govore o nepobožnosti i nevaljalstvu mladih u, dok su upravo njihova deca svojim rđavim i zlim uticajem demoralisala mlade sa kojima se druže.

Roditelji ovakvih porodica nastoje da svoje teško breme prenesu na Crkvu. Oni su i došli sa pogrešnim nazorima. Oni, izgleda, očekuju da se Crkva, budući besprekorna, prihvati odgovornosti da njihovu decu - koju oni kao roditelji nisu u stanju da kontrolišu i obuzdavaju - učini hrišćanima. Na takav način oni se Crkvi nameću kao težak i mučan teret. Oni bi mogli da predstavljaju stvarnu pomoć za Crkvu kad bi potpuno odbacili svoju sebičnost u nastojanju da proslave Boga i da isprave greške koje su počinili u svom životu. Ali to i ne pokušavaju, nego se uzdižu u svojoj oholosti, spremni samo da kritikuju nedostatak duhovnosti u Crkvi, čija je najveća nesreća što među svojim članovima ima mnogo takvih koji su slični njima — koji predstavljaju samo mrtvi teret, koji su u srcu i životu potpuno neposvećeni i koji nastavljaju potpuno pogrešnim putem. Za napredak i duhovnu vitalnost naših ustanova smeštenih u velika je smetnja što stalno moraju da nose teret takvih koji u duhovnom pogledu predstavljaju samo bolesna i beživotna tela.

Kritikovanje onih koji nose teret odgovornosti

Crkva trpi štetu zbog nedostataka nesebičnih hrišćanskih radnika. Kad bi iz otišli

svi oni koji nisu u stanju da se odupiru iskušenjima i koji su suviše slabi da se i sami održe u veri, duhovna atmosfera u toj sredini bila bi mnogo čistija. Oni koji žive od trica tuđih propusta i nedostataka, koji se stalno tružu zaraznom atmosferom nehata i slabosti svojih suseda, stavljajući se na taj način u ulogu nekih uličnih čistača u Crkvi, nisu ni od kakve koristi za društvo kojem pripadaju, već samo teret za one kojima stalno zadaju udarce.

Crkvi nisu potrebni takvi koji predstavljaju samo teret, nego ozbiljni radnici; ne oni koji stalno iznalaze tuđe greške, nego graditelji Siona. U velikom srcu dela najviše su potrebni misionari - ljudi spremni da čuvaju tvrđavu, da čvrsto kao čelik ustaju u odbranu časti i ugleda onih koje je Bog postavio na čelo svog dela, dajući sve od sebe da podrže delo u svim njegovim ograncima, žrtvujući pri tom sve svoje lične interese, pa čak i sam život, ako to zatreba. Ali je, prema onome što mi je pokazano, veoma malo takvih kojima je istina u srcu i u duši, koji mogu da polože test Božjeg proveravanja. Mnogi na rečima prihvataju istinu, ali istina njih ne prihvata takve, jer ne pristaju da ih ona promeni u srcu i očisti od svake sebičnosti.

Neki od onih koji dolaze u da pomognu u delu, kao i mnogi koji su tamo već dugo članovi, moraće pred Bogom da polože težak račun zato što svojim samoljubljem i neposvećenim životom predstavljaju ustvari prepreku za razvoj dela.

Vera nema nikakvo spasonosno svojstvo ako karakter onih koji je ispovedaju ne odgovara onome u šta oni tvrde da veruju. Bog je milostivo dao veliku svetlost svome narodu u, ali i sotona ima svoj cilj i on svoje najveće napore usredsređuje upravo na veliko srce dela. On pridobija za sebe ljude i žene koji su sebični i neposvećeni i čini ih svojim stražarima da budno prate verne Božje slugе, da sumnjiče njihove reči, njihove postupke i njihove pobude i da kritikom i gundanjem osporavaju njihove ukore i opomene. Preko takvih on podstiče sumnjičenje i zavist, nastoji da oslabi hrabrost iskrenih vernika, da ugodi neposvećenima i da osujeti napore Božjih slugu.

Posredstvom nedisciplinovane dece sotona uveliko uspeva da zagospodari umom roditelja. Zapostavljanje roditeljske dužnosti predstavlja karakterističan greh mnogih koji svetkuju subotu. Sklonost ogovaranju i prepričavanju, „čula-kazala,“ sotona naročito koristi da seje razdor i svađu, da rastavlja i da potkopava veru mnogih u ispravnost našeg verovanja. Braća i sestre suviše često i to sa zadovoljstvom govore o propustima i greškama koje po njihovom mišljenju čine drugi, a naročito oni koji neustrašivo iznose poruku ukora i opomene koju im je sam Bog dao.

Deca ovih nezadovoljnika slušaju otvorenih ušiju i gutaju taj otrov nezadovoljstva. Roditelji na taj način slepo zatvaraju prilaze kroz koje bi istina mogla da dopre do srca njihove dece. Koliko je porodica u kojima su svakodnevni obroci „pravo vreme“ za sumnjičenje i ogovaranje. Oni kao da seciraju karakter svojih prijatelja i to iznose na trpezu kao naročitu poslasticu. Kleveta se pojavljuje kao slatki zalogaj i u ogovaranju učestvuju ne samo odrasli, već i deca. Na taj način Bog biva obeščašćen. Hristos kaže: „Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste.“ Prema tome, oni koji opadaju Hristove slugе, omalovažavaju i ruže i samog Hrista.

O imenima Bogom izabranih služitelja, bez ikakvog poštovanja, a u nekim slučajevima čak i sa otvorenim prezirom, govore oni čija je dužnost da te ljude podržavaju i da im drže ruke. Deca i mladi ne propuštaju da čuju prezrive primedbe svojih roditelja na račun svećanih opomena i ukora upućenih preko slugu Božjih. Oni razumeju prezrive šale i potcenjivačke izraze koji često dopiru do njihovih ušiju i to ih navodi da svete i večne interese stavljaju u istu ravan sa onim što je obično i ovozemaljsko. Ovakvim ponašanjem roditelji stvaraju nevernike od svoje dece već u samom njihovom detinjstvu. Takva deca bez ikakvog poštovanja ustaju protiv svakog Bogom

upućenog ukora i osude greha. Gde god u porodici postoji takvo zlo, neizbežno dolazi do duhovnog opadanja. A upravo ovakvi roditelji, zaslepljeni od sotone, često se s čuđenjem pitaju zašto njihova deca pokazuju sklonost neverovanju i sumnjaju u istinitost Biblije. Čude se zašto ih je tako teško pridobiti za moralne vrednosti i verske uticaje. Kad bi sami imali zdrav duhovni vid, shvatili bi odmah da je ovo žalosno stanje posledica upravo njihovog porodičnog uticaja, plod njihove zavisti i nepoverenja. I tako se u porodičnom krugu onih koji tvrde da su hrišćani odgajaju mnogi nevernici.

Mnogi nalaze naročito zadovoljstvo u zadržavanju na stvarnim ili uobraženim nedostacima onih koji nose teške odgovornosti u institucijama dela Božjeg. Oni gube iz vida ostvarene uspehe, koristi koje su rezultat neumornog rada i nesebične odanosti delu, dok neke prividne greške i posledice nečega što je već urađeno naročito naglašavaju, tvrdeći uobraženo da bi oni to učinili bolje i sa vidnijim rezultatima. Međutim, da je to njima bilo prepušteno, oni bi - zastrašeni teškoćama - odbili da se prihvate dužnosti ili bi upravljali daleko neopreznije od onih koji su, prihvativši se dela, nastavljali putem koji je Bog u svom providenju otvorio pred njima.

Za sve ono što u delu nije po njihovoj volji ovi nemirni brbljivci hvataju se kao lišaj za neravnine na površini stene. Zadržavajući se stalno na slabostima i propustima drugih oni sami duhovno sve više zakržljavaju. Oni moralno postaju potpuno nesposobni da uoče i priznaju ono što je kod drugih dobro i plemenito, što predstavlja nesebične napore i pravo junaštvo i samopožrtvovanost. Oni time ne postaju nimalo plemenitiji ni uzvišeniji u svom životu i hrišćanskoj nadi niti pak velikodušniji u svojim nazorima i planovima. Oni ne gaje u svom srcu bratoljublje koje treba da bude obeležje hrišćanskog života. Svakog dana sve više se izopačuju i postaju sve isključiviji u svojim predrasudama i u svojim nestvarnim pogledima. Sitničarstvo je njihov element i atmosfera kojom su okruženi pravi je otrov za mir i sreću hrišćanskog života.

Veliki greh pripadnika crkve uu tome je što ne žive u skladu sa svetlošću koju im je Bog dao preko svojih slugu. Svojim apostolima Hristos je rekao: „Koji vas prima, mene prima; a koji prima mene, prima i Onoga koji me je poslao.“ Ovim je jasno rečeno da oni koji odbacuju poruke slugu Božjih odbacuju ne samo Sina, nego isto tako i Oca.

On takođe naglašava: „U koji god grad uđete i ne prime vas, izašavši na ulice njegove recite: i prah iz grada vašega koji je prionuo za nas otresamo vam; ali ovo znajte da se približi k vama carstvo Božje. Kažem vam da će Sodomu biti lakše u onaj dan nego li gradu tome. Teško tebi, Horazine. Teško tebi, Vitsaido! Jer da su u Tiru i Sidonu bila čudesa što su bila u vama, davno bi se, sjedeći u kostrijeti i pepelu, pokajali. Ali Tiru i Sidonu biće lakše na sudu nego vama. I ti, Kapernaume, koji si se do nebesa podigao, do pakla ćeš propasti. Ko vas sluša mene sluša; i ko se vas odriče mene se odriče; a ko se mene odriče, odriče se Onoga koji je mene poslao.“

Kako je strašna ozbiljnost ovih reči! Koliko je važno da ne odbacujemo opomene i savete koje nam Bog upućuje preko svojih smernih oruđa jer, prezirući svetlost koju nam donose Njegovi glasnici, preziremo Spasitelja sveta, Cara slave. Mnogi uporno srljaju u tu opasnost i izlažu se Božjoj osudi i Njegovom gnjevu. Sa Svemogućim se nije šaliti. On ne dopušta da se Njegov glas nekažnjeno prezire.

Rđave posledice popustljivosti

Braća C i D ne doprinose napretku dela u što se od njih s pravom očekivalo. Da su

u smernosti i strahu Božjem savesno obavljali svoje dužnosti u Crkvi i u uredu, bili bi veliki blagoslov za delo Božje. Da su shvatili svoju odgovornost pred Bogom za vaspitanje i disciplinovanje svoje dece, mogli su da budu dostojan primer drugima. Ovoj deci je neophodno ne samo obrazovanje koje se stiče u školi, nego isto tako i domaće vaspitanje. Da bi svoje umne i moralne sposobnosti ravnomerno razvijali, potrebno je da ih uvežbavanjem jednako koriste. Da bi se formirao dobro uravnotežen karakter, potrebno je razvijati i fizičke i umne i duhovne sposobnosti.

Da bi se ovo postiglo, decu treba budno čuvati, negovati, ali i disciplinovati. Potrebni su strpljenje i umešnost da bi se mladi usmeravali na pravilan način. Izvesne negativne sklonosti treba pažljivo obuzdavati i nežno ukoravati, a misli stalno upućivati na dobro. Decu treba ohrabrivati u nastojanju da vladaju sobom i sve to treba raditi veoma oprezno, inače se željeni cilj neće postići.

Roditelji će se možda zapitati: „Ko je za ovo sposoban?“ Za to samo Bog može da ih osposobi; i ako Ga ne pitaju u molitvi i ne traže Njegovu pomoć i savet, njihovi naponi ostaće uzaludni. Ali molitvom, proučavanjem Svetih spisa i usrdnim revnovanjem sa svoje strane oni mogu da postignu takav uspeh u ovoj značajnoj i plemenitoj dužnosti i da im se uloženi trud stotruko nagradi. Ali roditelji u ogovaranju i brizi za spoljni izgled gube dragoceno vreme koje bi trebalo da posvete molitvi za mudrost i snagu od Boga, da bi izvršili svoju najsvetiju dužnost. Roditelji koji savesno razmišljaju o spasenju svoje dece trudiće se da im obezbede okruženje povoljno za razvoj hrišćanskog karaktera. To je skoro uvek u njihovoj moći. Izvor prave mudrosti iz koje mogu da crpe sva znanja neophodna u tom pravcu nalazi im se na dohvat ruke.

Sveto pismo, knjiga koja je tako bogata poukama, treba da bude njihov udžbenik. Vaspitavajući svoju decu u skladu sa uputstvima Reči Božje oni ne samo da njihove mlade noge upućuju na pravi put, nego se i sami stalno uče svojim najsvetijim dužnostima. Utisci koje um primi u mladosti najtrajniji su; koliko je stoga važno da ti utisci budu pozitivni i da prilagodljive sposobnosti mladih usmere u dobrom pravcu!

Neki roditelji, došavši u sa svojom decom prepuštaju ih u potpunosti brizi Crkve, kao da time skidaju sa sebe svaku odgovornost za njihovo moralno i versko vaspitanje. Brat i sestra C, kao i brat i sestra D, učinili su ozbiljan propust u vaspitanju i životnom usmeravanju svoje dece. Njihova deca likuju u svojoj slobodi da rade što god hoće. Oslobođena domaćih odgovornosti, ta deca preziru svako ograničenje. Život korisnog rada za njih je ropsko dirinčenje. Popuštanje u porodici učinilo ih je nesposobnim za bilo kakve dužnosti i, kao neizbežna posledica toga, oni se bune i protiv školske discipline. Prihvatajući žalbe svoje dece i verujući im, roditelji ih često sažaljevaju zbog navodnih bolova i muka koje su samo uobrazili i na taj način ih ohrabruju u zlu. Takvi roditelji mnogo puta nasedaju najobičnijim neistinama koje im podmeću njihova lažljiva deca. Nekoliko ovakve neobuzdane i pretvaranju sklone dece mogu da sruše svaki autoritet u školi i da demorališu mlade u našoj Crkvi.

Na nebu vlada savršeni red, savršena sloga i jednostupnost. Ako roditelji zanemare da svoju decu pravilno disciplinuju još ovde, kako mogu očekivati da takvi budu primljeni u društvo svetih anđela u sveti mir i harmoniju? Popustljivi roditelji koji opravdavaju ozbiljne propuste kod svoje dece pothranjuju buntovničke elemente koji unose razdor u društvo, potkopavajući autoritet i u školi i u Crkvi.

Vaspitanju dece je, kao nikad ranije, neophodno posvetiti budnu brigu i nadzor jer se sotona upinje svim silama da zavlada njihovim umom i srcem i da prisustvo Duha Božjeg potpuno odagna iz njihovih misli. Strašno stanje mladih današnjice predstavlja jedan od najizrazitijih

znakova da živimo u poslednjim danima, ali mnogi od njih propadaju upravo zbog pogrešnog stava i postupanja njihovih roditelja. Protivljenje svakom ukoru uhvatilo je dubok koren i neposlušnost je samo neizbežna posledica toga. Roditeljima nije po volji put kojim nastavljaju njihova deca, ali ne uviđaju zablude i svoje i njihove koje ih čine takvima kakvi jesu.

Ilije prvosveštenik je stavljao prigovore svojim sinovima, ali nije bio odlučan u nastojanju da ih obuzda. Bog je popustljivog i preosetljivog oca upozorio da njegova nemarnost ne može ostati nekažnjena, ali on čak ni tada nije shvatio značaj neodložnog iskorenjivanja ovog zla iz Izrailja. Trebalo je da bez odlaganja preduzme najodlučnije mere; ali umesto toga on je samo sa vidnom potčinjenošću rekao: „Gospod je, neka čini što Mu je volja.“ Da se probudio uvidevši svu težinu svoje nemarnosti, Izrailj bi bio spasen od poniženja i poraza i kovčeg Božji ne bi pao u ruke neprijatelja.

Bog osuđuje nemarno poigravanje sa grehom i bezakonjem, kao i neodgovorno i sporo razotkrivanje tog strašnog zla u porodicama onih koji ispovedaju hrišćanstvo. On upravo roditelje u velikoj meri smatra odgovornim za propuste i ludosti njihovog potomstva. Kletva i Božje kazne stigle su ne samo Ilijeve sinove, nego i njega samoga; i ovaj strašni primer treba da bude opomena roditeljima naših dana.

Dok posmatram opasnost položaja u kojem se nalaze naši mladi i ravnodušnost roditelja prema dobrobiti njihove dece, srce me zaboli od toga; anđeli tuguju i plaču u dubokom bolu. Mladi odlaze u svet, u ruke sotonine. Oni postaju sve manje podložni spasonosnom uticaju božanske milosti, a sve više drski i nepokorni, ispoljavajući sve više prezir prema svojim večnim interesima. Videla sam kako sotona podiže svoju zastavu u porodicama onih koji tvrde da su Božji izabranici; ali oni koji zaista hode u svetlosti treba da jasno uočavaju razliku između crne zastave neprijatelja i krvlju poprskane zastave Hristove.

Decu treba poučavati poukom i primerom. Svojim velikim i teškim odgovornostima roditelji treba da pristupaju sa strahom i drhtanjem. Najusrdnije molitve treba upućivati za božansku snagu i vodstvo u tom zadatku. Seme taštine i sebičnosti u srca dece u mnogim porodicama seje se još u njihovom najranijem detinjstvu. U njihovom prisustvu sa pohvalom se ističu njihova mala lukavstva i oštroumnosti o kojima se sa preterivanjem priča i drugima. Mališani to primećuju i postaju sve više važni u svojim očima. Oni se usuđuju da prekidaju starije u razgovoru i postaju nametljivi bez ikakvog stida. Laskanje i popuštanje razvija u njima sujetu i samovolju tako da najmlađi često gospodare celom porodicom, uključujući tu i oca i majku.

Sklonosti stečene ovakvim načinom vaspitanja ne mogu se iskoreniti kad dete poraste i počne zrelije da rasuđuje. Zajedno sa uzrastom rastu i ove sklonosti i ono što je kod deteta izgledalo oštroumno u ponašanju odrasle osobe postaje odvratno pa i nemoralno. Takvi teže da gospodare nad svima u svom okruženju i kad se neko usprotivi njihovim željama, oni se osećaju ožalošćenima i uvređenima. To je samo zato što im se u mladosti popuštalo u svemu umesto da su privikavani na samoodricanje, što je neophodno da bi se mogle podnositi teškoće i mučni napori koje život neminovno donosi.

Roditelji često razmaze svoju decu i mladima popuštaju jer im se čini da će na taj način lakše izlaziti na kraj s njima. Lakše je pustiti ih da idu svojim putem, nego suzbijati negativne sklonosti koje se tako snažno bude u njihovim grudima. Tako postupaju samo kukavice. Nemoralno je tako odbacivati odgovornosti jer će doći vreme kada će deca, čije su neobuzdane sklonosti na ovaj način prerasle u prave poroke, doneti sramotu i sebi i svojoj porodici. Oni u poslovni život polaze potpuno nespremni za iskušenja koje on sobom donosi, nedovoljno jaki da podnose nevolje i iznenađenja, podložni strastima, vlastoljubivi, nedisciplinovani i uvek spremni

da druge potčine svojoj volji; i kad im to ne pođe za rukom, onda smatraju da se ceo svet zaverio protiv njih i bune se protiv svega i svakoga.

Pouke primljene u detinjstvu, bile dobre ili rđave, ostaju trajno u duši. Karakter se formira i razvija u mladosti za dobro ili pak za zlo. U svojoj porodici se mogu očekivati i nezaslužene pohvale i laskanja; u tuđem svetu svako prima po svojim zaslugama. Oni koji su u roditeljskoj kući bili maženi, kojima su svi popuštali, sada svakog dana doživljavaju pravo mučenje jer su primorani da popuštaju drugima. Mnogima tek ovakvo životno iskustvo pokazuje njihovo pravo mesto u životu. Neuspesi, razočaranja i otvoreno mišljenje pretpostavljenih o njima tek ih tada primoravaju da shvate svoju pravu vrednost i da s poniženjem prihvate mesto koje im stvarno pripada. To je za njih surovo iskušenje kroz koje moraju proći, a mogli su biti pošteđeni toga da su bili pravilno vaspitani u svojoj mladosti.

Većina ovako nedisciplinovanih sukobljavaju se u životu sa svojom okolinom i doživljavaju neuspeh i tamo gde bi mogli da budu uspešni. Kada odrastu, ovakvi smatraju da ih drugi odbacuju zato što im ne laskaju i ne maze ih. Svoju osvetu oni onda iskaljuju u svom prkosnom stavu i gundanju protiv celog sveta. Okolnosti ih ponekad primoraju da se pokazuju poniznim, kakvi u stvari nisu, ali takvo držanje njima nije prirodno i svoj pravi karakter oni neizbežno pokažu pre ili kasnije.

Ako takvi steknu porodicu, oni u kući postaju tiranski gospodari puštajući potpuno na volju svojim sebičnim i nerazumnim sklonostima, koje su pred spoljnim svetom primorani da bar delimično prikrivaju. Oni koji su im potčinjeni ili na neki način zavise od njih osećaju sve propuste njihovog ranog vaspitanja. Zašto bi roditelji tako vaspitavali svoju decu da budu u stalnom ratu sa svima s kojima dolaze u dodir?

Vaspitanje koje takvi primaju u svom detinjstvu utiče i na njihov verski život. Žalosne razmirice koje se pokazuju tako pogubnima za napredak Crkve i koje su pravi kamen spoticanja za nevernike navodeći ih na sumnje i negodovanje, najčešće potiču od buntovnički nepotčinjenog duha koji je plod roditeljske popustljivosti u ranoj mladosti. Koliko je njih koji su doživeli brodolom u svome životu, koliko je zločina počinjeno pod uticajem neobuzdane strasti koja je mogla biti savladana u detinjstvu dok je um bio podložan uticaju i dok se srce moglo lako pridobiti za dobro i potčiniti volji nežne majke. Neuspeh u vaspitavanju dece osnovni je uzrok što tako mnogo njih doživljavaju moralni brodolom u svom životu.

Oni kojima se kao deci dozvoljava da idu sopstvenim putem nisu srećni. U nepotčinjenom srcu nema mira ni zadovoljstva. Um i srce moraju se disciplinovati pravilnim ograničavanjem da bi se karakter doveo u sklad sa mudro određenim zakonima koji vladaju našim bićem. Plodovi popuštanja su samo nemir i nezadovoljstvo. Tle srca, kao i zemljište u bašti, donosi samo korov i čkalj ako se ne zaseje dragocenim semenom cveća i ako mu se ne pokloni brižljiva nega i pažnja. Kako je u vidljivoj prirodi, tako je i sa ljudskim srcem.

Mladi u nalaze se u zaprepašćujućem stanju. Dok se pojedinci iz te skupštine opterećuju navodnom brigom za one koji zauzimaju odgovorne položaje iznalazeći njihove greške i gundajući protiv ukora, dajući izraza svojim sumnjama i prepričavajući što drugi treba da rade, oni sami su u duši okruženi gustom tamom, a deca su im istovremeno prepuštena sama sebi te ispoljavaju isti duh kao i roditelji. Takva sklonost ima za cilj da se ukinu sva ograničenja i svaki autoritet. Bog smatra odgovornim roditelje za sva zla i neposlušnosti mladih koji su pod njihovom brigom.

Sotona ima čudesan uspeh u ostvarivanju svojih planova. Ljudi od iskustva, očevi porodica, koji ispoljavaju tako tvrdoglavo protivljenje kad im se prepreči put, samim tim jasno pokazuju da

nisu u stanju da vladaju sobom. Kako takvi mogu da kontrolišu svoju decu koja, idući sopstvenim putem, preziru njihov autoritet i svako drugo ograničenje, kad se i sami bune protiv autoriteta Crkve i ustanova u kojima rade? Neki od ovih takozvanih hrišćana predaju se na taj način u ruke sotonu i postaju njegova oruđa. Ispoljavajući svoju nepokornost i stalno nezadovoljstvo, oni utiču i na druge da ustanu protiv istine. Dok na rečima ispovedaju istinu, oni prkosno ustaju protiv Svemogućega; i pre nego što uopšte postanu svesni težine svoga greha, oni su već ostvarili cilj neprijatelja. Utisak je ostavljen, mračna senka je bačena, strele sotonine su pogodile svoj cilj. Od malo kvasca zaista uskisne sve testo. Neverovanje se uvlači potajno i obuzima misli i onih koji bi inače prihvatili istinu u potpunosti.

U međuvremenu, ti koji tako grčevito rade za sotonu, gledaju spokojno na one koji srljaju u skepticizam i na koje ukori i najusrdniji pozivi nemaju nikakvog uticaja. Iako se pod uticajem tog zla upuštaju u neverovanje dublje nego što su se i sami usuđivali da idu, oni laskaju sebi da su, u poređenju sa pomenutima, ispravni i puni vrlina. Oni ne uviđaju da su ovi žalosni slučajevi plod njihovog neobuzdanog jezika i bezbožne nepokornosti i da su u iskušenje pali zahvaljujući upravo njihovom zlom uticaju. Oni su uzrok poteškoća; oni seju seme anarhije i neverovanja.

Nijedna porodica nema prava da u šalje decu koja nisu bila pod kontrolom svojih roditelja. Ovo nije mesto za decu čiji roditelji ne uvažavaju uputstva Reči Božje u pogledu vaspitanja i obrazovanja svoje dece. Takva deca bila bi samo sredstvo za demoralisanje mladih u ovom mestu, unoseći neslogu tamo gde treba da vladaju mir i napredak. Neka se takvi roditelji prihvate svog zanemarenog zadatka da svoju decu obuzdaju i disciplinuju pre nego što se usude da ih nametnu skupštini u

Mnogi su, zato što zanemaruju svoju decu, krivi pred Bogom isto tako kao što je bio i prvosveštenik Ilije i stići će ih kazna Božja kao što je i njega stigla. Slučaj brata B izuzetno je primetan. Ruka Božja u gnjevu i kažnjavanju ispružena je ne samo nad njegovom decom, nego i nad njim samim. Reč Božja bila mu je jasno izložena, ali su njeni saveti, opomene i ukori bačeni pod noge; na sve to on se nije obazirao i zato ga je stiglo zaslužno prokletstvo. Strašan je greh zanemariti vaspitanje svoje dece. Ne samo što su deca zbog toga izgubljena, nego se i roditelji - udaljujući se toliko od Boga da su izgubili svako osećanje svoje svete odgovornosti - nalaze u velikoj opasnosti da izgube večni život.

Lakoverni i popustljivi roditelji, za uputstvo i pouku vama citiram ovde nalog koji je u Bibliji dat za postupanje sa buntovnički nepokornim sinom: „Ko bi imao sina samovoljna i nepokorna, koji ne sluša oca svojega ni matere svoje, i kojega oni i karaše pa opet ne sluša. Neka ga uzmu otac i mati, i neka ga odvedu k starješinama grada svojega na vrata mjesta svojega. I neka kažu starješinama grada svojega: ovaj sin naš samovoljan je i nepokoran, ne sluša nas, izjelica je i pijanica. Tada svi ljudi onoga mjesta neka ga zaspu kamenjem da pogine; i tako izvadi zlo iz sebe, da sav Izrailj čuje i boji se.“

Veoma brižljivo treba paziti i na mlade i na starije koji rade u izdavačkom uredu da njihov uticaj ne bi bio takav da neutrališe i samu svrhu postojanja ove ustanove. Ako bilo ko od onih koji su tu zaposleni svojim uticajem odvoji nekoga od Boga i istine, ni za jedan trenutak se ne treba dvoumiti kako da se postupa sa takvim. Takve treba odmah ukloniti iz ureda jer oni odvede od Hrista umesto da sakupljaju s Njim. Oni su zaista sluge sotonine.

Ako među zaposlenima u uredu ima mladih koji su, ne poštujući roditeljski autoritet, bili nepokorni u svom domu, prezirući svaki savet i svako ograničavanje, na takvima je Božje prokletstvo koje će zbog njih pasti i na ustanovu, ako ih i dalje zadrži u službi pružajući im priliku da kvare mlade s kojima tu dolaze u dodir. Oni koji zauzimaju odgovorne položaje u toj

ustanovi odgovorni su i za uticaj koji se tu širi; i ako ravnodušno prelaze preko ponašanja svojih neposlušnih i nepokajanih radnika, oni postaju saučesnici u njihovom grehu.

Tu je bilo dosta prikrivanja zla i bezakonja. Bog traži da dođe do odlučne promene. Za rad u Njegovom delu treba između mladih birati takve koji su spremni da se, zahvaljujući učestvovanju u tom delu, poprave, oplemene i istinski uzdignu. U svakoj poverljivoj dužnosti traži se tačnost i potpuna odanost, a to naročito važi za veliko srce dela. Oni koji ispovedaju istinu dužni su da poput uvek budnih stražara neprekidno bdiju nad interesima dela Božjeg u našim ustanovama, čuvajući neopoganjenima i sebe i druge od svega što bi moglo da predstavlja duhovni otrov i zarazu.

Onima koji su zadojeni duhom nezavisnosti, a došli su u kao studenti u našu tamošnju školu, misleći da u svemu mogu da rade sve što hoće, treba bez odlaganja otvoriti oči i potčiniti ih odgovarajućoj disciplini. Ali naročito mlade koji stalno žive u treba uputiti da strogo poštuju postavljena pravila kako bi sačuvali svoju moralnu čistotu. One koji neće da se potčine ovim pravilima treba isključiti iz škole i onemogućiti im druženje sa onima koje bi samo demoralisali svojim rđavim primerom.

Roditelji koji žive u udaljenim mestima svoju decu i mlade šalju u da se tu vaspitavaju, verujući najiskrenije da će oni tu primiti pravu moralnu obuku i da neće biti izloženi zlim uticajima. Stoga je dužnost pokrovitelja naše škole da moralnu atmosferu održavaju čistom. Nedostatak pristojnosti i strogog poštovanja hrišćanskih vrлина u zapaža se među mladima i jednog i drugog pola. Neki od takvih, čija je moralna svest na niskom nivou, svojim ponašanjem utiču na mlade studente koji su došli iz udaljenijih mesta i kojima tu nedostaje preimućstvo roditeljskog saveta i zaštite. Ovome treba odmah posvetiti najveću pažnju jer je to pitanje od veoma ozbiljnog značaja.

Među mladima u ima pojedinaca koji svojim uticajem demorališu i druge. Oni očevidno misle da je ispoljavanje nezavisnosti i nepoštovanje roditelja vredno pohvale. Karakterne osobine takvih apostol Pavle tačno opisuje sledećim rečima: „Ali ovo znaj da će u poslednje dane nastati vremena teška. Jer će ljudi postati samoživci, srebroljupci, hvalisavi, ponositi, hulnici, neposlušni roditeljima, neblagodarni, nepobožni, bezosećajni, nepomirljivi, klevetnici, neuzdržljivi, surovi, nedobrovoljivi, izdajnici, nagli, naduveni, koji više mare za slasti nego za Boga.“

Uticaj ovakvih na ostale mlade u veoma je štetan. Njihovi razgovori i njihov primer zaslužuju samo prezir. Mladi stabilnog morala i uzvišenijeg hrišćanskog karaktera neće osećati nikakvu privlačnost za druženje s takvima i biće stoga potpuno van domašaja njihovog uticaja. Ali ima mladih i jednog i drugog pola koji nalaze zadovoljstvo upravo u društvu takvih. Sotona je postizao vidan uspeh u paralisanju duhovne osetljivosti pojedinaca koji su verovali u istinu, nastojeći da njihov um zbunjuje pogrešnim idejama sve dok nisu postali potpuno nesposobni da razlikuju dobro od zla. Tada su im došaptavane sumnje sračunate na to da potkopaju njihovo poverenje u izabrane slugе Božje i tako su gurnuti u potpuno neverstvo.

Kad bi mladi za svoje društvo birali one čiji život služi na čast njihovoj veri, izbegli bi mnoge ozbiljne opasnosti. Sotona stalno teži da upropasti one koji su neznalice u pogledu njegovih lukavstava, ali ipak smatraju da im nisu naročito potrebni ni molitva, ni saveti iskrenih i pobožnih prijatelja. Mnogi od mladih koji u dolaze s iskrenom namerom da žive hrišćanskim životom padaju pod uticaj takvih koji ih, pod plaštom prijateljstva, vode pravo u sotonine zamke. Neprijatelj ne dolazi uvek kao lav koji riče; on se često pojavljuje kao anđeo svetlosti ispoljavajući prijateljsko držanje i uvlačeći neiskusne u takva iskušenja kojima oni teško

mogu da se odupru. Svoje obmanjivačke ciljeve on ponekad podstiče i tako što kod neopreznih izazove sažaljenje, predstavljajući im se kao pravednik koji je bez razloga progonjen.

Sotona lako nalazi pomoćnike koji su uvek spremni da rade za njega. On u tom pogledu pokazuje veštinu usavršavanu vekovnim iskustvom. Da bi ostvario svoje zlude ciljeve, on se služi znanjem nagomilavanim u toku mnogih vekova. U svojoj neupućenosti, mladi se često sami stavljaju na raspolaganje sotonu da ih koristi kao svoje oruđe u zavodjenju i upropašćivanju drugih. Oni koji podležu sili sotoniskih obmana ne postižu time nikakvu sreću. Oni nikada nisu zadovoljni ni smireni. Puni su nezadovoljstva, mrzovoljni, razdražljivi, nezahvalni i uvek spremni na bunt. Takav je i mladić o kojem je ovde reč. Ali ako se iskreno pokaje i obrati, Bog mu sigurno neće uskratiti svoju milost. Iskupljujuća krv Hristova može da ga opere od njegovih greha.

Spasitelj sveta nudi zabludelim dar večnog života. Odziv na ponudu svoje ljubavi i praštanja On očekuje sa saosećanjem nežnijim od ljubavi koja pokreće zemaljskog roditelja da oprosti svome samovoljnom i nesrećnom, ali pokajničkom sinu. One koji lutaju On poziva: „Vratite se k meni, i ja ću se vratiti k vama.“ Ako grešnik uporno odbija da poslušna glas milosti koji ga poziva sa tako nežnim saosećanjem i ljubavlju, njegova će duša biti prepuštena da ostane u tami. Ako, zanemarujući sve pružene prilike, uporno nastavi svojim zlim putem, gnjev Božji snaći će ga kad to uopšte ne bude očekivao. „Čovjek koji po karanju ostaje tvrdoglav,“ kaže mudrac, „ujedanput će propasti, tako da neće biti lijeka.“ Ovaj mladić je veoma olako uzimao autoritet svoga oca i prezreo sva ograničenja. Strah Gospodnji je početak mudrosti i predstavlja sam temelj pravilnog vaspitanja. Oni koji su, imajući povoljne prilike, propustili da nauče ovu prvu i najveću lekciju, ne samo da su se sami diskvalifikovali za službu u delu Božjem, nego su i pravo zlo za okruženje u kojem žive.

Mudri Solomun ovako opominje mlade: „Sine moj, slušaj nastavu oca svojega, i ne ostavljaj nauke matere svoje; jer će ti biti vijenac od milina oko glave tvoje i grivna na grlu tvom. Sine moj, ako bi te mamili grešnici, ne pristaj... Premudrost više na polju, na ulicama pušta glas svoj; u najvećoj vrevi više, u gradu iznosi svoje besjede; bezumni, dokle ćete ljubiti ludost? I podsmjevačima dokle će biti mio podsmijeh? I bezumni dokle će mrziti na znanje? Obratite se na karanje moje: evo, izliću Duh svoj na vas, staviću vam do znanja riječi svoje.“

„Što zвах, ali ne htjeste, pružah ruke svoje, ali niko ne mari; nego odbaciste svaki savjet moj, i karanja mojega ne htjeste primiti; zato ću se i ja smijati vašoj nevolji, rugaću se kad dođe čega se bojite; kad kao pustoš dođe čega se bojite i pogibao vaša kao oluja kad dođe, kad navali na vas nevolja i muka. Tada će me zvati, ali se neću odazvati, rano će tražiti, ali me neće naći, jer mrziše na znanje i straha Gospodnjega ne izabraše; ne pristaše na moj savjet, i prezreše sva karanja moja. Zato će jesti plod od puteva svojih i nasitiće se savjeta svojih. Jer će lude ubiti mir njihov, i bezumne će pogubiti sreća njihova. Ali ko me sluša, boraviće bezbrižno i biće na miru ne bojeći se zla.“

U svim našim ustanovama u treba održavati red. Neposlušnost se ne sme tolerisati. Nijednog od onih koji su u detinjstvu poučavani u kući vernih roditelja i koji su imali preimućstva da upoznaju istinu pa ipak se bune protiv njenih učenja, ne treba zadržati u uredu za publikacije. Nijedna osoba koja sa omalovažavanjem i nepoštovanjem govori o našoj svetoj veri ne treba da radi u ovom svetom Božjem delu. Oni koji su dugo bili povezani sa ovom institucijom i imali velike mogućnosti da se upoznaju sa našom verom, a ipak ispoljavaju protivljenje prema istini, ne treba više zadržavati u uredu. Produžujući da zapostavljaju svetlost i omalovažavaju spasenje, njihov uticaj je protiv istine. Ta nezainteresovanost ima obeshrabrujući uticaj na veru drugih i udaljuje ih od Boga. Ove nepokajane i nepopravljive buntovnike ne treba ostaviti na

položajima koje mogu da zauzmu oni koji poštuju istinu i koji će pod uticajem Svetog Duha biti svim srcem vezani za ovo sveto delo.

Uticaj naših mladih u uredu nije ono što bi trebalo da bude. A i B zaista rade nasuprot interesima dela. Svojim rečima i ponašanjem oni izazivaju gnušanje nevernika i udaljuju ih od vere i od Hrista. Mladi koji ne slušaju opomene Reči Božje i omalovažavaju Svedočanstvo Njegovog Duha mogu da budu samo živo prokletstvo za ustanovu i treba ih što pre udaljiti iz nje.

Mlade koji svojim uticajem demorališu druge nipošto ne treba primati ni u naše škole. One koji se odaju bolesnoj sentimentalnosti i pohađanje škole koriste kao priliku za udvaranje i ukazivanje nedolične pažnje, treba najstrožije ograničavati. Autoritet se mora poštovati. Pravda i milost su sestre bliznakinje i uvek treba da idu zajedno.

Ako se ne preduzmu nikakvi naponi da se postojeće stanje u popravi, to će uskoro postati mesto gde se podstiču porok, raspusništvo i nemoral. Mogu li roditelji i oni kojima je poverena briga za naše ustanove mirno da spavaju dok sotona zaposeda misli i duše njihove dece? Bog se gnuša na grehe koji se gaje i prikrivaju u Crkvi, tolerišu u uredu i nalaze zaštitu pod roditeljskim krovom. Neka se roditelji i svi oni koji imaju bilo kakav autoritet najusrdnije založe da istrebe ovo zlo iz naših redova.

Mi živimo u poslednjim danima. Misleći upravo na ovo vreme, Jovan kaže: „Teško vama koji živite na Zemlji i moru, jer đavo siđe k vama i vrlo se rasrdio, znajući da vremena malo ima.“ Hristos je naše jedino utočište u ovim opasnim vremenima. Sotona deluje podmuklo i u tami. On lukavo zavodi Hristove sledbenike da izbegavaju krst i da se odaju zadovoljavanju telesnih želja i nemorala.

Vitalni interesi dela i institucije Crkve smešteni su u i sotona se bori protiv svega što doprinosi napretku dela Hristovog, a njegovu moć slabi. On revnosno stvara planove kako da potkopa delo Božje. On ne može da miruje nijednog trenutka kad vidi da pravda izbija na površinu. On ima legione zlih anđela koje bez odlaganja šalje na svako mesto gde nebeska svetlost dopre do nekog srca. Upravo tu oni postavljaju svoje zasede koje iz potaje budno hvataju u svoju mrežu sve neoprezne, bez obzira da li su to odrasli ljudi i žene ili pak deca.

Veliko srce našeg dela nalazi se u i kao što srce u ljudskom organizmu šalje krv u sve delove tela, tako i vodeći ljudi iz centrale naše Crkve utiču na celo telo vernika. Ako je srce u jednom telu zdravo, onda je zdrava i krv kojom upravo srce snabdeva organizam; ali ako je sam taj izvor nečist, ceo organizam posredstvom krvotoka, umesto zdravlja stalno prima otrove. Tako je i sa Crkvom. Ako u srcu dela postoji izopačenost, posledice toga pogađaju celu Crkvu i to se odražava u svim njenim granama i poduhvatima širom sveta.

Svoju delatnost sotona naročito usmerava protiv centrale naše Crkve. On ne šteti nikakvih napora u nastojanju da izopači ljude na odgovornim položajima, navodeći ih da iznevere poverenje koje im je ukazano. On navodi na sumnjičenje i zavist one čiji je zadatak da savesno vode delo Božje. Dok Bog kušanjem i proveravanjem ove svoje sledbenike osposobljava za njihove dužnosti, sotona čini sve što je u njegovoj moći da ih prevari i zavede da upropašćuju ne samo sebe, nego i mnoge druge i da svojim rđavim uticajem nanose štetu ovom velikom delu. Svim sredstvima koja mu stoje na raspolaganju on nastoji da uzdrma veru naroda Božjeg u glas opomena i ukora kojima Bog želi da očisti svoju Crkvu i unapredi svoje delo.

Sotona naročito nastoji da oslabi veru naroda Božjeg u Svedočanstva. Zatim sledi skepticizam u pogledu bitnih tačaka naše vere, koje predstavljaju stubove našeg stanovišta, a onda sumnja i u Sveto pismo i konačno put u propast. Kad obmanuti počnu da sumnjaju u Svedočanstva u koja su nekad verovali, sotona zna da se oni neće zaustaviti na tome i stoga

udvostručuje svoje napore sve dok ih ne navede na potpunu pobunu koja postaje neizlečiva i završava se propašću.

Sotona je uspeo da zadobije vidno preimućstvo u jer stražari u narodu Božjem nisu bili budni. Upravo oni ljudi čije bi napore Bog rado prihvatio da su bili u potpunosti posvećeni Njemu, prevareni su od strane neprijatelja, zapostavljaju svoje dužnosti i, umesto da budu pomoć i blagoslov za delo, pokazuju se samo kao strašan teret. Ovi ljudi, kojima je povereno čuvanje tvrđave, svojim izdajstvom samo što je nisu predali u ruke neprijatelja. Oni otvaraju vrata lukavom neprijatelju koji teži samo da ih uništi.

Ljudi sa iskustvom u delu videli su ruke koje krišom izmiču prevornice na kapiji tvrđave da bi sotona mogao da uđe, ali su i dalje ostali ravnodušni kao da ih se uopšte ne tiču posledice toga. Neki se, na žalost, čak i raduju tome, misleći da će u svetlosti toga izgledati manje njihove greške iz prošlosti zbog kojih se i ukazala potreba da se na odgovorna mesta koja su oni zloupotrebili dovedu drugi. Nedostatkom budnosti kod tih novih služitelja oni opravdavaju svoje ranije propuste jer se, eto, pokazalo da su i drugi isto tako nesavesni na dužnosti. Takvi ne shvataju da će ih Bog smatrati odgovornima za svako preimućstvo pruženo neprijatelju da uđe u tvrđavu. Za sve gubitke nastale zbog toga odgovornost pada na nesavesne stražare, koji svojom nemarnošću postaju saradnici neprijatelja u uništavanju duša. Ljudi na odgovornim položajima uvek treba da od Boga traže mudrost i vođstvo, a ne da se oslanjaju na sopstveni sud i znanje. Slično Solomunu kad je stupio na presto, i oni za svetlost i znanje treba najusrdnije da se mole Bogu i On će im to rado dati iz svog neiscrpnog izvora.

Bog želi da se u Njegovom delu radi promišljeno, a ne kao u nekakvoj igri na sreću. On želi da sve bude urađeno savesno i tačno kako bi On mogao da na to stavi pečat svoga odobravanja. One koji Ga ljube i hode u strahopoštovanju i smernosti pred Njim On će blagosloviti svojim vođstvom i stalnom povezanošću sa nebom. Radnicima koji se s punim poverenjem oslone na Njega On će podariti mudrost i snagu da isprave svoje slabosti i da svoje poslove u Njegovom delu obavljaju savršeno.

Moramo uzeti sve oružje Božje i biti spremni da se uspešno odupremo svakom nasrtaju neprijatelja. Njegova opačina i njegova svirepa moć često se ne uzimaju dovoljno ozbiljno. Kad ne uspe na jedan način, on zauzima novi položaj, menja taktiku, služeći se čak i čudima da bi obmanuo i uništio sinove ljudske. Mlade treba stalno i brižljivo upozoravati na njegovu moć, poučavajući ih strpljivo i uz molitvu kako da se odupru kušanjima koja će ih sigurno saletati u ovom životu. Treba ih učiti da se čvrsto drže Reči Božje i da pažljivo prihvataju savete.

Živa vera u zasluge raspetog i vaskrslog Iskupitelja provešće ih bezbedno kroz užarenu peć nevolja i iskušenja. Prisutnost Četvrtoga pratiće ih i u proždirućem ognju užarene peći, koji, zahvaljujući Njemu, neće ostaviti čak ni svoj zadah na njihovoj odeći. Mlade treba podsticati da Bibliju studiozno proučavaju i da imaju čvrste verske principe kako bi se održali u opasnostima kojima će neizbežno biti izloženi svi na zemlji u poslednjim danima ovozemaljske istorije.

Potpuna posvećenost

Sledeće svedočanstvo napisano je tokom januara 1875. godine, a njegovu istinitost potvrđuje i brat C, naglašavajući da mu je upravo ovo svedočanstvo donelo svetlost i nadu.

Brate C, ti si se otpadio i udaljio od Boga. Tvoji pogledi o onome što Bog traži od nas nikada nisu bili određeni i tačni. To što mnogi takozvani hrišćani idu pogrešnim putem nije

nikakav izgovor za tebe da zanemariš svoje dužnosti i da postaneš manje oprezan. Nisi se u potpunosti posvetio Bogu. Ne osećaš u potpunosti svoju zavisnost od Njega i zato podležeš iskušenjima i postaješ rob sumnji; okovi neverovanja drže u ropstvu tvoju dušu. Svojim takvim životom ti ne slaviš Boga. Naša vera ponekad ti se čini potpuno sumnjivom. Uzrok toga nalazi se u tebi samom. Istina i laž se na ovom svetu toliko mešaju da nije uvek lako utvrditi jasnu razliku između njih. Ali zašto onaj koji tvrdi da zastupa istinu ima tako malo snage? Zato što ne uviđa svoje neznanje i svoje slabosti. Kada bi, svestan toga, bio nepoverljiviji prema samom sebi, osetio bi koliko mu je potrebna božanska pomoć da bi se sačuvao od obmana lukavog neprijatelja. Mi treba da budemo delotvorni hrišćani, nesebični u srcu i životu, imajući u vidu uvek samo slavu Božjeg imena. O, kakav brodolom u veri — zatvorena usta i besplodan život — susrećemo na sve strane! „To je,“ kaže anđeo, „zato što su podlegli u iskušenju. Ništa nije tako štetno i pogubno za mir duše kao grešnost neverovanja.“

Ne treba da se predaješ očajanju misleći da moraš živeti i umreti u ropstvu sumnje i neverovanja. Opravdanje i snagu možemo naći u Gospodu. Osloni se na Njega; Njegovom snagom možeš pogasiti sve raspaljene strele neprijatelja i postati više nego pobednik. Još uvek možeš postati potpuno posvećen istinom ili, ako se odlučiš za suprotno, nastaviti u mraku neverovanja, izgubiti spasenje i izgubiti sve. Hodeći u svetlosti i izvršavajući naloge volje Božje mogao bi da pobediš svoju sebičnu prirodu.

Ti si spreman da daješ svoj novac na delo Božje, ali ne i samog sebe. Ne osećaš se pozvanim na takvu žrtvu koja uključuje i pristanak na preuzimanje brige; ne pokazuješ spremnost ni na kakve lične napore za Hrista ma koliko skromni oni bili. Bog će te stavljati na probe ponovo i ponovo sve dok ponizna srca i skrušena duha ne izdržiš Njegovo proveravanje i posvetiš se u potpunosti radu i službi Njemu. Tada ćeš moći da zadobiješ večni život. Možeš se razviti u potpunog čoveka u Hristu Isusu ili pak ostati duhovni patuljak ne zadobivši nijednu pobjedu. Za šta ćeš se opredeliti, brate moj? Hoćeš li da živiš životom samoodricanja i samopožrtvovanosti prihvatajući svoje dužnosti radosno i svim srcem, usavršavajući svoj hrišćanski karakter i boreći se za neprolaznu nagradu? Ili ćeš pak živeti samo za sebe i izgubiti spasenje svoje duše? Sa Bogom se nije šaliti. Hristos ne prihvata podeljenu ili samo delimičnu službu. On traži spremnost na sve, bez ikakvog uskraćivanja. On te je otkupio uz neizmernu cenu i s pravom očekuje da Mu sve što zatraži od tebe posvetiš kao dragovoljnu žrtvu. Ako Mu se potpuno posvetiš u srcu i životu, vera će zauzeti mesto sumnje, a potpuna predanost zauzeće mesto nepoverenja i neverovanja.

Brate moj, ti se nalaziš u velikoj opasnosti zato što si zanemario da potpunije sprovedeš zdravstvenu reformu i u svom životu i u svojoj porodici. Tvoja krv je nečista i ti je popuštanjem apetitu i ukusu još uvek truješ i još više razdražuješ. Ne daj se nikad nagovoriti da uzimaš nadražujuća sredstva jer se posledice toga odražavaju štetno ne samo na slabljenje fizičkih snaga, nego i na oštrinu uma. Stroga umerenost u jelu i piću i čvrsto pouzdanje u Boga poboljšaće tvoje fizičko, umno i moralno zdravlje. Ti si po svojoj naravi veoma razdražljiv. Nisi u stanju da vladaš sobom i u uzbuđenju često kažeš i učiniš nešto zbog čega se posle kaješ. U pomoć u borbi protiv svojih sklonosti i prohteva moraš pozvati odlučnost volje. Prilaze svojoj duši za prijem svetlosti i istine treba uvek da držiš otvorene. Međutim, kad si izložen nekom kušanju i proveri, u tebi se često probude predrasude i odmah ustaješ protiv svega što smatraš ograničavanjem tvoje slobode i gaženjem tvojih prava.

Reč Božja nam jasno iznosi istinu da u nama telesne sklonosti stalno ratuju protiv duhovnih. Apostol Petar nam stavlja u zadatak da se čuvamo „tjelesnih želja koje vojuju na

dušu.“ Svaki izopačeni prohtev postaje ratujuća strast. Popuštanje apetitu ugrožava ne samo telesno zdravlje, nego je često uzrok i bolesti duše. Telesne želje koje apostol pominje ne odnose se samo na prestup sedme zapovesti, nego na svako popuštanje prohtevima koje umanjuju fizičke snage i postaje ratujuća strast. Apostol Pavle naglašava da onaj koji hoće da zadobije naročite pobjede i ostvari velika dostignuća mora „od svega da se uzdržava“ - u svemu mora da bude umeren. Da bismo pobedili kao što je Hristos pobedio, moramo u svemu biti umereni, ne samo u jelu i piću nego i u svakom drugom pogledu. Bog nam je i u tom pogledu dao svetlost, ne da bismo se prema njoj odnosili tako nezainteresovano, nego da nam ona bude vođ i pomoć u svakodnevnom životu.

Ti treba da stičeš samosavlađivanje. Pouke koje je trebalo da naučiš u mladosti moraš da savladaš sada. Privikavaj se da umireš sebičnosti i sopstvenom „ja,“ nastoj da svoju volju potчиниš volji Hristovoj. Neophodan ti je dubok i potpuni preobražaj, ili ćeš, dragi moj brate, izgubiti večni život. Tvoja služba u delu Božjem mora biti usrdnija, potpunija i od sveg srca. Savršenstvo hrišćanskog karaktera ne možeš postići služeći Bogu samo onda kad za to osećaš naročitu sklonost, a zanemarujući to kad ti se tako ushte. U tvom životu mora doći do odlučne promene i moraš steći iskustvo sasvim drugačije od dosadašnjeg ili će tvoja služba ostati neprihvatljiva za Boga.

Naš nebeski Otac je prema tebi bio veoma milostiv i postupio je s tobom veoma nežno. Bolest i nemoć snašle su te u vreme kad si bio potpuno nespreman za smrt jer, propustivši da usavršiš svoj hrišćanski karakter, nisi bio moralno spreman za nebo. Sotona je bio tu da ti zadaje sve veću bol i da te uništi kao prestupnika. Ipak su usrdne i delotvorne molitve onih koji su se molili za tebe urodile plodom. Anđeli su bili poslani da budno bdiju nad tobom, da te zaštite od sile sotonine i da ti spasu život. Bog ti je u svojoj bezgraničnoj ljubavi produžio dane milosti i probe. Ne zbog neke tvoje dobrote ili vrlina, nego iz svoje velike milosti On je odgovorio na molitve upućene u veri. Tvoje proveravanje je produženo i pružena ti je mogućnost da ispraviš propuste iz prošlosti, da pobediš svoje karakterne nedostatke i da svoj život posvetiš Bogu, što On od tebe s pravom očekuje. Ti si emotivno ispoljio zahvalnost, ali nisi iskustvo onu istinsku poniznost i blagodarnost koje dolaze iz dubine srca i koje je Njegova beskrajna ljubav trebalo da probudi u tvojoj duši.

Nisi u dovoljnoj meri osetio koliko duguješ Bogu što ti je poštedeo život. Razlozima koji su potpuno beznačajni izgovaraš se da nemaš vremena za svoje verske dužnosti na koje svi moramo biti spremni uvek i pod svim okolnostima. Osećanje obeshrabrenosti nije nikakav izgovor pred Bogom za zanemarivanje bilo koje dužnosti. Ti si iskupljen krvlju Hristovom i ne smeš živeti samo za sebe. On traži od tebe sve što prema svojim mogućnostima možeš učiniti; tvoje vreme i snaga ne pripadaju tebi.

Bog je nagovestio da bi ti mogao da se pripremiš za aktivno učestvovanje u Njegovom delu, ali je neophodno da se tvoj um disciplinuje i privikne da radi u saglasnosti sa Njegovim planovima. Ti si mogao steći potrebno iskustvo da si hteo. Predočeno ti je da se moraš odreći svojih sklonosti, kao što ti je sam Spasitelj dao primer svojim životom. Ali ti se nisi stavio u položaj gde bi mogao da naučiš sve ono što je trebalo i što je zaista bitno da bi postao korektan radnik u delu Božjem. Moraš se prethodno bitno reformisati da bi Gospod mogao uspešno da te upotrebi kao svoje oruđe.

Brate C, za tebe je bila žrtva da napustiš svoju farmu jer takav život za tebe predstavlja uživanje. Ti u nisi došao po svom izboru. Nisi imao nikakvo predznanje o izdavačkoj delatnosti. Međutim, bio si odlučan da u svom radu činiš najbolje što možeš i u mnogome si

uspeo. Ali na tvom putu pojavio se ne jedan kamen spoticanja. Brat F ide pogrešnim putem u mnogo čemu, a ti nisi sačuvao svoju odanost Bogu, nego se ujedinjuješ s njim u duhu i nisi više slobodan od toga. Mnogim svojim postupcima koji nisu po volji Gospodu sve više se u duši odvajáš od Njega. Sotona je zadobio veliku moć nad tobom; ubrzo si krenuo klizavim putem i zapao bi u potpuno neverovanje da te bolest nije zaustavila u tome. To što ti je Bog produžio dane života, samo je Njegova velika milost. Ipak Mu se nisi u potpunosti predao. Tvoja upornost u sprovođenju sopstvene volje nije se potčinila ni smekšala. Ti treba da se iznova i u potpunosti obratiš. Postao si mrzovoljan i nestrpljiv, spreman da se odlučno odupreš svemu što je po tvom mišljenju usmereno protiv tebe. Čim bi neko povredio tvoju oholost, tvoja osećanja bi sevnula kao munja. To je, dragi moj brate, sve pogrešno. Sve to moraš pobediti u sebi ili će neprijatelj zadobiti pobedu nad tobom.

Patio si mnogo u svom srcu zato što rad na koji si pozvan u nikad nisi voleo; dok su ti misli i čežnje stalno bile usmerene na jer je tamo bilo tvoje srce, a tvoje telo treba da bude tamo gde je i tvoje srce. Bog ti je dao vreme kušanja i proveravanja, kako si prošao na tom ispitu? Trebalo je da prođeš kroz proces ispravljanja i glačanja, da se odstrane sve grubosti i neravnine iz tvog karaktera i da se tako pripremiš i udostojiš za carstvo nebesko. Kako je teško nepreporođenoj ljudskoj prirodi da pobedi svoje sklonosti, kako je ljudima teško da napuste laskave pozive ovoga sveta i da se iz ljubavi prema Hristu i blišnjima odreknu ličnih zadovoljstava da bi se potpunije posvetili službi Božjoj.

Brate C, ti delo Božje nisi prihvatio svim srcem. Nikada ti ono nije bilo preče od tvojih ličnih interesa niti si se životno povezao s tim. Da si bio naklonjen tome, mogao si vežbom naviknuti svoj um da pravilnije shvati značaj dela; ali ti si se do izvesne mere držao na odstojanju, nespreman da se prisnije povežeš sa delom uopšte, niti si pak pokušavao da se upoznaš s njegovim različitim ograncima.

Ti nisi dovoljno društven i ugladen kao što bi trebalo da budeš, a tvoj hladan i nepristupačan način ophođenja nije po volji Bogu. Dozvoljavaš svojim osećanjima da se tako lako uzbude. Nijedan čovek kojim vladaju njegova osećanja i koji se rukovodi trenutnim impulsima nije u stanju da ispravno obavlja bilo kakvu dužnost u delu Božjem. Tvoj um se mora prisnije povezati sa Bogom i ti se moraš u ljubavi i svojim interesima prisnije povezati s onima koji su angažovani u Njegovom delu ili nećeš biti ni od kakve koristi za napredak dela u Suviše si nezavisan i isključiv i stoga je neophodno da postaneš blaži i skloniji razumevanju mišljenja i osećanja drugih. Kao poslovan čovek i kao hrišćanin, ti bi mogao da učiniš velike usluge delu Božjem samo kad bi svoju volju i svoj život u potpunosti predao Njemu. Posvećujući se potpuno istinom treba da se u svojim mislima i stremljenjima uzdigneš iznad svih ličnih shvatanja i sebičnih interesa.

Ukazujem ti na život Hristov kao na savršeni uzor. Njegov život bio je pravo obeležje nesebičnog dobročinstva. Kakvu je žrtvu podneo za nas naš dragi Spasitelj da mi ne propadnemo, nego da imamo život večni! Ako nebo zadobijemo time što se odričemo svojih sebičnih interesa, onda je to zaista veoma jeftino. Možemo li dopustiti sebi da nastavimo sopstvenim putem, istržući se iz ruku Božjih samo zato što to više odgovara željama našeg nepreporođenog srca? Bog zahteva savršeno potčinjavanje i savršenu poslušnost. Večni život je za nas pretežniji od svega drugog. Još uvek možeš da uspostaviš prisnu povezanost s Bogom ako navališ da uđeš na uska vrata.

Ti nikada ne bi ni znao za svoje nedostatke da nisi bio doveden tamo gde su ti tvoji nedostaci pod uticajem okolnosti došli do izražaja. Otkako si došao u nisi se osećao

onako kako bi trebalo. Nisi se odvažno i svim srcem prihvatio dela, učinivši to svojim glavnim interesom. Težio si nezavisnosti, što nikad ne bi učinio da si bio svestan svog pravog položaja — da si samo učenik u privredi koji se uči kako treba raditi da bi se delo Božje unapredilo na najbolji način, da si đak koji teži da stekne znanje o nečemu što mu je još uvek nepoznato. Mogao si biti mnogo uspešniji da si se usrdnije zalagao da poslužiš Bogu kao delotvoran radnik.

Bio si suviše rezervisan. Nisi se prisnije povezivao s ljudima, angažovanim u raznim granama dela, nisi se s njima savetovao tako otvoreno i u prijateljskom duhu da bi došao do pravih saznanja. Da si tako postupio, mogao si biti mnogo delotvorniji pomoćnik. Suviše si se rukovodio sopstvenim rasuđivanjem i sprovodio u delo svoje lične nazore i planove. Među radnicima nije bilo sloge. Oni koji su mogli da ti pomognu nerado su prenosili svoje znanje na tebe zato što nisi znao da im se približiš u prisnijem ophođenju, a i zato što si se toliko rukovodio trenutnim impulsima i osećanjima da su se prosto plašili da ti priđu.

Spasitelju sveta su u carskim dvorovima, kao Sinu Božjem, svi anđeli ukazivali božanske počasti, ali je On ostavio svu tu slavu i svoje božanstvo zaogrnuo ljudskom prirodom, postavši na ovom svetu krotki i smerni Isus. Ostavio je sva bogatstva i slavu neba i postao siromah da bismo se mi obogatili Njegovim siromaštvom. Tri i po godine pešačio je od mesta do mesta kao putnik i beskućnik. A sebični ljudi se žale i gundaju kad se od njih zatraži da Hrista radi žrtvuju nešto od svog tako neznatnog zemaljskog blaga ili da rade na spasavanju duša za koje je On dao svoj dragoceni život. O, kakve li nezahvalnosti! Blagoslove iskupljenja znaju da cene samo oni koji su iz ljubavi prema Hristu spremni na samoodricanje i na svaku žrtvu. Svaka žrtva podnesena Hrista radi obogaćuje požrtvovanog i svaka patnja i oskudica podnesena radi onih koji su Njemu dragi povećava radost i sreću koju će pobednik naći na nebu.

Ti vrlo malo znaš šta je stvarna žrtva i istinsko samoodricanje. Tvoja iskustva u podnošenju teškoća i trošenju svojih snaga veoma su neznatna. Tvoje breme bilo je uvek lako, dok su drugi posrtali pod teretom teških odgovornosti. Mladiću koji Ga je zapitao: „Kakvo ću dobro da učinim da imam život vječni?“ Hristos je odgovorio: „Drži zapovijesti.“ U svom samopouzdanju mladić gordo odgovori: „Sve sam ovo sačuvao od mladosti svoje, šta mi još treba?“ Na ovog mladića, koji Mu je bio izuzetno drag, Isus pogleda sa dubokim sažaljenjem, znajući da će ga rečima koje će mu sad uputiti zauvek odvojiti od sebe. Ipak je dodirnuo tu najosetljiviju tačku njegove duše, rekavši: „Idi prodaj sve što imaš i podaj siromasima, i imaćeš blago na nebu; pa hajde za mnom.“ Mladić je želeo spasenje, ali ne toliko da bi se zbog toga odvojio od svog ovozemaljskog blaga. Odbio je Bogom postavljene uslove za dobijanje večnog života i otišao vrlo žalostan jer je svoje veliko imanje smatrao suviše dragocenim da bi ga dao u zamenu za večnu i nepropadljivu nagradu. Na svoje pitanje šta mora učiniti da bi se spasao, on je dobio pravi odgovor; ali u svom nepreporođenom srcu nije bio spreman da žrtvuje zemaljsko bogatstvo da bi postao Hristov učenik. Odlučio se da zbog nerazdvojne privrženosti ovozemaljskom blagu izgubi nebo. Koliko je njih koji i danas donose odluke slične izboru koji je odlučio sudbinu ovog mladog čoveka!

Kad se bilo kome od nas ukaže prilika da učinimo nešto za Hrista, kako bi željno i usrdno trebalo da učinimo sve što je u našoj moći da bismo postali Njegovi saradnici! Upravo ona iskušenja koja našu veru stavljaju na najtežu probu, tako da nam se čini da nas je i sam Bog napustio, treba da nas privedu još bliže Hristu, da sve svoje terete položimo pred Njegove noge i da tu nađemo mir koji nam On nudi u zamenu za sve ovo. Ti treba da se iznova obratiš, da se potpuno posvetiš istinom i da u duši postaneš krotak i smeran kao dete, oslanjajući se samo na Hrista kao svog Iskupitelja. Tvoja oholost i duh nezavisnosti sprečavaju blagotvorni uticaj Svetog Duha na tvoje srce i čine ga neosetljivim i tvrdim kao utrveni put. Mnoge velike pouke o veri još uvek

nisi naučio. Radost pobjede kakvu nikad do sada nisi iskusio možeš doživjeti samo onda kada se u potpunosti predaš Bogu i potpuno slomljena srca padneš pred Isusa. Kada se otvorenih očiju obazreš na svoju prošlost, videćeš da ti je upravo u najtežim trenucima, kad je u životu sve izgledalo zamršeno i bezizlazno, sam Isus bio tako blizu, nastojeći da te izvede na svetlost. Tvoj nebeski Otac bio je pored tebe, bdijući u svojoj bezgraničnoj ljubavi nad tobom tako budno kao livac kada pretapa i prečišćava dragoceni metal. Kada si mislio da si potpuno napušten, On je bio tako blizu da te uteši i održi. Mi Isusa retko vidimo upravo onakvim kakav On stvarno jeste i za prijem Njegove pomoći nikada nismo tako spremni kao što je On spreman da nam svoju pomoć ukaže.

Velike pobjede možeš zadobiti ako naučiš da put koji Providenje otvori pred tobom prihvatiš zahvalna srca i čvrsto rešen da - bilo u zdravlju ili bolesti, u izobilju ili u nemaštini - pred očima uvek imaš samo slavu Božjeg imena. Tvoje „ja“ još uvek živi i reaguje na svaki dodir. Da bi postao pobjednik u ime Hristovo i primio nagradu obećanu vernima, moraš dozvoliti da tvoje „ja“ bude raspeto.

Neophodnost usklađenosti i sloge

Duh Sveti ne može da boravi tamo gde među onima koji veruju u istinu postoji razdor i svađa. Ovakva osećanja, čak i kad nisu javno izražena, obuzimaju srce i izgone iz njega mir i ljubav koji treba da predstavljaju obeležje hrišćanske Crkve. To su plodovi sebičnosti u najpotpunijem smislu te reči. Ovo zlo može da se javi u obliku potpuno neopravdanog samoprecenjivanja ili nedolične žudnje za pohvalom i odobravanjem drugih, čak i onda kad je takvo odobravanje potpuno nezaslužno. Oni koji tvrde da ljube Boga i drže Njegove zapovesti moraju se potpuno osloboditi samouzdanja jer u suprotnom ne mogu očekivati blagoslov Njegovog božanskog odobravanja.

Da bi Zdravstveni institut napredovao i zaslužio odobravanje neba, tu se mora uzdizati moral i versko iskustvo. Popuštanje sebičnosti sigurno žalosti Svetog Duha i odgoni Njegov uticaj iz te ustanove. Lekari, ljudi iz uprave i pomoćno bolničko osoblje, svi treba da deluju skladno u duhu Hristovom, čineći jedan drugoga višim od sebe.

Apostol Juda kaže: „I tako razlikujući jedne milujte.“ Ovo razlikovanje ne treba da podstiče duh pristrasne naklonosti. U ispoljavanju naklonosti i odobravanja nikada se ne treba rukovoditi duhom: „Kako ti meni, tako i ja tebi.“ To je stav koji odgovara neposvećenima, ljudima ovog sveta, ali to nije po volji Bogu. To znači biti naklonjen nekome i laskati mu iz koristoljublja ili pristrasno biti na nečijoj strani da bi se obezbedila izvesna preimućstva. To znači popuštanjem pridobijati nečiju naklonost kako bi uživali veće poštovanje od drugih koji su dostojni poštovanja isto tako kao i mi sami. Teško je uvideti svoje zablude, ali bi trebalo da svi uvide da je duh zavisti, rivalstva, nepoverenja, iznalaženja tuđih grešaka i nesloge prava svirepost.

Mi nazivamo Boga svojim Ocem, tvrdimo da smo deca jedne porodice; ali kad pokazujemo sklonost da umanjimo značaj i ugled drugih da bismo uzdigli sebe, mi ugađamo neprijatelju, a žalostimo Onoga čiji smo, navodno, sledbenici. Nežnost i milosrđe koje je Isus ispoljavao u svom plemenitom životu treba da nam budu najbolji primer kako treba da se ophodimo prema svojim bližnjima, naročito prema onima koji su nam braća i sestre u Hristu.

Bog nas stalno obasipa obiljem svojih dobara, ali mi smo isuviše ravnodušni prema Njegovoj dobroti. Osvedočeni smo da nas On zaista ljubi ljubavlju večnom, a ipak imamo tako

malo ljubavi jedni prema drugima. Suviše smo strogi prema onima koje smatramo prestupnicima, a veoma osjetljivi prema najmanjoj osudi ili sumnjičenju u pogledu sopstvenog života.

Često se čuju razni nagoveštaji pa čak i oštre kritike na račun drugih, ali u isto vreme upravo ti koji iznose takve nagoveštaje i kritike slepi su prema sopstvenim nedostacima. Drugi mogu da vide njihove greške, ali oni sebe uopšte ne vide zato što stalno vode brigu o drugima. Blagoslovi koje kao Božje darove svakog dana primamo s neba trebalo bi da u našem srcu probude zahvalnost prema Njemu, koja bi nas navela da saosećamo i sa svojim bližnjima i da njihove interese i potrebe osećamo kao svoje. Razmišljanjem o dobroti koju nam Bog tako milostivo ukazuje možemo prilaze svojoj duši zatvoriti za kušanja i došaptavanja neprijatelja.

Božja ljubav prema nama pokazuje se svakog dana, a mi ipak tako olako uzimamo Njegovu milost i tako smo ravnodušni prema Njegovim opomenama. On nastoji da nas gane dokazima svoje nežnosti, ljubavi i strpljenja, ali mi jedva i primećujemo znake Njegove dobrote i tako teško primamo pouke ljubavi koje On želi da nam pruži. Neki, kao Aman, zaboravljaju sva dobra primljena od Boga, samo zato što je Mardohej pred njima i što nije pao u nemilost. Njihova srca su ispunjena neprijateljstvom i mržnjom više nego ljubavlju i duhom našeg dragog Iskupitelja, koji je i život svoj dao za svoje neprijatelje. Mi verujemo da smo deca istog Oca, očekujemo isti dom u večnosti, imamo istu uzvišenu veru i verujemo u istu poruku milosti, pa ipak se mnogi od nas svađaju među sobom kao neka svadljiva deca. Neki koji su angažovani u istoj grani dela Božjeg u stalnom su međusobnom neprijateljstvu i stoga su u neprijateljstvu sa Duhom Hristovim.

Ljubav prema pohvalama izopačuje srce mnogih. Oni koji rade u Zdravstvenom institutu često ispoljavaju duh kritike na račun prihvaćenih smernica rada i sotona im pomaže da za svoje ideje pridobiju i druge, koji ih zatim smatraju besprekornima dok okrivljuju one koji su potpuno nevini. Za svaku je osudu oholost koja navodi uobraženog da nalazi uživanje u taštini svojih ličnih dela, da se hvalisavo razmeće nekim svojim izuzetnim sposobnostima u težnji da unizi druge da bi uzdigao sebe, tražeći za sebe više počasti i slave nego što je hladno ljudsko srce spremno da oda Bogu. Hristovi sledbenici uvek treba da se rukovode uputstvima svoga Učitelja. On traži od nas da jedni druge ljubimo tako kao što On sve nas ljubi. Prava vera se zasniva na ljubavi prema Bogu koja nas navodi da volimo i jedni druge. Takva ljubav je puna blagodarnosti, smernosti, strpljenja, samopožrtvovanja, uzdržanja, milosti i praštanja. Ona posvećuje sav život i svoj blagotvorni uticaj stalno prenosi i na druge.

Oni koji ljube Boga ne mogu da gaje mržnju i zavist. Kada neprolazna ljubav kao nebesko načelo obuzima srce, ona se nezadrživo izliva i na druge, ne samo zato što su nam oni naklonjeni, nego zato što je ljubav princip našeg delovanja, princip koji oblikuje naš karakter, obuzdava nagone, potčinjava strasti, potiskuje neprijateljstvo, uzdiže i oplemenjuje osećanja. Ta ljubav se nikada ne ograničava samo na „mene i moje,“ nego svojom širinom obuhvata ceo svet, a visinom doseže do neba i u harmoniji je sa onom ljubavlju koja pokreće anđele. Takva ljubav, kad se neprekidno neguje u srcu, zaslađuje ne samo naš život, već oplemenjujuće deluje i na sve koji nas okružuju. Imamo li takvu ljubav, možemo biti samo srećni, bez obzira kakva nam je životna sudbina. Ako ljubimo Boga svim svojim srcem, moramo voleti i Njegovu decu. Ta ljubav je odraz Božjeg Duha. Ona je nebeski ukras koji duši daje istinsku plemenitost i dostojanstvo i naš život čini sličnim životu našeg Učitelja. Ma koliko dobrih osobina da imamo, ma koliko nas poštovali i smatrali plemenitima, ako nam duša nije krštena nebeskim darom ljubavi prema Bogu i bližnjima, nedostajace nam prava pobožnost i spremnost za nebo, gde sve odiše samo ljubavlju i skladom.

Neki koji su nekada ljubili Boga i svakodnevno nalazili uživanje u Njegovom odobravanju danas žive u stalnom nespokojstvu. Oni lutaju u mraku i magli očajanja jer misle samo na sebe. U težnji da po svaku cenu ugode samo sebi oni sve drugo smatraju sporednim. Bog je u svome providenju odredio da niko ne može biti zaista srećan ako živi samo za sebe. Radost našeg Spasitelja na ovom svetu sastojala se u neprekidnim naporima i stradanju za drugog, u nastojanju da druge usreći. I mi možemo biti srećni samo ako, sledeći Njegov primer, živimo na blagoslov svojim bližnjima.

Naš Gospod nas poziva da uzmemo Njegov jaram i nosimo Njegovo breme. Samo tako možemo biti istinski srećni. Pod teretom jarma i briga koje sami sebi namećemo nikada nećemo naći spokojstvo i odmor jer se spokojstvo i mir duše nalaze samo u prihvatanju jarma koji nam Hristos nudi. Oni koji žele da učine nešto veliko za Učitelja priliku za to mogu da nađu upravo tu gde se nalaze. Tu mogu, u potpunom zaboravu na sebe i u samopožrtvovanom zalaganju za druge, da čine samo dobro, šireći blistave zrake svetlosti svuda oko sebe.

Postoji velika potreba da se Hristovo saosećanje i naklonost ispoljavaju u svako doba i na svakom mestu, ali to nije ono slepo saosećanje koje ljude navodi da prelaze preko učinjenih greha dozvoljavajući da se delo Božje sramoti zlim postupcima, već ona ljubav koja predstavlja vladajuće načelo u životu, koja se prirodno izliva na druge u dobrim delima, imajući uvek na umu Hristove reči: „Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste.“

Zaposleni u Zdravstvenom institutu sarađuju u veoma značajnom delu. Za vreme Hristovog života na ovom svetu bolesni i stradalnici bili su predmet Njegove posebne brige. Kad je svoje učenike slao pred sobom u sela i gradove, rekao im je da uz propovedanje jevanđelja isceljuju i bolesne. Šaljući sedamdesetoricu, naredio im je da isceljuju bolesne, a tek onda da propovedaju da im se približilo carstvo Božje. Prvo im je trebalo povratiti fizičko zdravlje, kako bi se mogli pripremiti da prihvate duhovne istine koje su apostoli imali da im propovedaju.

Spasitelj sveta je više vremena i truda posvetio isceljivanju bolesnika od njihovih bolesti nego samom propovedanju. I Njegov poslednji nalog dat apostolima, kao Njegovim predstavnicima na Zemlji, bio je da isceljuju bolesne, stavljajući svoje ruke na njih. I kad se kao Gospodar ponovo vrati, On će sve one koji posećuju bolesne i ublažavaju patnje nevoljnika pohvaliti kao dobre i verne slugе.

Mi vrlo teško i sporo shvatamo od kolikog su značaja navodne sitnice i kakav uticaj mogu imati u spasavanju duša. U Zdravstvenom institutu oni koji žele da budu misionari mogu da imaju veoma široko i plodno polje rada. Bog ne želi da se bilo ko od nas ubraja u posebno privilegovane, u koje se gleda sa velikim iščekivanjima, dok se ostali zanemaruju. Isus je bio Veličanstvo neba, pa ipak se zaustavljao da ukaže pomoć i najprezrenijima, ne obraćajući ni najmanje pažnju na njihov izgled ili društveni položaj.

Oni koji su svim srcem u delu naći će u Zdravstvenom institutu dovoljno mogućnosti da rade za Gospoda ublažavajući patnje onih koji su povereni njihovoj brizi. Kad se pred svojim učenicima najviše ponizio opravši im svima noge, Hristos im je preporučio da se ugledaju na Njegov primer. Ta služba ima za cilj da im stalno predočava misao da se ne smeju uzdizati ni nad najmanjim između Njegovih sledbenika.

Oni koji ispovedaju našu uzvišenu veru, koji tvrde da drže Božje zapovesti i da očekuju skori Hristov dolazak treba da se razlikuju od ostalog sveta i da, kao narod osobit, čeznu za dobrim delima. Među osobenosti po kojima narod Božji u ovim poslednjim danima treba da se razlikuje od sveta ubrajaju se njihova poniznost i krotost. „Naučite se od mene,“ kaže Hristos, „jer sam ja krotak i smjieran u srcu i naći ćete pokoj dušama svojim.“ Tu se nalazi mir za kojim

mnogi čeznu i uzalud troše vreme i novac da bi ga stekli. Umesto da ambiciozno težimo da se izjednačimo s drugima u časti i položaju ili čak i da ih prestignemo, trudimo se da budemo smerni i svim srcem odani u službi Hristu. Duh samouzdanja i težnje za prvenstvom stvarao je svađu čak i među apostolima dok je još i Hristos bio s njima. Čuvši ih kako se prepiru oko toga ko će biti najveći među njima, Hristos je rekao: „Koji hoće da bude prvi neka bude posljednji od sviju i svima sluga.“

Kada je majka Zevedejevih sinova zatražila od Hrista da njeni sinovi budu posebno počastvovani sedeći jedan s desne, a drugi s leve strane Njemu u carstvu Njegovom, On je svojim odgovorom stvorio utisak da su slava i počasti u Njegovom carstvu sasvim suprotne počastima i slavi ovoga sveta. Svaki onaj koji želi da bude veliki mora da se ponizi i da služi svima, a koji hoće da bude gospodar, mora da bude sluga, kao što je i Sin Božji ovde bio samo sluga i služio sinovima ljudskim.

Spasitelj je takođe učio svoje učenike da ne žude za položajem i počasnim titulama. „A vi se ne zovite ravi... Niti se zovite učitelji... A najveći između vas da vam bude sluga. Jer koji se god uzdiže biće ponižen, a koji se ponizi, uzdignuće se.“ Zakonika koji Ga je upitao za uslove spasenja i večnog života Hristos je uputio na svete propise zakona datog na Sinaju: „Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom misli svojom... A blišnjega svojega kao samoga sebe.“

Na zakonikovo pitanje: „Ko je moj bližnji?“ Hristos je ispričao parabolu o milostivom Samarjaninu koja nas uči da nam je bližnji svako ljudsko biće kojem zatreba naša ljubav i naša bilo kakva pomoć. Patnici i nevoljnici svih društvenih slojeva su naši bližnji i kad saznamo za njihove potrebe, dužnost nam je da im pomognemo koliko god je to u našoj moći. Princip istaknut u ovoj paraboli je upravo ono čega Hristovi sledbenici uvek treba da se drže. Prvo iziđite u susret svakodnevnim potrebama nevoljnika i unesrećenih i ublažite njihove telesne bolove i patnje i tada ćete naići na otvoren prilaz njihovom srcu i mogućnost da u njega uspešno sejete dobro seme vere i vrline.

Da bismo bili srećni moramo težiti da izgradimo karakter sličan Hristovom. Jedna od istaknutih Hristovih osobenosti bila je Njegovo stalno samoodricanje i dobročinstvo. On je došao na ovaj svet ne da ugađa sebi. Prošao je čineći dobro i to je bilo Njegovo jelo i piće. Ugledajući se na Njegov primer, i mi možemo da budemo u svetoj zajednici s Njim; i trudeći se svakodnevno da podražavamo Njegov karakter i da Ga sledimo, postaćemo blagoslov za svet i osigurati sebi zadovoljstvo ovde i neprolaznu nagradu u večnosti.

Protivljenje savesnom opominjanju

Trećeg januara 1875. godine pokazano mi je da se za pristalice istine u Kaliforniji moramo još mnogo zalagati da bi Bog mogao da radi s njima i za njih. Mnogi laskaju sebi da su ispravni pred Bogom iako im načela istine nisu u srcu. Takvi mogu da postanu korisni u delu samo usrdnim i istrajnim nastojanjem da poslušaju savet Vernog Svedoka. Kao hladnim formalistima u duhovnom pogledu, Verni Svedok im se obraća sledećim rečima: „Znam tvoja djela da nisi ni studen ni vruć. O, da si studen ili vruć! Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih. Jer govoriš: bogat sam i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem, a ne znaš da si nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go. Savjetujem te da kupiš od mene zlata žeženog u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i

melem za oči, da pomažeš oči svoje da vidiš. Ja koje god ljubim one i karam i poučavam: postaraj se dakle, i pokaj se.“

Brate G, Bog u odnosu na tebe ima zadatak koji ti ne ispunjavaš. Tvoja duhovna snaga i tvoje napredovanje u milosti biće srazmerni tvojim dobrim delima i naporima koje iz ljubavi i radosna srca ulažeš za svoga Spasitelja koji je, ne ustežući se ni od kakve žrtve, čak i život svoj dao za tvoje spasenje. Tebi je svakako poznat nalog apostola Pavla: „Nosite bremena jedan drugoga, i tako ćete ispuniti zakon Hristov.“ Nije dovoljno samo ispovedati veru u zapovesti Božije, već to treba praktično pokazati delima. Ti si prestupnik zakona Božjeg jer ne ljubiš Boga svim srcem, svom snagom i svim umom svojim; niti pak - izvršavanjem ostalih šest zapovesti - ljubiš bližnjega svojega kao samog sebe. Više nego Boga ili bilo koga od svojih bližnjih, ti voliš sebe. Držanje Božjih zapovesti traži od nas više nego što si ti voljan dati. Da bi mogao da budeš oruđe u privođenju i drugih u poznanje istine, Bog traži od tebe dobra dela: samoodricanje, samopožrtvovanost i potpunu posvećenost dobru drugih.

Samo svojim dobrim delima ne može se spasti niko od nas, ali ni bez dobrih dela ne možemo biti spaseni. I kada, u ime Hristovo i Njegovom snagom, učinimo sve što je u našoj moći, možemo samo reći: „Mi smo neznatne sluge.“ Nemojmo misliti da smo učinili neke velike žrtve i da za svoj neznatan doprinos treba da primimo veliku nagradu.

U osećanju telesne sigurnosti i svoje lične pravde ti si kao u nekim gvozdanim lancima. Pokaj se i budi revnosniji u dobrim delima. Nesreća je što si saučestvovao sa nezadovoljnicima čiji je stav u suprotnosti sa delom koje je Gospod preko svojih slugu ostvario na toj obali. Poklonio si svoju ljubav zlim ljudima. Zato što u svom srcu nisi bio ispravan pred Bogom, nisi prihvatio svetlost koju ti je On uputio. U svojoj tvrdoglavosti i samovolji ustao si protiv ukora koje ti Bog u svojoj ljubavi upućuje. Znaš ti da je sve to istina, ali pokušavaš da zatvoriš oči pred činjenicom o svom pravom stanju pred Bogom. Bilo da poslušаш glas ukora i opomene koji ti Bog upućuje i popraviš se ili pak da nastaviš svojim pogrešnim putem, ti ćeš jednog dana shvatiti šta si izgubio zauzimajući tako prkosan stav i ratujući protiv slugu Božjih. Iznenađujuća je tvoja ogorčenost protiv starešine H. On se zaista žrtvovao i mnogo namučio u zalaganju za delo Božje na toj obali. Ali ti si, iako neposvećen u srcu i životu, imao smelosti da u svom slepilu, zajedno sa I i J, postupaš tako svirepo sa tim slugom Božjim. „Ne dirajte u pomazanike moje,“ kaže Gospod, „i prorocima mojim ne činite zla.“ Nije nimalo beznačajno to što si ti učinio protiveći se ljudima koje je sam Bog poslao da narodu prenose svetlost i istinu. Čuvaj se da svojim uticajem ne odvrćaš duše od istine koju Bog šalje preko svojih izabраниh slugu jer može da te zadesi teško prokletstvo.

Sotona te je koristio kao svog agenta u došaptavanju sumnji i ponavljanju nagoveštaja i kleveta već začetih u jednom neposvećenom srcu koje je Bog želeo da očisti od te prljavštine. Ali ti nisi prihvatio nikakve pouke ni ispravljanja, odbio si ukor i nastavio svojim putem. Takvim sumnjičenjem i gundanjem koren gorčine zatrovao je srca mnogih koji su na taj način dovedeni u položaj da ukori koje Bog upućuje preko Svedočanstava uopšte ne dopiru do njih. Odgovornost za krv tih duša pada na tebe i takve sa kojima si se udružio.

Bog nam je, kao svojim slugama, dao zadatak. On nam je dao poruku koju treba da objavimo Njegovom narodu. Već trideset godina mi primamo Reči Božjih poruka i opomena i prenosimo ih Njegovom narodu. Te ozbiljne odgovornosti prihvatamo sa strahom i drhtanjem, uz mnoge molitve i duboko razmišljanje. Kao Božji izaslanici, često u Hristovo ime najusrdnije opominjemo duše i pozivamo ih da se izmire s Bogom. Opominjemo pripadnike Božjeg naroda ukazujući im stalno na opasnosti koje im prete. Sam Bog nam je poverio ovaj zadatak. U kakav

se, stoga, položaj stavljaju oni koji neće da poslušaju Bogom upućene reči saveta i opomene zato što ih one sprečavaju na njihovom putu i osuđuju njihova zla dela? Ako si potpuno osvedočen da preko nas ne govori Bog, zašto u skladu sa takvom svojom verom ne raskineš svaku vezu s narodom koji je, navodno, u tako velikoj zabludi? Ako si na svoje postupke bio pokrenut Božjim Duhom, ti si u pravu, a mi u zabludi. Bog ili poučava svoju Crkvu, ukorava i osuđuje njene prestupe i jača njenu veru ili ne. Ovo je delo Božje ili nije. Bog nema ništa zajedničko sa sotonom. Moj rad za poslednjih trideset godina nosi pečat Božji ili pečat neprijatelja. Ovde nema ništa polovično, nikakvog nagađanja. Svedočanstva su delo Duha Božjeg ili pak delo neprijatelja. Svrstavajući se protiv slugu Božjih, ti radiš ili za Boga ili za đavola. „Po rodovima njihovim poznaćete ih.“ Kakav ili čiji pečat nosi tvoje delo? Rezultate tvog rada treba zaista kritički razmotriti.

Nije nikakva nova pojava da se neko - obmanut od arhiobmanjivača - svrsta na stranu koja radi protiv Boga. Razmotri kritički svoj put pre nego što se usudiš da i dalje nastaviš njime. Jevreji su pali kao žrtva samoobmane. Odbacili su učenje Hristovo zato što je On razotkrio tajne njihovih srca i ukoravao njihove grehe. Izbegavali su svetlost iz straha da se ne vide njihova zla dela. Više su voleli tamu nego svetlost. „A sud je ovaj,“ kaže Hristos, „što vidjelo dođe na svijet i ljudima omilje više tama negoli vidjelo, jer njihova djela bijahu zla.“ Jevreji su u svom odbacivanju Hrista išli sve dalje, sve dok u svojoj samoobmanutosti nisu došli do zaključka da, raspinjući Ga, Bogu službu čine. To su bile neizbežne posledice njihovog odbacivanja svetlosti. Tebi preči opasnost od slične obmane. Bilo bi dobro, brate G, da radi spasenja svoje duše dobro razmotriš kakav će biti kraj puta kojim sada ideš. Bog svoje delo može da nastavi i bez tebe, ali ti ne možeš bez Njega. On nikoga ne prisiljava da veruje. On pred ljude iznosi svetlost, a sotona iznosi tamu svojih zabluda. I dok obmanjivač stalno viče: „Ovde je svetlost, ovde je istina,“ Isus kaže: „Ja sam istina; Ja imam riječi vječnoga života; Ko ide za mnom neće hodati po tami.“ Bog nam pruža dovoljno dokaza da svoju veru utvrdimo na strani istine. Ako se u potpunosti predamo Bogu, izabraćemo svetlost, a odbaciti mrak. Ako pak odlučimo da po svaku cenu održimo nezavisnost svog nepreporođenog srca, ne dopuštajući da nas Bog ispravlja, onda ćemo kao i Jevreji uporno nastaviti da sprovodimo svoje namere i svoje ideje i pored najjasnijih dokaza, izlažući se isto tako velikoj opasnosti kao i oni, i u svojoj slepoj zaludenosti možemo odlaziti isto tako daleko kao i oni, a ipak laskati sebi da radimo za Boga.

Brate G, nećeš dugo ostati tu gde si sada. Staza kojom si pošao odvaja se od pravog puta i udaljuje te sve više od naroda koji Bog kuša i proverava da bi ga prečistio za konačnu pobjedu. Ili se moraš potpuno ujediniti sa Crkvom, nastojeći usrdno da odgovoriš na Hristovu molitvu, ili ćeš sve dublje tonuti u neverovanje. Tačku za tačkom sve više ćeš sumnjati u prihvaćeno verovanje Crkve, postajući sve odlučniji u svom mišljenju i srlajući u sve dublju tamu u pogledu dela Božjeg za ovo vreme, tako da ćeš na kraju svetlost nazivati tamom, a tamu svetlošću.

Sotona ima veliku moć da zbuni i u svoju zamku uhvati one koji ne cene svetlost i preimućstva koja im Bog u svom providenju daje. Um onih koji se potčine kontroli neprijatelja, umesto svetlosti i istine, stalno naginje zabludi i duhovnoj tami. Ako sotonu pružiš i najmanji povod, on će tražiti sve više nastojeći budno da stečenu prednost maksimalno iskoristi za svoje ciljeve i da uništi tvoju dušu.

Brate i sestro G, vi se oboje izlažete velikoj opasnosti. Vi prezirete ukore. Da su vam umesto ukora upućivane reči odobravanja, da ste bili pohvaljivani i da vam se laskalo, vaš stav u pogledu verovanja u Svedočanstva bio bi sasvim drugačiji. I u ovim poslednjim danima ima takvih koji slično Jevrejima u vreme starih proroka viču: „Govorite nam mile stvari; prorokujete

prijevaru.“ Ali to nije moj zadatak. Bog me je postavio da ukoravam Njegov narod; ali kao što je sigurno da je sam Bog stavio na mene ovo teško breme, isto je tako sigurno da će sve one kojima je ova poruka namenjena smatrati odgovornim za način na koji postupaju s njom. Sa Bogom se nije šaliti i svi oni koji preziru Njegovo delo primiće platu po delima svojim. Ja nisam sama izabrala neprijatnu dužnost. To mi neće doneti nikakvo odobravanje niti pohvalu od ljudi. To je rad koji će samo malo njih znati da cene. Ali oni koji moj rad čine dvostruko težim svojim lažnim prikazivanjem, zlobnim sumnjičenjem i neverovanjem, podstičući na taj način predrasude u srcu drugih protiv Svedočanstava koja Bog preko mene šalje i ograničavaju uspeh moga rada, moraće da zato polažu račun pred Bogom; dok ću ja nastaviti svoje delo ukoliko providenje i moja braća otvore put preda mnom. U ime moga Iskupitelja i Njegovom snagom činiću sve što je u mojoj moći. Hoću da opominjem i savetujem, da ukoravam i ohrabrujem upravo onako kako mi Duh Božji naloži, bez obzira da li će ljudi to poslušati ili ne. Moje nije da ugađam sebi, nego da činim volju svog nebeskog Oca, koji mi je poverio ovaj zadatak.

Hristos upozorava svoje sledbenike: „Čuvajte se lažnih proroka koji dolaze k vama u odijelu ovčijem, a unutra su vuci grabljivci. Po rodovima njihovim poznaćete ih. Eda li se bere s trnja grožđe, ili s čička smokve? Tako svako drvo dobro rodove dobre rađa, a zlo drvo rodove zle rađa. Ne može drvo dobro rodove zle rađati, ni drvo zlo rodove dobre rađati. Svako drvo koje ne rađa dobre rodove, sijeku i u oganj bacaju. I tako, dakle, po rodovima njihovim poznaćete ih.“ Ovo je najsigurniji test za prepoznavanje i ti ga, brate G, slobodno možeš primeniti ako hoćeš. Nema potrebe da ostaješ u neizvesnosti i sumnji. Sotona je uvek spreman da ti podmeće sve moguće sumnje, ali ako su tvoje oči otvorene u veri, naći ćeš dovoljno dokaza za veru. Međutim, Bog nikada ne otklanja ni sve uzroke za sumnju. Oni koji rado borave u atmosferi sumnji, većitog ispitivanja i neverovanja mogu da imaju to nezavidno preimućstvo. Bog onima koji iskreno traže daje dovoljno dokaza za verovanje, dok će onaj koji se okreće od težine dokaza, samo zato što ima i takvih pojedinosti koje svojim ograničenim umom ne može da objasni, biti ostavljen u ledeno hladnoj atmosferi neverovanja, većitog istraživanja i sumnji i doživeti u svojoj veri pravi brodolom. Biti radije na strani sumnje nego na strani verovanja ti, izgleda, smatraš nekom vrlinom. Isus nikada nije pohvalio neverovanje niti je ikad preporučio sumnju. Svojim čudima On je Jevrejskoj naciji pružio očevidne dokaze o svom mesijanstvu, ali je ipak bilo i takvih koji su, smatrajući sumnju vrlinom, odbacili pružene dokaze i u svakom dobrom delu tražili ponešto za kritikovanje i osudu.

Rimski kapetan koji je želeo da mu Hristos isceli slugu osećao se nedostojnim da mu On uđe u kuću; njegova vera u Hristovu moć bila je tako jaka da je u svojoj molbi naglasio: „Reci samo jednu riječ i ozdraviće sluga moj.“ „A kad ču Isus, zadivi se i reče onima što idahu za Njim: Zaista vam kažem: ni u Izrailju tolike vjere ne nađoh. I zato vam kažem da će mnogi od istoka i zapada doći i sjećeće za trpezu s Avramom, i Isakom, i Jakovom u carstvu nebeskome; a sinovi carstva izagnaće se u tamu najkrajnju; ondje će biti plač i škrgut zuba. A kapetanu reče Isus: Idi, i kako si vjerovao neka ti bude. I ozdravi sluga njegov u taj čas.“

Ovde je Isus uzdigao veru nasuprot sumnji i pokazao da se sinovi Izrailjevi spotiču upravo zbog svog neverovanja koje ih navodi da odbace tako veliku svetlost i da će to konačno izazvati njihovu osudu i potpuni poraz. Tomi, koji je izjavio da neće verovati dok ne stavi prst svoj u rane od klinova i ruku svoju u ranu od koplja, Hristos je pružio tražene dokaze, a zatim je njegovo neverovanje ukorio sledećim rečima: „Pošto me vidje, povjerovao si; blago onima koji ne vidješe a vjerovali.“

U ovom veku mraka i zabluda ljudi koji tvrde da su Hristovi sledbenici često misle da po

svojoj volji mogu da prihvate ili pak odbace sluge Gospodnje i da nikad neće biti pozvani da za to polože račun pred Bogom. Na to ih navodi samo mrak neverovanja. Razboritost takvih pomućena je njihovim neverovanjem. Oni vrše nasilje nad svojom savešću, izneveravaju sopstveno osvedočenje i slabe svoje moralne sile. Oni prema sebi sude i o drugima.

Kada je slao sedamdeseticu svojih učenika, Hristos im je naredio: „A kad u koji grad ili selo uđete, ispitajte ko je u njemu dostojan i ondje ostanite dok iz tog mjesta ne izađete. A ulazeći u kuću, pozdravite prisutne govoreći: Mir kući ovoj! I ako bude kuća dostojna doći će mir vaš na nju; ako li ne bude dostojna, mir će se vaš k vama vratiti. Ako vas ko ne primi niti poslušati riječi vaših, izlazeći iz kuće ili iz grada onoga otresite prah s nogu svojih. Zaista vam kažem: Lakše će biti zemlji Sodomskoj i Gomorskoj u dan strašnoga suda nego li gradu onome.“ Upozorio je, takođe, da se čuvaju od ljudi jer će ih predavati na sudove i bičevati po zbornicama svojim.

Srca ljudi ni danas nisu blaža ni nežnija nego što su bila u vreme kada je Hristos bio na Zemlji. Oni će činiti sve što je u njihovoj moći pomažući velikom neprijatelju da što grublje postupi sa slugama Hristovim, kao što su postupali i sa Hristom dok je bio na Zemlji. Šibaće ih jezikom opadanja i laži. Kritikovaće ih i optuživati upravo zbog onih napora koje preduzimaju po Njegovom izričitom nalogu. Rukovodeći se zlonamernim sumnjičenjem podmetaće im proneveru i nepoštenje tamo gde je sve ispravno i gde se ogleda savršena besprekornost. Slugama Božjim biće pripisivani sebični motivi i onda kad je potpuno očividno da ih On sam vodi i da su spremni čak i život svoj dati za napredak Njegovog dela, ako On to zatraži. Oni koji najmanje rade i najmanje ulažu u delo Božje prvi su u izražavanju nepoverenja u čestitost onih slugu Božjih koji su po svom položaju odgovorni za finansijsko poslovanje u ovom velikom delu. Oni koji imaju puno poverenje u delo Božje spremni su i na rizik ulažući svoja sredstva za napredak istog i njihov duhovni napredak biće srazmeran njihovim delima vere. Reč Božja je naše merilo, ali kako je malo njih koji se tim rukovode? Naša vera će malo značiti za naše bližnje ako je ističemo samo teorijski, a ne primenjujemo u praksi. Uticaj ovog sveta i duh sebičnosti potpuno obuzimaju mnoge koji tvrde da žive po Svetom pismu. Oni su slični gradonosnom oblaku koji zaleđuje atmosferu u kojoj se drugi kreću.

Tvrdo glava upornost nije nezavisnost

Brate G, za tebe je negovanje čiste i nesebične ljubavi i istinskog dobročinstva težak zadatak. Nisi naučio da popuštaš u svojim mišljenjima i idejama, da se ne oslanjaš uvek samo na svoj sud, već da ponekad prihvatiš i savete drugih. Brate i sestro G, vi i jedno i drugo treba da se oslobodite sebičnosti i da težite za darovima Božje milosti. Oboje treba da stičete naviku samosavlađivanja da biste svoje misli doveli u pokornost Duhu Hristovom. Samo sila Božje milosti može da disciplinuje vaše misli i da ih pravilno usmeri da bi reči koje izgovarate bile dobro birane, da bi vaše strasti i prohtevi bili pod kontrolom razuma i da bi zauzdali svoj jezik koji lakomisleno širi neosnovane optužbe, pogrde i sumnjičenja. „Ali koji u riječi ne pogrešuje,“ kaže apostol, „taj je savršen čovjek, može zauzdati i sve tijelo.“ Vladanje sobom je najveća pobjeda koju nam daje Hristova religija. Ako nismo u stanju da kontrolišemo i savladamo svoje prirodne sklonosti, nikada nećemo pobediti kao što je Hristos pobedio.

Među onima koji tvrde da su Hristovi sledbenici ima duhovnih dispeptičara². Oni su sami

² Bolesnik koji pati od lošeg varenja.

sebe učinili invalidima i njihova duhovna nemoć je neposredna posledica njihovih karakternih nedostataka. Oni se ne pokoravaju zakonima Božjim niti žive prema načelima Njegovih zapovesti. Ravnodušni su prema zahtevima dela Božjeg i sami se ne prihvataju nikakvih odgovornosti, ali kad zapaze nešto čemu bi mogli da iznalaze greške, postaju vrlo aktivni i revnosni. Hrišćanin koji ne radi ne može biti duhovno zdrav. Duhovna slabost je posledica zanemarivanja svojih dužnosti. Da bi bio jak i postojan u veri, hrišćanin mora da bude dugo i često sa Bogom u tajnoj molitvi. Kako dobročinstvo može da bude blagoslov za nekoga ko u tome nema nikakvog iskustva? Kako možemo od Boga tražiti da nam pomogne u spasavanju duša ako nismo učinili sve što je u našoj moći da ih upoznamo sa istinom? Vi ste sami navukli na sebe duhovnu slabost koja vas čini tako nekorisnim i za vas same i za Crkvu, a lek protiv toga nalazi se u pokajanju, priznanju i reformi. Neophodna nam je moralna snaga i istinska duhovna hrana blagodati Božje. Ništa neće tako učvrstiti i ojačati vašu veru i pobožnost kao rad na unapređivanju dela Božjeg koje na rečima ljubite, ali ga praktično ometate. Postoji samo jedan pravi lek protiv duhovnog nehata, a to je rad, zalaganje za duše kojima je potrebna vaša pomoć. Umesto da hrabrite duše, vi ih obeshrabrujete i slabite ruke onih koji se svim srcem zalažu za napredak dela Božjeg.

Bog vas je obdario sposobnostima koje možete upotrebiti na dobro ili ih pak zloupotrebiti na štetu i sebi i drugima. Vi ne shvatate zahteve koje Bog s pravom traži od vas. Uvek treba imati na umu činjenicu da na ovom svetu živimo da bismo se izgradnjom karaktera pripremili za večnost. Svi naši odnosi prema bližnjima treba da doprinose i njihovim i našim večnim interesima; ali ako su naši susreti i razgovori s njima posvećeni samo zadovoljavanju sebičnih prohteva, ako se lakomisleno i neozbiljno upuštamo u rđave i nedozvoljene postupke, ne samo da nismo Božji saradnici nego odlučno radimo protiv Njega. Dragoceno vreme života nije nam dano da se pod uticajem nevernih srodnika odajemo zadovoljavanju telesnih želja, već da ga provodimo na način koji Bog odobrava.

Da je brat J nalazio radost i zadovoljstvo u ljubavi Božjoj, mogao je da bude kanal svetlosti; ali on je u moralnom pogledu izuzetno slab i veoma sklon neverovanju. Nebeski anđeli sa dubokim sažaljenjem gledaju na njega jer je stalno okružen tamom. Njegove uši stalno slušaju reči mračnog neverovanja, sumnji i večitog ispitivanja. Jezik je svet pun nepravde. „A jezik niko od ljudi ne može ukrotiti; to nemirno zlo, puno otrova smrtonosnoga.“ Kad bi se brat J čvrsto držao Boga i odlučnije čuvao svoju ispravnost pred Njim čak i po cenu svog ovozemaljskog života, primao bi snagu odozgo. Ako dopusti da na njegovu veru utiče mračno neverovanje kojim je stalno okružen - sumnje, stalna ispitivanja i besplodno raspravljanje - uskoro će se naći u potpunoj tami sumnji i neverovanja, ne nalazeći nikakve svetlosti ni snage u istini.

On ne bi smeo ni da pomišlja da će olakšati svoj položaj pristajući na kompromis sa svojim prijateljima koji se tako ogorčeno bore protiv istine. Ako čvrsto odluči da služi samo Bogu bez obzira na posledice, primiće od Njega milost i snagu. Bog ljubi brata J i ima mnogo sažaljenja prema njemu jer zna za svaku njegovu nevolju, svaku obeshrabrenost i svaku zajedljivu reč. Sve to je Njemu dobro poznato. I ako on odbaci svoje neverovanje i nepokolebljivo stane na stranu Gospodnju, njegova vera će svakodnevnim primenom u praksi stalno jačati. „A pravednik živeće od vere; ako li odstupi neće biti po volji moje duše.“

Pokazano mi je da se braća J i G posebno nalaze u opasnosti da izgube večni život. Oni ne uviđaju da svojim stavom predstavljaju stalnu prepreku za napredak dela Božjeg u Kada smo, prilikom svog boravka na toj obali, prvi put održali sastanak pod šatorom, stotine prisutnih su bile osvedočene o istini; ali Gospod poznaje duhovnu građu onih koji sačinjavaju tamošnju crkvu. I da su te duše prišle istini, nije bilo nikoga da ih duhovno hrani i neguje, da ih stalno

poučava i vodi jednom uzvišenijem životu. Brat I je čovek pun zavisti, spreman samo da iznalazi greške. On se ne prihvata ničega ako on ne može da bude prvi. On precenjuje svoje sposobnosti i smatra se mnogo boljim nego što u stvari jeste. Čovek njegovog temperamenta ne može dugo da bude u slozi ni sa kim jer je svađa sastavni deo njegove prirode i on ratuje protiv svega što ne odgovara njegovim nazorima. Gospod ga je pustio da ide svojim putem i da pokaže kakvog je duha. Isti duh kojim se rukovodi u svojoj porodici on pokušava da unese i u Crkvu. Njegove žestoke reči i ogorčeno osećanje protiv slugu Božjih anđeli verno zapisuju i on će na sudu morati da se ponovo sretne sa njima. On je otišao od nas zato što u srcu nikada nije ni bio s nama i ne treba ga nipošto ohrabrivati da se ponovo vrati u Crkvu jer u ovakvom duhu kakav sada ispoljava on bi se posvađao čak i sa anđelima Božjim. On bi i anđelima naređivao šta treba da rade. U takvom duhu niko neće i ne može da uđe u nebo. I i J, koji ni po čemu ne zaslužuju Božje odobravanje, najdrskije se suprotstavljaju slugama Božjim, omalovažavaju njihov rad i pripisuju im najgore pobude. Oni se trude svim silama da unište poverenje članove u ove radnike, kao i u Svedočanstva. Ali ako je ovo delo od Boga, oni ga ne mogu uništiti. Svi njihovi naponi ostaće uzaludni. Brate G, ti si bio u tolikom duhovnom mraku da si i sam verovao da su ti ljudi u pravu. Ponavljajući njihove reči, govorio si o „moći jednog čoveka.“ O, kako si malo znao o čemu govoriš!

U svojoj zavisti i težnji da iznalaze greške neki su spremni da kažu bilo šta da bi izneli neku optužbu protiv slugu Božjih. I ako uspeju da pronađu neki primer gde su, po njihovom mišljenju, ovi propovednici, u svojoj revnosti za delo Božje govorili odlučno ili možda oštro, oni su spremni da te reči prikažu u preteranom značenju, da u duhu pakosti i najveće ogorčenosti podmeću slugama Božjim najgore pobude. Neka ti zlonamerni kritičari kažu šta bi oni učinili pod sličnim okolnostima i pod sličnim bremenom odgovornosti. Neka pogledaju, preispitaju i osude svoje nedolično i zapovedničko držanje, svoje nestrpljenje i mrzovolju; i ako utvrde da su bez greha, neka prvi bace kamen osude na tu braću koja se trude da ih učine boljim radnicima. Duše koje traže istinu Bog neće izložiti takvom uticaju kakav postoji u toj skupštini. Naš nebeski Otac je isuviše mudar da bi duše privedene istini prepustio uticaju takvih koji su neposvećeni u srcu i životu. Ovi ljudi ne žive u saglasnosti sa istinom. Oni nisu u jedinstvu sa telom Crkve, nego nastoje da i druge odvoje od nje. Svojim radom oni sprečavaju namere onih koje Bog koristi kao svoja oruđa u privođenju duša sadašnjoj istini.

Ko će duhovno hraniti i negovati one koji treba da zauzmu svoj stav prema držanju svih Božjih zapovesti? Ko će se očinski i materinski brinuti za one koje treba pomagati i jačati u veri? Da li ta braća znaju šta čine? Svojim pogrešnim stavom oni predstavljaju neposrednu prepreku na putu grešnika koji treba da se obrate. Krv tih duša naći će se na njihovim haljinama ako se ne pokaju i u potpunosti ne izmene svoj stav. Mogu li ti nezadovoljnici i pomišljati da su oni u pravu, a da je cela Crkva štovalaca subote u zabludi? „Po rodovima njihovim poznaćete ih.“ Koga Bog priznaje svojim blagoslovima? Koga On vodi? Ko svojim delima dokazuje da radi za Njega? Ko se istinski i na pravi način zalaže da se istina iznese i drugima? Mogu li takvi očekivati da Crkva priđe njima, da izda svoje iskustvo sa Bogom i svoje utvrđeno stanovište da bi prihvatila rasuđivanje tih neposvećenih pojedinaca? Ili pak oni treba da se usklade sa Crkvom?

Brat G se hvališe svojom nezavisnošću u mišljenju i rasuđivanju, dok svojim neposvećenim životom i ometanjem dela svojim slepim ratovanjem protiv Hrista u licu Njegovih slugu stalno predstavlja kamen spoticanja za grešnike; međutim, on se obmanjuje u pogledu suštine prave nezavisnosti. Tvrdo glava upornost nije nezavisnost, iako se tvrdo glavošću često pogrešno naziva nezavisnošću. Kada brat G neko svoje lično mišljenje javno iznese u svojoj porodici ili u Crkvi i

to sa njemu svojstvenom samouverenošću, on je tada u stanju da svim mogućim argumentima koji se mogu navesti u prilog tome uporno dokazuje da je u pravu. On je u opasnosti i to u velikoj opasnosti da svojom upornošću sam sebi zatvori oči i gazi sopstvenu savest jer to za njega predstavlja teško iskušenje kojim ga neprijatelj naročito muči. Imajući veoma visoko mišljenje o svom rasuđivanju, on se teško oslobađa toga, čak i kad je suočen sa svetlošću i dokazima dovoljno jakim da ga razuvere. On smatra da bi, priznajući da nije bio u pravu, omalovažio svoje rasuđivanje i svoju razboritost.

Brate G, nalaziš se u velikoj opasnosti da izgubiš svoju dušu. Sklon si da tražiš prvenstvo i da se ističeš iznad drugih. Ponekad duboko patiš misleći da te drugi omalovažavaju. Nisi srećan čovek. Nećeš ni biti srećan ako napustiš narod Božji, kao što su to učinili mnogi takozvani Hristovi sledbenici, zato što te vređaju jasne reči i činjenice i zato što ti je istina izgovorena suviše oštro. Nisi i ne možeš biti srećan jer stalno misliš samo o sebi. Nisi u pravu u mnogo čemu i sam sebi stvaraš nevolje. Tvoj veliki neprijatelj je tvoja nepreporođena narav i bilo kuda da pođeš, ti svoje breme i svoju nesreću nosiš sa sobom. Časno je priznati svoju grešku čim ona bude zapažena.

U delu Božjem postoje mnoge oblasti u kojima ti iznalaziš greške zato što je to u tvojoj prirodi. I pošto si okrenuo leđa Bogom poslanoj svetlosti i istini o tebi samome, tvoje rasuđivanje naglo opada i spreman si da više nego ikada iznalaziš greške u svemu i svačemu. Svoja gledišta izražavaš sa diktatorskom samouverenošću i ako neko posumnja u tvoje mišljenje, doživljavaš to kao ličnu uvredu. Istinska i plemenita nezavisnost nikada ne navodi na zaključak da je poniženje tražiti savet od iskusnih i razboritih i s poštovanjem se odnositi prema savetima drugih.

Religija u porodici

Brate G, ako se ne obratiš u potpunosti, izgubićeš večni život. Nećeš i ne možeš biti srećan čovek dokle god ne shvatiš koliko je mudro biti krotak i smeran. U odnosima između tebe i tvoje supruge previše je stalnog međusobnog suprotstavljanja. Morate se osloboditi stalnog iznalaženja grešaka, sumnjičenja, zavisti i tog nesrećnog međusobnog gloženja. Duh koji ispoljavate u porodici vi prenosite i u svoj verski život. Budite pažljivi kako o nedostacima drugih govorite u prisutnosti svoje dece i budite izuzetno oprezni u vladanju sobom. Vi u svom najstarijem sinu vidite samo ono što je negativno i zlo i negirate pozitivnost bilo koje od njegovih dobrih osobina, koje bi, međutim, u slučaju njegove smrti, jako dobro zapazili i uvek naglašavali. Zauzimajući takav stav prema svome sinu oboje ste potpuno nedosledni. Govoreći o njegovim nedostacima i slabostima u prisustvu drugih vi pokazujete da nemate poverenja u dobre crte njegovog karaktera.

Oboje ste skloni da vidite nedostatke jedno kod drugog, kao i kod svih ostalih, ali ste potpuno slepi za svoje lične propuste i mnogobrojne zablude. Oboje ste nervozni, lako uzbudljivi i veoma razdražljivi. Nedostaje vam mudrost krotosti. Uporno se držite svojih slabosti, strasti i predrasuda, kao da bez njih ne biste imali sreće u životu; dok sve to u stvari predstavlja samo trnje - oštro, bodljikavo trnje. Isus vas poziva da ostavite taj svojom voljom izabrani jaram koji vam je tako bolno izranjavio vrat i da uzmete Njegov jaram, koji je blag, i Njegovo breme, koje je lako. Kako je teško breme samoljublja, lakomstva, oholosti, strasti, zavisti i zlih nagađanja. A kako se ljudi ipak čvrsto drže tih prokletstava i kako se nerado oslobađaju toga! Znajući kako su mučni ovi tereti kojima se najčešće sami izlažemo, Hristos nas poziva da se oslobodimo toga. Sve umorne i natovarene On poziva da dođu k Njemu i da Njegovim bremenom, koje je lako, zamene

teška bremena kojima su sami sebe opteretili. „I naći ćete,“ kaže On, „mir dušama svojim. Jer je jaram moj blag i breme je moje lako.“ Zahtevi našeg Spasitelja uvek su dosledni i usklađeni i ako ih radosno prihvatimo, donose nam samo mir i spokojstvo našoj duši.

Brat G, kad se nađe na pogrešnoj strani, vrlo teško priznaje da nije bio u pravu i radije pokušava da svoje propuste prikrije od javnosti i da kasnije krene boljim putem bez otvorenog priznavanja svojih greha. Ali sve takve zablude i nepriznati gresi ostaju zapisani na nebu i neće biti izbrisani dokle god ih ne prizna u skladu sa uputstvima datim u Reči Božjoj: „Ispovijedajte dakle jedan drugome grijehe, i molite se Bogu jedan za drugoga, da ozdravljate.“ Ako je brat G i pronašao neki put drugačiji od ovog na koji nas upućuje naš Gospod, to nije siguran put i na kraju će ga odvesti u propast. Taj drugi put je poguban i za Crkvu i za napredak i sreću njegove porodice. Njemu nedostaju hrišćanska blagost, nežnost, poniznost, ljubav u duši i vrline nesebičnosti. Brate i sestro G, vi treba da razvijate u sebi ove osobine koje će vas učiniti duhovno čistima, nesebičnima i više zainteresovanima za one s kojima dolazite u dodir. U vama postoji izrazita sklonost samoljublju i stalnoj brizi samo za sebe, što nimalo ne uvećava vašu sreću nego vam donosi samo bol i tugu. Vi morate da vodite borbu sami sa sobom i to za vas ne može da učini niko drugi. Oboje treba da zauzdate jezik i da se uzdržite od mnogih reči koje tako nepromišljeno izgovarate. Zlo se prvo započinje u mislima, a zatim se izražava nekontrolisanim rečima. Ali vi i ne pokušavate da u svojim međusobnim odnosima gajite osećanje ljubavi, popuštanja i međusobnog uvažavanja. Budite ljubazniji i obazriviji uvažavajući osećanja drugog i neka vam težnja da jedno drugo usrećite bude neprikosnoveno pravilo u životu. To možete postići samo u sili Hristovoj i u Njegovo ime.

Sestra G ulaže velike napore da bi zadobila pobjedu, ali nema podrške i ohrabrenja od strane svoga supruga. Umesto da u usrdnoj molitvi neprekidno traže snagu da pobjede nedostatke svog karaktera, oni budno prate šta rade drugi i duhovno slabe iznalazeći greške u životu drugih. Vrt sopstvenog srca je zanemaren.

Da je brat G, prihvativši svetlost koja mu je Bogom upućena još pre nekoliko meseci, iskreno i otvoreno razgovarao sa svojom ženom i da su se oboje u srcu ponizili pred Gospodom, koliko bi drugačije bilo njihovo stanje danas. Oboje su omalovažili reči ukora i usrdnog poziva Duha Božjeg i nisu se reformisali. Ali zatvarajući oči za svetlost koju im je Bog poslao, oni svoje grehe nisu učinili manje odvratnim u Njegovim očima niti su umanjili svoju odgovornost. Oni samo pokazuju da mrze ukor koji im Gospod upućuje u svojoj velikoj milosti. Brat G ima po prirodi blago i nežno srce, ali se na njemu uhvatila kora samoljublja, sujete i zlih pretpostavki. Njegovo srce nije bezosećajno, ali mu nedostaje moralna snaga. Čim se ukaže potreba za samoodricanjem i samopožrtvovanjem, on ispoljava kukavičluk jer voli samo sebe. Vladati sobom, paziti budno na svoje reči, priznati svoje greške - to je za njega krst koji, po njegovom mišljenju, traži preveliko poniženje. Međutim, na spasenje može računati samo ako uzme i ponese upravo taj krst.

Brate i sestro G, vi oboje morate budno paziti na svoje reči jer je sasvim sigurno da ćete, ukoliko ne budete stražari nad svojim mislima i postupcima, tako obeshrabrivati jedno drugo da nijedno od vas neće biti spaseno. Oboje treba da se čuvate plahovitosti u kojoj nekontrolisano dolazi do prenagljenih reči i postupaka. Ozlojeđenost, kojoj ste skloni zato što mislite da vas drugi zlostavljaju, dolazi od sotone i uzrok je velikog zla u moralnom pogledu. Dok ste pod kontrolom takvog duha, vi svoj razum praktično lišavate sile da vlada vašim rečima i postupcima, a ipak ste odgovorni za sve negativne posledice koje iz toga proističu. Za sve ono što se učini ili kaže u naglosti i ljutini nema izgovora jer je pogrešno. Jednom jedinom rečju izgovorenom u

uzbuđenju i jarosti možete ostaviti žaoku u srcu svojih prijatelja koja nikada neće biti zaboravljena. Ako ne naučite da vladate sobom, bićete najnesrećniji bračni par. Krivicu za nesreću u svom životu vi stalno pripisujete jedno drugom, ali to više ne bi trebalo da činite. Postavite sebi za pravilo da nikada osuđivački ne prebacujete jedno drugome, već nastojte da se međusobno cenite i uvažavate koliko god je to moguće.

Neki smatraju da je vrlina biti neobazriv i prirodan i hvališu se svojim običajem da i o onome što je za druge neprijatno govore otvoreno, onako kako im je u srcu. Oni bujicom pogrda i kritičarskih napada na druge rasterećuju svoju ljutitu narav i prazne se. I što više govore o tome, oni postaju sve razdražljiviji, a sotona je uvek tu da im pomaže u tome jer to odgovara njegovim ciljevima. Takve reči razdražuju one kojima su upućene i na njihovo uzvratanje provokatori upotrebljavaju još teže reči i tako se to nastavlja sve dok najobičniji blesak ne preraste u veliku vatru. Vi oboje znate da ste izloženi svim mogućim iskušenjima i da ste u životu veoma nesrećni. Zato se čvrsto odlučite da kontrolišete svoje misli, reči i postupke. Čim jedno od vas oseti da ga obuzima osećanje ozlojeđenosti, neka se bez odlaganja lično ponizi pred Bogom u najusrdnijoj molitvi i molitva koja dolazi iz iskrena srca neće ostati neuslišena. Učinite to svojim pravilom.

Svaku strast treba podvrgnuti kontroli prosvetlene savesti. „Obucite se, dakle, kao izabranici Božji, sveti i ljubazni, u milosrđe, dobrotu, smirenost uma, krotost i dugo strpljenje, podnoseći jedan drugoga i opraštajući jedan drugome ako ko ima tužbu na koga; kao što Hristos oprostio vama, tako i vi. A povrh svega toga, obucite se u ljubav, koja je sveza savršenstva. I mir Božji neka vlada u srcima vašim, na koji ste i pozvani u jednome tijelu i budite zahvalni.“

Ako živite po planu umnožavanja, dodajući stalno vrlinu vrlini, Bog će vam stalno umnožavati darove svoje blagodati. Dok vi dodajete, Bog će umnožavati. Ako na umu uvek imate činjenicu da Bog vidi i čuje sve što učinite ili kažete, da se verno vodi zapisnik o svakoj vašoj reči i postupku i da ćete na sudu morati da se suočite s tim, tada ćete težiti da se u svemu u životu rukovodite diktatom prosvetlene i budne savesti. Govorićete samo ono što će služiti na slavu Bogu i na blagoslov vama i vašim bližnjima. Ali ako nastavite bez Boga, kao što to do sada činite, izlažete se ozbiljnoj opasnosti da vaš jezik zaista postane „svijet pun nepravde“ i da se - zbog gubitka duša koje tako propadaju - nađete pod strašnom osudom.

Dužnost vladanja sobom

Apetit i prohteve svoje čulne prirode moramo držati u strogoj potčinjenosti. Ti prohtevi dati su nam da bismo ih upotrebili u značajne svrhe, za naše dobro, a ne da postanu sluge smrti, izopačujući se u pohotu i strasti „koje vojuju na dušu.“ Sklonost pušenju koju si ti, brate G, jačao stalnim popuštanjem, postala je ratoborna strast koja vodi pravi rat protiv tvoje duše. Neumeren čovek nije u stanju da bude strpljiv. Najmanje i gotovo neprimetno popuštanje nekom prohtevu stvara želju za još jačim stimulansima. Ako svoje misli, strasti i prohteve držimo pod odgovarajućom kontrolom, obuzdavaćemo i svoj jezik. Pozovi u pomoć svoje moralne sile i raskini sa upotrebom duvana zauvek. Činjenicu da još uvek upotrebljavaš duvan ti pokušavaš da sakriješ od drugih, ali to ne možeš sakriti od Boga. „Očistite ruke svoje, grešnici, popravite se u srcu, nepostojani. Budite žalosni i plačite i tugujte; smijeh vaš neka se pretvori u plač, i radost vaša u žalost. Ponizite se pred Gospodom, i uzdignuće vas.“ Preporučujem ti ove reči kao savet u ime Hristovo i molim te, ne odbacuj ih, jer mi je On to stavio u zadatak.

Ti Svedočanstva nikada ne bi odbacio ovako kao što ih sada odbacuješ da u njima nisu

ukoravana tvoja zla dela. Smatraš da je lakše žrtvovati Svedočanstva i zatvoriti oči pred Bogom danom svetlošću, nego odbaciti pušenje, lakomislen život i neozbiljno ponašanje sa nevernicima. Proces čišćenja traži odricanje i uzdržanje za koje tebi nedostaje moralna snaga; stoga misliš da ćeš svojim neverovanjem u svetlost koja ti je Bogom poslana opravdati svoje grehe. Imaj na umu da ćeš na sudu morati da se ponovo suočiš sa svim ovim, kao i sa svim opomenama i ukorima koje sam po Božjem nalogu morala da ti prenesem, jer je sve to zapisano u nebeskim knjigama.

Brat J je samo za žaljenje jer ima prirodno nasledene velike nedostatke. Za njega malo ima nade. Neverovanje i sumnje u potpunosti kontrolišu njegovu rasuđivanje. U njegovoj je prirodi da se stavlja na stranu sumnje i većitog ispitivanja. To veliko zlo u sebi on bi mogao da savlada samo negovanjem suprotnih crta u svom karakteru. On treba da potiskuje neverovanje, a ne da ga stalno podgreva. On ne bi smeo javno da izražava svoje sumnje. On nema nikakvog prava da nedostacima svog karaktera žalosti i obeshrabruje druge. Ako već on sam mora da boluje od tog bednog zla, onda bar ne treba da zagorčava sreću drugih, ističući svoje neverovanje koje ugrožava veru njegove braće. On je sklon da u svojim izlaganjima prelazi preko svega onoga što bi moglo da predstavlja utehu i ohrabrenje za slušaoce, kopajući i tragajući samo za onim što može da iskoristi kao povod za svoje sumnje i kritikovanje. Prilazi njegovoj duši su otvoreni i sotonu ništa ne sprečava ulaz da slobodno oblikuje njegov um prema svom nahođenju.

Pokazano mi je da interesovanje za vaše sastanke opada zato što nisu posvećeni prisustvom Božjeg Duha. Braća i sestre su u potpunom ropstvu zbog ta dva čoveka. Oni se ne osećaju slobodnim da o svojoj veri nesmetano govore u jednostavnosti svoje duše jer tu se nalazi brat J sa svojim hladnim i ostrim kritičkim okom, spreman da se uhvati za svaku reč u kojoj vidi šansu da pokaže sposobnosti svog uma zatrovanog neverovanjem.

Zbog te dvojice Duh Božji se ožalošćen povlači sa vaših sastanaka. Kad ova braća ispoljavaju duh aždaje u ratovanju protiv onih koji veruju da im Bog pruža svetlost i duhovnu utehu preko Svedočanstava, vreme je da braća i sestre s punim pravom traže slobodu vere i savršenu slobodu savesti. Bog im je dao svetlost i njihovo je preimućstvo da tu svetlost cene i da se, govoreći o tome, uzajamno jačaju i hrabre. Brat J nastoji da zbuni ljude stvarajući utisak da je svetlost koju Bog daje preko Svedočanstava neki dodatak Reči Božjoj (Svetim spisima), ali on na taj način prikazuje Svedočanstva u lažnoj svetlosti. Bog upravo ovaj način smatra podesnim da misli svog naroda usmeri na svoju pisanu Reč i da njeno razumevanje učini jasnijim.

Članovi crkve u postaju duhovno sve slabiji zbog uticaja kojem su stalno izloženi. To je uticaj koji nimalo ne doprinosi njihovom duhovnom napretku, nego ih u tome stalno ometa. Bratu J je pruženo preimućstvo da odbaci svoje neverovanje i da napreduje u svetlosti, ako to želi. Ako on to odbije, delo Božje će nastaviti da se širi i da napreduje i bez njegove pomoći. Međutim, Božja je namera da među vernicima u tom okruženju dođe do pozitivne promene. Oni će ili napredovati ili pak nazadovati. Bog sa šest duša koje su jedinstvene u veri i u rasuđivanju može učiniti više nego sa mnoštvom takvih koji se ponašaju kao braća J i G. Oni kad dolaze na sastanke ne dovode sobom anđele svetlosti, nego anđele tame. Tako sastanci postaju nekorisni, a ponekad i veoma štetni. Bog poziva te ljude da pređu na Njegovu stranu, da se ujedine sa Crkvom i da prestanu ometati one koji žele da u potpunosti budu na strani Gospodnjoj.

Veliki uzrok što mnogi takozvani Hristovi sledbenici padaju u teška iskušenja i primorani su da se kaju u tome je što ne poznaju sami sebe. U tome je neprijatelj teško rešetao i apostola Petra. U tome hiljade njih doživljavaju brodolom u svojoj veri. Vi ne uzimate ozbiljno svu pogubnost svojih grešaka i zabluda i ne patite u duši zbog toga. Nastojte da svoje duše očistite pokoravajući se istini, preklinjem vas. Održavajte vezu sa nebom u molitvi. Samo Bog može da

vas spase od vaše samoobmanutosti.

Svetost Božjih zapovesti

Mnogopoštovani brate K, u toku januara 1875. godine ukazano mi je na smetnje koje tu sprečavaju duhovni napredak Crkve. Duh Božji je ožalošćen jer mnogi nisu ispravni u svom srcu i životu; njihova dela nisu u skladu sa verom koju javno ispovedaju. Sveti dan Božjeg odmora ne praznuje se kao što bi trebalo. Svake sedmice Bogu se zakida deo Njegovog svetog vremena neuvažavanjem granica tog vremena, naročito na početku i svršetku subote; i časovi koje bi trebalo posvetiti molitvi i pobožnom razmišljanju provode se u ovozemaljskim poslovima.

Bog nam je dao svoje zapovesti ne samo da ih verujemo, već i da im se pokoravamo. Veliki Jehova, kad je položio temelje Zemlji, zaodenuo vasiljenu odećom lepote i snabdeo je obiljem svega što je za čoveka korisno i dobro - kad je završio čudesno stvaranje svega na Zemlji i moru - ustanovio je subotu kao dan odmora i proglasio je svetom. Bog je blagoslovio sedmi dan i posvetio ga jer se tog dana odmarao od svih dela svojih stvorenih u toku čudesnog stvaranja. Subota je uspostavljena za čoveka i Bog želi da tog dana ostavimo sve svoje poslove, kao što se i On sam odmarao posle svog šestodnevnog rada na stvaranju.

Oni koji poštuju propise Božjeg zakona, pošto su primili svetlost u pogledu četvrte zapovesti iz Dekaloga, držeće i tu zapovest bez obzira da li su prilike i mogućnosti za takvu poslušnost povoljne ili ne. Bog je čoveka stvorio po svom obličju, a zatim mu ličnim primerom pokazao kako treba praznovati sedmi dan, koji je sam On svetkovao i proglasio svetim. On je odredio da čovek taj dan posveti bogoslužnju i da se ne bavi nikakvim ovozemaljskim poslovima. Niko od onih do kojih je doprla svetlost u pogledu subote neće biti bez krivice u Božjim očima ako i dalje prestupa četvrtu zapovest.

Brate K, ti priznaješ Božje zahteve u pogledu svetkovanja subote, ali tvoja dela nisu u skladu sa verom koju javno ispovedaš. Ukoliko prestupaš Božji zakon, ti si svojim uticajem na strani nevernika. Kad tvoji ovozemaljski interesi zahtevaju pažnju, ti prestupaš četvrtu zapovest bez griže savesti. Držanje zakona Božjeg ti uslovljavaš povoljnim životnim okolnostima, držeći ga ili pak prestupajući u zavisnosti od svojih poslova i trenutnog raspoloženja. Takvim nepoštovanjem subote kao svete ustanove ti žalostiš Duha Božjeg i obeščašćuješ svoga Iskupitelja.

Samo delimično poštovanje zakona u pogledu subote neprihvatljivo je za Gospoda i time na um nevernika ostavljaš gori utisak nego da se uopšte ne prikazuješ kao pobornik subote. Oni zapažaju da je tvoj život u suprotnosti sa onim u šta veruješ i gube poverenje u hrišćanstvo. Ono što kaže Gospod će sigurno i da učini; i čovek ne može nekažnjeno odbacivati Njegove zapovesti. Slučaj Adama i Eve u Edemskom vrtu dovoljno jasno pokazuje šta znači neposlušnost božanskom zakonu. Zbog greha koji su učinili naši praroditelji slušajući varljiva nagovaranja neprijatelja, Sin Božji je morao da napusti carske dvorove na nebu i da se spusti do najdubljeg poniženja na ovoj zemlji. Bio je zlostavljan i vređan, odbačen i raspet upravo od onih kojima je donosio samo blagoslov i spasenje. Kolikom je cenom plaćena ta neposlušnost u Edemskom vrtu! Žrtvovano je Veličanstvo neba da bi se čovek spasao i poštdeo kazne koju je zaslužio svojim prestupom.

Bog ni danas neće olako preći preko kršenja svog zakona kao što nije prešao ni onda kad je prvim prestupnicima izrekao presudu. Spasitelj sveta podiže ozbiljno svoj glas protiv onih koji se nemarno i ravnodušno odnose prema Božjim zapovestima. „Ako, dakle, ko ukine jednu od ovih

najmanjih zapovijesti,” naglašava On, „i nauči tako ljude, nazvaće se najmanji (što znači da taj neće imati mesta) u carstvu nebeskome; a ko izvrši i nauči tako i druge, taj će se veliki nazvati u carstvu nebeskome.” Svedočanstvo koje mi dajemo svojim životom je u potpunosti za istinu ili pak u potpunosti protiv nje. Ako svojim postupcima opravdavaš prestupnika u njegovom grehu, ako ga svojim uticajem ohrabruješ da olako uzima prestup Božjih zapovesti, onda snosiš krivicu ne samo za svoje grehe, nego si do izvesne mere odgovoran i za zablude drugih koje proističu iz toga.

Na samom početku četvrte zapovesti Bog kaže: „Sjećaj se,” znajući da bi čovek, obuzet svojim brigama i nevoljama, mogao doći u iskušenje da se za svoje propuste izgovara da je, pod pritiskom svojih zemaljskih poslova, zaboravio na svetost i značaj Božje zapovesti. „Šest dana radi i svršuj sve poslove svoje” - uobičajene svakodnevne poslove koji nam donose dobiti ili bilo kakvo zadovoljstvo. Ove reči su tako jasne da se ne mogu pogrešno razumeti. Brate K, kako se usuđuješ da prestupaš jednu jasnu i tako značajnu zapovest? Zar Gospod u tvom slučaju može da napravi izuzetak oslobađajući te obaveze prema zakonu koji je dao za celi svet? Zar se tvoji prestupi ne zapisuju u nebeskim knjigama? Zar će On prihvatiti tvoje izgovore kad svi budu morali da izađu pred Njega na sud? Ne varaj se ni za trenutak da za svoje grehe nećeš primiti zasluženu kaznu. Kazna za tvoje prestupe neće izostati jer si imao svetlost, ali si nastavio da joj se suprotstavljaš svojim životom. „A onaj sluga koji zna volju Gospodara svojega i nije se pripravo niti učinio po volji njegovoj, biće vrlo bijen.”

Bog je čoveku za njegove poslove i brige za svakodnevne životne potrebe dao šest dana, dok je jedan dan izdvojio od ostalih i posvetio ga. Taj dan On daje čoveku kao vreme kad treba da se odmori od svojih svakodневnih poslova, da se posveti bogoslužjenju i svom duhovnom uzdizanju. Kako je bezočna i sramna drskost sa čovekove strane kad i taj jedini, Bogom posvećeni dan, koristi za svoje sebične ciljeve.

Kad se smrtni čovek drzne da, u cilju svojih ništavnih ovozemaljskih interesa, pravi nekakav kompromis sa Svemogućim, to je najdrskije prekoračivanje dozvoljenog. Povremeno obavljati ovozemaljske poslove subotom isto je tako težak prestup zakona kao i potpuno odbacivanje njene svetosti jer bi to značilo da držanje Božje zapovesti zavisi od povoljnih ili pak nepovoljnih životnih okolnosti. „Jer sam ja Gospod Bog tvoj, Bog revnitelj,” čulo se uz grmljavinu sa Sinaja. Nikakvu delimičnu poslušnost, nikakve podeljene interese ne prihvata Onaj koji u istoj zapovesti kaže: „Pohodim grijehe otačke na sinovima do trećega i do četvrtoga koljena, onih koji mrze na mene; a činim milost na tisućama onih koji me ljube i čuvaju zapovijesti moje.” Nije beznačajan prestup zakinati svoga bližnjega i velika je sramota nositi na sebi žig takvog prestupa; pa ipak, onaj koji s prezirom gleda na bilo kakvu prevaru ili zakidanje bližnjega, besramno zakida svom nebeskom Ocu vreme koje je On blagoslovio i izdvojio za naročitu svrhu.

Dragi moj brate, tvoja dela nisu u skladu sa verom koju ispovedaš i kao jedini izgovor koji navodiš u svoju odbranu je tvoje jadno pozivanje na povoljne ili pak nepovoljne okolnosti. Oni koji su služili Bogu u prošlim vremenima često su bili pozivani da, braneći veru, polože čak i svoj život. Tvoj život se ni izdaleka ne može uporediti sa životom tih hrišćanskih mučenika koji su radije pristajali na glad i žeđ, na sva moguća mučenja i smrt, negoli da se odreknu svoje vere ili da žrtvuju načela istine.

„Kakva je korist, braćo moja,” kaže apostol, „ako ko reče da ima vjeru a djela nema? Zar ga može vjera spasti?” Svaki put kad se svojim rukama prihvatiš bilo kakvog posla u subotu, ti se zaista odričeš svoje vere. Sveto Pismo nas uči da je vera bez dela mrtva, a naš život svedoči svetu

da li se stvarno držimo vere koju ispovedamo. Svojim ponašanjem ti umanjuješ značaj zakona Božjeg u očima svojih svetovnih prijatelja. I kao da im govoriš: „Zapovesti Božje možete da držite ili pak da ne držite. Ja verujem da je zakon Božji donekle obavezan za ljude; ali, ipak, Gospod ne traži tako strogu poslušnost svim propisima svog zakona, i povremene prestupe ne kažnjava tako strogo.”

Mnogi koji prestupaju subotu opravdavaju to pozivajući se upravo na tvoj primer. Kad jedan tako dobar čovek koji veruje da je subota sedmi dan - zaključuju oni - može da se i tog dana bavi zemaljskim poslovima ukoliko to okolnosti zahtevaju, onda svakako i oni mogu da čine to isto bez ikakve osude. Na dan suda suočićeš se sa mnogima koji tvoj uticaj koriste kao izgovor za svoje nepoštovanje zakona Božjeg. Iako to ne može da bude nikakvo opravdanje za njihov greh, ipak će predstavljati strašno svedočanstvo protiv tebe.

Bog je dao svoje propise i On traži da se čovek pokorava tome. On ne pita da li čovek za to uvek ima povoljne uslove i okolnosti ili ne. Gospod života i slave nije gledao svoju udobnost ili zadovoljstvo kad je trebalo da napusti svoj visoki položaj i da postane bolnik vičan patnjama, prihvatajući sramno ponižavanje i smrt da bi oslobodio čoveka od posledica njegove neposlušnosti. Isus je umro ne da bi čoveka spasao u njegovim gresima, nego od njegovih greha. Čovek treba da odbaci svoje zablude, da uzme svoj krst i, sledeći Hristov primer, pođe za Njim, odričući se sebe i pokoravajući se Bogu bez obzira na cenu.

Isus kaže: „Niko ne može dva gospodara služiti; jer ili će na jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili jednoga voljeti, a za drugoga ne mariti. Ne možete Bogu služiti i mamoni.” Ako istinski služimo Bogu, onda se nikada nećemo pitati u nedoumici: da li treba da držimo Njegove zapovesti ili da čuvamo svoje ovozemaljske interese? Ako oni koji veruju u istinu sad ne mogu da nađu oslonac u svojoj veri, u ovim relativno mirnim danima, šta će biti njihov oslonac kad naiđu veća iskušenja, kad bude izdat dekret protiv svih koji se ne poklone ikoni zverinoj i koji ne prime njen žig na svoje čelo ili na ruku svoju? To ozbiljno vreme nije daleko. Umesto da postaju slabi i neodlučni, pripadnici Božjeg naroda treba da prikupljaju snagu i hrabrost za vreme nevolje.

Svojim životom na ovoj zemlji i svojom smrću, Isus kao naš veliki Uzor, uči nas najstrožijoj poslušnosti. On je umro, pravednik za nepravednike, nevin za krivce, da sačuva čast Božjeg zakona, a da čovek ipak ne propadne u beznadu. Greh je prestup Božjeg zakona. Kad je Adamov greh doneo tako kobnu nesreću da je postalo neizbežno žrtvovati dragog Sina Božjeg, kakva kazna očekuje one koji, iako imaju svetlost istine, potpuno omalovažavaju četvrtu zapovest Božjeg zakona?

Nikakve okolnosti ne mogu biti izgovor za takav rad u subotu kojim se ostvaruje ovozemaljski dobitak. Kad bi Bog za takav prestup opravdao jednog čoveka, mogao bi da opravda i sve druge. Zašto onda brat L, koji je čovek siromašan, ne bi radio i subotom da zaradi sredstva neophodna za život, kad bi na taj način lakše mogao da izdržava svoju porodicu? Zašto ne bi i druga braća ili svaki pojedini od nas svetkovali subotu samo onda kad zbog toga ne moramo ništa da žrtvujemo? Glas sa Sinaja daje odgovor: „Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan subota, odmor posvećen Gospodu Bogu tvojemu.”

Prestupi onih koji tvrde da veruju u istinu u mnogome slabe Crkvu i predstavljaju kamenje spoticanja na putu grešnika, sprečavajući ih da priđu Izvoru svetlosti. Brate K, Bog te poziva da pređeš u potpunosti na Njegovu stranu; pokaži svojim delima da poštuješ propise Njegovog zakona, čuvajući subotu neoskvrnjenu. Probudi se i shvati najozbiljnije svoju pravu dužnost i odgovornosti kojih se ne možeš osloboditi. Sledeće svečane reči su i tebi upućene: „Ako zadržiš nogu svoju da ne prestupaš subotu, da ne činiš što je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš

subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnim, i budeš ga slavio ne idući svojim putevima i ne čineći što je tebi drago, ne govoreći (poslovne) riječi, tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske, i daću ti da jedeš nasljedstvo Jakova oca svojega; jer usta Gospodnja rekoše.”

Slično mnogima od naše braće, zapleo si se u istu zamku sa prestupnicima Božjeg zakona, gledajući na ovaj prestup u njihovoj svetlosti i padajući u njihove zablude. One koji tvrde da služe Bogu, dok u stvarnosti služe mamoni, neće mimoići Božje kazne. Oni koji radi svojih ličnih interesa ne uvažavaju Božju izričitu zapovest, sami nagomilavaju kletve koje će ih neizbežno stići. Članovi Crkve u treba da se zapitaju nisu li, slično Jevrejima iz Hristovih dana, Dom Božji pretvorili u mesto za trgovinu. „U pismu stoji,” kaže Hristos, „dom moj dom molitve neka se zove; a vi načiniste od njega pe ćinu hajdučku.”

Nisu li mnogi od naših članova pali u greh da žrtvuju svoju veru radi ovozemaljskog dobitka? Oni zadržavaju obličje pobožnosti, ali su im sve misli i sve snage obuzete samo težnjom za sticanjem zemaljskog blaga. Poslušnost Božjem zakonu, i po duhu i po slovu, treba da nam bude na prvom mestu. Ako se Reč Božja, kojom je zakon sa svete gore objavljen na tako upečatljiv i tako zastrašujući način, olako uzima, kako će biti primljena Svedočanstva Njegovog Duha? Oni čije je duhovno poimanje toliko pomračeno da ne priznaju autoritet Božjih zapovesti, koje je On svojim glasom izgovorio ljudima, malo dobra mogu primiti preko slabog ljudskog oruđa koje je On izabrao da bi poučio svoj narod.

Tvoje godine nisu izgovor da se ne pokoravaš božanskim zapovestima. Avram je bio izložen najbolnijem kušanju u svojoj dubokoj starosti. Reči božanskog naloga izgledale su strašne i neshvatljive za jednog tako starog čoveka ophrvanog bremenom svega preživljenog, ali on ni za trenutak nije dovodio u pitanje opravdanost Božjeg zahteva niti je oklevao da poslušna. Mogao se pozivati na činjenicu da je star i iznemogao i da nije u stanju da žrtvuje sina jedinca koji je predstavljao radost i utehu njegovog života. Mogao je podsetiti Gospoda da je ovaj zahtev u suprotnosti sa obećanjem koje mu je bilo dato u pogledu upravo tog sina. Ali Avram je poslušao bez gundanja i bez ikakvog prigovora. Njegovo poverenje u Boga bilo je potpuno i bezuslovno.

Avramova vera treba da nam posluži kao primer, ali kako je malo njih koji strpljivo podnose mnogo jednostavniju proveru kad su ukoreni zbog greha koji ugrožavaju njihove večne interese! Kako je malo njih koji ukore prihvataju u smernosti i popravljaju se! Božji zahtevi u pogledu naše vernosti, naše službe i naše ljubavi treba uvek da nailaze na naš radostan odziv. Mi smo neprocenjivo dužni Gospodu i trebalo bi da se bez ikakvog ustezanja potčinimo svakom Njegovom zahtevu. Da bismo bili prestupnici, nije potrebno da bacimo pod noge sve moralne propise. Ako samo jedan propis zanemarimo, prestupnici smo svetog zakona. Međutim, da bismo zaista bili narod koji drži Božje zapovesti, treba da tačno odgovaramo svakom zahtevu koji On stavi pred nas.

Bog je pristao da Njegov ljubljeni Sin svojom smrću plati kaznu za učinjeni prestup zakona; kako će stoga On postupiti sa takvima koji se, i pored svih tih dokaza i svetlosti koja je doprla do njih, ipak usuđuju da i dalje nastavljaju putem neposlušnosti? U tom pogledu čovek nema pravo da se poziva na nekakve svoje udobnosti, životne okolnosti ili potrebe. Bog vodi brigu o tome; On koji je hranio Iliju kraj potoka Horata, učinivši gavrane svojim izaslanicima, neće dozvoliti da Njegovi vernici oskudevaju u hrani zbog svoje vere. Svojim učenicima, koji su bili pritisnuti siromaštvom, Spasitelj je rekao: Zašto se toliko brinete šta ćete jesti ili šta ćete piti ili u šta ćete se obući? „Pogledajte na ptice nebeske kako ne siju, niti žanju, niti sabiraju u žitnice, pa Otac vaš nebeski hrani ih. Niste li vi mnogo pretežniji od njih?” Ukazujući zatim na ljupko

poljsko cveće, stvoreno i obojeno božanskom rukom, naglasio je: „I za odijelo što se brinete? Pogledajte na ljiljane u polju kako rastu, ne trude se niti predu. Ali ja vam kažem da ni Solomun u svoj slavi svojoj ne obuče se kao jedan od njih. Pa kad travu u polju, koja danas jeste a sutra se u peć baca, Bog tako odijeva; a kamoli vas, malovjerni?“

Gde je pripadnicima naroda Božjeg njihova vera? Zašto imaju tako malo vere i pouzdanja u Onoga koji se neprekidno brine za njihove potrebe i održava ih svojom snagom? On dozvoljava da se njihova vera kuša, upućuje im ukore i opomene i, ukoliko sve to ne poslušaju, dopušta da ih snađu nevolje. One koji odstupaju od svoje podaničke vernosti prema Njemu On na svaki način nastoji da probudi iz njihove sudbonosne uspavanosti u grehu i da u njima oživi svest o dužnosti.

Brate moj, tvoja duša mora da oživi i tvoja vera mora da ojača. Ti si toliko dugo na različite načine iznalazio izgovor za svoju neposlušnost da je tvoja savest potpuno uspavana i više te uopšte ne upozorava na tvoje zablude i grehe. Subotu već tako dugo svetkuješ samo onda kada to odgovara tvojim zemaljskim interesima i tvojoj ugodnosti, tako da u svojoj svesti više uopšte i ne uviđaš da je to pogrešno; ipak, to nimalo ne umanjuje tvoju odgovornost pred Bogom jer si sam sebe doveo u takav položaj. Počni odmah da se bezuslovno pokoravaš božanskoj zapovesti, a za svoje životne potrebe osloni se na Njega. Ne izazivaj Njegov gnjev, da te ne bi pohodio užasnom kaznom. Vрати Mu se dok ne bude prekasno i zatraži oprostaj za svoje presteupe. On je bogat dobrotom i milošću i vratiće ti svoje odobravanje i svoj mir ako Mu se obratiš u veri i poniznosti.

Sebičnost u Crkvi i u porodici

Dragi brate M, pokazano mi je da u tvom karakteru ima nedostataka koji se moraju otkloniti. U svojim nazorima i osećanjima koje ispoljavaš prema svojoj supruzi nisi u pravu. Ne ceniš je kao što bi trebalo i ne upućuješ joj reči saosećanja i ljubavi koju ona s pravom zaslužuje. Tvoje muško dostojanstvo neće se nimalo umanjiti ako joj ukažeš zaslužen priznanje i pohvalu za sve brige i terete koje podnosi u porodici.

Ti si sebičan i preteruješ u svojim zahtevima. Zapažaš svaku sitnicu, ističući i najmanje greške svoje supruge i svoje dece. Ukratko rečeno, nastojiš da im svoju savest nametneš kao merilo u svemu, da odlučuješ i misliš umesto njih. Tvoja supruga ima svoju ličnost koja se nikada ne može potpuno utopiti u ličnosti njenog supruga. Ona ima svoju osobenost koju treba da sačuva jer je pred Bogom odgovorna za sebe. Ti ne možeš, brate moj, biti pred Bogom odgovoran za karakter koji izgrađuje tvoja supruga. Za to će samo ona da odgovara pred Bogom. Pravo da utiče na savest tvoje supruge, što ti neopravdano pokušavaš, ima samo Bog.

Previše očekuješ od svoje supruge i dece. Previše ih osuđuješ. Kad bi u sebi negovao vedro raspoloženje i prijatnu narav, obraćajući im se ljubazno i nežno, ti bi u svoju porodicu umesto mračnih oblaka, tuge i nesreće, unosio tople sunčeve zrake. Suviše držiš do svog mišljenja, odlaziš u krajnosti i ne podnosiš da rasuđivanje tvoje supruge ima u porodici onaj značaj kakav bi trebalo da ima. Ne podstičeš sa svoje strane poštovanje prema svojoj supruzi niti vaspitavaš decu da poštuju njen sud. Ne smatraš je ravnom sebi, nego si kormilo upravljanja i kontrole uzeo u svoje ruke i čvrsto ga držiš. Nedostaju ti vrline ljubaznosti, razumevanja i saosećanja. Moraš negovati te crte karaktera ako želiš da pobediš sebe i da budeš Bogom dani blagoslov za svoju porodicu.

Veoma si uporan i nepopustljiv u svom mišljenju, što tvoja porodica veoma teško podnosi. Tvoje srce bi trebalo znatno da smekša pod uticajem Božje milosti jer u njemu nema one ljubavi

koja je bila obeležje svakog Hristovog postupka. Ljubav potiče od Boga. Ona je biljka nebeskog porekla i ne može da živi i napreduje u nepreporođenom srcu. Ona u srce unosi istinu, duhovni život i silu. Ali ona ne može da živi bez stalne aktivnosti, a svakodnevnim primenom u praksi ona se sve više razvija i širi. Ona nije brza da zapazi svaku grešku i da odmah ukaže i na najneznatniju zabludu. Ona preovlađuje onda kad se svi argumenti i sve bezbrojne reči pokažu kao uzaludni i beskorisni. Najbolji put da u tvojoj porodici dođe do reofirme i u karakteru i u međusobnim odnosima jeste da se načelo ljubavi primeni u praksi. Jer je ljubav zaista sila kojom se postiže i ono što se ne može postići ni novcem ni bilo kakvom vlašću.

Brate moj, tvoje tako grube i neljubazne reči samo seku i ranjavaju. Ti si veoma brz da osудиš i da iznađeš grešku, ali to donosi samo nesreću. Ti bi se veoma brzo uvredio kad bi te reči koje tako rado upućuješ drugima bile upućene tebi. Gledajući na ljubaznost, nežnost i saosećanje kao na osobine slabih ličnosti, ti smatraš da ti je ispod dostojanstva da se svojoj supruzi obraćaš nežno, blago i ljubazno. U tome imaš potpuno pogrešnu predstavu o istinskoj muževnosti i dostojanstvu čoveka. Sklonošću da izbegavaš postupke ljubaznosti očevidno ispoljavaš slabost i nedostatak svog karaktera. To što ti smatraš slabošću Bog smatra istinskom hrišćanskom učtivošću i vrlinom koju treba da ima svaki hrišćanin jer je to duh koji je ispoljavao i sam Hristos.

Veoma si sklon sebičnosti i o sebi misliš da si mnogo bolji nego što u stvari jesi. Često imaš ekstremno, čudno i neobično mišljenje o Svetom pismu i toga se držiš tako revnosno kao Jevreji svojih tradicija. Ne posedujući duh koji se da poučiti stalno ćeš biti u opasnosti da Crkvi stvaraš teškoće, ukoliko se tih svojih zabluda ne oslobodiš u snazi Svemoćnog Pobjednika. Ono što tvoj slučaj čini posebno zabrinjavajućim je tvoje mišljenje da sve znaš bolje od svoje braće i veoma si nepristupačan. Obuzet si duhom farisejske samopravednosti koji kao da govori: „Odlazi, ne dohvataj me se, jer sam svetiji od tebe.”

Ti nisi svestan izopačenosti sopstvenog srca i ne vidiš da si svoj život učinio gotovo potpunim neuspehom. Tvoje mišljenje ne može i ne sme da bude pravilo u Božjoj Crkvi. Ti treba da gajiš sve hrišćanske vrline koje ti nedostaju, a naročito bratsku ljubav koja „dugo trpi, blagotvorna je, ljubav ne zavidi, ljubav se ne veliča, ne nadima se. Ne čini što ne dolikuje, ne traži svoje, ne razdražuje se, ne misli o zlu. Ne raduje se nepravdi, a raduje se istini. Sve snosi, sve veruje, svemu se nada, sve trpi.” „Obucite se, dakle, kao izabrani Božji, sveti i ljubazni, u milosrđe (bratsku ljubav), dobrotu, poniznost, krotost i trpljenje, snoseći jedan drugoga i praštajući jedan drugom ako ima ko tužbu na koga: kao što je i Hristos vama oprostio, tako i vi. A povrh svega toga obucite se u ljubav, koja je sveza savršenstva. I mir Božji da vlada u srcima vašim, na koji ste i pozvani u jednom tijelu, i zahvalni budite.”

Čim primetiš da neko malo zastrani od onoga što je po tvom mišljenju ispravno, spreman si da odmah strogo koriš i ispravljaš. Dok tako zapovednički i diktatorski brzo i rado razotkrivaš greške svoje braće, ne preispituješ pomno svoje srce i ne vidiš zlo koje postoji u tvom životu. Popuštanje apetitu i strastima je tvoja velika moralna slabost. Pravo robovanje navici pušenja toliko je zagospodarilo tobom da, iako si nekoliko puta odlučivao da raskineš s tim, još uvek nisi uspeo u tome. Ta ružna i štetna navika potpuno izopačuje tvoja osećanja. Gde je tu samoodricanje, brate moj? Gde ti je moralna snaga da pobediš? Hristos je u pustinji kušanja pobedio moć prohteva i radi tebe, omogućivši ti na taj način da i ti postaneš pobjednik nad samim sobom. Ti mnogo zahtevaš od drugih, a šta činiš da bi zadobio pobjedu nad tom odvratnom navikom koja uništava zdravlje i sknavi dušu? To je borba sa sobom, borba u kojoj niko ne može da te zameni. Drugi mogu da se mole za tebe, ali proces odvikavanja i uzdržanja je samo tvoj zadatak.

Bog te poziva: ne gubi više vreme sa kušačem, nego nastoj da se očistiš od svake

prljavštine tela i duha, usavršavajući svetost u strahu Božjem. Moraš delovati čvrsto i odlučno da bi pobedio mane i nedostatke svog karaktera. Ti se nalaziš u Božjoj radionici. Ako se potčiniš procesu tesanja, obrađivanja i glačanja u kojem Bog svojim spravama za glačanje otklanja oštre uglove, čvorove i neravnine sa tvog karaktera, možeš se Njegovom milošću pripremiti za mesto u nebeskoj građevini. Ali ako, držeći se nerazdvojno svoga „ja,” ne pristaješ da prođeš kroz taj mučni proces pripremanja za nebesku građevinu, za tebe u strukturi koja se na kraju sklapa bez ijednog udarca čekića i sekire, neće biti mesta. Ako se tvoja priroda ne izmeni, ako te istina za ove poslednje dane ne oplemeni i ne posveti, naći ćeš se nedostojnim za mesto među čistim i svetim anđelima.

Možeš li dozvoliti sebi da se i dalje tako nerazdvojno držiš te svoje prljave navike i na kraju nađeš među nevernima i neobraćenima? Zar ćeš dopustiti sebi da izgubiš spasenje zbog toga? Suviše je rizično da i dalje popuštaš tom prljavom prohtevu kojemu još uvek robuješ. Ti si nevernicima revnosno iznosio istinu na potpuno pogrešan način što je ostavljalo vrlo negativan uticaj na njihov um. One koji iznose istinu, a žive nedoslednim životom, sotona koristi kao svoje naročito preimućstvo da izazove gnušanje onih koji bi se pravilnim uticajem mogli pridobiti i oduševiti za istinu. Ti treba da ublažiš svoje manire u ophođenju s drugima i kad iznosiš istinu, to treba da činiš u duhu krotosti.

„A budite svagda gotovi na odgovor svakome koji vas zapita za vaše nadanje, s krotošću i strahom imajte dobru savjest.” Strah o kojem se ovde govori ne odražava nepoverenje i neodlučnost, već neophodnu opreznost, obraćanje pažnje na svaku pojedinost, da ne bismo nekom nepromišljenom rečju izazvali uzbuđenje i tako na um prisutnih ostavili nepovoljan utisak, usmeravajući ih u pogrešnom pravcu. Svakome ko želi da pravilno prikaže istinu veoma je bitno da ima strah Gospodnji, poniznost i duh krotosti.

Oholost i duh samopouzdanja predstavljaju za tebe najveću opasnost. Velika nesreća i nezadovoljstvo koje postoji u tebi samome i u tvojoj porodici nastaju uglavnom zbog oholosti. Korisnost onih koji su opterećeni ohološću veoma je ograničena jer sujeta i samoljublje sužavaju delokrug njihove delatnosti. U njihovom duhu nema plemenitosti. Napore za dobro drugih oholost nikad ne proširuje, nego ih, naprotiv, sve više sužava. Ta osobina, ako postoji u srcu, otkriva se neizbežno i u razgovoru i u ponašanju i u postupcima.

Dragi brate, uticaji pod kojima se formirao tvoj karakter razvili su u tebi veoma ponositi i vlastoljubivi duh. Taj duh ti i nesvesno ispoljavaš u svom ponašanju prema članovima porodice, susedima i svima sa kojima se družiš. Da bi pobedio te rđave navike, moraš budno stražiti u molitvi. Ovo treba da shvatiš najozbiljnije jer ti ne preostaje mnogo vremena za to. Nemoj misliti da ti je za to dovoljna sopstvena snaga. Samo u ime moćnog Pobjednika možeš da zadobiješ stvarnu pobjedu. U razgovoru sa drugima radije se zadržavaj na milosti, dobroti i ljubavi Božjoj nego na Njegovoj strogosti u sudu i kazni. Zadržavaj se što više na Njegovim obećanjima. Svojom snagom ne možeš učiniti ništa, ali u sili Hristovoj možeš učiniti sve. Njegovom snagom i milošću, ako ostaneš u Njemu, bićeš preporođen, obnovljen i posvećen. „Ako ostanete u meni i riječi moje ostanu u vama,” kaže Hristos, „što god zaištete biće vam.” Budi siguran da će Hristos biti u tebi ako Mu u poniznosti i skrušenosti predaš svoje srce. Bog prihvata samo ponizne i skrušene u srcu. Nebo je zaista vredno doživotnih i istrajnih napora; da, zbog toga je vredno ostaviti sve na ovom svetu. Bog će ti rado pomoći u tvojim naporima ako tvoje težnje i stremljenja budu samo u Njemu. Za svoju porodicu takođe treba da učiniš mnogo i Bog će ti pomoći da u tome uspeš ako se svog zadatka prihvatiš svim srcem. Preklinjem te da prvo raščistiš sam sa sobom i da onda strpljivo radiš na spasavanju svoje porodice da bi anđeli Božji mogli doći

u vaš dom i ostati s vama.

Apel upućen propovednicima

Živimo u veoma ozbiljnom vremenu. Pred svima nama su zadaci koji zahtevaju ulaganje najusrdnijih napora, ali ovo posebno važi za pastire koji treba da čuvaju i hrane stado Božje. Oni čija je naročita dužnost da vode druge i da ih upućuju na put istine treba da pravilno izlažu Reč Božju i da svoje pouke prilagode potrebama slušalaca. Oni treba da budu tako prisno povezani s nebom da postanu živi kanali svetlosti i da govore umesto Boga.

Pastor treba da bude dobro upoznat sa učenjima reči Božje, a isto tako da poznaje i karakter svojih slušalaca. Naša vera nije popularna. Ljudi nerado slušaju kad ih osvedočavate u kolikoj su zabludi. Veliki je zadatak koji treba izvršiti, a malo onih koji su spremni da se prihvate dela. Obično jedan čovek obavlja poslove koje bi trebalo podeliti na dvojicu jer se rad jevanđeliste nužno kombinuje sa zadatkom pastora tako da je radnik na terenu primoran da nosi dvostruko breme.

Propovedniku je neophodno studiozno proučavanje Svetih spisa kako bi svoj um što bolje snabdeo duhovnim znanjem i dokazima iz Biblije jer je propovednik jak samo ako je naoružan istinama Svetog pisma. Argument je dobro došao u raspravi, ali se jednostavnim objašnjavanjem Reči Božje postiže daleko više. Hristos je svoje učenje ilustrovao tako jasno da su to i naučeniji i najskromniji mogli lako da shvate. U svojim izlaganjima On nije upotrebljavao komplikovane i teško shvatljive izraze, nego se služio jednostavnim jezikom i rečnikom koji je uvek bio prilagođen shvatanju običnih ljudi. U svom izlaganju i objašnjavanju nikad nije išao dalje nego što su oni mogli da shvate.

Mnogi ljudi koji su poznati kao odlični mislioci i dobro poznaju Sveto pismo svoju korisnost bitno umanjuju pogrešnim metodama rada. Neki od propovednika koji su angažovani u delu spasavanja duša ne postižu najbolje rezultate zato što u tom pozivu, koji su u početku prihvatili sa toliko oduševljenja, nisu svim srcem. Drugi su neprihvatljivi zato što se grčevito drže svog unapred stvorenog mišljenja i predrasuda i, ističući to kao najvažnije, ne uspevaju da svoje učenje prilagode potrebama naroda. Mnogi uopšte nemaju predstavu o tome koliko je neophodno prilagoditi se potrebama svojih slušalaca i prilaziti im tamo gde se oni nalaze. Oni se ne poistovećuju sa onima kojima žele da pomognu i da ih uzdignu na istinski nivo biblijskog hrišćanstva.

Onaj koji želi da zaista bude uspešan propovednik mora u potpunosti biti posvećen delu spasavanja duša. Bitnije od svega drugog je da lično bude prisno ujedinjen sa Hristom, da rado traži i prima Njegov savet i da se uvek oseća zavisnim od Njega. Neki su neuspešni zato što se u raspravama oslanjaju samo na snagu argumenata i ne obraćaju se usrdno Bogu za mudrost da ih On svojom milošću usmerava i posveti njihove napore. Duge propovedi i dosadne molitve ne samo da nisu korisne nego su, naprotiv, štetne za duhovne i verske interese i ne osvedočavaju ljude. Ta sklonost da se i u molitvi drže govori često gasi versko interesovanje koje bi inače dalo veće rezultate.

Pravi Hristov izaslanik je u savršenom jedinstvu sa Onim koga predstavlja i njegov najviši cilj je spasavanje duša. Bogatstvo ovog sveta gubi svaki značaj kad se uporedi sa vrednošću jedne jedine duše za koju je naš Gospod i Učitelj dao svoj život. Onaj koji je izmerio bregove na merilima i planine na poteg smatra ljudsku dušu neprocenjivom.

Propovednik u svom radu mora stalno da vodi borbe i zadobija pobjede. „Ne mislite,” kaže Hristos, „da sam došao da donesem mir na zemlju; nisam došao da donesem mir nego mač.” Početni napori hrišćanske crkve bili su praćeni nevoljama i gorkim bolom i tugom. Naslednici prvih apostola morali su da se suočavaju sa istim teškoćama kao i njihovi prethodnici; u svom radu svi su oni morali da podnose siromaštvo, lažno okrivljavanje i svakojako protivljenje. Oni su morali da budu ljudi velike moralne hrabrosti i duhovne snage.

Velika moralna tama sve više preovlađuje i samo sila istine može da razagna taj duhovni mrak iz duše i uma svakog pojedinca. Mi smo pozvani da se borimo protiv velikih zabluda i duboko ukorenjenih predrasuda i bez naročite Božje pomoći naši napori da obratimo duše i da se sami moralno uzdignemo na viši nivo ostaće bezuspešni. Sve ljudske veštine i najbolje prirodne sposobnosti nemoćne su da u duši grešnika probude svest o grozoti greha i da ga odagnaju iz srca.

Propovednici treba da budu pažljivi ne očekujući previše od onih koji još uvek pipajući traže put u mraku zabluda. Kad savesno učine svoje, oni treba da se oslone na Boga da On tajanstvenim delovanjem svog Duha utiče na duše koje traže istinu, znajući da će bez toga njihovi napori ostati bezuspešni. U svom radu sa dušama oni treba da budu strpljivi i mudri, imajući na umu svu različitost okolnosti i prilika koje su uticale na njihov razvoj. Isto tako treba strogo da se čuvaju da ne bi, ističući sebe, zapostavili Hrista.

Neki propovednici ne postižu uspeh zato što u delu nisu svim svojim srcem i nepodeljenim interesima jer od istrajnosti u poslu i dobro osmišljenih napora zavisi mnogo. Mnogi i nisu radnici jer svoje dužnosti ne nastavljaju i kada nisu za katedrom. Oni izbegavaju dužnost da idu od kuće do kuće i da savesno deluju i u porodičnom krugu. Oni treba da neguju retku vrlinu hrišćanske učtivosti koja bi ih navela da budu ljubazniji i obazriviji prema dušama poverenim njihovoj brizi, zalažući se za njih u istinskoj usrdnosti i veri i učeći ih putu života.

Propovednici mogu da učine mnogo u oblikovanju karaktera onih sa kojima dolaze u dodir. Ako su oštri, skloni kritikovanju i preterani u svojim zahtevima, oni će neizbežno na te nesrećne osobine naići i kod onih na koje su najviše uticali. Iako možda ni oni sami nisu želeli da do toga dođe, ipak je to u stvari ishod njihovog primera.

Ne može se od članova očekivati da teže miru i slozi ako njihovi veroučitelji, čiji primer oni rado slede, to načelo ne naglašavaju i ne primenjuju u svom životu. Propovednik koji želi da bude primer svojim članovima i da im savesno prenosi učenje svoga Učitelja preuzima na sebe velike odgovornosti. Svojom čistotom i moralnim dostojanstvom naš Spasitelj je izazivao duboko strahopoštovanje ljudi, dok je u isto vreme svojom nesebičnom ljubavlju i plemenitom blagošću pridobijao njihova srca. On je zaista bio utelovljenje savršenosti. Ako Hristovi predstavnici žele da njihove napore prate isti plodovi koji su krunisali Njegov rad, oni moraju najusrdnije težiti da odražavaju Njegove vrline i da razvijaju u sebi one karakterne osobine koje će ih učiniti sličnima Njemu.

Da bismo u radu na spasavanju grešnika imali uspeha, moramo biti veoma obazrivi tražeći uvek mudrost i savet od Boga. Ako je duša radnika oplemenjena milošću Božjom, on svojim izlaganjem neće razdražujuće delovati na svoje slušaoce, nego će svojom blagošću smekšavati njihova srca, otvarajući ih za prijem istine.

Radnici na terenu ne smeju dozvoliti sebi da padnu u malodušnost, nego u veri i nadi uvek treba da idu samo napred bez ikakvog obzira na prilike i okolnosti u kojima se nalaze. Zadatak propovednika njegovim izlaganjem istine sa katedre u stvari tek počinje. On zatim treba lično da se upozna sa svojim slušaocima. Mnogi jako greše u tome što se prisnije ne povezuju u saosećanju upravo sa onima kojima je njihova pomoć najpotrebnija. Sa Biblijom u ruci, oni treba

na ljubazan način da se raspitaju za prigovore ili prepreke koji se pojavljuju u mislima onih koji počinju da istražuju: „Šta je istina?“

Takve treba pažljivo i nežno voditi i poučavati kao učenike u osnovnoj školi. Mnogi od njih moraju da raskidaju sa teorijama koje su se duboko uvrežile u njihov život. Iako se osvedočavaju da su u pogledu nekih biblijskih učenja bili u zabludi, oni još uvek upadaju u zabunu i muče ih sumnje. Tada im je potrebno nežno saosećanje i najrazboritija pomoć; treba ih pažljivo poučavati, moliti se s njima i za njih, bdijući nad njima i čuvajući ih u najljubaznijoj zabrinutosti za njihovo spasenje. Onima pak koji su podlegli u nekom iskušenju i zastranili od Boga potrebno je ukazati posebnu pomoć. Ovakve Hristos prikazuje u svojoj paraboli o izgubljenoj ovci. Pastir ostavlja devedeset i devet ovaca u pustinji i polazi u potragu za jednom koja se izgubila i ne prestaje sa traženjem sve dok je nije našao; i tada se vraća radostan, noseći je na svojim ramenima. To je isto tako ilustrovano i parabolom o ženi koja je tražila svoj izgubljeni dinar sve dok ga nije pronašla, a onda je sazvala svoje susede da se raduju s njom jer je našla ono što je bilo izgubljeno. Ovde je jasno osvetljena povezanost nebeskih anđela sa hrišćanskim delom na zemlji. Anđeli se više raduju zbog jednog grešnika koji se kaje negoli za devedeset i devet pravednika kojima nije potrebno kajanje. Tome se raduju i Otac i Sin. Za spasenje čoveka zainteresovano je celo nebo. I onaj ko je bio oruđe u spasavanju jedne duše ima preimućstvo da se raduje jer su anđeli Božji sa najvećim interesovanjem bili svedoci njegovih napora i raduju se njegovom uspehu.

Kako, stoga, usrdan treba da bude čovek u zalaganju za svoje bližnje i kako duboka treba da bude njegova ljubav i naklonost prema njima! Zaista je veliko preimućstvo biti Hristov saradnik u delu spasavanja duša. Koliko je strpljenja i nesebičnih napora On uložio da dopre do čoveka u njegovom palom stanju i da ga spase od posledica njegovog greha! Stoga i Njegovi sledbenici, kada u ulozi učitelja prenose drugima Njegovu reč, treba rado da se ugledaju na svoj veliki Uzor.

Da bi uspešno nastavili svoj veliki i naporan zadatak, propovednici treba da budu i fizički zdravi. S tim ciljem oni moraju stvoriti pravilne navike i zdrav način života usvojiti kao pravilo. Mnogi od njih se stalno žale i pate od raznih zdravstvenih poremećaja i nelagodnosti. Najčešći uzrok tome je što ne rade mudro i ne poštuju zakone zdravlja. Suviše se zadržavaju u zatvorenom prostoru živeći u pregrejanim sobama punim nečistog vazduha. Tu se oni obično skoncentrišu samo na proučavanje i pisanje, zanemarujući fizičko kretanje i toliko neophodnu promenu zanimanja. Zbog toga im je krvotok tako usporen, a umne sposobnosti oslabljene.

Celokupnom organizmu je neophodno osvežavajuće dejstvo kretanja i rada u otvorenom prostoru. Nekoliko časova fizičke aktivnosti svakog dana znatno bi doprinelo obnavljanju telesnih snaga, a u isto vreme i relaksaciji umnih sposobnosti. Poboljšavajući na taj način svoje zdravlje u svakom pogledu propovednik će biti znatno uspešniji i u svom pastoralnom radu. Mnogi propovednici se za svoj pastoralni rad onesposobljavaju upravo neprekidnim čitanjem i pisanjem. Oni u zadržavanju na apstraktnim pojmovima gube dragoceno vreme koje bi trebalo posvetiti pomaganju u pravom trenutku onima kojima je takva pomoć zaista potrebna.

Neki propovednici se bave pisanjem baš u vreme izvesnog verskog interesovanja, a to što oni pišu često i nema neke naročite veze sa radom koji je u toku. To je sasvim pogrešno jer je u takvim trenucima dužnost propovednika da svim svojim silama pospešuje napredak i širenje dela. On pred svojim očima i na umu uvek treba da ima samo jedan cilj, a to je spasavanje duša. Ako je predmet njegovog razmišljanja bilo šta drugo, zbog toga mogu da budu izgubljeni mnogi koji bi blagovremenom poukom mogli da budu spaseni. Neki propovednici se vrlo lako daju odvratiti od svog zadatka. Lako se obeshrabruju ili pak, privučeni porodičnim i ličnim interesima, dopuštaju da pokrenuto interesovanje opada zato što mu se ne poklanja zaslužena pažnja. Štetu koja se delu

nanosi na takav način teško je proceniti. Ako se u cilju širenja istine otpočne neki nov poduhvat, propovednik se mora osećati obaveznim da to uspešno nastavi. Ako mu se učini da njegovi napori ne daju rezultate, treba da se u molitvi ozbiljno zapita ima li i u čemu krivice sa njegove strane. On treba da u poniznosti duše pred Bogom preispita sebe i, držeći se verom božanskih obećanja, treba da nastavi svoje napore sve dok se ne osvedoči da je u potpunosti izvršio svoju dužnost i učinio sve što je u njegovoj moći da ostvari željeni uspeh.

Propovednici u svojim izveštajima često kažu da su ostavili već probuđen interes u nekom mestu da bi prešli u novo polje rada. To je pogrešno. Oni započeto delo u jednoj oblasti treba i da završe jer ostavljajući rad nedovršenim čine više štete nego koristi radniku koji treba da ih tu nasledi. Izgledi na uspeh ni u jednom polju nisu manji nego u onom koje je bilo obrađivano tek toliko da bi korov mogao još bujnije da se razvija.

Za rad u novim poljima potrebne su mnoge molitve i mudro ulaganje napora. Potrebni su ljudi potpuno predani Bogu, ljudi koji mogu ne samo da govore o veri nego i da imaju iskustvenu spoznaju o tajni pobožnosti i koji mogu da zadovolje neodložne potrebe naroda, ljudi koji kao sluge Hristove ozbiljno shvataju značaj i važnost svog položaja i koji su spremni da radosno ponesu svoj krst.

Kad dođu u iskušenje da se povuku i posvete samo čitanju i pisanju dok druge dužnosti traže njihovu neodložnu pažnju, oni treba da budu dovoljno jaki da, žrtvujući lične sklonosti, prihvate zadatke koji su neposredno pred njima. To je nesumnjivo najteže proveravanje za um sklon proučavanju.

Pastirske dužnosti se često sramno zapostavljaju zato što propovednik nema snage da žrtvuje svoje lične sklonosti povlačenju u samoću i proučavanju. Pripadnike svog stada pastir treba da posećuje od kuće do kuće i, brinući se za duhovno dobro njihovih duša, treba da nađe vremena za lično poučavanje, razgovor i molitvu u svakoj porodici. One koji pokazuju želju da se upoznaju sa načelima naše vere nipošto ne treba zapostavljati, već ih treba temeljno uputiti u istinu. Revnostan, obazriv i duhovno budan propovednik neće propustiti nijednu priliku da učini dobro.

Pojedini propovednici, kad ih domaćin porodice pozove u svoju kuću, i tih nekoliko časova za vreme posete provode u nekoj posebnoj prostoriji, odajući se svojoj uvreženoj sklonosti da nešto čitaju ili pišu. Porodica koja im je ukazala gostoprimstvo nema od te posete nikakve koristi. Propovednik je prihvatio ponuđeno gostoprimstvo, ali sa svoje strane ništa nije dao toj porodici za uzvrat, iako je njegov rad tu bio toliko potreban.

Do srca ljudi najlakše se dopire upravo avenijama međusobnog druženja. Međutim, mnogi propovednici izbegavaju posete kao dužnost koje se plaše jer u sebi nisu razvili vrlinu društvenosti ni onu ljubaznost u ophođenju kojom se pridobija srce. Veoma je važno da pastor što više dolazi u dodir sa onima koji su povereni njegovoj brizi - da se upozna sa različitošću ljudske prirode, da lakše shvati njihov način razmišljanja, da svoje pouke prilagodi intelektualnom poimanju svojih slušalaca, kako bi i sam naučio da pravu bratsku ljubav imaju samo oni koji pomno proučavaju prirodu drugih i njihove potrebe.

Oni propovednici koji se izdvajaju od svojih slušalaca nemaju nikakve mogućnosti da im pomognu. Vešti lekar mora da upozna prirodu raznih bolesti kao i strukturu celog organizma. On uvek mora biti spreman da svojim pacijentima bez odlaganja ukaže pomoć jer zna da odlaganje može da bude opasno. Kad svoju iskusnu ruku stavi na puls bolesnika i pažljivo prati karakteristične simptome bolesti, njegovo ranije iskustvo mu omogućuje da utvrdi dijagnozu bolesti i tretman neophodan da se spreči njeno dalje napredovanje. Kao što lekar postupa u

slučaju telesnog oboljenja, tako pastor ili propovednik treba da postupa sa dušom obolelom od greha. I njegov rad je utoliko značajniji od lekarevog koliko je večni život vredniji od prolaznog ovozemaljskog života. Pastor nailazi na beskrajnu raznovrsnost naravi i njegova je dužnost da se upozna sa članovima porodica koje slušaju njegova izlaganja kako bi odlučio na koji način može najuspešnije uticati na njih da pođu pravim putem.

Imajući u vidu svu ozbiljnost i dalekosežnost ove odgovornosti, nameće nam se pitanje koje je svojevremeno postavio i apostol Pavle: „A za ovo ko je sposoban?” Srce radnika ponekad gotovo klone dok razmišlja o teškim i tako odgovornim dužnostima koje ga očekuju; međutim, reči Hristove jačaju njegovu dušu utešnim i sigurnim obećanjem: „I, evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka.” Imajući u vidu teškoće i opasnosti onih za koje se zalaže i koji su mu tako dragi, pastor uvek mora biti oprezan i veoma obazriv u svojim manirima i postupanju s njima, bdijući nad njima kao onaj koji će pred Bogom polagati račun o tome. Svoj uticaj u pridobijanju duša za Hrista i nastojanju da istinu trajno utisne u dušu zainteresovanih on uvek treba da koristi razborito. Briga da ih svet svojim zavodničkim privlačnostima ne odvoji od Boga i otvrdne njihova srca pred uticajem Božje milosti treba da mu bude stalno na umu. Propovednik nikada ne sme oholo da gospodari nad onima koji su, kao pripadnici Hristovog stada, povereni njegovoj brizi, već treba da im u svemu bude primer i da im pokazuje put spasenja. Sledeći Hristov primer, on treba da se pred Bogom zauzima za one koji su povereni njegovoj brizi sve dok se ne osvedoči da su njegove molitve uslišene. Hristos je prema čoveku ispoljavao i ljudske i božanske naklonosti. On je naš Uzor u svemu. Bog je naš Otac i Vladar, a hrišćanski propovednik je predstavnik Njegovog Sina na Zemlji. Načela kojima se svi rukovode na nebu treba da se isto tako primenjuju i na Zemlji; ona ista ljubav koja pokreće anđele i čistota i svetost koje vladaju na nebu treba da, koliko god je to moguće, vladaju i na Zemlji. Bog propovednike smatra odgovornim za duhovnu vlast koja im je data u Crkvi, ali ne daje pravo svojim slugama da tu vlast izopače u despotsko gospodarenje nad onima koji su povereni njihovoj brizi.

Bog je ovim svojim slugama dao dragoceno poznavanje istine i želi da se oni što prisnije povežu sa Hristom, a posredstvom ljubavi i saosećanja da se približe i svojoj braći, kako bi u nastojanju da im pomognu mogli da učine sve što je u njihovoj moći. Iskupitelj sveta, za vreme svog života na ovoj zemlji, uopšte nije razmišljao o sopstvenim zadovoljstvima, nego je prošao životnom stazom čineći samo dobro. Održavao je prisnu vezu sa Ocem da bi snagu koju je na taj način stalno dobijao mogao da upotrebi u spasavanju ljudskih duša od večne propasti. Na sličan način i Njegove sluge treba da neguju duhovnost ako žele da u svom radu postignu uspeh.

U svom sažaljenju i samilosti prema sirotim grešnicima Isus je napustio dvorove neba, skinuo carsku odoru i ponizio se do te mere da uzme na sebe ljudsku prirodu kako bi mogao da se upozna s čovekovim potrebama i da ga uzdigne iz njegove uniženosti grehom. Kad On pruža čoveku tako nepobitne dokaze o svojoj ljubavi i najnežnijem saosećanju, koliko je bitno da Njegovi predstavnici - ugledajući se na Njegov primer - priđu svojim bližnjima pomažući im da izgrade pravi hrišćanski karakter! Neki su, međutim, suviše brzi da pokrenu čitav sudski proces u Crkvi, iznoseći bezosećajno oštre i vrlo teške optužbe protiv zabludelih. Postupajući tako, oni popuštaju prirodnim sklonostima svog nepreporođenog srca koje bi trebalo odlučno savladati. To nije nepristrasno rasuđivanje hrišćanskog suda, nego nepoštedna kritika plahovite naravi.

Vaspitavanje je članovima potrebnije nego osuda i kritikovanje. Umesto preoštrog ukoravanja i osude zbog nedostatka duhovnosti i zapostavljanja dužnosti, propovednik treba da ih, uputstvima i ličnim primerom, poučava kako da napreduju u milosti i poznanju istine. „Kojoj ja postadoh sluga,” kaže apostol, „po naredbi Božjoj koja mi je dana među vama da ispunim Riječ

Božju, tajnu koja je bila sakrivena od postanja svijeta, od vijekova i naraštaja, a sad se javi svetima Njegovima, kojima Bog naumi pokazati kako je bogata slava tajne ove među neznabošcima, koje je Hristos u vama - nada slave; kojega mi propovijedamo savjetujući svakoga čovjeka i učeći svakoj premudrosti, da pokažemo svakoga čovjeka savršena u Hristu Isusu. Za to se i trudim i borim po Njegovoj moći koja u meni silno čini.”

Naši propovednici stariji od četrdeset ili pedeset godina ne treba da misle da je njihov rad i doprinos delu sada manje delotvoran nego ranije. Upravo ljudi koji su godinama u radu i koji su u tome stekli određena iskustva mogu da ulažu snažne i pravilno usmerene napore. Oni su naročito potrebni u ovim danima i njihov doprinos bi Crkvi jako nedostajao. O svojoj fizičkoj ili umnoj iznemoglosti oni ne treba ni da govore niti da misle da je vreme njihove korisnosti prošlo.

Mnogi od njih su svoje zdravlje ugrožavali preteranim umnim naporima koje nisu znali mudro da kombinuju sa fizičkim radom. Posledica toga je opadanje njihovih snaga i sklonost da izbegavaju odgovornosti. Njima nedostaje samo aktivnije učestvovanje u radu. To se ne odnosi samo na one čije glave je uveliko posulo inje vremena, već i na ljude mlađe po godinama koji svoje umne snage ugrožavaju na isti način. Oni imaju spisak određenih propovedi, ali ako izađu izvan tih okvira, oni gube svoju sigurnost.

Pastor staromodnih manira, koji je putovao na konju i provodio mnogo vremena u posećivanju svog stada, bio je - i pored svih svojih neugodnosti i izlaganja nevremenu - daleko zdraviji od naših današnjih propovednika koji se klone svakog fizičkog zamora koliko god je to moguće i ograničavaju se samo na svoje knjige.

Stariji i iskusniji propovednici treba da se osećaju dužnima da, kao sluge Božje koje za to primaju i platu, svakoga dana bivaju sve korisniji u svom radu iznalazeći nove dragulje iz Reči Božje kojima će da osveže svoje slušaoce. Svaki njihov napor na širenju Jevanđelja treba da bude uspešniji od prethodnog. Svake godine treba da pokažu dublju pobožnost, nežnije saosećanje sa drugima, veću duhovnost i potpunije poznavanje biblijske istine. Ukoliko su stariji i iskusniji, utoliko treba da budu i veštiji u nastojanju da dopru do srca onih za koje se zalažu, imajući potpuniju predstavu o njima.

U ovim danima potrebni su ljudi koji se ne plaše da podignu svoj glas za pravdu i istinu, ma ko da im se usprotivi. Oni se moraju odlikovati nepokolebljivom čestitošću i proverenom hrabrošću. Takve radnike traži Crkva i njihove napore u bilo kojoj grani Jevanđeljskog rada pratiće Božji blagoslov i Njegovo odobravanje.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj dvadeset i osam

Iskustva i lični napori

Razlog što mojoj dragoj braći i sestrama upućujem još jedno Svedočanstvo u tome je što mi je Gospod u svojoj milosti otkrio veoma značajne pojedinosti za one koji tvrde da drže zapovesti Božje i očekuju dolazak Sina čovječijeg. Između vizije koja mi je data 3. januara 1875. godine i nedavnog ispoljavanja ljubavi i sile Božje proteklo je više od tri godine. Međutim, pre nego što pređem na ono što mi je otkriveno u nedavno dobijenoj viziji, ukratko ću opisati šta sam preživela za poslednje dve godine.

Jedanaestog maja 1877. godine napustili smo Oklend u Kaliforniji i otputovali za Batl Krik u državi Mičigen. Nekoliko meseci sam osećala jake bolove u srcu i mnogo patila od otežanog disanja za sve vreme dok smo putovali kroz monotone ravnice. Teškoće sa zdravljem nisu prestale ni kad smo stigli u Mičigen. Drugi su zauzeli našu kuću u Batl Kriku, a tu nismo imali nikakvih rođaka koji bi nas prihvatili, dok su nam sva deca bila u Kaliforniji. Ipak, dobri prijatelji su učinili za mene sve što su mogli, ali se nisam osećala slobodnom da ih opterećujem znajući da svako ima dovoljno briga oko svoje porodice.

Mom suprugu bio je upućen telegram kojim se traži njegovo prisustvo u Batl Kriku da bi posvetio pažnju važnim poduhvatima u delu Božjem, a posebno da bi nadgledao planiranu izgradnju velikog sanatorijuma. Došavši na taj poziv, on se odmah revnosno posvetio propovedanju, pisanju i održavanju odborskih sastanaka u uredništvu „Pregled,” u Koledžu i Sanatorijumu, radeći gotovo uvek do duboko u noć. To ga je strašno iznuravalo. On je duboko osećao značaj svih tih poduhvata, a posebno izgradnje sanatorijuma u koji je uloženo preko pedeset hiljada dolara. I to neprekidno umno naprezanje pripremalo je put za njegov iznenadni slom. Shvativši opasnost u kojoj se nalazimo, odlučili smo da, u cilju odmora i oporavka, oboje odemo u Kolorado. Dok smo se pripremali za put, iznenada sam začula glas: „Uzmi na sebe sve oružje Božje. Imam za tebe važan zadatak u Batl Kriku.” Glas mi se učinio tako jasan da sam se i nehotično okrenula da vidim ko to govori. Nisam videla nikoga i, svesna Božjeg prisustva, moje srce je bilo slomljeno u osećanju svoje nemoći pred Njim. Kad mi je suprug ušao u sobu, ispričala sam mu šta sam doživela i oboje smo plakali i molili se zajedno. Dogovoreno je bilo da za tri dana krenemo na put, ali sada su svi naši planovi izmenjeni.

Pošto je bilo planirano da 30. maja pacijenti i osoblje sanatorijuma jedan dan provedu u jednom prijatnom šumarku na obali jezera Gogak, udaljenog oko tri kilometra od Batl Krika, nagovarali su me da i ja pođem s njima i da govorim pacijentima. Rukovodeći se sopstvenim osećanjima, ne bih se upuštala u to, ali sam pomislila da je možda i to deo zadatka koji treba da obavim u Batl Kriku. U uobičajeno vreme na stolove je postavljena zdrava hrana u kojoj su svi sa pravim zadovoljstvom uživali. Program rekreacije otpočet je u tri sata molitvom i pojanjem. Govorila sam otvoreno i veoma slobodno i svi su slušali sa najvećim interesovanjem. Kad sam završila svoje izlaganje, ustao je sudija Grejem iz Viskonsina, koji je bio jedan od pacijenata u našem sanatorijumu, i predložio da se moje predavanje odštampa u vidu časopisa i daje pacijentima i ostalim zainteresovanima za moralno i fizičko zdravlje, kako reči izgovorene tog

dana nikad ne bi bile zaboravljene i zanemarene. Predlog je jednoglasno usvojen i predavanje je odštampano u obliku manje brošure pod naslovom „Pacijenti sanatorijuma na jezeru Gogak.”

Kraj školske godine na Koledžu u Batl Kriku bio je blizu i bila sam veoma zabrinuta za studente, od kojih su mnogi bili neobraćeni i skloni da zastrane od Boga. Želela sam da im se u naporu i zalaganju za njihovo spasenje obratim javnim izlaganjima pre nego što se razidu svojim kućama, ali sam bila suviše slaba da se na takav način založim za njih. Posle iskustva koje sam prethodno opisala imala sam sve dokaze da bi me Gospod podržao u zalaganju za spasenje naših studenata.

Naročiti sastanci za studente bili su zakazani u našem Molitvenom domu. Provela sam celu jednu sedmicu u zalaganju za njih, održavajući takve sastanke svako veče, uključujući tu i subotu i nedelju. Srce mi je bilo ganuto kad sam videla Molitveni dom gotovo pun studenata naše škole. Trudila sam se da im u srce utisnem svest da život čistote i molitve ne samo da nije smetnja u temeljnom upoznavanju naučnih disciplina, već, naprotiv, otklanja mnoge prepreke u sticanju znanja. Prisnijim povezivanjem sa Spasiteljem oni postaju učenici u Njegovoj školi, a u onima koji su marljivi učenici Njegove škole za porok i nemoral nema mesta. Kada se ta zla potisnu iz misli i srca, uspešnije sticanje znanja biće prirodni rezultat. Svi koji postanu učenici u školi Hristovoj prednjače ispred ostalih i po kvalitetu i po stepenu stečenog obrazovanja. Hristos je pred njima istaknut kao Veliki Učitelj, izvor svake mudrosti i Najveći Vaspitač za kojega je svet ikada znao.

„Početak je mudrosti strah Gospodnji.” Poznavanje Boga i Njegovih zahteva omogućuje studentu da shvati svoje odgovornosti i prema Bogu i prema svetu. Da bi to postigao, on uviđa da svoje sposobnosti mora da razvija na način koji će dati najbolje rezultate, a to nije moguće postići ako svoje školsko obrazovanje ne poveže sa propisima i načelima vere. U toku svojih studija student ni u kom slučaju ne sme da prekida svoju povezanost sa Bogom. U težnji da stekne znanje on istražuje istinu, a istina dolazi samo od Boga koji je izvor istine. Studenti koji su puni vrlina i koji su prožeti Duhom Hristovim teže da u sticanju znanja koriste sve svoje sposobnosti.

Cilj osnivanja našeg Koledža u Batl Kriku nije samo da se studentima omogući sticanje naučnog znanja, već i da se oni upute Spasitelju koji je izvor svakog istinskog znanja. Obrazovanju i znanju stečenom bez biblijske vere nedostaje upravo ono što predstavlja istinsku posvećenost i slavu. Nastojala sam da studentima utisnem u misli činjenicu da naša škola u vaspitnom smislu mora biti na višem nivou od drugih obrazovnih institucija, ukazujući mladima na plemenitije ciljeve i istinsku svrhu života i pružajući im pravilnu predstavu o čovekovoj dužnosti i njegovim večnim interesima. Glavni cilj pri osnivanju našeg Koledža bio je stvoriti ispravnu predstavu ukazivanjem na sklad koji neosporno postoji između nauke i biblijske religije.

Gospod mi je dao snage i blagoslovio naše napore. Mnogi od prisutnih se osmeliše i da se javno mole. Neki od njih u nedostatku budnosti i molitve izgubili su veru i dokaze o svojoj povezanosti s Bogom. Mnogi javno posvedočiše da su, preduzimajući ovaj korak, osetili Božji blagoslov. Kao ishod ovih sastanaka mnogi od prisutnih prijaviše se za krštenje.

Pošto su vežbe povodom završetka školske godine održavane na Gogak jezeru, odlučeno je da se tu održi i obred krštenja. Službe obavljene tim povodom izazvale su duboko interesovanje prisutnih i, uz prikladno svečani ceremonijal, završene su upravo tim svetim obredom. Ja sam govorila na početku i na završetku programa. Moj suprug je četrnaest divnih mladića poveo u vodu prijatnog jezera gde su krštenjem simbolično pogrebeni i ustali na novi život sa svojim Gospodom. Nekoliko njih koji su takođe bili kandidati za krštenje odlučili su da se krste kad se vrate kući. Tako se završila ta školska godina naše drage škole.

Sastanci posvećeni umerenosti

Međutim, moj zadatak u Batl Kriku još nije bio završen. Odmah po povratku sa jezera bili smo usrdno pozvani da prisustvujemo jednom od masovnih sastanaka posvećenih hrišćanskoj umerenosti - bio je to napor naprednih građana Batl Krika zaista dostojan pohvale. Ovaj pokret sačinjavali su: *Reformni klub Batl Krika*, sa šest stotina članova, i *Ženski hrišćanski savez za umerenost*, sa dvesta šezdeset pristalica. Reči kao što su Bog, Hristos, Sveti Duh i Biblija vrlo često su naglašavane u govorima ovih usrdnih radnika. Mnogo pozitivnog je već bilo učinjeno, a aktivnost ovih radnika, sistem njihovog rada i duh koji se ispoljavao na njihovim sastancima obećavali su da će se u budućnosti postići još više.

Kada je u ovaj grad 28. juna došla Barnumova menažerija³, pristalice *Ženskog hrišćanskog saveza za umerenost* ostvarile su značajan poduhvat u prilog umerenosti i reformi organizujući otvaranje jednog ogromnog trezvenjačkog restorana koji je mogao da primi mnoštvo znatiželjnika koji su pristizali iz okolnih krajeva da vide menažeriju. One su na taj način sprečile odlazak tih ljudi u kafane i prodavnice alkoholnih pića gde bi bili izloženi iskušenju. Za tu svrhu korišćen je ogromni šator koji je mogao da primi i do pet hiljada ljudi, koji je Mičigenska konferencija koristila za održavanje svojih sastanaka. Pod tim ogromnim hramom od šatorskog platna postavljeno je petnaest do dvadeset dugih redova stolova za kojima su posluživani gosti.

Odazivajući se pozivu, naš sanatorijum je u centru tog ogromnog paviljona postavio svojo sto snabdeven obiljem prekrasnog voća, zrnastih plodova i povrća. Ovaj sto je predstavljao najveću privlačnost i oko njega je uvek bilo zainteresovanih više nego oko bilo kojeg drugog. Iako je bio dugačak oko deset metara, oko njega je bila tolika navala da je bilo neophodno postaviti još jedan nešto malo kraći, koji je takođe bio stalno zauzet.

Na poziv Organizacionog odbora koji su sačinjavali gradonačelnik opštine Ostim, V. H. Skinner, blagajnik Prve nacionalne banke i C. C. Pivi, ja sam u ovom ogromnom šatoru u nedelju uveče, 1. jula, imala preimućstvo da govorim o predmetu Hrišćanska umerenost. Bog mi je bio u pomoći i te večeri; iako je moje izlaganje trajalo devedeset minuta, masa od pet hiljada lica slušala me je gotovo bez daha u najvećoj tišini.

Poseta Indijani

U prvoj polovini avgusta meseca, zajedno sa Meri K. Vajt, suprugom mog sina, prisustvovala sam sastanku pod šatorom u Indijani. Moj suprug je zaključio da za njega nema mogućnosti da napusti Batl Krik. Gospod mi je dao snage da i na tom sastanku radim najusrdnije. On mi je dao sigurnost i duhovnu silu da svojim apelovanjem ostavim snažan utisak na prisutne. Kad sam okupljene na ovom sastanku, uglavnom otmenije i po spoljnom izgledu i uglednije u društvu, uporedila sa malom grupom okupljenih pre šest godina, koji su većinom bili siromašni i neobrazovani, nisam mogla a da ne uskliknem: „Šta Gospod može da učini?“

U ponedeljak sam zbog oštre prehlade osećala jako probadanje u grudima, ali sam u molitvi najusrdnije zatražila snagu od Gospoda kako bi mogla da uložim još jedan napor u cilju spasavanja duša. Zahvaljujući primetnom blagoslovu uzdigla sam se iznad svojih slabosti i bila u

³ Pokretna izložba svakovrsnih životinja.

stanju da uspešno govorim sa velikom slobodom i silom. Uputila sam najozbiljniji apel prisutnima da svoje srce predaju Bogu. Oko pedeset između sakupljenih izašli su napred u želji da se pomolimo Bogu za njih. Interesovanje za istinu bilo je zaista veliko. Kao rezultat ovog sastanka petnaest duša je kršteno i učinilo zavet sa Hristom.

Planirali smo da prisustvujemo sastancima i u Ohaju i na Istoku, ali su naši prijatelji uvideli da bi - s obzirom na moje tadašnje zdravstveno stanje - to bilo prekoračivanje dozvoljenog; i tako smo odlučili da ostanemo u Batl Kriku. Imala sam jake bolove u grlu i plućima, a i smetnje sa srcem još uvek nisu prestajale. Kao trajno težak bolesnik zadržana sam na lečenju u našem sanatorijumu.

Posledice prekomernog rada

Moj suprug je neprekidno radio potpomažući interese raznih grana dela Božjeg skoncentrisanog uglavnom u Batl Kriku. Njegova izdržljivost na poslu i rezultati njegovog rada često su bili predmet divljenja njegovih saradnika. U subotu pre podne, osamnaestog avgusta, on je držao propoved u našem Molitvenom domu. Po završetku subote on je svoj um četiri uzastopna sata krajnje naprezao slušajući pažljivo čitanje rukopisa za Treću knjigu Duha proroštva (Čežnja vekova). Tekst je po svojoj sadržini bio takav da izaziva intenzivno interesovanje i pokreće dušu do njenih najdubljih dubina jer govori o Hristovom stradanju prilikom ispitivanja i suđenja, o Njegovom raspeću, vaskrsenju i vaznesenju na nebo. Prateći čitanje s takvom napregnutošću, on se premorio pre nego što smo mi i postali svesni toga. U nedelju je počeo da radi u pet sati izjutra i nastavio sve do dvanaest u ponoć.

Sledećeg jutra, oko pet sati i trideset minuta, pogođen je teškom nesvesnicom koja je nagoveštavala mogućnost potpune paralize. Jako smo se uplašili te strašne bolesti; ipak nas je Gospod u svojoj milosti poštdeo takve nesreće. Međutim, ovaj napad usledio je posle velike fizičke i umne izmoždenosti i tada je postalo sasvim nemoguće da zajedno prisustvujemo sastancima na Istoku, a ni ja sama nisam mogla otići od kuće i ostaviti supruga u tako teškoj depresiji i nemoći.

Kad je moj suprug bio tako skrhan, ja sam rekla: „Ovo je delo neprijatelja. Ne smemo se potčiniti njegovoj sili. Bog će raditi u našu korist.” U sredu smo se okupili upućujući naročite molitve da Bog blagoslovi mog supruga i da mu povрати zdravlje. U molitvi smo takođe tražili i mudrost da bismo znali šta nam je dužnost u pogledu sastanaka na koje smo bili pozvani. Gospod je mnogo puta ojačao našu veru da krenemo na put i pored postojećih prepreka i narušenog zdravlja; i tada nas je čudesno čuvao i podržavao u našem radu. Naši prijatelji su nas usrdno nagovarali da ostanemo na miru jer je zaista bilo nemudro izlagati se zamoru tolikog putovanja u iznuravajućim uslovima preživljavanja pod šatorima. I sami smo pokušavali da se pomirimo s tim da će se Gospod pobrinuti za napredak tamošnjeg dela i ako mi ne budemo tamo. On će podići druge da nastave započeto delo.

Ipak se, pri pomisli da se ne nalazim na polju rada, nisam mogla osećati spokojnom i slobodnom. Imala sam utisak da sotona svim silama nastoji da mi spreči put i onemoguću da iznesem svoje svedočanstvo i izvršim zadatak koji mi je sam Bog dao. Već sam se skoro odlučila da pođem sama i da učinim svoje, uzdajući se da će mi Bog podariti snagu neophodnu za to, kad dobismo pismo od brata Haskela u kojem se zahvaljuje Bogu što će brat i sestra Vajt prisustvovati predviđenom sastanku u Novoj Engleskoj. Starešina Kanrajt je u međuvremenu pisao da on

neće biti prisutan jer ne može da ostavi interese dela u Denveru, a isto tako da niko od prisutnih neće moći da bude pošteđen boravka pod šatorima. Starešina Haskel u svom pismu navodi da su izvršene sve pripreme za jedan veliki sastanak u Grovlandu i da je odlučio da uz Božju pomoć održi taj sastanak, pa makar to morao učiniti i potpuno sam.

Ponovo smo ovo pitanje u molitvi izneli pred Gospoda, znajući da Veliki Lekar može da povрати zdravlje i mom suprugu i meni ako bi to poslužilo na slavu Njegovom imenu. Izgledalo je teško izvodljivo da on krene na put tako izmožden, bolestan i obeshrabren, ali sam na momente osećala da bi Bog pretvorio ovaj put u blagoslov za nas oboje ako bismo pošli s pouzdanjem i verom u Njega. Često mi se nametala misao: „Gdje je vjera vaša?” Božje obećanje glasi: „Dokle traju dani tvoji tražće i snaga tvoja.”

Pokušala sam da ohrabrim svoga supruga; on je smatrao da je najbolje da ja pođem sama ukoliko se osećam sposobnom da podnesem iznuravanja i teške uslove bavljenja pod šatorima, ali nije mogao ni pomisliti da i on pođe u takvom svom stanju, da tako nemoćan, onesposobljen za rad i klonuo duhom bude predmet sažaljevanja za svoju braću. Posle ovog iznenadnog udara on je vrlo kratko mogao da se drži u sedećem stavu i izgledalo je da mu se snaga uopšte ne vraća. Stalno smo se obraćali Gospodu u nadi da ugledamo bar neku pukotinu u mračnim oblacima, ali se nijedan zrak svetlosti nije nazirao. I dok su kola čekala da nas prevezu do železničke stanice, ponovo smo zatražili od Gospoda da nas podrži na našem putu. Odlučili smo da, rizikujući sve, krenemo oboje, oslonivši se u veri potpuno na Božja obećanja. Ovakav postupak zahtevao je zaista duboku veru s naše strane, ali zauzimajući svoje mesto u kolima, bili smo osvedočeni da se nalazimo na putu dužnosti. Noću smo, u toku putovanja, mogli dobro da spavamo i to je bila prilika da se odmorimo.

Sastanci pod šatorima

U petak, oko osam sati uveče, stigli smo u Boston. Sledećeg jutra uzeli smo prvi voz za Groland. Kad smo stigli na mesto kampovanja, kiša je bukvalno pljuštala. Starešina Haskel je neumorno radio do tada i održani skupovi, prema podnesenim izveštajima, bili su odlično organizovani. Pored tri velika šatora (jedan za održavanje bogoslužjenja bio je širok oko 25, a dugačak oko 40 metara) bilo je podignuto još četrdeset i sedam šatora. Najdublje interesovanje budili su subotni sastanci. Članovi crkve bili su duhovno obnovljeni i ojačani, dok je u duši grešnika i onih koji su se otpadili probuđena svest o opasnosti koja im preti.

U nedelju ujutro vreme je još uvek bilo oblačno, ali pre nego što je narod krenuo na bogoslužjenje, sunce je razbilo oblake i snažno prigrinjalo. Vozovima i čamcima hiljade zainteresovanih pristizali su na mesto sastanka. Starešina Smit je prepodne govorio o Istočnom pitanju. Predmet je bio posebno zanimljiv i narod je slušao s najvećom pažnjom. Pripremajući se za popodnevno izlaganje ja sam se jedva probila kroz mase okupljenog naroda. Kad sam se popela na govornicu, preda mnom je bilo more naroda. Ogromni šator bio je prepun i hiljade ljudi su još stajale izvan njega, obrazujući živi zid širok nekoliko metara. Imala sam jake bolove u plućima i grlu, ali sam verovala da će mi Bog pomoći u ovoj značajnoj prilici. Dok sam govorila, potpuno sam zaboravila na svoju iznurenost i bolove, videći da govorim narodu koji moje reči ne smatra praznom pričom. Izlaganje je trajalo duže od jednog sata i za sve vreme privlačilo najveću pažnju. Kada je otpevana završna himna, funkcioneri Reformnog kluba „Umerenost” iz Heverhila zamoliše me da, kao i prošle godine, u ponedeljak govorim pred njihovim skupom. Ali pošto

sam imala već zakazano izlaganje u Denveru, bila sam primorana da odbijem njihov poziv.

U ponedjeljak prepodne zakazali smo u našem šatoru zajedničku molitvu za moga supruga. Izneli smo njegov slučaj pred Velikog lekara. Bili su to dragoceni trenuci, mir nebeski spustio se na sve nas. Na um su mi neodoljivo izlazile reči apostola: „Vjera je naša ova pobjeda koja pobijedi svijet.” Svi smo osetili da nas prati Božji blagoslov. Kad smo se ponovo okupili u velikom šatoru, i moj suprug se našao među nama i u kratkom izlaganju koje je izneo videlo se da njegove reči dolaze iz skrušenog srca ispunjenog dubokim osećanjem Božje ljubavi i Njegove dobrote. Trudio se da one koji veruju u istinu utvrdi u osvedočenju da imaju veliko preimućstvo što su primili milost Božju u svoje srce i da velika istina koju imamo treba da posveti naš život, oplemeni karakter i izvrši spasonosan uticaj na svet. Suze u očima prisutnih pokazivale su da su bili duboko ganuti i pokrenuti njegovim rečima.

Zatim smo nastavili zalaganje prekinuto u subotu i celo to prepodne posvetismo naporima za grešnike i one koji su napustili istinu, od kojih oko dve stotine izađoše pred katedru tražeći da se molimo za njih. Među ovima je bilo dece od deset godina pa sve do osedelih ljudi i žena. Preko dvadesetoro njih su tada prvi put zakoračili svojom nogom na put života. U toku popodneva kršteno je trideset i osam duša, dok su dosta njih odlučili da se krste kad se vrate kući.

U ponedjeljak uveče, u društvu starešine Kanrajta i još nekih, nastavili smo put za Denver. Moj suprug nije bio u stanju da pođe s nama. Čim je nestalo uzbuđenosti i napora kojima sam bila izložena na sastanku, osetila sam da sam još uvek bolesna i da me izdaje snaga, ali voz nas je brzo vozio u susret novom odredištu u Denveru. Tu sam morala da istupim pred potpuno nepoznate slušaoce koji su bili puni predrasuda zbog lažnih vesti i bezočnih kleveta. O, kako bih bila zahvalna Bogu kad bih mogla da se oslobodim svojih bolova u srcu, plućima i grlu - to su bile misli koje su me stalno opsedale, ali o tome nikome nisam govorila, već samo u duši neprekidno vapijah Bogu. Bila sam suviše iznurena da bih svoje misli mogla da izrazim odgovarajućim rečima, ali sam osećala svu neophodnost pomoći i zatražih je iz dubine srca. Ako treba da govorim ove večeri, neophodna mi je fizička i umna snaga. U sebi sam stalno ponavljala neizgovorenu molitvu: „Poveravam Ti svoju bespomoćnu dušu, o Bože, Osloboditelju moj! Ne ostavljaj me u ovom času moje velike nevolje!”

Kad se približilo vreme za početak sastanka, u duši sam se najusrdnije molila za snagu i „silu s visine.” Još dok su pojali poslednju strofu uvodne himne, uspela sam da nekako izađem za govornicu. Bila sam veoma slaba, osećajući da ću - ukoliko moji napori urode bilo kakvim uspehom - imati da zahvalim samo podršci Svemogućega. Duh Gospodnji se spustio na mene čim sam počela da govorim. Osetila sam na srcu nešto slično udaru elektičnog šoka i svih bolova odjednom nestade. Teške glavobolje, od koje sam toliko patila, takođe nestade. Kao posledica srčanog oboljenja, cela leva ruka mi je postala gotovo neupotrebljiva, ali sada mi se povratu prirodni osećaj. Svest mi je bila nepomućeno jasna, a duša obasjana svetlošću i obiljem ljubavi Božje. Činilo mi se da su Božji anđeli, poput ognjenog zida, svuda oko mene.

Šator je bio pun do poslednjeg mesta, a napolju je stajalo još oko dve stotine zainteresovanih koji nisu mogli da uđu unutra. Govorila sam o Hristovom odgovoru na pitanje jednog zakonika: „Koja je zapovijest najveća u zakonu?” „Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom misli svojom” (Mat. 22,37). Blagoslov Božji ostao je na meni i svih mojih bolova i nemoći jednostavno nestade. Preda mnom su bili ljudi s kojima se možda nikad više neću sresti sve do dana Božjeg suda i želja da budu među spasenima nagna me da govorim usrdno i u strahu Božjem, da bih bila čista od njihove krvi. U svom napornom izlaganju koje je potrajalo jedan sat i deset minuta osećala sam veliku slobodu. Hristos mi je bio u

pomoći i sva slava i čast pripada samo Njemu. Svi su veoma pažljivo slušali.

U utorak smo na mesto kampovanja, dok su šatori već uveliko bili rasklapani, svratili samo da se oprostimo sa braćom i prijateljima koji su se upravo spremali za povratak kući. Ovo je bio jedan od najuspelijih sastanaka pod šatorima kojem sam ikada prisustvovala. Pre nego što smo napustili mesto sastanka, starešine Kanrajt i Haskel, moj suprug, sestra Ings i ja, povukosmo se u obližnji šumarak moleći se zajedno Gospodu da blagoslov zdravlja i svoju milost još izobilnije izlije na moga supruga. Svi smo duboko osećali koliko nam pomoć moga supruga nedostaje sada kad nam pozivi za propovedanje dolaze sa svih strana. U toku molitve osetismo blaženstvo mira i radosti u svom srcu i bili smo osvedočeni da je Bog uslišio naše molitve. U toku popodneva starešina Haskel pozva nas u svoje kočije i tako pođosmo za Južni Lankaster da bismo se u njegovom domu odmorili za neko vreme. Prihvatili smo taj način putovanja, verujući da će to biti povoljnije za naše zdravlje.

Svakog dana smo imali sukobe sa silama tame, ali nismo popuštali u svojoj veri i nismo se dali obeshrabriti. Moj suprug bejaše veoma potišten zbog svoje bolesti i sotona je bolno uznemiravao njegovu dušu svojim kušanjima. Ali ni u jednom trenutku nismo pomišljali da se predamo. Svakog dana smo bar tri puta u svojim molitvama iznosili njegov slučaj pred Velikog Lekara koji može da izleči i dušu i telo. Svaka je molitva bila za nas veoma dragocena i svaki put smo osetili veliko ispoljavanje svetlosti i ljubavi Božje. I dok smo se tako jedne večeri molili za mog supruga u kući brata Haskela, osetili smo da je Gospod zaista među nama. Bila je to molitva koju nikada nećemo zaboraviti. Soba je bila očevidno osvetljena prisustvom anđela. Slavili smo i veličali Gospoda i srcem i ustima. Jedna slepa sestra, koja se tu zatekla, zapita uzbuđeno: „Da li je ovo vizija? Jesmo li mi na nebu?” Srca su nam bila u tako prisnoj povezanosti s Bogom da smo te blagoslovene časove smatrali suviše svetima da bi ih prospavali. Kasnije smo pošli na počinak, ali skoro svu noć provedosmo u razgovoru i pobožnom razmišljanju o Božjoj dobroti i Njegovoj ljubavi i slaveći Ga u radosti.

Odlučili smo da jednu deonicu puta do sastanka pod šatorima u Vermontu putujemo privatnim prevozom, smatrajući da će to blagotvorno uticati na zdravlje moga supruga. Oko podne smo se obično zaustavljali kraj puta, založili vatru, pripremili ručak i obavljali molitvu. Nikad neću zaboraviti divne časove koje smo tako provodili sa bratom i sestrom Haskel, sestrom Ings i sestrom Hantli. Za sve vreme putovanja od Južnog Lankastra do Vermonata nismo prestajali da svoje molitve upućujemo Bogu. Posle tri ovako provedena dana svoje putovanje nastavili smo železnicom.

Ovaj sastanak bio je veoma koristan za delo u Vermontu. Gospod mi je dao snage te sam svakog dana bar jednom mogla javno da se obratim okupljenom narodu. Navodim deo izveštaja koji je UrijaSmit o tom sastanku objavio u časopisu *Pregled i glasnik*:

„Na tom sastanku su, na veliku radost tamošnje braće, prisustvovali brat i sestra Vajt i brat Haskel. Povodom zdravstvenog stanja u kojem se nalazio brat Vajt, u subotu 8. septembra imali smo zajednički post. Bio je to nezaboravan dan. Mnogi su upućivali iskrene molitve Bogu i bilo je dobrih znakova da njihove molitve nisu bile uzaludne. Gospod je u obilju blagoslova bio sa svojim narodom. Izlaganje sestre Vajt u subotu popodne bilo je ubedljivo i veoma uspešno. Oko stotinu prisutnih izašlo je pred govornicu tražeći da se molimo za njih, ispoljavajući pri tom usrdnu i duboku težnju da traže Gospoda.”

Iz Vermonata smo otišli direktno u Njujork gde je takođe održan sastanak pod šatorima. Gospod mi je podario veliku slobodu i snagu ubedljivosti dok sam govorila okupljenom narodu. Ali neki nisu bili spremni da prihvate blagodatni sastanka. Propustivši da shvate svoje pravo

duhovno stanje, nisu svim srcem tražili Gospoda, priznajući svoje zastranjivanje i odbacujući svoje grehe. Jedan od glavnih ciljeva ovih sastanaka jeste da naša braća uvide opasnost koja im stalno pretila da se suviše bave brigama samo za ovozemaljski život. Ne iskoristiti ovo preimućstvo predstavlja zaista veliki gubitak.

Vrativši se u Mičigen, posle nekoliko dana pođosmo u Lansing da bi prisustvovali tamošnjem sastanku koji je trajao dve sedmice. I tu sam, osećajući podršku Duha Božjeg, radila revnosno i od sveg srca. Obraćati se javno studentima u zalaganju za njihovo spasenje bio je zaista pravi blagoslov. Bio je to značajan sastanak. Prisustvo Duha Božjeg osećalo se od početka do kraja. Kao rezultat sastanka kršteno je sto trideset duša. Veliki deo tog broja bili su studenti sa našeg koledža. Radovali smo se videći spasenje Božje i na ovom sastanku. Posle nekoliko sedmica provedenih u Batl Kriku rešismo da preko ravnica pođemo za Kaliforniju.

Napori u Kaliforniji

Doprinos koji je moj suprug mogao dati naporima u Kaliforniji bio je zaista skroman. S njegovim ozdravljenjem išlo je veoma sporo. Naše molitve uzdizale su se k nebu najmanje triput, a ponekad i pet puta dnevno i mir Božji često se spuštao na nas. Nisam se dala obeshrabriti. Kako noću nisam mogla mnogo da spavam, veliki deo noći provodila sam u molitvi i zahvaljivanju Bogu za Njegovu milost. Osećajući mir Božji stalno u svom srcu, zaista sam mogla reći da je moj mir bio kao reka. Ali nepredviđeno i neočekivano, pored bolesti moga supruga, navališe i druga iskušenja, koja su me skoro savladala. Ipak se u veri i pouzdanju u Boga nisam kolebala. On mi je bio sigurna pomoć u svakom trenutku i u svakoj potrebi.

Posetili smo Hildsburg, Sv. Jelenu, Vakavil i Pačeku. Kada je vreme bilo povoljno, sa mnom je išao i moj suprug. Zima nam je bila dosta teška i premda se zdravlje mog supruga nešto poboljšalo, a i vreme u Mičigenu popravilo, on je vraćen u sanatorijum na lečenje. To mu je znatno pomoglo. Tako da je ponovo počeo da piše za naše listove sa njemu svojstvenom sigurnošću i snagom.

Nisam se usudila da svog supruga pratim preko tih nedavno pređenih ravnica pošto mi je srce zbog stalnih briga, strepnji i nespavanja ozbiljno obolelo. Naš rastanak bio je veoma bolan. Nismo mogli da zadržimo suze jer nismo znali da li ćemo se još sastati na ovom svetu. Moj suprug se vratio u Mičigen, a za mene je odlučeno da bi bilo korisno da posetim Oregon i iznesem svoje svedočanstvo onima koji me nikada nisu čuli.

Sedmog juna sam iz Hildsburga pošla za Oklend i pod velikim šatorom, gde je brat Hili već održavao sastanak, sreća sam se sa članovima naše Crkve iz Oklenda i San Franciska. Pritiskala me je ne samo odgovornost da svoje svedočanstvo iznesem, nego i velika neophodnost ulaganja ličnih napora od strane tamošnjih članova da to znanje o istini prenesu i na druge. Pokazano mi je da su San Francisko i Oklend plodna polja za misionarski rad i da će to uvek biti. Sa povećanjem njihovog članstva ide vrlo sporo, ali kad bi svi tamošnji članovi bili živi svedoci za Boga, čineći sve što je u njihovoj moći da primljenu svetlost prenesu i drugima, bilo bi znatno više onih koji bi, prihvatajući istinu, prišli u njihove redove.

Sadašnji vernici nisu za spasavanje drugih zainteresovani tako kao što bi trebalo da budu. Svojom neaktivnošću i nemarnošću za delo oni sami zastranjuju od Boga, a svojim primerom sprečavaju i druge da idu napred. Nesebično i istrajno zalaganje dovelo bi do najboljih rezultata. Pokušala sam da im živo predočim ono što mi je Gospod pokazao. Njegova je volja da istinu

drugima prenose usrdni i aktivni radnici, a ne one koji samo govore da veruju u nju. Oni istinu treba da predstavljaju ne samo svojim rečima, već svojim doslednim životom treba da budu živi predstavnici istine.

Pokazano mi je da tamošnji pripadnici Crkve moraju više proučavati Bibliju i revnosnije istraživati volju Božju da bi mogli biti radnici u Njegovom delu. Oni seme istine treba da seju svuda gde god im se ukaže prilika za to: u porodici, na svom radnom mestu, na trgu i na javnim skupovima. Da bi se što bolje upoznali sa svetim spisima, Bibliju treba da čitaju pažljivo i sa molitvom. Da bi sve svoje terete i brige prebacili na Hrista, moraju se bez odlaganja potruditi da shvate značaj krsta Hristovog i biti spremni da ga ponesu. Da bi živeli svetim životom, moraju shvatiti da je početak mudrosti strah Gospodnji.

Nevolje kroz koje prolazimo pomažu nam da sami sebe vidimo u pravoj svetlosti. Iskušenje onome koji se kuša otkriva realnost njegovog duhovnog stanja i pokazuje koliko je neophodna izgradnja hrišćanskog karaktera u svakom pogledu. Oslanjajući se na Boga i Njegov blagoslov hrišćanin može da bude siguran na svakom mestu. Njega neće iskvariti život u gradu. U kancelariji ili poslovnici on će biti poznat po svojim navikama strogog poštenja. Kao mehaničar on će najsavesnije obavljati svaki detalj svoga posla, imajući pred očima samo slavu Božjeg imena. Skupština čiji članovi ovako postupaju ima uslove za duhovni napredak u veri. Ove skupštine, međutim, ne mogu napredovati sve dok njihovi članovi ne budu prisnije povezani s Bogom u nesebičnom interesovanju za spasavanje svojih bližnjih. Mogu propovednici da drže lepe i ubedljive govore i da ulažu mnoge napore u cilju izgradnje i duhovnog uzdizanja Crkve, ali sve dok njeni članovi ne učine svoj udeo kao verne sluge Isusa Hrista, Crkva će uvek biti u duhovnom mraku i bez snage. Za ovaj svet, koji je tako surov i mračan, dosledan primer hrišćanskog života može da predstavlja najjači podsticaj na dobro.

Nadati se spasenju ne čineći ništa sa svoje strane isto je što i očekivati žetvu gde nismo sejali ili pak sticanje znanja za koje nismo učinili nikakav napor. Oni koji su skloni besposličanju i nehatu nikad neće uspeti da savladaju svoju oholost i da se odupru grešnom popuštanju svojim sklonostima koje ih udaljuju od Spasitelja. Svetlost istine koja posvećuje život otkriće onome koji je primi svu grešnost telesnih želja i strasti koje žive u njegovom srcu i bore se za prevlast i neophodnost da se svim silama bori da bi se odupro sotoni i pobedio, zahvaljujući zaslugama Hristovim. Ako je okružen uticajima sračunatim da ga odvrate od Boga, on u svojim molitvama treba neprekidno da traži pomoć i snagu od Isusa, kako bi mogao da se odupre lukavstvima sotone.

Neki od tamošnjih članova u stalnoj su opasnosti da im brige za ovozemaljski život toliko obuzmu um i srce da ne misle ni o Bogu i nebu ni o potrebama svoje duše. Oni se ponekad prenu iz svog duhovnog mrtvila, ali zatim padaju u još dublji san. Ako se u potpunosti ne probude iz svog mrtvila, Bog će im uskratiti svetlost i blagodati koje im je dao. On će u svom negodovanju ukloniti „svijetnjak s mjesta njegovog.“ On je vernike u toj oblasti učinio čuvarima svoga zakona. Ako oni odbace greh i revnovanjem u delotvornoj pobožnosti pokažu svoju postojanost i poslušnost propisima Reči Božje, doprineće da se svetnjak ponovo stavi na svoje mesto i osvedočiće se da je Gospod nad vojskama s njima i da je Bog Jakovljevi njihova odbrana i utočište.

Poseta Oregonu

U nedelju, 10. juna, kad je planirano da pođemo za Oregon, bila sam potpuno skrhana

bolešću srca. Moji prijatelji su smatrali da bi ukrcavanje na brod u takvom stanju bilo gotovo prekoračivanje dozvoljenog, ali ja sam mislila da ću se smiriti ako dobijem povoljno mesto na brodu. Planirala sam da vreme u toku putovanja koristim za pisanje.

U društvu sa jednom prijateljicom i starešinom J.N. Lofborovom krenuli smo iz San Franciska istog dana pred veče brodom „Oregon.” Kapetan Koner, čijoj brizi je bio poveren ovaj divni parobrod, bio je veoma obazriv prema svojim putnicima. Kada smo kroz zlatnu kapiju izašli na pučinu okeana, vreme je bilo veoma burno. Imali smo suprotan vetar i parobrod se strašno ljuljao, dok je okean besneo pod udarcima vetra. Posmatrala sam nebo prekriveno oblacima, talase visoke kao brda kako se preteći propinju oko nas i maglu raspršenih vodenih kapljica koje su se prelivale u duginim bojama. Prizor bejaše strašan i veličanstven i bila sam ispunjena osećanjem strahopoštovanja posmatrajući tajne vodenih dubina. Okean je zaista strašan kad se razgnjevi. Ima stravične lepote u podizanju njegovih silnih talasa, koji se preteći gomilaju s jezivom rikom, da bi zatim nestajali uz tužne jecaje. U neumornom kovitlanju vodenih masa koje su stenjale pod udarima nemilosrdnog vetra i beskrajnom valjanju ogromnih talasa koji su se grozničavo grčili kao u samrtnoj agoniji, mogla sam videti strašno ispoljavanje sile Božje.

Bili smo u jednom divnom brodu izloženom na milost i nemilost neukrotivih talasa, ali je iznad svega toga bila i jedna nevidljiva sila koja sigurno vlada i tim silnim talasima. Jedinu Bog ima silu i moć da ih zadržava u njihovim određenim granicama. Vode beskrajnih okeana On drži kao na dlanovima svojih ruku i one se pokoravaju glasu svoga Tvorca: „Dovde ćeš dolaziti, a dalje nećeš; i tu će se zaustavljati ponositi valovi tvoji.”

Kakav mi je predmet za razmišljanje pružao tada beskrajni Tihi Okean! U besu i razjarenosti njegovog tadašnjeg izgleda nije bilo ničega što bi podsećalo na njegov naziv: Tihi okean. Dok posmatramo površinu mora, ništa nam ne izgleda tako nedohvatljivo bilo kakvoj kontroli i tako, na izgled, bez ikakvog zakona i reda, kao te beskrajne dubine. Ali se i okean pokorava Božjem zakonu. On smiruje njegove talase i određuje im granice. Dok sam posmatrala nebo iznad nas, a ispod nas samo beskrajnu pučinu, navirala su mi pitanja: „Gde sam? Kuda idem? Oko mene nema ničeg, samo beskrajni talasi.

Koliko njih se tako otisnulo na pučinu i nikad više nisu ugledali zelena polja svoga zavičaja! Potonuli su u dubine poput sićušnih zrna peska i tako završili svoj život.”

Gledajući zapenušane talase kako uz zastrašujuću riku navaljuju na naš brod, setila sam se na onaj prizor iz Hristovog života kada su učenici, pokoravajući se nalogu svoga Učitelja, krenuli svojim čamcima na drugu stranu jezera. Naišla je strašna oluja. Čamci se više nisu pokoravali njihovoj volji, već su kao igračke stihije bacani čas u jednom čas u drugom pravcu, sve dok oni u potpunom očajanju i beznađu ne prestaše da veslaju. Očekivali su samo neizbežnu propast, ali dok su oluja i talasi najavljivali smrt, pojavi se Hristos koga su ostavili na obali, koračajući mirno površinom uzburkanih i zapenušanih talasa. Zbunjeni uzaludnim ulaganjem tolikih napora i smatrajući da su izgubljeni, predadoše se potpunom beznađu. Ugledavši Isusa na talasima, uplašiše se još više i, misleći da je to siguran predznak bliske smrti, oni u velikom strahu povikaše iz sveg glasa. Ali, umesto da Njegovo prisustvo bude predznak smrti, On je dolazio kao vesnik života. Iznad zloslutne rike pretećih talasa začu se Njegov glas: „Ne bojte se; Ja sam, ne plašite se!” Kako se prizor strašnog očajanja i užasa brzo pretvori u radost vere i nade kad se nađeše u prisustvu svog voljenog Učitelja! Učenici se više nisu plašili smrti jer je Hristos bio s njima.

Zar da odreknemo poslušnost Izvoru svake sile čijem se zakonu pokoravaju čak i silni morski talasi? Zar da se ne poverim zaštitu Onoga koji je rekao da nijedan vrabac na pada na zemlju, a da Otac naš nebeski to ne vidi?

Ostala sam na palubi i kad su skoro svi otišli u svoje kabine. Kapetan mi dade jednu naslonjaču sa sedištem pletenim od trske i ćebad da bi se zaštitila od hladnog vazduha jer sam znala da bi mi u kabini bila muka. Dođe noć i tama pokri more dok uzburkani talasi ne prestajahu da tako strašno navaljuju na naš brod. Ovaj veliki brod bio je kao igračka na nemilosrdnim talasima, ali su ga na njegovom putu čuvali i štitili nebeski anđeli, koje je sam Bog poslao da izvrše Njegov nalog. Da nije bilo tako, bili bismo trenutno progutani i ovaj divni brod bi bez traga nestao. Ali Bog, koji hrani gavrane i zna broj kose na našoj glavi, nikada nas ne ostavlja i ne zaboravlja.

Kapetan je smatrao da će mi biti suviše hladno ako ostanem na palubi. Ja mu rekoh da, što se tiče mene i moje bezbednosti, više volim da svu noć ostanem ovde, nego da idem u kabinu gde su bile dve žene koje su već dobile morskou bolest i gde ću biti lišena čistog vazduha. On reče: „Ne morate ići u svoju kabinu. Pronaći ću vam pogodnije mesto za spavanje.” Jedan od mornara odvede me u gornji salon gde mi na patosu namestiše vuneni dušek. Iako je sve to urađeno što se moglo brže, već mi je bilo jako pozlilo. Spustivši se na tu postelju nisam ustajala do četvrtka ujutro. Za sve to vreme samo jedanput sam jela i to nekoliko kašika goveđe čorbe i malo tankog dvopeka.

U toku ovog četverodnevnog putovanja tek poneko od putnika bi se usudio da onako bled, slab i teturajući se, napusti svoju kabinu i da izađe na palubu. Izmoždenost od morske bolesti ogledala se na svakom licu. Čak i sam život nam nije izgledao poželjnim. Svi smo čeznuli za spokojstvom koje nismo mogli naći, želeći da ugledamo bar nešto što bi čvrsto i mirno stajalo. Tu se nije mnogo gledalo ko je ko i imali smo pravu priliku da uvidimo koliko je čovek sićušan.

Strašna bura koja nas je pratila na pučini nije prestajala sve dok naš brod nije uplovio u reku Kolumbija, čija je površina bila mirna kao ogledalo. Tu i meni pomogoše da izađem na palubu. Jutro je bilo divno i putnici pojuriše na palubu kao roj pčela. Ispočetka su izgledali veoma jadno, ali osvežavajući vazduh i divno sunce, posle onog strašnog vetra i oluje, ubrzo povратиše raspoloženje i osmehe na licu.

U toku poslednje noći provedene na brodu osećala sam najveću zahvalnost našem nebeskom Ocu. Iz ovoga sam izvukla pouku koju nikada neću zaboraviti. Bog je progovorio mom srcu ne samo u buri i strašnim talasima, nego i u miru koji je usledio zatim. I mogu li onda da Ga ne sledim? Treba li čovek da svoju volju suprotstavlja volji Božjoj? Treba li da bude nepokoran zapovestima tako svemoćnog Vladara? Zar da se protivimo volji Najvišega koji je izvor svake sile i iz čijeg srca izvire reka beskrajne ljubavi i blagoslova za sva stvorenja koja su predmet Njegove brige?

Moja poseta Oregonu bila je veoma korisna. Tu sam posle četiri godine ponovo sreća moje drage prijatelje, brata i sestru Van Horn, koji su nam bili kao naša rođena deca. U izveštajima o svom radu brat Van Horn nikada nije bio tako opširan niti je svoj rad prikazivao tako povoljnim kao što je s pravom mogao da učini. Stoga sam bila prijatno iznenađena videvši kako delo Božje u Oregonu lepo napreduje. Zahvaljujući neumornim naporima ovih vernih misionara osnovana je organizacija adventista sedmog dana u toj državi i osposobljeno nekoliko misionara koji rade u tom širokom polju.

U utorak uveče, osamnaestog juna, imala sam sastanak sa velikim brojem štovalaca subote u toj državi. Pokrenuta Duhom Božjim, ja sam u svom izlaganju o Hristu prvo izrazila zahvalnost za divno preimućstvo koje nam je dato da, verujući u Njegovu ljubav i oslanjajući se na Njegovu silu, ujedinimo svoje napore u spasavanju grešnika od propasti. Ako želimo da u delu Božjem vidimo napredak, moramo stalno biti u Hristu i Hristos u nama; drugim rečima, moramo raditi

ono što je On radio. Kud god pogledamo, vidimo da su polja zrela za žetvu, a radnika je tako malo. Srce mi je bilo ispunjeno božanskim mirom i ljubavlju prema tim dragim dušama s kojima sam prvi put bila na bogoslužju.

U nedelju, dvadeset trećeg juna, govorila sam o umerenosti u metodističkoj crkvi u Salemu. Odziv je bio neuobičajeno dobar i ja sam uspešno govorila o ovom svom omiljenom predmetu. Zamolili su me da ponovo govorim na istom mestu u nedelju posle sastanka pod šatorima, ali sam bila sprečena zbog promuklosti. Ipak, sledećeg utorka uveče ponovo sam govorila u istoj crkvi. Mnogi su me pozivali da govorim o umerenosti u raznim gradovima i naseljima države Oregon, ali zbog svog zdravstvenog stanja nisam bila u mogućnosti da se odazovem na sve te pozive. Zbog klimatskih promena i neprekidnog govora pogodila me je privremena, ali vrlo jaka promuklost grla.

Na sastanak pod šatorima došli smo sa osećanjima najdubljeg interesovanja. Gospod me je u svojoj milosti krepio i dao mi snage da izađem pred okupljeni narod. Dok sam posmatrala slušaoce koji su me pažljivo pratili, srce mi je bilo duboko ganuto pred Gospodom. Bio je to prvi sastanak takvog karaktera koji je naš narod održao u toj državi. Pokušala sam da govorim, ali moj govor počeo je da guše suze. Bila sam vrlo zabrinuta za svog supruga zbog njegovog slabog zdravlja. Dok sam govorila, pred oči mi živo izađe slika nekog sastanka u Batl Kriku. Među okupljenima bio je i moj suprug, okružen blagom svetlošću koja se širila oko njega. Lice mu je bilo ozareno zdravljem i izgledao je veoma srećan.

Nastojala sam da prisutnima ukažem na potrebu zahvalnosti koju dugujemo Bogu za Njegovo nežno saosećanje i Njegovu veliku i neizmernu ljubav. Svest o Njegovoj dobroti i slavi ostavila je neobično snažan utisak na moju dušu. Bila sam potpuno savladana predstavom o Njegovoj milosti koja se ni sa čim ne može uporediti i svim onim što je učinio ne samo u Oregonu, Kaliforniji i Mičigenu, gde se nalaze naše važne ustanove, nego isto tako i u drugim zemljama. Nikada neću moći da predstavim drugima sliku koja mi je tako živo predočena tom prilikom. Za jedan trenutak sva veličina dela izađe preda me, a realnog okruženja i okupljenih slušalaca nestade ispred mojih očiju. Svetlost, dragocena svetlost sa neba obasjavala je svojim blistavim zracima sve te institucije koje su podignute s uzvišenim ciljem da tu svetlost prenose dalje.

Za sve vreme tog sastanka imala sam utisak da mi je Gospod veoma blizu. Kad se sastanak završio bila sam strašno premorena, ali potpuno slobodna u Gospodu. Vreme je bilo ispunjeno korisnim radom i jačanjem Crkve da hrabro nastavi svoju borbu za istinu. Upravo pred sam početak sastanka, u viziji su mi bile otkrivene mnoge pojedinosti, ali mi je naloženo da u to vreme nikome ne govorim o tome. Po završetku sastanka videla sam jedne noći još jedno značajno ispoljavanje Božje sile.

U nedelju uveče, posle sastanka pod šatorima, govorila sam na jednom trgu. Pokrenuta ljubavlju prema Bogu, govorila sam o jednostavnosti jevanđeljske vere. Srce mi se prelivalo ljubavlju Hristovom kao prepuna čaša i težila sam da Ga prikažem na takav način da svi budu očarani lepotom Njegovog karaktera.

U toku svog boravka u Oregonu jednom sam, u društvu brata i sestre Karter i sestre Džordan, posetila i zatvor u Salemu. Kada je došlo vreme za bogoslužje, odvedoše nas u kapelu koja je ostavljala vrlo prijatan utisak obiljem svetlosti i čistog vazduha. Na znak crkvenog zvona dva čoveka otvoriše velika gvozdена vrata i zatvorenici navališe u gomilama. Vrata se pažljivo zatvoriše za njima i ja se prvi put u životu našoh među zidovima tamnice.

Očekivala sam da vidim neka odvratna lica, ali sam bila iznenađena. Mnogi od njih su

izgledali inteligentni, a neki i vrlo talentovani ljudi. Bili su odeveni u grube, ali čiste zatvoreničke uniforme; kosa im je bila očešljana i uredna, a cipele očetkane. Posmatrajući psihološki različita lica ovih ljudi, pomislih: „Svakom od njih bili su dati naročiti darovi ili talenti da bi ih iskoristili na slavu Bogu i na korist svetu, ali su oni prezreli i zloupotrebili ove darove neba.” Dok sam posmatrala među njima mlade ljude od osamnaest do dvadeset i trideset godina, pomislih na njihove nesrećne majke i na bol i grižu savesti koji zagorčavaju njihov život. Srca mnogih majki skrhana su zbog pogrešnog puta kojim nastavljaju njihova deca. Ali nameće se pitanje da li su one savesno izvršile svoju dužnost prema ovoj deci? Možda su im dopuštale da slobodno idu svojim putevima, ne poučavajući ih zakonima Božjim i svemu što On s pravom traži od njih?

Kad su se svi okupili, brat Karter odredi uvodno pojanje. Svi su imali zbirke duhovnih pesama i svi zapevaše iz dubine duše. Jedan od njih, koji je bio odličan muzičar, pratio je pesmu na muzičkom instrumentu. Ja sam bogoslužjenje otvorila molitvom i ponovo se svi ujediniše u pesmi. Čitala sam reči iz Jovanove poslanice: „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac, da se djeca Božja nazovemo i budemo; zato svijet ne poznaje nas, jer Njega ne pozna. Ljubazni, sad smo djeca Božja, i još se ne otkri šta ćemo biti, a znamo da kad se otkrije, bićemo slični Njemu, jer ćemo Ga vidjeti kao što jeste.”

Uzdizala sam pred njima neizmernu žrtvu koju je Otac podneo dajući svog ljubljenog Sina za pale sinove ljudske, da bi se oni kroz poslušnost promenili u svom životu i postali priznati sinovi Božji. Apostol ovde poziva i članove Crkve i sve stanovnike sveta da posmatraju i da se dive ovoj ljubavi koja prevazilazi moć ljudskog shvatanja i koja začuđuje čak i nebeske anđele. Ta ljubav je toliko duboka, tako sveobuhvatna i tako uzvišena da nadahnuti apostol - ne našavši reči da je opiše - poziva i Crkvu i svet da je gledaju - da je uzmu za predmet svog najdubljeg razmišljanja i divljenja.

Prikazala sam svojim slušaocima činjenicu da se Adamov greh sastojao u prestupanju Očeve izričito date zapovesti. Bog je čoveka stvorio besprekornog, savršeno svetog i srećnog, ali je on izgubio božansko odobravanje i svojom neposlušnošću prema Očevom zakonu proigrao svoju sreću. Svojim grehom Adam je sunovratio savkoliki ljudski rod u provaliju beznađa, nesreće i očajanja. Ali Bog u svojoj čudesnoj samilosti i ljubavi nije ostavio ljude da beznadežno propadaju u svom palom stanju. Radi njihovog spasenja On je predao na smrt svog ljubljenog Sina. Došavši na svet, Hristos je svoje božanstvo zaodenuo ljudskom prirodom, održao se u onome u čemu je Adam pao, odupro se kušanju u kojem je Adam podlegao, pobedio svako sotonino namamljivanje i tako iskupio ljude od posledica sramnog Adamovog pada.

Obratila sam pažnju svojih slušalaca i na dugi Hristov post u pustinji kušanja. Greh popuštanja apetitu i njegovu moć nad ljudskom prirodom u potpunosti možemo shvatiti samo ako pažljivo proučimo i razumemo taj dugi Hristov post kad se sam borio sa knezom sila tame. Spasenje čoveka bilo je tada u pitanju. Ko će iz toga izaći kao pobednik, sotona ili pak Spasitelj sveta? Nama je jednostavno nemoguće da shvatimo sa kolikim su interesovanjem anđeli pratili to kušanje svog voljenog Zapovednika.

Isus je u svemu bio kušan kao i mi da bi znao kako da pomaže onima koji se kušaju. Njegov život je naš uzor. Svojom dobrovoljnom poslušnošću On nam pokazuje da čovek može da drži Božji zakon i da rob postaje kršenjem zakona, a ne poslušnošću. Naš Spasitelj je pun saosećanja i ljubavi, On nikada ne prezire i ne odbacuje iskrene pokajnike, ma koliko da je velika njihova krivica, ali oštro osuđuje licemerstvo svake vrste. Njemu su poznati gresi svih ljudi na svetu, On zna za svaki njihov postupak i čita najtajnije pobude njihovih srca, ali se ipak ne okreće od njih u njihovom bezakonju. On preklinje grešnike i sudi se s njima i u izvesnom smislu - pošto je i sam

nosio slabosti ljudskog roda - On se stavlja u isti nivo s njima. „Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi: ako grijesi vaši budu kao skerlet, postaće bijeli kao snijeg; ako budu crveni kao purpur, postaće kao vuna.”

Čovek koji je svojim izopačenim životom izbrisao lik Božji iz svoje duše ne može samo ljudskim naporima da izvrši korenitu promenu u svom srcu. On mora da prihvati predviđenu pomoć koju samo Jevanđelje može da mu pruži; mora se izmiriti s Bogom pokornošću Njegovom zakonu i verom u Isusa Hrista. U svom životu od tada on mora da se rukovodi jednim novim načelom. Pokajanjem, verom i dobrim delima on može da usavršava hrišćanski karakter i, zahvaljujući Hristovim zaslugama, stiče pravo da postane sin Božji. Načela božanske istine, prihvaćena srcem i primenjena u životu, mogu da nas uzdignu do takvih moralnih visina koje su nam se činile nedostupnima. „Ljubazni, sad smo djeca Božja, i još se ne otkri šta ćemo biti; a znamo da kad se otkrije, bićemo slični Njemu, jer ćemo Ga vidjeti kao što jeste. I svaki koji ovu nadu ima u Njega, čisti se kao i On što je čist.”

Ovde je izložen čovekov zadatak koji on sam mora da izvrši. Ogledajući se u ogledalu zakona Božjeg on mora da uoči nedostatke svog karaktera, da odbaci svoje grehe i da haljine svog karaktera opere u krvi Jagnjetovoj. Zavist, oholost, zloba, prevara, svađa i zločinstvo nestaće iz srca onih koji prihvate ljubav Hristovu u nadi da postanu slični Njemu kad Ga ugledaju onakvog kakav je. Hristova religija čisti i oplemenjuje i čini boljima one koji je stvarno poseduju, ma kakav bio njihov društveni status i položaj u životu. One koji dozvole da svetlost Jevanđelja prosvetli njihov um hrišćanstvo uzdiže iznad njihovog dotadašnjeg nivoa u svakom pogledu. Oni koji su uniženi padom u greh i koje je zločin tako degradirao mogu, zaslugama Hristovim, da se uzdignu na nivo malo manji od anđeoskog.

Međutim, uticaj jevanđeljske nade ne navodi grešnika da spasenje koje Hristos nudi smatra besplatnim darom Njegove milosti, nastavljajući pri tom da i dalje živi u prestupu Božjeg zakona. Kad svetlost istine obasja njegov um i on u potpunosti shvati zahteve Božje i težinu svojih prestupa, on se menja u životu snagom dobijenom od Spasitelja, vraća se odanosti Bogu vodeći nov i čistiji život.

Dok sam bila u Salemu, upoznala sam se sa bratom i sestrom Donaldson koji su želeli da njihova kći pođe s nama u Batl Krik da bi pohađala Koledž. Ona je bila slabog zdravlja i oni su morali da vode tešku borbu sami sa sobom da bi se odvojili od svoje jedine kćeri, ali su duhovna preimućstva koja su joj se tamo pružala ipak preteгла i oni su pristali na tu žrtvu. Srećna sam što ovde mogu istaći da je na nedavnom sastanku u Batl Kriku i to drago dete kršteno. Ovo je još jedan dokaz o neophodnosti da adventisti sedmog dana svoju decu šalju u naše škole gde se neposredno nalaze pod spasonosnim uticajem vere.

Putovanje brodom na povratku iz Oregona ponovo je bilo veoma burno, ali ipak nisam bila tako bolesna kao u odlasku. Brod „Ajdaho” kojim smo se vraćali nije se propinjao uz talase i preko njih prosto sunovraćao u dubinu, kao što je to bilo u odlasku, ali se bočno ipak jako ljuljao. Na brodu su svi bili veoma ljubazni prema nama. Stvarajući mnoga prijatna poznanstva delili smo našu literaturu i vodili korisne razgovore. Stigavši u Oklend zatekli smo već podignute šatore i priličan broj vernika koji su istinu prihvatili zahvaljujući naporima brata Helija. I tu smo govorili nekoliko puta pod šatorom. U subotu i prvog dana sedmice sastali su se vernici iz San Franciska i Oregona i imali smo zanimljive i korisne sastanke.

Jako sam želela da prisustvujem sastanku pod šatorima u Kaliforniji, ali sam dobila hitne pozive da prisustvujem sastancima na Istoku. Pošto mi je prikazano stanje naših vernika na Istoku, bilo mi je jasno da moram izneti naročito svedočanstvo našoj braći na Konferenciji Nove

Engleske i zato se nisam mogla više zadržavati u Kaliforniji.

Na putu za Istok

U društvu Eme Vajt, moje snahe, i Edite Donaldson 28. jula iz Oklenda krenusmo za Istok. Istog dana stigli smo u Sacramento gde nas srdačno dočekaše brat i sestra Vilkinson. U njihovom domu naišli smo na ljubazan prijem za sve vreme našeg tamošnjeg boravka. Prema utvrđenom dogovoru ja sam govorila u nedelju. Kuća je bila puna pažljivih slušalaca i Gospod mi je dao snage da im uspešno iznesem Njegovu reč. U ponedeljak smo nastavili put zaustavljajući se u Renu, u državi Nevada, gde smo, prema dogovoru, imali da govorimo u utorak uveče pod šatorom, pod kojim je brat Lofborov održavao seriju svojih predavanja. Pred četiri stotine pažljivih slušalaca sa lakoćom sam govorila o Jovanovim rečima: „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac, da se djeca Božja nazovemo i budemo.”

Prolazeći kroz veliku Američku pustinju po vrelini i slanoj prašini, bili smo veoma zamoreni neplodnim i sumornim izgledom tih predela iako smo imali sve udobnosti putovanja dok je kompozicija našeg voza glatko klizila šinama, vučena svojom brzom i snažnom gvozdenom zapregom. To me je podsetilo na Izrailjce iz davnih vremena koji su preko stenovite i бесплодне pustinje putovali četrdeset godina. Nesnosna vrelina, pustinjska prašina i tegobe puta izazvale su česte žalbe, gundanje i čežnjive uzdahe mnogih koji su pešačili tim zaista teškim putem. Mislim da bi mnogi od nas, kada bi bili primorani da pešače kroz ovakvu pustinju, podnoseći žeđ, nesnosnu vrućinu i iznurenost od puta, gundali čak i više od Izrailjaca.

Neobična karakterističnost planinskih predela na ovom transkontinentalnom putu često je predmet kratkih zapisa zainteresovanih prolaznika. Svima koji se oduševljavaju veličanstvenošću i lepotom prirode srce zatreperi od radosti kad ugledaju ove veličanstvene drevne planine, prekrasne vrhove i divlje, stenovite kanjone. Ovo posebno važi za hrišćanina. U granitnim masivima stena, u bučnim talasima planinske reke, kao i u prijatnom žuboru potoka on vidi delo svemoćne Božje ruke. On čezne da se popne na vrhove visokih planina jer mu se čini da bi tamo bio bliže nebu, iako zna da Bog molitvu svoje dece i iz najdubljih nizina čuje isto tako dobro kao i sa najviših planinskih vrhova.

Kolorado

Na putu od Denvera za Veilings Mills, planinsko mesto gde je moj suprug provodio letnje mesece, zaustavismo se u Bulder Sitiju i sa radošću ugledasmo naš kamping gde je brat Kornel održao seriju sastanaka. Tiho utočište našosmo u prijatnom domu sestre Dart. Iznajmljen je veliki šator da bi se u njemu održavali sastanci za širenje i podsticanje umerenosti i, na specijalni poziv, ja sam govorila pod tim šatorom punim pažljivih slušalaca. Iako umorna od puta, milošću Božjom i uz Njegovu pomoć uspešno sam izlagala neophodnost umerenosti u svemu.

U ponedeljak 8. avgusta, pri ponovnom susretu sa svojim suprugom, po njegovom raspoređenju i aktivnostima videla sam da je mnogo bolje sa zdravljem zbog čega sam bila naročito zahvalna Bogu. Starešina Kanrajt, koji je proveo izvesno vreme sa mojim suprugom u planinskom odmaralištu, morao je u to vreme da se vrati kući zbog bolesti svoje supruge. Moj suprug i ja ispratismo ga do Bulder Sitija gde je imao voz. Te večeri govorila sam pod šatorom, a sutradan

ujutro vratismo se u naš privremeni dom u Veiling Milsu. U sledeću subotu ponovo sam govorila pred okupljenima pod šatorom. Po mojoj preporuci održano je takođe i jedno zasedanje konferencije. Iznesena su odlična svedočanstva i mnogi od prisutnih su tada prvi put svetkovali subotu. Govorila sam okupljenima po završetku subote, a isto tako i u nedelju uveče.

Mi smo kao porodica svi, osim našeg sina Edsona, bili na okupu u tom planinskom odmaralištu. Pošto sam neprekidnim posetama od sastanka u Oregonu bila krajnje premorena, moj suprug i deca su došli do zaključka da mi je zaista neophodan odmor, ali sam u duši stalno osećala da treba da prisustvujem sastancima na Istoku, a naročito onome u državi Masačusets. Molila sam se Gospodu da, ukoliko je Njegova volja da prisustvujem tim sastancima, dobijem za to pristanak i saglasnost svoga supruga.

Kada smo se vratili iz Bolder Sitija, zatekoh pismo brata Haskela kojim nas poziva da oboje prisustvujemo sastanku pod šatorom, ali ukoliko moj suprug baš ne bi mogao doći, insistirao je da ja svakako dođem. Pročitavši ovo pismo svome suprugu, čekala sam da vidim šta će on reći. Posle ćutanja od nekoliko trenutaka on reče: „Jelena, ti treba da prisustvuješ ovom sastanku u Novoj Engleskoj.” Spremivši svoje kofere za sledeći dan u dva sata ujutro pođosmo po mesečini i u šest sati i trideset minuta već smo bili u vozu. Putovanje za mene onako iznurenu nije bilo nimalo prijatno jer je vrućina bila gotovo nesnosna.

Sastanci na Istoku

Po dolasku u Batl Krik saznali smo da ja, prema predviđenom rasporedu, treba da govorim u nedelju uveče pod ogromnim šatorom podignutim na imanju našeg koledža. Šator je bio prepun slušalaca i ja sam svoje izlaganje iznosila u najusrdnijim pozivima.

Kod kuće sam provela vrlo kratak period, a zatim, u društvu sestre Meri Smit i brata Farnsvorta, nastavismo put prema Istoku. Kad smo stigli u Boston, bila sam veoma iscrpljena. Na stanici su nas dočekali i do mesta sastanka otpratili braća Vud i Haskel. Naši stari prijatelji dočekali su nas uz najsrdačniju dobrodošlicu što me je veoma prijatno osvežilo. Vreme je bilo neobično toplo i, zbog velike promene posle osvežavajuće klime Kolorada, sparna žega Masačusetsa bila je gotovo neizdržljiva. Uprkos velikom umoru i iscrpljenosti koju sam osećala, dobila sam snagu da okupljenima iznesem svoje svedočanstvo. Moje reči našle su pravi put do srca pažljivih slušalaca. Na ovom sastanku bilo je zaista potrebno uložiti velike napore. U međuvremenu, od našeg poslednjeg ovakvog sastanka nastale su nove skupštine. Novim dušama koje su prihvatile istinu bilo je neophodno pomoći da dođu do dubljih i potpunijih saznanja o praktičnoj pobožnosti. Gospod mi je omogućio da nesmetano iznesem svoje svedočanstvo.

U toku ovog sastanka iznela sam i neke napomene o neophodnosti štednje u odevanju i u trošenju novca uopšte. Postoji opasnost da se i u korišćenju novca Gospodnjeg postupa bezbrižno i lakomisleno. Mladi ljudi koji su angažovani u poslovima oko iznajmljivanja, podizanja, održavanja i rasklapanja šatora za javne sastanke treba da budu pažljivi, ne upuštajući se u nepotrebne izdatke. Pošto sa širenjem misionarskog rada korišćenje šatora unosimo i u nova polja i potrebe dela postaju sve brojnije, strogu štednju treba primenjivati svuda i u svemu, ali bez tvrdičluka. Rashode je mnogo lakše praviti, nego isplaćivati. Ima mnogo stvari koje bi nam bile ugodne i prijatne, ali nisu neophodne i možemo ih se lišiti bez ikakvih stvarnih gubitaka. Vrlo je lako praviti troškove po hotelima i koristiti naknadne udobnosti pri putovanju železnicom, stvarati izdatke koji se mogu izbeći ili bar u velikoj meri smanjiti. Mi smo dvanaest puta prešli

relaciju od nekoliko hiljada kilometara, od Batl Krika do Kalifornije i natrag, ne potrošivši pri tom nijedan dolar za hranu u restoranima ili u kolima za ručavanje. Hranili smo se iz svoje korpe. Posle trodnevnog ili višednevnog putovanja hrana gubi svoju svežinu, ali malo mleka ili ovsene kaše nadoknađuje taj nedostatak.

Govorila sam takođe i o istinskom posvećenju koje nije ništa drugo do svakodnevno umiranje sopstvenom „ja” i potpuno potčinjavanje volji Božjoj. Dok sam bila u Oregonu, pokazano mi je da su neke od nedavno osnovanih skupština u Novoj Engleskoj u opasnosti da podlegnu otvorenom uticaju takozvane posvećenosti. Neki će biti zavedeni ovim učenjem, dok će drugi, shvativši varljivost njenog uticaja, uvideti opasnost koju ona donosi i odbaciti je. Posvećenost koju Pavle preporučuje bila je neprekidna borba sa svojim „ja.” „Svaki dan umirem,” naglašava on. On je osetio da su njegova volja i njegove želje u stalnom sukobu sa zahtevima dužnosti i sa voljom Božjom. I umesto da se povodi za svojim sklonostima, on je prihvatao volju Božju, ma koliko ona bila neprijatna, bolna i raspinjuća za njegovu prirodu.

Sve one koji su želeli da budu kršteni i koji su tada prvi put svetkovali subotu pozvali smo da izađu pred katedru. Odazvalo se trideset i pet lica, od kojih su njih dvadeset i dvoje izneli divna svedočanstva i bili kršteni još u toku sastanka.

Posebno nam je ovde bio drag susret sa nekim starim prijateljima i pobornicima dela koje smo upoznali još pre trideset godina.

Naš mnogo cenjeni brat Hastings i danas je odan istini isto onako kao i nekad. Obradovao nas je takođe susret sa sestrama Tempel i Kolins iz Dartsmuta, Masačusets, kao i sa bratom i sestrom Vilkinson, u čijoj smo kući bili gostoljubivo prihvaćeni pre više od trideset godina. Možda ovozemaljsko putovanje nekih od ovih nama tako dragih saputnika neće još dugo potrajati, ali ako ostanu verni do kraja primiće venac večnog života.

Interesovali smo se za brata Kimbola koji je kao gluhonem bio misonar među gluhonemima. Zahvaljujući njegovim istrajnim naporima dosta njih je prihvatilo istinu. Viđali smo ovog vernog brata na našim godišnjim sastancima okruženog izvesnim brojem njegovih gluhonemih obraćenika. Neki od onih koji čuju zapisivali su što je moguće više od izloženog u propovedima i on je zatim sedeo okružen svojim gluhonemim prijateljima, čitajući i aktivno im objašnjavajući propoved svojim rukama. On je svojim sredstvima velikodušno potpomogao misionarski rad, slaveći tako Boga svim svojim mogućnostima.

U utorak ujutro, trećeg septembra, napustili smo Beard Vel da bismo prisustvovali sastanku u državi Mejn. Odmor koji je bio pravo uživanje našli smo u domu mladog brata Mortona, nedaleko od Portlanda. On i njegova dobra supruga učiniše naš boravak u njihovoj kući veoma prijatnim. Na mesto sastanka pod šatorima stigli smo pre subote i tako smo imali sreću da se sretnemo sa nekoliko proverenih prijatelja i pobornika dela Božjeg. Ima ljudi koji su uvek na svojoj dužnosti, bez obzira da li sija sunce ili pak buči oluja. A ima i takvih koji su hrišćani samo kad sija sunce mira i blagostanja. Kad sve ide dobro i u skladu sa njihovim očekivanjima, oni su usrdni i revnosni; ali kad naiđu tamni oblaci i kad moraju da se susreću s neprijatnostima, oni nemaju šta ni da kažu ni da učine. Blagoslov Božji vidi se na aktivnim radnicima, dok onima koji ništa nisu radili sastanci ne donose ni one blagoslove koje su mogli primiti. Gospod je uvek sa svojim slugama koji se odano trude da istinu savesno prikažu i sa njene teorijske i sa praktične strane. I pored naše iskrene želje da svi prisutni osele blagodat ovog sastanka, mnogi ničim ne pokazuju da su primili Božji blagoslov. Svim srcem čeznem za tim da te drage duše bolje iskoriste uzvišena preimućstva koja im se pružaju.

Mesto sastanka napustili smo u ponedeljak, veoma iscrpljeni. Planirali smo da takvim

sastancima prisustvujemo i u državama Ajova i Kansas. Suprug mi je pisao da ćemo se sresti u Ajovi. Pošto nisam bila u mogućnosti da prisustvujem sastanku u Vermontu, iz Mejna sam otišla direktno u Južni Lankaster. Imala sam velike teškoće pri disanju i stalne bolove u predelu srca. Miran i prijatan odmor našla sam u kući sestre Haris koja je učinila sve što je bilo u njenoj moći da mi pomogne. U četvrtak uveče odlučili smo da nastavimo svoj put za Batl Krik. Zbog svog tadašnjeg zdravstvenog stanja nisam se usuđivala da na tako dalek put krenem sama te se zaustavimo u jednom mestu u državi Njujork da provedemo subotu. I tu je na bogoslužnju bilo dosta prisutnih.

U nedelju ujutro posetila sam brata i sestru Abej u Brukfildu. Razgovor sa članovima ove porodice bio je veoma koristan jer smo duboko zabrinuti za njih u žarkoj želji da u hrišćanskoj borbi konačno zadobiju pobedu i život večni. Hoće li brat Abej uspeti da se uzdigne iznad svoje obeshrabrenosti i da, oslanjajući se u potpunosti na zasluge Hristove, izvojuje konačnu pobedu i najzad dobije krunu pobjednika - to je razlog naše najdublje zabrinutosti.

U utorak smo vozom krenuli za Batl Krik i već sledećeg dana stigli smo kući. Bilo mi je drago što još jednom mogu da se odmorim i lečim u našem sanatorijumu. Mogućnost da koristim blagodati ove ustanove smatrala sam svojim zaista velikim preimućtvom. Pomoćnici lekara bili su zaista veoma ljubazni i pažljivi, spremni da u svako doba dana i noći učine sve što do njih stoji da ublaže moje patnje.

U Batl Kriku

Sveopšti sastanak pod šatorima održan je u Batl Kriku od 2. do 14. oktobra. Bio je to najveći skup adventista sedmog dana koji je ikada održan. Bilo je prisutno preko četrdeset propovednika. Svi smo bili srećni što smo tu mogli da vidimo starešine Endrusa i Burdoa iz Evrope i starešinu Lofboroa iz Kalifornije. Na tom sastanku bilo je predstavnika dela iz Evrope i mnogih Američkih država kao što su: Kalifornija, Teksas, Alabama, Virdžinija, Dakota, Kolorado, kao i iz svih severnih država SAD-a od Mejna do Nebraske.

Tu sam bila veoma srećna što sam ponovo mogla da radim zajedno sa svojim suprugom. Iako sam bila veoma iscrpljena i patila od oboljenja srca, Gospod mi je podario snage da skoro svaki dan govorim okupljenima, a ponekad i dvaput dnevno. Moj suprug je radio veoma naporno. Pored prisustvovanja skoro svim poslovnim sastancima, gotovo svakog dana je i propovedao, govoreći svojim uobičajeno jasnim i određenim stilom. Ja sam mislila da neću biti u stanju da govorim više od dva do tri puta u toku tog sastanka, ali kako je sastanak tekao, snaga mi se sve više vraćala. Povodom raznih potreba i po četiri sata sam bila na nogama, pozivajući prisutne na molitvu. Nikada nisam tako primetno osećala naročitu Božju pomoć kao na tom sastanku. I pored svih tih napora snaga mi se stalno povećavala. I Bogu na slavu ovde navodim činjenicu da sam se na kraju tog sastanka osećala zdravijom nego za šest proteklih meseci.

U sredu, tokom druge sedmice našeg sastanka, nekoliko nas odlučismo da se zajednički molimo za jednu sestru koja je, klonuvši duhom, pala u potpuno očajanje. Ta molitva bila je za mene veliki blagoslov; i u veličanstvenoj viziji slave Božje pokazane su mi mnoge pojedinosti o stanju u kojem se nalazi naš narod. Zatim sam izašla pred okupljene i u svečanom osećanju odgovornosti iznesoh ukratko ono što mi je pokazano. Nešto od toga kasnije sam i napisala u svedočanstvima namenjenim pojedincima, u apelima za propovednike i raznim drugim člancima objavljenim u ovoj knjizi.

Zahvaljujući ovim tako interesantnim i veoma korisnim sastancima osvedočeno je i obraćeno više njih koji su angažovani u našoj izdavačkoj delatnosti i koji su tim povodom jasno i razborito izneli svoja svedočanstva. Obraćeno je takođe i dosta nevernika koji su prešli pod zastavu Kneza Emanuila. Ovaj sastanak na kojem je kršteno sto dvanaest duša predstavljao je zaista odlučnu promenu.

U sedmici koja je usledila posle sastanka moje stalno angažovanje u javnim govorima, molitvama i pisanju svedočanstava bilo je daleko napornije nego u toku samog sastanka. Svakog dana održavana su po dva do tri interesantna i veoma značajna sastanka za naše propovednike. Oni koji svetu objavljuju ovu poruku moraju imati svakodnevno iskustvo u delu Božjem, predstavljati Hrista svojim životom i biti u svakom pogledu obraćeni ljudi. Tada, i samo tada, oni mogu da budu zaista uspešni u svom radu. Na tim sastancima za radnike i propovednike ulagani su najusrdniji naponi da se što više približimo Bogu kajanjem, poniznošću i molitvom. Mnogi izjaviše da nikad do tada nisu tako jasno shvatili značaj svog zadatka u svojstvu Hristovih propovednika i svu dubinu svoje odgovornosti pred Bogom. Očekivali smo da vidimo još veće ispoljavanje Duha Božjeg, ali ja sam znala da će Duh doći samo onda kada za to bude pripravljen put, kao što je to bio slučaj na dan Pedesetnice. Međutim, mnogi su se toliko udaljili od Boga da izgleda uopšte ne znaju kako veru treba primeniti u praktičnom životu.

Apeli više puta upućivani propovednicima koji se mogu naći na drugim mestima u ovoj knjizi, detaljnije opisuju sve ono što mi je Bog pokazao u pogledu njihovog žalosnog stanja i visokih preimućstava koja im se pružaju.

Sastanci pod šatorima u Kansasu

Na planirani sastanak pod šatorom u državi Kansas krenula sam 23. oktobra u pratnji svoje snahe Eme Vajt. Do mesta Topek u toj državi putovali smo vozom, a odatle još oko dvadeset kilometara privatnim prevozom do Ričlenda gde je bilo mesto našeg sastanka. Na čitavo naselje razapetih šatora naidosmo u jednom šumarku. Pošto je sezona za bavljenje pod šatorima već bila poodmakla, preduzete su sve pripreme za slučaj da vreme zahladni. Pored velikog šatora za održavanje skupova podignuto je i sedamnaest manjih šatora za smeštaj gostiju po porodicama. U svakom od tih šatora bila je i po jedna peć.

U subotu ujutro počeo da pada sneg, ali ipak nijedno bogoslužje nije odloženo. Debljina snežnog pokrivača bila je oko dva i po centimetra i vazduh je bio prodorno hladan. Žene s malom decom tiskale su se oko peći. Dirljivo je bilo videti da se i pod ovakvim uslovima preko sto pedeset prisutnih okupilo na ovom sastanku. Neki od njih su prešli i preko trista dvadeset kilometara privatnim kolima. Bilo je očevidno da gladuju za hlebom života i žedne za vodom spasenja.

Starešina Haskel je govorio u petak popodne i uveče. U subotu pre podne osetih se pozvanom da uputim reči ohrabrenja onima koji su bili spremni na tako velike žrtve da bi došli na ovaj sastanak. U nedelju popodne došlo je mnogo posetilaca koji nisu članovi naše Crkve, iako je sastanak održavan tako daleko od svih glavnih puteva.

U ponedeljak pre podne govorila sam o trećem poglavlju iz knjige proroka Malahije. Zatim smo sve one koji žele da budu hrišćani, a još nisu osvedočeni da ih Bog prima, pozvali da izađu pred katedru. Oko trideset njih se odazvalo ovom pozivu. Za neke između njih bilo je to prvi put u životu da se javno mole Gospodu, a neki koji su bili članovi drugih crkava sada prvi put

prihvatiše svetkovanje subote. Svima je pružena prilika da ponešto kažu za Gospoda i prisustvo Svetog Duha osetilo se na skupu. Posle molitve za one koji su izašli pred govornicu i obavljenog ispitivanja kandidata šest novih duša je kršteno.

Bilo mi je veoma drago dok sam slušala izlaganje starešine Haskela koji je naglasio kako je važno u porodičnom krugu češće čitati, naročito tri knjige *Duha proroštva* i četiri knjige *Svedočanstva za Crkvu*. To bi za vreme dugih zimskih večeri mogao naglas da čita neki od članova porodice tako da poruka pročitaneog teksta stigne do svakog pojedinca. Zatim sam ja govorila o dužnosti roditelja da pravilno vaspitaju i disciplinuju svoju decu. Dobro vođena i pravilno disciplinovana porodica predstavlja najočevidniji dokaz koji se svetu može pružiti o sili hrišćanstva. To istinu može da preporuči bolje i uspešnije nego bilo šta drugo jer predstavlja živo svedočanstvo o njenom delotvornom uticaju na srce.

Po završetku sastanka, u utorak pre podne, zajedno sa svojom snahom Emom, starešinom Haskelom i bratom Stoverom pođosmo za Šerman, takođe u državi Kansas, gde je bio zakazan još jedan sastanak pod šatorima. I ovaj sastanak je bio interesantan i koristan iako, u poređenju sa sastancima u drugim državama, relativno mali, pošto je prisustvovalo samo oko stotinu braće i sestara. Bilo je planirano da se tu okupe i pojedinci rasejani po raznim državama sa juga kao što su: Kansas, Arkanzas, Kentaki, Misuri, Nebraska i Tenesi. Na tom sastanku ponovo sam se srela i sa svojim suprugom, a odatle, zajedno za starešinom Haskelom i našom snahom, pođosmo za Dalas u Teksasu.

Poseta Teksasu

U četvrtak stigismo kod brata Mak Dirmana u Grand Preriju. Tu se naša snaha sastala sa svojim roditeljima, bratom i sestrom, koji su jedva preživeli strašnu groznicu koja je prethodne godine harala u ovoj državi. Bilo nam je veliko zadovoljstvo da poslužimo potrebama te pogođene porodice koja nam je u prošlosti ukazala veliku pomoć u našoj bolesti i teškim danima.

Ostavivši ih u nešto boljem zdravstvenom stanju, otišli smo na sastanak u Planu. Ovaj sastanak održan je u periodu od 12. do 19. novembra. Vreme je u početku bilo veoma prijatno, ali uskoro poče kiša praćena jakim vetrovima što je onemogućilo dolazak mnogima iz okolnih krajeva. Imali smo sreću da tu vidimo svoje stare znance i prijatelje, starešinu R. M. Kilgora i njegovu suprugu. Bilo nam je drago što smo i tu mogli da vidimo na okupu veliki broj braće i sestara. Iako u tim krajevima postoje velike predrasude protiv svih koji dolaze sa severa, kod naše braće i sestara to se ni u čemu nije primećivalo.

Moje svedočanstvo nigde nije bilo prihvaćeno tako rado i od sveg srca kao upravo u ovom kraju. Ja sam se duboko zainteresovala za rad u ovako velikoj državi kao što je Teksas. Sotonin je cilj oduvek bio da prvi zaposedne svaku značajniju oblast i verovatno da se širenju istine ni u jednoj državi nije suprotstavljao više nego njenom unošenju u Teksas. Ovo je za mene najbolji dokaz da ovde postoji veliki zadatak koji se mora izvršiti.

Priprema za Hristov dolazak

U poslednjoj viziji koja mi je bila data u Batl Kriku za vreme našeg sveopšteg sastanka pod šatorom ukazano mi je na opasnost koja nam pretila kao narodu, a to je da se radije ugledamo na

ovaj svet nego na Hrista. Nalazimo se na samoj granici večnog sveta, ali neprijatelj nastoji da nas navede na zaključak da je kraj svemu još veoma daleko. One koji tvrde da drže Božje zapovesti i očekuju skori dolazak Spasitelja na oblacima nebeskim sa silom i slavom velikom sotona saleće svim mogućim iskušenjima. Mnoge od njih on navodi da dan suda odlažu u što dalju budućnost i da u shvatanju postaju sve sličniji svetu, povodeći se u svemu za njegovim običajima. Zabrinuta sam do uznemirenosti kad vidim da duh ovoga sveta obuzima srca i misli mnogih koji tvrde da visoko cene istinu. Sebičnost i lična zadovoljstva njima su na prvom mestu, dok istinske pobožnosti i moralne čestitosti sve više nestaje.

Ukazujući na one koji tvrde da veruju u istinu anđeo Božji je u ozbiljnom tonu ponovio Hristove reči: „Ali se čuvajte da kako vaša srca ne otežaju žderanjem i pijanstvom i brigama ovoga svijeta, i da vam ovaj dan ne dođe iznenada. Jer će doći kao zamka na sve koji žive po svojoj zemlji. Stražite, dakle, jednako i molite se Bogu da biste se udostojili uteći od svega ovoga što će se zbiti, i stati pred sinom čovječijim.”

S obzirom na kratkoću vremena mi kao narod treba budno da bdijemo, ne dozvoljavajući da nas bilo šta odvraća od ozbiljnosti u pripremi za taj veliki događaj koji je pred nama. Pošto je vreme za to očevitno produženo, mnogi postaju sve bezbrižniji u pogledu svojih reči i svojih postupaka. Oni ne uviđaju opasnost koja im preta i ne shvataju da im to Bog u svojoj ljubavi produžuje dane milosti i proveravanja kako bi imali vremena da izgrade svoj karakter za buduću, večni život. Svaki trenutak je veoma dragocen. Ovo vreme dato im je ne da sebi obezbeđuju lak i udoban život na ovoj zemlji, nego da pobede svoje karakterne nedostatke i da, primerom i ličnim naporima, pomažu i drugima da shvate i uvide svu lepotu svetosti.

Bog ima na zemlji narod čiji pripadnici u veri i svetoj nadi prate brzo ispunjavanje proročanstava i teže da svoje duše očiste pokoravanjem istini da se ne bi našli bez svadbenog ruha kada se Hristos bude pojavio.

Mnogi koji se nazivaju adventistima određivali su vreme Hristovog dolaska. Pokušaji da se to vreme utvrdi ponavljani su više puta, ali ishod je bio samo ponavljanje iste greške. Objavljivanje određenog vremena kad će naš Gospod doći prevazilazi ono što je poznato smrtnicima. Dan ni čas Hristovog dolaska ne znaju čak ni anđeli koji služe i pomažu onima koji treba da postanu naslednici spasenja. „A o danu tome i o času niko ne zna, ni anđeli nebeski do Otac moj sam.” Pošto su datumi određivani za taj događaj prošli, ljudi ovog sveta su u svom neverovanju što se tiče blizine Hristovog dolaska postali još odlučniji. Na one koji određivanjem vremena ponavljaju istu grešku oni gledaju prezrivo i sa odvratnošću; i pošto su mnogi na taj način bili obmanuti, svet se okreće od suštinske istine sadržane u Reči Božjoj: „A svemu se kraj približi” (1. Petr. 4,7).

Oni koji, prekoračujući dozvoljeno, i dalje određuju vreme Hristovog dolaska, na taj način pričinjavaju zadovoljstvo neprijatelju duša jer time ne podstiču hrišćanstvo nego još više pothranjuju neverovanje. Proizvoljnim i pogrešnim tumačenjem Svetih spisa oni konstruišu lanac argumenata koji prividno potvrđuju njihovo stanovište. Ali kad se to što oni najavljuju ne zbude, onda se pokazuje da su, pogrešno tumačeći jezik nadahnuća, bili lažni proroci. Reč Božja je uvek istinita i verodostojna, ali ljudi izopačuju njeno značenje. Zbog tih i takvih zabluda isitna Božja za ove poslednje dane je danas tako ozloglašena. Adventisti su za propovednike drugih verskih zajednica sada predmet poruge i ismejavanja, ali to slugama Božjim ne sme da zatvori usta. Znaci najavljeni u proročanstvu ispunjavaju se svuda oko nas. To svakog pravog Hristovog sledbenika treba da podstakne na revnosnu aktivnost.

Oni koji smatraju da će određivanjem vremena za Hristov dolazak ostaviti jači utisak na ljude, ne polaze s pravilnog stanovišta. To može da uzbuđi sama osećanja slušalaca i da u njima

izazove strah, ali oni neće biti pokrenuti iz načela. Izvesno uzbuđenje je stvoreno, ali kad najavljeno vreme prođe, kao što se to već nekoliko puta ponovilo, oni koji su bili pokrenuti očekivanjem najavljenog ponovo zapadaju u hladnoću i tamu greha i onda je njihovu savest gotovo nemoguće probuditi bez nekog velikog uzbuđenja.

Stanovnici prepotopnog sveta u danima Nojevim prezrivo su ismejavali ono što je većina smatrala sujevernim strahovanjem i nagađanjima tog propovednika pravde. On je bio javno žigosan kao zanesenjak i zloslutni fanatik. „I kako je bilo u vrijeme Nojevo, onako će biti i u dane Sina čovječijega.” Ozbiljnu poruku opomene ljudi će i danas odbaciti kao što su to činili oni u vreme Nojevo. Pozivajući se na lažna učenja onih koji su određivali tačno vreme Hristovog dolaska, naglašavaće da zbog toga gube poverenje u sve što mi propovedamo. Takav je stav današnjeg sveta. Neverovanje se sve više širi, a propovedanje Hristovog dolaska nailazi samo na podsmeh i prezir. To čini sve bitnijom činjenicu da oni koji veruju u sadašnju istinu pokažu svoju veru i odgovarajućim delima. Oni treba da budu posvećeni istinom koju ispovedaju jer svojim životom za svet predstavljaju ili miris života za život ili miris smrti za smrt.

Nojeva poruka stanovnicima tadašnjeg sveta bila je da im je vreme od sto i dvadeset godina Bogom ostavljeno da okaju svoje grehe i potraže utočište u kovčegu, ali oni s prezirom odbaciše ovaj poziv milosti. Dato im je dovoljno vremena da se oslobode svojih greha, da pobeđu svoje rđave navike i razviju pozitivan karakter. Ali sklonost ka grehu, iako kod mnogih u početku neznatna, popuštanjem je bivala sve jača i konačno ih odvede u neizbežnu propast. Opomene koje im je Bog upućivao u svojoj milosti odbačene su sa prezirom i podsmehom i oni su u tami nastavili putem greha koji su sami izabrali. Ali svojim neverovanjem nisu mogli da spreče najavljeni događaj. Potop je ipak došao i u sveopštem uništenju otkrio svu žestinu Božjeg gnjeva.

Hristove reči: „Ali se čuvajte da kako vaša srca ne otežaju žderanjem i pijanstvom i brigama ovoga svijeta, i da vam ovaj dan ne dođe iznenada” treba da prodru u dubinu srca svih koji veruju u sadašnju istinu. Tu nam sam Hristos ukazuje na opasnost koja nam preti. Znajući kakve opasnosti nas očekuju u ovim poslednjim danima, želeo je da nas pripremi za to. „I kako je bilo u vrijeme Nojevo onako će biti i u dane sina čovječijega.” Stanovnici prepotopnog sveta bezbrižno su nastavili da jedu i piju, da sade i grade, da se žene i udaju, ne znajući ništa sve do onog dana kad Noje uđe u kovčeg i dođe potop i odnese sve. Na sličan način će i dan pohoda zateći ljude obuzete poslovima i zadovoljstvima ovog sveta - u naslađivanju i proždrljivosti, u odavanju izopačenim prohtevima, u pijanstvu i pušenju. Svet se oko nas već nalazi u takvom stanju pa čak i neki koji se nazivaju Božjim narodom, povodeći se za običajima sveta, učestvuju u takvim gresima. Pravnici, zanatlije, poljoprivrednici, trgovci pa čak i propovednici sa katedre ponavljaju jednako: „Mir je i nema se čega bojati,” iako im se propast naglo i nezadrživo približuje.

Verovanje u skori dolazak Sina čovečijeg na oblacima nebeskim neće pravog hrišćanina navesti da postane nemaran i bezbrižan u svojim svakodnevnim poslovima. Oni koji očekuju skori Hristov dolazak neće biti lenji, već, naprotiv, marljivi u svojim poslovima. Svoj posao oni neće obavljati bezbrižno i nepošteno, već savesno, brzo i temeljito. Oni koji laskaju sebi da je njihova nemarnost i nezainteresovanost za svakodnevne životne dužnosti dokaz duhovnosti i odvojenosti od sveta u velikoj su obmani. Njihova istinitost, vernost i poštenje proveravaju se upravo u svakodnevnim poslovima. Ako su verni u malome, biće verni i u velikome.

Pokazano mi je da mnogi upravo u ovome bivaju iskušani. Svoj pravi karakter oni otkrivaju u načinu na koji obavljaju svoje ovozemaljske poslove. Nedostatak vere, lukavstvo i nepoštenje, oni ispoljavaju u postupanju sa svojim bližnjima. Oni nisu svesni da njihovo pravo na budući večni život zavisi od toga kako se ponašaju u ovom životu i da je stroga ispravnost neophodna u

formiranju hrišćanskog karaktera. Nepoštenje uveliko zahvata naše redove i to je uzrok mlakosti velikog dela onih koji tvrde da veruju u istinu. Oni nisu povezani sa Hristom i sami sebe obmanjuju. Žao mi je što moram reći da čak i među onima koji svetkuju subotu postoji zabrinjavajući nedostatak poštenja.

Bilo mi je ukazano na Hristovu besedu na gori blaženstva. „Sve dakle što hoćete da ljudi čine vama,” nalog je Velikog Učitelja, „to činite i vi njima; jer je to zakon i proroci.” Ova Hristova zapovest je od najveće važnosti i treba je strogo poštovati. Ona je kao „zlatna jabuka u srebrnim sudovima.” Koliko je njih koji u svom životu, primenjujući načela koja Hristos ovde ističe, postupaju s drugima onako kako bi želeli da se s njima postupa u sličnim okolnostima? Čitaocē, odgovori na ovo pitanje!

Pošten čovek, prema Hristovim merilima, samo je onaj koji nepokolebljivo ostaje ispravan i čestit pod svim okolnostima. Lažni tegovi i neispravna merila kojima mnogi nastoje da uvećaju svoju ovozemaljsku dobit odvrtni su u očima Božjim. Ipak, mnogi i od onih koji tvrde da drže Božje zapovesti koriste lažne tegove i neispravna merila. Kad je čovek zaista povezan s Bogom i stvarno drži Njegov zakon, to se vidi u njegovom životu jer su svi njegovi postupci uvek u skladu sa Hristovim učenjem. On ne prodaje svoju čast ni za kakvu zemaljsku dobit. Njegova načela su zasnovana na sigurnom temelju i njegovo ponašanje i u ovozemaljskim poslovima je odraz njegovih unutrašnjih principa. Nepokolebljivo poštenje blista kao zlato među troskom i smećem ovoga sveta. Prevara, laž i nesavesnost mogu se sakriti pred ljudima, ali ne i pred Bogom. Anđeli Božji koji budno prate razvoj našeg karaktera i odmeravaju našu moralnu vrednost beleže u nebeskim knjigama i te naizgled neznatne transakcije jer sve to otkriva naš karakter. Ako je jedan radnik nesavestan i površan u svom svakodnevnom zanimanju, oni koji ga posmatraju neće pogrešiti ako zaključe da su njegova merila i u veri isto takva kao i u njegovim poslovima.

„Koji je vjeran u malom i u mnogom je vjeran, a ko je nevjeran u malom i u mnogom je nevjeran.” Važnost poduhvata ili posla kojim se bavimo ne čini nas poštenim ili pak nepoštenim. Kako neko postupa prema svojim bližnjima, takav je njegov odnos i prema Bogu. Onome ko je neveran u raspolaganju ovozemaljskim dobrima, prava i neprolazna bogatstva nikad neće ni biti poverena. Deca Božja nikada ne treba da zaborave da se u svim svojim ovozemaljskim transakcijama stalno kušaju i mere na nebeskim merilima.

„Ne može drvo dobro,” kaže Hristos, „rodove zle rađati, ni drvo zlo rodova dobrih rađati.” Prema tome, „po rodovima njihovim poznaćete ih.” Postupci jednog čoveka predstavljaju rodove koje on donosi. Ako je neveran i nepošten u svakodnevnim poslovima, njegovi rodovi biće trnje i čičak; on će isto tako biti neveran i u svom verskom životu i zakidaće Boga u desetku i prinosima.

Biblija najoštrijim izrazima osuđuje svaku laž, svako nečasno poslovanje i bilo kakvo nepoštenje. Tu se jasno kaže šta je ispravno, a šta je pogrešno. Ali, prema onome što mi je pokazano, i pripadnici naroda Božjeg stupajući na tle neprijatelja popuštaju njegovim prevarama i kušanjima sve dok njihova duhovna osetljivost potpuno ne otupi. Neznatno zastranjivanje od istine, malo odstupanje od Božjih zahteva smatra se, posle svega, kao nešto što i nije tako veliki greh kad je u pitanju finansijska dobit ili pak gubitak. Međutim, greh je greh, bilo da ga čini milioner ili prosjak na ulici. Oni koji na nepošten način uvećavaju imovinu izlažu svoju dušu osudi i neodobravanju neba. Sve što se stekne prevaram i lukavstvom služiće samo na prokletstvo onome koji misli da je dobitnik.

Adam i Eva su iskusili strašne posledice svoje neposlušnosti izričitoj Božjoj zapovesti. Oni su možda mislili: To je sasvim neznatan prestup i možda nikad neće ni biti pozvani na

odgovornost. Ali u Božjim očima taj prestup predstavljao je strašno zlo i nesreća koja je proistekla iz toga traje kroz sva vremena. U vreme u kojem mi živimo oni koji tvrde za sebe da su deca Božja često čine mnogo teže grehe. Takozvani pripadnici Božjeg naroda svojim lažnim izjavama i nečasnim postupcima u poslovnom životu često izazivaju Božje negodovanje i sramote Njegovo delo. Najmanje odstupanje od istine i ispravnosti predstavlja prestup Božjeg zakona. Stalnim popuštanjem nekom grehu zločin postaje navika, ali to nimalo ne umanjuje težinu počinjenog greha. Bog je uspostavio nepromenljiva načela koja nije moguće menjati kao što nije moguće menjati Njegovu božansku prirodu. Kad bi oni koji tvrde da veruju u istinu pažljivo proučavali Reč Božju, oni ne bi ostali tako nerazvijeni u duhovnom pogledu. Oni koji se ne obaziru na Božje zahteve u ovom životu ne bi poštovali Njegov autoritet ni kad bi bili na nebu.

U Reči Božjoj jasno se ukazuje na svaku vrstu nemoralna, nepoštenja i neispravnosti, a isto tako i na posledice koje iz toga neminovno proističu. Popuštanje niskim strastima prikazano je u svom najodvratnijem karakteru. Pa ipak niko, ma koliko da je pomračen njegov um, ne mora da greši. Međutim, meni je pokazano da mnogi od onih koji tvrde da drže sve Božje zapovesti upravo u tome greše. Bog će svakome suditi prema onome što je napisano u Njegovoj Reči.

„Pregledajte Pisma,” kaže Hristos, „jer vi mislite da imate u njima život vječni, i ona svjedoče za mene.” Biblija je nepogrešivi vodič. U njoj se od nas traži savršena čistota ne samo u rečima i postupcima, nego čak i u mislima. Pristup u prisustvo čistog i svetog Boga biće dozvoljen samo onima koji se nađu čisti i besprekornog karaktera. Reč Božja za sinove ljudske - ako je proučavaju i drže - može da bude isto ono što je za Izrailjce bio stub od oblaka danju i stub od ognja noću. Biblija predstavlja Božju volju otkrivenu ljudima. Samo ona pruža savršeno merilo karaktera i otkriva čovekovu dužnost u svim životnim okolnostima. Zanemarivanjem svojih mnogobrojnih odgovornosti u ovom životu mi nanosimo patnje ne samo sebi, već gubitke zbog toga moraju da snose i drugi.

Ljudi i žene koji tvrde da uvažavaju Bibliju i prihvataju njena učenja u mnogo čemu ne ispunjavaju njene zahteve. U vaspitavanju dece oni se radije rukovode svojim izopačenim sklonostima nego jasno otkrivenom Božjom voljom. Zbog takvog zanemarivanja dužnosti hiljade duša propadaju. U Bibliji se ističe pravilo za pravilno disciplinovanje dece. Kad bi se roditelji pridržavali ovih Božjih uputstava, videli bismo drugačije generacije mladih koji danas stupaju na pozornicu životne delatnosti. Ali roditelji koji čitaju Bibliju i tvrde da se drže njenih učenja postupaju upravo suprotno tome. Dok zabrinuti i s bolom u duši oplakuju ponašanje svoje dece, malo je očeva i majki koji uviđaju da su sami svojim popuštanjem i pogrešno shvaćenom ljubavlju doveli do ovoga i upropastili svoju decu. Oni ne shvataju svoju Bogom danu odgovornost da svoju decu od kolevke uče ispravnim navikama.

Roditelji, vi ste u velikoj meri odgovorni za duše svoje dece. Mnogi zanemaruju svoju roditeljsku dužnost u toku prvih godina detinjeg života, misleći da će kad deca budu starija, uspeti da ih pažljivim odvrćanjem od zla uče samo onome što je dobro. Ali pravo vreme za to je dok su deca još kao bebe u njihovom naručju. Roditelji ne treba da maze svoje mališane i da popuštaju njihovim ćudima, ali ne treba ni da ih zlostavljaju. Čvrst, odlučan i ispravno zauzet stav doneće uvek najbolje rezultate.

Namenjeno propovednicima

Velika i sveta istina koja je nama poverena i za čije objavljivanje mi snosimo odgovornost

suviše često se izlaže hladno, samo kao teorija. Slušaocima koji dolaze i odlaze i od kojih neki nikada više neće imati tako povoljnu priliku da se osvedoče i da se obrate Hristu stalno se drže propovedi o doktrinarnim tačkama. U pripremanju i detaljnom razrađivanju takvih izlaganja gube se zlatne prilike jer se pri tome ističe i uzdiže sam govornik, a ne Hristos. Teorija istine bez žive pobožnosti ne može da razagna tamu koja obavija dušu. Najskupoceniji dragulji istine često gube svoju delotvornost zbog visokoparnih izraza ljudske mudrosti u koje ih takvi govornici zaodevaju, dok im nedostaje sila Duha Svetoga. Hristos je istinu izlagao u njenoj jednostavnosti i zato je dopirao ne samo do najviših, nego i do najnižih na zemlji. Istinske govorničke kvalitete imaće samo onaj propovednik koji je kao Božji poslanik i Hristov predstavnik uvek mali u svojim očima - da bi ga Bog mogao uzvisiti. Istinska pobožnost, prisna povezanost s Bogom i svakodnevno živo iskustvo u poznavanju Hrista učiniće rečitim čak i jezik onoga koji ima govornu manu.

Dok, posmatrajući nedostatke novoorganizovanih skupština, vidim koliko im nedostaje životvorna pobožnost i istinsko versko iskustvo, srce mi se steže od bola. Znam da ih oni koji im prenose poruku istine ne poučavaju pravilno u svim pitanjima bitnim za usavršavanje uravnoteženog karaktera u Hristu Isusu. Možda su oni koji narod treba da poučavaju istini ovo isuviše dugo zanemarivali. Govoreći o poruci jevanđelja, Pavle naglašava: „Kojoj ja postadoh sluga po naredbi Božijoj koja mi je dana među vama da u potpunosti objavim Riječ Božju, tajnu koja je bila sakrivena od postanja svijeta, a koja se sad javi svetima Njegovim, kojima Bog naumi pokazati kako je bogata slava tajne ove među neznabošcima, koja je Hristos u vama - nada slave; kojega mi propovijedamo savjetujući svakog čovjeka, i učeći svakoj premudrosti, da pokažemo svakog čovjeka savršena u Hristu Isusu. Za ovo se i trudim i borim po Njegovoj moći koja u meni silno djeluje.”

Ovde su jasno definisane dužnosti Hristovih propovednika, njihove kvalifikacije i sila milosti Božje koja deluje u njima. Bog je našao za potrebno da mi nedavno ukaže na jedan veliki nedostatak mnogih koji tvrde da su predstavnici Hristovi. Ukratko, ako im nedostaje vera i znanje o životvornoj pobožnosti, oni ne samo da obmanjuju sami sebe, nego isto tako nisu u stanju da pokažu savršenim nijednog čoveka u Hristu. Mnogima koje takvi privode istini u potpunosti nedostaje istinska pobožnost. Oni istinu možda i poznaju teorijski, ali nisu u potpunosti obraćeni njome. Budući nepreporođeni u srcu, oni ne ostaju u Hristu niti je Hristos u njima. Dužnost je propovednika da propovedaju i teoriju istine, ali se ne smeju zadržavati samo na tome. Oni moraju biti u stanju da kažu kao Pavle: „Za ovo se i trudim i borim po Njegovoj moći koja u meni silno deluje.”

Životna povezanost sa Hristom, kao Velikim Pastirom, učiniće potpastire Njegovim živim predstavnicima i istinskom svetlošću svetu. Temeljno poznavanje svih tačaka naše vere je svakako bitno, ali je za propovednika daleko važnije da bude zaista posvećen istinom koju propoveda s ciljem da prosvetli savest svojih slušalaca. U seriji predavanja nijedno izlaganje ne bi trebalo da bude posvećeno samo teoriji niti pak treba praktikovati duge i zamorne molitve. Takve molitve Bog ne sluša. Slušala sam mnoge molitve koje liče na naučenu pesmu ili propoved i koje su sasvim neprikladne za bogoslužjenje. Molitva sa upola manje reči, ali upućena usrdno i u veri uticala bi na srce slušalaca blagotvorno; umesto toga, prisutni često gube strpljenje želeći da svaka reč u takvoj molitvi bude poslednja. Da se propovednik u svojoj „klijeti” borio sa Bogom sve dok ne oseti da se verom može pozvati na neprolazno obećanje: „Ištite, i daće vam se,” on bi u javnoj molitvi bio neposredan, tražeći u veri i usrdnosti samo ono što mu u tom trenutku treba.

Našim propovednicima je neophodno obraćenje; u protivnom, skupštine podignute takvim

radom neće moći da opstanu jer nisu ukorenjene u istini. Veran Hristov propovednik ne izbegava teret odgovornosti i nikad ne teži da bude popularan. Hrišćanski propovednik nikada ne izlazi za govornicu, a da prethodno nije potražio Gospoda u tajnoj molitvi i uspostavio prisnu vezu s Njim. Pre nego što progovori okupljenima, on žed svoje duše, u poniznosti i molitvi, treba da ugasi na izvoru Božje milosti. Pomazan Svetim Duhom i pritisnut osećanjem odgovornosti za duše on nikada ne propušta da okupljenima ukaže na Hrista kao jedino utočište i nadu grešnika i da im najusrdnije uputi poziv kojim će dopreti do njihovih srca. Svojim slušaocima on treba da se obraća tako usrdno kao da se na ovom svetu nikad više neće sresti s njima.

Učitelj koji ga je pozvao i izabrao i koji poznaje srca svih ljudi daće mu jezik učen da progovori prikladnu reč u pravo vreme i sa silom. A oni koji se osvedoče o svojoj grešnosti i oduševе Hristom, koji je Put, Istina i Život, biće toliko obuzeti time da uopšte neće ni stići da hvale i uzdižu sposobnosti propovednika. Iznad svakog ljudskog oruđa uzdizaće se samo Hristos i Njegova ljubav, a čovek će biti potpuno izgubljen iz vida. Mnogi koji u stvari nisu obraćeni Hristu obraćaju se propovedniku. Zato smo svedoci čudne omamljenosti koja otupljuje duhovna čula i vidimo nedostatak životne sile. Upućuju se beživotne molitve i drže propovedi koje moralno ne uzdižu i duhovno ne jačaju slušaoce. Svaki Hristov propovednik treba da se ozbiljno zapita šta je uzrok toga.

Svojoj braći Kološanima apostol Pavle piše: „Kao što i doznaste od Epafrasa, ljubaznog našeg saradnika u službi, koji je za vas vjerni sluga Hristov, koji nam i javi vašu ljubav u Duhu.” (Ne neposvećenu ljubav prema veštini, sposobnosti ili rečitosti propovednika, nego ljubav rođenu od Duha Božjeg koju Njegov sluga ispoljava svojim rečima i karakterom). „Toga radi i mi od onoga dana kako čusmo ne prestajemo za vas moliti se Bogu i tražiti da se ispunite poznanjem volje Njegove u svakoj premudrosti i u razumu duhovnome, da živite pristojno na svako ugađanje Bogu i u svakom dobrom djelu da budete plodni, i da rastete u poznanju Božjem, jačajući svakom snagom po sili slave Njegove, i u svakom trpljenju i dugom podnošenju s radošću; zahvaljujući Bogu i Ocu koji nas učini sudeonicima u nasljedstvu svetih u svjetlosti.”

Propovednici koji na širenju sadašnje istine rade u manjim ili većim gradovima ne bi trebalo da budu zadovoljni svojim radom sve dok oni koji su prihvatili teoriju istine ne shvate zaista njeno posvećujuće delovanje i dok ne budu stvarno obraćeni. Kad bi se njihovim radom istinski obratilo samo šest duša, to bi u Božjim očima bilo bolje nego da šezdeset njih prihvate istinu samo na rečima, a da pritom ostanu neobraćeni u srcu. Ovi propovednici treba manje svog vremena da provode u držanju propovedi, a više snage i vremena da posvete posećivanju zainteresovanih, poučavajući ih u duhu pobožnosti, da bi ih na kraju mogli „Prikazati savršenima u Hristu Isusu.”

Ljubav Božja treba uvek da živi u srcu učitelja istine. Duboku i usrdnu ljubav Hristovu on može prenositi na druge samo ako je njegovo srce prožeto tom ljubavlju. Sve koji prihvate istinu propovednici moraju učiti da svojim životom donose i plod na slavu Božjeg imena, da svakog dana pokažu spremnost na samopožrtvovanje, da se odreknu mnogo čega što su nekada voleli i da se prihvate mnogih dužnosti koje im se čine veoma neprijatnim. Poslovni interesi, popularnost u društvu i udobnosti, čast, ugled - ukratko, sve što imamo, treba potčiniti višim i od svega pretežnijim zahtevima Hristovim. Propovednici kojima nedostaje životvorna pobožnost, koji podstaknu interesovanje pa onda ostavljaju delo nedovršenim, znatno otežavaju posao drugima koji dolaze posle njih da nastave delo ostavljeno u takvom stanju. Ovi će ljudi biti proveravani i ako i posle nekoliko testova ne budu savesniji u obavljanju svojih dužnosti, biće odbačeni kao oni neverni stražari koji samo zemlji smetaju.

Bogu nije po volji da se za učitelje drugima uzimaju oni koji se za to nisu pripremili marljivim poukama i koji se stalnim učenjem ne osposobljavaju da svaku tačku sadašnje istine prikažu na razborit i prihvatljiv način. Uporedo sa upoznavanjem teorije, oni stalno treba da stiču sve potpuniju predstavu o Hristu. Poznavanje pravila i stalno proučavanje predstavljaju neophodnost; ali propovednik sa tim treba da kombinuje i usrdne molitve, da bi ostao veran i da na postavljenom temelju ne bi gradio drvo, slamu i seno - materijale koje će progutati oganj poslednjeg dana. Molitva i proučavanje uvek treba da idu zajedno. Činjenica da nekog propovednika hvale i uzdižu nije nikakav dokaz da je govorio pod uticajem Svetog Duha.

Suviše često se događa da mladi u veri, ukoliko se ne čuvaju, svoju ljubav više poklanjaju propovedniku nego svom Iskupitelju. Smatrajući da im je propovednik svojim zalaganjem doneo veliki blagoslov, da poseduje najveće darove i vrline i da mu niko nije ravan, oni pridaju preteran značaj jednom čoveku i njegovim zaslugama. U svom neograničenom poverenju skloni su da od čoveka načine idola i da u njega gledaju više nego u Boga. Čineći tako, oni ne ugadaju Bogu niti napreduju u milosti. To je veoma štetno i za samog propovednika, naročito ako je mlad i ima izgleda da se razvije u uspešnog slugu Jevanđelja.

Ovim učiteljima, ako su zaista Bogom pozvani, On će staviti svoje reči u njihova usta. Njihov način izlaganja može biti nesavršen i zahtevati mnoge ispravke, ali kada prenose reči nadahnuća, sila nije od čoveka nego od Boga. Iako propovednika treba ceniti, voleti i poštovati zbog njegovog truda i zato što kao sluga Božji prenosi grešnicima poruku Njegove milosti, slava i ljubav našeg srca na prvom mestu pripadaju Darodavcu svega. Čovek koji se postavlja između naroda i Boga često baca u zasenak i samog Sina Božjeg. Tako se čovek slavi i uzdiže, dok narod jedva da i prihvati Isusa koji dragocenim i blistavim zracima svoje slave treba da baci u zasenak sve drugo.

Propovednik Hristov, koji je prožet Duhom i ljubavlju svoga Učitelja, čini sve što je u njegovoj moći da pred svetom što jasnije prikaže karakter nebeskog Oca i Njegovog ljubljenog Sina. On se trudi da njegovi slušaoci steknu razboritu predstavu o karakteru Božjem kako bi slava Njegovog imena bila priznata i cenjena na zemlji. Čovek nije u potpunosti obraćen dokle god se u njegovom srcu ne rodi želja da i drugima stavi do znanja kakvog je dragocenog prijatelja našao u Hristu; spasonosna i posvećujuća istina ne može ostati sebično sakrivena u srcu. Duh Hristov koji osvetljava dušu u Reči Božjoj prikazan je kao svetlost koja razgони tamu, kao so koja sprečava kvarenje i kao kvasac čija moć preobražaja deluje skriveno i nevidljivo za ljudske oči.

Oni koje je Hristos povezo sa sobom činiće sve što je u njihovoj moći, zalažući se marljivo i istrajno za spasavanje onih koji propadaju, kao što je i On činio. Trudiće se da do srca takvih dopru usrdnim i žarkim molitvama i ličnim naporima. Za one koji su stvarno obraćeni i koji nalaze radost u održavanju neprekidne veze s Bogom jednostavno nije moguće da zanemare životne interese duša koje propadaju daleko od Hrista.

Propovednik ne treba i ne može da sve uradi sam, već treba da na saradnju pozove i ostale koji su prihvatili istinu. Na taj način on priprema druge da rade i kad on nije tu. Svojom aktivnošću članovi doprinose stalnom rastu i umnožavanju svoje skupštine. U nastojanju da pomognu drugima oni uvek nalaze novi podsticaj i čineći tako i sami bivaju ojačani i ohrabreni.

Čitala sam o jednom čoveku koji se, putujući zimi kroz duboke snežne nanose, skoro ukočio od hladnoće koja je gotovo neosetno uništavala njegove životne snage. I kada je gotovo smrznut, u zagrljaju ledene stihije već odustajao od borbe za život, čuo je ječanje jednog saputnika koji je umirao od studeni kao što će i on sam za koji trenutak. U njemu se probudi ljudsko saosećanje i rešenost da spase samrtnika. Masirao je sleđene udove unesrećenog čoveka i

posle velikih napora uspeo da ga podigne na noge. Međutim, kako ovaj nije mogao da se drži na nogama, nosio ga je u saosećanju kroz one iste smetove kroz koje, po sopstvenom mišljenju, ni sam nije mogao proći. I tek kad je svog saputnika doneo u sigurnost, shvatio je istinu da je spasavajući bližnjega spasao i samog sebe. Njegovi revnosni naponi da spase drugoga ubrzali su strujanje krvi koja se već ledila u njegovim venama i stvorili spasonosnu toplotu u njegovim rukama i nogama i celom njegovom organizmu.

Ove pouke treba stalno predočavati mladim radnicima, ne samo rečju nego i primerom, kako bi u svom hrišćanskom životu ostvarili slične rezultate. Neka oni koji su klonuli duhom i koji misle da je put ka večnom životu naporan i veoma težak neodložno pođu na rad u težnji da pomognu drugima. U takvim naporima, praćenim usrdnim molitvama za božansku svetlost, srca će im življe zakucati pod osvežavajućim uticajem milosti Božje; žar božanske revnosti rasplamsaće njihova osećanja i sav njihov hrišćanski život biće daleko stvarniji, usrdniji i pobožniji.

Propovednik Hristov treba da bude čovek molitve i istinske pobožnosti, vedro raspoložen, ali nikada grub i surov, neozbiljan, sklon šalama ili površan. Duh neozbiljnosti možda odgovara životnom pozivu lakrdijaša ili pozorišnog glumca, ali je ispod dostojanstva čoveka koji je Bogom pozvan da kao Njegov glasnik stoji između živih i mrtvih.

Anđeli u nebeskim knjigama svakog dana verno zapisuju sve što propovednici rade. Kao ljudi duhovno prosvećeni vi dajete moralno obeležje karakteru svih onih sa kojima dolazite u dodir. Kao verni propovednici Jevanđelja morate uložiti sve svoje umne i moralne snage da u svom životnom pozivu budete potpuno uspešni i da svakoga (ko to zaista želi) pokažete savršenim u Hristu Isusu. Da biste to postigli, morate biti usrdni i istrajni u molitvi. Propovednici Jevanđelja moraju u potpunosti da se potčine onoj sili koja je učinila takva čuda za skromne i neuke galilejske ribare.

Da biste verno i savesno ispunjavali značajne dužnosti koje su vam poverene, neophodne su vam i moralne i umne snage; ali i onima koji poseduju ovo može u velikoj meri da nedostaje duh prave pobožnosti. Pomazanje Svetim Duhom je suštinski bitno i neophodno za uspeh u velikom delu koje vam je povereno. „Bez mene,” kaže Hristos, „ne možete činiti ništa.” Ali zahvaljujući Njegovoj sili možete postići sve što On od vas očekuje.

Ljubav prema zabludelim

Dragi brate A, jutros sam rano ustala da ti ovo napišem. Nedavno mi je data naknadna svetlost za koju se osećam odgovornom. Od kada sam u ovoj državi Gospod mi se dvaput otkrio. Dok sam u noći klečala na molitvi, u viziji su mi bile pokazane mnoge pojedinosti u vezi sa delom Božjim, kao što su: opšte stanje u Crkvi, situacija u koledžu, u sanatorijumu, u izdavačkim kućama u Batl Kriku, delo Božje u Evropi i u Engleskoj, u Oregonu i Teksasu i u drugim poljima. Veoma je važno da se delo u novim poljima otpočne pravilno, da nosi pečat božanskog odobravanja. Mnogima u tim novim poljima pretila opasnost da formalno prihvate istinu, a u srcu ostaju neobraćeni. Kad naiđu bure i vetrovi iskušenja, pokazaće se da zgrada njihovog karaktera nije izgrađena na steni, nego na nestalnom pesku. Propovednik mora da bude čovek praktične pobožnosti i to treba da se odražava i razvija u njegovom svakodnevnom životu i karakteru. Njegove propovedi ne treba da budu isključivo teorijske.

Pokazane su mi izvesne činjenice koje nisu povoljne za napredak dela u državi Teksas. Braća B i njihove porodice nisu do sada predstavljali blagoslov niti pomoć za delo Božje ni u

jednom mestu. Njihov uticaj, prema onome što mi je pokazano, ne predstavlja slatki miomiris. Oni ne mogu da podižu delo Božje jer im nedostaju osnovne osobine koje bi ih učinile podesnim da šire blagotvoran uticaj u korist sadašnje istine. Da si imao Duha Božjeg, ne bi bio do te mere lišen zdravog rasuđivanja, naročito posle savesnog upozorenja od strane onih u koje bi trebalo da imaš poverenje. Dozvolio si da te zavedu slatkorečivim jezikom. Ta braća nisu sva jednaka, ali svi imaju karakterne nedostatke. Stalnim straženjem nad sobom i usrdnom molitvom Bogu oni bi mogli da sopstveno „ja” drže u granicama dozvoljenog. Milošću Hristovom oni bi mogli da izgrade hrišćanski karakter i da se moralno osposobe za susret sa svojim Gospodom kad se On pojavi; ali neke značajnije odgovornosti Bog im neće poveriti jer bi na taj način duše bile izložene opasnosti. Ti ljudi nisu podesni da vode stado Božje. Upravo u trenutku kad najviše treba da budu skromni i nenametljivi, kad njihovih reči treba da bude malo i da budu dobro birane, do izražaja dolaze prirodne crte njihovog karaktera koje su duboko utkane u sve što oni čine i govore i delu Božjem se nanosi šteta i sramota.

Tebi i bratu C nedostaje sposobnost pravog raspoznavanja. Imali ste preveliko poverenje u sposobnost tih ljudi. Jedna lađa može da bude besprekorna skoro u svakom pogledu, ali ukoliko ima samo jedan nedostatak - ako je crv počeo da joj nagriža neku gredu samo na jednom mestu - život svih koji se nalaze na toj lađi izložen je opasnosti. Isto tako, najslabija karika u jednom lancu čini bezvrednim i sve ostale, ma koliko sve one bile jake i sigurne. Pojedinci koji poseduju istaknute sposobnosti mogu zbog izvesnih karakternih nedostataka biti potpuno nepodesni da im se poveri sveto delo Božje. Međutim, ovim ljudima nedostaje gotovo sve što sačinjava hrišćanski karakter. Njihov primer nije dostojan pomena.

Moraš se u mnogo čemu popraviti, brate moj, da bi tvoj rad bio onakav kakav može i treba da bude. Tvoje rasuđivanje je pomračeno. Naklonost i druženje sa onima čiji je karakter oblikovan na duhovno nižem nivou neće te uzdići ni oplemeniti, nego će poput rđe nagrizati tvoj duh, uništavajući tvoju korisnost i odvajajući te sve više od Boga. Ti si po prirodi plahovit. Ne osećaš teret odgovornosti ni za svoje domaće poslove ni za delo Božje i, ako nisi stalno pod uticajem Duha Božjeg koji oplemenjuje i uzdiže, nalaziš se u opasnosti da postaneš suviše grub u svojim manirima. Da bi pravilno prikazao Hristov karakter, moraš biti duhovniji i prisnije povezan s Bogom u velikom delu koje si prihvatio. Da bi zaista bio Hristov saradnik, tvoje misli moraju biti uzvišenije, a tvoje srce u potpunosti posvećeno Njemu. „Očistite se vi koji nosite sudove Gospodnje.”

Delo Božje u Teksasu bilo bi danas na višem nivou da braća B nisu učestvovala u njemu. Možda ću jednom navesti i više razloga zašto je to tako, ali za sada još ne. Dovoljno je reći da ti ljudi nisu ispravni pred Bogom. Osećajući se zadovoljni sobom i sposobnim za gotovo svaki poziv, oni nisu ulagali nikakve napore da iskorene negativne crte svoga karaktera koje su nasledili rođenjem, ali koje se vaspitavanjem, vežbom i disciplinom mogu pobediti. Oni su se do izvesne mere popravili u tom pogledu, ali mereni na božanskim merilima, još uvek bi se našli laki.

Na stranicama Svetih Spisa nailazimo na pravo izobilje uopštenih načela za stvaranje ispravnih životnih navika, a svedočanstva - i opšteg i ličnog karaktera - imaju za cilj da ta načela još više istaknu; ali sve to nije ostavilo dovoljno dubok utisak na srca i um ovih ljudi da bi shvatili koliko im je neophodna odlučna reforma. Da su, imajući pravilnu predstavu o sebi, shvatili koliko su neslični Onome koji predstavlja naš savršeni Uzor, oni bi se borili za veru koja radi kroz ljubav i čisti dušu. Izuzev brata A B ovi ljudi su po prirodi samovoljni, diktatorski nastrojani i puni sebe. Oni druge nikada ne smatraju boljim od sebe. Zavidljivi su i ljubomorni na svakog člana Crkve koji je, po njihovom mišljenju, cenjen više nego oni. Oni se prikazuju veoma

savesnima, ali u postupanju sa onima za koje pretpostavljaju da ih drugi smatraju boljima od njih, oni često „oceđuju komarca, a kamilu proždiru.” Hvataju se za najmanje sitnice i pretresaju najbeznačajnije pojedinosti tumačeći reči i postupke drugih onako kako ih sami iskonstruišu. Ovo posebno važi za ovu dvojicu braće.

Ovi ljudi, a naročito A B, slobodni su i vešti govornici. Lakim načinom izražavanja i sposobnošću da govore tako ubedljivo i ostavljaju tako neodoljiv utisak da su potpuno iskreni i da im je veoma stalo do interesa dela Božjeg, oni prosto zasene um onih koji ih slušaju. Srce me boli od tuge dok ovo pišem jer znam kakav uticaj širi ova porodica. Nisam imala nameru da ponovo govorim o ovim ljudima, ali mi je sve to pokazano na tako ozbiljan način da sam prosto primorana da ovo napišem. Ako propovednici koji tvrde da su u zajednici sa Bogom nisu u stanju da prozru uticaj ovih ljudi, oni onda nisu dostojni da se nazivaju učiteljima istine Božje. Kad bi ovi ljudi prihvatili savet da ostanu tamo gde su, ne pokušavajući nipošto da uče i vode druge, ja bih ćutala, ali kad vidim da ugrožavaju delo Božje, ne mogu ćutati.

Ne treba dozvoliti da ovi ljudi budu svi na istom mestu i da tu predstavljaju vođstvo Crkve. Oni ne ispoljavaju saosećanje, ljubav i plemenitost ni u međusobnim odnosima, već se u zavisti i ljubomori stalno glože i svađaju jedni s drugima. Nežnost nije njihova osobina. Ljubav, plemenitost i hrišćanska smernost ne sačinjavaju deo njihovog iskustva. Bogu nije po volji da takvi elementi postoje u Crkvi. Ukoliko se ne obrate, takvi nikada neće videti carstvo nebesko. Oni su mnogo skloniji da ruše, iznalaze mane i nedostatke kod drugih nego da haljine sopstvenog karaktera operu od prljavštine greha i da ih ubele u krvi Jagnjetovoj.

Sada, međutim, moram preći na najmračniji deo svega ovoga - na ono što se odnosi na brata D. Gospod mi je u viziji pokazao jedno istraživanje u kojem ste ti i brat C odigrali veliku ulogu. Obojica ste ožalostili Boga. Ono što sam videla i čula zadalo mi je veliki bol i tugu. Takvo nerazborito i bezbožno ponašanje kakvo ste pokazali u tom istraživanju moglo se i očekivati od brata B, ali sam na svoje najveće iznenađenje i žalost videla da su i takvi ljudi kao što je brat C pa i ti sam aktivno učestvovali u tom sramnom i pristrasnom istraživanju.

Bratu C, koji je u ulozi zakonika, postavljao pitanja i sve pojedinosti razobličavao u najgoroj svetlosti, rekla bih samo da ni za kakvo bogatstvo na svetu ne bih pristala da se prihvatim takvog zadatka. Bili ste obmanuti i potpuno zavedeni od tuđeg duha koji nema ni najmanje milosti niti bilo kakvog poštovanja. Zavist, ljubomora, zle pretpostavke i sumnjičenja najgore vrste pirovale su tom prilikom.

Možda ćeš zaključiti da sam prestroga, ali zaista ne mogu biti oštija nego što takvo postupanje zaslužuje. Da li ste osuđujući nedužnog čoveka pomislili da je i Bog isto takav kao i vi? Stanje u kojem se brat D posle toga nalazi samo je posledica stava koji ste tom prilikom zauzeli. Da ste tom prilikom ispoljili čestitost i saosećanje, on bi sada stajao na strani istine zalažući se za nju u smernosti i krotosti svoga duha. Brat D nije neki vešt govornik te su laskave i vešto sročene reči brata A.B. izgovorene u prividnoj iskrenosti i nepristranosti imale uspeha. U postupanju sa jednim sirotim slepim čovekom trebalo je ispoljiti milosrđe, nežnost i sažaljenje; međutim, umesto toga, on je prikazan u najnepovoljnijoj svetlosti. Bog je sve to video i neće osloboditi odgovornosti i krivice nijednog od vas koji ste učestvovali u tom nepoštenom istraživanju. To za tebe, brate A, neće izgledati tako zanimljivo kao kada si sedeo i sudio jednom slepom bratu. Treba da izvučeš pouku iz ovog doživljaja i da ne slušaš one koji ti sugerišu predrasude upravo protiv onih koje, prema nameri Božjoj, treba da potpomažeš, sažaljevaš i hrabriš.

Ni ti ni brat C niste uviđali nedostatke braće B niti ste prepoznali suprotne karakterne osobine brata D. Međutim, njegov uticaj, posvećen Duhom Božjim, mogao bi da koristi delu

deset puta više nego uticaj braće B. Učinili ste veliku nepravdu bratu D i ja vam savetujem da tu pogrešku okajete u isto tako iskrenom duhu kao što ste je i počinili. Preklinjem vas u ime Hristovo da se ne povodite ni za čijim uticajem i da zatvorite svoje uši za ogovaranje i klevete. Ne dozvolite da bilo ko stavlja svoje reči u vaša usta. Neka teret odgovornosti za svoje delo, i u zemlji i u inostranstvu, stavlja na vas sam Gospod, a ne neposvećeni ljudi.

Bratu C nedostaje blagotvorni uticaj Duha Božjeg koji dušu oplemenjuje i uzdiže. To treba da se oseti i u njegovoj porodici. „Ljubav da ne bude lažna.” Zapovednički, diktatorski i nepomirljivi duh, kao i svaka pakost i zloba, prvo treba da nestanu iz njegovog doma kako takav duh ne bi unosio i u Crkvu. Ako za izvesno vreme koliko-toliko ublaži svoju narav, to će se videti i u njegovom načinu postupanja; ali ako se dogodi suprotno, to će se takođe videti po njegovom postupanju. On se ne uvežbava u samosavlađivanju i u samodisciplinovanju. Tamo gde brat D ima jedan nedostatak, oni koji ga sude i proglašavaju krivim imaju svaki po deset.

Brate A, zašto se ti nisi odlučno založio za brata kojem je učinjena nepravda? Zašto nije bilo spremnosti na uzajamno popuštanje? Zašto nisi podigao svoj glas u odbranu okrivljenog kao što je to učinio naš Spasitelj, rekavši: „Koji je među vama bez grijeha, neka prvi baci kamen”? Učinio si strašnu grešku koja može da bude uzrok propasti za više nego jednu dušu, bez obzira na to što si u tome učestvovao u neznanju. Da si u sažaljenju i saosećanju izgovorio bar neku olakšavajuću reč u prilog brata D, to bi bilo zapisano u tvoju korist na nebu. Ali, učinivši to što ima svoje posledice i za vreme i za večnost, nisi svog postupka bio svesniji nego i oni koji su osudili Hrista i osudio si svoga Spasitelja u licu jednoga od Njegovih svetih. „Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste.” Isus je uvek najodlučnije i najoštrije osuđivao licemerje, dok je rado prihvatao i najteže grešnike koji bi Mu prišli u iskrenom kajanju, praštao im i tešio ih.

Zar si mislio da će brat D pristati da prihvati nepravdu kao pravdu, a pravdu kao nepravdu samo zato što tako hoće njegova braća? On je bio bolestan i nervozan. Sve mu je izgledalo mračno i neizvesno. Izgubivši poverenje i u tebe i u brata C, na koga se još mogao osloniti? Protiv njega su iznošene optužbe i izricane osude jedna za drugom, sve dok nije postao potpuno zbunjen, rastrojen i očajan. Oni koji su ga doveli u ovakvo stanje počinili su mnogo veći greh.

Gde je tu bilo saosećanje, čak i na osnovu najobičnije humanosti? Po opšte prihvaćenom pravilu čak ni ljudi ovog sveta ne bi bili tako bezosećajni i do te mere lišeni milosrđa i učtivosti. Oni bi imali više saosećanja prema jednom takvom čoveku bar zbog njegove bespomoćnosti, smatrajući da ima pravo na najnežnije razumevanje i čovečansku ljubav. Ovde je, međutim, u pitanju bio jedan slepi čovek, brat u Hristu, a nekoliko njegove braće isleđivali su ga kao njegove sudije.

Više nego jednom u toku te istrage, dok ste gonili brata kao zeca u smrt, vi ste se grohotom smejali. Tu je sedeo takođe i brat C, koji je po svojoj prirodi tako nežan i saosećajan da okrivljuje svoju braću što u lovu svirepo ubijaju divljač ili ptice, dok je ovde u pitanju bio jedan ubogi slepi čovek koji je daleko pretežniji od ptica kao što čovek, sazdan po Božjem obličju, vredi u Njegovim očima mnogo više od nemih životinja. Da se na tom vašem skupu mogao čuti glas Onoga koji govori kao što čovek nikad nije govorio, On bi vam rekao: Vi „ocjeđujete komarce, a kamilu proždirete.”

Onaj koji ima tako mnogo saosećanja prema pticama trebalo je da pokaže daleko vredniju pohvale pažnju, saosećanje i ljubav prema Hristu u licu jednoga od Njegovih nevoljnih vernika. Ali vi ste bili potpuno zaslepljeni. Brat B je spremno održao lukavo pripremljenu govoranciju, dok brat D nije bio spreman da se brani. On svoje misli nije znao da izrazi tako vešto da bi

ostavio željeni utisak i bio je suviše iznenađen da bi se mogao snaći u takvoj situaciji. Nastrojeni kritički, nepomirljivo i izuzetno oštro u svojstvu zakonika braća su jednog slepog čoveka doveli u veoma težak položaj. Bog je video sve to i pred Njim je zapisano sve što je učinjeno tog dana. Ovi ljudi, vešti da podignu prašinu i da preuveličaju krivicu osumnjičenog, vidno su likovali, dok je slepi brat, krivo prikazan i zlostavljan, osećao kako mu potpuno nestaje tle pod nogama. Njegovo poverenje u ljude koje je smatrao Hristovim predstavnicima bilo je strašno pokolebano. To je za njega u moralnom pogledu bio tako težak udarac koji ga je i duhovno i fizički gotovo sasvim uništio. Svi oni koji su učestvovali u ovom postupku trebalo bi da osete duboku grižu savesti i da se pokaju pred Bogom.

Brat D greši što nije izdržao pod teretom tih osuda i nezaslužene kritike, što je trebalo da padne na druge, a ne njega. On je voleo delo Božje svim srcem i Bog je ispoljio posebnu brigu za njega kao slepog čoveka podarivši mu materijalni uspeh, ali je upravo to izazvalo zavist njegove braće. Bog je prema njemu kao slepom čoveku probudio osećanje ljubavi i naklonosti u srcima nevernika. Brat B je svojom hrišćanskom plemenitošću uspevao da živi u miru čak i sa svojim neprijateljima koji nisu u veri. Bog je kao nežni Otac poravnio njegov životni put i trebalo je da ostane dosledan svom poznavanju istine služeći Bogu svim srcem, bez obzira na kritikovanja, zavist i lažne optužbe. Međutim, tvoj postupak prema njemu, brate A, zadao mu je poslednji udarac. Ipak nije trebalo da gubi svoj oslonac u Bogu, iako su i propovednici i članovi zauzeli takav stav prema njemu da on u tome zaista nije mogao videti nikakve pravde. Utvrđen na Večnoj Steni, trebalo je da ostane čvrst u načelu i odan veri i istini bez obzira na okolnosti. O, koliko je neophodno da se brat D čvršće drži ruke Onoga koji može da spase!

Sva korisnost i veličina ovog života proističu iz povezanosti duše sa nebom i budućim životom besmrtnosti. Svojom sigurnom i svemoćnom rukom Bog prihvata svaku dušu koja Mu se obrati za pomoć, ma koliko da je ta duša slaba i bespomoćna. Sva blaga i bogatstva ovog sveta mogu propasti, ali duša koja živi za Boga, koja se ne koleba kad je izložena udarcima napada i osude niti se izopačuje kad je pohvaljena, ostaće zauvek s Njim. Zlatni portali grada Božjeg otvoriće se samo pred onim ko je još na ovoj Zemlji naučio da od Boga traži mudrost i vođstvo, utehu i nadu u svakoj nevolji, pa i onda kad izgleda da je sve izgubljeno. Takvog će anđeli tamo pozdravljati pesmama dobrodošlice, a drvo života donosiće i za njega svoje plodove.

Brat D je popustio iskušenju iz kojeg je trebalo da izađe kao pobednik. Ali Bog još uvek sa sažaljenjem gleda na njega. Iako je ljudsko saosećanje zatajilo. Bog još uvek nije prestao da mu ukazuje svoju ljubav i samilost i On mu pruža ruku svoje pomoći. Samo ako prihvati da ostane ponizan, krotak i smeran u srcu, on još uvek može podići svoju glavu i stati svojim nogama čvrsto na Večnu Stenu. „Ako će se i gore pomaknuti i humovi pokolebati, opet milost moja neće se odmaknuti od tebe, i zavjet mira mojega neće se pokolebati, veli Gospod, koji ti je milostiv.”

Ma kakva bila iskušenja koja nas snalaze, niko od nas nema izgovora da zbog toga gubi poverenje u Boga. On je izvor naše snage, naše utočište u svakoj nevolji. Kad god zavapimo za pomoć, On će rado ispružiti svoju moćnu ruku da nas spase. Brate D, imaj na umu da na nebu imaš Oca koji se uvek brine za tebe i zato se možeš nadati i radovati ako te i svi zemaljski prijatelji napuste. Ja te preklinjem da zbog toga što su te povodljivi ljudi nepravedno osudili ne prestaješ služiti Bogu, već se bez odlaganja posveti Njemu i služi Mu svim silama svoga bića. Bog te ljubi i ti ljubi Njega i neka tvoji postupci budu u skladu sa tvojom verom, bez obzira na to kako ljudi postupaju s tobom. Tvoji neprijatelji mogu da tvoj sadašnji stav koriste kao dokaz da su bili u pravu kad su te osudili. Ti si u svom reagovanju postupio prenačljeno i nepromišljeno. Potpuno rezigniran u duši, činilo ti se da si suviše teško ranjen da bi se mogao oporaviti. Oni koji su te

tako nemilosrdno progonili bili su u svom životu i karakteru daleko od besprekornosti. Kad bi Bog zbog njihove nesavršenosti i greha postupao s njima kao što su oni postupili s tobom, davno bi ih uništio. Ali ih Bog u svojoj samilosti podnosi i ne postupa s njima po gresima njihovim.

Bog te nije ostavio, brate D, i trebalo bi da Mu budeš zahvalan za Njegovo milostivo postupanje s tobom, bez obzira na to što su ti ljudi ukazali tako malo nežnosti i osećanja najobičnije humanosti. Tvoje je preimućstvo, brate D, da u Hristu nađeš zaklon od svadljivih jezika, osećajući da ti je taj nepresušni izvor zahvalnosti, zadovoljstva i mira stalno dostupan. Ni sva blaga ovog sveta ne bi za tebe predstavljala takvo bogatstvo kao što je preimućstvo da se nalaziš na strani pravde i da se nesmetano napajaš na izvoru spasenja.

Nije li Bog i za tebe, brate moj, učinio sve dajući na smrt svoga Sina? I nije li ti u tom Daru dao i sve drugo? Zar ćeš se pokazati neveran prema Bogu samo zato što su ljudi tebe izneverili? Ljubav koja vezuje srce prave majke za njeno bolesno dete jača je od smrti; pa ipak, kaže Gospod da čak i majka može da zaboravi svoje čedo. „A da bi ga i zaboravila, ja neću zaboraviti tebe.” Ne, nijedna jedina duša koja se pouzda u Njega neće biti zaboravljena. Bog s najnežnijom zabrinutošću vodi brigu o svojoj deci na ovom svetu i pred Njim se vodi „Knjiga za spomen” kako ih nikada ne bi izgubio iz vida.

*„Svake ljudske veze može nestati,
Prijateljstvo svako izneveriti;
Majka čedo svoje da odbaci,
Gle, i nebo i zemlja jednom proći će.
Ali se ne menja ljubav Jehove!”*

Da su članovi Crkve prihvatili napore brata i sestre D, to bi predstavljalo dragocenu pomoć za Crkvu, dovodeći do boljeg razumevanja u njenim redovima. Ali su ih zavist, sumnjičenje i ljubomora odgurnuli iz Crkve. Za njih bi bilo daleko bolje da su još ranije napustili mesto u kojem su imali toliko iskušenja. *Salem, u državi Oregon, 8. jula, 1878.*

Delo Božje u državi Teksas

Bog mi je otkrio mnoge pojedinosti u pogledu sotoninog delovanja u Teksasu i nehrišćanskog ponašanja nekih koji su tamo otišli iz Mičigena. Pokazano mi je da braća B nisu u srcu prihvatila svedočanstvo koje im je bilo upućeno. Oni u svoje lično mišljenje imaju više poverenja nego u spise Duha proroštva i smatraju da svetlost data u tim Svedočanstvima ne potiče s neba nego iz izveštaja koje su mi drugi preneli o njima. To nije tačno. Ali ja postavljam pitanje: Zar su ti izveštaji bili neosnovani? Zar i sama istorija o njihovom životu ne osuđuje njihove postupke?

Nijedan član ove porodice nema onog iskustva u veri koje bi ga okvalifikovalo za neku vodeću ulogu u poučavanju drugih u istini. „Očistite se vi koji nosite sudove Gospodnje,” naglasio je anđeo Božji. „Vi niste Bogom izabrani sudovi i ne možete imati nikakvog udela u Njegovom svetom delu. Vi kvarite i u delo unosite rđu, a ne čistotu i blagoslov.” Vi ste, braćo B, u pogledu hrišćanskog života uvek bili na niskom nivou. Ugled ste uživali samo za izvesno vreme, dok vas nisu upoznali. Kad ste ga jednom stekli, niste više bili tako obazrivi i rukovodili ste se prirodnim sklonostima svoga srca, sve dok oni koji zaista ljube istinu nisu uvideli da predstavljate veliku prepreku za napredak dela Božjeg. Ovo nisu rđava nagađanja i pretpostavke, nego postojeće činjenice.

Stalnom spremnošću da ispoljavate dobrotu, poštovanje, plemenitost, ljubav i velikodušnost čak i prema zlim ljudima, mogli bi zaista uspešno da služite Hristu. Kad bi u vama zaista boravio Duh Hristov, to bi se videlo u vašim rečima i postupcima, pa čak i u izrazu vašeg lica. Vaši razgovori odražavali bi smernost, a ne oholost i hvalisavo razmetanje. Ne bi toliko težili da uzdižete i veličate sebe. Smernost je hrišćanska vrlina koja je vama nepoznata. Skloni ste da težite za prevlašću i nastojite da svoju moć i superiornost ispoljite u vladanju i stalnom naređivanju drugima. Ovo se posebno pokazuje u ponašanju A.B. On i njegova supruga svojim uticajem ni malo ne doprinose moralnom i duhovnom ugledu dela Božjeg. I što god se više ograniči sfera njihovog uticaja u delu Božjem, utoliko će biti bolje za samo delo. U svemu što govore ili preduzimaju oni su nepouzđani. Ovo se odnosi ne samo na brata A.B, nego i na ostalu njegovu braću. I svet i članovi Crkve s punim pravom govore da je njihovo ispovedanje vere uzaludno. Oni su neobraćeni, skloni spletkarenju i spremni da u svemu čega se prihvate gledaju samo lični interes. Grubi su, ljutito strogi prema onima s kojima dolaze u dodir, zavidljivi, ljubomorni i oholi.

Oni koji istinu prikazuju na takav način predstavljaju ogromnu prepreku za spasavanje drugih. Ukoliko u njihovom životu ne dođe do promene, onda bi bilo bolje da nikada nisu ni prihvatili istinu. Njihov um je više pod kontrolom sotone nego pod uticajem Božjeg Duha. Supruga brata A B je po prirodi dobroćudna, ali na formiranje njenog karaktera presudno utiče njen suprug. Ona je lakomislena pričalica i svojim jezikom često potpaljuje paklenu vatru koju je kasnije nemoguće ugasiti. „U mnogim riječima,” kaže Solomon, „ne biva bez grijeha.” Ovo je nesumnjiva istina upravo u njenom slučaju.

Prenoseći lažne izjave drugih i to još preuveličane ona stalno prestupa izričitu Božju zapovest, dok u isto vreme tvrdi da drži Njegov zakon. Ona nema nameru da čini zlo, ali njeno srce nije posvećeno istinom.

Iako se, braćo B, rado upuštate u rasprave s drugima po pitanjima naše vere, vi ste prema onome što stvarno sačinjava hrišćanstvo svi bez izuzetka mrtvački neosetljivi. Vi čak i ne naslućujete u kakvom se opasnom položaju nalazite. Tu ravnodušnost vi prenosite i na druge u Crkvi koji ispovedaju veru u Hrista, ali Ga se, kao i vi, svojim delima odriču. Na put nemarnosti kojim uporno nastavljate, vi navodite i druge. Reč Božja kaže da bez potpune posvećenosti niko neće videti Gospoda. Isus je umro da bi nas iskupio od svakog bezakonja i da bi očistio sebi narod izabrani koji čezne za dobrim delima.

„Jer se pokaza blagodat Božja koja spasava sve ljude, učeći nas da se odrekemo bezbožnosti i želja ovoga svijeta, i da pošteno i pravedno i pobožno poživimo na ovome svijetu.” „Budite savršeni,” kaže Hristos, „kao što je savršen Otac vaš nebeski.” Šta znače vaše molitve dok vam je bezakonje u srcu? Ako ne izvršite odlučnu promenu u svom životu, vama će ukori ubrzo postati teški i dosadni, kao i sinovima Izrailjevima, i otpadićete se od Boga kao i oni. Neki od vas primaju ukor samo na rečima, ali to ne priznaju u svom srcu. Nastavljajući istim putem vi postajete sve manje podložni uticaju Svetog Duha, sve više zaslepljeni i imaćete sve manje mudrosti, samosavlađivanja, moralne snage i revnosti za versko iskustvo. I ako se ne obratite, konačno ćete sasvim prestati da se oslanjate na Boga. Kad vam je ukor upućen, niste bili spremni da izvršite odlučnu promenu u svom životu jer ne uviđate nedostatke svog karaktera i veliku suprotnost između svog i Hristovog života. Glavni vam je cilj uvek da ste u poziciji gde nećete u potpunosti izgubiti poverenje svoje braće.

Pokazano mi je da je duhovno stanje Crkve u veoma žalosno. Tvoj uticaj, brate AB, i tvoje supruge dovodi, kao što i sam možeš videti, samo do nesloge i stalnih sukobljavanja i

pokazaće se potpuno rušilački za Crkvu ukoliko se ne obratite ili ne promenite mesto boravka. Vi trujete i izopačujete one s kojima dolazite u kontakt. Imate pristalica zato što vas svi ne vide onako kako vas Bog vidi. Svojom rečitošću i laskanjem vi ste izopačili njihovu moć opažanja. Ovo je zaista žalosno i veoma obeshrabrujuće.

Pokazano mi je da, što se govorničkih sposobnosti tiče, brat A.B. ima sposobnosti da rukovodi sastancima; ali ako se meri po moralnim vrednostima, on se pokazuje lakim. On u srcu nije ispravan pred Bogom. Ljudi koji dolaze na odgovorne položaje u Crkvi u njemu i njegovoj supruzi imaju stalnu opoziciju. Ovaj neposvećeni duh se ne ispoljava otvoreno, već potajno nastoji da zbuni, spreči i obeshrabri one koji se iskreno zalažu da učine najbolje ono što mogu. Bog vidi sve to i svako će pravedno primiti zasluženu nagradu kad dođe vreme za to. Vladati ili pak rušiti - to je politika ovog brata, a i njegova supruga sada nije ništa bolja od njega. Njena predstava o istini izopačena je i ona nije ispravna pred Bogom.

Brate A B, zapisi o žalosnoj istoriji tvog života vode se i čuvaju na nebu. Ti u srcu ratuješ protiv Svedočanstava koja sadrže ukore i opomene. Porodica E koju si obmanuo svojim uticajem još uvek je u obmani. I drugi su manje ili više zbunjeni jer ti možeš i znaš dobro da govoriš o sadašnjoj istini. Među članovima Crkve u nema jedinstva ni jednodušnosti. Ti nisi primio svetlost koja ti je data niti živiš u saglasnosti sa tom svetlošću. Da si poslušao nadahnute reči mudraca, ne bi se danas nalazio na tako klizavom putu. On kaže: „Uzdaj se u Gospoda svim srcem svojim, a na svoj razum ne oslanjaj se.” Potpuna predanost volji Božjoj, praćena dubokim nepoverenjem u sopstvenu mudrost, izvela bi te na siguran put.

Tvoje samopouzdanje je izuzetno veliko. Kad god je bilo predloženo da neko drugi od braće rukovodi sastancima ili da mu se u nekom poverljivom položaju ponudi prvenstvo ispred tebe, ti si odlučno ustajao protiv toga i borio si se svom snagom svoje izopačene volje da u tome i uspeš.

Tvoje postupanje prema bratu D bilo je za svaku osudu. On je u svom srcu gajio najdublje simpatije prema tebi. Bio ti je pravi prijatelj. Ali sama činjenica da se u rasuđivanju osamostalio, misleći drugačije nego ti, bila je dovoljna da u tebi probudi duh zavisti i ljubomore grozne kao grob. I duh takvog neprijateljstva ti si gajio prema jednom slepom čoveku - čoveku koji je zasluživao da mu svi poklanjaju najnežniju pažnju i najdublje saosećanje. Svojom izopačenošću i obmanom naveo si i druge da tebi budu naklonjeniji nego njemu. I kad je on video da braća ne prihvataju toliko jasne dokaze o njegovom slučaju i potpuno se osvedočio da tu nepravda trijumfuje nad pravdom, on je u svojoj duši bio ranjen do te mere da je pao u potpuno očajanje. On je tada izgubio i svoje pouzdanje u Boga. Šokiran i delimično paralizovan, bio je i fizički i mentalno gotovo uništen. Na skupštinskim sastancima govorilo se i previše zadržavalo na pitanjima koja ne zaslužuju nikakvu naročitu pažnju i zlo je svirepo ostavljalo utisak na um prisutnih.

Veliki greh bi bio učiniti takvu nepravdu i potpuno zdravom i radno sposobnom čoveku, ali postupiti tako prema slepome, koji zaslužuje najveću obazrivost kako bi svoj gubitak što manje osetio, to je daleko veći greh. Da si bio hrišćanin i čovek plemenitih osećanja, kakvim se stalno prikazuješ, ne bi mu učinio toliku nepravdu. Ali brat D ima Prijatelja na nebu koji se zalaže za njega i koji mu daje snagu da se verom ponovo uhvati za Božja obećanja. Skrhan teškom nepravdom i bolom koji je doživeo u postupku preduzetom protiv njega, on se ponašao kao potpuno izbezumljen čovek; to je iskorišćeno kao dokaz da je u njemu zao duh. Ali onaj Sudija koji sve vidi i poznaje pobude platiće svakome po delima njegovim.

Ti si se, brate A B, poneo svojom taštom uobraženošću, osećajući se sposobnim za svaku dužnost. Usprotivio si se Svedočanstvima Duha Božjeg i da ti je pušteno na volju, sve bi izmenio prema svom ličnom nahođenju. Kada te dužnost usmerava u pravcu koji je sasvim suprotan

tvojim ličnim sklonostima, ti veoma teško sagledavaš svoje stanje onakvim kako ono zaista jeste. Tvoji pojmovi o Hristovom karakteru i o neophodnosti pripreme za život na novoj zemlji uski su i površni.

Pokazano mi je da braća B i članovi njihovih porodica padaju sve dublje i dublje. Oni su „oblaci bezvodni, koje vjetrovi prenose; jesenja drveta бесплодна” i ukoliko i dalje nastave istim putem, konačno će, kao i ta drveta, dvaput umreti i biti iz korena iščupani. Oslanjajući se na svoj razum, oni su otišli tako daleko da pobožnost, Bog i večni život za njih ne znače ništa.

Kad bi pripadnici naroda Božjeg bili potpuno povezani s Njim, oni bi uvideli da su ovi ljudi u svojoj ograničenosti puni predrasuda, zavisti, zlobe i samopouzdanja. Svedočanstvo Božjeg Duha, protiv kojih se oni u svojoj bezbožnosti toliko bune, Bog u svome providenju neće povući. Oni se spotiču i padaju upravo u pitanjima koja sami postavljaju. Ali narod Božji treba da uvidi da se oni u oholosti svog srca nikada nisu skrušili i ponizili pred Bogom. U svim pitanjima koja se odnose na hrišćanske dužnosti Biblija je potpuno jasna i svi koji su spremni da tvore volju Božju saznaće njeno učenje. Ali ovi ljudi teže za svetlošću koja dopire iz njihovih sićušnih voštanica, a ne za onom koju donose blistavi zraci Sunca Pravde.

Nijedan čovek koji ne govori onako kako stvarno oseća u svom srcu ne može se smatrati iskrenim. Laž se, u stvari, sastoji već u samoj nameri da nekoga prevarimo, a to se može učiniti ne samo rečju, nego i jednim pogledom. Čak se i činjenice mogu tako prikazati da predstavljaju laž. Neki su pravi majstori u tome i oni uvek nastoje da svoje odstupanje od potpune istine vešto opravdaju. Ima i takvih koji samo iz pakosti i zlobe izmišljaju laži o drugima, da bi naškodili njihovom ugledu. Lažne tvrdnje u ličnom interesu često se iznose prilikom prodaje i kupovine raznih ovozemaljskih dobara. Taštima lažima ljudi se služe i onda kad sebe ili druge žele da prikažu onakvim kakvi u stvari nisu. Priče ili napisi o raznim događajima i zbivanjima nikada ne prolaze bez ulepšavanja. O, šta se sve ne čini u svetu zbog čega će se počinio jednog dana jako kajati i zaželeti da to povuku! Ali zapisi u nebeskim knjigama, gde se beleži svaka reč i svako delo, biće tužno svedočanstvo protiv svega što je lažno i neistinito.

Laž i obmana bilo koje vrste predstavljaju greh protiv pravog i istinitog Boga. Reč Božja po ovom pitanju sasvim je jasna: „Ne lažite jedan na drugoga.” „A svim lažama je dijel u jezeru koje gori ognjem i sumporom, što predstavlja drugu smrt.” Bog je Bog iskrenosti i istine. Reč Božja je knjiga istine. Hristos je svedok verni i istiniti. Crkva je svedok čije svedočanstvo se temelji na istini. Svi propisi Svemogućega istiniti su i pravedni. Kakva, stoga, u Njegovim očima mora da je svaka prevara, svako preuveličavanje i svaka neistina? Zbog laži izgovorene zato što se polakomio za darovima koje je prorok Jelisija odbio, njegov sluga je bio pogođen strašnom gubom koje nije mogao da se oslobodi do smrti.

Laž je cena koju ne bi trebalo plaćati čak ni kad je sam život u pitanju. Jednom rečju ili samo jednim pokretom glave mučenici su mogli da poreknu istinu i da spasu svoj život. Pristankom da bace samo jedno zrno tamjana na oltar idolima mogli su izbeći sprave za mučenje, lomaču i smrt. Ali oni nisu pristajali na laž ni rečju ni delom, iako je od milosti koju su tim mogli da zadobiju zavisio i sam njihov život. Tamnicu, mučenje i smrt sa čistom savešću radije su birali nego slobodu uslovljenu prihvatanjem obmane, laži i otpadništva. Svojom odanošću i verom u Hrista oni su zaslužili besprekorno čiste haljine i krune ukrašene biserima. Njihov život ostao je plemenit i uzvišen u Božjim očima jer se nisu odrekli istine ni pod najtežim okolnostima.

Ljudi su smrtna bića. I pored svojih mnogobrojnih pogrešnih shvatanja i karakternih nedostataka oni mogu biti iskreno pobožni, ali kao Hristovi sledbenici ne mogu u isto vreme biti i u savezu sa onim koji „ljubi i čini laž.” Takav život je opsena, stalno laganje i sudbonosna

obmana. Priznati iskreno svoje grehe, kad vam neko ukaže na to, velika je hrabrost. Kazati „Ja sam kriv za počinjenu grešku” znači imati snagu unutrašnjih načela, a takva načelnost se u svetu veoma retko nalazi. Ali onaj ko ima hrabrosti da to iskreno kaže, zadobija odlučno pobjedu nad samim sobom i uspešno zatvara vrata pred neprijateljem.

Odlučna privrženost načelima istine često dovodi do neprijatnosti u ovom životu pa čak i do privremenog gubitka, ali zato uvećava neprolaznu nagradu u budućem životu. Religija se ne sastoji samo u sistemu suvoparnih učenja, nego u praktičnoj veri koja posvećuje život i dovodi do korektnog ponašanja u porodičnom krugu i u Crkvi. Mnogi koji daju „desetak od metvice i od kopra” često zapostavljaju ono što je pretežnije u zakonu, a to je milost i ljubav Božja. Hoditi smerno sa Bogom veoma je bitno za usavršavanje hrišćanskog karaktera. Bog zahteva načelnu nepokolebljivost i u najsitnijim pojedinostima svakodnevnog života. „Ko je vjeran u malome,” kaže Hristos, „i u mnogome je vjeran; a ko je nevjeran u malom i u mnogom je nevjeran.”

Ni velika važnost niti pak prividna beznačajnost posla kojim se bavimo ne čini nas ispravnima ili neispravnima, poštenima ili nepoštenima u životu. Najmanjim odstupanjem od puta ispravnosti mi stupamo na tle neprijatelja i tako, korak po korak, možemo preći potpuno na stranu nepravde. Većina hrišćana na svetu smatra da vera nema ništa zajedničko sa poslovnim odnosima u životu. U poslovnim odnosima sa svojim bližnjima oni se služe hiljadama smicalica i beznačajnih neistina, čime u stvari otkrivaju svoje pravo duhovno stanje i izopačenost svoga srca.

Svojim ponašanjem, brate A B, ti ne služiš na čast istini i delu Božjem. Da bi voda u svom toku bila čista, njen izvor mora biti čist. Tvoja supruga suviše revnuje u pronalaženju karakternih mana i nedostataka u životu svoje braće i sestara. Dok se toliko trudi da čisti korov i plevi baštu svojih bližnjih, ona potpuno zanemaruje svoju. Ona mora uložiti najusrdnije napore da bi svoj karakter učinila besprekornim. Postoji zastrašujuće velika opasnost da u tome neće uspeti. Ako izgubi spasenje, izgubiće sve. Vi oboje treba da očistite hram sopstvene duše koji je užasno obesvećen. Vaše shvatanje je, na žalost, potpuno izopačeno. „Početak je mudrosti strah Gospodnji.” Budite veoma revnosni i nepoverljivi kad govorite i donosite sud o sebi, ali nikada ne budite tako revnosni u osuđivanju drugih. Oboje imate pred sobom veliki zadatak i treba da se iskreno ponizite pred Bogom da bi On prihvatio vaše pokajanje. Vi ste do sada samo slušali izlaganja Božje Reči, ali niste bili istrajni u nastojanju da to i primenite u životu. Više puta ste priznali da ste pogrešili, ali je vaš nepreporođeni um u načinu razmišljanja ostao nepromenjen. Izvršili ste neke manje promene pod uticajem svojih osećanja, ali do reformacije prihvaćene iz načela nije došlo. Pošto u vašem životu nije došlo do potpune promene, pokazano mi je da biste sada morali preduzeti odlučne korake u tom pravcu. Crkva Božja ne sme kompromisno da prihvati vaše pogrešno ponašanje i vaš niski kriterijum hrišćanstva.

Pošto se stalno sukobljavate i s puno međusobne mržnje neprestano ratujete jedni s drugima, sasvim je dovoljno da u jednom mestu bude samo po jedan od vas. Iako ste zbog takvog svog držanja postali predmet prezira i osude od strane sveta koji vas okružuje, vi ste se toliko udaljili od Boga da ne vidite ništa drugo već samo da ste uvek u pravu. Svakome od vas je neophodno da bolje upozna Hristov karakter da biste jasnije shvatili šta znači biti sličan Njemu. Sve dok u potpunosti ne promenite svoj način ponašanja i dok potpuno ne odbacite svoju razmetljivost, neučtivost i diktatorski način ophođenja, bićete samo na sramotu delu gde god da se pojavite i bilo bi bolje da se nikad niste ni rodili. Za vas je došlo vreme da se okrenete ili na desno ili na levo. „Ako je Gospod pravi Bog, idite za Njim; ako li je to Val, idite za njim.” Svojim izopačenim karakterom vi predstavljate samo sramotu za hrišćansko ime koje nosite. Nijedna skupština ne može napredovati pod vašim rukovodstvom jer uopšte ne održavate vezu sa

Bogom. Budući tako hvalisavi, oholi i samouvereni, vi biste i druge naveli da slede vaš primer.

Svojim nehrišćanskim postupcima i ponašanjem vi ste već dugo pravi teret za Božju crkvu. Bog neka vam pomogne da uvidite da vaši večni interesi zahtevaju potpuni preporod. Svojim primerom vi ste i druge naveli da zastrane sa uzvišenog puta čistote i svetosti. Istinski veliki ljudi se ne menjaju i uvek su skromni. Smernost je vrlina koja im prirodno dolikuje kao odgovarajuća odeća. Oni koji su svoj um obogatili korisnim znanjem i koji poseduju istinska dostignuća i plemenitost uvek su spremni da priznaju da ima još mnogo toga što ne znaju i što tek treba da uče. Oni nisu ni uobraženi ni hvalisavi, već, imajući u vidu viša intelektualna dostignuća do kojih bi mogli da se uspnu, čini im se da su tek na početku uzbrdice. Površan je mislilac onaj koji, tek što je napabirčio nešto znanja, misli da je postao mudar i zauzima odvratno uobražen stav.

Vi biste danas mogli da budete ljudi od ugleda i poverenja, ali ste do te mere zadovoljni sobom da niste iskoristili svetlost i preimućstva koja su vam tako milostivo darovana. Hrišćanske vrline nisu oplemenile vaš um niti ste nalazili zadovoljstvo u održavanju zajednice sa Darodavcem života. Sitničarstvo i duh ovoga sveta su vidna obeležja vašeg karaktera i to više nego očevidno otkriva činjenicu da živite po željema sopstvenog srca, idete kuda vas oči vaše vode i da ste puni sebe i svojih zamisli.

Stalnom povezanošću sa Bogom u molitvi i iskrenim traženjem Njegovog odobravanja čovek se duhovno uzdiže, oplemenjuje i posvećuje. To je zadatak koji svaki pojedinac uz Hristovu pomoć mora sam da izvrši za sebe. Nebo može da mu podari sva preimućstva i u ovozemaljskom i u duhovnom pogledu, ali će sve to biti uzalud ako on nije spreman da te blagoslove pravilno iskoristi i da sam sebi pomaže. On svoje snage i sposobnosti mora da upotrebljava ili će konačno biti izmeren na merilima i proglašen lakim; doživeće krajnji neuspeh u ovom životu, a izgubiće i večni život.

Svi oni koji su čvrsto rešeni da pomoć traže i očekuju samo odozgo, da potčine i raspnu svoje „ja” mogu biti korisni i uspešni u ovom životu, a mogu da zadobiju i budući, neprolazni život. Ovaj svet je za čoveka radno polje. Njegova spremnost za budući svet zavisi od toga kako je ovde izvršavao svoje dužnosti. On je Božjim providenjem predodreden da bude blagoslov za ljudsko društvo i ne može da živi i umire samo za sebe, ma koliko on to hteo. Bog nas je povezao međusobno kao članove jedne porodice i tu povezanost svako ljudsko biće treba da gaji i održava. Mi imamo dužnosti i obaveze prema drugima koje ne možemo ignorisati, a da time ne prekršimo Božje zapovesti. Živeti, misliti i raditi samo za sebe znači postati potpuno beskoristan u službi Bogu. Da bi bili dobri građani i primerni hrišćani, nisu nam neophodni ni visoke zvučne titule niti veliki talenti.

U našim redovima ima previše brbljivih i samohvalisavih nemirnika koji drsko uzimaju slobodu da svuda ističu sebe u prvi plan, ne ispoljavajući nikakav obzir ni poštovanje prema starosti, iskustvu ili položaju. Crkvi su danas potrebni ljudi sasvim drugačijeg karaktera — neophodni su skromni, nerazmetljivi i bogobojažljivi ljudi, spremni da ponesu i neprijatno breme kad se položi na njihova pleća, ne da bi se istakli, nego da posluže svome Učitelju koji je i život svoj dao za njih. Takvi i ne pomišljaju da im je ispod dostojanstva ustati pred starijim i ispoljiti poštovanje prema sedoj kosi. Korov samouzvišenja i uobraženosti, kojega ima tako mnogo među našim članovima, treba čistiti iz Crkve.

One koji Ga se boje i poštuju Njegovo ime Bog sa zadovoljstvom ceni i priznaje. Čovek se duhovno može toliko uzdići i oplemeniti da postane veza između neba i zemlje. On je iz Tvorčeve ruke izašao tako skladno sazdan, obdaren takvim sposobnostima za razvoj da bi se, kombinovanjem božanskog uticaja sa ljudskim naporima, mogao uzdići na nivo samo malo niži

od anđeoskog. Ali iako je tako visoko počastvovan, on ne treba da se hvališe nikakvom svojom dobrotom i veličinom.

Bog je čoveka obdario umnim sposobnostima koje se mogu razvijati do najvišeg stepena. Da su uvideli prirodnu grubost i neotesanost svoje naravi i da su revnosnije nastojali da oplemenjuju i uzdižu svoj um, jačajući slabe tačke svog karaktera i pobeđujući svoje najistaknutije nedostatke, neki od braće B mogli su da budu prihvaćeni kao radnici za Hrista. Ali ovakve kakvi su sada, Bog nijednoga od njih ne može da prihvati kao svog predstavnika. Oni nisu dovoljno shvatili neophodnost popravljavanja i stalnog usavršavanja, zato i ne nastoje da se poprave. Svoj um oni nisu proučavanjem, pomnim razmišljanjem i istrajnom disciplinom pripremili za životne dužnosti. Mogućnosti za popravljavanje i stalno usavršavanje svima su na dohvat. Niko nije toliko siromašan ni toliko zauzet poslovima da, uz Hristovu pomoć, ne bi mogao da radi na usavršavanju svog života i karaktera.

Propovednici koji brinu samo o sebi

Brate i sestro F, pokazano mi je da vam je Bog u svojoj velikoj milosti i beskrajnoj ljubavi dao još jedno vreme milosti i probe. Da biste imali fizičku i duhovnu snagu, morate se verom čvrsto držati moćnog Iscelitelja. Vi ste slabog zdravlja, ali ste u opasnosti da svoje zdravstveno stanje smatrate još gorim nego što u stvari jeste. Nedostaje vam snaga izdržljivosti zato što ste propustili da negujete vrline strpljenja, nade i odvažnosti. Vi podležete svojim slabostima i moralnim nedostacima, umesto da se uzdignete iznad njih. Iskušenja ne prestaju da vas saleću sa svih strana, ali strpljivim nastavljanjem da činite samo dobro možete pobediti nedostatke svog karaktera. Pokazano mi je da ste već krenuli putem propasti, ali vas Bog još uvek nije sasvim napustio. U svojoj milosti koja nema poređenja On vam ukazuje još jednu priliku da, hodeći u dubokoj poniznosti i budno pazeći na sebe, dokažete svoju odanost. Previše ste popuštali i udovoljavali sebi i sada je neophodno da krenete u suprotnom pravcu.

Tvoja toliko izražena sebičnost, brate F, postala je nepodnošljivo odvratna u očima Božjim. I za tebe i za tvoju suprugu upravo to zlo predstavlja neprekidno spoticanje. Popuštanjem sebi i zadovoljavanjem svojih prohteva vi ste potpuno onemogućili svoj duhovni razvoj. Vi ste oboje prirodno razboriti i znate da rasudite, ali uvek radije idete za svojim sklonostima, nego stazom dužnosti i to je razlog što ne uspevate da u sebi suzbijate rđave sklonosti, a ojačate svoje slabe moralne potencijale.

Brate F, ti si po svojoj prirodi nestrpljiv, razdražljiv i previše zahtevaš od drugih u svojoj kući i te svoje sklonosti veoma brzo ispoljiš i na svakom drugom mestu. Nestrpljenje i zapovednički duh prečesto dolaze do izražaja u samom načinu tvog govora. Moraš se pokajati zbog svega ovoga i sve početi iznova. Bog ti u svojoj beskrajnoj milosti pruža još jednu šansu. Tvoja supruga mora još u mnogo čemu da se bori sama sa sobom i ti se moraš čuvati da je ne guraš na sotonino tle. Zajedljivost, iznalaženje grešaka kod drugih i preoštro izražavanje morate odbaciti. Za koliko vremena mislite da ćete zadobiti pobedu nad svojom izopačenom voljom i nedostacima svog karaktera? Ovako kako sad napredujete vreme vašeg proveravanja može se završiti pre nego što i počnete sa odlučnim naporima da zadobijete pobedu nad sobom i svojim sklonostima. Vi ćete u Božjem providenju biti dovedeni u položaj da se vaša „osobitost“ (5. Mojs. 7,6), ukoliko postoji, prokuša i otkrije. Vi ne uviđate i ne shvatate posledice svojih nepromišljenih reči izgovorenih u nestrpljenju, negodovanju i gundanju.

Tebi i tvojoj supruzi pruža se još jedna zlatna prilika da trpite Hrista radi. Ako zbog toga stalno jadikujete, nećete primiti nikakvu nagradu. Međutim, ako to podnosite rado, sa zadovoljstvom i u istom duhu koji je Petar ispoljavao posle svog pada i povratka, bićete pravi pobednici. Svest da se kukavički odrekao Hrista pratila ga je kroz čitav kasniji život i kad je bio pozvan da postane mučenik zbog svoje vere, ta ponižavajuća činjenica - koja mu je uvek bila pred očima - navela ga je da neustrašivo zatraži da ne bude raspet na isti način kao što je raspet Njegov Učitelj, strahujući da bi to za njega posle tako sramnog odricanja bila suviše velika čast. Zahtevao je da bude raspet sa glavom okrenutom na dole. Kako je duboko Petar osećao težinu krivice što se odrekao svog Učitelja! Kakvo je obraćenje doživeo! Njegov život posle toga bio je život kajanja i poniznosti.

Kad Boga posmatrate u svetlosti Njegovog zakona, imate razloga da zadrhtite. Kad je Mojsije tako ugledao veličanstvo Božje on je uzviknuo: „Uplašio sam se i drhtim!” Za prestupnika zakon traži smrtnu kaznu, ali je Mojsiju zatim prikazana iskupiteljska žrtva pomirenja. Otkriveno mu je da se krvlju Hristovom pokajnički grešnik može očistiti od svakog greha i njegovog strahovanja nestalo je kao jutarnje magle pred blistavim zracima izlazećeg sunca. Isto tako, video je on, može da bude i sa grešnikom. Kroz pokajanje pred Bogom i veru u Gospoda našega Isusa Hrista on prima oproštaj, a Sunce pravde svojim blistavim i isceljujućim zracima razgони maglu sumnje i straha koja zamračuje vidik duše. Kada je Mojsije sišao sa gore na kojoj je razgovarao s Bogom, njegovo lice blistalo je nebeskim sjajem, što je na Izrailjce ostavljalo veoma snažan utisak. On je pred njima izgledao kao anđeo koji neposredno dolazi iz prisustva božanske slave. Za njih kao grešnike ta božanska svetlost bila je veoma mučna i oni su bežali od Mojsija moleći da im se ta blistava svetlost skloni ispred očiju, da ne izginu ukoliko im se on više približi.

Mojsije je bio veoma obrazovan čovek, upućen u sve naučne discipline tadašnjeg Egipta, ali samo to nije bilo dovoljno da ga osposobi za njegovo životno delo. Da bi mogao da savlada žestinu svojih osećanja morao je po Božjem providenju da se nauči vrlini strpljenja. U školi samoodricanja i patnji morao je da stiče vaspitanje koje je za njega bilo od najvećeg značaja u životu. Ta iskušenja pripremila su ga da kasnije očinski vodi brigu o svima kojima je njegova pomoć bila potrebna. Nikakvo znanje, nikakva učenost ni govornička veština ne mogu biti zamena za takvo iskustvo u patnjama, toliko neophodno onome koji budno mora da bdije nad dušama za koje će morati da polaže račun. Dok se, u ulozi skromnog pastira i u potpunom zaboravu na samog sebe, brinuo samo za stado koje mu je bilo povereno, on se osposobio za najuzvišeniji zadatak koji je ikad bio poveren jednom smrtniku - zadatak da bude pastir stada Gospodnjeg. Oni koji se na ovom svetu boje samo Boga moraju održavati neprekidnu povezanost s Njim. Hristos je najsavršeniji od svih vaspitača za koje je svet ikada znao. Sticati mudrost i znanje koje samo On daje bilo je za Mojsija daleko vrednije od celokupne naobrazbe stečene u Egiptu.

Brate i sestro F, preklinjem vas da u pokajanju iskreno priđete Bogu preko Isusa Hrista. „Ne varajte se, Bog se ne da ružiti; jer šta čovjek posije, ono će i požnjeti.” Onaj ko svoje talente i svoja sredstva sebično troši na ugađanje samom sebi, u zadovoljavanju niskih strasti, požnjeće samo još veću izopačenost. Takva žetva je neizbežna. Njegov um izgubiće snagu prijemljivosti. Njegove sposobnosti poimanja biće skrhanе, a njegov životni vek skraćen. Bog traži od vas da uložite mnogo odlučnije napore da biste potčinili svoje „ja” i vladali sobom. Pokazano mi je da Bog i anđeli jedva čekaju da vam pomognu u tom značajnom zadatku. Ako sada odlazete i odugovlačite s tim, uskoro može postati prekasno. Vreme vašeg proveravanja je produženo, vaš karakter se sada oblikuje i uskoro će, dragi moji brate i sestro, biti definitivno i zauvek oblikovan.

Polovični naponi neće vas ni za jedan korak približiti nebu. Neodlučnost se ubrzo pretvara u rešenost, ali u pogrešnom pravcu. Ne ulažući odlučne napore u nastojanju da savladaju nedostatke u svom karakteru, mnogi odlučuju da služe sebi i sotoni. Iako, dok popuštaju svojim grešnim sklonostima, misle da će jednog dana postati pobednici, oni se odlučno opredeljuju za propast. Brate F, u „ovaj tvoj dan,” dan tvoga kušanja, još uvek možeš postati pobednik u Hristu. To isto važi i za sestru F. Ne planirajte i ne mislite samo o sebi. Ne možete u potpunosti biti Hristovi dokle god podstičete sebičnost, makar i u najmanjoj meri. Veliku ljubav koju vam je Iskupitelj ukazao treba da prihvatite sa isto tako velikom poniznošću i neprekidnom radošću. Da biste bili istinski srećni, morate kontrolisati svoje misli i svoje reči. To će svakako zahtevati najodlučnije napore sa vaše strane, ali to morate učiniti ako želite da vas Bog priznaje kao svoju decu. Budite neumorni u svojim naporima. Sotona ne prestaje da vodi bitku za vaše duše, ali ga vi morate razočarati.

Kad počneš sa radom u nekom mestu, ti, brate F, najčešće zadobiješ poverenje naroda; ali kad te bolje upoznaju, nedostaci tvog karaktera postaju toliko očividni da mnogi gube poverenje u tvoju pobožnost. Na taj način bacaš senku na sve propovednike naše Crkve. Kratko zadržavanje u nekom mestu ne nanosi štetu tvom ugledu. Zauzet revnosnim zalaganjem, pritisnut protivničkim uticajima, tvoj um je potpuno obuzet radom u kojem si angažovan i ti nemaš ni vremena ni mogućnosti da razmišljaš i brineš samo o sebi. Međutim, kad zalaganje u delu izostane, ti počinješ ponovo da misliš samo o sebi, čemu si po svojoj prirodi toliko sklon; gledaš kako da ugodiš samo sebi, postaješ detinjast, preoštari i mrzovoljan, nanoseći na taj način veliku štetu i sramotu delu Božjem. Isti duh ti ispoljavaš i u Crkvi i tako svojim uticajem u okruženju deluješ veoma negativno - u nekim slučajevima neizlečivo. Detinjastu svadljivost često ispoljavaš čak i u svojim pokušajima da nekoga obratiš i privedeš istini. To na one koji te posmatraju ostavlja užasan utisak. Sada moraš da se opredeliš za jedno ili za drugo - ili da budeš u potpunosti posvećen u svojoj porodici i u Crkvi, strpljiv i nežan u svakom trenutku ili da se ne prihvataš nikakve službe ni dužnosti u Crkvi jer će tvoji nedostaci postati toliko vidljivi da će služiti samo na sramotu Spasitelju, iako stalno tvrdiš da Ga ljubiš i da Mu služiš.

Vera je Mojsija vodila da gleda na ono što je nevidljivo i neprolazno. On je napustio blistave privlačnosti dvorskog života jer je sve to navodilo na greh. Odrekao se prividnog zemaljskog dobra koje primamljuje samo na uništenje i propast. Vrednost u njegovim očima imale su samo stvarne i večne privlačnosti. Žrtve koje je morao da podnosi za njega u stvari i nisu bile žrtve. To je za njega značilo odricanje od sadašnjeg, prividnog i nestvarnog blaga radi daleko sigurnijeg, uzvišenog i večnog dobra.

Mojsije je podnosio sramotu Hrista radi, smatrajući tu sramotu većim bogatstvom od svega blaga egipatskoga. Verovao je u ono što Bog kaže i nikakva ruženja od strane ovog sveta nisu ga mogla navesti da zastrani sa puta ispravnosti. On je kroz život išao slobodno kao čovek ispravan pred Bogom. Imao je ljubav Hristovu u svojoj duši što ga je činilo dostojanstvenim ne samo kao čoveka, nego je njegovom ljudskom dostojanstvu dodavalo i sjaj istinskih hrišćanskih vrlina. Mojsije je kroz život išao vrletnom i opasnom stazom, ali je gledao na ono što se ne vidi telesnim okom i nije se kolebao. Ono što je njega privlačilo bila je neprolazna nagrada koja na kraju čeka, što isto tako treba da bude i naš izbor. On je održavao prisnu i neprekidnu vezu sa Bogom.

Pred vama je ozbiljan zadatak da preostali deo svog života popravite reformisanjem i oplemenjivanjem karaktera. Novi život počinje u obnovljenoj i preporođenoj duši. Hristos je Spasitelj koji želi da stalno prebiva u duši. Morate odbaciti i ono čega se teško odričete. Trudite se da nijednu reč ne izgovarate u zapovedničkom i diktatorskom tonu; tada ćete izvojevati

dragocene pobjede. Svako samoodricanje i svaki napor u raspinjanju sopstvenog „ja” doneće vam istinsku sreću. Kada se zadobije jedna pobjeda, sledeću je već lakše izvojevati. Da Mojsije nije iskoristio prilike i preimućstva koja mu je Bog pružio, zanemario bi svetlost upućenu s neba i ostao bi razočaran i nesrećan čovek. Greh uvek unižava čoveka i kad mu se popušta, u duši se nastanjuje sotona, zapaljujući u njoj vatru iz samog pakla. Svoj zakon Bog nije dao da bi sprečio spasavanje duša, već zato što želi da svi budu spaseni. Ako je voljan da iskoristi pružene prilike i svetlost koju ima, čovek može da postane pobjednik. Svojim životom i vi možete pokazati silu Božje milosti u zadobijanju pobjede nad grehom. Sotona uporno nastoji da podigne svoj presto u hramu duše. Kad on vlada, to se vidi i oseti u nekontrolisanoj srdžbi, u rečima ogorčenosti koje vređaju i zadaju rane; ali svetlost nema ništa zajedničko s tamom niti Hristos ima bilo kakvu zajednicu sa Velijarom. Čovek mora da bude u potpunosti ili na jednoj ili na drugoj strani. Popuštajući sebičnim zadovoljstvima, lakomstvu, tvrdičluku, obmanjivanju i grehu bilo koje vrste, čovek pothranjuje načela sotonina u svojoj duši i zatvara pred sobom vrata spasenja i vrata neba. Sotona je upravo zbog greha zbačen s neba i nijedan čovek koji popušta grehu ili ga podstiče kod drugih ne može ući u nebo jer bi sotona na taj način tamo ponovo stekao uporište.

Kad se čovek svakog dana usrdno zalaže da savlada nedostatke u svom karakteru, on Hrista radosno prima u hram svoje duše koji je uvek obasjan svetlošću Njegove prisutnosti. Pod blistavim zracima svetlosti koja sija sa Hristovog lica celo biće takvog vernika oplemenjuje se i duhovno uzdiže. On oseća nebeski mir u svojoj duši. Svoju sklonost da popuštaju strastima, lakomstvu, sebičnosti i obmani mnogi uvek opravdavaju okolnostima koje ih navodno izlažu takvim iskušenjima. To je slučaj i sa vama. Bog dozvoljava takav splet okolnosti da biste razvijali hrišćanski karakter. Međutim, vi možete i da utičete na svoje okruženje jer, odupirući se iskušenjima, vi snagom volje u ime Hristovo zadobijate kontrolu nad okolnostima. To znači zadobijati pobjedu kao što je Hristos pobjedio. „A vjera je naša pobjeda koja pobijedi svijet.”

Brate F, Bog je još uvek milostiv prema tebi. Tvoj život je pogrešno usmeren i ni izdaleka nije onakav kakav bi mogao i kakav bi trebalo da bude. U tebi nije bilo prave odlučnosti i istinskog duhovnog uzrasta i čistote osećanja. Nisi gajio istinsko poštovanje prema sopstvenoj ličnosti stoga ne možeš ukazivati iskreno poštovanje ni prema drugima. Nisi uzdizao Hrista ni silu Njegove milosti. Na svakom koraku kroz život bili su ti neophodni čuvari. Ona ista površnost i nepouzdanost, ista nepromišljenost i nedostatak samosavlađivanja, ista sebičnost i nestrpljenje koji su obeležavali tvoje ponašanje u ranom periodu tvog uzrasta, na još upadljiviji način se ispoljavaju i sada kad je već uveliko prošlo podne tvog života. Tako ne bi trebalo da bude niti bi bilo tako da si na vreme odbacio detinjasta osećanja i svoju detinjastu ćudljivost, zaodenuvši se odlučnošću čoveka. Povlađivao si samom sebi, ali samo na svoju štetu. Preuveličavajući svoje patnje i nevolje, ti ne prestaješ da se žališ i zadržavaš samo na tome, dok Hrista potpuno gubiš iz vida. Razmisli kako su male i neznatne tvoje patnje u poređenju sa patnjama Hristovim, a On je nevin stradao - Pravednik za nepravednike.

Dobro drvo ne može da rađa zao plod. Dobri razgovori i primerno ponašanje plodovi su dobre savesti isto tako sigurno kao što dobro drvo rađa dobar plod. Ako je neko neljubazan i grub u svojoj porodici i u ophođenju sa drugima iz svog okruženja, neka se niko ne pita kako će se takav ponašati u Crkvi. On će i tamo ćudljivo ispoljavati svoje diktatorske sklonosti kao i u svojoj kući. Čovek kojega hrišćanska vera nije učinila boljim u svakom pogledu i u svim životnim dužnostima ne poseduje duh i um Hristov. Gundanje, jadikovanje i mrzovolja nisu plodovi hrišćanske načelnosti. Moraš biti mnogo istrajniji u molitvi jer si propustio da ojačaš uzvišene, plemenite, moralne crte karaktera. To sada moraš učiniti. Taj zadatak neće biti nimalo lak, ali je

bitan i neophodan.

Dok si bio u Teksasu, osećao si se beznadežno napuštenim i od Boga i od ljudi, ali sada kad počinješ iznova, nastoj da se reformišeš u potpunosti i neka tvoje kajanje bude takvo da se ne moraš ponovo kajati. Tvoji najbolji dani, što se tiče zdravlja i snage, prošli su u nepovrat, ali prihvatanjem boljih navika, vedrog duha i čiste savesti u pogledu svog sadašnjeg ponašanja mogao bi taj svoj poraz da pretvoriš u pobedu. Nemaš vremena za odlaganje. Tvoja supruga može da ti pomogne u svim tvojim naporima na sakupljanju žetve. Ako je posvećena istinom, ona svojim razgovorima i druženjem sa zainteresovanima može da bude blagoslov i za tebe i za delo Božje.

Mnogi posrću i padaju zbog popuštanja svojoj izopačenoj naravi. Aleksandru Velikom i Rimskom Cezaru bilo je lakše da pobjede carstva nego da vladaju svojim duhom. Kad su osvojili carstva i porazili narode sveta, ovi takozvani velikani pali su nemoćno; prvi od njih zbog popuštanja apetitu, kao žrtva neumerenosti, drugi zbog prekoračivanja dozvoljenog i ludačkih ambicija.

Bog vas poziva da se odreknete oholosti i svoje upornosti kako bi Njegov mir mogao da zavlada vašim srcem. Morate negovati duh krotosti i smirenosti. Unosite Hristovu krotost u svaki svoj postupak. Razdražljiva narav i zajedljivo osuđivanje ne privlače slušaoce niti pridobijaju njihovu naklonost. Znajući da imamo istinu, možemo sebi dozvoliti da budemo potpuno spokojni i staloženi. Umerenost i plemenitost treba da se odražavaju i u našim rečima. Duh koji gajite u sebi pokazuje se neskriveno i na vašem licu. Ustoličen u hramu duše, Hristos ublažava i menja ljutiti pogled i briše svaki mrzovoljan i nesrećan izraz lica; i kad mnoštvo slušalaca vidi da govornik odražava Hristov lik, oni uviđaju da takav čovek odiše prijatnom atmosferom i da usred bure uvreda stoji čvrsto kao uzvišeni kedar. Takav čovek je u Božjim očima pravi junak i pobednik nad samim sobom.

Najveći deo neprijatnosti u životu, svakodnevnih briga koje poput rđe nagrizaju dušu, duševnih patnji i mučnih izazova najčešće su posledice neobuzdane naravi. Harmoniju porodičnog kruga često ozbiljno narušava neka pre nagljeno izgovorena reč u uvredljivom tonu. Koliko bi bolje bilo da se takva reč nikada ne izgovori! Jedan osmeh zadovoljstva i odobravanja, jedna ohrabrujuća reč, izgovorena u duhu blagosti bile bi sila koja sobom donosi smirenje, utehu i blagoslov. Vladanje sobom predstavlja najbolju vladavinu na svetu. Kada bi duh blagosti i smirenosti uvek bio ukras naših međusobnih odnosa, mogli bi da izbegnemo devedeset i devet od sto neprijatnosti koje nam toliko zagorčavaju život. Svoje pre nagljene reči i plahovite ispade mnogi opravdavaju rečima: „Osetljiv sam i nagao; takva mi je priroda.” Ali time se nikad ne mogu zalečiti rane nanesene pre nagljenim i plahovitim rečima. Neki su zaista po svojoj prirodi plahovitiji od ostalih, ali takav duh se nikada ne može uskladiti sa Duhom Božjim. Neprepođeni čovek mora umreti, a novi čovek, Isus Hristos, mora zavladatai dušom da bi sledbenik Hristov s pravom mogao reći za sebe: „A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos.”

Sopstveno „ja” se teško pobeđuje. Potčiniti ljudsku izopačenost Duhu Hristovom u svakom obliku zaista nije lako. Ali svi treba da budu upoznati sa činjenicom da, ukoliko uz pomoć Hristovu ne zadobiju takvu pobjedu, ne postoji nada na spasenje. Pobjeda se može zadobiti jer Bogu ništa nije nemoguće. Uz pomoć Njegove milosti možemo pobediti svaku zlu ćud i svaku ljudsku izopačenost. Svaki hrišćanin mora da se uči od Hrista „koji ne psuva kad Ga psovaše; ne prijete kad strada.”

Rad koji vam predstoji nije lak zadatak niti neka dečja igra. Niste napredovali u pravcu hrišćanskog usavršavanja, ali sada možete da otpočnete iznova. Svojim životom vi možete

pokazati šta sila Božje milosti može da učini u preobražaju grešnika u duhovnog čoveka u Hristu Isusu. Ako ste spremni da se u ime Hristovo odlučno prihvatite dela, vi možete postati pobednici.

Želja mi je da ovu svečanu izjavu zapišete u svom srcu. Kad neko popusti sotoninim obmanama i na taj način pređe na njegovo tle, a želi da se milošću Božjom oslobodi njegovih zamki, onda mora svakog dana održavati prisnu povezanost sa Bogom, raspinjati svoje „ja” i promeniti se u potpunosti da bi izvojevao pobedu i zadobio večni život. Vi ste se oboje veoma udaljili od Boga i naneli veliku sramotu Njegovom delu. Sada morate biti veoma revnosni u savlađivanju svakog nedostatka u svom karakteru i voditi život hrišćanske poniznosti i vere, život iskrene i usrdne molitve. Tražite u veri da Bog Hrista radi izbriše vaše grehe iz prošlosti kako se seme koje ste posejali ne bi širilo gomilajući kazne protiv vas za dan gnjeva.

Ako u svađalačkom duhu nastavite istim putem, ugađajući samo sebi, zadržavajući se detinjasto samo na svojim slabostima, prepričavajući stalno svoja osećanja i misleći samo o mračnoj strani života, vi ćete duhovno postajati sve slabiji i nemoćniji. Upravo zbog toga vi tako lako podležete sotoninim obmanama. Ako nastavite da srljate putem na kojem su vaše noge počele tako opasno da klize, naći ćete se u beznadežnom položaju. Ako li pak okajete i odbacite svoje grehe i zaklon potražite u posredovanju milostivog Spasitelja koji tako usrdno traži od Oca da vas svojim Svetim Duhom uči, vodi i oživljava, još uvek možete izbeći strašne posledice takvog izbora i požneti večni život. Ne propustite šansu da se u bespomoćnosti svoje duše zajednički ponizite pred Bogom i verom čvrsto uhvatite za Hristove zasluge.

Ispravnost u poslovnom životu

Brate G, u poslednjoj viziji bio mi je predočen tvoj slučaj. Pokazano mi je da voliš istinu koju mi ispovedamo, ali nisi posvećen istinom. Tvoje sklonosti i tvoja ljubav podeljeni su između služenja Bogu i mamoni. Ta podeljenost u osećanjima stoji kao ozbiljna prepreka na tvom putu da postaneš misionar za Boga. Iako po izjašnjenju služiš Bogu i radiš u Njegovom delu, lični interesi obezvređuju tvoj rad i nanose veliku štetu tvom ugledu. Bog ne može da prihvati tvoju saradnju i da radi s tobom jer u svom srcu nisi ispravan pred Njim.

Na rečima ti izgledaš duboko zainteresovan za istinu, ali kad veru treba pokazati delima, onda pokazuješ veliki nedostatak. Ne predstavljaš ispravno našu veru. Neskrivenim ispoljavanjem ljubavi prema dobitku nanosiš sramotu delu Božjem, a tvoja sklonost trgovini i gloženju oko toga ne služi na dobro niti na duhovno zdravlje onih sa kojima dolaziš u dodir. U trgovini si dovrtljiv i često precenjuješ svoje. Imaš naročitu taktiku da u pogađanju tvoja reč dominira i bude poslednja, gledajući samo svoje, a ne i tuđe interese. Kad vidiš da neko u trgovini samom sebi nanosi štetu, a tebi to donosi korist, ti ga puštaš da nastavi tako. To nije poštovanje zlatnog pravila: da drugima činiš samo ono što želiš da oni čine tebi.

Dok si angažovan kao misionar u delu Božjem, ti u isto vreme ispoljavaš svoje trgovačke sposobnosti i svoje sklonosti kupovini i prodaji. To što radiš veoma je bedna kombinacija. Treba da se opredeliš za jedno ili za drugo. „Ako je Gospod pravi Bog, idite za Njim; ako li je to Val, idite za njim.” „Izaberite sebi danas kome ćete služiti.” Tvoj rad na širenju literature i u misionstvu Bog neće prihvatiti dok ti planiraš samo za svoju ličnu korist. Ti si u opasnosti da pobožnost smatraš trgovinom. Podstrek na koji ti kušač ukazuje u tom pogledu može da bude veoma primamljiv da bi te zaveo i namamio na špekulativno mudrovanje koje će potpuno uništiti tvoju duhovnost.

Svet, anđeli i ljudi smatraju te prevarantom, čovekom koji gleda samo svoj interes i izvlači korist za sebe, ne vodeći uopšte računa o interesima onih sa kojima trguje. U svom poslovnom životu ti imaš izraženu sklonost ka nepoštenju što obesvećuje dušu, osiromašuje versko iskustvo i ometa napredovanje u milosti. Oštrim poslovnim okom budno paziš da ne propustiš nijednu priliku povoljnu za stvaranje dobiti. To je kod tebe postala druga priroda i ti uopšte ne uviđaš zlo koje proističe iz ohrabrivanja te sklonosti.

S poslovima koje bi mogao da obavljaš ispravno i valjano na obostranu korist i sebi i drugima bilo bi sve u redu kada bi i u pogađanju i ugovaranju istih bio pošten. I Gospod bi prihvatio tvoju službu i tvoje sposobnosti i oštroumnosti bi rado upotrebio u spasavanju duša da si bio potpuno posvećen istinom. U tebi želja očiju i ljubav prema dobitku stalno ratuju protiv Duha. Dugogodišnje navike ostavile su svoj izopačujući otisak na tvom karakteru i onesposobljavaju te za delo Božje. Svoju čežnjivu sklonost da stalno trguješ nikada nisi pobedio. Da si se posvetio službi Bogu, postao bi revnistan i istrajan radnik za Učitelja; međutim, ovakvom zloupotrebom svojih sposobnosti izlažeš velikoj opasnosti sopstvenu dušu, a svojim uticajem izlažeš istoj opasnosti i druge.

Glas savesti i prigovor razuma ponekad te probude i osećaš se ukorenim zbog svog načina života; tvoja duša čezne za svetošću i sigurnošću neba; buka ovog sveta postaje ti odvratna, odbacuješ je i sa uvažavanjem prihvataš uticaj Duha Božjeg. Zatim se ponovo javljaju tvoje zemaljske sklonosti i potiskuju sve ostalo. Sigurno je da ćeš i ubuduće biti meta sotoninih napada i treba da se za to pripremiš odlučnim suprotstavljanjem svojim sklonostima.

Dok je bio zatočen u zidinama tamnice, udišući teški i otrovni tamnički vazduh, osuđen da tu i umre, usamljen i bolestan, apostol Pavle je jako želeo da vidi Timotija, svog sina u Jevanđelju, da bi mu predao svoje predsmrtno zaveštanje. Nije imao nikakve nade da će biti oslobođen okova sve dok ne položi svoj život. Srce bezbožnog Nerona bilo je u potpunosti sotonско i samo na jednu njegovu reč ili traženi znak apostolu je mogla da bude odrubljena glava. Pavle je Timotiju pisao da bez ikakvog odlaganja dođe odmah, ali je ipak strahovao da ovaj neće doći tako brzo - da bi primio poslednje svedočanstvo sa njegovih usana. Stoga je reči koje je hteo da uputi Timotiju više puta ponovio jednom od svojih saradnika, kome je bilo dozvoljeno da bude pored njega i u tamnici. Ovaj verni Pavlov saputnik zapisao je njegovo predsmrtno zaveštanje čije detalje ovde navodimo.

„A koji hoće da se obogate upadaju u napasti i zamke, i u mnoge lude i škodljive želje, koje potapaju ljude u propast i pogibao. Jer je korijen sviju zala srebroljublje kojemu neki predavši se zađoše od vjere i na sebe navukoše muke velike. A ti, o čovječe Božji, bježi od svega ovoga, a idi za pravdom, pobožnošću, vjerom, ljubavlju, trpljenjem i krotošću. Bori se u dobroj borbi vjere da zadobiješ vječni život na koji si i pozvan i dao si dobro priznanje pred mnogim svjedocima.” „Bogatima na ovom svijetu zapovijedaj da se ne ponose, niti da se uzdaju u bogatstvo propadljivo, nego u Boga živoga koji nam u izobilju daje sve životne potrebe; neka čine dobro, neka se bogate u dobrim djelima, neka budu darežljivi, društveni, spremajući tako sebi dobar temelj za budućnost, da dobiju život vječni...” „I što si čuo od mene pred mnogim svjedocima, to predaj vjernim ljudima koji će biti kadri i druge naučiti. Ti dakle podnosi teškoće i nevolje kao dobar vojnik Isusa Hrista. Jer se nijedan vojnik ne zapliće u trgovinu ovoga svijeta da ugodi vojvodi. Ako i vojuje, ne dobija vijenac ako ne vojuje pravilno.” Neko će možda i svoje lakomstvo pokušavati da opravda izgovorom da radi za delo Božje, ali takav neće primiti očekivanu nagradu jer Bogu ne treba novac stečen špekulativnim mudrovanjem ili bilo kojim oblikom nepoštenja.

U daljem tekstu ove poslanice, namenjene Timotiju, Pavle naglašava: „Postaraj se da dođeš brzo k meni, jer me Demas ostavi, omiljevši mu sadašnji svijet, i otide u Solun... „ Ove reči koje je Pavle izdiktirao pred samu svoju smrt zapisao je Luka za naše dobro.

Poučavajući svoje učenike Hristos kaže: „Ja sam pravi čokot, a Otac je moj vinogradar. Svaku lozu na meni koja ne rađa roda odsjeći će je; i svaku koja rađa rod očistiće je da više roda rodi.” Svaki ko je ujedinjen s Hristom, hraneći se životvornim sokom koji dolazi od Čokota, radiće kao i Hristos što je radio. Ako Hristova ljubav nije u njemu, znači da on nije na Čokotu. Ljubiti Boga iznad svega drugoga, a bližnjega kao samoga sebe — to je osnova prave vere.

Svakome koji tvrdi da veruje u Njegovo ime Hristos postavlja pitanje: „Ljubiš li me?” Ako ljubiš Isusa, ljubićeš i duše za koje je On umro. Možda neko nema najprivlačniju spoljašnjost, možda ima nedostataka u mnogo čemu, ali ako uživa ugled kao iskren i u svemu pošten, ubrzo će zadobiti poverenje mnogih. Ljubav prema istini i poverenje s kojim drugi mogu da se oslone na njega neutralisaće negativne crte njegovog karaktera. Pouzdanost na svom radnom mestu i u svom pozivu i spremnost na samoodricanje u interesu drugih donose čoveku duševni mir i Božje odobravanje.

Oni koji nastoje da pažljivo idu stopama svog samopožrtvovanog Spasitelja punog samoodricanja, u svojim odlukama, razmišljanju i rasuđivanju uvek odražavaju um Hristov. Čistota i ljubav Hristova blistavo se ogledaju u njihovom svakodnevnom životu i karakteru, dok blagost i istina stalno usmeravaju njihove korake. Svaka rodna loza čisti se da još više roda donese. Čak i rodne loze mogu da deluju razmetljivo i da se svojim suviše bujnim lišćem prikazuju onakve kakve u stvari nisu. Tako i Hristovi sledbenici možda i čine ponešto za Gospoda, ali to nije ni polovina onoga što bi mogli da učine. On ih tada obrezuje i kreše jer svetovnost, popuštanje sebi i oholost izbijaju poput zaperaka na vinovoj lozi u njihovom životu. Vinogradar odseca suvišne izdanke sa čokota, koji se hvataju za nečistoću tla, da bi rodne loze učinio još rodnijima. Svi neplodni izdanci kao i prekomerno izrastanje loze moraju se odstraniti da bi se ostavilo mesta blistavim zracima Sunca pravde.

Božja je namera da palom čoveku Hristovim posredovanjem pruži još jedno vreme milosti i probe. Mnogi ne shvataju da im je život dat u nameri da posluže na slavu Bogu i blagoslov drugima, a ne da samo uživaju i uzdižu sebe. Pripadnike svog naroda Bog stalno čisti, odsecajući kao sa vinove loze suvišne izdanke kako bi obilovali plodovima na slavu Njegovog imena, a ne samo bujnim lišćem. On nas čisti i kreše tugom, razočaranjem i nevoljama kako bi sprečio snažno bujanje grubih i izopačenih crta našeg karaktera i pružio mogućnost za razvoj boljih, ali slabije razvijenih naših osobina. Idoli se moraju odbaciti, savest mora postati osetljivija, misli i pobude srca moraju postati duhovnije, a karakter potpunije uravnotežen. Oni koji zaista žele da posluže na slavu Bogu biće zahvalni što im se verno ukazuje na njihove idole i grehe kako bi mogli da to zlo uvide i odbace, dok je neobraćeno srce uvek spremnije da grehu popušta, nego da ga odlučno odbaci.

Prividno suvi izdanak kalema, kada se spoji sa živom vinovom lozom, postaje njen sastavni deo. Vlakno za vlaknom, žilicu za žilicom on prijanja za živu lozu sve dok ne počne da preko nje stalno prima životni sok i hranu od matičnog čokota. Na kalemu se pojavljuju prvo pupoljci, zatim cvet i konačno donosi rod. Duša, mrtva u prestupu i gresima mora proći kroz sličan proces da bi se izmirila s Bogom i postala učesnik u Hristovom životu i Njegovoj radosti. Kao što kalem prima život kad se spoji sa čokotom, tako grešnik učestvuje u božanskoj prirodi kada se poveže sa Hristom. Ograničeni smrtnik ujedinjuje sa sa večnim Bogom. Kada smo tako ujedinjeni s Hristom, Njegove reči ostaju u nama i mi se ne rukovodimo grčevitim osećanjima, nego načelom

koje živi i trajno ostaje u nama. Reči Hristove moramo visoko ceniti, o njima stalno razmišljati i čuvati ih kao najveću dragocenost u svom srcu. Da bi te reči našle mesta u našoj memoriji i ostavile trajan utisak na naše srce i naš život, nije dovoljno da ih samo papagajski ponavljamo.

Kao što loza mora biti na čokotu da bi mogla stalno primati životvorni sok, tako i oni koji ljube Boga i izvršavaju svaku Njegovu reč moraju trajno ostati u ljubavi Njegovoj. Bez Hrista ne možemo pobediti nijedan greh niti možemo odoleti i najmanjem iskušenju. Mnogima nedostaje Hristov Duh i Njegova sila da prosvetle njihovo duhovno razumevanje, isto tako kao što je slepom Vartimeju nedostajao prirodni vid. „Kao što loza ne može roda donijeti sama od sebe ako ne ostane na čokotu, tako ni vi ako u meni ne ostanete,” kaže Hristos. Svi oni koji su zaista u Hristu iz ličnog iskustva znaju kakvu blagodat donosi to jedinstvo. Otac ih prihvata u svom ljubljenom Sinu i oni postaju predmet Njegove najusrdnije pažnje i najnežnijeg staranja. Rezultati takve povezanosti sa Hristom su čisto srce, oprezan i promišljen život i besprekoran karakter. Plodovi koji rađaju na hrišćanskom stablu jesu „ljubav, radost, mir, strpljenje, dobrota, milost, vjera, krotost, uzdržanje.”

Brate moj, tebi nedostaje prisna povezanost sa Bogom. Ispoljavaš osobine za koje ćeš morati da odgovaraš i zloupotrebljavaš svoje sposobnosti. Bog ne može da odobri tvoj način ponašanja. Za tebe je merilo ono šta govori i radi ovaj svet, a ne ono što nam je Hristos pokazao svojim životom. Na sve u životu gledaš kao i ljudi ovog sveta i rukovodiš se njihovim nesvetim rasuđivanjem. Moraš se u srcu i u duši očistiti od izopačujućeg uticaja ovog sveta. Više puta si zastranjivao sa puta stroge ispravnosti, laskajući sebi da time nešto dobijaš, dok si u stvari samo gubio. Svaka nepoštena radnja u postupanju sa drugima umanjuje tvoju nagradu na nebu, ako uopšte stigneš tamo. Svako će primiti platu po delima svojim.

Nemaš više vremena za odlaganje, već moraš uložiti najodlučnije napore da pobediš izražene slabosti svog karaktera koje će ti, ako im i dalje budeš popuštao, zatvoriti vrata slave. Ne dozvoli sebi da izgubiš spasenje. U tvojim rečima i postupcima mora doći do odlučne promene da bi pobedio svoju sklonost lakomstvu i svoje misli posvetio istinom. Ukratko, neophodan ti je potpuni preobražaj. Tada će Bog moći da prihvati tvoj rad u Njegovom delu. Moraš postati čovek tako nepokolebljive ispravnosti da te ljubav prema dobitku nikad ne navede da podlegneš tom iskušenju. Od svih koji ispovedaju Njegovo ime Gospod traži da se strogo drže istine. To će predstavljati so koja nije obljutavila i svetlost u moralnoj tami i obmanutosti ovoga sveta.

„Vi ste svetlost svijetu,” kaže Hristos. Oni koji su reflektovanjem nebeske svetlosti istinski povezani s Bogom biće spasonosna sila i u Crkvi i u svetu jer će ih miris dobrih dela i prave iskrenosti učiniti uglednima i cenjenima čak i među onima koji ne pripadaju našoj veri. Oni koji se boje Boga poštovaće i ceniti takav karakter pa će čak i neprijatelj naše vere, videći da svojim svakodnevnim postupcima ispoljavamo duh i život Hristov, slaviti Boga koji je izvor naše snage i čestitosti.

Brate moj, trebalo bi da si već godinama istinski obraćen istinom i potpuno posvećen delu Božjem. Dragocene godine koje si mogao iskoristiti u sticanju bogatog iskustva sa Bogom i praktičnom radu u Njegovom delu, izgubljene su. Iako bi trebalo da si danas spreman da druge poučavaš istini, ti ni sam nisi uspeo da temeljno upoznaš istinu. Da bi se okvalifikovao da svetu objavljuješ vest opomene, neophodno ti je poznanje istine stečeno na osnovu ličnog iskustva. Tvoja služba je za delo Božje bila samo gubitak jer si u svojoj duši podeljen i nepreporođen; samo si planirao, špekulativno mudrovao, kupovao i prodavao, služeći oko trpeza.

Otrovna atmosfera ovog sveta zamračila je tvoj duhovni vidik i izopačila tvoje rasuđivanje tako da tvoji slabašni naponi ne predstavljaju živu žrtvu prihvatljivu i ugodnu Bogu. Da si

raskinuo sa svojom sklonošću špekulativnom mudrovanju i radio u suprotnom pravcu, bio bi danas obogaćen znanjem o Bogu i bio bi dobitnik u duhovnom pogledu, dok si ovako samo gubio duhovnu snagu i u verskom iskustvu ostao pravi patuljak.

Biti u zajednici sa Ocem i Sinom Njegovim Isusom Hristom znači stalno se uzdizati duhovno i biti saučesnik u radostima neizrecive i neprolazne slave. Hrana, odeća, položaj i bogatstvo mogu imati svoju vrednost, ali je najdragocenija vrednost održavati crkvu s Bogom i biti sudeonik u Njegovoj božanskoj prirodi. Naš život treba da bude skriven sa Hristom u Bogu i onda, iako se „još ne pokaza šta ćemo biti” - „kad se pojavi Hristos koji je život naš” - ”bićemo kao i On, jer ćemo Ga vidjeti kao što jeste.” Carsko dostojanstvo hrišćanskog karaktera sijaće kao sunce, a zraci svetlosti sa Hristovog lica odražavaće se jasno na onima koji se očiste od greha i budu tako čisti kao što je i On. Preimućstvo da postanemo sinovi Božji jeftino je plaćeno, čak i ako zbog toga treba da žrtvuemo sve što imamo, pa i sam život.

Dragi moj brate, moraš se suočiti s činjenicom da bi trebalo da budeš čovek po srcu Božjem. To što se drugi usuđuju da se u svojim rečima i postupcima ne drže strogo hrišćanskih kriterijuma ne treba da ti služi kao izgovor. Ti ćeš pred Sudiju celog sveta morati da staneš, ne da bi odgovarao za druge, nego za sebe samoga. Nedostaci drugih ni u kom slučaju ne mogu biti izgovor za naše propuste jer pred Bogom svi imamo lične odgovornosti, a Hristos nam je svojim besprekornim životom ostavio savršeni Uzor.

Svoje najžešće napade neprijatelj duša usmerava protiv istine koju mi ispovedamo, a svakim zastranjivanjem od ispravnosti mi je obeščašćujemo. Najvećoj opasnosti izlažemo se kad svoje misli odvratimo od Hrista. Ime Hristovo ima silu da potisne napade sotonskih kušanja i da podigne zastavu nasuprot njemu. Dokle god se duša s nepokolebljivim poverenjem oslanja na zasluge i snagu Iskupitelja, ona će u načelima biti čvrsta kao stena i sve sile sotone i njegovih anđela neće je moći naterati da skrene s pravog puta. Istina kakva je u Isusu postaje ognjeni zid oko duše koja se u potpunosti oslanja na Njega. Iskušenja će i dalje nastaviti da nas saleću jer na taj način treba da se kušamo dok god traje vreme našeg proveravanja. Samo iskušenje ne predstavlja nikakav greh, greh nastaje kad popustimo iskušenjima.

Da si svoje sposobnosti i znanje koristio tako vešto u spasavanju duša i objavljivanju istine onima koji su još uvek u tami kao što si to činio u sticanju zarade i uvećavanju svoje zemaljske imovine, tvoja bi kruna u carstvu slave bila ukrašena mnogim zvezdama. Malo je njih koji su u službi Bogu tako revnosni kao u služenju svojim ovozemaljskim interesima. Odlučnošću u nameri uvek se sigurno ostvaruje željeni cilj. Mnogi ne shvataju koliko je bitno da u delu Božjem budu isto tako oštromni, revnosni i istrajni kao i u svojim ovozemaljskim poslovima. Misli i srce onih koji tvrde da veruju u istinu treba da budu uzvišeni, plemeniti i produhovljeni. Rad na obrazovanju i pripremi uma za ovaj veliki i značajan zadatak strašno je zanemaren. U delu Božjem radi se nemarno, nepažljivo i veoma površno zato što se ljudi umesto čvrstim načelom i svetim ciljevima najčešće rukovode nepostojanim osećanjima.

Neophodno je da se i oni koji poznaju volju Božju učenjem osposobljavaju da bi bili uspešni radnici u Njegovom delu. Oni treba da budu učtivi i prijatno raspoloženi, bez varljivog spoljašnjeg sjaja i uobičajene izveštačenosti svetovnih ljudi, ispoljavajući uvek uglađenost i istinsku ljubaznost, što pokazuje nebeski ukus i što treba da krasí svakog hrišćanina da bi mogao biti učesnik u božanskoj prirodi. Nedostatak istinskog dostojanstva i hrišćanske uglađenosti u redovima štovatelja subote govori protiv nas kao naroda i istinu koju ispovedamo čini neprivlačnom. Vaspitavanje ukusa i način ophođenja prema drugima treba stalno usavršavati. Ako oni koji ispovedaju istinu ne iskoriste svoja sadašnja preimućstva i mogućnost da uzrastu do

punog uzrasta ljudi i žena u Hristu Isusu, oni neće služiti na čast delu istine ni samom Hristu.

Da si, brate moj, proučavao Svete spise s takvom revnošću kakvu ulažeš u sticanju ovozemaljskog dobitka, ti bi danas bio čovek odlično upoznat sa Rečju Božjom i bio bi spreman da poučavaš druge. Za neuspeh što se nisi okvalifikovao da učiš druge krivicu snosiš sam. Nisi negovao one sposobnosti koje bi te učinile umno i duhovno sposobnim radnikom za Gospoda. Sklonost sticanju bogatstva i dovitljivost u mudrovanju ovoga sveta obuzele su tvoj um do te mere da si se usmeravao samo na kupovinu i prodaju i na što uspešnije zaradu u poslovima. Umesto da kao čovek istinski plemenitog karaktera stičeš poverenje svoje braće, sestara i prijatelja uzdižući se nad svim što je sitničarsko i nepošteno, učinio si da se oni prosto plaše susreta s tobom. Koristio si veru da bi osigurao poverenje svoje braće kako bi izvukao što veću materijalnu korist i nagomilao što više novca. Toliko si dugo postupao tako da je to postala tvoja druga priroda i ne uviđaš kako drugi gledaju na tvoje postupke. Da bi neutralisao svoj negativni uticaj kojim si ljude udaljavao od Hrista i istine, tvoj budući život i svi tvoji postupci morali bi nositi obeležje istinske pobožnosti.

Tvoj odnos prema Bogu i bližnjima zahteva potpunu promenu u tvom životu. U svojoj besedi na gori blaženstva Spasitelj sveta kaže: „Sve, dakle, što hoćete da ljudi čine vama, činite i vi njima; jer je to zakon i proroci.” Ove su reči od najvećeg značaja za nas i predstavljaju zlatno pravilo kojim treba da odmeravamo naše ponašanje. To je istinsko merilo poštenja. Zaista je mnogo obuhvaćeno ovim rečima. Od nas se traži da sa svojim bližnjima postupamo onako kako bismo želeli da oni postupaju s nama kad bi se nalazili u njihovim okolnostima.

Piano, Teksas, 24. novembar, 1878.

Religija u svakodnevnom životu

Brate H, pokazano mi je da ti zaista ljubiš istinu, ali se nisi posvetio njenim uticajem. Pred tobom je veliki zadatak. „I svako ko svoju nadu polaže na Njega, čisti se od grijeha, da bi bio čist kao i On što je čist.” To je zadatak koji treba da izvršiš i nemaš vremena za odlaganje. Pokazano mi je da je tvoj život bio veoma buran. Ti sam znaš da nisi bio ispravan, ali su ti učinjene teške nepravde i tvoje pobude su pogrešno tumačene. Međutim, sva tvoja razočaranja i novčane gubitke koje si imao Bog će u svom providenju izvesti na tvoje dobro.

Bilo ti je teško da shvatiš da je nebeski Otac još uvek tvoj Dobrotvor. Nevolje i teškoće koje su te zadesile veoma su obeshrabrujuće delovale na tebe, tako da bi radije izabrao smrt nego takav život. Međutim, da su tvoje (duhovne) oči u izvesnim trenucima bile otvorene, ti bi video koliko se Božji anđeli zalažu da te spasu od tebe samoga. Anđeli su te odveli tamo gde si mogao da primiš istinu i da svojim nogama staneš na temelj čvršći od večnih planina. Tu si ugledao svetlost koja te je privukla i koju si zavoleo. Nova vera, nov život pojavljivali su se poput živih izvora na tvom putu. Bog te je u svom providenju doveo u vezu sa Njegovim delom u uredu „Pacifik” štamparije. On je radio za tebe i trebalo je da vidiš Njegovu ruku kako te vodi. Tuga je bila tvoj sudbinski deo u životu, ali mnogo toga sam si navukao na sebe jer nisi umeo da vladaš sobom. Često si bio preoštar. Imaš veoma naglu narav i to moraš pobediti. U svom životu stalno si u opasnosti: ili da budeš samouveren ili da padaš u malodušnost i očajanje. Stalno oslanjanje na Reč Božju i vodstvo Njegovog providenja okvalifikovalo bi te da svoje snage u potpunosti posvetiš u službi Iskupitelju koji te poziva rečima: „Hajde za mnom.” Treba da gajiš duh potpune potčinjenosti volji Božjoj trudeći se revnosno i ponizno da saznaš Njegove namere i da predano

slediš vodstvo Njegovog Duha. Ne oslanjaj se samo na svoje lično rasuđivanje. Ne smeš imati previše poverenja u sopstvenu mudrost i prividnu razboritost. Okolnosti u kojima se nalaziš zahtevaju veliku opreznost. Nepouzdana je oslanjati se samo na svoje rasuđivanje. Čovekove sposobnosti su i u najboljem slučaju ograničene, a mnogi po zakonu nasleđa imaju i izrazito jake, a isto tako i slabe crte u svom karakteru koje u svakom slučaju predstavljaju očevidne nedostatke. Te osobenosti duboko utiču na ceo njihov život.

Mudrost koju Bog daje navodi ljude da sami sebe preispituju. Istina ih najbolje osvedočava o svakoj njihovoj zabludi i nedostatku. Svaki pojedinac mora u svom srcu biti spreman da te nedostatke uvidi, shvati i prizna, a zatim se uz pomoć Hristovu mora najusrdnije zalagati i da ih pobedi. Znanje koje stiču mudraci ovog sveta, ma koliko oni bili marljivi u sakupljanju istog, pored svega ostalog, ograničeno je i neuporedivo niže od božanskog. Ipak je malo njih koji shvataju puteve i dela Božja u tajnama Njegovog providenja. Oni napreduju nekoliko koraka, a onda više nisu u stanju da svojim nogama dotaknu čvrsto tle dna ili obale. Samo površni mislilac hvalisavo tvrdi za sebe da je mudar. Ljudi istinske vrednosti i visokih dostignuća najspremniji su da uvide i priznaju slabost sopstvenog poimanja. Bog želi da svi koji tvrde da su privrženi Njegovom delu budu učenici - skloniji da sami uče nego da poučavaju druge.

Koliko je ljudi u današnjem svetu koji se u svom razmišljanju i proučavanju uopšte ne upuštaju dovoljno duboko. Oni u letimičnom prolazu samo dodiruju površinu. Oni ne razmišljaju dovoljno duboko da bi uvideli postojeće teškoće i uhvatili se u koštac sa njima i svako važno pitanje koje se iznese pred njih ne razmatraju pomno, oprežno i u molitvi da bi realno shvatili o čemu je u stvari reč. Upuštaju se u nagađanja o pitanjima koja nisu u potpunosti i brižljivo proučena. Često razumni i iskreni ljudi ispoljavaju neka svoja lična mišljenja kojima se treba odlučno suprotstaviti jer bi se neupućeni i oni čije su sposobnosti rasuđivanja slabije našli u opasnosti da budu zavedeni. Pogrešno shvatanje kad se jednom prihvati prelazi u naviku, a tako stvoreni običaji, sklonosti i želje imaju manji ili veći uticaj. Ponekad se čovek drži izvesnog stava i istrajava uporno u tome, samo zato što je tako navikao, a ne zato što mu to nalaže zdrav razum. U takvim slučajevima nadmoćan uticaj imaju prolazna osećanja, a ne sveta dužnost.

Kad bismo mogli da uvidimo svoje lične slabosti i grube crte svoga karaktera koje treba savladati, shvatili bi šta je sve neophodno učiniti da bismo se od srca ponizili pod moćnu ruku Božju. Oslanjajući se u bespomoćnosti svoje duše na Hrista, mi ćemo naknadu za naše neznanje, slabosti i nepostojanost naći u Njegovoj mudrosti, Njegovoj snazi i Njegovoj postojanosti i tako povezani s Bogom bićemo zaista svetlost svetu.

Dragi brate, Bog te voli i veoma je strpljiv u postupanju s tobom, i pored tvojih mnogobrojnih zabluda i grešaka. Imajući u vidu nežnost, saosećanje i ljubav koje Bog tebi stalno ukazuje, zar ne bi trebalo da i ti budeš blaži, strpljiviji, skloniji praštanju i nežniji prema svojoj deci? Svojom grubošću i strogošću ti samo još više udaljuješ njihova srca od sebe. Ne možeš ih poučavati vrlinama strpljenja, praštanja, dugog podnošenja i plemenitosti kad zauzimaš tako diktatorski stav i ispoljavaš takav temperament u ophođenju s njima. Oni u svom karakteru nose obeležje koje su tu neizbrisivo utisnuli njihovi roditelji i ako želiš da ih savetuješ i usmeravaš, da ih odvraćaš od svakog zlog puta, taj cilj ne možeš postići grubošću i načinom postupanja koji deca smatraju tiranijom. Kad ih u strahu Božjem savetuješ i upućuješ sa dubokom zabrinutošću i nežnom ljubavlju koju kao otac treba da ispoljavaš prema svojoj zabludeloj deci, onda ćeš im na delu pokazati da istina zaista ima silu da preobrazi one koji je srcem prihvataju. Kad tvoja deca ne postupaju u skladu sa tvojim idejama - umesto da ispoljavaš tugu i zabrinutost zbog njihovih grešaka i da se usrdno moliš za njih - ti planeš žestinom takvih pogrd i to nastavljaš u

razdraženosti koja njima ne može doneti nikakvo dobro, već samo otuđuje njihova osećanja i konačno ih potpuno odvaja od tebe.

Tvoj najmlađi sin je izopačen i ne radi dobro. On je u svom srcu buntovnik protiv Boga i istine. Pao je pod uticaj takvih koji su ga učinili grubim, surovim i neučtivim. On ti zadaje mnogo brige i ako se ne obrati, predstavljaće tešku probu za tvoje strpljenje. Ali ga grubost i zapovednička strogost neće ispraviti. Moraš očinski nastojati da u Hristovom Duhu učiniš za njega sve što je moguće učiniti, ne u sopstvenom duhu i pod uticajem razdraženosti. U postupanju sa svojom decom moraš u potpunosti vladati sobom. Moraš uvek imati na umu da pravda ima sestru bliznakinju koja se zove milost. U sprovođenju pravde ispoljavaj milost, nežnost i ljubav i tada tvoji napori neće biti uzaludni.

Tvoj sin ima izopačenu volju i neophodna mu je najpromišljenija disciplina. Razmisli kakva je okolina tvoje dece, kako nepovoljno takvo okruženje utiče na formiranje dobrog karaktera. Njima je neophodno ukazati saosećanje i ljubav. Najmlađi sin ti je sada u najkritičnijem periodu svog života. Njegovo poimanje života sada se oblikuje, osećanja i sklonosti dobijaju svoje obeležje. Celokupno životno usmerenje ovog mladića zavisi od pravca kojim sada polazi. On sada polazi na put koji će ga voditi ili iz vrline u vrlinu ili iz poroka u porok. Pozivam tog mladića da mu slike i predstava o istini i čistoti uvek ostanu pred očima. Popuštanje grehu neće mu biti ni od kakve koristi. On možda laska sebi da je grešiti i ići sopstvenim putem veoma prijatno, ali će na kraju videti da je to užasan put. Ako mu je u srcu društvo onih koji ljube greh i rado čine zlo, njegove će misli biti usmerene samo na ono što unižava i prlja dušu, a čistota i svetost neće za njega imati nikakve privlačnosti. Ali kad bi mogao da sagleda kakav će biti kraj prestupniku i činjenicu da je plata i nagrada za greh samo smrt, on bi, savladan svešću u opasnosti koja mu preti, uzviknuo: „O, Oče moj, samo Ti budi vođ moje mladosti!”

Njegov uspeh u toku celog života zavisi veoma mnogo od toga kojim putem on sada ide. Morao bi da prihvati životne odgovornosti. On nije mladić koji mnogo obećava. Nestrpljiv je i nedostaje mu samosavlđivanje. To je plod semena koje je njegov otac sejavao i koje donosi neizbežnu žetvu. „Jer šta čovjek posije ono će i požnjeti.” S kakvom brižljivošću treba da sejemo svoje seme, imajući uvek na umu da ćemo ono što smo sejali morati i da žanjemo. Isus još uvek voli tog mladića. On je umro i za njega i poziva ga da u Njegovom zagrljaju nađe istinsku sreću, spokojstvo i mir svojoj duši. On sada bira društvo koje će presudno uticati na čitav njegov budući život. On bez ikakvog odlaganja treba da se poveže sa Bogom i da Njemu bezrezervno posveti svoju ljubav i sva svoja osećanja. U tome nipošto ne sme da okleva. Sotona će usmeravati protiv njega svoje najžešće napade, ali on ne sme dozvoliti da ga ta iskušenja savladaju.

Pokazane su mi opasnosti koje prete mladima. Njihova su srca puna velikih iščekivanja i u njihovim je očima put koji vodi nizvodno, posut primamljivim zadovoljstvima koja deluju veoma zavodljivo, ali taj put vodi u smrt. Uzani put koji u život vodi njima se možda čini suviše trnovit i vrletan, lišen bilo kakve privlačnosti, ali nije tako. To jeste put koji traži odricanje od grešnih zadovoljstava; to je uzani put predviđen za iskupljene u Gospodu. Tim putem ne mogu da idu oni koji sobom nose i svoje terete kao što su: oholost, samovolja, prevara, laž, nepoštenje, strasti i telesne želje. Put je tako uzan da oni koji nastavljaju njim sve ovo moraju da odbace, dok je široki put koji u propast vodi dovoljno prostran da grešnici tuda mogu nesmetano da nastave zajedno sa svim svojim sklonostima grehu i zlu.

Mladiću, ako odbiješ sotonu i sva kušanja kojima te on saleće, još uvek možeš poći stopama svog Iskupitelja i imati nebeski mir, radost koju On nudi. Ne traži sreću u popuštanju grehu. Ti možda laskaš sebi da si sada srećan, ali prava sreća tu se ne nalazi. Popuštanje grehu izopačuje

karakter. Na svakom koraku koji vodi na niže mladima prete nove opasnosti, a oni koji bi mogli da im pomognu uopšte ne uviđaju i ne shvataju to. Nežno i ljubazno interesovanje za duhovno dobro mladih potpuno je zatajilo. Mnogi od njih bi mogli biti sačuvani od grešnog uticaja kad bi bili okruženi dobrim društvom onih koji bi im stalno upućivali reči naklonosti i ljubavi.

Brate moj, nadam se da se nećeš obeshrabriti zato što tvoje sklonosti tako često zagospodare tobom čim se neko usprotivi tvojim postupcima ili tvojoj volji. Nikad ne kloni duhom. Ne prestaj da Hristovu zaštitu u neprekidnoj budnosti i molitvi tražiš uvek iznova. „Protivite se đavolu,” kaže apostol, „i pobjeći će od vas. Približite se k Bogu, i On će se približiti k vama.”

Moraš se čuvati još jedne opasnosti. Nisi u svakom trenutku dovoljno oprezan da se ukloniš i od svega što izgleda da je zlo. Ti si u opasnosti da budeš suviše prislan sa sestrama i s njima vodiš površne i nepromišljene razgovore. To nanosi samo štetu tvom ugledu. Budi veoma obazriv i oprezan u svemu tome, čuvaj se i samog približavanja kušača. Veoma si nervozan i razdražljiv. Čaj uzbuđujuće deluje na živce, a kafa otupljuje mozak; uzimanje i jednog i drugog veoma je štetno. Pokloni više pažnje načinu svoje ishrane. Uzimaj zdravu i neškodljivu hranu i čuvaj se da i ne misliš o onome što te žesti i čini tako razdražljivim.

Da je u tvom životu došlo do toliko neophodne promene, mogao bi, prihvatanjem važnih funkcija za koje imaš sposobnosti, biti veoma koristan za ured. Ali takav kakav si sad nisi u stanju da učiniš ono što bi trebalo. Pokazano mi je da si grub i neotesan u svojim postupcima. Takva tvoja osećanja i sklonosti moraju se ublažiti, oplemeniti i uzdići. U svim svojim postupcima moraš se učiti samosavlađivanju sve dok ti to ne postane navika. Sa duhom koji sada ispoljavaš nikada nećeš stići u nebo.

„Ljubazni, sad smo djeca Božja,” kaže apostol. Može li bilo koje ljudsko dostojanstvo da se uporedi s tim? Ima li uzvišeniji položaj od toga - nazvati se sinovima svemogućeg i beskonačnog Boga? Ti bi želeo da učiniš nešto veliko za Učitelja, a propuštaš da činiš upravo ono čime bi Mu najviše ugodio. Zar ne želiš da budeš veran u savlađivanju samog sebe da bi mogao imati mir Hristov i ostati stalno u svom Spasiteljju.

Sa svojim nesrećnim sinom ti treba da postupaš hladnokrvno, spokojno i nežno; njemu je neophodno tvoje očinsko saosećanje. On ne treba da bude stalna meta za iskaljivanje tvoje sulude naravi i tvojih nerazumnih zahteva. Ti se moraš reformisati s obzirom na duh koji ispoljavaš. Plahovitost koja tako dugo nije obuzdavana ne može se potčiniti u jednom trenutku, ali pred tobom je životni zadatak da baštu svoga srca čistiš od otrovnog korova nestrpljivosti, iznalaženja tuđih grešaka i diktatorskih sklonosti. Jer „rod je duhovni,” kaže apostol, „ljubav, radost, mir, stpljenje, dobrotu, milost, vjera, krotost, uzdržanje.” Oni koji su Hristovi raspinju telo sa njegovim sklonostima i telesnim željama, ali u tvom slučaju životinjski deo tvoje prirode preuzima vlast i gospodari onim što je duhovno i dobro. To je suprotno poretku koji je sam Bog uspostavio.

Tvoja savesnost u poslu je vredna pohvale. Bilo bi dobro kad bi se i ostali u uredu u pogledu vernosti, marljivosti i ispravnosti ugledali na tvoj primer. Ali tebi nedostaju vrline Duha Božjeg kao što su ljubaznost, milost, prijaznost i uglađenost. Ti si razuman čovek, ali si svoje sposobnosti i svoje duhovne sile dugo zloupotrebljavao. Isus ti preporučuje svoju milost, strpljenje i ljubav. Hoćeš li da primiš taj dar? Budi mnogo oprezniji u svojim rečima i postupcima. Svaku misao, svaku izgovorenu reč, svaki učinjeni postupak u tvom svakodnevnom životu, predstavljaju seme bačeno u zemlju koje će niknuti i doneti plod: za večni život ili za nesreću i propast. Razmisli, brate moj, kako anđeli Božji gledaju na tvoje jadno stanje kad dozvoliš da tobom ovlada strast. A zatim to zapisuju u nebeske knjige. Kakvo je seme, takva će biti i žetva. Moraćeš da žanješ ono što si posejao.

Ti treba da kontrolišeš svoje prohteve u jelu i da u ime Hristovo izadeš kao pobednik i u tom pogledu. Prihvatanjem ispravnih navika u tom pogledu možeš znatno poboljšati svoje zdravlje. Tvoj nervni sistem je u velikoj meri rastrojen, ali Veliki Lekar može da ti isceli i telo i dušu. Učini Njegovu silu svojim osloncem, Njegovu milost svojom snagom i tvoje fizičke, moralne i duhovne snage znatno će se oporaviti. Ti imaš više slabosti koje treba da pobediš nego što imaju drugi i zato će i tvoji sukobi biti znatno oštriji, ali Hristovom oku neće promaći tvoji vredni napori; On zna kako tešku borbu moraš voditi da bi svoje „ja” potčinio kontroli Njegovog Duha. Predaj se potpuno u ruke Hristove. Oplemenjivanje sopstvene naravi moraš sebi postaviti za životni cilj da bi zaista predstavljao blagoslov za svoju decu i za sve sa kojima dolaziš u dodir. Nebo će sa zadovoljstvom gledati na svaku pobedu koju zadobiješ u cilju samosavlađivanja. Ako, gledajući stalno u Isusa kao u Začetnika i Svršitelja naše vere, odbaciš gnjev i razdražljivost, još uvek možeš da - zahvaljujući Njegovim zaslugama - razviješ hrišćanski karakter. Izvrši odlučnu promenu bez ikakvog odlaganja i odluči se da u životu odigraš ulogu koja dolikuje razumu kakvim te je Bog obdario.

Kada mi je u viziji bilo pokazano čovekovo sadašnje stanje u pogledu njegovih fizičkih, umnih i moralnih sila, ono što bi on - zahvaljujući Hristovim zaslugama - mogao da postane, bila sam zaprepašćena što čovek ostaje na tako niskom nivou. Čovek može stalno da se razvija u Hristu koji je njegov živi Uzor. To nije delo jednog trenutka, već doživotni zadatak. Razvijajući se svakodnevno u životu pobožnosti, on potpuni uzrast savršenog čoveka u Hristu neće prestati da stiče sve dok se vreme njegovog kušanja i proveravanja ne završi. Rastenje je stalni i neprekidni proces. Ljudi vatrenog temperamenta moraju stalno da se bore sami sa sobom; ali ukoliko je borba teža, utoliko će veličanstvenija biti pobjeda i večna nagrada.

Svojom povezanošću sa uredom za publikacije ti si u položaju da posebne crte tvog karaktera dođu do izražaja. Male izraze ljubaznosti i učtivosti u životu treba negovati. Prijatno i dobroćudno raspoloženje, spojeno sa čvrstim načelom pravde i poštenja, učiniće te uglednim i uticajnim hrišćaninom. Sad je vreme da se moralno udostojiš neba. Hristova milost koja oplemenjuje i duhovno uzdiže neophodna je i članovima skupštine kojoj pripadaš. Hristovi sledbenici treba da budu ljudi koji uživaju dobar glas, koji su moralno čisti, uzvišeni i poštteni - to Bog zahteva od njih. Ljubaznost je bitna isto tako kao i vernost. Biti ispravan u značajnijim pitanjima veoma je bitno, ali to nije izgovor za zapostavljanje vernosti u prividno manje važnim tačkama. Principijelnost u poštovanju zakona Božjeg mora se ogledati u svakodnevnom životu kao i u razvoju karaktera. Prijatna narav, zajedno sa čvrstinom u vernosti i čestitosti čine čoveka pogodnim za svaki položaj. Apostol Petar hrabri i preporučuje: „A najposlije budite svi složni, žalostivi, bratoljubivi, milostivi, učtivi⁴.”

Moramo biti učenici u školi Hristovoj. Ne možemo reći da sledimo Njegov primer ako u svom ponašanju ispoljavamo neljubaznost i duh nepristupačnosti. Istinsku hrišćansku učtivost i ugladenost u ponašanju treba negovati. Niko drugi ne može tako da umanj i oslabi naš uticaj kao što mi sami to možemo da učinimo popuštanjem svom nekontrolisanom temperamentu. Po prirodi ćudljiv čovek ne zna za istinsku sreću i retko kad je zadovoljan. On večito teži za nekim povoljnijim položajem u životu ili za promenom okoline ne bi li u tome našao mir i spokojstvo svojoj duši. Ceo život mu se čini obremenjen krstom teških iskušenja, dok bi - kontrolisanjem svoje naravi i obuzdavanjem svog jezika - mnoge od tih neprijatnosti mogao izbeći. „Odgovor blag utišava gnjev, a riječ prijeka podiže srdnju,” kaže mudrac. Osvetoljubivošću i vraćanjem zla za zlo nikad se ne pobeđuje neprijatelj. Dobro uravnotežen temperament širi pozitivan uticaj

⁴ Reč “učtiv” uzeta je prema engleskom prevodu ovog stiha.

svuda oko sebe, dok je onaj „ko nema vlasti nad duhom svojim... kao grad razvaljen bez zidova.”

Razmotrimo život Mojsijev. Krotost uprkos gundanju, napadima i izazovima sa svih strana predstavljala je najsvetliju tačku njegovog karaktera. Danilo je takođe bio čovek smernog duha. Iako okružen nepoverenjem i sumnjičenjem zlonamernih neprijatelja koji su otvoreno atakovali na njegov život, on ipak nikad nije odstupio od načela. Sačuvao je vedrinu duha i nepokolebljivo poverenje u Boga. Iznad svega drugog uči se iz života Hristovog. „Koji ne psova, kad Ga psovaše; ne prijete kad strada.” Ovu lekciju moraš naučiti, inače nikad nećeš ući u nebo. Kada Hrista učiniš svojom snagom, u Njegovo ime bićeš više nego pobednik. Neprijatelj neće moći da te nadvlada nikakvim vraćanjem protiv Jakova ni čaranjem protiv Izrailja. Ako se tvoja duša verom čvrsto drži za Večnu stenu, ti si u potpunoj sigurnosti. Ni radost ni tuga niti bilo šta drugo u životu neće te tada navesti da zastraniš s pravog puta.

Životna iskušenja neće prestati da te napadaju poput talasa na uzburkanom moru, ali neka večna istina bude tvoj lenger. Moraš budno čuvati svoju veru. Ne povodi se za trenutnim osećanjima niti se upuštaj u nejasne i maglovite teorije. Neka ti bude najuzvišeniji cilj da svoju veru u Hrista i pokoravanje Božjem zakonu dokažeš ličnim iskustvom. Budi spreman da prihvatiš savete i preporuke onih koji imaju duboko iskustvo u istini. Ozbiljne napore u nastojanju da budeš pobednik nipošto nemoj odlagati. Budi iskren prema samom sebi, prema svojoj deci i prema Bogu. U postupanju sa svojim ožalošćenim sinom moraš biti veoma nežan. Kao otac moraš uvek imati na umu da povod za veliko nervno uzbuđenje nisu samo zadovoljstvo i uživanje, nego isto tako i osećanje najoštrijeg bola. Naš Gospod se interesuje za sve koji na ovom svetu stradaju i pate i u tome se potpuno poistovećuje s njima.

Mnogi roditelji propuštaju da svoju decu i mlade vaspitavaju tako da u životu budu korisni, služeći na blagoslov i sebi i drugima. Deci se često popušta od najranijeg detinjstva i tako im rđave navike postaju druga priroda. Roditelji praktično savijaju drvo dok je mlado. Karakter svoje dece oni na taj način ili deformišu ili pak čine srazmerno i pravilno razvijenim. Međutim, dok mnogi greše prevelikim popuštanjem, drugi odlaze u suprotnu krajnost i nad svojom decom gospodare gvozdenom palicom. Ni jedni ni drugi ne postupaju u skladu sa biblijskim uputstvima, već užasno greše. Oni na taj način formiraju karakter svoje dece i pred Bogom će morati da polože račun kako su to činili. Samo večnost će otkriti posledice postupaka učinjenih u ovom životu. „Kako se drvo savije dok je mlado, tako će nastaviti da raste.”

Tvoj način upravljanja je pogrešan, to je neosporna činjenica. Nisi uopšte nežan i saosećajan otac. Kakav primer tim bezumničkim ispoljavanjem žestine pružaš svojoj deci! Kakav ćeš račun za tu svoju izopačenu strogost položiti pred Bogom! Ako želiš da te deca poštuju i vole, moraš i ti njima ukazivati ljubav i saosećanje. Popuštanje plahovitosti i žestini ničim se ne može opravdati. To je uvek slepo i izopačeno.

Bog traži od tebe da promeniš svoj način postupanja. Ako si spreman da preduzmeš odlučne napore u cilju zadobijanja pobeđe, još uvek možeš postati koristan i uspešan radnik u uredu. Ne ističi svoje mišljenje kao kriterijum. Gospod te je doveo u vezu sa svojim narodom da bi postao učenik u školi Hristovoj. Tvoje ideje su bile izopačene i stoga se ne oslanjaj samo na svoj razum. Ako se suštinski ne promeniš u životu, ne možeš biti spasen. I pored činjenice da je bio „krotak mimo sve ljude na zemlji,” Mojsije je jednom prilikom izazvao protiv sebe Božje negodovanje. Gundanje sinova Izrailjevih zbog toga što im je ponestalo vode jako ga je uznemirilo. Nezasluženo prebacivanje i okrivljavanje od strane naroda navelo ga je u jednom trenutku da zaboravi da njihovo gundanje nije usmereno protiv njega već protiv samog Boga; i umesto da žali što je Duh Sveti bio ožalošćen i uvređen, on se osetio lično uvređenim te u nestrpljenju samovoljno i ljutito

udari u stenu dva puta, rekavši: „Slušajte, odmetnici, hoćemo li vam iz ove stijene izvesti vodu?” Mojsije i Aron su ovom prilikom istakli sebe umesto Boga, kao da su oni učinili ovo čudo. Oni pred narodom nisu uzdizali Boga, nego sebe. Mnogi na kraju neće naslediti život večni zato što na sličan način popuštaju svojim osećanjima.

Mojsije je tom prilikom ispoljio veliku slabost pred narodom. U očevidnom nedostatku samosavlađivanja ispoljio je isti duh kao i oni koji su stalno gundali. Trebalo je da bude primer strpljenja i dugog podnošenja pred mnoštvom tih nezadovoljnika koji su jedva dočekali da svoju bezosećajnost i bezrazložno gundanje pravdaju ovim pogrešnim postupkom s njegove strane. Najveći Mojsijev greh sastojao se u tome što se nedozvoljeno usudio da zauzme mesto koje pripada samo Bogu. Častan položaj koji je do tada zauzimao nije umanjio njegovu krivicu, već je, naprotiv, učinio znatno težom. Zbog toga je pao čovek čiji život je od tada bio besprekoran. Mnogi bi u sličnom položaju smatrali da će se preko njihovog greha preći olako zato što za sobom imaju dug život nepokolebljive odanosti. Ali ne, teži i ozbiljniji prestup u Božjim očima bio je u tome što je slabost u ispoljavanju žestine ispoljio čovek tako visoko poštovan pred Njim, nego da se nalazio na manje odgovornom položaju. Mojsije je bio Hristov predstavnik, ali kako je žalosno tada osramoćen taj lik! Njegova vernost iz prošlosti nije mogla da bude naknada za njegov tadašnji prestup jer je zaista zgrešio. Čitav zbor Izrailja stvarao je istoriju za buduća pokoljenja. I nepogrešivo pero nadahnuća moralo je to da napiše tačno i bez ikakvog ulepšavanja. Trebalo je da ljudi svih budućih vremena uvide da se Bog nebeski nepokolebljivo drži pravde i da ni u kom slučaju ne opravdava greh. Mojsije i Aron su - podložni istoj kazni koja je snašla i sve ostale koji su bili na znatno nižem položaju - morali umreti u pustinji, ne ušavši u zemlju obećanja. Oni su se pomirili s tim, iako s neizrecivom tugom u srcu; ali u svojoj ljubavi i poverenju u Boga ostali su nepokolebljivi. Njihov primer predstavlja tešku lekciju iz koje mnogi ne izvlače toliko neophodnu pouku. Čini im se da greh nije tako odvratn u Božjim očima. Samouzdanje im ne izgleda tako veliko zlo.

Malo je njih koji shvataju svu odvratnost i pogubnost greha; oni laskaju sebi i drugima da je Bog suviše dobar da bi kažnjavao prestupnike. Međutim, slučajevi Mojsija i Arona, Davida i mnogobrojnih drugih pojedinaca pokazuju koliko je opasno upuštati se u greh bilo u reči i delu ili čak i u mislima. Bog je suštinsko oličenje ljubavi i saosećanja. U svom oprostajnom obraćanju sinovima Izraljevim Mojsije je naglasio: „Jer je Gospod Bog tvoj oganj koji spaljuje i Bog koji revnuje.” Dirljiva Mojsijeva molitva da mu se ne uskrati toliko željeno preimućstvo da svojom nogom zakorači u zemlju Hanansku bila je odlučno odbijena. Prestup kod Kadisa bio je otvoren i očevidan; i ukoliko je položaj počinioca bio uzvišeniji i ukoliko je on kao čovek bio istaknutiji, utoliko je čvršća bila božanska odluka i neminovnija kazna.

Dragi brate, prihvati svim srcem ovu opomenu. Budi iskren prema svetlosti koja obasjava tvoj životni put. Pavle kaže: „Nego morim tijelo svoje i trudim se da propovijedajući drugima i sam ne budem odbačen.”

Posvećenost propovednika

Pre tri godine Gospod mi je u viziji otkrio prošlost, sadašnjost i budućnost. Videla sam da istinu propovedaju mladi ljudi koji je u isto vreme ni sami još uvek nisu u potpunosti prihvatili. Oni pokušavaju da druge privedu istini, a sami su joj tek odnedavno pristupili. Pokazan mi je i tvoj slučaj, brate I. Tvoj život u prošlosti nije bio život pobede i nisi uspevao da se uzdigneš iznad

zatvorenosti u samog sebe. Ti si po prirodi sebičan, pun sebe i uobraženo se oslanjaš samo na svoju snagu. To će te sprečiti u sticanju iskustva neophodnog da bi postao smeran i delotvoran propovednik.

Mnogi od onih koji rade u tom polju nalaze se u sličnom stanju. Oni mogu da iznesu teoriju istine, ali im nedostaje istinska pobožnost. Kad bi propovednici koji sada rade u tom polju, uključujući tu i tebe, osećali potrebu da svakog dana preispitaju sebe i u molitvi održavaju neprekidnu vezu s Bogom, bili bi u stanju da od Boga primaju reči koje treba da prenose narodu. Vaše reči i vaš svakodnevni život predstavljali bi miris života za život ili smrti za smrt.

Ti možda veruješ u istinu svojim razumom, ali ti još uvek predstoji dužnost da svaki postupak u svom životu i svako osećanje svog srca potpuno uskladiš sa svojom verom. Molitva Hristova za učenike pred samo Njegovo raspeće bila je: „Osveti ih istinom svojom: Riječ je Tvoja istina.” Uticaj istine treba da vidno deluje ne samo na razum, nego isto tako i na srce i život. Istinska vera, primenjena u praktičnom životu, navodi onoga ko je poseduje da vlada svojim osećanjima. I svojim spoljašnjim izgledom i svojim ponašanjem on treba da pokazuje da je u potpunosti posvećen istinom. Tebi ozbiljno nedostaje praktična pobožnost, to mogu sa sigurnošću da ti kažem pred Bogom. Propovednici ne treba da preuzimaju na sebe odgovornost poučavanja drugih kako da se ugledaju na Hrista, koji je naš veliki Uzor, ako oni sami nisu posvećeni tom velikom zadatku tako da mogu služiti kao primer svom stadu. Neposvećen propovednik može da napravi neprocenjive štete. Pošto se prikazuje kao Hristov predstavnik, ljudi su skloni da se ugledaju na njegov primer i ukoliko njemu nedostaju osobine pravog hrišćanina, sve njegove greške i karakterni nedostaci pojaviće se i u njima.

Mogu ljudi veoma rečito da ponavljaju neke velike istine koje su tako temeljito i savršeno iznesene u našim publikacijama; mogu revnosno i ubedljivo da govore o opadanju vere u crkvama; mogu na veoma vešt način ukazivati slušaocima na uzvišenost jevandelskih kriterijuma, a u isto vreme smatrati nevažnim svakodnevne dužnosti hrišćanskog života koje zahtevaju ne samo osećanja nego i dela. To je opasnost koja upravo tebi preti. Praktična religija traži potpunu posvećenost srca, razuma i svakodnevnog života. Naša sveta vera ne sastoji se ni samo u delima niti pak samo u osećanjima, nego se i jedno i drugo moraju kombinovati u svakodnevnom hrišćanskom životu. Praktična religija ne postoji nezavisno od delovanja Svetog Duha. Tebi, brate moj, je neophodna ova pokretačka snaga, kao i svima koji se prihvataju odgovornosti da prestupnike osvedočavaju o njihovoj grešnosti. To delovanje Svetog Duha ne oslobađa nas neophodnosti da koristimo svoje sposobnosti i talente, već nas uči kako da sve svoje snage upotrebimo na slavu Bogu. Ljudske sposobnosti, kad su pod naročitim uticajem Božje milosti, mogu poslužiti najboljim ciljevima još na ovoj zemlji, a zatim biti upotrebljene i u budućem životu besmrtnosti.

Brate moj, pokazano mi je da bi ti mogao biti veoma uspešan učitelj kada bi se u potpunosti posvetio delu, ali ako tu mogućnost propustiš, bićeš veoma nepodoban kao radnik. Nisi spreman da kao propovednik Jevandelja prihvatiš teške dužnosti u ulozi sluge kao što je to činio Iskupitelj sveta; i u tom pogledu mnogi ispoljavaju isti nedostatak kao i ti. Oni primaju platu i ne pomišljajući da li su u službi Bogu i Crkvi učinili sve što je bilo u njihovoj moći, posvećujući sve svoje vreme i talente samo tome ili su pak samo govorili sa katedre, a za sve ostalo vreme gledali samo svoje lične interese, sklonosti i zadovoljstva.

Hristos, Veličanstvo neba, ostavio je svoju carsku odoru i spustio se na ovaj svet sav ogrezaio u prokletstvu greha da bi učio ljude kako treba živeti životom samoodricanja i žrtve i kako praktičnu religiju primeniti u svakodnevnom životu. On je došao da propovedniku Je-

vandjelja pruži savršeni primer. Zalagao se istrajno za jedan jedini cilj, posvećujući sve svoje snage spasavanju ljudi i svaki postupak Njegovog života bio je usmeren u tom cilju. Putovao je pešice, koristeći i to vreme da bi svojim učenicima pružio određene pouke. Odeća Mu je bila prašnjava i izbledela od putovanja tako da Njegova pojava nije bila privlačna. Ali jednostavne i jasno određene istine koje su dopirale sa Njegovih božanskih usana učinile su da Njegovi slušaoci ubrzo izgube iz vida Njegovu spoljašnjost i da budu očarani ne Njegovom pojavom, nego učenjem koje je iznosio. Pošto bi ceo dan proveo u poučavanju naroda, često je noći koristio za molitvu. U suzama i vapajima bolnim upućivao je žarke molitve svome Ocu, ne za sebe, već za one radi čijeg spasavanja je došao na ovaj svet.

Malo je propovednika koji se mole po svu noć kao što je to činio naš Spasitelj ili koji danju posvećuju časove usrdnoj molitvi da bi kao propovednici bili uspešni u privođenju zainteresovanih za istinu, da shvate njenu lepotu i da se spasu zahvaljujući zaslugama Hristovim. Danilo se molio Bogu tri puta na dan, dok se mnogi koji se mnogo ističu svojom pobožnošću ne ponize pred Bogom u molitvi nijedanput u toku dana. Isus, naš dragi Spasitelj, pruža izrazite pouke o poniznosti svima, a naročito propovednicima Jevandjelja. Kada je Njegovo delo na Zemlji bilo već skoro završeno i kada je trebalo da se vrati prestolu svoga Oca odakle je i došao, On je - pored sve sile, autoriteta i slave na koje je imao pravo - u svojoj poslednjoj pouci datoj učenicima naglasio značaj poniznosti. Dok su se Njegovi učenici prepirali oko toga ko treba da bude najveći u obećanom carstvu, On se zapreže kao sluga i oprao noge onima koji su Ga nazivali svojim Gospodom i Učiteljem.

Njegova misija bila je već skoro završena; imao je da svojim učenicima pruži još samo nekoliko pouka. I da oni nikada ne bi zaboravili Njegovu poniznost kao prečistog i bezazlenog Jagnjeta Božjeg i Njegovu veliku žrtvu iz ljubavi prema čoveku, On se ponizio do te mere da opere noge svojim učenicima. Bilo bi dobro kad bi i ti i ostali naši propovednici često razmišljali o završnim prizorima iz života našeg Iskupitelja. Njegovi postupci u trenucima kad je bio izložen najtežim iskušenjima predstavljaju za nas pouke od najvećeg značaja. Dobro bi bilo da svakog dana provedemo bar jedan sat u ozbiljnom razmišljanju o Hristovom životu od jasala do Golgote. Trebalo bi da Ga u mislima pratimo dan za danom, stvarajući živu predstavu o svakom prizoru, a posebno o onima na kraju Njegovog ovozemaljskog života. Takvo razmišljanje o Njegovim poukama i patnjama, o neizmernoj žrtvi podnesenoj u cilju spasavanja roda ljudskog ojačalo bi našu veru, obnovilo našu ljubav i bili bi dublje prožeti Duhom koji je podržavao našeg Spasitelja. Da bismo na kraju bili spaseni, pouke o pokajanju i veri svi moramo naučiti u podnožju krsta. Hristos se izložio najvećem poniženju da bi nas spasao od večne smrti. Pristao je na prezir, ismevanje i najteže zlostavljanje nas radi. Naši prestupi obavili su koprenom mraka Njegovu božansku dušu i iznudili Njegov samrtnički krik: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ Podnosio je sve naše tuge i svaki bol, ispaštajući zbog naših greha. Pristao je da bude žrtvovan za greh da bismo se mi kroz Njega opravdali pred Bogom. Razmišljanje o Hristu i Njegovim patnjama na krstu budi u čoveku sve ono što je uzvišeno, blagorodno i plemenito.

O, kad bi naši propovednici više razmišljali o Hristu rassetom na krstu Golgote, njihova bi srca bila potpuno savladana neizrecivom ljubavlju Iskupitelja koja Ga je pokrenula na tu neizmernu i neprocenjivu žrtvu. Kad bi se naši propovednici u teorijskom izlaganju istine više zadržavali na praktičnoj pobožnosti, govoreći iz srca prožetog duhom istine, videli bismo mnogo više duša okupljenih pod zastavu istine; njihova bi srca bila pokrenuta dokazima sa Hristovog krsta - Njegovom beskrajnom ljubavlju, samilošću i stradanjem čoveka radi. Kad bi se uz doktrinarnе predmete iznosila i ova životno značajna pitanja, to bi na slušaocе delovalo veoma

pozitivno. Ali srce govornika mora biti ispunjeno iskustvenom spoznajom o ljubavi Hristovoj.

Moćni dokaz sa krsta najuspešnije osvedočava grešnika o njegovoj krivici. Božanska ljubav prema grešnicima, izražena u tome što je i Sina svojega predao na najveće poniženje i smrt da bi se oni uzdigli i udostojili večnog života, predstavlja predmet doživotnog proučavanja. Pozivam te da predmet o Hristovom krstu ponovo i još bolje proučiš. Kad bi svi oni koji su oholi i razmetljivi, čija srca žude za aplauzima i uzdizanjem nad svojim bližnjima mogli da pravilno procene vrednost najveće zemaljske slave u poređenju sa istinskom i neprolaznom vrednošću - poznanjem Sina Božjeg, odbačenog, prezrenog i najgrublje vređanog upravo od onih koje je došao da spase - kako bi bezvredne i ništavne izgledale sve počasti koje može dati smrtni čovek!

Dragi brate, ti i pored sve svoje nesavršenosti smatraš da si osposobljen za skoro svaki položaj. Međutim, pokazalo se da nisi sposoban ni da vladaš samim sobom. Osećaš se merodavnim da naređuješ iskusnim ljudima, dok bi trebalo da se poslušno daš voditi, stavljajući se u položaj učenika. Ukoliko manje razmišljaš o Hristu i Njegovoj neuporedivoj ljubavi i što se manje trudiš da postaneš sličan Njemu, utoliko bolji izgledaš u sopstvenim očima i utoliko tvoje samopouzdanje i samouzvišenje još više dolaze do izražaja. Stvarno poznavanje Hrista, stalno gledanje na Njega kao Začetnika i svršitelja naše vere daće ti takvu predstavu o karakteru pravog hrišćanina da ćeš se potpuno osvedočiti koliko je tvoj život i karakter u suprotnosti sa životom Onoga ko je naš veliki Uzor. Tada ćeš uvideti svoju slabost, svoje neznanje, svoju ljubav prema udobnom životu i svoju nespremnost da se odrekneš sebe.

Ti si tek počeo da proučavaš svetu Božju Reč. Napabirčio si nekoliko dragulja istine koje su drugi iskopali uz teške napore i mnoge molitve. Međutim, Biblija je prepuna takvih dragulja; učini tu Knjigu predmetom svog najusrdnijeg proučavanja i pravilom svoga života. Ti ćeš uvek biti u opasnosti da prezireš savet i da sebi pridaješ veću vrednost nego što ti Bog daje. Mnogi su uvek spremni da hvale i uzdižu propovednika koji ima govorničke sposobnosti i da mu laskaju. Mladi propovednik je uvek u opasnosti da se ponese takvim laskanjem i odobravanjem na svoju ličnu štetu, dok mu u isto vreme mogu nedostajati upravo ona bitna svojstva koja Bog zahteva od svih koji tvrde da su Njegovi predstavnici. Ti si tek pošao u školu Hristovu. Osposobljavanje za dužnost koja je pred tobom predstavlja doživotni zadatak, svakodnevnu, napornu i neprekidnu borbu protiv ukorenjenih navika i nasleđenih sklonosti. Da bi isticao samo Isusa gubeći potpuno iz vida sebe, potrebno je ulagati stalne, usrdne i budne napore.

Ti moraš budno paziti na slabe tačke u svom karakteru, suzbijati zle sklonosti, a razvijati i jačati u sebi plemenite osobine koje još nisu došle do izražaja. Svet nikada neće saznati za proces koji se tajanstveno odvija između duše i Boga: unutrašnju ogorčenost duha, gnušanje nad samim sobom i istrajne napore u cilju samosavlađivanja; ali će mnogi moći da primete rezultate tih napora. Oni će videti da se Hristos svakodnevno otkriva u tvom životu. Ti ćeš biti živa poslanica koju vide i čitaju svi ljudi i posedovaćeš plemenit i srazmerno razvijen karakter.

„Naučite se od mene,” kaže Hristos, „jer sam ja krotak i smjieran u srcu; i naći ćete spokojstvo duši svojoj.” On je spreman da pouči sve one koji od Njega zatraže znanje. Svet je prepun lažnih učitelja. Apostol kaže da će u poslednjim danima ljudi „po svojim željama nakupiti sebi učitelja kao što ih uši svrbe.” Zbog takvih Hristos upozorava: „Čuvajte se od lažnih proroka, koji dolaze k vama u odijelu ovčijem, a iznutra su vuci grabljivi. Po rodovima njihovim poznaćete ih.” Veroučitelji ovde opisani tvrde za sebe da su hrišćani. Oni imaju spoljno obličje pobožnosti i izgleda da se zalažu za spasenje duša, dok su u srcu puni lakomstva, sebični, traže zadovoljstva i idu samo za prohtevima svog neposvećenog srca. Oni su u suprotnosti sa Hristom i Njegovim učenjem jer im nedostaje Njegova krotost i duh smernosti.

Propovednik koji objavljuje svete istine namenjene za ove poslednje dane mora se suštinski razlikovati od ovakvih; svojim životom i praktičnom pobožnošću on mora jasno pokazati razliku koja postoji između lažnog i pravog pastira. Dobri Pastir je došao da traži i spase ono što je izgubljeno. On svoju ljubav prema svakoj ovcu dokazuje svojim delima. Svi pastiri koji rade pod vođstvom Glavnog Pastira ispoljavaće Njegove osobine, oni će uvek biti krotki i smerni u srcu. Vera slična poverenju deteta donosi mir duši i deluje kroz ljubav koja se uvek ogleda u interesovanju i brizi za druge. Oni u kojima boravi Hristov duh biće slični Hristu i činiće Njegova dela. Mnogi koji polažu pravo da se nazivaju propovednicima Hristovim pogrešno shvataju svoga Učitelja. Oni tvrde da služe Hristu, a nisu svesni da je zastava pod kojom se nalaze u stvari sotonina. Željni prepiranja i lažne slave prikazuju se kao da čine neko veliko delo. Oni mogu izgledati mudri u očima ovog sveta, ali Bog ih kao takve ne može upotrebiti. Pobude koje nas pokreću da nešto učinimo daju karakter našem delu. Iako ljudi možda ne zapažaju sve te nedostatke, Bog vidi sve.

Slovo istine može da osvedoči neke duše koje će iskreno primiti veru i na kraju biti spasene, ali sebični propovednik koji je iznosio istinu tim dušama neće pred Bogom imati nikakve zasluge za njihovo obraćenje. On će biti osuđen zbog svog neverstva koje ispoljava u isto vreme dok tvrdi za sebe da je stražar na zidovima Siona. Oholost srca je strašna crta karaktera. „Oholost dolazi pred pogibao, i ponosit duh pred propast.” Ovo je zakonitost koja se potvrđuje i u porodici i u Crkvi i u naciji. Kao što je činio i dok je bio na Zemlji, Spasitelj sveta bira jednostavne ljude koji nemaju neko visoko obrazovanje i uči ih da Njegovu istinu, u svoj njenoj lepoti i jednostavnosti, objavljuju svetu, a naročito siromašnima. Kao Glavni Pastir, On želi da se potpastiri prisno povežu s Njim. On ne želi da ti neuki ljudi ostanu neobrazovani i neupućeni dok nastavljaju svoj rad, već da se stalno uče od Njega koji je Izvor svekolikog znanja, svetlosti i sile.

Odsustvo Svetog Duha i vrline Božje milosti čine propovednika tako nemoćnim da osvedoči i obrati svoje slušaoce. Posle Hristovog vaznesenja najučćeniji ljudi, pravnici, sveštenici, starešine, književnici i teolozi slušali su sa zaprepašćenjem reči mudrosti i sile koje su govorili neuki i skromni ljudi. Diveći se uspehu smernih učenika, ovi visoko obrazovani ljudi najzad, na svoje zadovoljstvo, dođoše do konstatacije da učenici za to ima da zahvale samo činjenici „da su bili sa Isusom” i od Njega se učili. Njihov karakter i jednostavnost njihovog učenja bili su slični karakteru i učenju Hristovom. Apostol Pavle ovo opisuje sledećim rečima: „Nego što je ludo pred svijetom ono izabra Bog da posrami mudre; i što je slabo pred svijetom ono izabra Bog da posrami jake; i što je neplemenito pred svijetom i poniženo izabra Bog i što je ništavno, da uništi ono što jeste, da se ne pohvali nijedno tijelo pred Bogom.”

Oni koji danas propovedaju nepopularnu istinu moraju uz isticanje našeg učenja tražiti pomoć obećane „sile odozgo,” inače će rezultati njihovih napora ostati beznačajni. Dragocena osobina koja se zove smernost tužno nedostaje i propovednicima i Crkvi. Ljudi koji propovedaju istinu imaju suviše visoko mišljenje o svojim sposobnostima. Istinska smernost navodi čoveka da uzdiže Hrista i istinu i da uvek bude svestan svoje potpune zavisnosti o Bogu koji je Autor istine. Lekcija o poniznosti uči se teško i veoma bolno, ali na kraju to donosi najblagotvornije rezultate. Bolni proces koji obično prati učenje i prihvatanje ove pouke prouzrokovan je lažnom predstavom o sebi i precenjivanjem svoje vrednosti tako da nismo u stanju da uvidimo svoje mnogobrojne nedostatke. Ljudsko srce je najčešće puno oholosti i sujete. Do promene i reforme u tom pogledu može doći samo zahvaljujući uticaju i delovanju Božje milosti.

Tvoj je zadatak, brate moj, da se sam poniziš, a ne da čekaš da te Bog ponizi. Božja ruka ponekad teško pritiska pojedince da bi u poniznosti pred Njim zauzeli ono mesto koje im po

pravilu pripada, ali koliko je bolje da smo u srcu svakoga dana smerni i ponizni pred Bogom! Na nama je ili da se sami ponizimo ili ćemo u svojoj oholosti čekati sve dok nas Bog ne ponizi. Propovednici Jevanđelja danas malo podnose istine radi. Kad bi bili progonjeni poput apostola i svetih Božjih ljudi u kasnijim vremenima, onda bi se čvršće držali Hrista i ta prisna povezanost sa Spasiteljem dala bi njihovim rečima veću silu i uticaj u svetu. Hristos je bio bolnik i upoznat sa patnjama; bio je izložen zlostavljanju i protivljenju od strane grešnika; bio je siromašan i često patio od gladi i umora; kušač Ga je neprekidno napadao novim kušanjima i svojim rečima i učenjem izazivao je najgorčenu mržnju protivnika. Čega se mi danas odričemo Hrista radi? Čime pokazujemo svoju odanost istini? Izbegavajući sve ono što nam se ne sviđa, klonimo se briga i odgovornosti. Možemo li očekivati saradnju Božje sile u našim naporima dok se tako malo posvećujemo interesima Njegovog dela?

Brate moj, pokazano mi je da tvoj kriterijum pobožnosti nije na odgovarajućoj visini. Svoj dug odgovornosti prema Bogu i prema društvu morao bi dublje osećati, onda ne bi bio tako zadovoljan sam sobom niti bi pokušavao da svoje propuste opravdaš ukazujući na propuste drugih. Ne poznaješ istinu tako temeljno da bi mogao prestati s naporima za svoje dalje osposobljavanje u svojstvu učitelja. Da bi kao propovednik jevanđelja postao zaista sposoban, odan svome pozivu, pobožan i svet, neophodno ti je novo obraćenje. I kad bi sve svoje energije posvetio delu Božjem, ipak ne bi učinio previše. I najbolje što bilo ko od nas može da učini predstavlja samo nesavršenu žrtvu. Neprekidnim nastojanjem da se što više približi Bogu i potpunije posvetiš Njegovom delu nalazićeš u ličnom istraživanju Svetih spisa uvek nove ideje.

Da bi shvatio istinu, moraš odgovarajućom disciplinom svoj um stalno privikavati da teži za vrlinom istinske pobožnosti. Za sada jedva ponešto naslućuješ o tome. Kad Hristos bude boravio u tebi, onda ćeš posedovati nešto više od same teorije o istini. Onda nećeš samo ponavljati pouke koje je Hristos davao dok je bio na zemlji, nego ćeš svojim životom samoodricanja i potpune posvećenosti delu Božjem vaspitno delovati na druge. Tvoj će život predstavljati živu propoved koja deluje ubedljivije i jače od bilo kakvog izlaganja sa katedre.

Duh nesebičnosti, samoodricanja i istinske pobožnosti koji želiš da vidiš u životu drugih prvo moraš negovati u samom sebi. Da bi se stalno razvijao u duhovnoj mudrosti i postajao sve uspešniji u svom pozivu, moraš se navikavati da budeš isto tako koristan i u manjim dužnostima svakodnevnog života. Ne smeš pasivno čekati sve dok ti se ne pruži prilika za neko veliko delo u životu, već spremno iskoristi prvu šansu da se pokažeš veran u najmanjem i to će ti otvoriti put postepenog napredovanja s jednog poverljivog položaja na drugi. Sklon si mišljenju da sve znaš i da stoga zanemariš molitvu, budno straženje i brižljivo proučavanje Svetih Spisa, a zbog toga možeš postati laki plen neprijatelja. Put kojim nastavljaš u tvojim očima može izgledati savršeno dobar, dok je u stvarnosti potpuno pogrešan. Sada je vreme da se čvrsto opredeliš i potpuno razočaraš neprijatelja. Moraš biti mnogo revnosniji i oštriji u kritikovanju samog sebe. Sklon si da svoje lično mišljenje postavljaš kao kriterijum ne poštujući mišljenje i sud iskusnijih ljudi koje je sam Bog upotrebio da unaprede Njegovo delo. Današnji mladi propovednici ne znaju gotovo ni za kakve teškoće i nevolje i mnogi od njih nikada neće postati onako korisni kakvi bi mogli da budu, upravo zbog toga što su im dužnosti i obaveze suviše olakšane.

Ti i u svojoj porodici imaš odgovornosti koje su ti po tvom mišljenju dobro poznate, ali ti o tome znaš daleko manje nego što bi morao znati. Moraćeš se odučiti od mnogih navika koje si u svojoj oholosti prihvatio. Pokazano mi je da si izvesne ideje prihvatio kao pravu istinu, a koje su u stvari potpuno suprotne Bibliji. Pavle je zbog takvih shvatanja još u svoje vreme morao da se sukobljava i bori sa mladim služiteljima. Suviše si brz da kao svetlost spremno prihvatiš mišljenje

i stavove pojedinih ljudi, ali čuvaj se da svoje ideje ne proturaš kao biblijsku istinu. Pazi budno na svoje korake. Nadala sam se takvoj reformi u tvom životu da nikada neću morati da napišem ove reči.

U svojoj kući imaš dužnost koju ne možeš izbeći i u isto vreme ostati veran Bogu i svetom poverenju koje ti je ukazano. Ovo na šta ti sada ukazujem nije mi pokazano posebno u tvom slučaju, već u stotinama sličnih slučajeva; stoga, videći da padaš u istu zabludu u koju padaju mnogi roditelji ovog pokoljenja, ne mogu da nađem nikakav izgovor za tvoje zapostavljanje roditeljske dužnosti. Ti imaš samo jedno dete, jednu dušu poverenu tvojoj brizi. Međutim, kad ispoljavaš tako očevidne slabosti i nedostatak mudrosti u vaspitavanju tog jednog deteta, držeći se radije svojih ličnih ideja nego biblijskog pravila, kako ti se onda može poveriti poučavanje i upravljanje u Crkvi gde su u pitanju večni interesi tolikih duša?

Obraćam se i tebi i tvojoj supruzi. Moj položaj u Crkvi i delu Božjem zahteva od mene da budem izričita i određena u pogledu discipline. Tvoj primer u porodičnom životu nanosi veliku štetu delu istine. Jevanđeljsko polje je sav svet. Ti želiš da deo polja u kojem radiš zaseješ semenom Jevanđelja, očekujući da Bog zaliva posejano seme da bi moglo da donese rod. Tebi je posebno povereno jedno malo parče obradive zemlje; međutim, ti si dozvolio da to zemljište koje se nalazi među tvojim vratima zaraste u korov i trnje, dok ti pleviš i čupaš korov u baštama drugih. Ovo nije neki mali i beznačajan zadatak, već jedan od najodgovornijih. Ti propovedaš jevanđelje drugima; primeni to praktično i u svome domu. Popuštaš ćudljivosti i strastima jednog izopačenog deteta i time doprinosiš razvoju karakternih osobina koje su odvratne u Božjim očima i zbog kojih će to dete biti nesrećno. Koristeći se takvom tvojom nemarnošću sotona preuzima kontrolu nad umom deteta. Moraš na delu pokazati da kao otac shvataš svoju hrišćansku dužnost da karakter svoga deteta koje je u razvoju oblikuješ prema božanskom Uzoru. Da si tom zadatku savesno pristupio u ranom detinjstvu svoje kćeri, sada bi sve bilo mnogo lakše i ona bi bila daleko srećnija. Ali zbog tvojih propusta samovolja i izopačenost deteta za sve vreme su samo još više uzimale maha. Sada će biti neophodna daleko veća strogost i istrajnost u neprekidnim naporima da bi se popravilo ono što je propušteno. Kad nisi u stanju da upravljaš jednim detetom koje bi po svojoj naročitoj dužnosti morao da kontrolišeš, koliko ćeš veći nedostatak mudrosti pokazati u upravljanju duhovnim interesima Crkve Hristove?

U samoj osnovi tvog životnog iskustva postoje zablude koje se moraju iskoreniti i ti moraš prvo postati učenik u školi Hristovoj. Otvori oči da bi video gde se kriju teškoće, a zatim požuri da sve to bez odlaganja okaješ i počni da deluješ sa ispravnog stanovišta. U svom radu se ne oslanjaj na sebe, nego na Boga. Odbaci oholost, samouzvišenje i sujetu i od Hrista uči slatke pouke krsta. Moraš se potpuno i bezrezervno predati delu. Budi živa žrtva na oltaru Božjem.

Kad dete jednog propovednika ispoljava takvu neobuzdanost i kad mu se popušta u gotovo svemu što zaželi, to neutralizuje uticaj Svedočanstava koja mi je Bog dao za roditelje u pogledu ispravnog vaspitavanja njihove dece. Ti se suprotstavljaš svetlosti koju nam je Bog u svojoj milosti dao i pokušavaš da nametneš nekakve svoje lične teorije. Ali taj eksperiment, tako direktno suprotan uputstvu Reči Božje, ne sme biti sproveden na štetu upravo onih koje, prema nameri Božjoj, treba da poučimo kako da vaspitavaju svoju decu.

Svoju zainteresovanost i pažnju ne treba da usredsređuješ samo na sopstvenu porodicu, isključujući ostale. Kad uživaš gostoprimstvo svoje braće, moraš imati na umu da i oni s razlogom očekuju nešto za uzvrat. Nastoj da se sa svojim slušaocima poistovetiš bilo da su oni roditelji ili deca i trudi se da im tvoje pouke posluže na blagoslov. Posvećujući se u potpunosti delu Božjem nastoj da onima koji ti ukazuju gostoprimstvo uvek budeš na blagoslov i dok razgo-

varaš s roditeljima, nikad ne zapostavljaš decu. Ne pomišljaj da je tvoja devojčica u Božjim očima dragocenija od druge dece. Dok svojoj razmaženoj kćeri popuštaš u svemu, sklon si da zapostavljaš decu drugih roditelja, a upravo njeno ponašanje predstavlja očevidan dokaz o pogrešnosti tvog postupanja. Svaki put kad joj se u nečemu ne ispuni volja, ona veoma burno pokazuje neposlušnost i krajnju neobuzdanost. Kakav utisak to ostavlja na porodice ostalih članova koje Bog želi da reformiše i odvрати od površnosti u pogledu discipline?

Vi ste se oboje u svojoj slepoj i nerazumnoj popustljivosti potpuno potčinili svom detetu. Dozvolili ste joj da uzde upravljanja preuzme u svoje slabašne detinje ruke i ona je gospodarila nad vama kad još nije bila u stanju ni da hoda. Šta se, s obzirom na takvu prošlost, može očekivati u budućnosti? Ne dozvolite da to razmaženo i samovoljno dete svojim primerom pruža pouke koje će na dan suda svedočiti protiv vas i zbog kojih će mnoga deca biti izgubljena. Zar neće oni koji te prihvate kao Bogom poslanog učitelja biti skloni da slede i tvoj ubitačni primer u popuštanju svojoj deci? Neće li onda greh Ilije prvosveštenika biti i tvoj greh? I zar kazna koja je njega snašla neće pogoditi i vas? Sa svojim sadašnjim navikama i sklonostima vaša devojčica nikad neće videti carstvo Božje. A vi, kao njeni roditelji, bićete oni koji su pred njom zatvorili vrata neba. Šta će, u tom slučaju, biti i sa vašim spasenjem? Imajte na umu da ćete žnjeti samo ono što ste posejali.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj dvadeset i devet

Dolazeći sud

U noći 23. oktobra 1879. godine, oko dva sata, Duh Gospodnji se spustio na mene i posmatrala sam prizore dolazećeg suda. Nedostaju mi reči kojima bih zaista mogla da opišem prizore koji su prošli ispred mojih očiju i utisak koji je sve to ostavilo na moju dušu.

Veliki dan za izvršenje Božjeg suda kao da je došao. Deset hiljada puta deset hiljada bilo je okupljenih pred jednim velikim prestolom na kojem je sedelo lice izuzetno veličanstvenog izgleda. Pred Njim se nalazilo nekoliko knjiga, a na koricama svake od njih je zlatnim slovima, koja su izgledala kao proždirući oganj, bilo napisano: „Glavni zapisnik neba.” Jedna od tih knjiga, sa imenima onih koji tvrde da veruju u istinu, tada je otvorena. Odmah sam izgubila iz vida bezbrojne milione oko prestola i moja pažnja bila je usmerena samo na one koji tvrde da su deca svetlosti i pobornici istine. Dok su oni bili prozivani, jedno po jedno, i dok su nabrajana njihova dobra dela, lica su im blistala svetom radošću koja je zračila na sve strane. Ali taj detalj nije na mene ostavio najjači utisak.

Otvorena je i druga knjiga u kojoj su zapisani *gresi* onih koji ispovedaju istinu. Pod opštim naslovom „sebičnost“ zapisani su svi ostali gresi. Iznad svakog stupca u toj knjizi nalazio se poseban naslov pod kojim su, pored imena, bili zapisani manji gresi.

Pod naslovom „lakomstvo“ slede: laž, krađa, zakidanje, prevara i tvrdičluk; pod naslovom „slavoljublje“ nalaze se oholost i rasipništvo; naslov „ljubomora“ stoji iznad pakosti, zavisti i mržnje; a „neumerenost“ se nalazi iznad dugog spiska užasnih zločina kao što su: pohotljivost, preljuba, popuštanje svim čulnim strastima i tako dalje. Dok sam to posmatrala, obuzeo me je neopisivi strah i uzviknula sam: „Ko može da bude spasen? Ko će se naći opravdan pred Bogom? Čije su haljine bez mrlje? Ko je besprekoran u očima čistog i svetog Boga?”

Dok je Sveti Bog na prestolu polako okretao stranice Zapisnika i dok se Njegov pogled za trenutak zadržavao na pojedincima, taj pogled je poput ognja koji spaljuje prodirao do dna njihove duše, a u istom trenutku im se svaka reč i svaki postupak njihovog života pojaviše pred očima tako jasno kao da su ispisani vatrenim slovima. Obuze ih neopisivi strah i lica im pobledeše. Njihov izgled kad su se pojavili pred prestolom prvo je odavao mir i ravnodušnost, ali kako im se lica sada promeniše! Nestalo je osećanje sigurnosti i umesto toga obuzima ih neopisivi strah. Užasavajuća zabrinutost muči svaku dušu da se ne nađe među onima koji će biti proglašeni lakima. Svako oko je netremice upravljeno na lice Onoga koji sedi na prestolu i dok On svojim prodornim pogledom ispitivački prelazi preko mnoštva prisutnih, svako srce je ustreptalo od straha jer se osećaju osuđenima dok još nije izgovorena ni jedna jedina reč. U strepnji duše svako od njih priznaje svoju krivicu i sa zastrašujućom jasnoćom uviđa da je, odajući se grehu, odbacio dragocenu blagodat večnog života.

Neki su u nebeskim knjigama zapisani kao oni koji „zemlji smetaju.” Kad se prodirući pogled Sudije zaustavio na takvima, njihovi gresi nemarnosti i propuštenih prilika jasno su otkriveni. Bledi i uzdrhtalim usnama oni priznaju da su izneverili sveto poverenje koje im je bilo ukazano. Imali su preimućstva i dobijali opomene, ali nisu iskoristili mogućnosti da se poprave.

Sada uviđaju da su zloupotrebljavajući Božju milost prekoračili granice dozvoljenog. Istina, oni ne moraju da daju takva priznanja kao oni koje je gnusna izopačenost sramno unizila, ali, slično nerodnoj smokvi, prokleti su zato što nisu donosili očekivani rod, nisu pravilno upotrebili talente koji su im bili povereni.

Takvi su uzdizali svoje „ja,” radeći samo za lične interese. Nisu se bogatili u Bogu niti su se odazivali Njegovim zahtevima. Iako deklarativno sluge Hristove, nisu nijednu dušu priveli Njegovom stadu. Da je delo Božje zavisilo od njihovih napora, nikakvog napretka ne bi bilo jer su ga oni stalno ometali, uskraćujući ne samo sredstva koja im je Bog u tom cilju pozajmio, nego i svoj lični trud toliko neophodan u razvoju istog. Sada uviđaju da su, zauzimajući tako neodgovoran stav prema delu Božjem i Njegovim interesima, prešli u redove onih koji se nalaze Njemu sa leve strane. Pružala im se prilika da pomognu delo, ali nisu učinili ono što su mogli i što su bili dužni da učine.

Pomenuta su imena svih koji ispovedaju istinu. Neki su zaslužili osudu zbog svog neverovanja, a drugi zato što su bili lenjive sluge. Najteže odgovornosti i rad u vinogradu Gospodnjem prepuštali su drugima, dok su sebično služili svojim ovozemaljskim interesima. Da su korisnom upotrebom razvijali svoje Bogom dane sposobnosti, mogli su da se udostoje poverenja i tereta odgovornosti u radu za interese svoga Učitelja. „Svi imaju mogućnost da se opravdaju verom,” reče Sudija, „a svakome će biti suđeno po delima njegovim.” Kako je živo i upečatljivo tada svako mogao da vidi svoje propuste i veliku Božju mudrost u tome što je svakome dao mesto i zadatak u potpomaganju Njegovog dela i spasavanju svojih bližnjih. Svako je dužan da životom pokaže svoju veru u svojoj porodici, u svom susedstvu, da ispoljava blagonaklonu obazrivost prema siromašnima, saosećanje i ljubav prema pogođenima bolom i tugom, revnosno zalaganje u misionarskom radu i svesrdno pomaganje dela Božjeg svojim sredstvima. Ali, kao i Miroz u svoje vreme, prokletstvo Božje pogađa sve one koji ne čine ono što su dužni i što bi mogli da učine. Oni se najradije bave samo onim što im u ovom životu donosi najveću dobit; i zato rubrika u Nebeskom zapisniku predviđena za upisivanje dobrih dela pored njihovog imena ostaje tužno prazna.

Svakom takvom pojedincu na ovom Sudu najozbiljnije su upućene reči: „Izmeren si na merilima i našao si se lak. Zanimario si duhovne odgovornosti zbog stalne prezauzetosti prolaznim ovozemaljskim interesima, iako je samo poverenje koje ti je ukazano zahtevalo da se rukovodiš nečim što je uzvišenije od ljudske mudrosti i ograničenog ljudskog rasuđivanja. To ti je bilo potrebno da bi uspešno obavljao čak i mehanički deo svoga posla, a kad si raskinuo s Bogom i izgubio iz vida Njegovu slavu zbog svojih poslova, okrenuo si leđa i Njegovom blagoslovu.”

Zatim je postavljeno pitanje: „Zašto haljine svog karaktera niste oprali i ubelili u krvi Jagnjetovoj? Bog je poslao svoga Sina na svet, ne da bi osudio svet, nego da bi svi mogli da se spasu kroz Njega. U mojoj ljubavi prema vama ima više samoodricanja i požrtvovanosti nego u ljubavi majke prema voljenoj deci. Da bih izbrisao mračni zapis o vašem bezakonju i prineo čašu spasenja vašim usnama, pristao sam na strašnu smrt na krstu, noseći na sebi težinu i prokletstvo vaše krivice. Pristao sam na samrtne muke i užasnu tamu groba da bih pobedio onoga koji ima državu smrti; otključao sam tamnicu groba i otvorio vam vrata života. Da bi svoju zalutalu ovcu vratio u Božji raj i drvetu života, izložio sam se sramnom ponižavanju i smrtnim mukama jer sam vas ljubio ljubavlju večnom. Taj život blaženstva i večne sreće koji sam tako skupo platio za vas vi ste prezreli. Sramotu, prekor i ruženje, kakvo je vaš Gospod podnosio vas radi, vi ste izbegavali. Niste cenili preimućstva koja vam je On omogućio, žrtvujući za to i sam svoj život.

Niste pristali da učestvujete u patnjama i stradanju Njega radi i zato sada ne možete biti ni učesnici s Njim u Njegovoj slavi.” Tada su svečano izgovorene reči: „Ko čini nepravdu, neka i dalje čini nepravdu; ko je pogan, neka se i dalje pogani; ko je pravedan, neka i dalje čini pravdu; ko je svet, neka se i dalje posvećuje.” Knjiga Nebeskog zapisnika je zatim zatvorena i ogrtač je pao sa Ličnosti na prestolu, otkrivajući neopisivu slavu Sina Božjeg.

Prizora je potom nestalo i ja sam se još uvek nalazila na zemlji, neizrecivo zahvalna što ovaj Božji dan još nije došao i što se još uvek produžuje dragoceno vreme milosti u kojem možemo da se pripremimo za večnost.

Naše publikacije

U našem uredu za publikacije ne poklanja se dužna pažnja izvesnim pojedinostima od ozbiljnog značaja. Ljudi na odgovornim položajima treba da izrade planove kako bi knjige iz naših štamparija ušle u opticaj, a ne da leže po skladištima kao mrtvi materijal. Naši ljudi zaostaju za vremenom i ne koriste mogućnosti za koje im Bog otvara put u svom providenju.

Mnoge od naših publikacija prodaju se po tako niskoj ceni da prihod nije dovoljan za održavanje ureda i neophodnog fonda za stalnu upotrebu. A oni naši ljudi koji ne nose nikakve naročite terete ni odgovornosti u raznim granama dela u Batl Kriku i Oklendu nisu obavешteni o potrebama dela Božjeg i o kapitalu neophodnom da bi sa započetim poslovima moglo da se nastavi. Oni ne shvataju da su gubici u takvim poslovima gotovo neizbežni i da takve ustanove svakog dana imaju izdatke. Njima se čini kao da se sve to odvija bez mnogo truda, dodatnih ulaganja i troškova i zato traže da cene naših izdanja budu što niže, što neizbežno uslovljava ostvarivanje jedva najniže zarade. I pošto su cene snižene do te mere da se posluje gotovo sa gubitkom, oni pokazuju vrlo slabo interesovanje za prodaju upravo onih publikacija za koje su zahtevali tako nisku cenu. Kada postignu svoj cilj, njihovo interesovanje prestaje, iako bi trebalo da se za povećanje prodaje tih publikacija zalažu najusrdnije, sejući na taj način seme istine i unoseći u riznicu sredstva koja će predstavljati investiciju za nova izdanja.

Veliki propust sa svoje strane napravili su i propovednici što u delokrugu svoga rada nisu nastojali da članove zainteresuju za ovo pitanje. Kad se cena knjigama jednom snizi, onda je veoma teško podići je ponovo na nivo ekonomske isplativosti jer ljudi skućenih pogleda u tome odmah vide „špekulaciju,” ne shvatajući da to ne ide u korist nijednom pojedincu lično i da se izdavačke kuće, kao oruđa u Božjim rukama, ne smeju paralizovati zbog nedostatka kapitala. Knjige koje su mogle biti uspešno rasprodate leže neiskorišćene u našim skladištima zato što niko nije dovoljno zainteresovan da se ozbiljno bavi prodajom naše literature.

Štampa je prava sila u širenju uticaja; međutim, ako publikacije kao njeni proizvodi ostaju mrtav kapital zato što nedostaju ljudi koji bi sistematski radili na njihovom širenju, onda ta sila gubi svoju delotvornost. Iako je oštroumno i dalekovido shvaćena potreba da se ulože sredstva za umnožavanje knjiga i časopisa, zanemareno je planiranje kako da se sredstva uložena u te publikacije uspešno vrata i omoguće štampanje novih izdanja. Moć štampe, sa svim njenim preimućtvima, nalazi se u rukama izdavača i oni je mogu iskoristiti na najbolji način ili pak svojom beživotnom polovičnošću i neaktivnošću propustiti pružena preimućstva. Razumno planiranom prodajom knjiga, brošura i časopisa svetlost istine može obasjati hiljade porodica koje se još uvek nalaze u tami zablude.

Drugi izdavači u reklamovanju i prodaji svojih knjiga, koje nisu ni od kakvog životnog

značaja, strogo se drže propisanih sistema i pravila. „Jer su sinovi ovoga vijeka mudriji od sinova vidjela.” Gotovo svakog dana pružaju se zlatne prilike i mogućnosti da istina preko ovih „nemih” vesnika dopre do mnogih porodica i pojedinaca, ali neaktivni i lakomisleni ne vide nikakvu šansu u korišćenju takvih mogućnosti. Malo je propovednika koji žive delotvornim životom — jedva jedan tamo gde bi trebalo da ih je stotinu. Mnogi jako greše što svoje talente ne koriste u spasavanju duša svojih bližnjih. Stotine ljudi i žena bi trebalo angažovati da bi se svetlost istine odnela u sve naše gradove i naselja. Javno mnjenje se mora probuditi. Božja je namera da se svetlost odnese u sve krajeve sveta i da ljudi budu živi kanali preko kojih ona treba da dopre do svih koji se još uvek nalaze u tami zablude.

Misionari su potrebni na sve strane. U svim krajevima sveta treba odabirati pojedince, ne između nepostojanih elemenata u društvu, ne između ljudi i žena koji inače nisu nizašta i koji ni u čemu nisu uspeali, nego između onih koji uživaju dobar glas, koji su taktični, oštroumni i sposobni. Takvi su neophodni da bi sa uspehom bili kolporteri, akviziteri i naši predstavnici. Ljudi podesni za takve poslove prihvataju se istih, ali nađe se neki nerazborit propovednik koji počinje da im laska kako bi svoje talente trebalo da iskoriste za katedrom umesto u jednostavnom radu kolportera. Na taj način se ovaj posao omalovažava i potcenjuje. Takvima se sugeriše da prihvate propovednički poziv i upravo oni koji su mogli biti poučeni da budu dobri misionari, da posećuju porodice zainteresovanih u njihovim kućama, da se mole s njima i za njih, postaju slabi propovednici i na taj način polje gde je duhovni rad bio toliko neophodan i gde se moglo učiniti mnogo za napredak dela ostaje zanemareno. Uspešan kolporter, isto tako kao i propovednik, treba za svoj rad da dobije odgovarajuću nagradu ukoliko verno i savesno ispunjava svoje dužnosti.

Ako u delu Božjem postoji zadatak koji je značajniji od drugih, to je reprezentacija naših publikacija pred javnošću kako bi se ljudi naveli da pretražuju Sveto pismo. Jevanđeljsko-misionarski rad - upoznavanje porodica s našim publikacijama, pobožni razgovori i molitva s njima i za njih - veoma je dobar metod i predstavlja pogodnu pripremu za pastoralni rad.

Nije svako podoban za taj rad. U obzir dolaze samo oni koji poseduju najbolje talente i sposobnosti, koji će biti u stanju da se planski i s punim razumevanjem prihvate zadatka, izvršavajući ga istrajno i odlučno. Planove za to treba najsavešnije pripremiti i verno sprovesti u delo. Članove u svakom mestu treba najdublje zainteresovati za kolporterski i misionarski rad.

Knjige *Duh proroštva*⁵, a takođe i *Svedočanstva za Crkvu* treba da ima svaka porodica adventista sedmog dana i braću treba podsticati da shvate vrednost ovih knjiga i da ih čitaju. Nije bilo najmudrije što su te knjige davane po tako niskoj ceni, što se u svakoj skupštini nalazi samo po jedan primerak. One treba da se nalaze u biblioteci svake porodice i da se uvek iznova čitaju. Držite ih na takvom mestu gde će biti pristupačne mnogima tako da im se listovi izližu od stalnog čitanja i prelistavanja od strane mnogih iz vašeg susedstva i okoline.

Treba organizovati večernja čitanja na kojima će neko naglas čitati okupljenima u zimsko doba oko tople peći. Veoma se malo interesovanja ispoljava u težnji da ova Bogom dana svetlost dopre do što većeg broja zainteresovanih za istinu. Pouke sadržane u tim knjigama odnose se na porodične dužnosti i mogu se primeniti u gotovo svakom slučaju i u svim okolnostima. Novac se rasipnički troši na čaj, kafu i svakovrsne ukrase i mnogo vremena i truda posvećuje se pripremi spoljnog izgleda, dok je rad na unutrašnjem ukrašavanju srca i karaktera potpuno zanemaren. Bog je omogućio da se u našim publikacijama iznese dragocena svetlost i zato takvu literaturu treba

⁵ Duh proroštva je prvobitni zajednički naslov serije od nekoliko knjiga J.G. Vajt kojima je ona u kasnijem proširenom izdanju dala pojedinačne naslove, kao što su: Patrijarsi i proroci, Proroci i carevi, Želja ili Čežnja vekova, Dela apostola i Velika borba.

da ima i svakodnevno čita svaka porodica. Roditelji, vašoj deci prethodi opasnost da postupaju suprotno svetlosti upućenoj s neba i zato vi oboje treba da kupujete i čitate naše knjige jer će to predstavljati blagoslov i za vas i za vašu decu. Knjige iz serije *Duh proroštva* treba da pozajmljujete svojim susedima, preporučujući im da i oni kupuju takve knjige. Kao misionari za Boga, treba da budete revnosni, delotvorni i energični radnici.

Mnogi postupaju sasvim suprotno svetlosti koju je Bog dao svom narodu zato što ne čitaju knjige koje sadrže svetlost i duhovno znanje u vidu opomena, ukora i upozorenja. Brige ovoga sveta, ljubav prema modi i nedostatak vere odvrćaju pažnju od svetlosti koju nam je Bog tako milostivo dao, dok knjige i časopisi koji sadrže zablude preplavljaju ceo svet. Skepticizam i neverovanje šire se nezadrživo na sve strane. Toliko dragocena svetlost koja dolazi od samog prestola Božjeg skriva se i stavlja „pod sud” (Mat. 5,15). Bog će svoj narod učiniti odgovornim za ovu nemarnost. Pred Njim ćemo morati da odgovaramo za svaki zrak svetlosti koji osvetljava naš put, bilo da smo tu svetlost iskoristili za napredak u duhovnom životu ili smo je odbacili zato što radije idemo za sklonostima svoga srca.

Mi sada imamo velike mogućnosti i olakšice da širimo istinu, ali kao narod ne koristimo pružena preimućstva. U svim skupštinama članovi ne uviđaju i ne shvataju potrebu da svoje talente i sposobnosti upotrebe u spasavanju duša. Ne osećaju se dužnima da se pretplate na naše časopise koji izlaze periodično, uključujući tu i zdravstveni žurnal i da prodaju naše knjige i brošure. U delu su potrebni ljudi spremni da prime pouke i uputstva o tome kako i na koji način mogu najuspešnije da se približe pojedincima i porodicama. U načinu odevanja oni treba da budu čisti i uredni, ali ne i razmetljivi i svojim ponašanjem ne smeju da izazivaju odvratnost. Mnogima u našem narodu u velikoj meri nedostaju učtivost i istinska ugladenost. To posebno treba da neguju oni koji se na bilo koji način bave misionarskim radom.

Naše izdavačke kuće treba da pokažu zapaženi napredak. Članovi mogu značajno da ih potpomognu svojim odlučnim nastojanjem da aktivno učestvuju u širenju naših publikacija. Ali ako se u godini koja je pred nama pokaže nazatno interesovanje kao i do sada, izdavačka delatnost će izgubiti svoj prvorazredni značaj. Ukoliko širenje naših publikacija bude uspešnije, utoliko će veća biti potražnja za knjigama koje istine Svetog pisma čine jasnijima. Nedoslednost, zablude i otpadništvo crkava, kao i festivali, izložbe, lutrije i brojne druge izmišljotine kojima ljudi pokušavaju da izvuku novac za crkvene ciljeve, mnogima postaju odvratni. Mnogi koji se još uvek nalaze u tami zablude teže za svetlošću. Kad bi naši listovi, časopisi i knjige, izražavajući istinu jasnim biblijskim jezikom, bili revnosnije i masovnije šireni, mnogi bi u njima našli upravo ono što im je toliko neophodno. Ali mnogi od naše braće rade tako kao da zainteresovani treba da dođu k njima ili ih za kupovinu publikacija šalju u naše institucije, dok hiljade ljudi i ne znaju da one postoje.

Pripadnike svog naroda Bog poziva da u širenju naše literature učestvuju življe, a ne ovako nemarno, lenjo i ravnodušno. U preporučivanju naših publikacija moramo biti mnogo revnosniji, uveravajući ljude da će - ukoliko ih uzmu - dobiti daleko više nego što one finansijski vrede. Uzdižite duhovnu i moralnu vrednost knjiga koje nudite jer ih u tom pogledu nikad ne možete preceniti.

Duša me boli kad vidim toliku nezainteresovanost kod našeg naroda koji ispoveda tako uzvišenu veru. Pokazano mi je da će se krv duša koje propadaju neopomenute naći na haljinama upravo onih koji se danas osećaju tako neodgovorno, ne čineći ništa da svetlost dopre do takvih koji se još uvek nalaze u tami neznanja. Oni često dolaze u kontakt sa takvima, ali ih nikada ne opominju, nikada ne nađu vremena da se pomole s njima i za njih, niti pak ulažu usrdne napore

da im iznesu istinu. Pokazano mi je da postoji strašna nemarnost u tom pogledu. Propovednici ne čine ni polovinu onoga što bi mogli da duše koje su poverene njihovoj brizi temeljno upoznaju sa svim tačkama istine i dužnosti i zato su članovi tako neaktivni i toliko lišeni duhovnosti. Mučenička smrt i sprave za mučenje danas ne predstavljaju test za proveravanje naroda Božjeg i zato je ljubav mnogih do te mere ohladnела. Kad se pojave nevolje, milost je srazmerna svakom iznenađenju u tako nastalim potrebama. Dužni smo da se usredsredimo upravo na ono u čemu nas Bog proverava.

Hristovi predstavnici

Hristovi predstavnici imaju uzvišen i značajan zadatak, zadatak kojem neki pristupaju suviše olako. Hristos koji služi u svetinji na nebu, u isto vreme preko svojih predstavnika služi takođe i svojoj Crkvi na zemlji. On govori preko svojih izabраних oruđa i preko njih nastavlja svoje delo isto tako kao i u danima svog poniženja kad je vidljivo hodao po Zemlji. Iako je od tada prošlo mnogo vekova, vreme nije izmenilo obećanje koje je On na samom rastanku dao svojim učenicima. „I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka.” Od Hristovog vaznesenja pa do dana današnjeg veroučitelji su - da bi to zaista postali - bili Bogom određivani i od Njega dobijali svoj autoritet. Hristos, kao Istiniti Pastir, nadgleda svoje delo i nastavlja da ga vodi preko svojih potpastira. Otuda položaj onih „koji se trude u Riječi i nauci” dobija svoj pravi značaj. Oni u ime Hristovo i umesto Njega pozivaju ljude i preklinju ih da se pomire s Bogom.

Svoje propovednike narod ne treba da smatra samo javnim govornicima, već Hristovim predstavnicima koji mudrost i silu primaju od Njega kao Poglavara crkve. Omalovažavati i prezirati reči Hristovog predstavnika znači ispoljiti nepoštovanje ne samo prema njemu kao čoveku već i prema Učitelju koji ga šalje. On u svojstvu propovednika govori umesto Hrista i glas Spasiteljev treba da se čuje preko Njegovog predstavnika.

Mnogi naši propovednici čine veliku grešku što se u svojim izlaganjima bave samo dokazivanjem. Ima slušalaca koji rado slušaju teoriju o istini i oduševljavaju se tim; i ukoliko se tada u jednom delu izlaganja istakne Hristos kao Spasitelj sveta, posejano seme može da nikne i donese rod na slavu Bogu. Ali u mnogim izlaganjima na Hristov krst se uopšte i ne ukazuje. Neki možda slušaju poslednju propoved u svom životu, a neki možda nikad više neće imati priliku da im se povezanost istine i njeno praktično delovanje na njihovo srce tako jasno prikaže. I tako se zlatna prilika propušta zauvek. Da je u povezanosti sa teorijom o istini istaknut Hristos i Njegova spasonosna ljubav, ove duše su mogle biti pridobijene da se odluče za Njega.

Duša koje iskreno žele da shvate kako da priđu Hristu ima više nego što mi to pretpostavljamo. Mnogi, posle slušanja popularnih predavanja sa katedre, o načinu na koji mogu da nađu Isusa i Njegov mir - za kojim toliko čeznu - ne znaju ništa više nego što su i pre toga znali. Propovednici koji objavljuju poslednju poruku milosti nikad ne smeju gubiti iz vida da istaknu Hrista kao jedino utočište za grešnike koji se kajaju. Mnogi propovednici misle da pokajanje i veru kao i predanje srca prožetog ljubavlju prema Bogu nije potrebno propovedati, smatrajući da su njihovi slušaoci već dobro upoznati sa Jevanđeljem i da im se stoga mora izneti nešto drugo da bi se privukla njihova pažnja. Ako ih slušaoci pažljivo slušaju, oni to smatraju znakom uspeha. Međutim, ljudi malo znaju o planu spasenja i o tom toliko bitnom predmetu treba im govoriti više nego o bilo čemu drugom.

Duhovne potrebe i očekivanja onih koji se okupe da čuju istinu treba stvarno zadovoljiti,

kao što su to očekivali Kornilije i njegovi prijatelji. „Sad, dakle, svi mi stojimo pred Bogom da čujemo sve što je tebi od Boga zapovijeđeno.”

Teorijsko izlaganje istine bitno je da bi slušaoci shvatili oblik i način učenja i uvideli kako se istina, poput karika u lancu, skladno povezuje u savršenu celinu. Međutim, propoved nikada ne treba završiti, a da se ne istakne Hristos, i to Hristos raspeti kao temelj Jevanđelja, objasni praktična primena iznesenih istina i upečatljivo naglasi činjenica da Hristovo učenje nije Da i Ne, već Da i Amin u Hristu Isusu.

Pošto je teorijski izložio istinu, propovedniku preostaje naporan deo posla. Zainteresovane za istinu ne bi trebalo ostaviti neupućene i u pogledu praktičnih istina koje se odnose na njihov svakodnevni život. Oni se moraju osvedočiti da su grešnici i da im je kao takvima neophodno obraćenje. Treba im na najupečatljiviji način prikazati šta je Hristos govorio, šta je učinio i šta je učio.

Rad propovednika tek započinje kada istina prodre do svesti njegovih slušalaca i otvori njihova srca i um za razumevanje. Hristos je naš Posrednik i On se u ulozi Prvosveštenika pred Ocem stalno zalaže za nas. On je Jovanu u viziji prikazan kao Jagnje koje je zaklano da bi se samim aktom prolivanja Njegove krvi grešniku omogućio oprostaj. Kad se pred grešnika iznese Božji zakon koji otkriva svu dubinu njegovih greha, onda mu treba ukazati na „Jagnje Božje koje uze na se grijeh svijeta.” Treba ga isto tako poučiti da se iskreno pokaje pred Bogom i da veruje u Hrista Isusa Gospoda našega. Tako će rad Hristovog predstavnika biti usklađen sa delom koje sam Hristos obavlja u nebeskoj svetinji.

Propovednici bi u nastojanju da dopru do srca svojih slušalaca bili znatno uspešniji kad bi se više zadržavali na praktičnoj pobožnosti. U naporima da istinu prenesu u nove oblasti, njihov rad se često svodi na samo teorijsko izlaganje. Slušaoci su neučvršćeni. Oni uviđaju silu istine i žarko žele da imaju siguran temelj. I kad se u njima probude takva osećanja, onda je pre svega drugog bitno naglasiti da Hristovu religiju treba prihvatiti srcem i savešću; međutim, propoved se često završava, a da se za slušaoce ne učini upravo ono što je za njihovu odluku toliko bitno. Napori ovakvih propovednika veoma su slični Kajinovom prinosu, prinosu koji je za Boga potpuno neprihvatljiv zato što mu nedostaje krv zaklane žrtve. Kajin je bio u pravu što je prineo žrtvu, ali je izostavio upravo ono što žrtvi daje vrednost i smisao, a to je krv ispaštanja i iskupljenja.

Razlog što se mnogi u svojim izlaganjima toliko zadržavaju na teoriji, a tako malo na praktičnoj pobožnosti upravo je u tome što im Hristos nije u srcu i to je veoma žalosno. Oni ne održavaju živu vezu sa Bogom. Mnoge duše se odlučuju za istinu samo na osnovu jakih dokaza, dok u stvari nisu obraćene. Da je istina takvima, pored teorijskih izlaganja, bila prikazana i praktično, oni bi njenu lepotu i skladnost prihvatili iz ljubavi prema njenom Začetniku i bili bi posvećeni poslušnošću svim njenim zahtevima. Rad propovednika nije završen sve dok svoje slušaoce ne osvedoči u neodložnost potrebe da svoj karakter usklade sa načelima čiste istine koju su primili.

Formalne religije treba da se bojimo jer u njoj nema Spasitelja. Svoja izlaganja Hristos je iznosio jasno, određeno, prodorno i praktično. I Njegovi predstavnici treba da se u svakom svom izlaganju drže Njegovog primera. Budući u svemu jedno sa svojim nebeskim Ocem, Hristos je rado i u svemu izvršavao sve što bi Otac od Njega zatražio. Kao takav, On nam je u svemu savršeni Uzor. U Njemu se otkrio sam Jehova. Božanstvo je zaodeno ljudskom prirodom i čovek je prihvaćen u zagrljaj beskrajne ljubavi. Kad bi propovednici u poniznosti seli kod Hristovih nogu, ubrzo bi stekli pravu predstavu o Božjem karakteru i tada bi bili u stanju da

pravilno poučavaju i druge. Neki se prihvataju propovedničkog poziva iako nemaju istinske ljubavi ni prema Bogu ni prema bližnjima. Sebičnost i samoljublje glavna su obeležja takvih; i dok ovi neposvećeni i neverni stražari služe samo sebi umesto da napasaju stado i obavljaju svoje pastirske dužnosti, narod propada u nedostatku pravilnog poučavanja.

U svakoj propovedi slušaoc treba najusrdnije pozivati da raskinu sa svojim gresima i priđu Hristu. Treba neustrašivo osuđivati grehe i popuštanja u onome što je danas popularno u svetu, naglašavajući potrebu praktične pobožnosti u svakodnevnom životu. Propovednik treba da bude duboko iskren prema samom sebi, govoreći iz dubine duše i jedva zadržavajući suze zbog zabrinutosti za duše ljudi i žena za koje je Hristos umro. O našem Učitelju psalmista kaže: „Jer revnost za kuću Tvoju izjeda me.” Istu takvu usrdnost treba da ispoljavaju i Njegovi predstavnici.

Za iskupljenje čoveka podnesena je neprocenjiva žrtva, ali za sve one koji ne prihvate ponuđeno spasenje ta žrtva ostaće uzaludna. Koliko je, stoga, značajno da onaj koji iznosi istinu čini to sa osećanjem najveće odgovornosti! Kakvu bi nežnost, saosećanje i učtivost on morao da ispolji u postupanju sa dušama zainteresovanih za istinu kad je Iskupitelj sveta pokazao da ih tako visoko ceni! Hristos postavlja pitanje: „Ko je, dakle, taj vjerni i mudri sluga koga postavi Gospodar njegov nad svojim domaćima da im daje hranu na vrijeme?” Ko je takav sluga?, pita Hristos, a svaki propovednik Jevanđelja treba da u srcu ovo pitanje postavi upravo sebi. Imajući na umu ozbiljnost istina koje su mu poverene i živu predstavu o vernom i mudrom pristavu ovde pomenutom, on bi morao da bude ganut do najdubljih dubina svoje duše.

Svakome je dat njegov posao i niko neće imati izgovora da je bio izuzet. Uloga svakog pojedinca srazmerna je njegovim mogućnostima i na onome koji iznosi istinu je odgovornost da pažljivo i uz molitvu prepozna sposobnosti svih koji prihvate istinu i zatim da ih korak po korak upućuje da shvate teret odgovornosti koje je Bog u svom delu upravo njima namenio. Treba im više puta naglašavati da niko neće moći da se odupre iskušenjima niti da odgovori nameri Božjoj i da živi hrišćanskim životom ako se ne prihvati svog životnog zadatka, bio on mali ili veliki, izvršavajući ga verno i savesno. Svi su, pored toga što redovno pohađaju bogoslužjenje i slušaju izlaganje Božje Reči, dužni i da nešto učine. Svi su dužni da istinu koju su upoznali praktično ispovedaju, primenjujući njena načela u svom svakodnevnom životu. U radu za Hrista svi treba da učestvuju neprekidno, i to ne iz sebičnih pobuda, nego imajući pred očima jedino slavu Onoga koji je bio spreman na svaku žrtvu da bi ih spasao od večne propasti.

Onima koji prihvate istinu propovednici treba živo da utisnu u dušu svest o stalnoj potrebi Hristovog prisustva u njihovom domu, o neprekidnoj zavisnosti o Njegovoj milosti i mudrosti da bi pravilno vodili i kontrolisali svoju decu. Ljubaznost i učtivost propovednika treba da se ogleda i u njegovom ophođenju s decom. On uvek treba da ima na umu da su deca mlađi članovi Gospodnje porodice. Deca i mladi mogu biti veoma bliski i dragi Učitelju i ako se pravilno upute i disciplinuju, služiće Mu verno još u svojoj mladosti. Hristu zadaje bol svaka gruba, oštra i nepromišljena reč upućena deci. Njihova prava se ne poštuju uvek i sa njima se često postupa kao da nemaju svoju individualnost koja treba da se razvija pravilno i neometano kako namera Božja u njihovom životu ne bi ostala neostvarena.

Timotije je od svog detinjstva bio upoznat sa učenjem Svetih spisa i to znanje sačuvalo ga je od negativnih uticaja kojima je bio okružen i od iskušenja da uživanje i popuštanje sebičnim zadovoljstvima stavi ispred dužnosti. Takva zaštita je neophodna svoj našoj deci i dužnost je roditelja i Hristovih predstavnika da decu pravilno upoznaju sa učenjem Reči Božje.

Da bi zaslužio pohvale i odobravanje od strane svoga Učitelja, propovednik se mora najusrdnije zalagati da pokaže „svakog čovjeka savršenim u Hristu Isusu.” Svojim načinom rada

on ne sme ostavljati utisak da mu je skoro svejedno da li oni za koje se zalaže prihvataju istinu ili ne i da li su zaista pobožni ili se samo prikazuju takvima, već, naprotiv, u svojoj vernosti i samopožrtvovanju treba da bude tako dosledan da se grešnik zaista osvedoči da su u pitanju njegovi večni interesi i da mu je duša u opasnosti ukoliko ne odgovori na tako usrdno zalaganje za njegovo spasenje. U životu onih koji su iz mraka zablude dozvani u svetlost istine treba da dođe do velikih promena i ako im se neophodnost potpune reforme čestim naglašavanjem ne utisne u svest, oni će biti slični čoveku koji je, pogledavši u ogledalo u zakon Božji, uočio nedostatke u svom moralnom karakteru, ali otišavši „zaboravi kakav bješe.” Osećanje duhovne odgovornosti vernik mora uvek imati na umu i stalno podsticati ili će se vratiti u stanje bezbrižne neosetljivosti i postati još gori nego što je bio.

Zadatak Hristovih predstavnika daleko je veći i odgovorniji nego što mnogi zamišljaju. Oni svojim učinkom ne treba da budu zadovoljni sve dok, uz Božju pomoć i Njegov blagoslov, svojim usrdnim zalaganjem ne uspeju da one koji su povereni njihovoj brizi učine pravim hrišćanima, uvek svesnima svojih odgovornosti i spremnima da se prihvate uloge koja im je u životu namenjena. Pravilnim zalaganjem i odgovarajućim poukama biće na rad u delu Božjem pokrenuti ljudi i žene snažnog karaktera i tako čvrstog osvedočenja da ih nikakve sebične pobude neće sprečiti u njihovom radu, oslabiti njihovu veru niti ih odvratiti sa puta dužnosti. Ako je propovednik pravilno poučavao one koji su povereni njegovoj brizi, onda u delu neće biti zamršenih nejasnoća kad on bude bio pozvan u drugo polje rada jer je sve sigurno i pravilno stavljeno na svoje pravo mesto. Ako oni koji prihvate istinu nisu potpuno obraćeni i ako u njihovom životu i karakteru ne dolazi do korenite promene, to znači da srcem i dušom nisu čvrsto vezani za Večnu stenu i kad sa prestankom propovednikovih napora popusti i zanos novosti, primljeni utisci brzo iščezavaju, istina nema više silu da ih očarava i oni - iako formalno ispovedaju istinu - nisu ni svetiji ni bolji nego što su bili pre nego što su je upoznali.

Iznenaduje me što - i pored tako očevidnih dokaza o tome šta bi čovek mogao biti i šta bi mogao postići - nismo pokrenuti na revnosnije nadmetanje u dobrim delima. Ne mogu svi da zauzimaju neke istaknute položaje u životu, ali ipak svako može da bude koristan i da, izvršavajući savesno i istrajno dužnosti koje su mu poverene, učini daleko više dobra nego što može i da zamisli. Oni koji prihvate istinu treba da usrdno teže za što boljim razumevanjem Svetih spisa i iskustvenom spoznajom o životu svoga Spasitelja. Snage uma i pamćenje razvijaju se i oplemenjuju stalnim uvežbavanjem. Svaka neaktivnost i lenjost uma je greh, a duhovna otupelost je smrt.

O, kad bih mogla naći reči kojima bih na svoje saradnike u službi Jevandelja ostavila tako dubok utisak kakav želim! Braćo moja, vi se propovedanjem i proučavanjem reči života bavite kao svojim svakodnevnim zanimanjem; svojim radom vi utičete na um svojih slušalaca koji bi pravilnim usmeravanjem mogli da se razviju do najuzvišenijeg stepena u duhovnom razvoju. Međutim, u svojim izlaganjima vi suviše ističete sebe. Uzdizanje Hrista raspetog na krstu Golgote, Hrista koji se ponovo vazneo na nebo, Hrista koji uskoro ponovo dolazi, to treba tako da smekša, ispuni radošću i obuzme dušu propovednika da on te istine iznosi u ljubavi i najdubljoj usrdnosti. Tada se propovednik kao ličnost gubi iz vida, a uzdiže i veliča samo Hristos. Slušaoci su toliko ganuti predmetima na koje je govornik usmerio svu pažnju da s najvećim oduševljenjem govore samo o tome i ne dolaze u opasnost da uzdižu govornika koji je samo oruđe. Međutim, ako slušaoci, uzdižući propovednika, malo pažnje posvećuju iznesenim istinama, onda on treba da zna da istina nije posvetila ni njegovu sopstvenu dušu. On ne propoveda na takav način da njegovi slušaoci slave Isusa i veličaju Njegovu ljubav.

Hristos kaže: „Tako da se svijetli vaše vidjelo pred ljudima, da oni videći vaša dobra djela slave Oca vašega koji je na nebesima.” Neka svetlost vaših svetiljki blista tako da se slava za to pripisuje Bogu, a ne vama. Ako se pohvale i priznanja upućuju vama, onda treba da zadržite i da budete postidjeni jer je time veliki cilj osujećen; nije uzdignut Bog, već čovek koji je samo sluga. „Tako da se svijetli vaše vidjelo,” kaže Hristos. Propovednici Hristovi, pazite dobro kako svetle vaše svetiljke. Ako one svojim zracima usmeravaju na put ka nebu, otkrivajući uzvišenost i savršenstvo Hristovog karaktera, onda svetle kako treba. Ali ako je to svetlo okrenuto prema vama, ako ističući sebe navodite ljude da vam se dive i da vas uzdižu, onda bi bilo bolje da se potpuno povučete jer vaše svetiljke svetle na pogrešan način.

Propovednici Hristovi, svoju povezanost sa Bogom možete održavati samo budnim straženjem i molitvom. Neka vaše reči uvek budu solju začinjene, a vaše ponašanje obeleženo hrišćanskom učtivošću i vrlinama koje čoveka oplemenjuju i istinski uzdižu. Ako mir Božji vlada u vašem srcu, Njegova će vas sila ne samo duhovno ojačati, nego će i omekšati vaše srce i vi ćete biti dosledni Hristovi predstavnici. Oni koji tvrde da veruju u istinu otpadaju se od Boga. Hristos uskoro dolazi, a oni su nespremni. Propovednici naročito treba da se uzdignu na viši nivo pobožnosti; njihova vera treba da bude čvršća, a svakodnevno hrišćansko iskustvo daleko življe i podsticajnije, a ne da deluju tako negativno kao i oni koji veru ispovedaju samo na rečima. Pred vas se u Reči Božjoj postavlja uzvišen cilj. Jeste li spremni da se u postu i molitvi svim silama borite za usavršavanje i doslednost hrišćanskog karaktera? Vi treba da poravnite stazu svojim nogama, da ni oni što još hramlju ne zastrane s puta. Prisna povezanost s Bogom doneće vam u vašem radu onu životvornu snagu koja budi savest, osvedočava grešnika o njegovoj krivici i navodi ga da uzvikne: „Šta mi treba činiti da se spasem?”

Pred samo svoje vaznesenje na nebo Hristos je svojim učenicima dao nalog: „Idite, dakle, i naučite sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeći ih da sve drže što sam vam zapovijedio; i, evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka.” U svojoj molitvi za njih On takođe naglašava: „Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji zbog njihovih riječi povjeruju u Mene.” Ovaj nalog odnosi se i na sve one koji u Njegovu Reč poveruju preko Njegovih učenika. I svi oni koji su Bogom pozvani da budu Hristovi predstavnici treba da se praktičnoj pobožnosti uče iz pouka datih u Njegovoj Reči i da ih kao takve prenose svojim slušaocima.

Hristos je pred svojim učenicima otvorao Svete spise, počinjući od Mojsija i proroka, i upućivao ih u sve što se odnosilo na Njega, a objašnjavao im je takođe i proročanstva. I apostoli su svoja izlaganja obično započinjali od Adamovih dana, vodili svoje slušaoce kroz proročanstva i istoriju i završavali sa Hristom i Njegovim raspećem, pozivajući grešnike da se pokaju, da odbace svoje grehe i da se vrate Bogu. Ugledajući se na njihov primer, Hristovi predstavnici i danas treba da u svakom svom izlaganju uzdižu i veličaju Hrista kao Najuzvišenijeg i kao Onoga koji je za njih sve u svemu.

Formalizam sve više uzima maha ne samo u takozvanim crkvama, već se u zabrinjavajućem obimu širi i među onima koji tvrde da drže zapovesti Božje i očekuju skoru pojavu Hrista na oblacima nebeskim. Ne budimo skučeni u svojim pogledima niti pak ograničavajmo svoje mogućnosti da činimo dobro. Ipak, dok nastojimo da svoj uticaj i svoju delatnost proširimo u skladu sa mogućnostima za koje nam Bog u svom providenju otvara put, moramo se mnogo ozbiljnije čuvati idolopoklonstva ovog sveta. Dok činimo sve što je u našoj moći da svoju korisnost uvećamo, moramo sa istom usrdnošću od Boga tražiti mudrost da bismo se u svim granama dela rukovodili Njegovim nalogom, a ne gledištima ovog sveta. Mi ne treba da se povodimo za običajima ovog sveta, ali nipošto ne propustimo mogućnosti koje nam Bog stavlja

na dohvat da narodu iznesemo istinu.

Kad bismo kao narod nastojali da naša dela odgovaraju veri koju ispovedamo, postigli bismo daleko više nego što je to sada slučaj. Kad budemo imali ljude tako posvećene i odane kao što je bio Ilija i veru kakvu je on imao, videćemo da će nam se Bog otkriti kao što se otkriva svetim ljudima u staro vreme. Kad budemo imali ljude koji će se, svesni svojih nedostataka, u najusrdnijoj veri i molitvi boriti sa Bogom kao Jakov, videćemo iste rezultate. Sila će doći od Boga kao odgovor na molitvu vere. U svetu ima tako malo vere. Veoma je malo onih koji žive blizu Boga. I kako možemo očekivati da nam se Bog otkrije u većoj sili kad se Njegova Reč toliko zanemaruje i kad srca nisu posvećena istinom? Ljudi koji sami nisu ni upola obraćeni, koji su samouvereni i potpuno zadovoljni svojim stanjem propovedaju istinu drugima. Ali Bog ne može da saraduje s takvima jer nisu sveti u srcu i životu. Oni ne „hode u smjernosti s Bogom svojim.” Moramo imati obraćene propovednike i onda ćemo videti kako svetlost i sila Božja prate sve njihove napore.

Stražari koji su u staro vreme bili raspoređeni na zidovima Jerusalima i drugih gradova zauzimali su najodgovornije položaje. Od njihove vernosti zavisila je sigurnost svih koji su živeli u oblasti tih gradova. Kad bi zapretila opasnost, oni nisu smeli da ćute ni danju ni noću. Svaki nekoliko trenutaka morali su dozivati jedan drugoga da bi se uverili da li su svi budni i da se nekom od njih nije desila neka nesreća. Stražari su bili postavljeni na istaknutim osmatračnicama sa kojih su oni mogli dobro da vide sve važne položaje koje je trebalo čuvati i sa tih osmatračnica odzvanjao je poklič upozorenja ili pak neke dobre vesti. Taj poklič je budno prenošen od jednog stražara do drugog i svaki je ponavljao reči koje je čuo, sve dok vest nije obišla oko celog grada.

Ovi stražari predstavljaju propovednike od čije vernosti zavisi spasenje duša. Ovi pristavi Božjih tajni treba da stoje budno kao stražari na zidovima Siona i kad vide da dolazi mač, oni treba jasnim glasom trube da upozore na dolazeću opasnost. Ako oni spavaju na svom stražarskom mestu i ako su njihova duhovna čula toliko otupela da uopšte ne vide i ne shvataju opasnost dok narod neobavešten gine i propada, krv tako izginulih Bog će tražiti iz ruku stražara. „I tebe sine čovječiji, tebe postavih stražarem domu Izrailjevu; slušaj, dakle, riječ iz usta mojih i opominji ih od mene.” Stražari treba da žive veoma blizu Boga da bi čuli Njegovu Reč i stalno bili pod uticajem Njegovog Duha kako narod ne bi uzalud gledao u njih.

„Kad rečem bezbožniku: bezbožniče, poginućeš; a ti ne progovoriš i ne opomeneš bezbožnika da se vrati sa svog zlog puta; taj će bezbožnik poginuti za svoje bezakonje; ali ću krv njegovu tražiti iz tvoje ruke. Ako li ti opomeneš bezbožnika da se vrati sa svoga puta, a on se ne vrati, on će poginuti za svoje bezakonje, a ti ćeš sačuvati dušu svoju.” Hristov predstavnik se mora čuvati da zbog svog neverstva ne izgubi i sopstvenu dušu i duše onih koji ga slušaju.

Pokazani su mi pripadnici Crkve u raznim oblastima koji tvrde da drže Božji zakon i očekuju drugi Hristov dolazak, dok među njima u uznemiravajućoj meri preovlađuje ravnodušnost, oholost, ljubav prema svetu i hladni formalizam. Po nedostatku pobožnosti oni su veoma slični starozavetnom Izrailju. Mnogi od njih se prave veoma pobožnima, dok uopšte nisu u stanju da vladaju sobom. Oni nemoćno popuštaju apetitu i strastima i najviše ističu svoje „ja.” Mnogi su samovoljni, diktatorski nastrojeni, vlastoljubivi, razmetljivo hvalisavi, oholi i neposvećeni. Neki od njih su čak i propovednici koji bi po svojoj dužnosti trebalo da se bave samo širenjem svetih istina. Njihov svećnjak, ukoliko se ne pokaju, biće uklonjen sa svoga mesta. Prokletstvo koje je Hristos izrekao nad nerodnom smokvom predstavlja najrečitiju propoved za sve takve formaliste i hvalisave licemere koji se pred svetom razmeću samo lišćem, dok su potpuno lišeni ploda. Kakvog li ukora za one koji imaju obličje pobožnosti, ali se svojim

nehrišćanskim životom u potpunosti odriču njene sile! Onaj koji uvek tako milostivo i saosećajno postupa i sa najvećim grešnicima, koji nikad ne odbacuje s prezirom istinsku poniznost i kajanje, ma kolika da je bila krivica prestupnika, najoštrije osuđuje one koji se grade veoma pobožni, ali svoju veru poriču delima.

Način govora

Neki od naših najtalentovanijih propovednika nanose sebi veliku štetu svojim pogrešnim načinom govora. Dok svoje slušaocce poučavaju njihovoj dužnosti da se pokoravaju moralnom Božjem zakonu, oni sami ne bi smeli da prestupaju Njegove zakone u pogledu zdravlja i života. Propovednici za govornicom treba da stoje potpuno uspravljani, da govore lagano, odlučno i razgovetno, udišući vazduh punim plućima kod svake rečenice i izgovarajući reči uvek uz pomoć trbušnih mišića. Pridržavajući se ovih jednostavnih pravila i pažljivo poštujući zakone zdravlja i u svemu drugom, oni mogu da sačuvaju svoj život i da budu korisni znatno duže nego ljudi bilo kog zanimanja.

Pravilnim školovanjem glasa grudni koš se proširuje i govornik će retko kad da promukne, čak i ako stalno govori. Umesto da se govornici tako razorno iscrpljuju, naši propovednici mogu, uz neophodnu pažnju, izbeći svaku sklonost takvom iscrpljivanju. Želim da svojoj braći u propovedništvu kažem: Ako se ne naučite da i u načinu govora poštuju prirodne zakone, žrtvovaćete svoj život i mnogi će vas oplakivati kao „mučenike istine radi,” dok je zapravo činjenica da ste, popuštajući pogrešnim navikama, učinili nepravdu i sebi i istini koju zastupate i na taj način i Bogu i svetu zakinuli službu koju ste još mogli da obavljate. Bogu bi bilo drago da još živite, ali vi postepeno sami sebe uništavate.

Način na koji se istina izlaže često presudno utiče na to da li će ona biti prihvaćena ili pak odbačena. Neka se svi koji sarađuju u velikom delu reforme revnosno trude da kao uspešni radnici budu što plodniji u dobrim delima i da svojim nedostacima ne umanjuju snagu istine.

Propovednici i učitelji moraju disciplinovano i istrajno stvarati navike da govore jasno i razgovetno, naglašavajući pravilno svaku reč. Oni koji govore prebrzo, gutajući ili spajajući reči i podižu ton glasa do neprirodne visine, ubrzo promuknu i izgovorene reči gube polovinu snage koju bi imale da su izgovorene lagano, razgovetno i ne tako glasno. Videći da čini nasilje nad samim sobom, slušaoci počinju da sažaljevaju govornika i strahuju da bi u svakom trenutku mogao da se sruši. Padanje u zanos, veštačko uzbuđenje i gestikulisanje nisu nikakav dokaz odanosti i revnovanja za Boga. „Jer tjelesno obučavanje,” kaže apostol, „za malo je korisno.”

Spasitelj sveta želi da Njegovi predstavnici stvarno predstavljaju Njega i ukoliko je čovek prisnije povezan s Bogom, utoliko će besprekorniji biti njegov način obraćanja ljudima, njegovo ponašanje, njegov stav i pokreti. Grubo i nedolično ponašanje nikad se nije moglo videti kod Hrista koji u svemu predstavlja naš savršeni Uzor. On je bio predstavnik neba i Njegovi sledbenici treba da budu slični Njemu.

Neki smatraju da će ih Gospod posredstvom Svetog Duha osposobiti da govore onako kako On želi; međutim, Gospod ne namerava da radi ono što je stavio u zadatak čoveku. On nam je dao umne sposobnosti i mogućnosti da stvaramo najbolje navike u svakom pogledu, pa i u svojim manirima. I kada u najboljem korišćenju preimućstava i mogućnosti koje nam se pružaju učinimo sve što je u našoj moći, onda uz usrdnu molitvu možemo očekivati da Bog svojim Duhom učini za nas ono što sami nismo u stanju da učinimo i uvek ćemo snagu i efikasnost naći u našem

Spasitelju.

Osposobljavanje za propovednički poziv

Mladim ljudima se često nanosi velika šteta što im se dozvoljava pristup za propovedaonicu kad Svete spise još ne poznaju dovoljno da bi našu veru mogli da obrazlože na razumljiv način. Neki od njih su potpuno neupućeni u Svete spise, a neosposobljeni su i nespremni i u svemu drugom. Oni čak nisu u stanju ni da čitaju kako treba; zamuckujući, pogrešno izgovarajući i gutajući reči, oni zloupotrebljavaju i ruže Reč Božju. Takvima koji nisu osposobljeni da istinu izlažu na pravilan način treba jasno staviti do znanja da oni treba da budu učenici, a ne učitelji. Pohađanje našeg koledža za mlade koji žele da se okvalifikuju za propovednički poziv predstavlja veliku blagodat; ali da bi se osposobili za dobre govornike, potrebna su im i druga preimućstva. Treba angažovati učitelja koji će mlade praktično upućivati kako da u govoru ne preopterećuju govorne organe. Manirima takođe treba pokloniti pažnju.

Neki od mladih početnika ne uspeavaju u svom nastojanju da druge poučavaju istini zato što sami nisu naučeni. Oni koji još uvek nisu u stanju da pravilno čitaju treba to da nauče; da bi uspešno poučavali druge, oni za to treba da se pripreme pre nego što pokušavaju da izađu pred javnost. Učitelji u našim školama obavezni su da sami marljivo uče da bi uspešno mogli da poučavaju druge. Ti učitelji se ne primaju u službu dok ne prođu kroz strogo proveravanje i dok njihove sposobnosti da uče druge ne utvrde oni koji su za to merodavni. Sličnu opreznost treba primenjivati i u proveravanju budućih propovednika; one koji se prihvataju svetog zadatka da biblijsku istinu prenose drugima treba veoma brižljivo da preispitaju verni i iskusni ljudi.

Za takve se, i kad steknu izvesno iskustvo, još uvek nešto mora učiniti. Treba ih u najusrdnijoj molitvi predstaviti Gospodu da svojim Svetim Duhom pokaže da ih On priznaje kao prihvatljive za tu dužnost. Apostol kaže: „Ruke odmah ne polaži ni na koga.” U danima apostola propovednici Božji se, u izboru i primanju ljudi za ovu svetu službu, nisu usuđivali da se oslone samo na svoj sud. One koji su po njihovom mišljenju bili prihvatljivi oni su izdvojili od ostalih, a zatim su ih u molitvi izveli pred Gospoda da bi se pokazalo da li ih On prihvata kao svoje predstavnike. I ono što se danas traži nije ništa manje od ovoga.

U mnogim mestima susrećemo ljude koji su ishitreno postavljeni na odgovorne položaje kao starešine skupština iako im nedostaju kvalifikacije za takav položaj. Oni nisu primerni u vladanju nad samim sobom i njihov uticaj nije dobar. Takve skupštine stalno imaju teškoće i probleme izazvane karakternim nedostacima njihovih vođa. Ruke su suviše brzo bile položene na takve ljude.

Propovednici treba da budu ljudi koji uživaju dobar glas, ljudi sposobni da probuđena interesovanja razborito održavaju. Naročito su nam potrebni odgovarajući ljudi koji će donositi čast, a ne sramotu Crkvi i delu koje predstavljaju. Posebnim proveravanjem treba utvrditi da li oni razumno shvataju istinu za naše vreme - da bi u svojim izlaganjima, bilo da govore o proročanstvima ili praktičnim poukama, delovali povezano i ubedljivo. Ako nisu u stanju da biblijske predmete izlože jasno i razumljivo, onda još uvek treba da budu slušaoci i učenici. Oni moraju revnosno i uz najusrdniju molitvu proučavati Svete spise i dobro se upoznati s njima da bi to znanje kao učitelji mogli da prenose i na druge. Sve ovo treba razmotriti veoma brižljivo i uz molitvu da ne bi ljude pre nagljeno primili u rad.

Plan koji je Crkva usvojila, da starešina Smit održava Biblijske seminare u raznim država-

ma, Bog odobrava. Zahvaljujući tim seminarima ostvareni su veoma dobri rezultati, ali tom radu, iako se pokazao veoma korisnim za naše mlade propovednike i za delo Božje uopšte, ne posvećuje se neophodno vreme. Plodovi uloženi napora nikad neće biti u potpunosti shvaćeni u ovom životu, ali će se videti u večnosti.

Propovednici jevanđelja

Brate A, pokazano mi je da nisi spreman za uspešno delovanje u službi propovednika. Tvoji naponi su za izvesno vreme bili praćeni uspehom, ali umesto da te to inspiriše većom usrdnošću i revnovanjem, desilo se sasvim suprotno. Svest o dobroti i ljubavi Božjoj trebalo je da te podstiče da i dalje radiš u poniznosti i da se ne oslanjaš na sebe. Medutim, ti si naročito posle svog rukopoloženja počeo da se kao profesionalni propovednik osećaš u potpunosti doraslim svome pozivu, sposobnim da istinu propovedaš i u velikim gradovima i postao si nemaran, ne osećajući teret zabrinutosti za duše, tako da tvoj rad od tada donosi sve manje koristi delu Božjem. Obilujući fizičkom snagom, ti ne shvataš da si za korišćenje iste odgovoran pred Bogom isto tako kao i bogataš za upotrebu svoga novca. Ne voliš da radiš svojim rukama, dok baš tvoja konstitucija traži ozbiljnije fizičke napore da bi održavao telesno zdravlje, a time jačao i svoje umne i duhovne snage. Što se zdravlja tiče, fizički naponi bi bili najveća blagodät za sve naše propovednike i kad god im to obaveze u njihovom pozivu dopuštaju, oni fizički rad u cilju izdržavanja porodice treba da smatraju svojom dužnošću.

Brate A, ti znatan deo svog vremena besposličarski provodiš u spavanju, što za tvoje zdravlje ne samo da nije korisno, već, naprotiv, deluje štetno. Zapisi o tim dragocenim časovima koje bezbrižno propuštaš, ne čineći dobro ni sebi ni drugima, svedoče protiv tebe u nebeskim knjigama. Videla sam tvoje ime pod naslovom: „Lenjive sluge.” Tvoja dela neće moći da izdrže ispitivanje suda. Toliko dragocenog vremena provodiš u spavanju da su sve tvoje sposobnosti kao paralizovane. Zdravlje, koje predstavlja pravi dobitak i to dobitak sa kamatom, možemo sačuvati samo ispravnim životnim navikama. Ali taj kapital, dragoceniji od bilo kakvog depozita uloženog u nekoj banci, možemo nerazumno žrtvovati neumerenosti u jelu i piću ili pak dopuštajući da nam životni organi prosto zarđaju zbog neaktivnosti. Sklonost lenjosti i popuštanju telesnim željama moramo odlučno odbaciti i konačno pobediti.

Neumerenost u jelu, prekomerno uzimanje hrane i nedovoljno fizičko kretanje, glavni su razlozi što se mnogi naši propovednici žale na bolest. Oni ne shvataju da takav način života dovodi u opasnost i najjaču telesnu građu. Oni koji su po svojoj prirodi skloni neaktivnosti, kao i ti, treba da u uzimanju hrane budu što umereniji i da ne izbegavaju fizičke napore. Mnogi od naših propovednika svojim zubima kopaju sebi grob. Zbog stalne preopterećenosti organa za varenje i probavu pati ceo organizam, a najveće opterećenje pada na mozak. Za svaki prekršaj zakona zdravlja i života prestupnik mora da plati sopstvenim bićem.

Kad nije bio zauzet svojim redovnim aktivnostima u propovedanju Jevanđelja, apostol Pavle je radio svoj zanat kao izrađivač šatora. To je morao da radi zato što se opredelio za nepopularnu istinu. Pre nego što je prihvatio hrišćanstvo on se nalazio na visokom položaju i nije morao da se izdržava sopstvenim radom. Kod Jevreja je svaki mladić, bez obzira kakav ga je poziv očekivao u životu, po običaju učio neki zanat, da bi u slučaju izmenjenih okolnosti ili neke nepredviđene nevolje u životu mogao da se izdržava sopstvenim radom. U skladu sa ovim običajem i Pavle je izučio zanat i kada je sve što je imao potrošio u potpomaganju dela Hristovog,

on je pribegao svom zanatu da bi zaradio sredstva za sopstveno izdržavanje.

Nijedan od učenika u svom radu za Hrista nije bio revnosniji, energičniji i samopožrtvovaniji od Pavla. On je bio jedan od najvećih učitelja sveta. Na svojim misionarskim putovanjima krstario je morem i kopnom tako da je veći deo tada poznatog sveta iz njegovih usta čuo istinu o Hristovom krstu. Srce mu je gorelo žarkom željom da ljude koji propadaju upozna sa istinom o Spasiteljevoj ljubavi. Svom snagom svoje duše bio je vezan za delo Jevanđelja i s dubokim bolom se odvajao od tog dela da bi manuelnim naporima zarađivao nasušni hleb i najosnovnije telesne potrebe, ali se ipak prihvatio napornog rada u svom zanatu da ne bi bio na teretu tek osnovanim crkvama koje su bile pritisnute siromaštvom. Iako je bio osnivač mnogih crkava, nije pristao da ga one izdržavaju, plašeći se da njegova korisnost i uspeh u svojstvu propovednika ne budu osujećeni sumnjom u iskrenost njegovih pobuda. Želeo je da neprijateljima oduzme svaku mogućnost da ga sumnjičenjem prikažu onakvim kakav nije i da na taj način oslabe silu njegove poruke.

Svoju braću u Korintu Pavle poziva da shvate činjenicu da on kao radnik u Jevanđelju ima puno pravo da „od jevanđelja i živi,” a ne da se sam izdržava; ali on se tog prava dobrovoljno odrekao, strahujući da bi takvim primanjem naškodio svom delu i oslabio svoju korisnost. Iako slabog zdravlja, on je u toku dana radio na delu Hristovom, a zatim bi veliki deo noći, a često i svu noć, provodio u napornom fizičkom radu da bi podmirio svakodnevne potrebe i za sebe lično, a i za druge. Apostol je takođe želeo da pruži dobar primer svojoj braći i da istakne dostojanstvo i korisnost marljivog rada. Dok se žale na patnje i lišavanje kojem su izloženi u delu Hristovom, naši propovednici treba da se u mašti prenesu u Pavlovu radionicu, imajući na umu činjenicu da ovaj izabranik Božji, izrađujući šatorsko platno, zarađuje nasušni hleb koji je već pravedno zaradio svojim naporima kao apostol Isusa Hrista. Na poziv dužnosti, ovaj veliki apostol je ostavljao radionicu da bi se suprotstavio najžešćim protivnicima i zaustavio ih u njihovom gordom hvalisanju, posle čega se ponovo vraćao svom skromnom zanatu. Njegova pobožnost i marljivost u radu predstavljaju veliki ukor za nemarnost i lenjost nekih između naših propovednika. Kad god im se ukaže prilika da nekim korisnim radom doprinesu sopstvenom izdržavanju, treba da to prihvate sa radošću.

Božja namera nikada nije bila da čovek provodi život u besposličanju. Bog je Adamu još dok je bio u Edemskom vrtu pružio mogućnosti za korisno zanimanje. Iako trku ne dobija uvek najbrži niti bitku najjači, ipak je činjenica da onaj ko svoj posao radi lenjo i nemarno ostaje siromah. Oni koji su marljivi u svom poslu možda neće uvek biti nagrađeni uspehom, ali dremljivost i lenjost uvek nanose žalost Duhu Božjem i uništavaju pravu pobožnost. Voda u ustajaloj bari postaje odvratna, dok čisti brzak tekuće vode svojim žuborećim tokom donosi zdravlje i radost kuda god prođe. Čovek koji je istrajan u marljivom radu svuda donosi blagoslov. Aktiviranje svih čovekovih i fizičkih i umnih sila neophodno je u cilju njegovog potpunog i srazmernog razvoja.

Mladi propovednici treba da nastoje da uvek i na svakom mestu budu korisni. Kad su pozvani da dođu u neku posetu, oni ne treba da sede besposleni, ne trudeći se da na bilo koji način ukažu pomoć onima čije gostoprimstvo uživaju. Obaveze su uzajamne; propovednik koji uživa gostoprimstvo svojih prijatelja dužan je da na njihovu ljubaznost uzvрати obazrivošću i pažnjom sa svoje strane. Domaćini su možda jako zauzeti svojim brigama i napornim radom. Ispoljavajući sklonost ne samo da očekuje pažnju, nego i da je ukaže kad to zatreba, propovednik može da nađe pristup srcu i otvoreni put za prihvatanje istine.

Bog u svom delu ne može da upotrebi lenje i nemarne ljude; On traži promišljene, blage,

ljubazne i usrdne radnike. Samo delotvorna aktivnost može naše propovednike učiniti uspešnima u njihovom pozivu. Lenjost je dokaz izopačenosti. Svaka umna sposobnost, svaka kost i svaki mišić našeg tela pokazuju da je Božja namera od samog stvaranja da se te sposobnosti koriste, a ne da ostanu neaktivne. Brat A je suviše lenj i nemaran da bi svoje energije posvetio delu Božjem i angažovao ih u istrajnim naporima. Ljudi koji bez potrebe dragocene časove dana provode u spavanju ne shvataju neprocenjivu vrednost tih zaista zlatnih trenutaka. Takvi ljudi će se pokazati samo kao prokletstvo za delo Božje. Brat A gaji suviše visoko mišljenje o sebi i pun je oholosti. On Bibliju ne proučava temeljno i pažljivo i zato ne postiže ono što bi trebalo i što je mogao da postigne usrdnim zalaganjem. On se ponekad probudi i učini ponešto, ali ga njegova lenjost i urođena ljubav prema ugodnosti nagone da se ponovo vrati u istu kolotečinu neaktivnosti. Oni koji nisu na vreme stekli navike marljivosti i pravilnog korišćenja vremena treba da sebi postave određena pravila koja će ih uvek podsticati na redovitost i marljivost u radu.

Vašington, veliki američki državnik, bio je u stanju da uspešno završi svoje mnogobrojne poslove i obaveze zato što se uvek i u svemu držao reda i tačno propisanih pravila. Svaki akt je imao svoje mesto i svoj datum tako da nikad nije morao gubiti vreme tražeći nešto što bi bilo zagubljeno. Ljudi koje Bog poziva u svoju službu moraju biti marljivi u proučavanju, usrdni u sticanju znanja, nikad ne propuštajući uzalud nijedan dragoceni trenutak. Istrajnim naporima oni mogu da se uzdignu do najvišeg stepena uzoritosti kao hrišćani, kao ljudi snažnog uticaja i ugleda. Ali mnogi od njih nikada ne postižu zapaženiji uspeh ni za propovedaonicom ni u poslovnom životu zato što im nedostaje čvrsta usredsređenost u nameri i zato što se od mladosti nisu navikli da budu marljivi i odlučni. U svemu čega se prihvate oni ispoljavaju nemarnost i nepažnju. Iznenadni izlivi trenutnih osećanja, koji se javljaju s vremena na vreme, nisu nikakav dokaz da je došlo do stvarne reforme u životu ovih nemarnih i samoživih ljudi; to je zadatak koji zahteva strpljenje i istrajnost u naporima da se čini dobro. Poslovni ljudi mogu biti zaista uspešni samo ako se stalno i strogo drže određenog vremena za ustajanje, za molitvu, za jelo, za rad i za odmor. Ako su rad i regularnost toliko neophodni u poslovnom životu, koliko su više neophodni u delu Božjem!

Divne jutarnje časove, kad blistavi zraci sunca sve bude na novi život, mnogi provode u krevetu. Te dragocene časove, jednom izgubljene, nikada više ne možemo povratiti i to je vreme izgubljeno zauvek. Ako na takav način izgubimo samo po jedan sat svakog dana, koliko je to u toku jedne godine! Neka spavači ozbiljno razmisle o tome, pitajući se kakav će račun zbog tako propuštenih prilika i mogućnosti polagati pred Bogom.

Svoje vreme propovednici treba da posvete čitanju Reči Božje, proučavanju, pobožnom razmišljanju i molitvi. Oni treba da obogaćuju svoj um korisnim znanjima, učeći napamet delove Svetih spisa, prateći ispunjenje proročanstava i proučavajući pomno pouke koje je Hristos dao svojim učenicima. Ponesite uvek knjigu da bi je čitali u vozu ili dok čekate na nekoj stanici. Iskoristite svaki slobodan trenutak da radite nešto korisno. Na taj način uspešno ćete zatvoriti vrata pred hiljadama iskušenja. Da se car David u trenucima kušanja sa Urijinom ženom bavio nekim korisnim zanimanjem, on ne bi postao krivac za ubistvo tog nevinog čoveka. Sotona uvek budno čeka da zaposli um i misli besposlenih. Um koji je stalno zauzet stremljenjem da se uzdigne na što viši nivo intelektualne i duhovne spoznaje nema vremena za ništavne i nečiste misli koje rađaju sve moguće poroke. Među nama ima izuzetno talentovanih ljudi koji bi pravilnim usmeravanjem i stalnim razvijanjem svojih sposobnosti mogli postati veoma korisni; ali oni rado izbegavaju svaki napor i, ne uviđajući koliko zlo čine time što svoje Bogom dane sposobnosti ne koriste na najbolji način, oni nastavljaju linijom lakšeg otpora i ostaju neuki i

neprosvećeni. Veoma je malo onih koji se trude da u svemu odgovore nameri Božjoj. Svakog lenjivog i nemarnog slugu Bog će zapitati: „Šta si učinio s talentima koje sam ti poverio?” Mnogi će toga dana biti zatečeni u položaju sluga koji je svoj talenat zavezao u ubrus i zakopao u zemlju. Takvi će kao lenje i beskorisne sluga biti bačeni u tamu najkrajnju, dok će oni koji svoje talente pravilnim ulaganjem umnože, čuti reči odobravanja i pohvale: „Dobro, slugo dobri i vjerni, u malom si mi bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti; uđi u radost Gospodara svojega.”

Kada nekom treba poveriti određene odgovornosti, ne postavlja se pitanje da li je on rečit govornik ili bogat u materijalnom pogledu, nego da li je pošten, veran i marljiv jer, ma koliko da je obrazovan i stručno osposobljen, bez ovih kvalifikacija on nije potpuno podesan za bilo koji poverljiv položaj. Mnogi koji životnu karijeru započinju sa lepim izgledima doživljavaju neuspeh zato što im nedostaju marljivost i volja za rad. Mladi ljudi koji se u manjim grupama obično skupljaju ispred nekih prodavnica ili na ulici, uvek željni raspravljanja i ogovaranja, nikad se neće uzdići na nivo uravnoteženih, stabilnih i razumnih ljudi. Stalnom primenom stečenog znanja u životnoj praksi čovek može postići više nego na bilo koji drugi način. Istinski uspeh u životu postižu samo oni koji nisu zadovoljni ako svakog dana nemaju lično osvedočenje da su učinili korak napred.

Mnogi doživljavaju neuspeh i to izrazit neuspeh tamo gde su mogli uspeti. Oni ne osećaju teret odgovornosti za delo i sve uzimaju tako olako i nehatno kao da za rad na spasavanju duše imaju na raspolaganju još hiljadu godina. Zbog tolikog nedostatka usrdnosti i revnovanja mnogi stiču utisak da oni i sami ne veruju u ono što govore. Delu Božjem nisu toliko neophodni oni koji samo drže propovedi koliko revnosni i istrajni radnici za Učitelja. Samo Bog može da odmeri i proceni sposobnosti ljudskog uma. Njegova namera nikada nije bila da se čovek zadovolji ostajanjem u nizini neznanja, već da se - koristeći pružena preimućstva - uzdigne na što viši nivo umne prosvećenosti. Svaki čovek i svaka žena treba da se osećaju obavezanim da se intelektualno uzdignu na što viši nivo. Iako niko ne bi smeo da zbog stečenog znanja postane uobražen, preimućstvo je svakog pojedinca da nalazi sreću i zadovoljstvo u saznanju da svakim korakom u intelektualnom usavršavanju postaje sposobniji da slavi i uzdiže Boga. Svima koji žele da se intelektualno usavršavaju dostupan je Izvor neiscrpane mudrosti i znanja.

U Hristovoj školi student se sprema da svoje streljenje u sticanju znanja nastavi bez ikakve opasnosti da će dobiti vrtoglavicu od visine na koju se popne. Napredujući u poznanju istine i stičući sve jasniju predstavu o čudesnim zakonima prirode i nauke, on se sve više oduševljava začuđujućim ispoljavanjem ljubavi Božje prema čoveku. On duhovnim očima posmatra savršenstvo znanja i mudrosti Božje koja se prostire u beskonačnost. Kako se njegova moć poimanja širi i jača, zraci čiste božanske svetlosti sve više prodiru u njegovu dušu. Ukoliko se više napaja na Izvoru premudrosti, utoliko je čistija njegova predstava o beskonačnosti Svemogućega i dublja njegova čežnja za mudrošću neophodnom da shvati dubine Božje ljubavi i sile.

Intelektualna prosvećenost je ono što je nama kao narodu neophodno i što moramo imati da bismo odgovorili zahtevima vremena. Siromaštvo, skromno poreklo i nepovoljno okruženje ne treba da budu prepreka za prosvetavanje uma. Umne sposobnosti se moraju držati pod kontrolom volje i mislima ne treba dopustiti da se usmeravaju na različite predmete u isto vreme jer se u tom slučaju nijedan neće savladati u potpunosti. Na teškoće u učenju morate nailaziti bilo šta da proučavate; ali nikada ne odustajte zbog obeshrabrenosti. Istražujte, proučavajte i molite se; suprotstavite se svakoj teškoći muški i energično; pozovite u pomoć moć volje i vrlinu strpljenja i onda kopajte još revnosnije sve dok dragi kamen istine ne zablista pred vama u svoj svojoj lepoti; i što više truda uložite da biste ga otkrili, utoliko će on za vas bivati sve dragoceniji. Zatim se ne

zadržavajte stalno samo na toj jednoj tački, usredsređujući sve snage svoga uma samo na to, nastojeći uporno da to nametnete i drugima, već pređite brižljivo na proučavanje i drugih predmeta. Tako će se pred vašim shvatanjem otkrivati tajne jedna za drugom i zadobićete dve značajne pobeđe. Vežbanjem uma ne samo da ćete steći korisno znanje, nego i znatno ojačati svoje umne sposobnosti. Ključ kojim ste otključali jednu tajnu može otkriti i druge dragocene dragulje dosad neotkrivenog znanja.

Mnogi od naših propovednika mogu o našem učenju da iznesu samo nekoliko predavanja. Uz isto toliko napora i truda oni bi mogli da se isto tako dobro upoznaju i sa ostalim tačkama. Svi oni treba da budu temeljno upoznati ne samo sa proročanstvima nego i sa ostalim tačkama našeg učenja. Ali neki koji se već godinama bave propovedanjem zadovoljavaju se ograničavanjem na svega nekoliko predmeta jer su suviše nemarni da revnosno i uz molitvu istražuju Svete spise kako bi se osposobili za pravilno razumevanje biblijskih učenja i Hristovih praktičnih pouka. Njihov um treba da obiluje poznavanjem istina sadržanih u Reči Božjoj kako bi bili spremni da u svakom trenutku, kad se to od njih zatraži, iz te riznice iznose „i novo i staro.” Um zakržljava i slabi zbog nedostatka revnosti i usrdnih napora. Došlo je vreme kad Bog izričito traži: „Idite napred i razvijajte sposobnosti kojima sam vas obdario.”

Svet je prepun zabluda i izmišljotina. Novosti u obliku senzacionalnih drama, koje imaju za cilj da u potpunosti obuzmu ljudski um, u stalnom su porastu i sve je više apsurdnih teorija tako pogubnih za moralni i duhovni napredak. Delu Božjem potrebni su ljudi prosvećenog uma, ljudi mislioci, ljudi dobro upućeni u Svete spise da bi se mogli suprotstaviti plimi protivljenja koja sve više uzima maha.

Aroganciju, skučenost, jednostranost pogleda i nedoslednost ne možemo odobriti, ma koliko se te osobine zaodevale u haljine tobožnje pobožnosti. Ubedljiv uticaj na dobro mogu imati samo oni čija su srca posvećena silom istine. Takvi sebi mogu dozvoliti da ostanu mirni i spokojni, znajući da pobornici zabluda ne mogu istinu ni tvoriti ni uništiti.

Nije dovoljno da naši propovednici imaju samo površno poznanje istine. Pitanja i rasprave kojima ljudi izopačenog uma nastoje da pobiju istinu stalno se pojavljuju i uporno nameću. Zanesenjaštvo i verska zatucanost moraju se odbaciti. Sotonskim obmanama ovog veka moramo se mudro i odlučno suprotstaviti Rečju Božijom, koja predstavlja mač duhovni. Ona ista nevidljiva ruka koja upravlja planetama u njihovom beskrajnom kretanju i održava svetove svojom silom, omogućuje i čoveku stvorenom po Njegovom obličju da u obavljanju svojih dužnosti na zemlji bude samo malo manji od anđela. Ljudi kojima je poverena najsvečanija istina ikada data čoveku nisu odgovorili Božjoj nameri. Bog želi da u cilju usavršavanja napredujemo sve više i više, nastojeći na svakom koraku da sve što činimo bude na slavu i čast Njemu. Čovek ne poznaje samog sebe. Naše odgovornosti su u potpunoj srazmeri sa svetlošću, prilikama i preimućstvima koje su nam date. Pred Bogom ćemo biti odgovorni za sve što smo mogli učiniti, ali smo tako nemarno propustili mogućnosti da se popravimo iako su nam bile na dohvat.

Biblija, ta dragocena Božja Knjiga, sadrži životna pravila za ljude svih staleža i svih životnih poziva. Tu se nalaze primeri koje svako treba ne samo da proučava, nego i da sledi. „Sin čovječiji,” kako Hristos sam za sebe kaže, „nije došao da Mu služe, nego da služi.” Istinska čast i slava Hristovog sluge nije u broju održanih propovedi i napisanih knjiga, nego u vernom služenju potrebama naroda. Ako on zapostavlja ovaj deo rada, onda nema pravo da se naziva propovednikom.

U ovom vremenu potrebni su ljudi koji su u stanju da razumeju potrebe naroda i spremni da služe njihovim potrebama. Hristov propovednik treba budno i savesno da stoji na svom stražar-

skom mestu, da opominje, ukorava, savetuje, usrdno preklinje i hrabri svoje bližnje kako bi uz pomoć Svetog Duha i zahvaljujući Njegovoj sili prikazao svakog pojedinca savršenim u Hristu Isusu. Takav čovek se u nebu priznaje kao propovednik koji ide tragom svog Velikog Uzora.

Naši propovednici nisu dovoljno oprezni u pogledu svojih navika u ishrani. U jednom obroku oni uzimaju i količinski previše i suviše raznovrsnu hranu. Neki od njih su reformatori samo po imenu. Oni u pogledu ishrane ne poštuju nikakva pravila, nego popuštajući prohtevima jedu voće ili orahe između obroka i na taj način preopterećuju organe za varenje. Neki od njih uzimaju tri obroka dnevno, dok bi dva bila znatno korisnija za njihovo telesno i duhovno zdravlje. Za prekršaj Bogom određenih zakona, koji treba da vladaju ljudskim organizmom, kazna neizbežno mora da usledi.

Zbog nerazboritosti u jelu čula nekih kao da su poluparalisana tako da oni uvek deluju usporeno i pospano. Ubledelih lica i pateći zbog posledica sebičnog popuštanja apetitu takvi propovednici nisu nikakva preporuka za zdravstvenu reformu. Kad je neko premoren preteranim radom, bilo bi mnogo bolje da ponekad izostavi jedan obrok, pružajući na taj način svom organizmu šansu da se oporavi. Za napredak i preporuku zdravstvene reforme naši radnici mogu da učine daleko više svojim primerom, nego propovedanjem. Kada im prijatelji dobronamerno pripreme bogatu trpezu, oni padaju u veliko iskušenje da zanemare načela, ali odbijajući privlačna jela, slatkiše, bogate začine, čaj i kafu, oni bi dokazali da su zaista zdravstveni reformatori. Neki i sada pate zbog posledica kršenja životnih zakona i na taj način bacaju ljagu na delo zdravstvene reforme.

Preterivanje u jelu, piću, spavanju i brigama za ovozemaljski život predstavlja greh. Skladno i zdravo delovanje svih snaga tela i uma donosi sreću i ukoliko je uzvišeniji i plemenitiji cilj kojem se te snage posvećuju, utoliko je sreća čistija i ništa ne može da je pomuti. Besciljan život je živa kuga. Snage uma treba uvežbavati proučavanjem i dubokim razmišljanjem o onome što se odnosi na naše večne interese. To će doprineti zdravlju i tela i duha. Postoje mnogi, čak i među našim propovednicima, koji žele da se uzdignu u životu bez ikakvih napora sa svoje strane. Oni imaju ambicije da učine nešto veliko, dok zanemaruju obične svakodnevne dužnosti koje bi ih učinile korisnima i spremnijima da kao propovednici izvrše nalog Hristov. Oni priželjkuju posao koji je stavljen u zadatak drugima, ali ne pristaju na disciplinu koja je neophodna da bi se pripremili za to. U svojoj neostvarljivoj čežnji da učine nešto što daleko prevazilazi njihove sadašnje mogućnosti takvi neizbežno doživljavaju neuspeh na samom početku. Oni s negodovanjem odbijaju da se lestvama uspeha uporno penju korak po korak, želeći da na vrh stignu nekim manje napornim procesom.

Naš koledž

Vaspitavanje i obrazovanje mladih je značajan i ozbiljan zadatak. Veliki cilj koji treba ostvariti je pravilan razvoj karaktera kako bi se vaspitanik osposobio za valjano obavljanje svojih dužnosti u ovom životu i za konačni ulazak u buduću, besmrtni život. Samo večnost će otkriti kako je i na koji način ovaj zadatak izvršen. Kada bi propovednici i učitelji bili u potpunosti svesni svoje odgovornosti, mi bismo danas videli sasvim drugačije stanje u društvu. Ali oni su u svojim pogledima i namerama suviše skučeni. Oni ne shvataju značaj svog zadatka kao ni njegove posledice.

Bog nije mogao da za čoveka učini više nego što je učinio dajući svog ljubljenog Sina niti je

mogao učiniti manje, a ipak osigurati iskupljenje čoveka i sačuvati dostojanstvo i nepromenljivost svoga zakona. On nam je stavio na raspolaganje sva blaga vasione jer nam je, žrtvujući svog Sina, širom otvorio zlatna vrata neba, dajući na taj način neizmerni dar onima koji su spremni da tu žrtvu prihvate i za uzvrat ostanu potpuno odani Bogu. Hristos je u naš svet došao pokrenut ljubavlju večnom, nudeći da čoveka učini naslednikom svekolikog svog bogatstva i slave. Ovim postupkom On je otkrio čoveku karakter svoga Oca, pokazujući svakom ljudskom biću da Bog može ostati pravedan, a u isto vreme opravdati one koji uzveruju u Isusa.

Kao Veličanstvo neba, On nikad i ni u čemu nije ugađao sebi. Sve što je činio bilo je u interesu spasavanja čoveka. Sebičnost u svim svojim oblicima bila je posramljena u Njegovom prisustvu. On je uzeo našu prirodu da bi stradao i patio nas radi i život je svoj dao na žrtvu za greh. Bio je ranjavan i mučen da bi čoveka spasao od nesreće koju je zaslužio prestupivši Božji zakon. Svetlošću koja blista sa krsta Hristos želi da privuče k sebi svako ljudsko biće. Njegovo plemenito srce čezne za svakim pripadnikom roda ljudskog. Njegove su ruke uvek raširene da primi sve i On sve poziva da dođu k Njemu. Njegov život na zemlji bio je život neprekidnog samoodricanja i blagonaklonosti.

Kad je čovek toliko dragocen u očima neba - cena je bila život ljubljenog Božjeg Sina - sa koliko pažnje propovednici, nastavnici i roditelji treba da postupaju sa onima koji su povereni njihovoj brizi i nalaze se pod njihovim uticajem! Raditi na usmeravanju ljudskog uma nije nimalo lak zadatak i tome treba pristupiti u strahu i drhtanju. Vaspitači mladih moraju sačuvati savršeno vladanje sobom. Uništiti svoj uticaj na jedno ljudsko biće zbog nestrpljenja ili u nastojanju da se sačuva nezasluženo dostojanstvo i nadmoć, užasan je promašaj jer na taj način jedna duša može da bude zauvek izgubljena za Hrista. Nerazboritim postupanjem um mladih se može tako izopačiti da se pričinjena šteta nikada neće moći u potpunosti otkloniti. Vera Hristova treba da ima vladajući i presudan uticaj u vaspitavanju i obrazovanju mladih. Spasiteljev primer samoodricanja, beskrajne dobrote i ljubavi koja dugo trpi treba da bude ukor za propovednike i učitelje koji nemaju strpljenja. Tako plahovitim nastavnicima On postavlja pitanje: „Zar je to način na koji treba postupati s dušama onih za koje sam Ja dao svoj život? Zar tako malo cenite neizmernu žrtvu kojom sam platio njihovo iskupljenje?”

Svi koji rade u našim školama moraju biti ljudi i žene koji imaju strah Božji pred očima i Njegovu ljubav u svom srcu. Oni svoju veru treba da učine privlačnom za mlade koji se nalaze u sferi njihovog uticaja. Profesori i nastavnici treba da uvek budu svesni svoje potpune zavisnosti od Boga. Njihov rad je na ovom svetu, ali Izvor mudrosti i znanja na kojem treba stalno da se napajaju nalazi se gore. Sopstveno „ja” nikada ne sme da gospodari. Svi moraju da budu pod kontrolom Svetog Duha. Svi moraju hoditi smerno s Bogom i uvek biti svesni svoje odgovornosti koja nije ništa manja od odgovornosti propovednika. Uticaj koji profesori i nastavnici u našim školama prenose na mlade oni će poneti sobom kuda god kasnije pođu. Iz tih škola treba da se širi sveti uticaj koji će mlade osposobiti da se suprotstave moralnoj tami koja svuda preovlađuje. Kad mi je anđeo Božji pokazao da treba osnivati institucije za obrazovanje naših mladih, videla sam da će to biti jedno od najuspešnijih Bogom određenih sredstava za spasavanje duša.

Oni koji žele da u vaspitavanju mladih budu uspešni, moraju biti spremni da ih prihvate takve kakvi su, ne onakve kakvi bi trebalo da budu niti ovakve kakvi će biti kad završe školovanje. Sa onima koji teško i sporo uče imaće muke, ali se strpljivo i uporno moraju boriti protiv njihovog neznanja. Sa osetljivim i nervoznim studentima moraju postupati nežno i veoma ljubazno, imajući uvek na umu činjenicu da će se jednog dana sresti s njima na sudu Hristovom. Svest o sopstvenoj nesavršenosti treba vaspitače stalno da navodi da gaje osećanja nežne

naklonosti i strpljenja prema onima koji se bore sa sličnim teškoćama. Svojim studentima oni mogu pomoći, ne prelaženjem preko njihovih nedostataka, nego savesnim ispravljanjem na takav način koji će ukorenog još više privezati za srce Učitelja.

Bog u svome providenju nastoji da mlade i starije poveže zakonom međusobne zavisnosti. Vaspitači mladih treba da pokažu nesebično interesovanje za te jaganjce Hristovog stada kao što je On to pokazao ličnim primerom dok je živeo na ovom svetu. U držanju profesora i nastavnika premalo je saosećanja i nežnosti, a suviše nesavitljivog dostojanstva strogog sudije. Tačno, nepristrasno i pravično treba postupati uvek i prema svakome jer to zahteva vera Hristova, ali uvek treba imati na umu činjenicu da čvrstina i pravda imaju sestru koja se zove milost. Udaljiti se od studenata, biti prema njima ravnodušan, nepristupačan, grub i prestrog - to je suprotno Duhu Hristovom.

Svakome od nas lično i pojedinačno neophodno je da svoje srce otvorimo ljubavi Božjoj, da pobedimo sebičnost i grubost i da dopustimo Hristu da zaposedne našu dušu. Vaspitač mladih bi dobro učinio kad bi uvek imao na umu činjenicu da i sam - uz sva preimućstva koja mu pružaju godine, obrazovanje i životno iskustvo - još uvek nije savršen pobednik, da i sam greši i doživljava neuspehe. Kao što Hristos postupa s njim, tako i on treba da postupa s mladima koji su povereni njegovoj brizi i koji su, u pogledu preimućstava i povoljnog okruženja, manje povlašćeni od njega. Hristos strpljivo podnosi zabludelog pored sve njegove izopačenosti i pobune. Njegova ljubav i zalaganje za grešnika ne prestaju i On ga ne prepušta udarcima i napadima sotone. On raširenih ruku željno čeka da ponovo zagrlji zabludelog, pobunjenog, pa čak i onog koji se potpuno otpadio. U vaspitavanju i obrazovanju mladih učitelji treba i poukom i primerom da se ugledaju na Hrista i na dan suda, kad budu pozvani da se suoče sa svojim studentima i sa zapisima o svom postupanju s njima, neće morati da se stide.

Vaspitač mladih često svojom pojavom u učionicu unosi mračne senke koje obavijaju njegovu dušu. On je očevidno premoren i nervozan ili dispepsija⁶ daje mračnu boju svemu čega se prihvati. Ulazeći u učionicu tako ustreptalih živaca i razdraženog stomaka on ostavlja utisak da je sve usmereno protiv njega i, misleći da su njegovi studenti rešeni da mu pokažu nepoštovanje, počinje najoštrije da kritikuje i ukorava sve bez razlike.

Možda su jedan ili nekoliko njih učinili grešku ili bili neposlušni, ali on čitav slučaj preuveličava, postaje nepravedan, prestrog i zajedljiv u prekorima, pa čak i ruži one za koje smatra da su pogrešili. Ta ista nepravda sprečava ga kasnije da prizna učinjenu grešku. Da bi sačuvalao dostojanstvo svog položaja, on propušta zlatnu priliku da ispolji Duh Hristov čime bi možda spasao jednu dušu.

Iskusni ljudi i žene treba da imaju na umu da je vreme u kojem živimo puno opasnosti, naročito za mlade. Iskušenja ih okružuju sa svih strana i dok je lako ploviti nizvodno, potrebni su najveći naponi da bi se veslalo nasuprot poplavi zla. Sotona čini sve što je u njegovoj moći da mlade zadrži u grehu jer je onda sigurniji da je svet na njegovoj strani. Svaki napor učinjen u težnji da se mladi usmere na pravi put izaziva njegovu najogorčeniju mržnju. On mrzi sve one koji drugima daju ispravnu predstavu o Bogu i našem Spasitelju i svoje napore on naročito usmerava protiv onih koji su u povoljnom položaju da prime nebesku svetlost. On zna da će im svaki korak s njihove strane da se približe Bogu dati snage da se odupru njegovim lukavstvima. Oni koji mirno ostaju u svojim gresima sigurno se nalaze pod njegovom zastavom. Ali čim neko pokuša da se oslobodi njegove vlasti, njegov gnjev se raspaljuje i on svim silama nastoji da osujeti Božje namere ako je to ikako moguće.

⁶ Poremećaj u organima za varenje.

Kad bi uticaj naših škola bio onakav kakav treba da bude, mladi koji u njima stiču obrazovanje bili bi osposobljeni da prepoznaju Boga u svim Njegovim delima i da Mu odaju slavu; i usavršavajući na taj način svoje sposobnosti koje im je On dao, pripremili bi se da u radu za Njega budu još uspešniji. Njihov um, posvećen istinom, otvarao bi riznicu Reči Božje razumevanju i drugih, navodeći ih da i oni traže i sakupljaju skupocene dragulje istine. Upoznavanje bogatstva Njegove milosti oplemenjuje dušu vernika i, zahvaljujući povezanosti sa Hristom, on postaje sudeonik u božanskoj prirodi i stiče snagu da se odupre napadima sotone.

Studentima se mora utisnuti u svest činjenica da samo znanje u rukama neprijatelja pravde i istine može predstavljati silu za njihovo uništenje. On je nekada bio heruvim izuzetno snažnog uma i zauzimao veoma visok položaj među anđelima, ali je na kraju postao buntovnik i danas mnogi ljudi najvećih umnih dostignuća postaju nemoćno roblje njegove obmanjivačke sile. Prava mudrost je samo ona koja dolazi od Boga, posvećuje život vernog istraživača i navodi ga da stečenim znanjem slavi Njegovo sveto ime.

Zadatak prosvetnih radnika u našim školama nije nimalo lak. Među polaznicima tih škola biće i takvih koji nisu ništa drugo nego agenti sotonini. Ne pokazujući nikakvo poštovanje ni obzir prema pravilima škole, oni demorališu i sve ostale koji se druže s njima. Pošto nastavnici učine sve što je u njihovoj moći da takve reformišu i pošto ličnim naporima i najusrdnijim preklinjanjem uz molitvu pokušaju da dopru do njihovog srca, a oni sve to odbiju i nastave da srljaju u greh, onda postaje neophodno da ih odstrane iz škole da svojim zlim uticajem ne truju i ostale.

Da bi u primeni neophodne discipline ipak bio saosećajan, ljubazan i blag prema onima koji su povereni njegovoj brizi, učitelju je neophodna stalna podrška Božje mudrosti i Njegove milosti. Poredak se mora održavati, ali oni koji ljube duše otkupljene krvlju Hristovom treba da učine sve što je u njihovoj moći da spasu zabludele. Ti siroti prestupnici su suviše često ostavljeni da u tami zablude nastavljaju svojim putem, a oni koji bi trebalo da im pomognu jednostavno ih prepuštaju njihovoj sudbini. Svoju nemarnost u pogledu tih lakomislenih nesrećnika mnogi opravdavaju ukazujući na velika verska preimućstva koja su im pružena u Batl Kriku. Ako ih sve to ne navede na pokajanje, zaključuju ovi, onda im ništa i niko drugi ne može pomoći. Prisustvovanje subotnoj školi i slušanje propovedi sa katedre predstavljaju zaista dragocene prednosti; međutim, oni mogu da pored svega toga ostanu potpuno nezainteresovani, ali ako se neko istinski zainteresovan približi takvima u saosećanju i ljubavi, možda će uspeti da dopre do njihovog srca. Pokazano mi je da lični naponi, razborito preduzeti, u slučaju tako nepristupačnih pojedinaca mogu biti veoma uspešni. Mnogi nisu tako okoreli u srcu kao što spolja izgledaju. Naši članovi u Batl Kriku treba da pokažu dublje interesovanje za mlade koji su Božjim providenjem dovedeni u sferu njihovog uticaja. Mi smo videli koliko je dobro učinjeno za spasenje mnogih koji su došli u naš koledž, ali bi se ličnim naporima moglo učiniti mnogo više.

Sebična ljubav samo prema „sebi i svojim“ sprečava mnoge u izvršavanju dužnosti i obaveza prema drugima. Smatraju li takvi zaista da im je jedina dužnost da se brinu samo o sebi i svojoj deci? „Kad ne učiniste,” kaže Hristos, „jednome od ove moje male braće, ni meni ne učiniste.” Zar su vaša deca u očima Božjim vrednija od dece vaših bližnjih? Bog ne gleda ko je ko. U cilju spasavanja duša treba da učinimo sve što je u našoj moći. Ni pored jednog deteta ne smemo proći ravnodušno zato što nema domaće i versko vaspitanje kao deca koja žive u povoljnijim okolnostima. Da su ti zabludeli i zapostavljeni dečaci uživali ista preimućstva u domu i u Crkvi, možda bi se pokazali plemenitiji po duši, talentovaniji i korisniji u životu nego mnogi nad kojima se budno bdilo dan i noć sa najvećom zabrinutošću i ljubavlju. Anđeli sa

dubokim sažaljenjem gledaju na te zalutale jaganjce stada Hristovog, anđeli plaču, dok su ljudske oči i ljudska srca potpuno zatvorena za njih. Da mi Bog nije dodelio druge dužnosti, ja bih uzela za svoj životni zadatak da se brinem o takvima za čije spasenje su drugi tako malo zabrinuti. Neko će u dan Božjeg suda morati da odgovara za gubitak tih dragih duša.

Roditelji koji zapostavljaju svoje Bogom dane odgovornosti moraće za to da odgovaraju na sudu. Gospod će ih tada zapitati: „Gde su deca koju sam vam dao da ih vaspitate za mene? Zašto sada nisu meni s desne strane?” Mnogi će roditelji tek tada uvideti da je nerazumna ljubav zaslepila njihove oči da ne vide nedostatke svoje dece, dopuštajući da razviju deformisan karakter i da ostanu nedostojni neba. Drugi će uvideti da svojoj deci nisu poklanjali dovoljno vremena, dužnu pažnju, ljubav i saosećanje i da su upravo oni zapostavljanjem svoje dužnosti učinili decu takvom kakva su. Učitelji će uvideti gde su sve mogli da rade za Gospoda trudeći se da spasu naizgled nepopravljive učenike koje su odbacili u mladosti najosetljivijih godina. A članovi Crkve uvideće da su mogli uspješnije raditi za Učitelja trudeći se da pomognu onima kojima je pomoć bila najpotrebnija. Dok su svoju ljubav i interesovanje tako sebično posvećivali samo članovima svojih porodica, bilo je mnogo mladih i neupućenih koje su mogli srdačno da prime u svoj dom i čije su dragocene duše mogle biti spasene njihovim interesovanjem i ljubaznošću.

Vaspitači treba da budu dobro upućeni kako da sačuvaju zdravlje svojih studenata. Oni se moraju čuvati da njihove umne snage ne preopterećete prekomernim naprezanjem u studijama. Ako oni koledž napuštaju obogaćeni naučnim saznanjima, ali skrhanog zdravlja, onda bi bolje bilo da nisu ni pošli na školovanje. Neki roditelji smatraju da je obrazovanje njihove dece vredno pažnje i ugleda te ih podstiču i nagovaraju da što više napreduju u svojim studijama. Studenti se stoga previše opterećuju učenjem da bi završili školovanje u što kraćem vremenu. Profesori nekim studentima dopuštaju da suviše naglo napreduju. Dok neke treba podsticati, druge, naprotiv, treba zadržavati. Studenti uvek treba da budu marljivi u učenju, ali svoj um ne bi smeli da opterećuju do te mere da u intelektualnom pogledu postanu dispeptičari⁷. Ne treba ih toliko pritiskati studijama da zapostave kulturu manira i lepog ponašanja, a iznad svega, ne sme se dozvoliti da ih bilo šta remeti u molitvi jer ona predstavlja neposrednu vezu sa Najvećim Učiteljem koga je svet ikada imao - Hristom Isusom. Ni u kom slučaju ne treba ih lišavati verskih privilegija. Stavljajući studije na prvo mesto, mnogi studenti zanemaruju tajnu molitvu, prisustvovanje subotnoj školi i bogosluženjima. Zbog takvog zapostavljanja dužnosti oni se kući vraćaju kao otpadnici od vere. Zanemaren je najznačajniji deo njihovog obrazovanja. Onome što predstavlja osnovu svakog istinskog znanja ne sme se davati drugorazredni značaj. „Početak je mudrosti strah Gospodnji,” kaže psalmista, a Hristos naglašava: „Nego ištite najprije carstvo Božje i pravdu Njegovu.” To se ne sme stavljati na poslednje, nego na prvo mesto. Studentima se mora pružiti prilika da se upoznaju sa Biblijom. Njima je zato neophodno vreme. Student koji se za uspeh u svojim studijama u svemu oslanja na Boga i duhovnu prosvećenost dobija iz Njegove Reči polaže time temelj za svestrano obrazovanje.

Bog želi da kriterijum umne i moralne prosvećenosti koja se stiče na našem koledžu u Batl Kriku bude viši nego u bilo kojoj instituciji takve vrste u ovoj zemlji. Mladima treba predočiti važnost obrazovanja i vežbanja fizičkih, umnih i moralnih sposobnosti, ne samo da bi bili uspešni u sticanju naučnih saznanja, već da bi potpunijom predstavom o Bogu bili osposobljeni da stečeno znanje upotrebe na slavu Njemu; na taj način oni će se ravnomernim razvojem karaktera pripremiti da budu korisni u ovom životu i moralno osposobljeni za večni život.

Kad bih mogla naći prave reči, želela bih da izrazim važnost i značaj naših škola. Svi treba

⁷ Onaj koji pati od slabog varenja.

da shvate da je to jedan od načina na koji se znanje o Bogu uspješnije prenosi na čoveka. Učitelji i nastavnici bi mogli da učine znatno više nego što su to oni do sada planirali. Oblikovanju uma i razvoju karaktera treba pristupiti savesnim proveravanjem prihvaćenih metoda. U strahu Božjem treba ohrabrivati svaki napor da se razviju više sposobnosti, čak i ako se to čini na nesavršen način. Mnogi od mladih su bogato obdareni talentima koji nisu iskorišćeni zato što im nisu pružene mogućnosti da svoje sposobnosti razviju. Oni su vežbom jačali samo svoje fizičke snage, dok su umne sposobnosti ostale skrivene zato što vaspitač nije upotrebio svu svoju oštroumnost i Bogom danu taktičnost da te sposobnosti otkrije i aktivira. Mladima u njihovom naporu da se razviju treba svesrdno pomagati; treba ih izvlačiti, stimulisati, hrabriti i stalno podsticati na aktivnost.

Radnici su potrebni svuda širom sveta. Istinu Božju treba nositi u strane zemlje da bi svetlost doprla do onih koji se još uvek nalaze u tami zabluda i neznanja. Bog traži da u tom pogledu budemo mnogo revnosniji nego do sada. Kao narod, mi smo gotovo paralizovani. Ne činimo ni dvadeseti deo onoga što bismo mogli učiniti zato što među nama u velikoj meri preovlađuje sebičnost. Sada su u delu Božjem potrebni obrazovani ljudi jer neuki ne mogu da rade onako kako bi trebalo. Bog želi da naše škole budu oruđe u obrazovanju radnika za koje On neće morati da se stidi. Visina do koje se čovek može uzdići pravilnim vaspitanjem i obrazovanjem do sada nije dostignuta iako je broj talentovanih i sposobnih za to među nama veći od prosečnog. Kad bi se njihove sposobnosti i talenti iskoristili, imali bismo dvadeset propovednika tamo gde sada imamo samo jednog.

Dužnost učitelja i predavača nije da svojim studentima predaju samo uobičajene školske predmete i ne smeju da se zadovolje s tim. Oni moraju biti svesni činjenice da imaju najznačajnije misionarsko polje na svetu. Kad bi svi koji rade u našim školama svoje sposobnosti koristili onako kako to Bog želi, oni bi bili najuspešniji misionari. Od navika koje mladi stiču u detinjstvu i školi u devedeset od sto slučajeva zavisi kakva će biti njihova budućnost. Uticaj društva i okruženja koje sada biraju i načela koja pri tom usvajaju pratiće ih kroz ceo život.

Užasna je činjenica, zbog koje srca roditelja treba da zadrhte, da visoke škole na koje oni šalju svoje sinove i kćeri u cilju obrazovanja ugrožavaju njihov moral. Kao što se nevini mladići u društvu kriminalaca nauče zločinima o kojima ranije nisu ni sanjali, tako i mladi koji od kuće polaze čista srca, druženjem sa izopačenima u školi gube čistotu svog karaktera i postaju žrtve poroka i uniženosti. Roditelji bi trebalo da shvate svu ozbiljnost svoje odgovornosti kada mlade šalju u takve škole gde ih čeka samo moralno izopačavanje i propast. Naš koledž u Batl Kriku treba u moralnom pogledu da bude na višem nivou od bilo koje obrazovne institucije u ovoj zemlji kako ne bi bila ugrožena moralna bezbednost mladih koji su povereni njihovoj brizi. Ako učitelji i nastavnici svoj zadatak obavljaju u strahu Božjem, zalažući se u Hristovom duhu za spasenje duša svojih studenata, Bog će njihove napore krunisati uspehom. Za roditelje koji se boje Boga važnija je činjenica s kakvim se karakterom njihova deca vraćaju sa studija, nego kakav su uspeh postigli u samom učenju.

Prema onome što mi je pokazano, naš koledž treba mnogo da doprinese delu spasavanja duša. Talenti pojedinaca najuspešnije mogu biti upotrebljeni samo ako su potpuno pod kontrolom Svetog Duha. Poštovanje propisa i načela vere prvi su koraci u sticanju znanja i predstavljaju sam temelj istinskog obrazovanja. Znanje i nauka moraju biti oživotvoreni silom Božjeg Duha da bi mogli služiti najplemenitijim ciljevima. Pravilno upotrebiti stečeno znanje može samo pravi hrišćanin. Nauka se, da bi bila pravilno shvaćena, mora posmatrati s verskog stanovišta. Pravu vrednost obrazovanja najbolje može da shvati samo srce koje je oplemenjeno blagodaću Božjom.

Božanska obeležja i Njegove osobine, kako ih možemo videti u Njegovim stvorenim delima, mogu se pravilno shvatiti samo ako poznamo Tvorca. Da bi mlade privedi samom izvoru Istine - Jagnjetu Božjem koje uze na se grehe sveta - učitelji moraju biti upoznati ne samo sa teorijom istine, nego im život posvećenosti moraju pokazati i ličnim primerom. Znanje je moć samo kad je spojeno sa istinskom pobožnošću.

Dužnost roditelja prema koledžu

Potpomaganje ove institucije podignute u skladu sa Božjom namerom sva naša braća i sestre treba da smatraju svojom dužnošću. Neki od studenata vraćaju se kući puni gundanja i negodovanja protiv koledža, a roditelji i članovi Crkve poklanjaju pažnju njihovom preuveličanom i jednostranom kazivanju. Oni bi dobro učinili kad bi imali na umu da te priče imaju i drugu stranu, ali, umesto toga, oni dopuštaju da ta netačna tvrđenja podignu prepreku između njih i koledža. Zatim počinju da izražavaju strahovanje, sumnjičenje i nepoverenje u pogledu rukovođenja ovom institucijom. Širenje takvog uticaja veoma je štetno. Reči nezadovoljstva šire se poput zarazne bolesti i tako stvoren utisak veoma je teško neutralisati. Priča se proširuje sa svakim ponavljanjem sve dok ne poprimi gigantske razmere, dok bi proveravanje pokazalo činjenicu da kod učitelja i profesora u stvari nije bilo nikakve krivice. Oni su jednostavno izvršavali svoju dužnost u sprovođenju školskih pravila koja se moraju primenjivati da u školi ne bi došlo do potpune demoralizacije.

Roditelji ne postupaju uvek mudro. Mnogi su suviše uporni u nastojanju da drugima nametnu svoje ideje i kad im to ne pođe za rukom, onda postaju nestrpljivi i diktatorski pokušavaju da to postignu silom. Međutim, kad se od njihove dece u školi traži da poštuju postojeća pravila i propise i kad se ta deca ljute zbog neophodnog ograničavanja, njihovi roditelji, dok tvrde da se boje Boga, najčešće se pridružuju deci, umesto da ih ukoravaju i ispravljaju. To se često pokazuje kao prekretnica u karakteru njihove dece. Krše se sva pravila i ne poštuju nikakav poredak, a disciplina se baca pod noge. Takva deca mrze svako ograničavanje i s prezirom govore o institucijama Crkve u Batl Kriku. Kada bi roditelji samokritički razmislili o tome, videli bi zle posledice svog takvog držanja. Bilo bi zaista začuđujuće kad bi u jednoj školi sa četiri stotine studenata - kojom rukovode ljudi i žene podložni ljudskim slabostima - svaki postupak bio tako savršen i tako besprekoran da ne izazove nikakvu kritiku.

Kad bi se roditelji stavili u položaj profesora i nastavnika i videli kakve se teškoće neizbežno susreću u rukovođenju školom sa nekoliko stotina studenata različitih generacija i stepena inteligencije, razmišljali bi sasvim drugačije. Trebalo bi da shvate da neki od tih mladića nikad u svojoj kući nisu bili disciplinovani. S obzirom da im se uvek puštalo na volju i da nikad nisu privikavani na poslušnost, za takve je velika prednost što su udaljeni od svojih nerazboritih roditelja i potčinjeni strogim pravilima, disciplini i vežbanju, slično vojnicima u vojsci. Da se za takve, koje su nesavesni roditelji tako žalosno zapustili, i na ovaj način ništa nije učinilo, oni bi i za Hrista ostali potpuno neprihvatljivi; da im kontrola na izvestan način nije silom nametnuta, oni bi ostali potpuno bezvredni u ovom životu i bez ikakve nade za buduću, večni život.

Na nebu vlada savršeni red, savršena poslušnost, savršeni mir i harmonija. Oni koji ne poštuju red i disciplinu u ovom životu ne bi poštovali ni poredak koji vlada na nebu. Oni nikad ne mogu biti primljeni na nebo jer svi koji se udostoje da uđu u nebo još ovde poštuju red i disciplinu. Karakter formiran u ovom životu odlučuje buduću sudbinu. Hristos o svom dolasku

neće menjati karakter bilo kog pojedinca. Dragoceno vreme milosti i probe dato nam je sada da bismo haljine svog karaktera na vreme oprali i ubelili ih u krvi Jagnjetovoj. Delo kajanja i pobeđivanja greha je doživotni zadatak. Potrebno je svakog dana ulagati nove napore u pogledu uzdržavanja i samoodricanja. Svakog dana se moraju voditi nove borbe i zadobijati nove pobeđe. Svakog dana se u duši moramo najusrdnije moliti Bogu i zalagati za silne pobeđe krsta. Roditelji nipošto ne bi smeli da zanemare nijednu dužnost prema svojoj deci i mladima. Oni treba da ih vaspitavaju tako da na ovom svetu budu blagoslov za društvo i na kraju naslede večni život.

Delo Božje u Ajovi

Pokazano mi je da se delo Božje u Ajovi nalazi u veoma žalosnom stanju. U raznim granama dela učestvuju mladi ljudi čije duhovno stanje ne služi na dobrobit narodu. U tamošnjem delu učestvuje priličan broj neiskusnih i nedelotvornih ljudi koji bi morali prvo da se reformišu u mnogo čemu.

Studenti sa našeg koledža

Uticao brata B nije u potpunosti onakav kakav bi trebalo da bude. Dok je bio na školovanju u Batl Kriku, bio je u mnogo čemu primeran mladić, ali je u društvu drugih mladića i devojaka krišom otišao na ekskurziju u To nije bio plemenit, iskren niti pak ispravan postupak. Svi su oni znali da time krše pravila, ali su ipak rizikovali da krenu stazom prestupa. Ovim svojim postupkom i svojim nedoličnim ponašanjem posle toga ovi mladi su izazvali mnoge nepovoljne komentare i neopravdane prigovore na račun Batl Krika.

Vodeći ljudi u Ajovi su pogrešili što su brata B primili u rad pod takvim okolnostima. Ako nastave da tako postupaju i u slučajevima drugih, izazvaće veliko nezadovoljstvo Božje. Činjenica da je on bio mladić primernog ponašanja dala mu je veliki ugled kod ostalih tako da je svojim ponašanjem uprkos pravilima, autoritetu i disciplini škole uticao i na druge da se ponašaju kao i on. Ako vodeća braća pređu preko ovoga, zakoni i pravila kojima se rukovodi školom biće potpuno omalovaženi. Demoralisajući uticaj će nesmetano nastaviti da se širi u školi. Mnogi jedva čekaju da ispolje duh prkosa i samovolje čim popusti strogi nadzor i budni napori da se ugled škole održi po svaku cenu strogim pravilima o ponašanju studenata.

Bog neće primiti napore brata B sve dok on u potpunosti ne uvidi i ne prizna svoju krivicu i dok ne uloži odlučne napore da neutrališe negativan uticaj koji je širio kršeći pravila koledža. Da nije bilo ovog nesrećnog prestupa, iz Ajove bi došlo mnogo više studenata. Kada bi ti, brate B, shvatio sve posledice svog pogrešnog koraka i osećanja zlobe i gotovo mržnje koje gajiš u svom srcu protiv profesora Braunsbergera zato što je osudio tvoj postupak, zadržao bi u zgražavanju nad samim sobom i nad likovanjem onih koji ne podnose nikakva ograničenja i drsko ratuju protiv pravila i propisa koji im ne daju da sprovode svoju samovolju. Tvoja odgovornost u širenju takvog uticaja utoliko je veća jer tvrdiš da si učenik poniznog i krotkog Isusa.

Brate B, nadam se da ćeš pažljivo preispitati svoj stav i uvideti da je odstupanje od školskih pravila bilo prvo iskušenje kojem si podlegao. Pažljivo prouči način rukovođenja tom našom školom. Pravila koja se tu primenjuju niukoliko nisu prestroga. Ali je tvoj razum, u naletu gnjeva, za izvesno vreme bio zbačen sa prestola i tvoje srce je postalo plen neobuzdane strasti. I pre nego

što si postao svestan toga, učinio si korak koji nekoliko časova ranije ne bi učinio ni pod kakvim pritiskom iskušenja. Trenutni poriv potisnuo je vlast razuma i ti nisi bio u stanju da shvatiš koliko si tim naškodilo i samom sebi i ugledu jedne Božje institucije. Naša jedina bezbednost pod svim okolnostima je da uvek vladamo sobom u sili Isusa Hrista, našeg Iskupitelja.

Naš koledž se u održavanju svog poretka i primenjivanju svojih pravila ne može pozivati na uticaj javnog mnjenja, kao što je to slučaj sa drugim školama. On je po svojoj nameni verska škola, ali ako ne budemo oprezniji, on će poprimiti karakter i uticaj svetovnosti. Studenti koji svetkuju subotu moraju ispoljavati više moralne hrabrosti nego što su to dosad činili, da bi se sačuvalo moralni i verski uticaj i ugled škole ili će se ona od sličnih institucija drugih verskih zajednica razlikovati samo po imenu. Ovaj koledž je podignut po Božjoj nameri da služi isključivo verskim ciljevima i da se svaka generacija studenata koji tu dolaze neobraćeni vraćaju svojim kućama kao uvežbani vojnici krsta Hristovog.

Profesori i nastavnici su dužni da misle o tome kako da se posebnost našeg koledža održi i sačuva na najbolji način; i svi ostali treba visoko da cene preimućstva koja nam pruža jedna ovakva institucija i da je savesno podržavaju i čuvaju njen ugled. Sebičnost lako može da ohladi revnovanje i energije studenata tako da duh ovoga sveta stekne preovlađujući uticaj u celoj školi. To bi izazvalo negodovanje Božje protiv ove ustanove.

Oni studenti koji tvrde da ljube Boga i da se pokoravaju istini treba da u potpunosti vladaju sobom i da postignu takvu postojanost u načelu koja će ih osposobiti da se u Hristovoj snazi odupru svakom iskušenju u samom koledžu, u studentskom domu i na svakom drugom mestu. Religija ne treba da nam služi kao ogrtač koji ćemo nositi samo u Božjem domu, već po njenim načelima moramo biti prepoznatljivi po svemu u životu. Oni koji se napajaju na izvoru života neće, kao pripadnici ovoga sveta, čeznuti samo za promenom i zadovoljavanjem telesnih želja. U njihovom ponašanju i karakteru videće se mir, spokojstvo i sreća koji se mogu naći u Hristu kada sve svoje terete i brige svakog dana položimo kod Njegovih nogu. Oni pokazuju da se zadovoljstvo i radost nalaze samo na stazi poslušnog izvršavanja dužnosti. Uticaj koji ovakvi studenti prenose na svoje drugove oseća se u celoj školi. Ovi savesni pobornici istine, reda i odanosti ukrepiće i jačati ruke svojih profesora i nastavnika u njihovom naporu da se suprotstave svakoj vrsti neverovanja, nesloge i neprilagođavanja pravilima školske discipline. Uticaj takvih biće spasonosan; njihova dela izdržaće proveravanje u veliki dan Gospodnji i pratiće ih i na onom svetu; učinak njihovog života ovde govoriće kroz beskrajna vremena večnosti. Ozbiljan, savestan i veran mladić u školi je od neprocenjive vrednosti. Anđeli Božji s ljubavlju bdiju nad njim. Njegov dragi Spasitelj ga ljubi i u nebeskim knjigama verno se zapisuje svako njegovo dobro delo, svaki otpor iskušenju i svaka pobeda nad zlom. On na taj način „polaze dobar temelj za budućnost, da dobije život vječni.”

Ponašanje brata C, koji je za vreme svog školovanja u našem koledžu stalno tražio društvo mladih devojaka, bilo je pogrešno. To nije bio cilj njegovog dolaska u Batl Krik. Studenti ne dolaze ovamo da bi tražili simpatije, udvarali se devojkama i zabavljali, nego da stiču obrazovanje. Kad bi im se dopustilo da zadovoljavaju svoje sklonosti u tom pogledu, demoralizacija bi ubrzo zahvatila ceo koledž. Mnogi su, i pored predostrožnosti profesora i nastavnika, svoje dragocene školske dane provodili u tajnom sastajanju radi zabavljanja i udvaranja. Ako neki od nastavnika, koristeći prednosti svog položaja, nastoji da simpatije svojih studentkinja pridobije s namerom da se ženi, njegov postupak zaslužuje najstrožiju osudu.

Uticaj sinova brata D i još nekih iz Ajove, a isto tako i gospođe E iz države Illinois nije bio blagotvoran za našu školu. Srodnici i prijatelji tih studenata podržavali su ih u bacanju

nepovoljnog svetla na naš koledž. Sinovi brata D su veoma sposobni i oštroumni, što roditeljima pričinjava veliko zadovoljstvo; ali kada ti mladići svoje sposobnosti zloupotrebljavaju, kršeći utvrđena pravila i propise ponašanja u školi, to ni u čijem srcu ne bi trebalo da izaziva zadovoljstvo. Kada se zapis o tako oštrom i tako lukavom kritikovanju jednog od profesora našeg koledža bude čitao u dan kada Bog iznese na videlo dela svakog pojedinca, onda to sigurno neće pričinjavati takvo zadovoljstvo. Brat i sestra D će tada uvideti šta su učinili u pokušaju da providnim prikrićem činjenica opravdaju svoga sina. Oni će tada morati da odgovaraju za negativan uticaj koji su širili protiv škole koja predstavlja oruđe u Božjim rukama i za svoje preterane izjave kojima su sprečavali mlade da se upisuju na koledž, gde su mogli da se školuju pod blagotvornim uticajem istine. Zbog ovog njihovog tako pogrešnog uticaja neke duše će biti zauvek izgubljene. Veliki dan Božjeg suda otkriće uticaj svake izgovorene reči i svakog stava koji smo zauzeli. Brat i sestra D zanemaruju i svoje porodične dužnosti. Opijeni brigama samo za ovaj život, oni su u stalnoj žurbi i zauzetosti ovozemaljskim poslovima i duh svetovnosti kojim su stalno prožeti odražava se i u njihovom odnosu prema deci, prema Crkvi i prema svetu koji ih okružuje. To li je primer onih koji se ispravno drže istine i koji treba da osude svet?

Opstanak i trajnost institucije koje su Bogom određene da posluže kao oruđe za unapređivanje Njegovog dela u velikoj meri zavisi od mladih u našoj Crkvi. Ova velika odgovornost leži na mladima koji danas stupaju na pozornicu delatnosti. Nikada nije toliko kao sada zavisilo od jedne generacije; koliko je stoga važno da se mladi okvalifikuju za veliki zadatak koji im predstoji, da bi ih Bog mogao upotrebiti kao svoja oruđa! Ono što On kao Tvorac s pravom očekuje od njih pretežnije je od svega drugog.

Bog je taj koji im je dao život i sve fizičke i umne snage koje imaju. On ih je obdario tim sposobnostima da bi ih mudro iskoristili i da bi im mogao poveriti delo od neprolazne vrednosti. Kao uzvrat za sve što im je dao, On očekuje da oni svoje umne i moralne snage upotrebom razvijaju. On im te sposobnosti nije dao samo za to da bi im služile za zabavu i da bi ih zloupotrebili postupajući suprotno Njegovoj volji i Njegovom providenju, već da u svetu šire znanje o istini i svetosti. Za dobrotu i milost koju im stalno ukazuje On očekuje njihovu ljubav, zahvalnost i zasluženost poštovanje. On od njih s pravom traži poslušnost Njegovim zakonima i svim mudrim propisima datim u nameri da ih obuzdavaju u njihovoj mladosti, čuvaju od sotoninih lukavo postavljenih zamki i vode na put mira. Kad bi mladi mogli da uvide da pokoravanje zakonima i pravilima naših ustanova ima za cilj da obezbedi dostojanstvo njihovog položaja u društvu, da ih i moralno i umno uzdigne, oplemeni i usreći, oni se ne bi bunili protiv potpuno opravdanih i korisnih pravila i propisa niti bi podsticali sumnjičenje i predrasude protiv tih institucija. Našim mladima je neophodna čvrstina karaktera, odanost Bogu i spremnost da izvrše ono što se traži od njih i to će biti garancija njihovog uspeha. Razuzdanost i nemarnost mladih naših dana je pojava koja razdire srce. Krivicu za to velikim delom snose roditelji. Bez straha Božjeg niko ne može biti istinski srećan.

Oni studenti koji su, ne podnoseći školski autoritet, napustili studije i po povratku kući prosuli zao glas o našem koledžu, moraju uvideti pogrešnost svog postupka i učiniti sve da neutrališu negativan uticaj toga, da bi ponovo zadobili Božje odobravanje. Vernici u Ajovi izazvali su protiv sebe Božje negodovanje zato što su u svojoj lakovernosti poverovali u neistinite priče ovih nezadovoljnika. Trebalo je da uvek budu na strani reda i discipline, a ne da ohrabruju popuštanje grehu.

Jedan mladić je došao iz neke daleke države da bi uzeo učešća u blagodatima koje pruža koledž u Batl Kriku. On je od kuće pošao uz blagoslov i odobravanje svojih roditelja. Svakog

dana je slušao najusrdnije molitve za porodičnim oltarom i stoga je očevidno bio dobro usmeren u život plemenitosti i čistote. On od kuće polazi u najboljoj nameri i sasvim jasnog osvedočenja. Međutim, u Batl Kriku on se susreće sa drugovima iz svih slojeva. Upoznaje se sa nekima čiji je primer pravi blagoslov za sve koji dođu u sferu njihovog uticaja. S druge strane, upoznaje se i sa takvima koji su prividno dobri i interesantni i koji ga oduševljavaju svojom inteligencijom, ali su verski i moralno na niskom nivou. Za izvesno vreme on se uspešno odupire svakom nagovaranju da popusti iskušenjima, ali videći da i oni koji tvrde za sebe da su hrišćani nalaze zadovoljstvo u druženju sa tim nevernicima, on počinje da se koleba u svojoj prvobitnoj tako plemenitoj odlučnosti. On uživa u privlačnim dosetkama i veselom raspoloženju tih mladića i gotovo neprimetno sve više i više ga privlači njihovo društvo. Njegova uporišta počinju postepeno da otkazuju, njegova dotadašnja srčanost u veri sve više slabi. Pozivaju ga da pođe s njima u kafanu, a zatim ga odvede u krčmu. Poručuju ostrige i druga jela i pića, a on se stidi da bude drugačiji od njih i da odbije ponudu. Prekoračivši jednom granicu dozvoljenog, on ide sve dalje. Smatrajući da popiti čašu piva nije nikakvo zlo, prihvata i to, ali ipak još uvek oseća izvesnu grižu savesti. Ne usuđujući se da otvoreno stane na stranu Božje istine i pravde, on pod uticajem tih lukavih obmanjivača, čije društvo ga sve više osvaja, odlazi i korak dalje. Njegovi kušači ga ubeđuju kako je odigrati partiju karata ili posmatrati kako se igra bilijar sasvim bezazleno i on popušta i tom iskušenju.

U našem koledžu ima mladića koje roditelji i oni čijoj su brizi povereni smatraju potpuno ispravnima, a oni odlaze u kafane, piju pivo i igraju karte i bilijar. Sve to oni drže u tajnosti među sobom, dok profesori i nastavnici nemaju pojma da delo sotonino sve više uzima maha. Kada takvi i ovog mladića namame na neki pogrešan korak koji se mora kriti, on ima borbu sa svojom savešću, ali sklonosti odnose pobedu. On je prilikom svog dolaska u Batl Krik zaista imao nameru da ostane hrišćanin, ali je naveden da stalno i neizbežno pada sve dublje. Zli drugovi i zavodnici - sinovi naših članova iz samog Batl Krika - videći da ga lako mogu navesti da podlegne iskušenju, potajno likuju zbog svoje moći i činjenice da on u svojoj slabosti tako brzo i bez otpora pada pod njihov zavodnički uticaj. Oni vide kako tog nesrećnog mladića lako mogu da posrame i zbune oni koji su imali svetlost, ali ih je popuštanje grehu učinilo tako drskima. Upravo tako nešto može se videti gde se mladi druže sa gorima od sebe.

Dolazi vreme kad će ovaj mladić, koji je iz očinskog doma pošao čestit, iskren i sa plemenitim namerama, biti potpuno upropašćen. On je stvorio naviku da prihvati zlo, a odbaci dobro. On nije svestan opasnosti u kojoj se nalazi, nije se naoružao budnošću i molitvom. Nije se odmah stavio pod budnu brigu i zaštitu Crkve. Ubedili su ga da muškarac treba da bude nezavisan, ne dozvoljavajući da bilo ko ograničava njegovu slobodu. Učili su ga da ignorisati pravila i prkosno kršiti zakone znači biti potpuno slobodan, da samo rob uvek drhti, strahujući da nešto ne pogreši. On je pao pod uticaj bezbožnih mladića koji pod maskom privlačne spoljašnjosti kriju obmanjivački duh, ništavilo i bezakonje i koji ga preziru i ismevaju zato što se tako lako dao prevariti. Udružio se sa takvima od kojih se ne može očekivati ništa sveto i dobro. Prihvatio je životne navike i reči koje ga nimalo ne oplemenjuju niti uzdižu. Mnogi su u opasnosti da tako neprimetnim zastranjivanjem odu tako daleko da najzad izgube svaku vrednost i dostojanstvo čak i u svojim sopstvenim očima. Da bi zadobili odobravanje bezosećajnih i bezbožnih drugova, oni žrtvuju čistotu i plemenitost svog dostojanstva i postaju robovi sotone.

Mladi propovednici

Pokazano mi je da će Crkva u Ajovi po kriterijumu čistote i pobožnosti daleko zaostajati iza drugih država ako se dozvoli da na vođenje tamošnjeg dela utiču mladi ljudi koji očevidno nisu povezani sa Bogom. Moram naglasiti - jer to osećam svojom najsvetijom dužnošću - da bi duhovno stanje u Ajovi danas bilo bolje da su braća F i G ostali da čute. Oni sami nemaju nikakvog ličnog iskustva u pobožnom životu; kako onda mogu druge da vode i upućuju na Izvor koji je njima samima potpuno nepoznat?

Skepticizam i nepoverenje u Svedočanstva Duha Božjeg stalno sve više uzimaju maha, a ti mladi ohrabruju neverovanje i sumnje umesto da to otklanjaju jer i sami ignorišu duh, snagu i značaj Svedočanstava. Dokle god su tako neposvećeni u srcu, njihov rad ne može narodu doneti nikakvo dobro. Oni će prividno možda i ubediti slušaoca da mi imamo istinu, ali gde je Duh i sila Božja da istinu utisnu u srce i probude svest o grehu? Gde je sila koja će grešnike osvedočiti u neophodnost napredovanja i iskustvene spoznaje o životvornoj pobožnosti? Takvo znanje oni ni sami nemaju i kako onda mogu da predstavljaju veru Hristovu? Ako mladi ljudi žele da budu primljeni u rad, nije mudro da ih obeshrabrujemo, ali ih prvo treba uputiti i poučiti tom poslu.

Brat G je u svojim naporima mogao da se pridruži lekarima u našem sanatorijumu, ali on nije bio u stanju da se uskladi sa njima. Bio je suviše veliki u sopstvenim očima da bi sada bio učenik. Bio je samohvalisav i pun sebe. Pružene su mu isto tako dobre mogućnosti i izgledi kao i ostalim mladima, ali dok su oni bili spremni da primaju pouke i da prihvate svaki položaj na kojem bi njihove sposobnosti bile najbolje iskorišćene, on nije hteo da se prilagođava postojećim okolnostima. Smatrao se suviše sposobnim i mudrim da bi prihvatio podređeni položaj. Nije se trudio da na pacijente ostavi dobar utisak. Bio je tako ohol i diktatorski nastrojen da se njegov uticaj nije smeo tolerisati u našem sanatorijumu. Nisu mu nedostajale sposobnosti i stručna sprema i da je pristao da bude poučavan, mogao je da stekne praktično znanje i dragoceno iskustvo u lekarskoj praksi. Da je negovao duh hrišćanske smernosti i strpljenja, mogao je stvarno da bude uspešan. Ali on nije ni uvideo ni iskorenio urođene nedostatke svog karaktera. Bio je sklon obmanjivanju i nedoslednosti, što svakog čoveka čini nekorisnim u životu i što će mu sigurno zatvoriti vrata za propovednički poziv. Trebalo je da se najodlučnije drži istine i da se svake laži i obmanjivanja čuva kao gube. On se osećao nelagodno i zbog svog niskog rasta. To se ne može izlečiti, ali je u njegovoj moći bilo da izleči i otkloni nedostatke svog karaktera, samo da je hteo. Um i karakter se, uz pristanak volje, mogu oblikovati prema božanskom Uzoru.

Ono što čoveka čini velikim je plemenitost duše, a ne varljivo osećanje superiornosti. Pravilno razvijene duhovne i umne sile čine čoveka onakvim kakav treba da bude. Te oplemenjujuće sposobnosti date su nam da bismo razvili hrišćanski karakter i da bismo se udostojili budućeg - večnog života. Čovek je stvoren za jedno uzvišenije i svetije zadovoljstvo nego što može dati ovaj svet. On je po obličju Božjem stvoren u tako uzvišenom i plemenitom cilju da pažnju tome poklanjaju i sami anđeli.

Mladi naših dana, uopšteno uzevši, niti duboko razmišljaju niti mudro žive. Da su svesni opasnosti koja im pretila na svakom koraku, bili bi oprezniji i izbegli bi mnoge zamke koje sotona postavlja pred njihove noge. Čuvaj se, brate moj, da se ne prikazuješ onakvim kakav nisi. Lažne imitacije se lako raspoznaju od čistog zlata. Preispitaj pažljivo ne samo svoj lični život, nego i stav koji zauzima svaki pojedini član tvoje porodice. Osvrni se na prošlost svakoga od vas pojedinačno i razmisli o posledicama svega što činite. Razmisli zašto oni koji su zaista dobri i savesni vernici vole izvesne pojedince i poštuju ih, dok druge preziru i izbegavaju. Nastoj da na

sve to gledaš u svetlu večnosti i kad vidiš u čemu su drugi grešili, čuvaj se da ne ideš njihovim tragom. Dobro je imati na umu činjenicu da se sklonosti i karakterne osobine roditelja nasledno prenose i na decu. Razmisli ozbiljno o svemu tome i onda se u strahu Božjem naoružaj za životnu borbu sa nasledenim sklonostima, ugledajući se samo na Hrista koji je naš božanski Uzor. Da bi u životu postigao uspeh, moraš se za to zalagati istrajno, neprekidno i revnosno. Moraš izvojevati pobedu nad samim sobom, a to će za tebe biti borba teža od svake druge. Najodlučnijim suprotstavljanjem svojim ličnim sklonostima i rđavim navikama zadobićeš dragocene i neprolazne pobede. Međutim, dokle god gajiš izražene sklonosti svog karaktera, težeći da vodiš i učiš druge umesto da budeš vođen, nećeš u duhovnom pogledu imati nikakvog napretka. Veoma si osetljiv i, ako budno ne bdiješ nad sobom, veoma brzo planeš svom žestinom. Mladi će morati da preuzmu na sebe velike odgovornosti i značajne dužnosti; da li se ti pripremaš da u strahu Božjem preuzmeš svoj deo?

Brat F nije osposobljen za svoj posao. On skoro sve mora tek da uči. Njegov karakter je pun nedostataka. Od samog svog detinjstva on nije vaspitan da bude vredan i dobar radnik, spreman da nosi teret odgovornosti. Ne uviđa niti oseća šta bi trebalo da učini za samog sebe, stoga nije u stanju ni da proceni šta bi trebalo da učini za druge. Uobražen i pun sebe pretvara se da zna više nego što stvarno zna. Kad bi se potpuno posvetio Duhom Božjim i shvatio svu ozbiljnost odgovornosti Hristovog propovednika, i sam bi uvideo da je potpuno nespreman za taj zadatak. Budući pun nedostataka u svakom pogledu, on svoje nedostatke prenosi i na druge, što svetu daje nepovoljan utisak o karakteru našeg dela i propovednicima koji sudeluju u njemu. On se mora priviknuti na terete i dužnosti praktičnog života da bi se mogao osposobiti za najdragoceniji zadatak koji je ikada bio poveren smrtniku. Svi mladi propovednici, da bi postali uspešni učitelji, prvo moraju biti učenici. Pozivajući mlade da se posvete pozivu propovednika, rekla bih: Bog me je ovlastio da im posebno naglasim neophodnost pripreme za delo kojem nameravaju da se posvete.

Nijedan od braće F nije sklon da se marljivo prihvati rada i tereta odgovornosti. U svemu čega se prihvate ogleda se krajnja nemarnost i nesavršenost. Nepažljivi su u svojim razgovorima i u svom ponašanju. Ozbiljnost, uzvišenost i plemenitost karaktera koja treba da bude obeležje svakog Hristovog propovednika neće se pokazati u njihovom životu sve dok se potpuno ne izmene po ugledu na svoj božanski Uzor. Sebičnost i sopstveno „ja” dolaze do izražaja manje ili više kod svakoga od njih, iako u manjoj meri nego kod drugih. Duh samouzvišenja i uobraženosti koji postoji u tim mladim ljudima čini ih nepogodnima za delo Božje. Oni treba ozbiljno da se disciplinuju da bi Bog mogao da ih prihvati kao saradnike u svom delu. Oni moraju da pobeđe lenjost kojoj su po svojoj prirodi skloni i da prođu kroz savesnu pripremu neophodnu i za ovozemaljske poslove. Moraju pokazati spremnost da uče i tek kad se pokažu uspešni u manje odgovornim dužnostima, mogu im se poveriti i veće. Za Crkvu bi u mnogim mestima bilo bolje bez ovakvih nedelotvornih radnika. Za preuzimanje tereta i brige za duše oni su u svom neposvećenom stanju nepodesniji od male dece. U pogledu istinske pobožnosti oni su prave neznalice i neophodno im je potpuno obraćenje da bi tek postali hrišćani.

Bratu A.F. je neophodna potpuna i temeljna obuka u našem koledžu. On ima ozbiljne nedostatke u govoru. Grub je, neuglađen i neotesan u načinu ophođenja s drugima; ali pored svega toga on je samouveren i ima veoma visoko mišljenje o svojim sposobnostima. On ustvari uopšte ne veruje u Svedočanstva Duha Božjeg, zato ih i ne proučava niti sprovodi u život istine koje se u njima nalaze. Dokle god se bude nalazio na tako niskom nivou pobožnosti, on neće biti u stanju da shvati značaj Svedočanstava niti njihov pravi cilj. Ti mladići čitaju Bibliju, ali imaju

tek neznatno iskustvo u molitvi i u usrdnom i smernom istraživanju Svetih spisa što bi moglo da ih potpuno usavrši i pripremi za svako dobro delo.

Podsticati i ohrabrivati one koji ne osećaju istinski teret za duše da se posvete delu Božjem veoma je opasno. Oni će možda biti u stanju da zainteresuju ljude i da se angažuju u raspravama i prepirkama, ali to nipošto ne znači da su to ljudi koji duboko razmišljaju i koji teže da svoje sposobnosti razviju i upotrebe na dobro. Takvi propovednici su nedorasli za svoj poziv i puni nedostataka. Ako oni koji propovedaju istinu nisu svim srcem u Hristu, pod njihovim uticajem će moral opadati, a verski kriterijum bivati sve niži, gde god ih kao takve budu tolerisali. Njima je dat savršeni primer - a to je Hristos. „Sve je pismo od Boga dano i korisno za učenje, za karanje, za popravljanje, za poučavanje u pravdi, da bude savršen čovjek Božji, za svako dobro djelo pripravljen.” U Bibliji imamo nepogrešivo date Božje savete. Njena učenja, praktično primenjena u životu, osposobljavaju ljude za svaki odgovoran zadatak. To je glas Božji koji svakoga dana govori duši. Kako pažljivo, stoga, mladi treba da proučavaju Reč Božju, čuvajući u svom srcu kao najdragocenije blago njene pouke po kojima treba da se upravljaju u svim životnim prilikama. Naši mladi propovednici, čak i oni koji već izvesno vreme govore sa propovedaonice, pokazuju primetne nedostatke u razumevanju Svetih spisa. Uloga Svetog Duha je da prosvetli pomračeno razumevanje, da omekša srce skamenjeno sebičnošću, da potčini nepokornog prestupnika i da ga spase od izopačujućeg uticaja ovog sveta. U molitvi za svoje učenike Hristos naglašava: „Osveti ih istinom svojom, Riječ je Tvoja istina.” Reč Božja, kao mač duhovni, probada srce grešnika i razbija ga. Kada teoriju istine iznosi govornik koji pri tom sam ne oseti njen sveti uticaj u svojoj duši, to na slušaoca nema nikakvog delovanja; istinu iznesenu na takav način oni odbacuju kao zabludu, a odgovornost za gubitak duša pada na govornika. Mi bismo morali biti sigurni da su naši propovednici potpuno obraćeni ljudi, smerni, krotki i ponizni u srcu.

Pri izboru i primanju u propovedničku službu mora doći do odlučne promene. U pogledu kvalifikacija za propovednika neophodno je mnogo strožije proveravanje. Mojsije je bio Bogom usmeren u zemlju Madijamsku da stekne iskustvo u savesnom i odgovornom vođenju brige za Jotorovo stado, da bi - kada ga On pozove - bio spreman da kao veran pastir vodi Njegovo stado. Slično iskustvo je neophodno i onima koji su angažovani u velikom delu propovedanja istine. Da bi zainteresovane za istinu priveo životvornom izvoru, propovednik prvo mora sam da se napaja na tom izvoru. On uvek pred svojim očima mora da ima neprocenjivu žrtvu koju je Sin Božji podneo za spasenje palih ljudi, tako da i njegova duša bude prožeta duhom te neprolazne ljubavi. Ako nam je Bog namenio neki težak zadatak, moramo to primiti bez gundanja. Ako je put na koji smo pozvani težak i opasan, Božja je volja da pokorno nastavimo istim, tražeći od Njega snagu i pomoć. Iz iskustva nekih od naših propovednika, koji o teškoćama i nevoljama relativno ne znaju ništa, a ipak o sebi misle i govore kao o mučenicima, treba izvući pouku. Oni tek treba da nauče da sa zahvalnošću prihvate put koji je Bog za njih izabrao, imajući na umu Začetnika našeg Spasenja. Dužnosti propovednika treba obavljati sa mnogo više usrdnosti, energije i revnosti nego bilo koje ovozemaljske poslove jer su te dužnosti neuporedivo svetije i po svojim rezultatima daleko važnije. Zapis u nebeskim knjigama o svakom našem radnom danu trebalo bi da se završava ocenom: „dobro,” tako da bi - čak i kad nam nijedan dan više ne bi preostao za rad - naše delo bilo u potpunosti završeno.

Naši propovednici, posebno mladi, treba da shvate neophodnost pripreme koja će ih učiniti podesnima za njihovu svetu dužnost i dostojnima za društvo svetih anđela. Da bismo se na nebu osećali kao kod svoje kuće, moramo još ovde imati nebo u svom srcu. Ako to nije slučaj sa nama, onda bi bilo bolje da u delu Božjem nemamo nikakvog učešća.

Neposvećeni propovednici sramote i izopačuju propovednički poziv. Ako se za propovednički poziv u celini ne postavi viši i duhovniji kriterijum, istina Jevanđelja imaće u svetu sve manju silu i uticaj. Ljudski um je prikazan kao plodno zemljište jednog vrta. Ako se marljivo i valjano ne obrađuje, vrt će ubrzo da zaraste u korov i trnje neznanja. Um i srce svakog dana treba duhovno prosvetivati, a zanemarivanje toga doneće samo zlo. Ukoliko nas je Bog više obdario prirodnim sposobnostima, utoliko smo dužniji da ih upotrebom stalno razvijamo i utoliko je veća i naša odgovornost da svoje vreme i talente upotrebimo na slavu Njegovom imenu. Um se ne sme ostaviti neaktivnim. Ako se ne zaposli sticanjem korisnih znanja, potonuće u provaliju neznanja, sujeverja i fantazija. Ako svoje umne sposobnosti ne razvijamo pravilno da posluže na slavu Bogu, one će postati moćno oruđe u rukama neprijatelja da odvede u propast.

Dok treba da se čuvaju razmetljivog hvalisanja ličnom nezavisnošću, mladi stalno treba da teže usavršavanju svih svojih sposobnosti. Oni treba da iskoriste svaku mogućnost koja im se pruži da što više razviju plemenite i pozitivne crte svog karaktera. Kada bi se mladi u potpunosti osećali zavisnim od Boga i kada bi molitva bila disanje njihove duše na svakom mestu i u svakom trenutku, oni bi daleko bolje poznavali volju Božju. Ali meni je pokazano da su braća F i G skoro sasvim neupoznati sa delovanjem Duha Božjeg. Radeći u svojoj sopstvenoj sili i potpuno obuzeti i zaneseni samo sobom, oni uopšte ne uviđaju svoje duhovno siromaštvo i bedu. Oni sa omalovažavanjem i prezirom govore o *Svedočanstvima* koja su Bogom dana za dobro Njegovog naroda i kritički iznose svoj sud i mišljenje o njihovom sadržaju, dok bi bolje učinili kad bi stavili ruke na svoja usta i ničice pali u prašinu jer o Svedočanstvima ne znaju ništa više nego i o Duhu Božjem o čijem delovanju pojma nemaju.

Oni su u istini tek početnici, a u verskom iskustvu pravi patuljci. Najveće pobeđe zadobijene u delu Božjem ne stižu se brižljivo pripremljenim argumentima, obiljem sposobnosti, uticaja i novca, već u najusrdnijoj tajnoj molitvi u samoći s Bogom, kad se rukama vere grčevito uhvatimo za ruku Svemoćne sile. Kad se Jakov u svojoj usamljenosti, potpuno slomljen i savladan, našao u krajnje beznadežnom položaju, on je u najusrdnijoj molitvi izlio svoju dušu pred Bogom. Anđeo Božji sa kojim se u agoniji svoje duše borio rekao je: „Pusti me,“ ali se Jakov nije dao odbiti. Pogoden snažnim udarcem i pateći od oštrih fizičkih bolova, Jakov je svoje preklinjanje uporno nastavio sa smelošću koju može dati samo živa vera: „Neću te pustiti dok me ne blagosloviš!“

U Reči Božjoj ima dubokih tajni koje um smrtnika, bez pomoći Svetog Duha, nikada neće otkriti. U planu spasenja takođe ima nedokučivih tajni koje ograničeni ljudski um nikada ne može da shvati. Za mlade i još uvek neiskusne bilo bi bolje da svoje umne sposobnosti razvijaju usrdnim nastojanjem da pravilno shvate ono što je već otkriveno; jer ako u pogledu duhovne prosvetćenosti ostanu na sadašnjem nivou, biće im potreban čitav život da saznaju otkrivenu volju Božju. Tek kada svetlost koju već imaju prihvate svim srcem i praktično primene u svakodnevnom životu, biće u stanju da napreduju korak dalje. Božje providenje je doživotna škola u kojoj On ljude stalno vodi da bi upoznali istinske ciljeve života. Niko nije suviše mlad niti, pak, suviše star da se u toj školi marljivim radom ne bi mogao naučiti poslušnosti i praktičnoj primeni pouka koje nam je ostavio Veliki Učitelj. On je pravi Pastir koji svoje ovce zove po imenu, tako da i one koje zalutaju mogu da čuju i prepoznaju Njegov glas koji im govori: „Ovo je put, idite njime.“

Mladi ljudi koji nisu bili uspešni u svojim svakodnevnim ovozemaljskim poslovima isto će tako biti nespremni i za uzvišenije dužnosti. Versko iskustvo stiže se samo kroz borbu, razočaranja, strogo samosavlađivanje i usrdnu molitvu. Hvatajući se živom verom za sigurna

Božja obećanja, mnogi se sa molitve vraćaju ozarena lica, govoreći kao Jakov u svoje vreme: „Boga vidjeh licem k licu, i duša se moja izbavi.”

Na putu prema nebu moramo stalno napredovati; svaki korak učinjen u cilju napredovanja daje nam snagu za sledeći. Preobražujući uticaj milosti Božje na ljudsko srce predstavlja proces koji malo njih shvataju jer su suviše lenji da bi uložili neophodne napore. Pouke koje naši mladi propovednici, tako nepripremljeni za svoj poziv, iznose pred slušaoce ostavljaju na njih demoralisajući uticaj. Njima nedostaje znanje neophodno za položaj na kojem se nalaze, a ipak ga se drže. Nisu uravnoteženi čvrstinom u načelu. Govore o nečemu što ne znaju i zato oni koji ih prihvataju kao učitelje ostaju u zabludi. Jedan od takvih može da misli slušalaca zatruje skepticizmom do te mere da kasnije nekoliko njih, čineći najbolje što je u njihovoj moći, ne mogu da neutrališu posledice takvog uticaja. Ljudi skučenih pogleda nalaze zadovoljstvo u podsmevanju, kritikovanju i u nastojanju da iznađu nešto što se može dovesti u pitanje, smatrajući to znakom svoje oštroomnosti dok je to u stvari znak njihove neplemenitosti i niskosti. Takvi bi učinili mnogo bolje kad bi nastojali da sticanjem neophodnog obrazovanja oplemene i moralno uzdignu svoj um. Kao što se cvet okreće suncu da svojim blistavim zracima doprinese usavršavanju njegove lepote i ljupkosti, tako mladi treba da se okreću Suncu pravde da ih obasja nebeskom svetlošću, usavršavajući njihov karakter i dajući im dublje i trajnije iskustvo u poznavanju Božje volje. Tek tada će oni biti u mogućnosti da odblesak božanske svetlosti prenose i na druge. Oni koji se odluče da sakupljaju samo sumnje, neverovanje i skepticizam nikad neće doživeti da se napredovanjem u blagodati i duhovnosti osposobe za ozbiljnu odgovornost prenošenja istine drugima.

Svet treba da bude opomenut i upozoren na propast koja mu predstoji. Duhovni dremež onih koji propadaju u grehu i zabludi dubok je poput smrtnog sna i samo glas duhovno probuđenog propovednika može da ih probudi. Sve dok propovednici ne budu potpuno obraćeni to se ne može očekivati ni od naroda. Hladni formalizam koji danas preovlađuje među nama mora ustupiti mesto oživljavajućoj energiji iskustvene pobožnosti. Teorija istine koju propovedamo besprekorna je; ona je savršeno jasna i skladno povezana. Mladi propovednici mogu tečno i naizgled uverljivo da govore o istini, a da ipak nemaju pravu predstavu o rečima koje izgovaraju. Oni ne cene vrednost istine koju iznose i malo znaju koliko je ona koštala one koji su je - uz najusrdnije molitve i suze, kroz iskušenja i protivljenja - istraživali kao sakriveno blago. Svaka nova karika u lancu istine bila je za njih dragocena poput zlata žeženog u ognju. Te karike su sada spojene u savršenu celinu. Uz najusrdnije molitve za božansku prosvećenost i duhovnu spoznaju te istine su iskopane ispod dubokih naslaga ništarija sujeverja i zabluda i prikazane narodu kao dragoceni biseri neprocenjive vrednosti.

Jevanđelje je otkrivenje koje čoveku donosi zrake svetlosti i nadu iz neprolaznog sveta. Ta svetlost nam se ne otkriva sva odjednom, nego nas obasjava postepeno, koliko možemo podneti. Um željan saznanja u pogledu volje Božje nikad se ne zadovoljava onim što je postigao; ukoliko više istražuje, utoliko više uviđa svoje neznanje i utoliko više žali i kaje se zbog svoje zaslepljenosti. Čovek i ne naslućuje kako su mu uzvišena i plemenita dostignuća stavljena na dohvata ruke ukoliko svoje ljudske napore udruži sa milošću Onoga koji je izvor sve mudrosti i snage. A to je večna i od svega pretežnija slava večnosti. „Što oko ne vidje i uho ne ču, i u srce čovjeku ne dođe, to pripremi Bog za one koji Ga ljube.”

Mi imamo najsvetiji poruku istine koja je ikada upućena svetu. I sami nevernici sve više odaju priznanje ovoj istini zato što je neosporna. Imajući u vidu tu činjenicu, naši mladi ljudi postaju samouvereni i samopouzdana. Kao pobornici istina koje su drugi otkrili, oni bez

proučavanja i usrdne molitve izlaze pred protivnike i upuštaju se u borbu u kojoj koriste oštre i zajedljive reči i doskočice, laskajući sami sebi da je to zadatak propovednika Jevanđelja. Da bi se osposobili za delo Božje, ti ljudi bi morali da dožive potpuno obraćenje kao što je to bio slučaj sa Pavlom. Istine koje propovedaju propovednici treba da praktično primenjuju u svom životu. Njihov život treba da bude znatno duhovniji i sa mnogo više prirodne jednostavnosti. Reči koje oni prenose narodu moraju biti od Boga primljene da bi istinski privukle pažnju slušalaca. Naša poruka je miris života za život ili pak miris smrti za smrt. Sudbina duša je na merilima. Mnoštvo neopredeljenih nalaze se u dolini odluke. Treba da se začuje glas jasnog poziva: „Ako je Gospod Bog idite za Njim; ako li je Val, idite za njim.”

Duše neodlučnih koje se još uvek kolebaju mogu se spasti samo brzim, energičnim i revnosnim delovanjem. Niko ne može reći koliko se gubi pokušavanjem da se istina propoveda bez pomazanja Svetim Duhom. Na svakom skupu bude duša koje su skoro potpuno osvedočene u istinu, ali još uvek oklevaju. Odluka se donosi za sada i za večnost; međutim, suviše često propovednik ne oseća duh i silu poruke u sopstvenom srcu i zato propušta da neposrednije apeluje na one koji drhte u osećanju neodlučnosti. Utisak ostavljen na srce osvedočenih nije bio dovoljno dubok i oni sa sastanka odlaze manje skloni da prihvate služenje Hristu nego kad su došli. Oni donose odluku da sačekaju povoljniju priliku, ali takva prilika se ne ponavlja. U takvom propovedanju lišenom Božjeg Duha, slično kao i u Kajinovom prinosu, nema Spasitelja. Zlatne prilike se propuštaju i sudbina tih duša je odlučena. Propovedati ravnodušno i bez osećanja odgovornosti za duše koje slušaju - ne znači li to zaista isuviše stavljati na kocku?

Da bi se duše u ovom veku moralne tame pokrenule za istinu potrebno je nešto više od same teorije. Propovednici bi morali neprekidno da održavaju živu vezu sa Bogom. Oni moraju propovedati tako da se vidi da su sami zaista osvedočeni u ono što govore. Žive istine, silazeći sa usana čoveka Božjeg, nagnaće grešnika da zadrhti i da osvedočen uzvikne: „Gospod je Bog, odlučio sam da budem na strani Gospodnjog!” Vesnik Božji nikada ne bi smeo da bude manje istrajan u traženju svetlosti i snage sa neba. Usred obeshrabrenosti i tame on treba u molitvi i nadi da ulaže neprekidne napore, čvrsto rešen da stekne što potpunije poznavanje Svetih spisa i da ne zapostavi nijedan duhovni dar. Dokle god postoji ma i jedna duša kojoj se može pomoći, on mora nastaviti svoje napore s novom snagom i odlučnošću. Zadatak poveren slugama Jevanđelja veoma je ozbiljan i mora se izvršiti. Duše za koje je Hristos umro u stalnoj su opasnosti. Dokle god se u molitvi možemo pozivati na Hristovo obećanje: „Neću te ostaviti, niti ću odstupiti od tebe,” dokle god se venac pravde nudi pobedniku i dokle god se naš Zastupnik pred Ocem zalaže za grešnike, Hristovi propovednici treba da rade u nadi, sa neumornom energijom i istrajnom verom.

Međutim, dokle god istinu Božju propovedaju mladi i neiskusni ljudi čija su srca jedva dotaknuta milošću Božjom, delo će malaksavati. Braća F i G su više skloni da raspravljaju i diskutuju nego da se mole; spremniji su da se prepiru nego da uveravaju ljude, trudeći se da im svečani i uzvišeni karakter dela za ovo vreme utisnu u srce. Ljudi koji se prihvate odgovornosti da Reč Božju prenose narodu takvu kakva je izašla iz Njegovih usta, moraće pred Bogom polagati račun kako su to činili i kakav su utisak ostavljali na svoje slušaoce. Ako se zaista u potpunosti posvete Bogu, oni se neće oslanjati na sebe, već na Onoga koji radi u njima i preko njih. Oni ne uzdižu sebe niti pažnju slušalaca obraćaju na neke svoje sposobnosti i svoju oštroumnost, nego su uvek svesni svoje odgovornosti i rade s duhovnom energijom, nastavljajući putem samoodricanja kojim je išao i njihov Učitelj. Na svakom njihovom koraku vidi se samopožrtvovanost i oni žale što nisu u mogućnosti da učine još više za napredak dela Božjeg.

Njihov put je put iskušenja i sukoba, ali je obeležen stopama njihovog Iskupitelja koji se kao Predvodnik u delu spasavanja usavršio kroz stradanja i patnju.

Potpastiri se u svom radu moraju strogo držati uputstava Poglavara pastirskog i u svemu ispoljavati Njegov duh. Skepticizam i otpadništvo susrećemo na svakom koraku. U delu Božjem potrebni su ljudi koji su u istini čvrsti kao čelik i koji se neustrašivo i nepokolebljivo drže poštenja i ispravnosti bez obzira na okolnosti. U buri iskušenja i nevolja, kad sve izgleda tako sumorno, oni su isti takvi kao i kad izgledi na uspeh rasvetljavaju njihov životni put i kad je sve u njihovom okruženju takvo kakvo se samo poželeti može. Okružen božanskom svetlošću Danilo je i u lavovskoj jazbini bio onaj isti Danilo koji je nekada stajao pred carem na njegovom uzvišenom prestolu. Pavle je u mraku tamnice, dok je očekivao da mu svirepi Neron izrekne neopozivu presudu, bio onaj isti Pavle koji je nekad govorio pred skupom najučćenijih ljudi i stoičkih mudraca na Areopagu. Čovek koji se svim srcem oslanja na Boga u času najvećih iskušenja i najnepovoljnijih okolnosti isti je onakav kao i kad je bio okružen svetlošću i očevitim znacima Božjeg odobravanja. Vera dopire do nevidljivog i hvata se za ono što je večno i neprolazno.

Mnogi između takozvanih vernika u Ajovi više vole da ruše nego da grade, radije šire neverovanje i duhovni mrak nego Bogom danu svetlost; i zato delo Božje u toj državi malaksava dok bi trebalo da cveta i napreduje. Propovednicima je neophodna hrabrost da bi bili iskreni. Pavle je pisao Timotiju: „Niko da te ne prezire zbog tvoje mladosti; nego budi ugled vjernima u riječi, u življenju, u ljubavi, u duhu, u vjeri, u čistoti.” „U ovome se poučavaj, u ovom stoj, da se napredak tvoj pokaže u svemu. Pazi na sebe i na nauku, i stoj u tome; jer čineći ovo spasavaš i sebe i one koji te slušaju.” Reč Božju i Njegovu volju napisali su u Svetim spisima nadahnuti pisci. Mi to uvek treba da imamo kao počeonik među očima svojim i da živimo u skladu sa tim propisima; samo na taj način ćemo na svom životnom putu biti sigurni. Svako poglavlje i svaki stih Svetog pisma predstavljaju komunikaciju između Boga i čoveka. Proučavajući Božju Reč duša gladna i žedna pravde biće ganuta načinom božanskog izražavanja. Skepticizam nema nikakve sile nad dušom koja u poniznosti istražuje Svete spise.

Naše izdavačke kuće

Bog želi da svi koji su svojom delatnošću povezani sa Njegovim institucijama budu sposobni, oštroumni i promišljeni. On želi da oni postanu ljudi i žene intelektualno prosvećeni, ne zaostajući ni u jednoj kvalifikaciji; i kada oni lično uvide potrebu da budu takvi i potrudite se u tom pravcu, Isus će im pomoći u njihovim naporima. Dok oni u sticanju duhovnih vrlina rade na planu dodavanja, Bog u njihovu korist radi na planu umnožavanja istih. Povezanost s Bogom duhovno usavršava čoveka, oplemenjuje ga, preobražava i čini svesnim njegovih mogućnosti; takva povezanost daje pojedincu jasnije osećanje odgovornosti koju ima da mudro iskoristi sposobnosti kojima ga je Bog obdario.

Svako treba da bude veoma štedljiv u trošenju novca, a još savesniji u nastojanju da u rukovanju onim što nije njegova svojina postupa isto kao sa svojim. Ali su retki koji čine tako. Nijedan pojedinac nema lične koristi od ostvarene dobiti naših izdavačkih kuća niti pak trpi štetu zbog njihovih gubitaka; međutim, to je Gospodnja imovina i način rukovođenja tim poslovima umnogome materijalno pogađa interese Njegovog dela. Iako su izvori naših prihoda ograničeni, moglo se učiniti veliko i značajno delo da nije bilo nemarnosti.

Iako štednju uvek treba praktikovati, nikada ne treba dozvoliti da se ona izrodi u tvrdičluk i škrtarenje. Svi koji rade u upravnim telima naših institucija moraju biti svesni činjenice da rukuju Božjom imovinom, da su odgovorni za uvećanje sredstava uložениh u to i da će na dan Božjeg suda polagati račun ako se uložene investicije zbog nepažljivog rukovanja smanje u njihovim rukama. Od svih se traži da strogo izbegavaju nepotrebno trošenje novca i vremena. Po vernosti ili nevernosti radnika u onome što mu je ovde povereno odlučiće se da li je dostojan da mu se u večnosti poveri ono što je neprolazno. Bog od svakog pojedinca traži da zadatak koji mu je poveren izvrši u potpunosti i na vreme. Tačnošću, marljivošću i promišljenim postupanjem sa svoje strane svaki treba da služi za primer drugima. Usrdnom i savesnom vernošću u svemu zemlja se može približiti nebu, a dragoceni rodovi mogu se donositi i za ovaj i za budući život.

Radnici zaposleni u raznim granama naše izdavačke delatnosti ne urade toliko koliko bi se od njih zahtevalo u svakoj drugoj ustanovi slične vrste. Mnogo dragocenog vremena gubi se u nepotrebним razgovorima sa čestim posetiocima, što znatno usporava proizvodnju. U nekim granama gubici su učestali zato što zaposleni nisu naviknuti da rade brižljivo i da razborito koriste vreme. Neki od njih kad bi radili na nekom svom poslu, uradili bi za jedan dan tri puta više nego sada. Drugi, međutim, ne bi uradili ništa više nego i sada.

Radno vreme treba savesno iskoristiti. Rasipnički propuštati vreme i upropašćivati materijal nečasno je pred Bogom. Posve besciljno propuštenih trenutaka, tu ili tamo, nakupi se u toku sednice toliko da to iznosi skoro ceo jedan dan, a ponekad i više. „Vreme je novac,” kaže posloviца, a izgubljeno vreme je izgubljen novac koji je u ovom slučaju namenski pripadao delu Božjem. Kad oni koji tvrde da su vernici tako neodgovorno i bezbrižno propuštaju vreme, pokazujući da su potpuno nezainteresovani za napredak dela, nevernici koji su tu zaposleni još lakše se povode za njihovim primerom. Kada bi svi zaposleni na najbolji način koristili svoje vreme, koliko bi se novca uštedelo za napredak dela istine! Kada je srce u delu, onda se radi savesno, brzo i sa voljom. Svi treba budno da gledaju šta sve treba da se uradi i da to spremno i brzo završavaju radeći kao pred neposrednim nadzorom velikog Učitelja, Isusa Hrista.

Gubici često nastaju i zbog nesavesnog rukovanja materijalom i mašinama. Greška je što se, i u većim i u manjim poslovima, ne pazi da se ništa ne baci ili ošteti zbog nečije nemarnosti. Gubici napravljeni malim rasipanjem, tu i tamo, u toku godine narastu u veliku sumu. Neki svoje sposobnosti nikada ne koriste u sakupljanju i korisnoj upotrebi ostataka, iako je Hristos jasno naglasio: „Sakupite komade, što pretekoše da ništa ne propadne.” Materijale nikada ne treba brzopleti seći da bi se došlo do malih komada. Sa malo više brižljivosti pronašao bi se način da se racionalnije upotrebe ostaci koji se sada odbacuju i rasipaju. Štednju treba primenjivati čak i u takvim sitnicama kao što su ostaci hartije jer se i to može pretvoriti u novac.

Mnogo toga što bi se s malo pažnje u pravom trenutku moglo sačuvati upropašćuje se zbog nedostatka lične zainteresovanosti. „Zaboravio sam,” to je najčešći izgovor za propuste i gubitke u našim institucijama. Pojedinci ne pokazuju nikakvo interesovanje za posao ili bilo šta drugo što ne spada u njihov neposredni zadatak. To je potpuno pogrešno. Sebičnost najčešće navodi na zaključak: „Nije moje da vodim brigu o tome.“ Ali vernost i osećanje dužnosti pokreću svakog savesnog radnika da vodi računa o svemu što zapazi. Zaposleni u knjigovežnici, povodeći se za primerom glavnog majstora, svi postaju bezbrižni i nemarni, tako da šteta nastala bespotrebним rasipanjem i uništavanjem materija iznosi toliko koliko i njihove plate. Kad bi tom granom delatnosti rukovodio savestan čovek, štamparija bi godišnje uštedela stotine dolara.

Principom ekonomisanja treba da se rukovode svi koji rade u našim ustanovama. Da bismo uštedeli novac, moramo voditi računa o svakoj potrošenoj pari i o svakoj sitnici. Ljudi koji su

poznati po uspehu u svojim poslovima uvek su bili štedljivi, istrajni i energični. Neka se svi koji učestvuju u delu Božjem uče da budu savesni čuvari onoga što im se poveri. Čak ako njihov rad i ne bude cenjen na ovoj zemlji, nikada ne smeju sami sebe degradirati nesavesnim poslovanjem u bilo kom poduhvatu. Potrebno je vreme da bi se čovek tako privikao na određeni način života da u tome nalazi sreću i uživanje. Mi ćemo lično, i za ovaj život i za večnost, biti samo ono što od nas načine naše navike. Život onih koji steknu dobre navike i koji verno obavljaju svoje svakodnevne dužnosti blistaće kao zapaljane svetiljke, osvetljavajući put i pred drugima; ali ako nam nesavesnost postane navika, ako dopustimo da u nama prevlada lenjost, nehat i lakomislenost, oblak tamniji od ponoći isprečiće se pred nama još u ovom životu i zauvek nam zatvoriti put u budući život.

Svaka sebična misao koju gajimo, svaka zanemarena dužnost, pripremaju put za sledeće još gore korake. Ono što smo se jednom usudili da učinimo, drugi put ćemo učiniti još lakše. Navike umerenosti, samosavlađivanja, štedljivosti, marljivosti, zdravog i besprekornog govora, strpljenja i istinske uglađenosti ne stiču se bez stalnog i budnog straženja nad samim sobom. Odati se nemoralu i izopačenosti mnogo je lakše nego pobeđivati svoje nedostatke, vladati sobom i razvijati u sebi istinske vrline. Da bismo vrline hrišćanstva stalno usavršavali u svom životu, moramo biti spremni na istrajne napore.

U našim institucijama mora doći do značajnih i korenitih promena. Odlagati za neko pogodnije vreme ono što se mora učiniti odmah pogrešno je i donosi samo gubitke. Popravljanje često košta dvostruko više nego što bi koštalo da je tome poklonjena odgovarajuća pažnja u pravo vreme. Mnogi strašni gubici i kobni nesrećni slučajevi usledili su zbog odlaganja nečega čemu je trebalo posvetiti pažnju odmah i bez ikakvog oklevanja. Vreme kad je trebalo odlučno delovati propušteno je u oklevanju da se to može učiniti i sutra; međutim, sutra je često bilo prekasno. Naše institucije svakoga dana trpe finansijske gubitke zbog neodlučnosti, oklevanja, nemarnosti i ravnodušnosti, pa čak i otvorenog nepoštenja od strane pojedinaca. U tim ustanovama ima pojedinaca koji se ponašaju tako ravnodušno kao da im Bog nije dao nikakve umne sposobnosti neophodne za čuvanje onoga što je povereno njihovoj brizi. Takvi su nedostojni poverenja jer se na njih niko ne sme osloniti i nikada im se ne može dati bilo kakva poverljiva dužnost. Ljudi i žene koji se klone dužnosti, iz straha od teškoća koje dužnosti sobom neizbežno donose, ostaće uvek slabi i nedelotvorni.

Oni koji se nauče da svoju dužnost obavljaju brzo, uspešno i ekonomično sami će voditi svoje poslove umesto da očekuju da to za njih učini neko drugi. Oni se neće uvek nalaziti u nekoj žurbi i zbunjenosti zato što su im poslovi nesređeni. Za postizanje uspeha nezamenljivo su neophodne vrline marljivosti i usrdne odanosti. Svaki sat našeg radnog vremena pregleda se pred Bogom i upisuje kao vernost ili kao nevernost. Kad se na sudu otvore knjige zapisnika i kad se svakome bude sudilo po onome što je zapisano u tim knjigama, srešćemo se i sa zapisom o svakom propuštenom trenutku i svakoj neiskorišćenju mogućnosti. Oni koji gaje sebičnost, zavist, oholost, ljubomoru i lenjost ili bilo koji drugi greh u svom srcu neće biti primljeni u blaženstvo neba. „Kome dajete sebe u poslušanje, sluge ste onoga koga slušate.”

Zbog nedostatka stabilnih, odanih i postojanih ljudi naše institucije stalno trpe štetu. Kad mi je bilo pokazivano jedno odeljenje za drugim, zapazila sam da se poslovi obavljaju nemarno i nezainteresovano. Ljudi na najodgovornijim položajima podržavaju rasipanje. Nedostatak savesnosti je očevidan. Dok jedni posrću pod teretom briga i odgovornosti, drugi, umesto da s njima podele terete, svojim postupcima još više uvećavaju njihovu zabrinutost i napore. Oni koji se u detinjstvu i mladosti nisu naučili da ekonomišu i da svoje vreme koriste na najbolji način

neće biti razboriti ni štedljivi ni u jednom poslu kojeg se prihvate. Zanemariti razvoj svojih sposobnosti da ih zbog toga ne možemo pravilno upotrebiti na slavu Bogu je greh. Svako ima po neku odgovornost koju treba da ponese, od toga niko nije oslobođen.

Po svojim umnim sposobnostima ljudi se znatno razlikuju, ali svi se manje ili više moraju obučavati. Svakom poduhvatu u delu Božjem treba pristupati promišljeno i odlučno. Bez odlučnosti, čovek je nestalan i kolebljiv kao voda i nikada ne postiže neki pravi uspeh. Svi koji tvrde da veruju u Hrista treba da budu marljivi radnici. U domaćinstvu prave vere nema mesta za lenštine. Svaki član ima svoj određeni zadatak i mesto da radi u vinogradu Gospodnjem. Zahtevima Božjim možemo udovoljiti samo istrajnim naporima u nastojanju da budemo što korisniji. Samo svojom snagom i u najboljem slučaju malo možemo učiniti, ali svakodnevnim naporima uvećavamo svoje sposobnosti da delotvornim radom donosimo plodove na slavu Božjeg imena.

Neki ne mogu da vladaju svojim apetitom, već popuštajući ukusu narušavaju svoje zdravlje. Kao rezultat toga, mozak je pomračen, misli uspavane i oni ne uspevaju da postignu ono što bi postigli da su bili spremni na samoodricanje i uzdržljivost. Takvi zakidaju Bogu svoje fizičke i umne snage koje bi mogli da posvete u službi Njemu kad bi u svemu bili umereni. Apostol Pavle je bio zdravstveni reformator. On kaže: „Nego morim tijelo svoje i trudim da kako sam, drugima propovijedajući, izbačen ne budem.” Osećao se odgovornim da sve svoje snage sačuva u najboljoj kondiciji da bi ih mogao upotrebiti na slavu Bogu. Ako je Pavle bio u opasnosti od neumerenosti, mi smo u još većoj opasnosti jer ne osećamo i ne shvatamo tako jasno kao on potrebu da slavimo Boga i „tijelom i dušom, koji su Njegovi.” Neumerenost u jelu je greh ovoga vremena.

Greh neumerenosti u jelu Reč Božja stavlja na isti spisak sa pijanstvom. Ovaj greh je u Božjim očima tako odvratan da je On preko Mojsija dao izričiti nalog: da dete koje se ne može obuzdati u pogledu nezasićenog apetita i proždrljivosti roditelji moraju izvesti pred starešine u Izraelju i kamenovati. Duhovno stanje neumerenog u pogledu jela smatralo se beznadežnim. Takav ne može biti ni od kakve koristi drugima, a i samom sebi služi samo na prokletstvo. Na njega se ni u čemu nije moguće osloniti. Svoj uticaj kao zaraznu bolest on prenosi i na druge, stoga bi bilo bolje da na svetu i nema takvih, da se njihove strašne mane ne nastavljaju u beskonačnost. Niko, svestan svoje odgovornosti pred Bogom, ne može i neće dozvoliti da u njemu životinjske sklonosti nadvladaju razum. Oni koji to sebi dopuštaju nisu hrišćani, bez obzira ko su, na kakvom se položaju u životu nalaze i kakvu veru ispovedaju. Hristov nalog glasi: „Budite vi, dakle, savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski.” On nam ovim pokazuje da mi u svom delokrugu možemo biti tako savršeni kao što je Bog savršen u svom.

Zaposleni u našim izdavačkim kućama svoje poslove ne obavljaju onako kako to Bog od njih očekuje. Oni pokazuju nedostatak ozbiljnosti i nesebičnog interesovanja za poslove koji su im povereni. Od tih radnika angažovanih u Njegovom delu Bog traži da svakog dana napreduju u sticanju znanja. Oni su dužni da mudro koriste svoje Bogom dane sposobnosti, da bi kao delotvorni i revnosni radnici savesno obavljali svoje poslove bez ikakvih gubitaka na račun ustanove.

I najmudriji ljudi mogu se nečemu poučiti od najsićušnijih stvorenja na zemlji. Marljiva pčelica daje umnim ljudima primer na koji bi zaista trebalo da se ugledaju. Ovi svojevrsni insekti imaju savršeni poredak i u njihovoj košnici nema neradnika. Svoje zadatke one izvršavaju tako razumno i vredno da to prevazilazi moć našeg shvatanja. Mravi, na koje se najčešće gleda kao na pravu napast koju treba zgaziti i uništiti, nadmašuju čoveka u mnogo čemu, budući da on ne

koristi tako mudro Božje darove. Mudri Solomun nas poziva da poklonimo pažnju tim sićušnim stvorenjima na zemlji: „Idi k mravu, ljenivče, gledaj puteve njegove i omudraj. Nema vođa ni upravitelja, ni gospodara; i opet pripravlja ljeti sebi hranu, zbira uz žetvu jelo svoje.” „Mravi, koji su slab narod, ali opet pripremaju u ljetu sebi hranu.” Lekciju o marljivosti i tačnosti možemo naučiti i od tih sićušnih učitelja. Kad bismo sa sličnom marljivošću razvijali osobine kojima nas je premudri Tvorac obdario, koliko bi se uvećale naše sposobnosti da u životu budemo korisni! Bog poklanja pažnju i najsitnijim stvorenjima na zemlji; i zar onda neće od čoveka, koji je stvoren po Njegovom obličju, tražiti da Mu na odgovarajući način uzvrati zahvalnost i poštovanje za sva preimućstva koja mu je dao?

Izdavačke ustanove se moraju dovesti u red. Oni koji rade u tim ustanovama treba da imaju uzvišenije ciljeve i bogatija iskustva u poznavanju volje Božje. Njihov uticaj treba da bude spasonosan i uvek na strani pravde. Svi koji se nazivaju hrišćanima treba da dužnosti koje su im poverene smatraju za svoju najveću prednost i da ih izvršavaju bez ikakvog gundanja i žaljenja. Njihove reči i razgovori treba da budu takvog karaktera da misli drugih uvek usmeravaju na ono što je plemenito i uzvišeno. Činjenica da se Božja dobrota i ljubav tako malo pominju pokazuje očevidnu nezahvalnost i dokazuje da se Hristos ne nalazi u srcu.

Ove ustanove neće napredovati sve dok radnici zaposleni u njima ne budu odlučniji u svojim nastojanjima da budu nesebični, da se zaista boje Boga, da su puni samoodricanja i da se savesno zalažu za Boga i pravdu. Lokalnom uredniku časopisa Pregled i Glasnik pruža se mogućnost da govori usrdno i odlučno. On treba da ustane u odbranu istine i pravde, čineći sve što mu omogućuje njegov položaj. Starešina Vagoner se nalazi u nezavidnom položaju, ali on nije ostavljen sam. Bog mu je pomogao i on je svoju dužnost i pod tim okolnostima obavljao plemenito. Gospod ga nije oslobodio te dužnosti i on još uvek mora nastaviti da radi u Oklendu i San Francisku.

Od onih kojima je mnogo poverio Bog mnogo i traži, dok se od onih koji manje imaju srazmerno manje i očekuje; ali svi mogu da Mu se u potpunosti predaju i da svojim postupcima pokažu odanost dragocenom delu Hristovom. Smanjivanjem svojih ličnih izdataka mnogi bi mogli da postanu darežljiviji za delo Hristovo. Samoodricanje Hrista radi — to je borba koja nam predstoji.

„Jer ljubav Božja,” kaže Pavle, „nagoni nas.” To je bilo delotvorno načelo njegovog života, to je bila njegova pokretačka snaga. Ako bi nekad njegova revnost na putu dužnosti za trenutak popustila, jedan pogled na krst i čudesna ljubav Hristova koja se pokazala u Njegovoj neuporedivoj žrtvi bili su za njega dovoljni da ponovo „opaše bedra uma svojega” i da nastavi dalje putem samoodricanja. U zalaganju za svoju braću Pavle se mnogo pozivao na ispoljavanje beskrajne ljubavi koja se ispoljila u čudesnom Hristovom poniženju sa svom svojom silom predanosti, silom koja prosto nagoni i primorava.

Kako je usrdan i ganutljiv ovaj njegov poziv: „Jer znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista da, bogat budući, vas radi osiromaši, da se vi Njegovim siromaštvom obogatite.” Poznate su vam visine sa kojih je došao, upoznati ste sa dubinom poniženja do koje se spustio. Pošavši putem samoodricanja i samopožrtvovanosti, On sa toga puta nije skrenuo sve dok nije položio i svoj život. Na putu između nebeskog prestola i krsta na Golgoti za Njega nije bilo odmora. Ljubav prema čoveku navela Ga je da dragovoljno pristane na svako poniženje i da podnese svaku uvredu. „Ja posvećujem (žrtvujem) sebe za njih,” naglašava On. Svu svoju slavu i samog sebe On je posvetio delu spasavanja čoveka. Kako je danas malo onih koji su spremni da se tako posvete delu Božjem da bi preko njih duše bile spasene!

Pavle nas upozorava i savetuje: „Ne gledajte samo svoje lične interese, nego i interese drugih.” On nas poziva da se ugledamo na onoga koji je naš veliki Uzor i da mislimo o onome „što je u Hristu Isusu koji, ako je i bio u obličju Božjem, nije se otimao da se usporedi s Bogom; nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovjek, ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, i to smrti na krstu.” U ovom opisanju apostol se zadržava na svakoj pojedinosti da bi naš um mogao u potpunosti da shvati čudesno Spasiteljevo poniženje radi grešnika. On nam Hrista prikazuje u Njegovom položaju kad je bio ravan s Bogom i kad su Ga obožavali anđeli, a zatim izlaže Njegovo spuštanje do krajnjih dubina poniženja, kako bi svojom ljudskom rukom mogao da dosegne do palog čoveka i da ga iz njegove degradacije uzdigne u atmosferu nade, radosti i spasenja.

Izlažući dubinu Hristovog poniženja, Pavle je svim srcem čeznuo da ljudi to uvide i shvate jer je bio osvedočen da bi razumevanje zadivljujuće žrtve koju je podnelo Veličanstvo neba odagnalo iz njihovih srca svaku sebičnost. On pažnju i misli čitalaca usmerava prvo na položaj koji je Hristos zauzimao na nebu, u najprisnijem odnosu sa svojim Ocem; zatim Ga prikazuje kako se odriče te svoje slave, dobrovoljno se potčinjava svim ponižavajućim okolnostima ljudske prirode, preuzima na sebe odgovornosti sluge i postaje poslušan do same smrti, i to najnedostojnije, najodvratnije, najsramnije i najteže - smrti na krstu. Mogu li hrišćani, posmatrajući to čudesno ispoljavanje ljubavi Božje prema čoveku, ostati ravnodušni, ne biti ganuti osećanjem ljubavi i ne biti svesni činjenice da zaista nismo svoji? Takvom Gospodaru ne može se služiti iz koristoljubivih i sebičnih pobuda i gundajući.

„Znajući,” kaže Petar, „da se propadljivim srebrom ili zlatom ne iskupiste iz svojega sujetnoga življenja.” O, da se time moglo kupiti spasenje čoveka, koliko bi to bilo lakše za Onoga koji s pravom kaže: „Moje je srebro i moje je zlato.” Ali prestupnici svetog Božjeg zakona mogli su biti iskupljeni samo dragocenom krvlju Sina Božjeg. Oni koji, ne ceneći čudesnu žrtvu podnesenu njih radi, uskraćuju svoja finansijska sredstva i svoje fizičke, umne i moralne snage u službi za Boga i bližnje, propašće u svojoj sebičnosti.

„Ko nema (želju da na najbolji način upotrebi svoje sposobnosti i svoja sredstva), uzeće mu se i ono što ima.” Oni koji su suviše spori da shvate svoje obaveze i da svoje sposobnosti vežbom usavršavaju, neće primiti Božji blagoslov; sposobnosti koje imaju biće im oduzete i date aktivnim i revnosnim radnicima koji stalnom upotrebom uvećavaju svoje talente. „Jesi li video čoveka vična poslu? Takvi će pred carevima stajati, a neće stajati pred prostacima.” Onaj ko marljivo radi po uputstvima Duha Božjeg imaće moć i uticaj jer će u njemu svi videti duh neumorne odanosti delu Božjem u svakoj grani dela koju mu dužnost odredi.

Svi zaposleni u našim institucijama treba da koriste svaku mogućnost za stvaranje i razvoj dobrih i ispravnih navika. Nekoliko dragocenih trenutaka svakog dana treba posvetiti molitvi i proučavanju Svetih spisa da bi se učenjem određenog teksta napamet duhovni život održavao u duši. Raznovrsna pitanja iz oblasti dela Božjeg podstiču na duhovno razmišljanje i daju nadahnuće za molitvu. Razgovor sa Bogom u molitvi je veoma bitan za duhovno zdravlje i samo na taj način stižu se mudrost i iscrpno rasuđivanje toliko neophodni u izvršavanju svake dužnosti.

Snaga stečena u molitvi, ujedinjena sa ličnim naporima pojedinca da svoj um navikne na ozbiljno razmišljanje i obazrivost priprema radnika za svakodnevne dužnosti i održava njegov duh spokojnim pod svim okolnostima, ma koliko one bile teške. Iskušenja kojima smo svakodnevno izloženi nameću neophodnost stalne molitve. Da bismo se silom Božjom održali u veri, želje naše duše treba stalno da se uzdižu Bogu u tihom molitvi za pomoć, za svetlost, za snagu i znanje. Ali razmišljanje i molitva ne mogu da budu zamena za revnosno i savesno

korišćenje vremena. U usavršavanju hrišćanskog karaktera neophodni su i rad i molitva.

Moramo živeti dvostrukim životom - životom razmišljanja i aktivnosti, tajne molitve i revnosnog rada. Svi koji su prihvatili svetlost istine treba da smatraju svojom dužnošću da zracima primljene svetlosti osvetljavaju put i onima koji se još nisu pokajali. Oni treba da budu svedoci za Hrista i na svom radnom mestu i u Crkvi. Bog od nas očekuje da budemo žive poslanice, koju će moći da vide i čitaju svi sa kojima dolazimo u dodir. Duša koja se svakog dana u najusrdnijoj molitvi obraća Bogu za snagu, podršku i moć, imaće plemenite težnje, jasnu predstavu o istini i dužnosti, uzvišene ciljeve u životu i stalno će biti gladna i žedna pravde. Održavanjem neprekidne povezanosti s Bogom u molitvi bićemo osposobljeni da i na druge, družeći se s njima, prenosimo svetlost, mir i vedrinu koji vladaju u našem srcu i bićemo za njih primer nepokolebljive odanosti interesima dela u kojem smo angažovani.

Ljubav i Božji strah gotovo u potpunosti nedostaju mnogima koji rade u našim ustanovama. Sebičnost propisuje pravila ponašanja, sebičnost vlada, a Bog i nebo se potpuno gube iz vida. Kada bi takvi mogli da uvide da se nalaze na samoj ivici večnosti i da svojim sadašnjim postupcima određuju svoju večnu sudbinu, došlo bi do vidne promene u svakoj grani delatnosti u ovim ustanovama.

Međutim, mnoge koji učestvuju u svetom Božjem delu sotona je potpuno paralisao svojim obmanama. Oni spavaju na začarnom tlu. Prolaze dani i meseci, a oni ostaju bezbrižni i nezainteresovani kao da ne postoje ni Bog ni budućnost niti bilo kakva kazna za neispunjavanje dužnosti ili izbegavanje odgovornosti. Ali brzo se približuje dan kad će sudbina svakog pojedinca biti odlučena prema njegovim delima. Zapisnici u nebeskim knjigama puni su strašnih zapisa o mnogim ovakvim pojedincima.

Kada bi ti radnici shvatili svoje odgovornosti, kad bi svoju obesvećenost priznali pred Bogom upravo takvom kakva je, kada bi najusrdnije zavapili Bogu rešeni da se uhvate za Njegovu silu, uverili bi se da je On voljan da čuje i usliši njihove molitve. Kad bi se probudili, shvatili bi šta su sve izgubili zbog svoje ravnodušnosti i neverovanja. Tada bi uvideli na kako se niskom nivou nalaze, iako su svojim umnim sposobnostima i iskrenim kajanjem mogli steći bogato iskustvo i biti oruđe Božje u spasavanju svojih bližnjih. I čak kad bi na kraju i bili spaseni, kroz svu večnost bi im pred oči živo izlazio gubitak tako olako propuštenih prilika za vreme kušanja.

Zaposleni u tim ustanovama suviše često zanemaruju svoja verska preimućstva. U delu Božjem nipošto ne bi trebalo da učestvuju oni koji se tako ravnodušno odnose prema tim privilegijama jer su svi takvi povezani sa zlim anđelima i poput mračnog oblaka predstavljaju samo smetnju i za druge. Da bi rad mogao biti uspešan, u svakoj prostoriji naših ustanova trebalo bi da budu prisutni Božji anđeli. Kada bi se Svetom Duhu dopustilo da utiče na srce, čisteći hram duše od prljavštine svetovnosti i ljubavi prema zadovoljstvima, svi bi prisustvovali sastancima za molitvu, savesno obavljali svoje dužnosti i revnosno nastojali da ne propuste nijednu blagodat koja im stoji na raspolaganju. Radnik koji savesno radi za Učitelja rado prihvata svaki zrak svetlosti koji dolazi od prestola Božjeg, a zatim tu svetlost verno prenosi i na druge.

I ne samo da treba verno prisustvovati molitvenim časovima, nego svake sedmice treba održavati i po jedan sastanak zahvalnosti. Na tim skupovima treba govoriti o Božjoj dobroti i mnogostrukim darovima Njegove milosti. Kada bismo tako rado izražavali svoju zahvalnost za darove milosti koje stalno primamo kao što govorimo o svojim nevoljama, sumnjama i neverovanju, mogli bismo da u srce drugih, umesto obeshrabrenja i sumornosti, unosimo radost i mir. Oni koji se stalno žale i gundaju i koji pred sobom uvek vide samo ono što obeshrabruje i govore samo o iskušenjima i teškoćama treba da više razmišljaju o neizmernoj žrtvi koju je

Hristos podneo njih radi. Tada će sve svoje blagodatne moći da procenjuju u svetlosti krsta. Gledajući stalno na Hrista, Začetnika i Svršitelja naše vere, koji je toliko ranjavan našim gresima i opterećen našim nevoljama, nalazićemo bezbroj razloga da Ga hvalimo i slavimo, a sve naše misli i želje biće dovedene u pokornost volji Njegovoj.

U blagoslovima kojima nas tako milostivo obasipa naš nebeski Otac možemo da vidimo bezbrojne dokaze Njegove ljubavi koja je beskonačna i Njegove nežne samilosti koja prevazilazi saosećanje majke prema njenom nesrećnom detetu. Kada Božji karakter proučavamo u svetlosti krsta, vidimo samo milost, nežnost i praštanje spojene sa pravdom i sudom. Tada zajedno sa Jovanom možemo samo da uzviknemo: „Vidite, kakvu nam je ljubav dao Otac, da se djeca Božja nazovemo i budemo!” Na prestolu vidimo Onoga koji na svojim rukama, nogama i rebrima nosi ožiljke pretrpljenih muka da bi izmirio čoveka sa Bogom i Boga sa čovekom. Milost koja nema poređenja otkriva nam Oca koji nema početka ni kraja i koji boravi u svetlosti kojoj se ne može pristupiti, a ipak nas pušta k sebi kroz zasluge svoga Sina. Oblak osvete, koji nam pretilo samo bolom i očajanjem, u odblesku svetlosti koja dolazi sa krsta otkriva nam Božju poruku: „Živi, grešniče, živi! Živi, pokajnička dušo koja veruješ, živi!” Ja sam platio otkup!”

Moramo se u mislima i srcu sakupiti oko krsta. Hristos i to Hristos raspeti mora biti predmet našeg razmišljanja, naših razgovora i najdubljih izliva naše radosti. Naročite sastanke treba održavati sa ciljem da u svojim mislima stalno osvežavamo sve ono što smo primili od Boga, da bismo izrazili zahvalnost za Njegovu veliku ljubav i spremnost da sve predamo u ruke koje su nas radi bile prikovane na krst. Tu se moramo učiti da govorimo hananskim jezikom i da pevamo pesme Sionske. Kroz tajnu i slavu krsta možemo proceniti vrednost čoveka i tada ćemo shvatiti i osetiti važnost zalaganja za naše bližnje, da bi se i oni mogli uzdići do prestola Božjeg.

Svetost zaveta

Kratak, ali strašan zapis o Ananiji i Safiri zabeležen je perom nadahnuća za dobro svih koji tvrde da su Hristovi sledbenici. Naš narod ne shvata u potpunosti značaj i težinu ove pouke. Bilo bi korisno da svi najpomnije razmotre prirodu ovog strašnog greha zbog kojeg su prestupnici bili tako primerno kažnjeni. Ovaj tako upadljiv i očevidan dokaz o neizbežnosti Božje pravde zaista je strašan i svakog pojedinca treba da ispuni strahom i bojazni da i sam ne učini greh koji je doveo do tako strašne kazne. Veliki greh koji je izopačio karakter ovog prestupničkog para, bila je sebičnost.

Ananija i Safira su, zajedno sa ostalima, imali preimućstvo da čuju poruku Jevanđelja koje su propovedali apostoli. Propovedanje reči bilo je praćeno Božjom silom koja je duboko osvedočavala sve prisutne. Ublažujući uticaj Božje milosti delovao je na njihova srca i oslobađao ih od sebičnosti kojom su bili tako grčevito vezani za svoju ovozemaljsku imovinu. Pod neposrednim uticajem Božjeg Duha Ananija i Safira učiniše zavet da će dati Gospodu jednu svoju njivu, ali kad više nisu bili pod tim nebeskim uticajem, primljeni utisak nije više bio tako snažan i oni počеше da se kolebaju da li će u potpunosti da izvrše ono što su obećali. Pomislivši da su pre nagljeno dali obećanje, želeli su da o tome ponovo razmisle. Na taj način otvorili su vrata na koja je sotona odmah ušao i zagospodario njihovim umom.

Ovaj slučaj treba da posluži kao opomena svima da se čuvaju prvog sotoninog približavanja. Ananija i Safira su prvo dopustili da lakomstvo zagospodari njihovim srcem, a zatim, postidjeni što njihova braća znaju da iz sebičnosti povlače ono što su svečano obećali i zavetovali

Bogu, odlučiše da se posluže lažju. Posle naknadnog dogovora definitivno su i s predumišljajem odlučili da zadrže deo novca dobijenog za prodatu zemlju. Ali u istom trenutku kada je njihova laž razotkrivena stigla ih je i smrtna kazna. Bili su osvedočeni da Gospod, od koga su pokušali da zataje, čita njihova srca jer je Petar naglasio: „Ananija, zašto ispuni sotona srce tvoje da slažeš Duhu Svetome i sakriješ od novca što uze za njivu? Kad je bila u tebe ne bješe li tvoja? I kad je prodade ne bješe li u tvojoj vlasti? Zašto si takvu stvar metnuo u srce svoje? Ljudima nisi slagao nego Bogu.”

Ovaj izuzetan primer bio je neophodan da bi se mlada crkva sačuvala od izopačenosti jer se broj njenih članova naglo povećavao.

Tako je svim hrišćanima onog vremena i svih kasnijih vremena data opomena da Bog traži vernost u ispunjavanju zaveta. Ali i pored ovog tako istaknutog kažnjavanja zbog laži i prevare, isti gresi su često ponavljani u hrišćanskoj crkvi, a i danas sve više uzimaju maha.

Pokazano mi je da je Bog dao ovaj primer kao opomenu svima koji se nađu u iskušenju da postupe na sličan način. U uskraćivanju i zadržavanju onoga što Bog s pravom traži u Crkvi se svakog dana vide sebičnost i laž. Zakidajući na taj način Boga ljudi se suprotstavljaju izvršavanju Njegovog naloga da se svetlost i poznanje istine šire po svojoj zemlji.

U svojoj mudrosti Gospod je predvideo da napredovanje Njegovog dela zavisi od ličnih napora Njegovih sledbenika i od njihovih dobrovoljnih priloga. Prihvatajući saradnju čoveka u velikom planu iskupljenja On mu je ukazao izuzetnu čast. Propovednik ne može propovedati ako ne bude poslat. Delo širenja svetlosti ne zavisi ipak od propovednika. Svaki pojedinac, kada postaje član Crkve, zavetuje se da će biti Hristov predstavnik, živeći u skladu sa istinom koju ispoveda. Hristovi sledbenici treba da nastave delo koje im je On stavio u zadatak kada se uzneo na nebo.

Institucije koje predstavljaju Božje oruđe u širenju Njegovog dela na zemlji moraju se podržavati. Moraju se podizati Molitveni domovi, osnivati škole, a izdavačke kuće snabdevati svim što je neophodno u njihovom velikom zadatku kako bi istina u štampanom obliku mogla da stigne u sve delove sveta. Ove institucije su osnovane po Božjem nalogu i treba ih održavati desecima i dobrovoljnim prilozima. Pošto se delo širi, biće potrebno sve više sredstava da bi se ono uspešno razvijalo u svim svojim granama. Oni koji su prihvatanjem istine postali deonici Božje milosti mogu svojim žrtvama i dobrovoljnim prilozima postati Hristovi saradnici. Kada članovi Crkve požele u svom srcu da im se više ne upućuju nikakvi pozivi za finansijsku pomoć, oni time praktično govore da su zadovoljni da delo Božje više ne napreduje.

„I Jakov učini zavjet, govoreći: ako Bog bude sa mnom i sačuva me na putu kojim idem i da mi hljeba da jedem i odijela da se oblačim, i ako se vratim na miru u dom oca svojega, Gospod će mi biti Bog; a kamen koji utvrdih za spomen biće dom Božji; i što god mi daš od svega ću deseti deo dati Tebi.” Okolnosti koje su Jakova navele da učini zavet sa Gospodom bile su slične onima koje i danas navode ljude i žene da se zavetuju Gospodu. On je pogrešnim postupkom došao do blagoslova za koji je znao da mu je namenjen nepogrešivom Rečju Božjeg obećanja. Takvim svojim postupkom pokazao je veliki nedostatak vere u Božju moć da svoje namere ostvari, ma koliko trenutni izgledi za to bili beznadežni i obeshrabrujući. Umesto da zadobije položaj za kojim je toliko žudeo, bio je primoran da bekstvom spasava život od pretnji svog razgnjevljenog brata. Samo sa štapom u ruci morao je stotinama kilometara da pešači kroz puste i nenaseljene oblasti. Obeshrabren i pritisnut mračnim slutnjama i grižom savesti, klonio se susreta sa ljudima da mu razjareni brat ne bi ušao u trag. Utehu nije mogao da traži ni u miru sa Bogom jer ga je stalno uznemiravala i mučila misao da je proigrao božansku zaštitu.

Završavao se i drugi dan njegovog mučnog putovanja. Umoran, gladan i bez ikakvog krova nad glavom, osećao se kao da ga je i Bog napustio. Znajući da je sve ovo navukao na sebe sopstvenom krivicom, osećao se potpuno odbačenim, dok su mu mračni oblaci očajanja sve više obuzimali dušu. Srce mu je bilo ispunjeno neizrecivim strahom i jedva se usudio da se moli. Ali u toj strašnoj usamljenosti osetio je potrebu za Božjom zaštitom kao nikad do tada. Plačući i ispovedajući svoje grehe pred Bogom najusrdnije se molio za bilo kakav dokaz da nije sasvim odbačen. Ali za njegovo potišteno srce pritisnuto tako nepodnošljivim teretom nije bilo olakšanja. Izgubivši svako pouzdanje u sebe, strahovao je da ga je odbacio i Bog njegovih otaca. Ali Bog u svojoj beskrajnoj milosti i saosećanju nije zaboravio na ovog usamljenog i bolom potpuno skrhanog čoveka koji je, stavivši sebi kamen pod glavu, ležao na goloj zemlji dok mu je pokrivač bio jedino svod nebeski.

U viziji te noći Jakov je video tajanstvene lestve čiji se donji kraj oslanjao na zemlju dok im je vrh, iznad zvezdanih rojeva, dopirao do najvišeg neba. Video je kako se anđeli penju i silaze tim blistavo obasjanim lestvama, pokazujući mu da put koji povezuje nebo i zemlju nije prekinut. Zatim je čuo glas koji mu je ponovio obećanje milosti, zaštite i budućih blagoslova. Kad se probudio posle ovog divnog sna, Jakov je uskliknuo: „Zacijelo je Gospod na ovom mjestu, a ja ne znadoh!” Gledao je oko sebe kao da pogledom traži nebeske glasnike, ali je u mraku samo nazirao obrise zemaljske stvarnosti - ivice brežuljaka koji su ga okružavali, a iznad svega blistavo zvezdano nebo. Nestalo je lestava i svetih glasnika, dok je Uzvišeno Veličanstvo neba mogao da gleda samo u mašti.

Duboka tišina noći i nezaboravan utisak da se nalazio u neposrednoj blizini Božjoj ispuniše Jakova dubokim strahopoštovanjem. Srce mu je bilo puno zahvalnosti što nije bio uništen. Te noći san mu više nije padao na oči; duboka i usrdna zahvalnost, pomešana sa svetom radošću, ispunjavala je njegovo srce. „I usta Jakov ujutro rano, i uze kamen što bješe metnuo sebi pod glavu, i utvrdi ga za spomen i preli ga uljem.” Zatim je na tom mestu učinio svečani zavet sa Bogom.

Svoj zavet Jakov je učinio dok je rosa božanske milosti krepila njegovu dušu i dok se osećao tako ohrabren sigurnošću Božje prisutnosti. Međutim, kad je božanska slava iščezla, on je imao svoja iskušenja, kao što se i danas ljudi kušaju, ali je ostao veran svom zavetu i nije ni pomišljao na mogućnost da se oslobodi obaveze koju je primio na sebe. Mogao je da zaključi, što upravo danas mnogi čine, da je to otkrivenje bilo u stvari samo jedan san, da je bio preterano uzbuđen kad je učinio zavet i da stoga nema potrebu da se toga drži, ali on nije podlegao tom iskušenju.

Prošlo je mnogo godina pre nego što se Jakov usudio da se ponovo vrati u svoj zavičaj, ali kad se vratio, verno je i savesno odužio svoj dug Gospodu. U međuvremenu on je postao bogat i veliki deo njegove imovine prešao je iz njegovog poseda u riznicu Gospodnju.

U našim danima mnogi doživljavaju neuspeh tamo gde je Jakov uspeo. Oni kojima je Bog najviše dao najčešće su skloni da sebično zadržavaju svoja sredstva jer bi trebalo da daju sumu koja je u srazmeri sa vrednošću njihove imovine. Jakov je dao deseti deo od svega što je imao, a zatim je izračunao i kamatu od desetka koji je koristio za sebe dok je živio u idolopokloničkoj zemlji gde nije mogao da ispunjava svoj zavet. To je količinski bilo zaista mnogo, ali on se nije ustezao; ono što je zavetovao Bogu on nije smatrao svojim nego Gospodnjim.

Deo koji se od nas traži u srazmeri je sa onim što nam je dato. Ukoliko je veći kapital koji nam je Bogom poveren, utoliko je veći i iznos koji On traži da Mu vratimo. Ako jedan hrišćanin poseduje deset ili dvadeset hiljada dolara, Bog od njega s pravom zahteva ne samo Njegov deo po

sistemu desetka, nego i pokajničke priloge i darove zahvalnosti. Levitski sistem se naročito odlikovao posvećivanjem imovine. Kada o desetku govorimo kao o kriterijumu jevrejskih davanja za verske ciljeve, mi ne govorimo sa dovoljno razumevanja. Gospod je svoje zahteve stavljao iznad svega drugog. I gotovo u svakoj pojedinosti oni su podsećani da Darodavcu vrate ono što On traži. Od njih je traženo da plate otkup za prvorođenog sina, za prvine od stoke i za prve plodove žetve. Traženo je takođe i da uglove po svojim njivama ostavljaju za siromašne. Sve što bi se rasulo prilikom žetve ili berbe ostavljano je za siromahe, a svake sedme godine sve što bi samo od sebe rodilo takođe je ostavljano siromašnima. Pored toga, oni su uz žrtve davali i razne priloge i opraštali su sve dugove svake sedme godine. Postojali su takođe i mnogobrojni izdaci za gostoljublje i za siromašne; uz to njihova su imanja bila i oporezivana.

Da bi se sačuvala neprikosnovenost zakona Izrailjci su povremeno bili i proveravani da li verno ispunjavaju svoje zavete. Poneki savesni pojedinci vraćali su Bogu trećinu svih svojih prihoda za verske ciljeve i za siromašne. Prilozi su traženi ne samo od posebnih slojeva društva nego od svih, u srazmeri sa onim što su posedovali. Pored ovih sistematskih i redovnih davanja bilo je i posebnih poduhvata koji su potpomagani dobrovoljnim prilozima, kao što su podizanje šatora u pustinji, izgradnja hrama u Jerusalimu. Sve to Bog je tražio od Izrailjaca radi njihovog dobra, a i radi održavanja Njegove službe.

U pogledu ovog pitanja treba da se probudimo i kao pojedinci i kao narod. Malo je njih koji osećaju grižu savesti što zanemaruju svoju dužnost u pogledu dobročinstva i što svakodnevno zakidaju Boga. Ako jedan hrišćanin finansijski, namerno ili slučajno, zakine svoga bližnjega ili odbije da podmiri svoj dug, njegova savest, ukoliko nije sasvim otupela, uznemiravaće ga; on ne može ostati miran iako za to možda osim njega niko drugi ne zna. Mnogi, međutim, zanemaruju svoje zavete i ne ispunjavaju obećanja data Bogu, a ipak su zbog toga tako malo uznemireni. Kako je malo njih koji se osećaju krivima zbog takvog kršenja dužnosti! Morali bismo o tome imati drugačije i dublje osvedočenje. Savest se mora probuditi i ovom pitanju mora se posvetiti mnogo više pažnje jer Božji zahtevi moraju biti podmireni i na kraju ćemo pred Njim polagati račun za sve.

Odgovornosti hrišćanina u finansijskom pogledu, bez obzira da li je njegov kapital mali ili veliki, tačno su srazmerne onome što je od Boga primio. Prevara bogatstva upropašćuje hiljade i milione ljudi. Ti imućni ljudi često zaboravljaju da su samo pristavi i da se približuje dan kad će se od njih zatražiti: „Daj račun kako si kuću kućio.” Kao što je pokazano u paraboli o talentima, svako je dužan da mudro upotrebi primljene darove. Nesrećni sluga u paraboli koji je, zato što je dobio najmanji dar, mislio da nema obaveze prema Gospodararu i nije iskoristio talenat koji mu je bio poveren, zbog toga je bačen u tamu najkrajnju.

Kada je Hristos rekao: „Kako je teško bogatima ući u carstvo nebesko,” za Njegove učenike to je bilo iznenađenje. Kada jedan propovednik koji je bio uspešan u privođenju duša Hristu i istini napusti svoj sveti zadatak da bi sticao prolazno ovozemaljsko blago, on postaje otpadnik i odgovaraće pred Bogom za talente koje zloupotrebljava. Kada poslovni ljudi - poljoprivrednici, zanatlije, trgovci, pravnici, i svi ostali - postanu članovi Crkve, oni postaju sluge Hristove; i mada njihovi talenti mogu biti sasvim različiti, njihova odgovornost u potpomaganju dela Božjeg ličnim naporima i finansijskim sredstvima nije manja od odgovornosti propovednika. Prokletstvo koje pada na propovednika ako ne propoveda jevanđelje, pada isto tako i na poslovnog čoveka ako on svojim različitim darovima ne saraduje sa Hristom u ostvarivanju istih ciljeva. Kada im se ovo objasni, mnogi slično sedamdesetorici odgovaraju: „Ovo je tvrda besjeda.” To je ipak istina, iako mnogi koji tvrde da su Hristovi sledbenici najčešće postupaju suprotno.

Kao što je svoj narod u pustinji svakog dana hranio čudom svoje milosti, Gospod je na sličan način mogao da im podari i sve drugo što je bilo neophodno za versku službu, ali On to nije učinio jer je u svojoj beskrajnoj mudrosti video da moralna disciplina Izrailjaca kao Njegovog naroda zavisi od njihove saradnje s Njim; svako treba da učini ponešto. Dokle god istina treba da se širi, Bog od ljudi s pravom traži da određeni deo onoga što im je poverio prilažu upravo za tu svrhu. Planom sistematskog dobročinstva Bog je, kao Tvorac svega, učinio da u delu spasavanja jednako učestvuju svi, svako prema svojim sposobnostima. Svako treba da bude pristav za sebe dajući u skladu sa namerama sopstvenog srca. Neki, međutim, snose krivicu za isti greh kao i Ananija i Safira jer zadržavajući deo onoga što po sistemu desetka pripada Bogu, misle da njihova braća za to nikada neće saznati. Tako su mislili i ovi nesrećni supružnici čiji nam je primer dat kao opomena. Bog je u ovom slučaju pokazao da On ispituje srca. Od Njega se ne mogu sakriti čak ni pobude ni najskrivenije namere srca. Ovu većitu opomenu On je ostavio zapisanu za hrišćane svih vremena da bi se čuvali greha kojemu su ljudska srca uvek sklona.

Iako takav greh kakav su počinili Ananija i Safira Bog danas ne kažnjava tako vidljivo kao u njihovo vreme, taj greh je u očima Božjim isto tako odvratn i prestupnik će neizbežno biti kažnjen na dan suda, a mnoge će prokletstvo stići još i u ovom životu. Kad je nešto obećano za delo Božje, to je zavet učinjen Gospodu i to treba smatrati svetinjom. Ako za sebe koristimo ono što smo jednom obećali za napredak svetog dela Božjeg, to je u očima Božjim isto što i skrnavljenje svetinje.

Kad smo u prisustvu naše braće usmeno ili pismeno obećali da ćemo priložiti izvesnu svotu za delo Božje, onda su ta braća vidljivi svedoci ugovora sklopljenog između nas i Boga. To je zavet učinjen ne čoveku, nego Bogu; to je isto tako kao i menica koju smo potpisali svome susedu. Nijedna zakonska obveznica za plaćanje novca nije za hrišćanina obaveznija od obećanja i zaveta datog Bogu.

Oni koji se tako zajemče svojim bližnjima uopšte ne misle da traže oslobađanje od datih obaveza. Zavet dat Bogu - Darodavcu svih blagodati i dobara - još je značajniji; zašto bismo onda tražili da se oslobodimo zaveta datih Bogu? Smatra li čovek da ga njegovo obećanje dato Bogu manje obavezuje i da taj zavet nije tako punovažan zato što nije overen pred sudom ovoga sveta? Zar će čovek koji javno priznaje da je spasen krvlju Hristovom i Njegovom neizmernom žrtvom „zakidati Boga“? Zar se njegovi zaveti i svaki njegov postupak neće odmeravati na merilima pravde pred nebeskim sudom?

O konačnoj i večnoj sudbini svakoga od nas odlučuje nebeski sud. Treba li da naše ponašanje bude Svedočanstvo protiv nas? Slučaj Ananije i Safire bio je izuzetno težak. Zadržavši deo novca dobijenog za prodatu njivu oni su slagali Duhu Svetome. Ista krivica tereti svakog pojedinca koji čini sličan greh. Kad se srca ljudi smekšaju neodoljivim prisustvom Duha Božjeg, oni su podložniji Njegovom svetom uticaju i lakše se odlučuju na samoodricanje i žrtvu za delo Božje. Kada božanska svetlost neobičnom jasnoćom i snagom obasja odaje uma, neposvećene sklonosti bivaju savladane. Sebičnost gubi vlast nad srcem i u nama se budi želja da se u samoodricanju i dobročinstvu ugledamo na Hrista koji je naš savršeni Uzor. Srce, po prirodi sklono sebičnosti, tada postaje blago, puno saosećanja prema izgubljenim grešnicima i spremno na svečani zavet sa Bogom, kao što su to u svoje vreme učinili Avram i Jakov. Takvim prilikama rado prisustvuju nebeski anđeli. Ljubav prema Bogu i spasavanju izgubljenih trijumfuje nad ljubavlju prema prolaznim interesima ovog sveta. To naročito biva kada govornik, u Duhu i sili Božjoj, iznosi plan iskupljenja, koji je Hristos, kao Veličanstvo neba, zajedno sa Ocem stvorio, a svojom žrtvom na krstu i ostvario. Iz sledećih biblijskih citata možemo videti kako Bog gleda na

zavete.

„I reče Mojsije glavarima plemena sinova Izrailjevih govoreći: Ovo je zapovijedio Gospod: kad koji čovjek učini zavjet Gospodu, ili se zakune vezavši se dušom svojom, neka ne pogazi riječi svoje, nego neka učini sve što izade iz usta Njegovih” (4. Mojs. 30,1.2). „Ne daj ustima svojim da na grijeh navode tijelo tvoje i ne govori pred anđelom da je bilo nehotice. Zašto bi se gnjevio Bog na riječi tvoje i potro djelo ruku tvojih?” (Prop. 5,6). „Ući ću u dom Tvoj sa žrtvama što se sažižu, izvršiću Ti zavjete svoje, koje izrekoše usta moja i kaza jezik moj u tjeskobi mojoj” (Ps. 66,13.14). „Zamka je čovjeku da proždire ono što je sveto i da zavjet svoj dovodi u pitanje kada ga je već učinio” (Priče 20,25). „Kad učiniš zavjet Gospodu Bogu svojemu ne oklijevaj ispuniti ga, jer će ga tražiti od tebe Gospod Bog tvoj, i biće na tebi grijeh. Ako li ne zavjetuješ, neće biti na tebi grijeha. Što ti izade iz usta, ono drži i učini, kao što zavjetuješ Gospodu Bogu svojemu dragovoljno, što izrečeš ustima svojim” (5. Mojs. 23,21-23).

„Polazite i izvršujte zavjete Gospodu Bogu svojemu; svi koji ste oko Njega, nosite darove Onome koji može da bude strašan” (Ps. 76,11). „A vi ga skvrnite govoreći: sto je Gospodnji nečist, i što se postavlja na njega jelo je za preziranje. I govorite, gle, kolika muka! a moglo bi se odahnuti, govori Gospod nad vojskama i donosite oteto i hromo i bolesno donosite na dar; eda li ću primiti to iz ruke vaše? govori Gospod. Proklet da je varalica, koji ima u svom stadu muško i zavjetuje, pa prinosi Gospodu kvarno; jer sam veliki Car, veli Gospod nad vojskama, i ime je moje strašno među neznabošcima” (Mal. 1,12-14).

„Kad učiniš zavjet Bogu, ne oklijevaj ispuniti ga, jer Mu nisu mili bezbožnici; što god zavjetuješ, ispuni. Bolje je da ne zavjetuješ nego da zavjetuješ pa ne ispuniš” (Propovjednik 5,4.5).

Bog čoveku pruža mogućnost da učestvuje u spasavanju svojih bližnjih. Učestvujući u delima milosrđa i dobročinstva on može da saraduje sa Hristom. Ali iskupiti on ne može nikoga jer nije u stanju da zadovolji zahteve uvređene pravde. To je mogao da učini samo Sin Božji, odrekavši se svoje časti i slave, zaodenuvši svoje božanstvo ljudskom prirodom i došavši na ovu zemlju da se ponizi i da krv svoju prolije za pali ljudski rod.

Svojim nalogom datim učenicima: „Idite po svemu svijetu i propovijedajte jevanđelje svakom stvorenju,” Hristos je delo širenja jevanđelja poverio ljudima. Dok jedni propovedaju, ostali su pozvani da svojim desecima i dobrovoljnim prilozima podupiru i rad propovednika i štampanje Reči Božje, pomažući na taj način širenje istine po svemu svetu. Na taj način Bog želi da čoveka oplemeni. Upravo takva uloga je čoveku potrebna jer to budi najdublja osećanja njegovog srca i podstiče najviše sposobnosti njegovog uma.

Sve dobro što imamo na ovoj Zemlji dolazi iz darežljive Božje ruke kao izraz Njegove beskrajne ljubavi prema čoveku. Siromasi su Njegovi i delo spasavanja je Njegovo. Finansijska sredstva koja su, kao Njegovi darovi potrebna u delu spasavanja duša, On je stavio u ljudske ruke. Svako ima svoj određeni zadatak u velikom polju jevanđelja, a ipak niko ne treba da misli da Bog zavisi od čoveka. On bi, izgovorivši samo jednu reč, mogao učiniti da svaki siromah postane bogat. Sve pripadnike ljudskog roda On bi za jedan trenutak mogao da isceli od svake njihove bolesti. Mogao bi da oslobodi sve propovednike njihovih obaveza i da anđele učini vesnicima svoje istine. Mogao bi istinu napisati na nebeskom svodu, na listovima drveća ili na poljskom cveću ili je pak sa neba objaviti takvim glasom da to svako čuje i razume. Ali Sveznajući Bog u svojoj mudrosti nije izabrao nijedan od ovih načina jer zna da i čovek mora nešto učiniti sa svoje strane da bi mu život služio na blagoslov. Zlato i srebro pripadaju Gospodu i kad bi hteo, mogao bi učiniti da to pada sa neba kao kiša; ali umesto toga On je čoveka učinio

svojim pristavom, poverivši mu novčana sredstva ne da ih nagomilava, već da ih upotrebi na dobro drugih. Na taj način On je čoveka učinio svojim posrednikom koji blagoslove primljene od Njega treba da deli i sa ostalima na zemlji. Uspostavljajući sistem dobročinstva, On želi da čovek, slično svom Tvorcu, bude milostiv i nesebičan i da na kraju bude sudeonik sa Njim u večnoj i slavnoj nagradi.

Bog deluje preko ljudskih oruđa i svi oni koji nastoje da probude savest svojih bližnjih, podstičući ih na dobra dela i na iskreno zalaganje za napredak dela Božjeg, ne čine to sami od sebe, nego su pokrenuti Svetim Duhom koji deluje u njima. Zaveti učinjeni pod takvim okolnostima imaju sveto obeležje jer su plod delovanja Svetog Duha. Kad se takvi zaveti ispune, nebo prihvata prinose, a darodavci svoje blago ulažu u nebesku banku. Takvi polažu sebi dobar temelj za budućnost i naslediće večni život.

Međutim, kad se prisustvo Svetog Duha ne oseća tako upečatljivo i kad se um bavi prolaznim interesima ovoga života, onda ljudi dolaze u iskušenje da dovode u pitanje obaveznost obećanja koja su dobrovoljno dali Bogu; i popuštajući sotoninim došaptavanjima, oni zaključuju da su obećanja dali pod pritiskom i u trenutku uzbuđenja, da su potrebe za sredstvima u delu Božjem bile preuveličane, da su netačnim tvrđenjima bili navedeni da se zavetuju, ne shvatajući u potpunosti šta su učinili, i stoga žele da se tako datih zaveta oslobode. Jesu li propovednici ovlašćeni da prihvatajući takve izgovore kažu: „Ne morate održati obećanja data na takav način; oslobođeni ste svog zaveta?” Kad bi se usudili da učine tako, oni bi postali saučesnici u grehu onoga koji zadržava ono što je obećao Bogu.

Od svakog svog prihoda prvo treba da odvojimo ono što pripada Gospodu. Po sistemu dobročinstva, kojeg su se Jevreji pridržavali, od njih je traženo da prinose Gospodu prvine od svih Njegovih darova: prvinu od svojih stada i stoke sitne ili krupne, prve plodove svojih njiva, voćnjaka i vinograda, ili da to otkupe odgovarajućim iznosom u novcu. Koliko se sve to danas izmenilo! Zahtevi Gospodnji, ako im se i pokloni bilo kakva pažnja, ostaju na poslednjem mestu, iako su potrebe dela danas desetostruko veće nego što su bile u vreme starog Izrailja. Veliki nalog dat apostolima traži da se jevandjelje propoveda po svemu svetu. To pokazuje veličinu zadatka i proširenu odgovornost Hristovih sledbenika u našim danima. Ako su desetak i prinosi zakonom traženi hiljadama godina pre nas, koliko je to bitnije sada! Kada je od Jevreja u vreme Starog zaveta traženo da i bogati i siromašni daju u srazmeri sa svojom imovinom, danas je to dvostruko bitnije.

Većina onih koji tvrde da su hrišćani veoma teško se odvaja od svog novca. Mnogi od njih ni dvadeseti deo svojih prihoda ne vraćaju Bogu, a mnogi i daleko manje od toga. Mnogi zakidaju Bogu i to malo desetka, dok drugi daju samo desetak. Kad bi svi deseci i prilozi našeg naroda pritali u riznicu Gospodnju kao što bi trebalo, oni bi primili takvo obilje blagoslova da bi se darovi i prilozi za svete ciljeve udesetostručili i tako bi taj kanal između Boga i čoveka stalno bio otvoren. Sledbenici Hristovi ne bi smeli čekati da ih potresni pozivi misionara bude na aktivnost. Da su duhovno budni i svesni svojih dužnosti, oni bi u svakom svom prihodu, primljenom sedmično ili mesečno, bio on mali ili veliki, čuli i savesno odgovorili zahtevu Onoga koji desetak i prinos s pravom traži jer Mu to pripada.

Darovi i lični naponi Hristovih sledbenika ne samo da su poželjni, nego su i neophodni. Celo nebo je zainteresovano za spasavanje čoveka i očekuje da se i ljudi zainteresuju za spasenje i svoje i svojih bližnjih. Sve spremno čeka, ali članovi Crkve kao da se nalaze na začaranom tlu. Kada se oni probude i svoje blago, svoje energije i sve svoje izvore u molitvi polože pred Hristove noge, delo istine će trijumfovati. Anđeli su zaprepašćeni što hrišćani tako malo čine kad

imaju pred sobom primer samog Spasitelja koji nije prezao ni pred čim do same smrti - i to tako sramne smrti na krstu. Oni se čude zašto vernici kad dođu u dodir sa sebičnošću ovoga sveta i sami u duhovnom pogledu postaju tako kratkovidni i sebični.

Jedan od najvećih greha današnjeg hrišćanskog sveta je dvoličnost i lakomstvo u odnosu prema Bogu. Mnogi postaju sve nemarniji u izvršavanju zaveta i obaveza prema verskim ustanovama i njihovim poduhvatima. Na sam akt zavetovanja mnogi gledaju kao na nešto što im je nametnuto i što ih stoga i ne obavezuje. Kad saznaju da bi ulažući svoj novac u banku ili u neku robu mogli da ostvare veću dobit ili ako pojedinci zaposleni u instituciji kojoj su obećali pomoć ne odgovaraju njihovim očekivanjima, oni se osećaju slobodnim da svoja sredstva upotrebe po svom ličnom nađenju. Ovaj nedostatak doslednosti sve više preovlađuje i kod onih koji tvrde da drže Božje zapovesti i da očekuju skoriju pojavu svog Gospoda i Spasitelja.

Plan sistematskog dobročinstva uspostavio je sam Bog, ali verno ispunjavanje Božjih zahteva često se odbija ili odgađa, kao da ta svečano data obećanja nemaju nikakvog značaja. Zato što članovi Crkve nisu verni u desetku i ne ispunjavaju svoje zavete i obaveze, naše institucije nisu slobodne od finansijskih teškoća. Kada bi svi, i bogati i siromašni, doneli svoje desetke u riznicu, bilo bi dovoljno sredstava da se Crkva oslobodi finansijskih teškoća i da plemenito nastavi svoje misionarske delatnosti u raznim granama. Sve one koji veruju u sadašnju istinu Bog poziva da Mu vrate ono što pripada Njemu. One koji misle da će zakidajući Bogu ono što je Njegovo ostvariti neku dobit snaći će samo Njegovo prokletstvo. Ništa izuzev potpune sprečenosti ne može opravdati bilo koga da zanemari svoje obaveze prema Gospodu. Ravnodušnošću u ovom pogledu pokazujete da ste duhovno slepi i obmanuti i nedostojni hrišćanskog imena.

Za zavetna obećanja pojedinih članova odgovorna je i Crkva. Ako se vidi da jedan brat ne ispunjava zavetom prihvaćene obaveze, sa njim treba razgovarati ljubazno, ali otvoreno. Ako zaista nije u mogućnosti da ispuni svoj zavet, a vidi se da je dostojan članstva i svim srcem želi da svoje obećanje ispuni, tada članovi Crkve svesrdno treba da mu pomognu. Tako mu mogu izaći u susret da prebrodi teškoće i sami da prime blagoslov.

Gospod želi da članovi Njegove Crkve svoje obaveze prema Njemu smatraju isto tako obaveznim kao i svoja dugovanja nekom trgovcu ili bilo kome. Neka svako preispita svoj prošli život da bi video nije li zanemario da ispuni neki svoj zavet i onda neka uloži krajnji napor da plati sve „do poslednjeg dinara” jer ćemo na kraju svi morati da se nađemo pred sudom na kojem će moći da se održi samo ispravnost i istina.

Testamenti i zaveštanja

„Ne sabirajte sebi blaga na Zemlji, gdje moljac i rđa kvari, i gdje lupeži potkopavaju i krađu; nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ni moljac ni rđa ne kvare i gdje lupeži ne potkopavaju i ne krađu.” Sebičnost je greh koji uništava dušu. Ona rađa „lakomstvo, koje je idolopoklonstvo.” Bogu pripada sve. Svaki uspeh koji postizemo u životu, bilo u materijalnom ili u bilo kom drugom pogledu, dar je božanske milosti i dobrote. Bog je Veliki i milostivi Darodavac i kad On traži od nas da Mu vratimo jedan deo onoga čime nas je obdario, On to ne zahteva da bi se obogatio našim darovima jer Njemu nije potrebno ništa iz naše ruke, već da bi nam pružio mogućnost da pokažemo samoodricanje, ljubav i saosećanje prema svojim bližnjima i da se, zahvaljujući tome, uzdignemo na viši nivo duhovnosti i plemenitosti. U svim vremenima, od Adamovih pa sve do naših dana, Bog je polagao pravo na imovinu svakog čoveka govoreći: Ja

sam zakoniti vlasnik vasione. Stoga, posvećujući Mi svoje prvine vi pružate dokaz o svojoj odanosti; vraćajući Mi ono što je Moje vi priznajete Moju vrhovnu vlast; tada slobodno držite i uživajte Moje darove, i pratiće vas Moj blagoslov. „Poštuj Gospoda imanjem svojim i prvinama od svega dohotka svojega.”

Zahtevi Božji uvek treba da nam budu na prvom mestu. Mi ne izvršavamo Njegovu volju ako Mu posvećujemo tek ono što nam je preostalo od naših prihoda pošto smo zadovoljili sve svoje uobražene potrebe. Pre nego što upotrebimo ijedan deo svoje zarade, treba da odvojimo i prinesemo Gospodu deo koji Njemu po pravilu pripada. U vreme Starog zaveta na oltaru su u znak zahvalnosti Gospodu neprekidno spaljivane žrtve paljenice čime se simbolički ukazivalo na čovekove beskrajne obaveze prema Bogu. Ako smo uspešni i napredni u svojim zemaljskim poslovima, to je zato što nam Bog daje svoj blagoslov. Jedan deo svojih prihoda treba da podelimo siromašnima, a veći deo treba priložiti za potrebe dela Božjeg. Kada vratimo Gospodu ono što po pravilu pripada Njemu, na onome što preostaje za našu upotrebu biće Njegovo odobravanje i Njegov blagoslov. Ali kad čovek zakida Boga zadržavajući ono što pripada Njemu, prokletstvo neizbežno dolazi na sve.

Bog je ljude učinio kanalima kroz koje stalno treba da pritiču darovi neophodni za održavanje Njegovog dela na ovom svetu. On im je dao imovinu da bi je mudro upotrebili, a ne da je sebično nagomilavaju i rasipnički troše na raskoš i zadovoljavanje svoje sujete u odevanju i ukrašavanju i proširivanju svojih kuća. On im je poverio novce da potpomažu propovednike, misionare i institucije naše Crkve podignute u skladu sa Njegovim planovima. Oni koji se raduju u dragocenoj svetlosti istine treba da osećaju vatrenu želju da njeni spasonosni zraci dopru u sve krajeve sveta. Malo je vernih barjaktara koji nikada ne uzmiču kad je u pitanju dužnost niti izbegavaju odgovornosti. Njihova su srca otvorena za svaki poziv da se prilažu sredstva za napredak dela Božjeg. Neki su zaista spremni da daju čak i više nego što im dužnost nalaže, kao da strahuju da im ne promakne prilika za ulaganje u nebesku banku, dok drugi nastoje da daju što je moguće manje. Oni nagomilavaju zalihe ili rasipnički troše na svoje prohteve, odvajajući uz gundanje i neku jadnu milostinju za delo Božje. Ako i učine neki zavet Bogu, posle se kaju i odlaze izvršenje istog koliko god im je to moguće, ako ga čak i potpuno ne izbegnu. Oni nastoje da i svoj desetak učine što je moguće manjim, kao da se plaše da je ono što su vratili Bogu u stvari izgubljeno. Kad se naše ustanove, koje kao Božja oruđa doprinose da svetlost Njegove istine obasja svet, nađu u finansijskim teškoćama, ovakvi se ponašaju kao da im je sasvim svejedno da li one napreduju ili ne.

Našim ustanovama nisu zaveštavana imanja i neki veliki darovi kao što se to čini sličnim ustanovama u svetu, a ipak ih je Bog obilno blagoslovio i učinio svojim oruđem na sreću i blagoslov mnogima. Među nama ima ostarelih ljudi i žena čiji se životni put bliži kraju, ali njihova imovina prelazi u ruke onih koji služe sotonu zato što nam nedostaju oštroumni i dalekovidni ljudi koji bi se na vreme zauzeli da ta sredstva pripadnu delu Božjem. Imovinu i sredstva kojima ljudi raspolazu Bog im je dao kao pozajmicu i s pravom očekuje da Mu to vrate, ali u devet od deset slučajeva ova braća, odlazeći sa životne pozornice, svoju Bogom poverenu imovinu ostavljaju tako nesređenu da to nimalo ne služi na slavu Njemu jer nijedan dinar ne dolazi u Njegovu riznicu. U nekim slučajevima ovi prividno dobri vernici imaju neposvećene savetnike koji ih savetuju rukovodeći se svojim ljudskim mišljenjima, a ne u skladu sa voljom Božjom. Imovina se često ostavlja u nasleđe deci i unucima samo na njihovu štetu. Oni nemaju ljubavi prema Bogu i istini i na taj način sva sredstva koja u stvari pripadaju Gospodu prelaze u redove onih koji su pod kontrolom sotoninom. Sotona se mnogo više bori, koristeći sva svoja

lukavstva i oštroumnost, da bi ta sredstva zadržao pod svojom kontrolom nego što to čine naša braća da bi to osigurali za Gospoda i Njegovo delo. Neki testamenti su sastavljeni tako nevešto i neodređeno da ih zakoni o nasleđivanju proglašavaju nevažećim i tako delo Božje gubi na hiljade dolara. Naši članovi treba da se osećaju ozbiljno odgovornima i da kao Božje verne sluge savesno i na vreme upotrebe svoje znanje u tom pogledu, tako da ono što pripada Gospodu sigurno ode u Njegovu riznicu.

Mnogi ispoljavaju nepotrebnu osetljivost u tom pogledu. Oni smatraju da bi ispitivati stare i iznemogle o tome kakve namere imaju sa svojom imovinom značilo stupati na zabranjeno tle. Ali ovo predstavlja dužnost isto tako svetu kao što je i dužnost propovedati Reč Božju u cilju spasavanja duša. Moramo imati na umu činjenicu da su ovde u pitanju pojedinci koji u svojim rukama drže sredstva ili imovinu koju im je Bog poverio i da oni upravo nameravaju da svoju dužnost u svojstvu pristava prenesu na druge. Treba li dopustiti da sredstva koja im je Bog pozajmio da bi ih uložili u Njegovu delo dopadnu u ruke nevernika samo zato što su im oni srodnici? Zar hrišćani, zabrinuti za buduće dobro takve svoje braće i za dobro dela Božjeg, ne treba da im pomognu u pravednoj raspodeli njihove imovine i mudroj upotrebi talenata koje im je Gospod dao? Zar da njihova braća mirno gledaju kako oni završavaju svoj život, a nisu na vreme prestali da zakidaju ono što pripada Božjoj riznici? To bi predstavljalo strašan gubitak i za njih same i za delo Božje jer ostavljajući sva sredstva u rukama onih kojima nije stalo do istine Božje, oni bi praktično učinili isto što i onaj sluga u Hristovoj paraboli koji je svoj talenat zamotao u ubrus i zakopao ga u zemlju.

Gospod želi da Njegovi sledbenici svoju imovinu raspodele dok su još u mogućnosti da to sami urade. Neki će možda zapitati: „Zar se zaista moramo sami lišiti svega što se zove naše?” Možda se ne traži da to učinimo odmah sada, ali moramo biti spremni da za Hrista učinimo sve. Moramo priznati da naša imovina u potpunosti pripada Njemu, a to ćemo praktično pokazati dajući rado svoj novac kad god to zatreba za širenje Njegovog dela. Da bi se slali misionari u druge zemlje i da bi se štampale publikacije o istini koje treba širiti po svemu svetu kao jesenje lišće, nedostaju sredstva zato što se oni koji ih poseduju najčešće oglašuju o takve pozive. Svoje lakomstvo ovakvi opravdavaju tvrdnjom da su svoju imovinu zaveštali za dobrotvorne svrhe, dokazujući time da su na delo Božje mislili kad su pravili testamenat. Stoga žive životom lakomih tvrdica zakidajući Boga u desetku i prinosu, dok Mu svojim testamentom vraćaju samo manji deo onoga što im je pozajmio, a glavninu ostavljaju svojim srodnicima koji ne pokazuju nikakvo interesovanje za istinu. Ovo je najgora vrsta zakidanja. Oni ne prestaju da uskraćuju Bogu ono što Mu duguju, ne samo u toku celog života, nego čak i na samrti.

Pripremu za budući život odlagati do poslednjeg časa u ovom životu krajnje je nerazumno. Isto je tako velika greška odlagati da odgovorite zahtevima Božjim za potpomaganje Njegovog dela sve dok ne dođe vreme da svoju dužnost u svojstvu pristava prebacite na druge. Oni kojima poveravate svoje talente možda sa njima neće učiniti ni toliko dobra koliko ste vi učinili. Kako se imućni ljudi usuđuju da se izlože tolikom riziku! Oni koji sa raspoređivanjem svoje imovine čekaju do same smrti u stvari sve što imaju predaju smrti, a ne Bogu. Čineći tako, oni postupaju potpuno suprotno Božjem jasno izloženom planu u Njegovoj reči. Da bi postupili pravilno oni neodložno treba da koriste sadašnje zlatne trenutke čineći najbolje što mogu, strahujući da ne propuste životnu šansu.

Oni koji, zanemarujući poznate dužnosti da se zahtevima Božjim odazovu za života, umiruju savest planiranjem da svoja zaveštanja srede na samrti, neće čuti nijednu reč pohvale sa Hristovih usana niti će biti nagrađeni. Oni ne pokazuju nikakvo samoodricanje, već sebično

zadržavaju sredstva i novac pod svojom kontrolom dokle god mogu, ispuštajući ih iz ruku tek onda kada to smrt zatraži od njih. Mnogi tako do smrtnog časa odlaze sa onim što zaista pravi hrišćani čine dok su još potpuno u snazi života i dok posvećujući i sebe i svoju imovinu Bogu kao Njegovi pristavi mogu da nalaze pravo zadovoljstvo u izvršavanju svojih dužnosti. Izvršavajući savesno svoje dužnosti i obaveze, oni sami zadovoljavaju Božje zahteve, umesto da svoje odgovornosti prebacuju na druge. Mi sebe treba da smatramo samo pristavima Gospodnje imovine, a Njega kao apsolutnog Vlasnika kome smo dužni da vratimo Njegovo kad god On to zatraži. Kada On na kraju dođe da svoje uzme sa dobitkom, lakomi tvrdica će uvideti da je - umesto da primljene talente upotrebom umnoži - svojim bogatstvom samo navukao na sebe prokletstvo zlog i nevaljalog sluge.

Gospod je odredio da se smrt Njegovih slugu smatra gubitkom zbog pozitivnog uticaja koji su širili za života i zbog mnogih dobrovoljnih priloga kojima su dopunjavali Njegovu riznicu. Zaveštanja umirućeg predstavljaju jednu zamenu za dobročinstvo koje je trebalo da čini za života. Svoja zaveštanja sluge Božje treba da izvršavaju svakog dana svojim dobrim delima i dobrovoljnim prilozima za delo Božje. Oni ne smeju dopustiti da ono što daju Bogu bude nesrazmerno malo u poređenju sa onim što zadržavaju za svoju upotrebu. Praveći svoja zaveštanja oni će uvek imati na umu one ciljeve i prijatelje koji zauzimaju najviše mesto u njihovom srcu. Njihov najbolji prijatelj je Isus. On je čak i svoj život dao za njih. Njih radi je postao siromah da bi se oni obogatili zahvaljujući Njegovom siromaštvu. On zaista zaslužuje celo srce, svu imovinu, sve što imaju i što jesu. Međutim, mnogi koji tvrde da su hrišćani ne ispunjavaju Njegove zahteve u toku svog života i vređaju Ga dajući Mu na samrti samo bednu milostinju. Neka svi koji čine tako imaju na umu da ovo zakidanje Boga nije slučajan postupak, nego čin sa predumišljajem jer su u uvodu svog Testamenta naglasili „budući pri zdravoj svesti.” Pošto su zakidali delu Božjem u toku života, oni nastavljaju to isto i posle svoje smrti. I to čine uz pristanak svih svojih umnih sposobnosti. Na taj način mnogi svoja zaveštanja smatraju uzglavljem na kojem će umreti. Testament je za njih deo pripreme za smrt i sastavljen je tako da ih pitanje zaostavštine ne uznemiruje u poslednjim trenucima života. Mogu li takvi sa zadovoljstvom razmišljati o danu konačnog obračuna kad će Gospod zatražiti od njih da polože račun u svojstvu pristava?

Ako želimo da nasledimo budući, večni život, moramo se obogatiti dobrim delima još u ovom životu. Kada se na zasedanju Božjeg suda otvore knjige zapisnika, svako će primiti platu „po delima svojim.” U matičnim knjigama Crkve upisana su imena mnogih uz čije ime u Nebeskoj knjizi piše da su zakidali Boga. I ukoliko se takvi ne pokaju i nesebičnim zalaganjem za delo Hristovo ne poprave svoje propuste, oni će neizbežno doživeti sudbinu nevernog pristava.

Često se dešava da aktivan poslovni čovek umre iznenada, bez ikakvih nagoveštaja da mu predstoji smrt, i kad se razmotri njegovo vođenje poslova, ispostavlja se da je sve u krajnjoj nesređenosti. U nastojanju da se sredi njegova zaostavština troškovi advokatskih usluga odnose najveći deo, ako ne i celu imovinu, dok su supruga i deca, kao i delo Hristovo, potpuno zakinuti. Verni pristavi Gospodnje imovine uvek znaju kako stoji njihova imovina i, kao mudri ljudi, spremni su za svako iznenađenje. Ako se njihovo vreme kušanja naglo prekine, oni neće ostaviti toliku zamršenost onima koji su pozvani da sređuju njihovu zaostavštinu posle njih.

Mnogi se ne odlučuju da napišu testamenat dok su još u zdravlju i snazi. Međutim, naša braća treba da preduzmu tu meru predostrožnosti. Oni u svako doba treba da znaju kakvo je njihovo finansijsko stanje, ne dopuštajući da im imovina ostaje nesređena. Njihovi imovinsko-pravni poslovi uvek treba da su tako sređeni da ih u svakom trenutku mirno mogu ostaviti.

Testament treba da bude tako sastavljen da odgovara zakonskim propisima. Pošto se napiše, testament može da stoji godinama i neće biti narušen ako se od zaveštane imovine s vremena na vreme daju prilozima za potrebe dela. Smrt neće doći ni dan ranije, braćo moja, samo zato što ste napisali svoju poslednju volju. Kad zaveštavate imovinu svojim srodnicima, nipošto ne zaboravite na delo Božje. Pošto kao Njegovi pristavi držite Njegovu imovinu, Njegovi zahtevi treba da vam budu na prvom mestu. Na svoju suprugu i decu, prirodno, ne treba da zaboravite; ostavite im pripadajući deo ako im je to potrebno. Ali ne unosite u svoja zaveštanja dug spisak srodnika kojima vaša imovina nije potrebna, već se to čini samo zato što je takav običaj.

Imajte uvek na umu činjenicu da postojeći sistem sebične raspodele imovine nije Bogom određen, već su to izmislili ljudi. Hrišćani kao reformatori ne treba da se drže postojećih običaja, već sastavljanju testamenata treba da daju potpuno nov vid. Volja Božja i u ovom pitanju za nas treba da bude zakon. Kad bi vas neki prijatelj izabrao za izvršitelja svog testamenta, zar ne biste pažljivo pročitali volju testatora, tako da ni najmanji iznos novca ne bi bio pogrešno upotrebljen? Vaš nebeski Prijatelj vam je poverio svoju imovinu i jasno vam stavio do znanja na koji način treba da je upotrebite. Ako ste spremni da Njegovu tako jasno izraženu volju nesebično prihvatite, onda ono što pripada Bogu nikada neće biti zloupotrebjeno. Delo Božje se sramno zanemaruje iako su ljudi dovoljno snabdeveni sredstvima da bi mogli da zadovolje sve potrebe istog, samo kad bi u zahvalnosti srca bili spremni na poslušnost.

Oni koji sačinjavaju testament ne treba da misle da više nemaju nikakve dužnosti i obaveze, već koristeći talente koji su im povereni, stalno treba da doprinose napretku dela Božjeg. Bog je predvideo planove da svi mogu racionalno da upotrebe svoja sredstva. On nema nameru da svoje delo održava čudima. On to očekuje od svojih vernih pristava koji znaju da ekonomišu i da svojim sredstvima potpomažu napredak Njegovog dela. Ali takvih je malo. Samoodricanje i dobročinstvo su izuzetak, a trebalo bi da budu pravilo. Rastuće potrebe dela Božjeg zahtevaju sredstva. Vesnike spremne da nose svetlost i poruku istine traže sa svih strana. To nameće potrebu za novim radnicima i dodatnim sredstvima za njihovo izdržavanje.

Količina novca namenjenog za delo spasavanja duša skromna je i veoma sporo pritiče u Gospodnju riznicu, a i ta skromna suma dobija se teškim trudom. Kada bi svi mogli da uvide koliko lakomstvo, koje sve više uzima maha, ometa napredak dela Božjeg i koliko više bi se postiglo da se svi savesno pridržavaju Božjeg plana u pogledu desetka i prinosa, kod mnogih bi došlo do odlučne reforme i ne bi se više usuđivali da kao dosad ometaju napredak dela Božjeg. Pripadnici Crkve nisu svesni koliko bi mogli da učine kad bi bili spremni da sve žrtvuju Hrista radi. Pravi duh samopožrtvovanja bio bi moćni dokaz o sili Jevanđelja, dokaz koji svet ne bi mogao da poriče ili pogrešno tumači, a Crkva bi primila obilje blagoslova.

Pozivam našu braću da prestanu da zakidaju Boga. Neka oni koji moraju da sačinjavaju testament paze da ne ostavljaju svojim sinovima i kćerima sredstva koja treba da teku u Božju riznicu. Takvi testamenti često postaju predmet svađe i razmirica. Kao što stoji zapisano, stari ljudi iz davnina su živeli na slavu Bogu i On se nije stideo da Ga oni nazivaju svojim Bogom; razlog tome nalazi se u činjenici da se oni nisu sebično lakomili za zemaljskim blagom niti su tražili sreću u ovozemaljskim zadovoljstvima, nego su i sebe i sve što su imali s poverenjem stavljali u ruke Božje. Oni su živeli samo za slavu Božjeg imena, pokazujući jasno da traže bolju zemlju - nasleđe nepropadljivo. Takvih ljudi se Bog nije stideo i oni Ga nikad nisu sramotili u očima ovoga sveta. I Hristos - Veličanstvo neba - ne stidi se da takve naziva svojom braćom.

Mnogi naglašavaju da za delo Božje zaista ne mogu učiniti više nego što sada čine; međutim, oni ne daju u skladu sa svojim mogućnostima. Oči takvih zaslepljene sebičnošću

Gospod ponekad otvara jednostavnim smanjivanjem njihovih prihoda na iznos koji su voljni da desetkuju. Konji mogu da se nađu mrtvi na njivi ili u štali, kuće ili žitnice uništene požarom, a godišnji prihodi žetve i berbe mogu da budu znatno ispod proseka. U mnogim slučajevima Bog ljude proverava davanjem ili uskraćivanjem svojih blagoslova; i ako se oni pokažu neverni u desetku i prinosu, On povlači svoj blagoslov. „Ko škрто sije, škрто će i žnjeti.” Sledbenici Hristovi, molim vas radi milosti Hristove i bogatstva Njegove dobrote i zbog časti istine i vere - posvetite ponovo i sebe i svoju imovinu Bogu! Imajući u vidu Hristovu ljubav koja Ga je navela da, napustivši carske dvorove, prihvati tolike patnje, samoodricanje, poniženje i smrt nas radi, svaki od nas treba da se zapita: „Koliko dugujem svome Gospodaru?” i onda će vaši darovi zahvalnosti biti u skladu sa tim koliko cenite veliki dar neba u Božjem ljubljenom Sinu.

Kada odlučujete o iznosu koji ćete dati na delo Božje, budite sigurni da je uvek bolje da to bude više, a ne manje od onoga što traži dužnost. Razmišljajte kome vi to dajete i ta misao će odagnati duh lakomstva i sebičnosti. Pri samoj pomisli o tolikoj Hristovoj ljubavi koja Ga je navela na sve to što je učinio za nas, učiniće nam se da naši i najveći darovi nisu vredni da ih On uopšte prihvati. Kad je Hristos predmet naše ljubavi, svesni koliko nam je oprostio upravo zato što nas ljubi, nećemo se zaustavljati da procenjujemo vrednost alabasterske posude u kojoj se nalazilo dragoceno miro. To je činio lakomi Juda, dok će onaj koji dar spasenja ceni i prihvata žaliti samo što „miris” njegovog priloga nije za Boga još skupoceniji i prihvatljiviji. Hrišćani sebe treba da smatraju samo kanalima kroz koje se milost i blagoslovi neba sa svoga nebeskog Izvora izlivaju na njihove bližnje, čijim obraćenjem oni mogu da šalju na nebo nove talase slave u zahvalnosti u darovima onih koji na taj način postaju sudeonici sa njima u Velikom nebeskom daru.

Odnosi među članovima Crkve

Svaki koji teži da u borbi protiv greha i zla postane pobednik mora da se bori protiv sopstvenih slabosti, ali svakome je mnogo lakše da zapazi nedostatke svoje braće nego svoje sopstvene i zato treba da mnogo marljivije preispitujemo i kritikujemo sebe nego druge.

Svi članovi Crkve, da bi kao pravi sinovi i kćeri Božje, mogli da budu svetlost svetu, moraju prolaziti kroz proces disciplinovanja. Ljude i žene Bog ne može učiniti kanalima svoje svetlosti dokle god su oni i sami u mraku i ostaju takvi, ne ulažući nikakve naročite napore da se povežu sa Izvorom svetlosti. Oni koji uviđaju svoje potrebe, duboko razmišljaju o tome i revnosno istrajavaju u molitvi i radu, primiće božansku pomoć. Mnoge od svojih ukorenjenih navika moramo odbaciti, od mnogo čega se moramo odučiti, ali isto tako i mnogo čemu naučiti. Samo uz revnosno nastojanje da svoje greške odbacimo, uz potpuno prihvatanje istine i praktičnu primenu njenih načela milošću Božjom možemo zadobiti pobedu.

Jedina nada za svakoga od nas pojedinačno je samo u neprekidnoj povezanosti sa Bogom - to želim da naglasim i najupečatljivije predočim svima. Moramo zadobiti čistotu srca i duše; da bismo to postigli, treba da pomno preispitujemo sami sebe, da pobedimo svoju sebičnost i samoljublje, a za sve to neophodna je postojanost i najusrdnija molitva.

Oni koji su grubo i oštri u kritikovanju drugih svoj nedostatak hrišćanske uglađenosti često opravdavaju pozivajući se na neke od reformatora koji su radili u takvom duhu, tvrdeći da je i danas potrebno biti takav, ali to nije tako. Daleko je bolje na svakom mestu, pa čak i u društvu najgrubljih, biti blag i potpuno vladati sobom. Ljutito revnovanje nikome ne može poslužiti na

dobro. Reformatore, na koje se ovakvi pozivaju, Bog nije izabrao zato što su bili zapovedničkog duha i žestoke naravi. On ih je prihvatio takve kakvi su zatečeni, i pored takvih crta njihovog karaktera; međutim, da su bili smerniji i da su u potpunosti vladali sobom, On bi im poverio desetostruko veće odgovornosti. Iako propovednici Hristovi moraju da osude greh i bezakonje, nečistotu i laž; iako ponekad moraju da razotkriju bezakonje ne samo malih nego isto tako i velikih, naglašavajući da gnjev Božji neće mimoći prestupnike Njegovog zakona, oni pri tom ipak ne treba da ispoljavaju zapovednički i tiranski duh; oni treba da ispoljavaju duh ljubavi i dobrote, duh koji nastoji da spase, a ne da uništi.

Propovednike i sve koji žele da budu Hristovi saradnici Božje dugo podnošenje uči nepogrešivim poukama strpljenja i ljubavi. Hristos je vezao za sebe i gramžljivog Judu i plahovitog Petra, ne zato što je Juda bio lakom, a Petar nagao, već zato da bi se obojica učili od Njega, svog Velikog Učitelja, i da bi postali kao On: nesebični, smerni i ponizni. On je u obojici video dobar materijal. Juda je imao finansijske sposobnosti i da je prihvatio pouke koje je Hristos upućivao osuđujući svaku sebičnost, tvrdičluka i prevaru u najsitnijim pojedinostima života, mogao je biti koristan za Crkvu. Pouke kao što su: „Koji je vjeran u najmanjem i u mnogom je vjeran; a ko je nepravedan u najmanjem, i u mnogom je nepravedan” Hristos je često ponavljao.

Na ovaj način Spasitelj je nastojao da u svest svojih slušalaca utisne istinu da bi onaj koji se lukavstvom koristi da prevari bližnjega u beznačajnim sitnicama to isto učinio i u velikim razmerama, kad bi mu se za to ukazala povoljna prilika. Najmanje zastranjivanje od stroge ispravnosti ruši sve ograde i priprema srce za još veću nepravdu. Hristos i rečima i primerom uči da se u svakom postupku prema bližnjima rukovodimo krajnjom čestitošću. „Sve, dakle, što hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima.” Hristos je stalno razobličavao nedoslednosti u životu fariseja i ukoravao ih. Oni su tvrdili da drže Božji zakon, ali su u svakodnevnom životu stalno činili bezakonje. Da bi zadovoljili svoju nezasiću želju za dobitkom, oni su mnoge udovice i siročad lišavali i onog najskromnijeg što su u životu posedovali.

Da je u svom srcu želeo da se obrati, Juda je mogao da se koristi svim ovim poukama, ali nezasića želja za dobitkom bila je jača od njega i ljubav prema novcu postala je vladajuća moć u njegovoj duši. On je držao blagajnu s novcem namenjenim za širenje Hristovog dela i od te skromne svote, s vremena na vreme, uzimao je za svoju ličnu upotrebu. Iz sebičnih pobuda javno je zamurio Mariji što je Hrista radi žrtvovala alabastersku posudu sa mirisnim uljem i njen postupak osudio kao nerazumno rasipanje. Na taj način, umesto da se ponaša kao učenik, on je želo da kao učitelj i samom Hristu pruži pouku u pogledu doličnosti Marijinog čina.

Juda i Petar su imali jednake mogućnosti i preimućstva da od Hrista stalno primaju pouke, da se ugledaju na Njegov primer i da ispravljaju negativne crte svog karaktera. Dok su slušali kako nepoštedno osuđuje licemerstvo i izopačenost oholih, videli su da su upravo ti koje je žigosao bili predmet Njegove zabrinutosti i Njegovih najusrdnijih napora u nastojanju da ih reformiše. Tama zablude kojoj su robovali mnogo puta je izazvala Njegove suze. Duboko ganut saosećanjem i ljubavlju prema stanovništvu Jerusalima, zavapio je u svojoj čuvenoj tužbalici: „Koliko puta htjedoh da skupim čeda tvoja, kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila, i ne htjeste!”

Petar je uvek bio brz i spreman na akciju, smeo i beskompromisan i Hristos je u njemu video osobine koje mogu biti od velike vrednosti za Crkvu. Zato ga je trajno vezao za sebe da bi sačuvao sve što je u njemu bilo dobro i vredno, da bi svojim poukama i primerom ublažio sve što je bilo naglo i osorno u njegovoj naravi i popravio sve što je bilo grubo u njegovom ponašanju. Ako se srce zaista promeni pod uticajem božanske milosti, to će se i spolja videti u istinskoj

blagosti, dobroti, saosećanju i učtivosti. Isus nikada nije bio hladan i nepristupačan. Nevoljnici i bolesni često su prekidali Njegov mir u trenutku kad su Mu osveženje i mir bili najpotrebniji, ali je On imao ljubazan pogled i ohrabrujuću reč za svakoga. On je zaista bio primer prave učtivosti. Petar se u jednom trenutku odrekao svog Učitelja, ali se kasnije pokajao i duboko ponizio zbog svog velikog greha i Hristos je pokazao da prašta svom zabludalom učeniku tim što ga je udostojio da spomene njegovo ime posle svoga vaskrsenja.

Juda je, podlegavši kušanju neprijatelja, izdao svog najboljeg Prijatelja. Petru su, međutim, koristile Hristove pouke jer se dao poučiti i nastavio je delo reforme koje je apostolima ostavio njihov Gospod kada se vazneo na nebo. Ova dva čoveka predstavljaju dve kategorije Hristovih pristalica koje On vezuje za sebe, pružajući im preimućstvo da se, slušajući Njegove pouke i posmatrajući primer Njegovog nesebičnog života, nauče od Njega.

Ukoliko se čovek, posmatrajući lik svoga Spasitelja, bolje upozna sa Njim, utoliko Mu postaje sličniji i po karakteru i po postupcima. Vreme u kojem živimo traži reformu na delu. Svetlost istine koja nas obasjava traži ljude spremne na akciju, ljude nepokolebljivog morala da marljivo i istrajno rade na spasavanju svih onih koji su voljni da se odazovu pozivu svetog Božjeg Duha.

Ljubav koja treba da postoji među članovima Crkve često ustupa mesto kriticizmu i osuđivanju i to se često ispoljava čak i za vreme bogoslužjenja u glasnim upadicama za vreme propovedi i oštrim ličnim napadima. Podršku tome ne treba da pružaju ni propovednici ni starešine ni članovi. Kad su u pitanju službe u Crkvi, pred očima treba imati samo slavu Božjeg imena. Kada u članstvo Crkve dođu ljudi koji su pripadali raznim organizacijama i koji se međusobno znatno razlikuju, ako božanska istina ne ublaži i ne potčini grube crte njihovog karaktera, Crkva će biti izložena stalnim neprijatnostima; njen mir i jedinstvo biće žrtvovani sebičnim i nezasitim prohtevima takvih. Dok budno paze da otkriju nedostatke svoje braće, mnogi zanemaruju da preispitaju i očiste svoje srce i svoj život. To izaziva Božje nezadovoljstvo. Svaki član Crkve treba najpažljivije da preispita svoju dušu i da samokritički razmotri svoje postupke, da ne bi, povodeći se za sebičnim pobudama, postao kamen spoticanja za svoju slabiju braću.

Bog ljude uzima takve kakvi jesu, sa svim njihovim ljudskim slabostima, i priprema ih za svoju službu ako pristaju da budu disciplinovani i da se uče od Njega. Koren gorčine, zavisti, nepoverenja, ljubomore, pa čak i mržnje koji postoji u srcu pojedinih članova Crkve, delo je sotonino. „Ne znate li da malo kvasca sve tijesto ukiseli?” Versko revnovanje koje neki ispoljavaju u napadima na svoju braću je revnovanje, ali ne po razumu. Hristos sa svedočanstvima takvih nema ništa zajedničko.

Nepoštenje u Crkvi

„Jer je korijen sviju zala srebroljublje.” Neki koji ispovedaju istinu ne mogu da se suprotstave iskušenju ovakve vrste. Najveći zločini među ljudima ovoga sveta u naše vreme čine se upravo iz ljubavi prema novcu. Ako ne mogu da se obogate marljivim i poštenim radom, ljudi pribegavaju krađi, obmanjivanju i kriminalima da bi došli do novca. Čaša bezakonja već je skoro puna i pravedna kazna Božja - da vrati svakome po delima njegovim - tek što se nije sručila na glavu krivaca. Advokati i takozvani dobronamerni prijatelji zelenaški uzimaju od udovica i ono malo sredstava što imaju za život i siromasi su primorani da se lišavaju najnužnijih životnih

potreba zato što ovakvi žele da nepoštenjem omoguće sebi raskošan život. Strašni zapisi o svakovrsnim zločinima koji se događaju u svetu takvi su da se čoveku od toga ledi krv u žilama i duša mu se ispunjava stravom i užasom, ali činjenica da se ista zla krišom uvlače i među one koji tvrde da veruju u istinu i da i oni u manjoj ili većoj meri popuštaju istim gresima, poziva na najdublje kajanje i poniženje duše.

Čovek koji se iskreno boji Boga radije će pristati da mučno radi dan i noć, da podnosi lišavanje svake vrste, da u siromaštvu jede suvi hleb, nego da se bogati tlačenjem udovica i siročadi i da strancu uskraćuje njegova ljudska prava. Zločini koji se čine u težnji za raskošnim životom i nagomilavanjem novca pretvaraju svet u jazbinu lopova i razbojnika i nagone anđele da plaču. Ali hrišćani tvrde da nisu stanovnici ove zemlje, da se tu kao stranci u prolazu zaustavljaju samo da prenoće. Naš dom je u dvorovima koje je Isus otišao da pripremi za nas. Ovaj život je tako prolazan kao para koja iščezne u nepovrat.

Nagomilavanje bogatstva kod nekih postaje prava manija. Zlatno pravilo jevanđelja stalno se krši i Hristos se zlostavlja u licu Njegovih svetih. Svako iskorišćavanje bližnjih, bili oni vernici ili ne, u nebeskim knjigama zapisuje se kao prevara. Božja je namera da mi, čineći dobro drugima i učestvujući u svetoj dužnosti uzdizanja roda ljudskog, svojim životom prikazujemo Onoga koji je u svemu naš Veliki Uzor. Takav rad nikada neće biti ovenčan dostojanstvom i slavom u ovom životu, ali će zato biti priznat i zaslužno cenjen u budućem životu. Zapisi o dobrim delima i plemenitim postupcima ostaće kroz svu večnost. Ukoliko se čovek više koristi neznanjem ili nesrećom svojih bližnjih, utoliko njegova duša postaje nepristupačnija za uticaj Svetog Božjeg Duha. Dobitak stečen na takav način u stvari je strašan gubitak.

Ima ljudi i na odgovornim položajima koji ne čuvaju interese svoje braće. Oni su toliko obuzeti svojim ličnim interesima da potpuno zanemaruju ugled Crkve. Sebičnost i lakomstvo predstavljaju za njih stalnu prepreku da pred očima imaju samo slavu Božjeg imena. Crkva je kao celina u izvesnoj meri odgovorna za grehe svojih članova jer, ne dižući svoj glas protiv postojećeg zla, ona ga u stvari odobrava. Božje odobravanje izostaje i to iz više razloga. Njegov Duh je ožalošćen zbog oholosti, raskoši, nepoštenja i obmanjivanja kojim se služe i neki koji ispovedaju pobožnost. Sve to doprinosi da Bog nije zadovoljan svojim narodom.

Prikazani su mi neverovanje i gresi starozavetnog Izrailja i vidim da slična zla i bezakonja postoje i u savremenom Izrailju. Pero nadahnuća zabeležilo je njihove prestupe za dobro onih koji žive u ovim poslednjim danima; stoga se čuvajmo da ne pođemo njihovim putem. Polakomivši se za plenom zarobljenim od neprijatelja, Ahan je uzeo šipku zlata i skupoceni vavilonski plašt i sakrio ih u svom šatoru. Međutim, Gospod je grad Jerihon proglasio prokletim i Izrailjcima naredio da se ne služe predmetima zaplenjenim od neprijatelja. „Ali se čuvajte od prokletih stvari da i sami ne budete prokleti uzevši što proketo, i da ne navučete prokletstvo na oko Izrailjev i smetete ga. Nego sve srebro i zlato i posuđe od bakra i od gvožđa neka bude posvećeno Gospodu, neka uđe u riznicu Gospodnju.”

Ali je Ahan, iz plemena Judina, uzeo od prokletih stvari i gnjev Gospodnji se raspalio na sinove Izrailjeve. Kada su Izrailjci posle toga krenuli u borbu protiv neprijatelja, bili su odbijeni i poraženi, a neki od njih su i izginuli. To je na sav narod delovalo veoma obeshrabrujuće. Isus Navin, kao njihov vođa, bio je strašno zaprepašćen. U najdubljoj poniznosti i očajanju on je pao licem na zemlju i u molitvi zavapio: „Jaoh, Gospode, šta da kažem, kad je Izrailj okrenuo pleća pred neprijateljima svojim? Čuće Hananeji i svi stanovnici te zemlje, i sleći će se oko nas, i istrebiće ime naše sa zemlje; i šta ćeš učiniti od velikog imena svojega?”

Odgovor Gospodnji Isusu Navinu bio je: „Ustani, što si pao na lice svoje? Zgriješio je

Izrailj, i prestupio zavjet moj koji sam im zapovijedio; jer uzeše od prokletih stvari i ukradoše, i zatajiše, i metnuše među svoje stvari.” Ahan je ukrao ono što je trebalo izdvojiti za Gospoda i staviti u Njegovu riznicu; on je svome grehu dodao još i to što nije priznao svoj prestup kad je video da sav narod strada zbog njega, a čuo je reči Gospodnje koje je Isus Navin preneo narodu da će prokletstvo pasti „na sav oko Izrailjev,” ako neko prisvoji ono što je Bog odredio za sebe.

Njegove radosti zbog nečasno stečenog plena nestalo je čim je čuo da će se povesti istraga. To ga je uznemirilo. Ipak, u sebi je stalno ponavljao: Šta se to njih tiče! Ja odgovaram za svoje postupke. Držao se prkosno i najstrože osuđivao krivca. Da je priznao na vreme, mogao je biti pošteđen; ali greh čini srce još okorelijim i on je nastavio da ističe svoju nevinost. Nadao se da neće biti otkriven u tolikom mnoštvu. Da bi se pronašao prestupnik, bilo je odlučeno da se baci ždreb i obličilo se pleme Judino. Ahanovo srce je počelo da drhti u strahu i osećanju krivice pošto je pripadao upravo tom plemenu, ali je još uvek laskao sebi da će izbeći kaznu. Ponovo bačeni ždreb pao je upravo na porodicu kojoj je on pripadao. Tada je Isus Navin pročitao krivicu na njegovom bledom licu. Poslednji, pojedinačno bačeni ždreb pokazao je nesrećnog čoveka koji je stajao tu prokazan prstom Božjim kao krivac koji je prouzrokovao sve ove nevolje.

Da je Ahan, kad je podlegao iskušenju da uzme zabranjene stvari, bio zapitan da li želi da nanese poraz i smrt svemu zboru Izrailja, on bi odgovorio: „Ne, ne! Zar je sluga tvoj pas da učini tako veliko zlo.”

Ali on se kolebao pred iskušenjem da zadovolji svoje lakomstvo i kad mu se pružila prilika, otišao je i dalje nego što je nameravao u svom srcu. Na sličan način i pojedini članovi Crkve neprimetno bivaju navedeni da žaloste Duha Božjeg, da zakidaju svoje bližnje i navlače gnjev Božji na Crkvu. Niko ne živi samo za sebe. Greh samo jednog čoveka doneo je sramotu, poraz i smrt mnogima u Izrailju. Zaštite koja bi zaklonila glavu svakoga od njih u dan boja nestalo je. Razni gresi koje čine i odobravaju i oni koji za sebe tvrde da su hrišćani navlače Božji gnjev na Crkvu. U dan kada se nebeske knjige otvore, Sudija neće morati rečima da izražava krivicu prestupnika, nego će biti dovoljno da upravi samo jedan prodorni i sveispitujući pogled i svako delo i svaka transakcija u životu oživeće u pamćenju počinioca. Za prestupnikom neće morati, kao u danima Isusa Navina, da se traga od plemena do porodice, nego će on sopstvenim ustima priznati svoju sramotu, svoju sebičnost, lakomstvo, nepoštenje, utaju, laž i prevaru. Gresi svakog pojedinca, skriveni od ljudi, tada će biti objavljeni kao sa „krovova.”

Crkva ne treba toliko da strahuje od otvorenih prestupnika, nevernika i bogohulnika, koliko od uticaja nedoslednih hrišćana. Oni su ti zbog kojih Crkva ne prima Božji blagoslov, zbog kojih je često tako slaba i izložena sramoti koja se ne može lako izbrisati. Dok je Isus Navin ležao licem na zemlji, izlivajući bol svoje duše pred Bogom u agoniji i gorkim suzama, Božja zapovest predstavljajući ukor bila je: „Ustani; što si pao na lice svoje?”

Popularne crkve su pune ljudi koji tvrde da služe Bogu, a u stvari su lopovi, ubice, preljubočinci i bludnici, ali oni koji ispovedaju našu skromnu veru treba da teže višem kriterijumu. Oni treba da budu biblijski hrišćani, proučavajući marljivo Reč Božju kao pravilo svoga života. Brižljivo i uz molitvu oni treba da preispitaju pobude koje ih pokreću da nešto učine. Oni koji žele da se u potpunosti predaju Hristu treba bez odlaganja da proučavaju privlačnost krsta. Da bi bili hrišćani na delu, oni svoju spremnost da slušaju Boga i da Ga se boje moraju pokazati upravo sada. Oni mogu da spasu svoje duše od propasti i sa uspehom da zadobiju život večni, samo ako to istinski žele.

Običaj da se u trgovini stiče preterana zarada, što se u svetu svuda praktikuje, ne treba da bude primer za prave hrišćane. Oni ne treba da odstupaju od savršenog poštenja, čak ni u

takozvanim sitnicama. Prodati neki artikl skuplje nego što mu je stvarna vrednost, koristeći se pri tom neznanjem kupca, to je prevara. Nezakonita zarada, sitničarske smicalice u trgovini, preterivanje, nelojalna konkurencija, prodavanje jeftinije od nekog brata koji se trudi da pošteno posluje - sve to prlja čistotu Crkve i potkopava njenu duhovnost.

Ponašanje u poslovnom životu nije van granica Božje vladavine. Hrišćanstvo nije odeća kojom treba da se hvalisavo razmećemo samo subotom i kad dolazimo na bogoslužjenje, već karakter koji treba da ispoljavamo svakog dana u sedmici i na svakom mestu. Načela hrišćanstva moraju se poštovati na radnom mestu, u kući i u svim transakcijama poslovnog života, bilo sa članovima naše Crkve ili sa ostalim svetom. Kod mnogih ljubav prema privlačnostima ovog sveta baca u zasenak pravu predstavu o hrišćanskim obavezama. Hristova religija ima tako snažan uticaj na srce da kontroliše svaki postupak u životu. Oni koji poseduju istinsku veru pokazaće i u svim svojim poslovnim odnosima isto tako jasnu predstavu o onome što je pravo i ispravno kao i kada upućuju svoje molitve prestolu milosti. Naš život, sa svim mogućnostima koje sobom donosi, pripada Bogu i treba da ga upotrebimo na slavu Njegovog imena, a ne da se izrodi u služenje sotoni na štetu naših bližnjih.

Sotona se mnogima nameće kao dobronamerni savetnik, naglašavajući da njegove savete moraju slušati ako hoće da u životu budu uspešni: „Ne budite suviše savesni u pogledu časti i poštenja; gledajte pre svega svoj lični interes i ne dozvolite da na vas utiču sažaljenja, blagost i plemenitost. Nije vaše da vodite brigu za udovice i siročad. Ne navikavajte ih da očekuju vašu pomoć i da zavise od vas; pustite ih neka sami brinu o sebi. Ne pitajte da li imaju šta da jedu ili možete li ih usrećiti svojom obazrivošću ili pažnjom. Brinite se samo za sebe. Uzimajte sve što vam padne u ruke i sve što uzmognete. Tlačite udovice, siročad, nemoćne i strancu zakidajte njegova prava i uvek ćete imati mogućnost da zadovoljite sve svoje potrebe.” Prihvatajući ovakve sugestije, mnogi prezrivo odbacuju biblijsko pravilo: „Vjera čista i bez mane pred Bogom i Ocem je ova: posjećivati siročad i udovice u njihovim nevoljama, i držati sebe neopoganjena od svijeta.”

Sotona nudi ljudima carstvo ovoga sveta pod uslovom da mu se poklone i priznaju njegovu prevlast. Mnogi i čine tako, žrtvujući spasenje i večni život. Bolje je umreti, nego grešiti; bolje je oskudevati, nego varati; bolje je gladovati, nego lagati. Neka se svi oni koji se kušaju u ovom pogledu suprotstave sotoni sledećim rečima Psalmiste: „Blago svakome koji se boji Gospoda, koji ide putevima Njegovim! Jer će jesti od trudova ruku svojih. Blago tebi, i dobro ti je!” Ovde dati uslov i obećanja tako su jasni da se ne mogu pogrešno razumeti. Istinska sreća i napredak uslovljeni su vernim služenjem Gospodu.

Značaj samosavlađivanja

Sestro H, o tvom životu pre nego što si se javno izjasnila za Hrista, ne znam mnogo; ali od tada nisi postala istinski obraćena žena, ne predstavljaš pravilno Hrista kao svoga Učitelja. Ti si prihvatila teoriju istine, ali te istina nije u potpunosti posvetila. U nedostatku samosavlađivanja ti stalno popuštaš svojim željama i prohtevima, žrtvujući pri tom i svoje zdravlje i veru. Lako se uzbuđuješ i, umesto da strogo paziš na svoje reči i postupke, potpuno se odaješ svojim strastima. Naš um je pod uticajem ili Hristove ili sotonine sile i kada se ne trudiš da vladaš sobom, sotona preuzima kontrolu nad tvojim umom i navodi te da i rečima i postupcima ispoljavaš upravo ono što je sotonsko. To se ponavljalo tako često da ti je potpuno prešlo u naviku.

Otkada živiš sa svojim sadašnjim suprugom dozvoljavala si sebi da te razdraži i ozlojedi svaka i najbeznačajnija sitnica; i u takvim trenucima te prosto obuzme neka ludačka srdžba, dok se sotona nalazi pored tebe i smeje se nesreći koju nanosiš i sebi i onima koje po svojoj dužnosti treba da učiniš što srećnijima. Tvoja deca na koje si nasleđstvom prenela svoje karakterne osobine, pored toga, stalno gledaju i kopiraju toliko negativan primer tvoje slepe i neukrotive strasti, nestrpljenja i zlovolje.

Ljudsko srce je po svojoj prirodi sklono sebičnosti i izopačenosti koje se mogu savladati samo najstrožom disciplinom i strogim ograničavanjem, a nekad su potrebne čak i godine strpljivih napora i najodlučnijeg opiranja iskušenjima. Bog dopušta da iskusimo teškoće siromaštva i dovodi nas u teške položaje u životu da bi se pokazali nedostaci našeg karaktera i uglašale njegove grubosti i neravnine. Ali ukoliko pojedinci i pored preimućstva i prilika koje im Bog daje, i pored mogućnosti da shvate istinu, iznalaze izgovor za izopačenosti svoga karaktera i uporno nastavljaju u svojoj sebičnosti i zlobi, njihova srca postaju tvrda kao granit i tada ih bez primene dleta, čekića i sprava za glačanje više nije moguće ispravljati.

Bilo mi je ukazano na tvoj hrišćanski život kad si prvi put došla u Tvoje ponašanje u društvu bilo je nedolično. Posećivala si sa svojom decom baštu gde se prodaje pivo, što je na posmatraču ostavljalo nepovoljan utisak u pogledu tvog moralnog ugleda. To su žalosna poglavlja u tvom iskustvu. Imala si svetlost i poznanje istine, ali su te tvoje sklonosti i nerazumnost odvojile od Boga.

Pokazane su mi mnoge pojedinosti iz tvog života dok si boravila u Tvoja jaka, ali izopačena volja navodi te često da sramotiš istinu koju ispovedaš. Tvoje ponašanje pred svetom ne može se opravdati. Kažnjavanje kojem je tvoja kći u školi bila izložena zbog svoje samovolje i neposlušnosti ti si u svojoj duši preuveličavala do te mere da si, smatrajući to užasnom uvredom, čak zatražila zaštitu zakona. Obmanjivanje javnosti kojim si se koristila i preuveličavanje onoga što se stvarno desilo predstavilo je u veoma nepovoljnoj svetlosti hrišćanski moral. To je zapisano pored tvog imena u nebeskim knjigama. Sklona si tvrdoglavosti i nespremna da u poniznosti priznaš svoju grešku, već uporno opravdavaš svoje ponašanje pred ljudima bez obzira kako to izgleda u očima Božjim. Treba li onda da se čudiš što je tvoja kći, u uslovima tako pogrešnog vaspitavanja, postala takva kakvu je sada vidiš? Kakav uticaj je takvo vaspitanje moglo imati na um jedne mlade devojke, nego da je dovede do zaključka da niko nema pravo da kontroliše njenu izopačenost i samovolju? Seme koje si posejala sopstvenom rukom prokljalo je, izraslo i urodilo veoma gorkim plodom.

Ljubav prema tvojoj duši nagoni me da ti pišem u ovom trenutku. Osećam se pritisnuta teškim teretom odgovornosti dok ti pišem ove redove. Svojim ponašanjem ti zatvaraš vrata neba i pred sobom i pred svojom decom jer sa sadašnjim nedostacima karaktera nikada tamo nećete ući. Sestro moja, žalosna uloga koju na ovaj način odigravaš u životu donosi samo gubitak. Sveti anđeli te posmatraju s tugom i bolom, a zli duhovi likuju gledajući kako brzo gubiš dragocene vrline koje krasi hrišćanski karakter, dok sotona odmah zamenjuje iste svojim zlim osobinama.

Ti se toliko odaješ čitanju romana i izmišljenih priča da živiš u svetu mašte i iluzija. Uticaj takvog čitanja štetan je i za um i za telo; to ti slabi intelekt, a strašno opterećuje i fizičke snage. Tvoj um ponekad jedva funkcioniše jer ti je mašta potpuno bolesna i prenadražena čitanjem takvih izmišljotina. Um treba privikavati da se sve njegove snage skladno razvijaju. Izvestan način ponašanja u razvoju ličnosti može doprineti jačanju nekih sposobnosti, dok druge istovremeno ostaju neupotrebljene i tako zakržljavaju. Čitanje pogrešno izabranih knjiga deluje veoma štetno na pamćenje jer izbacuje iz ravnoteže snage poimanja i stvara nervozu, premorenost

mozga i malaksalost celog organizma. Ako se mašta stalno prehranjuje i stimuliše čitanjem izmišljotina, ona uskoro postaje pravi tiranin koji kontroliše sve ostale sposobnosti uma i čini da ukus postaje veoma nestalan i ćudljiv, a sklonosti izopačene.

Tvoje umne snage su obolele od dispepsije⁸. Svoj um ti stalno preopterećuješ znanjima svake vrste, kao što su: politika, istorija, teologija i anegdote, a tvoje tako zloupotrebjeno pamćenje može da zadrži samo izvestan deo svega toga. Pravilno usmeren um, sa mnogo manje informacija, bio bi ti od daleko veće vrednosti. Svoj um nisi navikavala na ono što je bitno za život; zato su tvoja neposvećena volja i lične sklonosti potpuno ovladali tobom i postali tvoji gospodari, umesto da ti budu sluge. Neizbežna posledica toga je gubitak fizičkih i umnih snaga.

Tvoj um godinama liči na potok čiji se žubor čuje, ali je toliko pun kamenja i korova da mu se voda u svom toku potpuno gubi. Da si svoje snage kontrolisano posvetila višim ciljevima, nisi morala postati takav invalid kakav si sada. Uobrazila si da moraš popuštati svom nastranom apetitu i svom prekomernom čitanju. Videla sam kako svetlo i u ponoć gori u tvojoj sobi dok ti, nagnuta nad nekom uzbudljivom pričom, do krajnjih granica naprežeš svoj i onako premoren mozak. Ovakav način rada umanjuje tvoj izgled na život i slabi tvoje fizičke, umne i moralne snage. Neurednost u životnim navikama stvorila je nered u tvojoj kući i ako i dalje tako nastaviš, to će te dovesti dotle da će tvoje umne snage završiti u maloumnosti. Zloupotrebila si svoje Bogom dano vreme milosti i proveravanja i uzalud propustila Bogom dano vreme života.

Bog nam je dao talente da ih mudro upotrebimo, a ne da ih zloupotrebjavamo. Vaspitanje ima za cilj da razvije fizičke, umne i moralne sposobnosti čoveka da bi što uspešnije obavljao svoje dužnosti u životu. Čitanjem neodgovarajućih knjiga stiče se lažno vaspitanje. Moć, izdržljivost, snaga i aktivnost mozga mogu da se umanje ili pak uvećaju, u zavisnosti od načina na koji ih upotrebjavamo. Moraš se osloboditi svoje sklonosti da čitaš takve knjige. Ukloni ih iz svoje kuće. Ne drži pred svojim očima to iskušenje koje izopačuje tvoju maštu, izbacuje iz ravnoteže tvoj nervni sistem i upropašćuje tvoju decu. Svojim preteranim čitanjem ti se onesposobljavaš za savesno obavljanje dužnosti supruge i majke i u stvari postaješ nesposobna za bilo koje dobro delo.

Ti ne proučavaš Bibliju kako treba; zato nisi upućena u mudrost Svetih spisa niti si plodna u dobrim delima. Čitanje romana i izmišljenih priča uzbuđuje um i slabi interesovanje za čitanje Božje Reči. Ti uporno uveravaš druge da si dobro upoznata sa učenjem Svetih spisa, ali to nije tako jer je Tvoj um pun svakojakih ništarija. Istraživanje Biblije traži temeljno proučavanje i usrdnu molitvu. Tu nije dovoljno samo letimično i površno čitanje. Dok su neki stihovi potpuno jasni, tako da ih nije moguće pogrešno shvatiti, drugi su, naprotiv, znatno složeniji i zahtevaju ozbiljnije i strpljivije proučavanje. Poput dragocenih metala skrivenih u utrobi brda i planina dragulje istine treba otkrivati i čuvati u odajama svog pamćenja da bismo ih mogli upotrebiti kad god to zatreba. O, kada bi svi tako marljivo i tako istrajno tražili nebesko zlato kao što se trude za sticanje zlata propadljivog!

Kada Svete spise istražuješ sa usrdnom čežnjom da upoznaš istinu, Bog svojim Duhom utiče na tvoje srce i svetlost Njegove Reči prodire u tvoj um. Biblija je sama svoj tumač, tako da jedan pažljivo pročitan stih objašnjava druge. Upoređujući međusobno stihove koji se odnose na isti predmet uočićeš takav sklad i lepotu o kojima nikad nisi ni sanjala. Nema knjige koja um svoga čitaoca tako jača, krepí, uzdiže i oplemenjuje kao što to čini ova Knjiga nad knjigama. Proučavanje Biblije daje umu novu snagu, dovodeći ga u vezu sa novim predmetima koji zahtevaju ozbiljno razmišljanje i usrdno obraćanje Bogu u molitvi da bi shvatio otkrivene istine.

⁸ Slabo varenje.

Ako se um bavi samo uobičajenim predmetima, ne upuštajući se u teže i složenije probleme, on se spušta na nivo onoga na čemu se stalno zadržava i konačno gubi moć da se razvija.

Ono što je najžalosnije u tvom slučaju je činjenica da se tvoje zablude i greške ponavljaju u tvojoj deci. Tvoja kći je stalno obuzeta samo čitanjem. Navika koju i nasleđem i primerom prima od tebe ubitačna je za njene umne snage. Ona zbog toga nema ni sklonosti ni sposobnosti za učenje. Um je u detinjstvu i mladosti najpodložniji utiscima. Zato dobro seme treba na vreme sejati na dobru zemlju, da bi urodilo plodom za večni život.

Navike stečene u mladosti, iako se mogu do izvesne mere izmeniti, u veoma retkim slučajevima se mogu potpuno odbaciti. Na sav tvoj kasniji život bitno je uticalo nasleđe koje je na tebe preneseno rođenjem. Izopačena narav tvoga oca pojavljuje se i u njegovoj deci. Milošću Božjom te rđave sklonosti mogu se pobediti, ali se u tom cilju mora voditi velika borba. Tako je i sa tvojom decom. Dozvoljavaš im da u svemu sprovede svoju volju kao što dozvoljavaš i samoj sebi. Ti nemaš ni volje ni snage da se odupreš prohtevima svog apetita i time strašno opterećuješ svoje organe za varenje. Nijedna žena koja popušta svojoj uobrazilji, kao što to činiš ti, ne može imati dobro zdravlje.

Ovo je isto tako bolna istina i o tvojoj deci. Pogrešnom disciplinom dok si bila u mogućnosti da se brineš o njima i ostavivši ih kasnije tako dugo bez materinskog nadzora, dovela si ih skoro do potpune propasti. Ipak bi oni čvrstim i nepokolebljivim stavom još uvek mogli u mnogome da se poprave; oni nisu sasvim zastranili, iako je sada mnogo teže načiniti od njih ono što su mogli biti da su roditelji pravilno postupali. Kao majka ti treba da uvidiš posledice svog pogrešnog stava u životu; ako želiš, još uvek možeš da se reformišeš i da ispraviš svoje ozbiljne propuste. Put kojim sada polaze tvoja deca može da ih vodi u vrlinu ili u porok, u čast ili u sramotu, u spasenje ili u propast. Uticaj pobožne i bogobojazne majke ostaje za svu večnost. Njeno delo nastavlja da traje i posle njene smrti.

Brate i sestro H, nijedno od vas ne uviđa u kako žalosnom stanju se nalaze vaša deca. Brate H, ti si zanemario da kao otac zauzmeš odlučniji stav i da kontrolišeš decu. Vaš mali dečak u velikoj meri gospodari vašim domaćinstvom. Svoju stariju decu ti si, sestro, vaspitavala sasvim pogrešno. Dok je brat H ponekad bio suviše strog i nepopustljiv, zahtevajući od njih ono što ne bi tražio od svoje rođene dece, ti si činila daleko veće greške. Ti držiš stranu deci u njihovom prisustvu i tako u njihovom mladom srcu potpaljuješ vatru osvetoljubivosti. Otvoreno ih učiš nepokornosti i sa neskrivenim omalovažavanjem govoriš pred njima o svome suprugu. Na taj način ih s predumišljajem navodiš da s prezirom odbacuju svako ograničavanje. To ostavlja neizbrisiv utisak na njihov um.

Posledice ovakvog vaspitanja ti sada počinješ da uviđaš u ponašanju svoje starije dece; pa ipak, u velikoj meri isto tako postupaš i sa decom koju je Bog od tada poverio tvojoj brizi. Tvoj nedosledan i neobuzdan duh stalno se kao potajni otrov prenosi i na njih. Gorke posledice toga pokazaće se pre ili kasnije. Te osobine tvoje naravi prenose se na karakter tvoje dece ne kao otisci na pesku već kao na čvrstoj steni i to će godinama kasnije svedočiti o tvom delu.

Sestro moja, tvoja savest je sve manje osetljiva. Razmisli najozbiljnije kakve navike stvaraš i moli se usrdno da bi se tvoj izopačeni karakter mogao oprati od svake nečistote u krvi Jagnjetovoj. Da bi ugledala carstvo Božje, moraš se duhovno probuditi i, prosvećene savesti, obuzdavati svoje strasti i gajiti ljubav prema istini u svojoj duši.

U svemu u životu treba da se čvrsto držiš određenih načela. Sotona ti je još uvek za petama. Tvoja jedina nada sada je u potpunoj obraćenosti Bogu. Ne obmanuj se, jer s Bogom se nije šaliti. Kad bi se vreme tvog kušanja i proveravanja danas završilo, ne bi imala nikakve nade na

spasenje. Tvoje zdravlje u fizičkom, umnom i moralnom pogledu zavisi od toga koliko vladaš svojim ličnim sklonostima. Ti ćeš, bez sumnje, nailaziti na teškoće koje će uznemiravati tvoj duh i predstavljati za tebe teško iskušenje, ali je u sili Hristovoj moguće potpuno vladati sobom. Onoga koji može da vlada sobom Solomun stavlja iznad osvajača i pobjednika u ratu. „Bolji je spor na gnjev nego junak. I gospodar od svoga srca bolji je nego onaj koji zauzme grad.”

Dozvoljavajući sebi da se bezbrižno i prekomerno uzbuđuješ ti svoj organizam dovodiš u takvo stanje da to - ukoliko se potpuno ne izmeniš - može da bude i smrtonosno. Ti zlostavljaš i ružiš svoga muža i upućuješ mu tako teške reči koje kao supruga nikada ne bi trebalo da izgovoriš. Uvek si bila neiskrena prema njemu i u tome si išla tako daleko da si s predumišljajem govorila neistinu da bi ostvarila svoje ciljeve. Rešenost da se po svaku cenu i u svakom slučaju sprovede svoja lična volja predstavlja vodeću i najupadljiviju karakteristiku tvoje porodice.

Ponašanje brata H nije onakvo kakvo bi trebalo da bude. On veoma burno pokazuje šta hoće, a šta neće jer svoja osećanja ne drži pod kontrolom razuma. Brate H, prekomerno uzimanje hrane i to još u neodgovarajuće vreme u velikoj meri narušava tvoje zdravlje. To izaziva koncentraciju krvi u određenom delu tela. U mozgu nastaje pometnja i ti gubiš kontrolu nad sobom. Izgledaš kao čovek neuravnotežena uma. Praviš nagle pokrete, veoma lako se uzbuđuješ i sve gledaš u preteranom i izvitoperenom svetlu. Za tvoje zdravlje je veoma bitno da se što više krećeš na čistom vazduhu i da se umereno hraniš. Ti ne treba da jedeš više od dva puta na dan. Ako noću osetiš jaku potrebu za jelom, popij čašu hladne vode i ujutro ćeš se osećati mnogo bolje upravo zato što nisi jeo.

Deci ne dozvoljavajte da jedu slatkiše, voće, orahe ili bilo šta drugo između redovnih obroka. Dva obroka dnevno i za njih bi bila bolja nego tri. Ako roditelji pružaju dobar primer i rukovode se načelom, deca će se brzo ugledati na njih. Neredovitost u uzimanju hrane ugrožava zdravlje organa za varenje i vaša deca i mladi kad sednu za porodičnu trpezu, nisu zadovoljni zdravom hranom; njihov iskvareni apetit traži upravo ono što je za njih najškodljivije i zbog tako nepravilne ishrane oni često pate od groznice, a za to ste odgovorni vi kao roditelji. Učeći svoju decu da stvaraju navike korisne za čuvanje zdravlja roditelji mogu da ih poštede mnogih nevolja i opasnosti.

Bratu H pretila opasnost od potpune oduzetosti; ako i dalje nastavi da prestupa zakone zdravlja, njegov život može iznenada da se prekine. Da li ćete kao porodica biti srećni ili pak nesrećni, to zavisi od vas samih. Svojim načinom življenja vi odlučujete o svojoj budućnosti. Vi oboje morate nastojati da ublažite oštre crte svoga karaktera, trudeći se da reči koje izgovarate uvek budu samo takve da ih se ne morate stideti na dan Božjeg suda. Neka vam čvrsta rešenost da s puta dužnosti ne skrećete ni levo ni desno bude životno pravilo. Uprkos brojnim iskušenjima koja vas saleću, trudite se da budete verni Bogu i da imate čistu savest i tada će put pred vama biti poravnjen. Prepirući se oko sitnica koje ne zaslužuju da im se poklanja pažnja sami sebi stvarate nepotrebnu uznemirenost. Put je pravednički put mira, put tako poravnjen i jasan da krotki i bogobojažljivi mirno idu njime ne spotičući se i ne zastranjujući s njega. Taj put je uzan, ali njime uporedo mogu da idu i putnici različitih temperamenata samo ako verno slede Vojskovođu svoga spasenja. Oni, pak, koji žele da zadrže svoje zle sklonosti i sebične navike ne mogu da idu tim putem jer je on suviše uzan i tesan za takva bremena.

Koliko truda i pastirske brige naš Veliki Pastir ulaže u nastojanju da svaku od svojih ovaca zove po imenu i strpljivo usmerava da ide Njegovim tragom. On traži zabludele i svetlošću iz svoje Reči im brzo i blagovremeno ukazuje na opasnosti. Posredstvom ukora i opomena s neba upućenih On ih poziva da se vrate na pravi put. On se trudi da zabludelim pomogne prisustvom

Svetog Duha i podiže ih kada padnu. Ali mnogi su tako dugo išli putem greha da ne žele da čuju Njegov glas. Odbacujući sve što bi moglo da im vrati mir i sigurnost, oni se predaju lažnom vođi i drsko nastavljaju u slepom samopouzdanju, udaljujući se sve više od svetlosti i mira, od spokojstva i istinske sreće.

Preklinjem vas da prihvatite svetlost koju vam Bog upućuje i da se reformišete. Hristov krst je naša jedina nada. On nam otkriva veličinu ljubavi našeg nebeskog Oca i činjenicu da je Hristos kao Veličanstvo neba pristao na tolika poniženja, uvrede i stradanja da bi se na kraju radovao gledajući u svom carstvu spasene i one duše koje su bile na samom rubu propasti. Ako volite svoju decu, neka vam glavni cilj bude da ih pripremite za večni život slavne budućnosti. S nesrećnim naklonostima koje sada imaju oni nikada neće ugledati izgubljeni raj. Radite dok je dan, iskupite propušteno vreme i borite se da zadobijete krunu besmrtnosti slave. Spasavajte sebe i svoju decu jer spasenje duše predstavlja najdragoceniji dobitak.

Nebiblijski brakovi

Mi živimo u poslednjim danima, u danima kada manija ženjenja i udavanja postaje jedan od znakova skorog Hristovog dolaska. Božji savet u tom pogledu više se uopšte ne traži. Religija, dužnost i načela - sve se žrtvuje da bi se ostvarile želje i strasti neposvećenog srca. Prilikom sklapanja braka ne bi trebalo da bude raskoši i preteranog veselja. Od stotine ovako sklopljenih bračnih veza nema nijedne koja je urodila istinskom srećom, nijedne koja zaslužuje Božje odobravanje i Njegov blagoslov i koja je supružnike dovela u povoljniji položaj da svojim životom služe na slavu Bogu. Rđave posledice takvih nesrećnih brakova bezbrojne su. Takvi brakovi najčešće se sklapaju pod uticajem nekontrolisanih emocija. O ovom tako ozbiljnom pitanju retko se razmišlja savesno, a još ređe otvoreno govori sa starijima i iskusnima jer se to smatra staromodnim.

Umesto čiste ljubavi, u srcu vladaju samo strasti i trenutne emocije. Ulazeći u bračnu vezu samo da bi zadovoljili svoje želje, mnogi izlažu opasnosti svoju dušu i navlače na sebe Božje prokletstvo. Pokazani su mi slučajevi pojedinih koji tvrde da veruju u istinu, ali su učinili veliku grešku stupajući u brak sa nevernima. Takvi se obično nadaju da će neverna strana kasnije prihvatiti istinu; međutim, kad neverni partner ostvari svoj cilj, on je od istine dalje nego što je pre toga bio. Tada neprijatelj nastavlja svoje podlo delovanje ulažući krajnje napore da od istine odvoji i onoga koji u srcu još uvek veruje.

Mnogi danas gube interesovanje i poverenje u istinu zato što su stupili u bračnu vezu sa nevernima. U takvom braku oni stalno udišu atmosferu sumnje, nagađanja i neverovanja. Oni neprestano gledaju i slušaju samo neverovanje tako da najzad i sami to prihvate. Neki imaju hrabrosti da se za izvesno vreme odupiru uticajima neverne strane; međutim, u većini slučajeva vera se neprimetno potkopava i konačno biva uništena. Tako sotona uspeva u svojoj nameri. On preko svojih agenata radi tako podlo i neprimetno da su barijere vere i istine uklonjene ispred onih koji su nekada bili vernici dok oni i ne primećuju koliko su se udaljili od istine.

Veoma je opasno stupiti u bračnu vezu sa nevernicima. Sotona dobro zna da onaj čas kada mladić ili devojka iz Božjeg naroda stupa u takav brak za mnoge od njih predstavlja poslednju stranicu njihovog verskog iskustva i njihove korisnosti. Na taj način mnogi su zauvek izgubljeni za Hrista. Oni mogu za izvesno vreme pokušavati da žive hrišćanskim životom, ali neprekidan uticaj sa suprotne strane uništava sve njihove napore. Govoriti rado o svojoj hrišćanskoj nadi za

njih je nekada bilo pravo preimućstvo, ali sada to više i ne pominju, znajući da njihovog bračnog sapatnika s kojim su povezali svoju životnu sudbinu to nimalo ne interesuje. Kao krajnji ishod, vera u dragocenu istinu odumire u njihovom srcu, dok sotona podlo plete oko njih mrežu sumnje i neverovanja.

Preterivanje i u onome što zakonom nije zabranjeno predstavlja težak greh. Oni koji ispovedaju istinu prestupaju volju Božju stupajući u bračne veze sa nevernicima; oni gube Njegovo odobravanje i preduzimaju korak zbog kojeg će se gorko kajati. Neverna strana može da ima odlične karakterne osobine, ali sama činjenica da (on ili ona) ne odgovara zahtevima Božjim i odbacuje veliku ponudu spasenja dovoljan je razlog da se takva veza ne prihvati. Karakter nevernog partnera može da bude sličan karakteru onog mladića kome je Hristos uputio reči: „Još ti jedno nedostaje.” A to „jedno” je upravo najpotrebnije.

Kao izgovor često se navodi da je budući neverni partner naklonjen veri i da ima sve vrline dobrog bračnog druga, izuzev jednog - nije član naše Crkve. Iako zdrav razum ne preporučuje verniku da u doživotnu vezu stupa sa nevernom osobom, ipak u devedeset od sto slučajeva emocije nadvlađuju razum. Duhovno opadanje počinje onog časa kada se položi zakletva pred oltarom. Revnovanje za veru opada, a duhovna utvrđenja se ruše jedno za drugim dok najzad oboje, rame uz rame, ne stanu pod crnu zastavu sotoninu. Još na samoj svadbenoj svečanosti duh svetovnosti trijumfuje nad savešću, verom i istinom. U novom domu nema vremena za časove molitve. Mladoženja i nevesta su dovoljni jedno drugom i za Isusa više nemaju mesta.

U početku zajedničkog života neverna strana možda neće odmah ispoljiti znake nekog protivljenja, ali čim se povede reč o biblijskim istinama i pažnja usmeri na to, osećanja počinju da se bude i neverni partner naglašava: „Ti si stupila u brak sa mnom znajući ko sam i kakav sam i ne želim da me uznemiravaš. Od danas, znaj, da razgovora o tvojim posebnim nazorima neće i ne može biti!” Ukoliko bi verna strana pokazala neko posebno revnovanje za svoju veru, to nevernom supružniku koji za hrišćanstvo nema nikakvog interesa može izgledati kao nepažnja prema njemu, pa čak i kao drskost.

Verna strana stoga zaključuje da u prvim danima braka mora ponešto i da popusti životnom sapatniku koga je sama izabrala. Oni zajedno posećuju mesta za zabave i društveni život ovog sveta. Ispočetka verna strana veoma nerado učestvuje u svemu tome, ali interes za istinu vremenom sve više slabi u njenoj duši i na kraju u njoj umesto vere preovlađuje sumnja i neverovanje. Niko ne bi mogao ni pomisliti da će osoba koja je nekada bila tako savesna i postojana u veri i tako odan Hristov sledbenik ikada početi tako da sumnja i da se koleba. O, kakve li promene zbog tako nerazumnog stupanja u brak!

Kako treba da postupi svaka hrišćanka kad se nađe u mučnom položaju koji predstavlja proveru za čvrstinu njenih verskih načela? Sa čvrstinom dostojnom poštovanja ona otvoreno treba da kaže: „Ja sam savesna hrišćanka. Verujem da je subota biblijski dan odmora. Moja i tvoja vera, moja i tvoja načela ne mogu da se usklade. Mi u zajedničkom životu ne bi mogli da budemo srećni jer dok ja - u težnji da savršeno upoznam volju Božju - postajem sve više slična Hristu, a sve manje ovom svetu, a ti - nastavljaajući da u Hristu i istini ne nalaziš nikakve privlačnosti - sve više ćeš voleti ovaj svet koji ja ne mogu da volim, dok ću ja voleti pobožnost koju ti ne možeš da voliš. Duhovni pojmovi se duhovno razmatraju. Bez duhovnog rasuđivanja ti nećeš moći da shvatiš šta Bog traži od mene niti moje dužnosti i obaveze prema Učitelju kome služim; stoga ćeš smatrati da te zapostavljam zbog svojih verskih dužnosti. Bićeš nesrećan i ljubomoran što svoju ljubav i osećanja poklanjam Bogu i ja ću na taj način biti potpuno usamljena u svom verskom životu. Dok ti ne promeniš svoje nazore, dok ne budeš u srcu spreman da se odazoveš Božjim

zahtevima i da ljubiš moga Spasitelja, naša veza ne može da se obnovi.”

Na taj način verna strana Hrista radi podnosi jednu žrtvu koju odobrava njena savest i kojom pokazuje da je večni život za nju isuviše velika vrednost da bi to mogla rizikovati zbog bilo čega u ovom životu. Ona smatra da je bolje da nikada ne stupi u bračnu vezu nego da se za ceo život poveže sa osobom koja više voli svet nego Isusa i koja bi i nju navela da odbaci Hristov krst. Ali mnogi ne shvataju koliko je opasno pokloniti svoju ljubav nevernicima. U mislima mladih brak je obično zaodeven romantikom i veoma je teško skinuti s njega taj čarobni veo kojim ga obavija mašta i predočiti im realno teške odgovornosti koje bračni zavet donosi sobom. Taj zavet povezuje sudbinu dveju ličnosti takvim vezama koje ništa ne bi smelo da raskine do same smrti.

Zar da vernik koji teži za slavom, čašću i besmrtnošću budućeg života stupa u bračnu zajednicu sa nekim ko neće da se pridruži Hristovim sledbenicima i da pođe za Njim uzevši krst? Zar će iko od vas koji tvrdite da ste izabrali Hrista za svog Učitelja i odlučili da u svemu budete poslušni Njemu ujediniti svoje životne interese sa nekim ko je pod vlašću kneza tame? „Hoće li dvojica ići zajedno ako se ne sastanu?” „Ako se dva od vas na zemlji slože u čemu mu drago, zašto se uzmore, daće im Otac moj koji je na nebesima.” Ali kako je to čudan prizor! Dok se jedno od dvoje spojenih najprisnijom vezom braka moli Bogu, drugi ostaje potpuno ravnodušan i bezbrižan; dok jedno teži putu večnog života, drugi se nalazi na širokom putu koji vodi u smrt.

Stupivši u bračnu vezu sa neobraćenim osobama stotine njih žrtvovali su Hrista i svoje spasenje. Zar su za njih ljubav Hristova i zajedništvo s Njim od tako male vrednosti da radije biraju društvo nesrećnih smrtnika? Zar oni tako malo cene nebo da dobrovoljno rizikuju njegova neprolazna blaženstva i radosti zbog nekoga ko ne ljubi dragog Spasitelja?

Sreća i uspeh u bračnom životu zavise od jedinstva i sloge supružnika. Kako telesni način razmišljanja može da se uskladi sa razmišljanjem onoga koji je ujedinen sa Hristom? Jedno od supružnika seje za telo, misli i radi u skladu sa pobudama sopstvenog srca; drugo seje za Duh, trudeći se da potisne sebičnost, da pobedi sklonosti i želje tela i da živi u poslušnosti Gospodu za čijeg se slugu izdaje. Tako među njima postoji stalna suprotnost i razlika u ukusu, sklonostima i ciljevima. Ukoliko verna strana svojim čvrstim držanjem načela ipak ne uspe da pridobije svog nevernog druga, ona će, što se najčešće dešava, klonuti obeshrabrena i žrtvovati svoja verska načela radi svog nesrećnog ovozemaljskog saputnika u životu koji sa nebom nema nikakve veze.

Svom narodu od davnina Bog je strogo zabranio da stupa u mešovite bračne veze sa drugim narodima. Danas mnogi zastupaju mišljenje da je cilj ove zabrane bio sprečavanje bračnih i porodičnih veza između Jevreja i idolopokloničkih neznabožaca. Međutim, neznabošci toga vremena bili su u daleko povoljnijem položaju nego nepokajani prestupnici Božjeg zakona u našim danima koji, iako imaju toliku svetlost istine, uporno odbijaju da je prihvate. Današnji grešnik je pred Bogom veći krivac od neznabošca jer svetlost Jevanđelja punim sjajem blista svuda oko njega. On gazi svoju savest i neprijatelj Bogu postaje s predumišljajem. Razlog koji Bog u zabranjivanju ovakvih brakova navodi doslovno glasi: „Jer bi otpadila sina tvojega od Mene.” Svaki pojedinac u vreme starozavetnog Izrailja koji bi se usudio da pogazi ovu Božju zabranu žrtvovao je na taj način načela svoje vere. Izrazit primer takvog ponašanja predstavlja Solomunov slučaj. Njegovo srce odvratile su od Boga upravo njegove žene.

Gospodnji siromasi

Pokazano mi je da naši članovi koji žive izvan Batl Krika ne znaju da cene brige i terete odgovornosti onih koji rade u ovom centru dela. Oni dopuštaju da članovi Crkve iz njihovih skupština koji nisu u mogućnosti da se sami izdržavaju dolaze u Batl Krik, smatrajući da mogu dobiti zaposlenje u našim ovdašnjim ustanovama. Oni propuštaju da se prvo obaveste ima li izgleda i mogućnosti za njihovo zaposlenje, nego se sami nameću Crkvi, smatrajući pri tom da su i mnogi drugi, iako suvišni, zaposleni samo zato što su u sličnom materijalnom stanju kao i oni. Odgovorni ih primaju iz sažaljenja i drže na poslu ne zato što su korisni za ustanovu, već samo zato što se nalaze u tako teškom položaju.

U Batl Kriku ima porodica i pojedinaca koji su pomagali u osnivanju i održavanju tih ustanova, kojima je takođe potrebno zaposlenje, a to i zaslužuju, ali ipak ne mogu biti primljeni zato što bi drugi sa strane bili ugroženiji od njih ukoliko se ne zaposle. To opterećuje Crkvu, a odgovorne u ovim ustanovama dovodi u neprijatan položaj jer nije lako postupiti mudro u svim takvim slučajevima, da nikoga ne uvrede i da svakom izađu u susret. U težnji da pomognu najugroženijima i zapošljavajući ljude slabog zdravlja na koje se nije moguće osloniti, naše ustanove posluju sa gubitkom. Da su umesto takvih uzeti sposobni i produktivni radnici, delo Božje bi moglo biti pošteđeno velikih gubitaka.

Članovi Crkve u svakom mestu dužni su da vode brigu o siromašnima iz svog okruženja. Ali mnogi se sebično zadovoljavaju s tim da svoje siromašne pošalju u Batl Krik da se oni ne bi morali brinuti o njima. Skupština u Batl Kriku svake godine troši sto do petsto dolara za potpomaganje siromašnih i bolesnih čije bi porodice morale da oskudevaju kad ne bi bilo ove milosrdne pomoći. Bogu ne bi bilo po volji kad bi ova skupština dopustila da siromašnima iz njenih redova nedostaju životne potrebe; iz tih razloga se od svih koji žive u ovom središtu dela stalno traže posebni prilozima.

Članovi pojedinih skupština bi morali da siromašne iz svojih redova zadrže kod kuće, pa čak da vrate i one koji već očekuju pomoć od Crkve u Batl Kriku. Oni bi za siromašne iz svojih redova mogli da učine znatno više kad bi im našli posao, pomažući im na taj način da sami sebi pomažu. Bilo bi daleko bolje da takve zaposlite nekim najobičnijim zanimanjem nego da ih šaljete u ovo veliko središte dela Božjeg, opterećujući naše institucije tim neproduktivnim radnicima. Za rad u Batl Kriku potrebni su samo ljudi i žene koji su obrazovani i prosveteni, duhovno, umno i fizički snažni, spremni da nose teret briga i odgovornosti, naviknuti da misle svojim mozgom, a ne da se u svemu oslanjaju na druge. Smatrate li preporučljivim, braćo moja, da se u odgovornim institucijama gomilaju ljudi koji nisu u stanju da se sami izdržavaju ni u najobičnijim ovozemaljskim poslovima?

Ima mladih koje treba poučiti kako da se svojim sposobnostima i znanjem koriste upravo tu gde se nalaze. To nije prijatna dužnost, ali svaka skupština je odgovorna za svoje članove i takvima koji na selu nisu u stanju da žive od svog rada nipošto ne treba dozvoljavati da odlaze u Batl Krik. Braća na selu imaju sopstveno imanje i životne namirnice ne moraju da kupuju; zato je mnogo lakše siromašne izdržavati na selu gde je hrana jeftinija nego ih slati u Batl Krik gde se moraju stalno pomagati novcem iz blagajne koji je namenjen potrebama Crkve i njenih institucija. Život u gradu, gde sve mora da se kupi, znatno je skuplji i stoga briga o siromašnima tu predstavlja velike izdatke.

Braćo i sestre u manjim skupštinama, ako vam je Bog stavio u zadatak da se brinete za Njegove siromahe, da utešavate klonule duhom, da posećujete bolesne i dajete potrebnima, ne

budite toliko „velikodušni” da sve blagoslove koji proističu iz toga prepustite skupštini u Batl Kriku. Pravo na blagoslove koje Bog obećava onima koji se brinu za siromašne i saučestvuju sa nevoljnima i vi imate.

Treba osnovati dobrotvorni fond za potrebe onih siromaha kojima se ipak mora dozvoliti da dođu u Batl Krik. Sanatorijum svake godine izdvaja hiljade dolara za lečenje pacijenata koji su tako siromašni da ne mogu da plate lečenje, ali ko cení taj veliki teret koji snosi ova ustanova? Ipak, ne treba dozvoliti da ijedan član čije ime je zapisano u knjigama Crkve godinama pati od neke bolesti ako bi mu nekoliko meseci provedenih u sanatorijumu donelo olakšanje i pružilo dragocenu iskustvenu spoznaju - kako da u slučaju bolesti pomogne i sebi i drugima. Brigu za bolesne iz svojih redova i za dostojne siromahe svaka skupština treba da smatra svojom hrišćanskom dužnošću.

Kad jednom dostojnom Božjem detetu zatreba pomoć Sanatorijuma, a može da podmiri samo manji deo svojih troškova, neka njegova matična skupština plemenitim činom darežljivosti otplati preostali dug. Neki možda nisu u mogućnosti da daju ni najmanje učešće u plaćanju svog lečenja; ne dozvolite ni da takvi stradaju zbog vaše sebičnosti. Pošaljite ih u sanatorijum, ali pošaljite s njima i svoje jemstvo da ćete podmiriti troškove njihovog lečenja. Čineći tako, zaslužićete veliki blagoslov. Održavanje ovakve institucije kao što je sanatorijum iziskuje mnogo sredstava i zato se ne može očekivati da ona siromašne leči besplatno. Kada bi se mogla nadoknadi suma koju je ova institucija izdala na besplatno lečenje siromašnih i ugroženih, učinio bi se veliki korak u otklanjanju njenih sadašnjih materijalnih teškoća.

Braćo, ne prebacujte na institucije u Batl Kriku brigu za siromašne i ugrožene iz svojih redova, nego se plemenito prihvatite svoje dužnosti. Odrecite se nečega u svojoj kući i u svom odevanju i tako izdvajajte izvesnu sumu za potrebe siromašnih. Neka iznos vašeg desetka i darova zahvalnosti ne bude zbog toga manji, već to dodajte kao poseban prilog. Bog nema nameru da sredstva za pomoć siromašnima šalje s neba kao kišu jer je svoja dobra i u tom cilju stavio u ruke svojih pristava na zemlji. Oni treba da prepoznaju Hrista u licu Njegovih svetih. Sve ono što učine za Njegovu stradalnu decu čine ustvari za Njega jer On svoje interese poistovećuje sa interesima stradalnih i nevoljnih na ovom svetu.

Bog poziva mlade da se odriču nepotrebnog ukrašavanja i da novac koji na taj način uštede, makar da to bude i svega nekoliko dinara, stavljaju u kutiju za dobrotvorne svrhe. I odrasle On takođe poziva da se, kad hoće da kupe zlatan sat ili lanac, zapitaju: da li je ispravno dati toliki novac za nešto bez čega se može kad i jeftinija stvar može isto tako da posluži? Odričući se sebe i uzimajući krst Hrista radi, koji je zbog nas postao siromah, možete učiniti mnogo za siromašne u svojoj sredini i, ugledajući se tako na primer svoga Gospoda i Učitelja, primićete Njegovo odobravanje i Njegov blagoslov.

Delo Božje u Batl Kriku

Mnogi koji dolaze u Batl Krik ne čine to s namerom da ponesu teret odgovornosti niti zbog toga što im je posebno stalo do napretka ovdašnjeg dela, već zbog svojih ličnih interesa. Oni priželjkuju da za sebe obezbede preimućstva koja pružaju ovde smeštene naše institucije, a da pri tom nemaju nikakve lične odgovornosti.

Neki koji su u Batl Kriku došli još ranije s namerom da se domognu povoljnijeg položaja za sticanje ličnih koristi snose krivicu za sebično pa čak i obmanjivačko ponašanje prema braći koja

dolaze iz drugih mesta. Ako bi ikome pripadalo preimućstvo da ostvari neku dobit, onda su to na prvom mestu naše ustanove, a ne takvi pojedinci koji nisu ništa doprineli podizanju tih institucija i koji se sebićno brinu samo za svoje lićne interese. Mnogi koji dolaze u Batl Krik ne predstavljaju u verskom pogledu nikakvu pomoć za delo. Oni su u srcu slični Koreju, Datanu i Avironu i samo kad bi im se ukazala povoljna prilika, oni bi se ugledali na primer tih bezbožnika. Svoje nepoštenje u poslovnim transakcijama oni mogu da sakriju pred očima svoje braće, ali Bog vidi i zna sve šta oni rade i na kraju će platiti svakome po delima njegovim.

Neki koji se odavno nalaze u Batl Kriku i koji bi trebalo da se ponašaju kao odgovorni ljudi zauzimaju odgovorne položaje samo po imenu. Oni su postavljeni za čuvare naših ustanova, ali svojim načinom postupanja oni pokazuju da za te institucije ne osećaju nikakvo naroćito interesovanje niti se zalažu za njih. U svojim mislima oni su skoncentrisani sami samo na sebe. Sudeći po njihovim delima, nameće nam se zaključak da oni svoje snage smatraju suviše dragocenim da bi ih posvetili tim božanskim oruđima, osim ako iz toga mogu da izvuku neku lićnu ovozemaljsku dobit. Oni ne čuvaju tvrđavu, ne zato što to nisu u stanju da čine, već zato što sebićno brinu samo o sebi i što sami sebe zadovoljno uspavljaju u kolevcu telesne sigurnosti.

Ljudi ćiji su ciljevi i smisao života jedino lićna korist i ugađanje sebi ne bi smeli da ostanu na tako važnim položajima. Oni nemaju za to nikakva prava jer predstavljaju samo smetnju za delo Božje. Oni koji zanemaruju Gospodnje siromahe, ne osećaju teret odgovornosti za udovice i siročad i ne zalažu se nepristrasno za pravdu i jednakost između ćoveka i ćoveka zapostavljaju Hrista u licu Njegovih svetih, jer ono što ne znaju oni i ne nastoje da saznaju. Oni ne prihvataju nikakav teret odgovornosti niti ulažu bilo kakve napore za pravdu i istinu. Ako se u ovom velikom središtu dela Božjeg ne ulože najbrižljiviji naponi da bi se zaštitili interesi istog, u Crkvi će doći do iste takve izopaćenosti kao i u drugim verskim zajednicama.

Svi koji žive u Batl Kriku strašno će odgovarati pred Bogom ako trpe greh na nekom bratu. Zabrinjavajuća je ćinjenica da ravnodušnost, dremež i potpuna neosetljivost u duhovnom pogledu predstavljaju obeležje ljudi na odgovornim položajima i da oholost i zapostavljanje opomena Duha Božjeg sve više uzimaju maha. Ruše se ograde koje je Bog u svojoj Reći podigao oko svog naroda. Ljudi kojima je poznato kako je Bog vodio svoj narod u prošlosti, umesto da „pitaju za stare staze” i da ustaju u odbranu našeg položaja kao posebnog i izabranog naroda, sve više se povezuju sa svetom. Najviše uznemiruje ćinjenica da se glas opomene, ukora i usrdnog preklinjanja sve manje ćuje. Oći naroda Božjeg kao da su zaslepljene, dok crkva kao da je gonjena nekom silom sve više ide putem ovoga sveta.

Bog ne želi da ljudi koji treba da čuvaju interese Crkve i njenih institucija budu tako drvenastih srca, već traži žive, delotvorne ljude - ljude sposobne i oštroumne ćije su oći uvek širom otvorene, a srce prijemljivo za uticaj Njegovog Duha. On ljude zadužene za ćuvanje interesa Njegovog dela u Batl Kriku smatra izuzetno odgovornima.

U Batl Kriku ima pojedinaca koji date opomene i ukore nikada nisu u potpunosti prihvatili. Oni nastavljaju putem koji su sami izabrali. Oni ćak, u većoj ili manjoj meri, ustaju protiv onih koji imaju smelosti da brane pravdu i osude zlo. Uticaj takvih na pojedince koje primaju kao podstanare veoma je negativan. Oni u srca tih novodošlih vernika unose sumnje i podozrenja u pogledu Svedoćanstava Duha Božjeg. Oni pogrešno tumaće Svedoćanstva i, umesto da svoje podstanare uće da se posvete Bogu i da slušaju glas Crkve, oni ih podstiću da budu nezavisni i da se ne obaziru na mišljenje i sud drugih. Svoj uticaj takvi šire potajno i skriveno. Neki nisu ni svesni štete koju nanose, ali budući i sami neposvećeni, oholi i buntovnićki nastrojani, oni navode i druge na pogrešan put. Ti neposvećeni ljudi odišu otrovnom atmosferom. Krv duša koje su

zaveli nalazi se na haljinama takvih i Hristos će im na dan konačnog obračuna reći: „Odstupite od mene svi koji nepravdu činite.” Oni će biti zaprepašćeni, ali je njihov takozvani hrišćanski život ustvari bio samo obmana i prevara.

Kad bi svi u Batl Kriku živeli prema svetlosti koju im je Bog dao, kad bi savesno čuvali interese Crkve i shvatali vrednost duša za koje je Hristos umro, tamo bi se osećao sasvim drugi uticaj. Ali mi vidimo da se ovde u velikoj meri ponavlja iskustvo sinova Izrailjevih. Dok su stajali pod Sinajskom gorom, slušajući glas Božji, bili su pod tako snažnim utiskom o Njegovoj svetoj prisutnosti da su, povlačeći se u strahu, zavapili Mojsiju: „Govori nam ti, i slušaćemo, a neka nam ne govori Bog da ne pomremo.” Tu pod Sinajem oni učiniše svečani zavet da će biti poslušni Bogu, ali tek što utihnuše gromovi, trube i zastrašujući odjek glasa Božjeg, oni zaboraviše na svoj zavet i počеше da se klanjaju pred običnim idolom. Gusti oblak, kojim je cela gora bila obavijena, zaklonio je njihovog vođu od njihovih očiju, dok je razgovarao s Bogom.

Kao Mojsijev najbliži saradnik kome je bila poverena sveta odgovornost da o Izrailjcima vodi brigu u njegovom odsustvu, Aron je čuo njihovo gundanje što ih je Mojsije napustio i čuo njihovu javno izraženu želju da se vrate u Egipat, ali je ipak, iz straha da ih ne uvredi, kukavički ćutao. On nije neustrašivo stao na Božju stranu već je, da bi ugodio narodu, pristao da se načini zlatno tele, kao da u tome uopšte nije video početak zla. Čim su bile izgovorene prve pobunjeničke reči, Aron je mogao da to energično spreči, ali on se toliko plašio da ne uvredi prestupnike da se prividno složio s njima i na kraju pristao da se napravi zlatno tele i da mu se svi klanjaju.

Propovednici bi kao budni stražari prvi morali da uoče zlo i da upozore narod. Oni članovima moraju stalno da ukazuju na opasnosti koje im prete. „Pokaraj,” naglasio je apostol svom mladom saradniku Timotiju, „zaprijeti, umoli, sa dugim strpljenjem i učenjem.”

U Batl Kriku su sklapane bračne veze sa kojima Bog nema ništa zajedničko. U nekim slučajevima bračnom vezom spojene su osobe koje uopšte ne odgovaraju jedna drugoj, a u drugim te veze su sklapane prevremeno. Hristos nas je upozorio da će pred Njegov drugi dolazak takve pojave biti sve učestalije. To predstavlja jedan od znakova poslednjih dana. Slično stanje u svetu bilo je i pre potopa. Ljudski um bio je potpuno omađijan razmišljanjem samo o ženidbi i udaji. Kad znamo da postoje tolike neizvesnosti i tako velike opasnosti, nema razloga da za svadbene svečanosti priređujemo tako velike parade i raskoši, čak i kada bračne strane potpuno odgovaraju jedna drugoj, što će se tek kasnije pokazati.

Kada oni koji tvrde da su reformatori i da žive poniznim životom podražavaju modu i običaje bogatih na ovome svetu, to nanosi sramotu našoj veri. Bog je nekima od takvih upućivao reči opomene, ali da li ih je to zaustavilo? Ne, oni pokazuju da se ne boje Boga jer su potpuno omađijani sotoninom silom. Ohrabrujući te sirote zaslepljene pojedince da postupaju po sopstvenom nahođenju i mnogi iz Batl Krika neutrališu svoju korisnost i gube Božje odobravanje.

Bog želi da ljudi oplemenjuju i razvijaju snagu svog karaktera. Oni koji su verni samo pod izvesnim okolnostima nisu oni koji će na kraju primiti pohvalu i bogatu nagradu. Bog želi da oni koji rade u Njegovom delu budu oštroumni i ljudi zdravog rasuđivanja. Oni treba da budu umereni u jelu; bogata i raskošna hrana nikada ne treba da se nađe na njihovoj trpezi. Kada se mozak stalno opterećuje, a nedostaje odgovarajuće fizičko kretanje, onda i jednostavnu i zdravu hranu treba uzimati što umerenije. Za svoju bistrinu uma, čvrstinu u nameri i intelektualnu sposobnost u sticanju znanja, Danilo je u velikoj meri imao da zahvali jednostavnosti svoje ishrane i neprekidnoj povezanosti sa Bogom u molitvi.

Prvosveštenik Ilije bio je dobar i pobožan čovek čistih moralnih pobuda, ali suviše

popustljiv. On se negodovanju Božjem izložio zato što se nije trudio da ojača slabe crte svog karaktera. On nije želeo da povredi bilo čija osećanja i nije imao moralne hrabrosti da ukori i osudi greh. Sinovi su mu bili nemoralni i loši ljudi, ali ih on ipak nije uklonio sa njihovih istaknutih položaja. Takvim svojim ponašanjem oni su sramotili dom Božji. Znajući za to on je iskreno tugovao jer je svim srcem bio za čistotu i pravdu, ali nije imao dovoljno moralne snage da se suprotstavi zlu. Težeći miru i harmoniji postajao je sve više neosetljiv prema nečistoti, bezakonju i zločinu. Tako je veliki Bog morao da preuzme stvar u svoje ruke. Kada je bio ukoren preko jednog deteta, primio je ukor smatrajući da je to u potpunosti zaslužio. Nije ispoljavao nikakvu ozlojeđenost prema Samuilu kao Božjem vesniku, već ga je i dalje voleo, osuđujući samo sebe.

Ogrezli u grehu, Ilijevi sinovi su obojica poginuli u ratu. Vest o njihovoj pogibiji on je podneo, ali kad je čuo da je kovčeg Božji zarobljen, to nije mogao da podnese. Shvativši da je svojim propustom - da se založi za pravdu i spreči zlo - konačno lišio izrailjski narod njegove moći i slave, mrtvačko bledilo obuze njegovo lice te „pade Ilije sa stolice nauznakom kod vrata, i slomi vrat i umrije.”

Kakvu pouku ovo sadrži za roditelje, vaspitače mladih i propovednike u službi Božjoj! Kada odgovorni ljudi ne iskorene postojeće zlo, zato što su nezainteresovani i nemarni da ulože sve svoje snage u usrdnom nastojanju da očiste porodicu ili Crkvu Božju, oni će pred Bogom biti odgovorni ne samo za postojeće zlo, nego i za sva zla koja mogu proizaći iz toga što su zanemarili svoju dužnost. Za zla koja smo kod drugih mogli da iskorenimo ukorom, opomenom i primenom roditeljskog ili pastoralnog autoriteta, a nismo to učinili, bićemo pred Bogom odgovorni kao da smo i sami to učinili.

Ilije je kao prvosveštenik bio dužan da u suzbijanju zla prvo pokuša blažim merama, ali ako to ne bi dalo rezultate, trebalo je da preduzme i najoštrije mere. Ugled i čast dela Božjeg moramo čuvati kao svetinju, čak ako bi se zbog toga morali odvojiti i od najbližih srodnika. Jedan nedostatak u karakteru onih koji su inače talentovani i sposobni može dovesti u pitanje njihovu korisnost u ovom životu i biti uzrok da Hristos na dan suda i njima uputi reči: „Odstupite od mene svi koji nepravdu činite.”

Za prvosveštenika Ilija može se reći da je bio plemenit, ljubazan i blag, istinski zainteresovan za Božju službu i napredak Njegovog dela i čovek usrdne molitve. Nikada se nije protivio Reči Božjoj. Ali mu je ozbiljno nedostajala čvrstina karaktera i odlučnost da osudi greh i pravedno kazni prestupnika; zbog toga se Bog nije mogao osloniti na njega da izrailjski narod održi čistim. On svojoj veri nije dodavao vrline hrabrosti i snage da odlučno u pravom trenutku i na pravom mestu kaže: „Ne.” Greh je greh, a pravda je samo pravda. Trubi se mora dati sasvim jasan i određen zvuk. Mi živimo u vremenu strašne bezbožnosti. I ako na svakom odgovornom položaju ne budu ljudi širom otvorenih očiju, služenje Bogu izrodiće se u običnu formu. Danas nije vreme da bilo ko sebično gleda samo svoje lične interese. Ni za jednu reč koju je Bog izgovorio ne sme se dopustiti da padne na zemlju - da joj se ne posveti odgovarajuća pažnja.

Pojedini članovi u Batl Kriku, iako deklarativno veruju u Svedočanstva, praktično ih bacaju pod noge. Veoma su malobrojni oni koji te knjige čitaju sa interesovanjem, a još je manje onih koji žive po njima. U služenje Bogu sve više se uvlači popuštanje sebi, oholost, moda i hvalisavo razmetanje. Bog traži ljude odlučne i delotvorne, ljude koji neće moći da gledaju kako se podižu idoli i unose gnusobe, a da ne podignu glas svoj kao truba, ukazujući narodu na bezakonja njegova i domu Jakovljevu na grehe njegove.

Na samom početku svoje službe kao sudija u Izrailju - iako još posve mlad - Samuilo je na

sveopštem saboru u Mispi pozvao narod na duboko kajanje pred Bogom u postu i molitvi. Najsvečanije im je preneo ozbiljno svedočanstvo iz usta Božjih i oni su počeli da uviđaju u čemu se nalazi njihova snaga. Preklinjali su Samuila da ne prestaje vapiti Bogu za njih jer su ih opkolili neprijatelji s namerom da ih unište, ali je Bog uslišio Samuilove molitve i On se borio za njih tako da je pobeda bila na strani Izrailja.

Tako bi i u Batl Kriku trebalo da se izvrši jedno veliko delo. Mnoge su dužnosti zanemarene i značajna poverenja izneverena. Došli su ljudi koji ništa ne doprinose ugledu i snazi dela, već stalno rade samo na tome da skromna sredstva koja su drugi prikupili preuzmu u svoje ruke i na taj način zakidaju Božju riznicu. Urođena sebičnost njihovog srca dolazi do izražaja gde god im se ukaže povoljna prilika da profitiraju na račun drugih. Postupajući tako padali su sve dublje sve dok se nisu potpuno spustili na nivo svetovnosti i danas se u načinu postupanja gotovo nimalo ne razlikuju od ostalog sveta.

Naši članovi u Batl Kriku imaju veće odgovornosti nego oni koji žive u drugim mestima. Svi oni koji odluče da se dosele ovamo ne treba da to čine iz koristoljublja i sebičnih pobuda, nego imajući pred očima samo slavu Božjeg imena. Oni tamo moraju biti spremni da ponesu teret odgovornosti kad god se to od njih zatraži i da samopožrtvovano pomažu ustanove koje su tu s Božjim odobrenjem podignute. Oni koji nisu spremni na takve napore i žrtve treba da idu tamo gde ih ne očekuju tako velike i teške odgovornosti. Na ovoj tako značajnoj pozornici, gde tako mnogo zavisi od ličnih napora, svako mora najodlučnije da doprinosi svoj udeo, pazeći budno da delo Gospodnje ne izgubi nijednu dušu. Mnogi ne uspevaju da dostignu jevanđeljski kriterijum zato što sebično gledaju samo svoje lične interese, a zanemaruju pružene mogućnosti da budu blagoslov za svoje bližnje. Hristos ne želi neradnike u svom vinogradu. On od svakog očekuje da radi i za ovaj život i za večnost.

Usavršavanje svojih sposobnosti

Božja je namera da usavršavanje ličnih sposobnosti bude životni zadatak svakog Hristovog sledbenika i da se svi oni u tome rukovode pravilnim iskustvom. Pravi čovek je onaj ko je spreman da žrtvuje svoje lične interese za dobro drugih i koji iz iskustva zna kako treba zavijati rane onih koji su slomljena srca. Mnogi, tek što su počeli da shvataju pravu svrhu života, sve što je realno i suštinski bitno u životu žrtvuju zbog svojih omiljenih zabluda.

Nerona i Cezara svet priznaje za velikane; međutim, da li ih i Bog smatra takvima? Ne, oni nisu živom verom bili povezani sa velikim Srcem humanosti i čovekoljublja. Oni su živeli u svetu, jeli, pili i spavali kao i svi ostali ljudi na svetu, ali su po svojoj svireposti bili satanisti. Kud god su prošli, kao čudovišta i nemani sveta, njihove korake pratili su krvoproliće i zatiranja. Dok su živeli, svet je morao da ih slavi, ali kad su sahranjeni, svet se radovao. U velikoj suprotnosti sa životom ovih ljudi bio je život Martina Lutera. On nije bio rođen kao princ niti je nosio carsku krunu. Njegov glas se začuo iz ćelije jednog manastira i odatle se širio njegov uticaj. Plemenita srca koje je delovalo za dobro drugih on se hrabro i smelo zalagao za istinu i pravdu i odlučno je istupio protiv celog sveta da bi učinio veliko delo za svoje bližnje.

Čoveka prema božanskom merilu ne čine onim što on treba da bude samo njegove intelektualne sposobnosti. Ako je posvećen i vođen uticajem Božjeg Duha, um je sila daleko superiornija od bogatstva i od fizičke i materijalne moći, ali ipak se mora oplemenjivati da bi čoveka učinio onim što on treba da bude. Pravo pojedinca da zaista bude čovek određuje on sam

pravilnom upotrebom svojih intelektualnih sposobnosti. Bajron, veliki engleski pesnik, bio je čovek velikog uma i dubokih misli, ali njegov život nije odgovarao božanskom kriterijumu. Odajući se nekontrolisano svojim vatrenim strastima on je bio agent sotonin. Celog svog života sejavao je seme koje je donelo žetvu izopačenosti. Svojim životnim delom on je merilo vrline spuštao sve niže. Iako ga svet ceni i uzdiže kao velikog i slavnog čoveka, Gospod ga ipak ne priznaje kao takvog već samo kao prestupnika koji je zloupotrebio svoje Bogom dane talente. Veliki skeptik Gibon, kao i mnogi drugi koje je Bog obdario snažnim umom i koje svet naziva velikanima, svojim pomaganjem neprijatelju u nastojanju da izopači istinu i uništava duše, svrstali su se pod njegovu crnu zastavu. Veliki um, kada se stavi u službu neprijatelju, postaje pravo prokletstvo ne samo za onog ko ga poseduje nego i za sve koji padaju pod njegov uticaj.

Pravi blagoslov za ljudski rod donosi samo duhovni život. Ako je čovek zaista u harmoniji sa Bogom, on će se uvek i u svemu osećati zavisnim od Njega. „Budite vi, dakle savršeni,” kaže Hristos, „kao što je savršen Otac vaš nebeski.” Životni zadatak hrišćanina je da stalno teži usavršavanju svog hrišćanskog karaktera, nastojeći jednako da se u svemu povinuje volji Božjoj. Usavršavanje otpočeto na zemlji nastaviće se u večnosti. Bog od čoveka očekuje da se duhovno sve više uzdiže i oplemenjuje i ako se on uzdigne do svog Bogom danog dostojanstva, postaće srećniji još u ovom životu i spremniji za slavu i večnu nagradu u životu budućnosti.

Članovi ljudske porodice s pravom mogu da se nazivaju ljudi i žene samo ukoliko svoje talente na svaki način upotrebe na dobro drugih. Hristov život nam služi kao uzor i čovek tesno saraduje s Bogom samo ako, slično anđelima, saosećajno ublažuje nevolje i patnje drugih. Suština hrišćanstva je upravo u tome da srećnima učini i porodice i društvo u celini. Svi oni koji poseduju pravi Hristov Duh odbaciće svaku neslogu, sebičnost i svađu.

Oni koji su postali sudeonici u ljubavi Hristovoj nemaju pravo da na bilo koji način ograničavaju svoje napore usmerene na dobrobit roda ljudskog. Da li se Hristos umorio u svojim naporima na spasavanju izgubljenih? U svojim naporima u delu Božjem treba da budemo odlučni i istrajni i uvek ćemo imati šta da radimo sve dok Gospod ne naredi da svoje oružje položimo kod Njegovih nogu. Bog je naš Vladar u moralnom pogledu i mi moramo, pokoravajući se Njegovoj volji, biti spremni da radosno i bez odlaganja pođemo na svoju dužnost u svako doba i gde god se za to ukaže potreba.

Anđeli su dan i noć u službi Božjoj angažovani na podizanju i oplemenjivanju čoveka u skladu sa planom spasenja. Od čoveka se traži da svoju najuzvišeniju ljubav i pažnju posveti Bogu, ljubi Ga svim srcem, svim umom i svom snagom svojom, a bližnjega kao sebe samoga. On to ne može ostvariti sve dok se u potpunosti ne odrekne samog sebe. „Ako ko hoće za mnom ići,” kaže Hristos, „neka se odrekne sebe, i uzme krst svoj i ide za mnom.”

Odreći se sebe znači strasti koje teže da zagospodare potčiniti vlasti uma; znači odupirati se iskušenju kritikovanja i osuđivanja drugih; imati strpljenja sa neposlušnom decom koja nas žaloste i ljute svojim postupcima; znači ostati na svojoj dužnosti i kad drugi popuste u tome; preuzeti na sebe odgovornost kad god i gde god uzmognete, ne radi aplauza ili lične koristi, već radi Učitelja koji nam je poverio delo da ga nastavimo u nepokolebljivoj odanosti; to znači da kad vam se ukaže mogućnost da uzdižete i hvalite sebe, to smerno prepustite drugima. Samoodricanje znači davati prednost drugima, uprkos svojoj prirodnoj sklonosti za ličnim zadovoljstvom i ugađanjem sebi. Iako vaši bližnji možda nikada neće znati da cene vaše napore niti da vas pohvale za to, ipak nastojte da istrajete u tome.

Pažljivo preispitujte sebe i videćete da li je istina koju ste prihvatili postala vaše čvrsto načelo. Da li Hristos ostaje u vama i kad napustite mesto svoje tajne molitve? Da li verom čuvate

vrata usta svojih? Da li u vašem srcu ima saosećanja i ljubavi i prema onima koji nisu članovi vaše porodice? Da li revnosno nastojite da što bolje shvatite istine Svetih spisa da bi vaše upaljene svetiljke svetlile i drugima? Odgovore na ova pitanja možete dati u svojoj duši. Neka vaše reči budu začinjene vrlinom milosti i svoju hrišćansku uzvišenost pokažite svojim ponašanjem.

Otpočela je jedna nova godina. Šta je o vašem hrišćanskom životu zapisano u nebeskim knjigama? Pozivam vas najusrdnije da se bez odlaganja u potpunosti predate Bogu. Da li su vam srce i osećanja bili podeljeni? Predajte ih sada u potpunosti Gospodu. Neka se vaš život u predstojećoj godini razlikuje od prošlogodišnjeg. Ponizite se u svojoj duši pred Bogom. „Blago čovjeku koji izdrži u iskušenju; jer kad bude prokušan primiće vijenac života, koji Bog obreče onima koji Ga ljube.” Odbacite svako pretvaranje i svaku izveštačenost. Budite jednostavni i prirodni. Budite istiniti u svakoj misli, u svakoj reči i svakom postupku i „bratskom ljubavlju budite jedni prema drugima ljubazni. Čašću jedan drugoga većeg činite.” Uvek imajte na umu da se moralna priroda mora stalno jačati neprekidnom budnošću i molitvom. Dokle god svoj pogled upravljate na Hrista, bićete sigurni; ali onog trenutka kad počnete da mislite na svoje žrtve i teškoće, kad počnete da sažaljevate sami sebe, vi gubite svoj oslonac u Bogu i izlažete se velikoj opasnosti.

Mnogi ograničavaju božansko providenje izdvajajući milost i ljubav između osobina koje čine celinu Njegovog karaktera. Oni smatraju da je Bogu u Njegovoj uzvišenosti i veličanstvu ispod dostojanstva da se interesuje za brige i slabosti svojih stvorenja. Ali Hristos kaže: „Ne prodaju li se dva vrapca za jedan dinar? Pa nijedan od njih ne može pasti na zemlju bez znanja Oca vašega. A vama je i kosa na glavi sva izbrojana. Ne bojte se, dakle, vi ste vredniji od mnogo vrabaca.”

Onima čiji um se bavi poslovima od velikog značaja teško pada da svoju pažnju posvete i manje važnim životnim pitanjima. Ali zar ne bi trebalo misliti i o tome? Čovek stvoren po Božjem obličju treba da posveti pažnju i manjim i većim odgovornostima. Obuzet brigom o poduhvatima od ogromne važnosti mogao bi da zapostavi uputstva koja su toliko potrebna Njegovoj deci smatrajući to sitnijim životnim dužnostima, dok to u stvari predstavlja sam temelj ljudskog društva. Sreća porodice i Crkve zavisi od domaćeg uticaja. Od ispravnog i savesnog obavljanja dužnosti u ovom životu zavise večni interesi. Svetu nisu toliko potrebni ljudi velikog uma, koliko dobri i pobožni ljudi koji će predstavljati blagoslov za svoju porodicu.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj trideset

Verne sluge Božje

Bog je Avrama izabrao za svog glasnika da bi primljenu svetlost prenosio stanovnicima sveta u svoje vreme. Njemu je upućena Reč Božja ne obećavajući mu nikakve laskave izgleda u ovom životu kao što su: velika plata, uvažavanje u društvu, ugled i časti ovoga sveta. Poruka Božja upućena Avramu bila je: „Idi iz zemlje svoje, i od roda svojega i iz doma oca svojega u zemlju koju ću ti ja pokazati.” U bespogovornoj poslušnosti patrijarh „pođe ne znajući kuda ide” da nosi svetlost Božju i da na zemlji čuva Njegovo ime od zaborava. Napustio je svoj zavičaj, svoj dom, svoje srodnike i sve drage uspomene svoje mladosti da bi postao putnik u prolazu, došljak i stranac.

Često je veoma bitno da oni koji su pozvani shvate neophodnost raskidanja svojih ranijih veza da bi se kao oni koji treba da govore „umesto Hrista” stavili u položaj gde Bog može da ih vaspitava i osposobljava za Njegovo veliko delo. Uticaj srodnika i prijatelja najčešće je negativan i Bog vidi da bi to bilo u velikoj suprotnosti sa uputstvima koja On namerava da pruži svojim slugama. Svojim sugestijama i uticajem oni koji nisu u prisnoj povezanosti s nebom odvrćali bi sluge Božje od njihove svete dužnosti da budu svetlost svetu.

Da bi ga Bog mogao upotrebiti u svojoj službi, Avram je morao da se oslobodi svoje dotadašnje povezanosti sa rodbinom i prijateljima da ne bi padao pod njihov uticaj i da se ne bi oslanjao na ljudsku pomoć. I pošto se potpuno posvetio Bogu, ovaj čovek je ubuduće morao da živi među strancima. Po svom naročitom karakteru morao je da se razlikuje od svih ostalih ljudi. Svoje postupke i ponašanje nije uvek mogao da objasni čak ni svojim srodnicima i prijateljima jer su oni bili idolopoklonici. Pitanja iz oblasti duhovnog života mogu da shvate samo oni koji su duhovni; stoga su njegove pobude i njegovi postupci prevazilazili moć shvatanja njegovih srodnika i prijatelja.

Avramova bezuslovna poslušnost predstavlja jedan od najistaknutijih primera vere i pouzdanja u Boga koji se mogu naći u svetim zapisima Biblije. Samo na osnovu obećanja da će Hanan pripasti njegovom potomstvu, bez ikakvih spoljnih dokaza, on je išao tamo kuda ga je Bog uputio, povinujući se iskreno i potpuno Njegovim uslovima i čvrsto osvedočen da će Gospod u potpunosti održati zadatu reč. Patrijarh je spremno prihvatao svaku svoju Bogom određenu dužnost; neustrašivo je prolazio kroz pustinje i među idolopokloničke narode odlazio s jednom jedinom mišlju: Bog je rekao: „I evo, ja sam s tobom, i čuvaću te kuda god pođeš.”

Upravo takva vera kakvu je imao Avram i takvo pouzdanje u Boga neophodni su i današnjim Božjim glasnicima. Ali mnogi koje bi Gospod mogao da upotrebi nisu spremni da pođu pokoravajući se samo jednom glasu i slušajući ga bez obzira na sve što govore drugi. Rodbinske i prijateljske veze, raniji običaji i društvo suviše često imaju tako jak uticaj na pojedine sluge Božje da im On svoja uputstva i svoje namere kao takvima može otkriti samo u ograničenom obimu. Zbog toga On takve posle izvesnog vremena ostavlja i umesto njih poziva druge koje takođe proverava na isti način. Gospod bi za svoje sluge učinio mnogo više kad bi se oni u potpunosti posvetili Njemu, ceneći Njegovu službu kao važniju od svih rodbinskih veza i

svakog ovozemaljskog društva.

Propovednici Jevanđelja imaju svetu dužnost. Oni za svet imaju poruku najozbiljnije opomene - poruku koja treba da bude miris života za život ili miris smrti za smrt. Oni su Božji vesnici poslani rodu ljudskom i zato nikad ne smeju izgubiti iz vida svoju misiju i svoje odgovornosti. Oni nisu isto što i ljudi ovoga sveta niti smeju da budu kao oni. Ako žele da budu verni Bogu, dužni su da sačuvaju svoju posebnost, svoje sveto obeležje. Ako prestanu da održavaju neprekidnu vezu sa nebom, naći će se u većoj opasnosti nego ostali jer njihov uticaj u pogrešnom pravcu može da bude izuzetno jak. Sotona stalno upire svoj pogled u njih čekajući da ispolje neku slabost pomoću koje bi mogao što uspešnije da izvodi svoje napade. I koliko on likuje kada postigne uspeh; jer ukoliko Hristovi izaslanici nisu dovoljno budni, veliki protivnik sa sigurnošću drži u svojoj vlasti mnoge duše.

One koji su prisno povezani sa Bogom mogu da prate česti neuspesi u ovozemaljskom životu; oni mogu da budu bolno kušani i gorko ucveljeni. Josif je bio oklevetan i svirepo bačen u tamnicu samo zato što se čvrsto držao svojih vrlina i čestitosti. Davida, tog Božjeg izabranika, bezbožni neprijatelji su progonili tako nemilosrdno kao što divlja zver progona svoj plen. Danilo je zbog svoje vernosti i nepokolebljive odanosti Bogu bio bačen u jamu lavovsku. Jov je bio lišen svega što je imao na ovom svetu, a zatim i oboleo od tako strašne bolesti da su ga se gnušali i srodnici i prijatelji, a ipak nije prestao da se drži svoje čestitosti i svoje odanosti Bogu. Jeremija je, prenoseći samo ono što mu je Bog stavio u usta i iznoseći jasno svoje svedočanstvo, tako razbesneo cara i knezove da su ga bacili u odvratnu jamu sa glibom. Stefana su kamenovali samo zato što je neustrašivo propovedao Hrista i to raspetog. Pavle je više puta bio utamničen, svirepo bijen, kamenovan i konačno pogubljen zato što je ostao veran Božji glasnik u objavljivanju Jevanđelja neznabošcima. Ljubljeni Jovan je posle svega prognan na pusto ostrvo „za Riječ Božju i svjedočanstvo Isusa Hrista.”

Ovi primeri ljudske čvrstine i postojanosti u sili božanske moći svedoče svetu o istinitosti Božjih obećanja - o Njegovom stalnom prisustvu i okrepljujućoj sili Njegove milosti. Ako se na ove smerne ljude gleda sa stanovišta ovog sveta, onda nije moguće shvatiti njihovu moralnu vrednost pred Bogom. Oslanjati se mirno na Boga i u najmračnijim časovima - u ma koliko strašnoj buri iskušenja i nevolje se čovek nalazio, osećati da je ruka našeg nebeskog Oca uvek na kormilu - to je delo vere. Samo oko vere može da, gledajući iznad ovozemaljskih prolaznosti, proceni vrednost večnog i neprolaznog bogatstva.

Velike vojskovođe koje osvajaju carstva i predstavljaju strah i trepet za armije polovine sveta često umiru razočarani i u izgnanstvu. Filozofi koji ispituju svemirska prostranstva, nailazeći svuda na očevodne dokaze o Božjoj sili i diveći se njihovom skladu, često ne uspevaju da u tim čudesnim tvorevinama vide ruku Onoga koji je sve to stvorio. „Čovjek u časti, ako nije razuman, izjednačiće se sa stokom koju kolju.” Nikakva nada na veličanstvenu besmrtnost ne osvetljava budućnost neprijatelja Božjih. Ali heroji vere imaju obećanje da će dobiti nasleđe dragocenije od svakog zemaljskog bogatstva - nasleđe koje će zadovoljiti čežnje duše. Oni su možda nepoznati i nepriznati na ovom svetu, ali su u nebeskim knjigama zapisani kao građani carstva nebeskog. Uzvišena veličina, večni život i neprolazna slava biće konačna nagrada onih koje će Bog učiniti naslednicima svega.

Propovednici Jevanđelja treba da božanske istine učine predmetom svoga proučavanja, razmišljanja i razgovora. Stalno razmišljanje o onome što je Bog kao svoju volju otkrio čoveku čini um istraživača snažnijim. Oni koji Reč Božju čitaju i proučavaju sa usrdnom željom za božanskim prosvetljenjem, bilo da su propovednici ili ne, ubrzo će u Svetim spisima otkriti lepotu

i sklad koji će privući njihovu pažnju, uzdići njihove misli, dajući im nadahnuće i snagu argumenata koji moćno osvedočavaju i obraćaju duše.

Postoji opasnost da se propovednici koji tvrde da veruju u sadašnju istinu zadovolje samo izlaganjem teorije, dok u svojoj duši ne osećaju njenu posvećujuću silu. Nekima nedostaje ljubav Božja u srcu koja bi ublažila njihovu narav, oblikovala i oplemenila njihov život. O pobožnom čoveku psalmista kaže: „Nego mu je omilio zakon Gospodnji i o zakonu Njegovu misli dan i noć.” Pozivajući se na svoje lično iskustvo, on zaključuje: „Kako ljubim zakon Tvoj! Vas dan mislim o njemu.” „Pretječu oči moje jutrenju stražu, da bih razmišljao o Riječi Tvojjoj.”

Sve dok preobražujući uticaj božanske istine ne oseti u sopstvenoj duši čovek nije okvalifikovan da stane za svetu propovedaonicu. Samo tada, i tek tada, on može poukom i primerom pravilno da predstavlja život Hristov. Međutim, mnogi u svom radu radije uzdižu i ističu sebe nego svog Učitelja i narod se obraća propovedniku umesto Hristu.

Veoma sam zabrinuta i ožalošćena znajući da neki koji propovedaju sadašnju istinu ustvari nisu obraćeni ljudi. Oni nisu povezani s Bogom. Oni religiju imaju samo u glavi, ali u srcu su potpuno neobraćeni i upravo takvi su najviše skloni samopouzdanju i uobraženosti, što ih sprečava da steknu iskustvo toliko neophodno da bi postali delotvorni radnici u Gospodnjem vinogradu. O, kad bih mogla da probudim one koji tvrde da su stražari na zidovima Siona da shvate svoje odgovornosti! Oni treba da se probude i da u svojoj službi Bogu zauzmu mnogo odlučniji stav jer zbog njihove nemarnosti duše propadaju. Oni se moraju revnosnije posvetiti Bogu što će ih navesti da vide onako kako Bog vidi i da rečima opomene koje dolaze od Njega, poput trube za uzbunu, upozoravaju one kojima preti opasnost. Gospod nikada ne krije svoju istinu od vernog i savesnog stražara. Oni koji hoće da tvore volju Božju prepoznaće Njegovo učenje. „Razumni će razumjeti,” dok će „bezbožnici raditi bezbožno, niti će koji bezbožnik razumjeti.”

Svojim učenicima Isus je rekao: „Naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjieran u srcu.” Sve one koji su prihvatili dužnost učitelja najusrdnije pozivam da prvo postanu smerni učenici i da kao učenici u školi Hristovoj uvek budu spremni da od Velikog Učitelja primaju pouke o krotosti i smernosti srca. Poniznost duha kombinovana sa revnosnim delovanjem urodiće spasavanjem duša koje su tako skupo otkupljene krvlju Hristovom. Propovednik može da shvati teoriju istine, da poveruje u nju i da je vešto propoveda drugima, ali to nije sve što se traži od njega. „Vjera ako nema djela, mrtva je po sebi.” Njemu je neophodna ona vera koja radi kroz ljubav i čisti dušu. Živa vera u Hrista svaki postupak u životu i svaku emociju duše dovodi u sklad sa Božjom istinom i Njegovom pravdom.

Mrzovoljnost, uzdizanje samog sebe, oholost, strast i svaka druga osobina neslična karakteru Onoga koji je naš sveti uzor mora se pobediti i tada će smernost, krotost i iskrena blagodarnost Isusu za Njegovo veliko delo spasenja neprekidno izvirati iz čistog izvora preporođenog srca. Glas Hristov uvek treba da se čuje u poruci koja dolazi sa usana Njegovog izaslanika.

Mi moramo imati obraćene propovednike. Napore istinski obraćenog propovednika pratiće uspeh i sila od koje će zadrhtati licemeri i grešnici u Sionu uplašiće se. Zastava istine i svetosti vuče se po prašini. Kad bi oni koji zvučno objavljuju ozbiljne opomene za ovo vreme uvideli svoju odgovornost prema Bogu, shvatili bi koliko im je neophodna usrdna molitva. Dok su stanovnici gradova i sela mirno spavali ponoćnim snom, kad se već svako povukao u svoju kuću radi odmora, Hristos - naš Uzor - je odlazio na Goru Maslinsku i tu u zaklonu drveća čitave noći provodio u molitvi. I sam On koji je bio bez ikakve mrlje greha, riznica Božjih blagoslova, čiji su glas nebeske smirenosti zastrašeni učenici čuli nad uzburkanim talasima jezera u četvrtoj noćnoj straži, čije su reči podizale mrtve iz groba - molio se usamljen u uzdasima bolnim i suzama. On

se tada nije molio za sebe već za one radi čijeg spasavanja je došao na svet. Postavši ponizni molbenik, tražeći iz Očeve ruke novu snagu i osveženje i vraćajući se sa molitve osvežen i osnažen kao čovekova zamena, On se poistovetio sa stradalnim i napaćenim ljudima pružajući im lični primer o neophodnosti molitve.

Njegova priroda bila je bez ijedne mrlje greha. Kao sin čovečiji, On se molio Ocu, pokazujući time da je ljudskoj prirodi neophodna božanska pomoć koju čovek može dobiti da bi se okrepio za svoju dužnost i pripremio za iskušenje. Kao Knez života, On se kod Boga uspešno zalagao za svoj narod. Taj Spasitelj, koji se tada molio za one koji nisu osećali potrebu za molitvom i plakao za onima koji nisu osećali potrebu za suzama i sada pred prestolom prima i Ocu prenosi molitve onih za koje se molio dok je bio na zemlji. I mi treba da se ugledamo na Hristov primer. U radu na spasavanju duša molitva nam je uvek neophodna. Samo Bog može učiniti da seme koje sejemo nikne i donese rod.

Mi često u svom radu doživljavamo neuspeh zato što ne shvatamo da je Hristos svojim Duhom s nama isto tako kao i kad je u danima svoga poniženja vidljivo hodao po zemlji. Proticanje vremena nije ništa izmenilo u Njegovom obećanju koje je na rastanku dao apostolima prilikom svog vaznesenja na nebo: „I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka.” On je odredio da se, autoritetom primljenim od prvih učitelja hrišćanske vere, propovedanje Hrista i to raspetog neprekidno i kao u naslednom redu nastavlja. Veliki Učitelj je za tu službu ovlastio svoje sluge koji „ovo blago imamo u zemljanim sudovima” i On rukovodi radom svojih izaslanika ako oni od Njega traže i očekuju uputstvo i vodstvo.

Propovednici koji su zaista Hristovi pravi predstavnici uvek će biti ljudi molitve. Sa usrdnošću i verom koja se ne da odbiti oni se mole Bogu za snagu neophodnu u dužnostima i iskušenjima koja im predstoje i da njihova usta očisti živim ugljevljem sa oltara kako bi Njegove reči mogli da prenose besprekorno. „Gospod, Gospod dade mi jezik učen da umijem progovoriti pravu riječ umornome; budi svako jutro, budi mi uši da slušam kao učenici.”

Hristos je rekao Petru: „Simone, Simone, evo vas traži sotona da bi vas rasijao kao pšenicu. Ali ja se molih za tebe da tvoja vjera ne prestane.” Ko može da proceni rezultate Hristovih molitava u svojstvu Iskupitelja i Spasitelja sveta? Kada Hristos, videći trud svoje duše, konačno bude zadovoljan, tek tada će se videti i u potpunosti shvatiti značaj i vrednost Njegovih usrdnih molitava upućivanih u vreme kada je Njegovo božanstvo bilo zaodeno ljudskom prirodom.

Isus se molio ne samo za Petra, nego za sve svoje učenike: „Oče, hoću da i oni koje si mi dao budu sa mnom gdje sam i ja.” Prodirući svojim pogledom kroz tamnu zavesu budućnosti, On je čitao životnu istoriju svakog sina i svake kćeri Adamove. On je osećao teret i bol svake stradalne i kušanjem spopadnute duše i zato je svojom usrdnom molitvom obuhvatio, pored učenika koji su tada živeli, i sve svoje sledbenike do svršetka vremena određenog ovom svetu. „Ne molim pak samo za njih,” naglasio je On, „nego i za one koji Me uzvjeruju njihove riječi radi.” Da, tom Hristovom molitvom obuhvaćeni smo čak i mi. Neka nas uvek bodri i teši misao da na nebu imamo Velikog Zastupnika koji naše molitve iznosi pred Boga. „Ako ko sagriješi,” kaže ljubljani učenik, „imamo zastupnika kod Oca, Isusa Hrista pravednika.” U času najveće potrebe i nevolje, kada obeshrabrenost savlada dušu, budno Hristovo oko videće da nam je potrebna Njegova pomoć. Vreme kad je čovek u nevolji i kad mu je najpotrebnija pomoć za Boga je prava šansa da mu ukaže neophodnu pomoć. Kad svaka ljudska pomoć i podrška izostane, dolazi Isus da nam pomogne i svojim prisustvom On razgoni oblake mraka i sumornosti.

U svojoj maloj lađi na pučini Galilejskog mora, usred razbesnelih talasa i zloslutnog mraka, učenici su ulagali krajnje napore da stignu do obale, ali su svi njihovi napori ostali potpuno

bezuspešni. I kada su već bili potpuno obuzeti očajanjem, ugledali su Isusa kako korača površinom penušavih talasa. Pošto nisu mogli odmah da Ga prepoznaju, uplašili su se još više misleći da je to neko priviđenje; i tek je Njegov glas: „Ne bojte se; ja sam, ne plašite se,” razagnao njihov strah i doneo im nadu i radost. I kako su rado siroti i premoreni učenici tada prestali sa svojim naporima i oslonili se u potpunosti na svoga Učitelja!

Ovaj neobični događaj upečatljivo ilustruje iskustvo Hristovih sledbenika. Kako se često i mi naprežemo i veslamo sami, kao da sve možemo svojom snagom i svojom mudrošću, dok se ne osvedočimo da su naši naponi potpuno uzaludni. I tek tada, uzdrhtalih ruku i posve malaksali, poveravamo sve u Hristove ruke, priznajući da sami nismo u stanju da ostvarimo svoj cilj. Naš saosećajni Iskupitelj ima mnogo razumevanja i samilosti prema našim slabostima i rado u odgovoru na vapaj vere preuzima naš teret i sa lakoćom izvršava ono što je nama izgledalo tako teško i gotovo neostvarljivo.

Istorija Božjeg naroda iz biblijske prošlosti pruža nam mnoge ohrabrujuće primere o sili molitve. Kada su Amaličani napali na izrailjski tabor u pustinji, Mojsije je znao da njegov narod nije spreman da se s njima upusti u borbu. Poslao je Isusa Navina sa određenim brojem vojnika da se suprotstavi neprijatelju, dok je on sam, sa Aronom i Orom, zauzeo položaj na jednom brdu sa kojeg se moglo posmatrati bojno polje. Tu je ovaj Božji čovek u svojoj molitvi izneo slučaj pred Onoga koji im je jedini mogao podariti pobedu.

Podignuvši svoje ruke prema nebu, Mojsije se najusrdnije molio za uspeh izrailjske vojske. I dok se videlo da su njegove ruke ispružene k nebu, Izrailjci su potiskivali neprijatelja; ali čim bi on, zamoren takvim položajem, morao da svoje ruke spusti, nadjačavali su Amaličani. Zato su Aron i Or stajali pored Mojsija držeći njegove ruke uzdignute prema nebu sve dok pobeda nije bila potpuno na strani Izrailja i dok neprijatelj nije bio prisiljen da se povuče.

Ovaj primer predstavlja pouku za sve koji se ubrajaju u novozavetni Izrailj i jasno govori da je Bog snaga i odbrana svog naroda. Izrailjci su trijumfalno pobeđivali dok je Mojsije držao svoje ruke uzdignute k nebu i molio se za njih; tako i pripadnici duhovnog Izrailja pobeđuju samo zato što je Svemoćni Spasitelj preuzeo na sebe da štiti njihove interese i da se bori za njih. Mojsije nije tražio od Gospoda niti je verovao da će On pobediti njihove neprijatelje, a da Izrailjci pri tom ne preduzmu ništa sa svoje strane. On je izrailjske snage organizovao i poslao ih je opremljene najboljim što su u postojećoj situaciji imali, a tada je ceo poduhvat izneo pred Boga u molitvi. Mojsije se na brdu molio Gospodu, dok je Isus Navin dole sa svojim hrabrim vojnicima činio sve što je bilo u ljudskoj moći da odbije napade onih koji su bili neprijatelji i Bogu i Njegovom narodu.

Usrdna i žarka molitva koja dolazi iz srca punog vere ima čudesnu snagu, takva molitva znači zaista mnogo. Bog ne odgovara na naše molitve uvek onako kako mi to očekujemo jer možda ne tražimo ono što bi za nas bilo najbolje; međutim, u svojoj beskrajnoj ljubavi i mudrosti, On će nam uvek dati ono što nam je u tom trenutku najpotrebnije. Srećan je onaj propovednik koji ima svog vernog Arona i Ora da ga krepe i jačaju kad mu zapreti opasnost da klone duhom i da njegove ruke drže uzdignute u veri i molitvi. Takva podrška je velika pomoć sluzi Hristovom u njegovom radu i često doprinosi da delo istine slavno trijumfuje.

Kada je Izrailj prestupio Božju izričitu zapovest načinivši zlatno tele, Mojsije se u svojoj molitvi i tada zalagao kod Boga za svoj narod. On je dobro poznao one koji su bili povereni njegovoj brizi, poznao je izopačenost ljudskog srca i bio duboko svestan teškoća sa kojima će morati da se bori. Ali On je iz iskustva naučio da uspešno uticati na narod može samo ako bude naoružan silom dobijenom od Boga. Čitajući iskrenost i nesebičnost pobuda u srcu svog sluge,

Gospod se spustio da sa njim kao slabim smrtnikom govori „licem k licu,” kao što čovek govori sa svojim prijateljem. Zajedno sa svim teretom koji ga je tištalo Mojsije se bacio pred Boga i otvoreno izlio svoju dušu pred Njim. Gospod nije prekorio svoga slugu, već se sagnuo da bi čuo njegovu skrušenu molitvu.

Duboko osećajući svoju nedostojnost i svoju nesposobnost za delo na koje ga je Bog pozvao, Mojsije se najusrdnije molio da Gospod ide pred njima. Odgovor je usledio odmah, „Moje će lice ići naprijed, i daću ti odmor.” Ali Mojsije je osećao da se u svom traženju ne može zaustaviti na ovome. Dobio je zaista mnogo, ali je ipak čeznuo da se još više približi Bogu da bi se još dublje osvedočio u Njegovu stalnu prisutnost. On je nosio teško breme brige i odgovornosti za sinove Izrailjeve; bolno je patio od griže savesti kada su oni grešili, kao da on sam snosi krivicu za to; i sada mu je dušu pritiskalo osećanje strašnih posledica ako Bog prepusti Izrailjce okorelosti i neobraćenosti njihovih srca. Oni su u svojoj pobuni otišli tako daleko da se čak ne bi ustručavali da ubiju Mojsija i u svojoj prenatrženosti i izopačenosti ubrzo bi postali laki plen svojih neprijatelja čime bi se ime Božje osramotilo pred neznabošcima. Svoju molbu Mojsije je izneo sa takvom usrdnošću i takvim žarom da je očekivani odgovor usledio odmah: „Učiniću i to što si kazao, jer si našao milost preda mnom i znam te po imenu.”

I posle ovoga mi bismo zaista očekivali da prorok prestane sa svojim zalaganjem; ali ne, ohrabren svojim uspehom, on se usuđuje da se još više približi Bogu u svetoj prisnosti koja gotovo prevazilazi granice našeg shvatanja. On zatraži ono što nijedno ljudsko biće nikada nije zatražilo. „Molim Te, pokaži mi slavu svoju.” Kakvog li zahteva od jednog ograničenog smrtnika! Ali zar ga je Bog odbio ili ukorio za drsko prekoračivanje dozvoljenog? Ne, usledile su milostive reči: „Učiniću da prođe sve dobro moje ispred tebe.”

Otkrivenu slavu Božju niko nije mogao videti i ostati živ; Mojsije je ipak dobio uveravanje da će od božanske slave ugledati toliko koliko je u stanju smrtnika mogao da izdrži. Ruka koje je stvorila svet, koja održava planine na njihovom mestu, uzela je ovog čoveka od praha - ali čoveka silne vere - i milostivo ga zaklonila u raselini jedne stene dok je sva Božja slava i dobro Njegovo prolazilo ispred njega. Treba li onda da se čudimo što je uzvišena slava, koja zrači iz prisustva Svemogućega, odsajivala i sa lica Mojsijevog kad se vratio sa gore tako da narod nije mogao gledati u njega? Na njemu se ogledao odraz božanske slave što ga je činilo sličnim blistavim anđelima oko Njegovog prestola.

Ovo iskustvo, a iznad svega drugog sigurnost da je Bog čuo i uslišio njegovu molitvu i da će ga stalno pratiti svojim prisustvom, bilo je za Mojsija kao vođu dragocenije nego sva učenost stečena u Egiptu i sva njegova dostignuća u vojnoj doktrini. Nikakva zemaljska sila, veština ili učenost ne mogu da zamene neposredno Božje prisustvo. Iz Mojsijevog iskustva vidimo da je prisno održavanje veze sa Bogom preimućstvo koje čovek može imati. Za prestupnika je zaista strašno upasti u ruke Boga živoga. Ali se Mojsije nije plašio da se tako približi Autoru Zakona koji je uz tako zastrašujuće veličanstvo objavljen sa Gore Sinajske jer je njegova duša bila u potpunom skladu sa Tvorčevom voljom.

Molitva je otvaranje srca Bogu kao prijatelju. Oko vere u molitvi raspoznaje Boga u neposrednoj blizini i molbenik stiče dragoceno osvedočenje o božanskoj ljubavi i brizi za njega. Zašto, međutim, na mnoge molitve nema odgovora? Psalmista kaže: „K Njemu zavikah ustima svojim i jezikom svojim proslavih Ga. Da sam vidio u srcu svom bezakonja, ne bi me uslišio Gospod.” Preko drugog proroka, Gospod nam daje obećanje: „Tražićete Me, i naći ćete Me, kad Me potražite svim srcem svojim.” O drugima On kaže „Jer Me ne potražiše svim srcem svojim.” Molitve takvih su samo formalnost, samo služba usana koju Gospod ne prima.

Molitva koju je Natanailo uputio dok je usamljen klečao pod smokvom došla je iz iskrenog srca i zato je bila brzo uslišena. U odgovoru na tu molitvu Hristos o njemu kaže: „Evo pravoga Izrailjca u kome nema lukavstva.” Gospod čita srca svih koji Mu se mole i poznaje njihove pobude i ciljeve. „Molitva pravednih ugodna Mu je.” On nikada ne propušta da čuje molitvu onih koji, otvarajući svoje srce pred Njim, ne uzdižu sebe, nego iskreno osećaju svoju veliku slabost i nedostojnost.

Potreba duše je često usrdna, žarka i vapijuća molitva - molitva koja dolazi iz dubine srca - kao što su bile molitve nadahnutih biblijskih pisaca zapisane u Psalmima: „Kao što košuta traži potoke, tako duša moja traži Tebe, Bože.” „Čeznem za naredbama i zapovijestima Tvojim.” „Žedan sam spasenja Tvojega, Gospode.” „Gine duša moja želeći u dvore Gospodnje; srce moje i tijelo moje otima se k Bogu živome.” „Iznemože duša moja želeći bez prestanka poznati sudove Tvoje.”

Danilo u svojoj molitvi Bogu ne uzdiže sebe niti na bilo koji način polaže pravo na Njegovu dobrotu: „Gospode, usliši, Gospode, oprosti, Gospode, pazi i učini; ne časi, sebe radi, Bože moj!” To apostol Jakov naziva usrdnom molitvom pravednika koja mnogo može pomoći. O Hristu je zapisano: „I budući u samrtnoj borbi, moljaše se još usrdnije.” U kakvoj je suprotnosti ovo vapijuće preklinjanje nebeskog Veličanstva sa beživotnim i formalnim molitvama koje se često upućuju Bogu? Mnogi se zadovoljavaju formalnom „službom usana,” ali je veoma malo onih koji u molitvi usrdno i žarko izlivaju čežnju svoje duše za Bogom.

U razgovoru s Bogom - u molitvi - duša stiže duboku unutrašnju spoznaju Njegove volje. Ali mnogi koji ispovedaju veru ne znaju šta je pravo obraćenje. Oni nemaju nikakvog iskustva u opštenju sa Ocem preko Isusa Hrista i nikada nisu osetili silu božanske milosti koja posvećuje srce. Oni se mole i greše, greše i mole se i njihov je život pun zlobe, prevare, zavisti, ljubomore i samoljublja. Molitve takvih su mrske i odvratne Bogu. Molitva angažuje energije duše i deluje podsticajno na životna stremljenja. Onaj ko tako iznosi svoje želje i potrebe pred Boga oseća ništavnost svega drugog pod nebom. „Gospode, pred Tobom su sve želje moje,” kaže psalmista, „i zdisanje moje nije sakriveno od Tebe,” „žedna je duša moja Boga, Boga živoga, kad ću doći i pokazati se licu Božijemu?” „Duša se moja proljeva kad se opominjem toga.”

Pošto se naš broj povećava, moramo postaviti šire smernice da bismo odgovorili zahtevima i potrebama vremena, ali mi ne uviđamo naročite potrebe za povećanjem usrdne pobožnosti, hrišćanske jednostavnosti i revnosnije odanosti. Članovi Crkve se, izgleda, zadovoljavaju samo prvim koracima neophodnim u procesu obraćenja. Oni su skloniji aktivnim naporima nego skromnom životu istinske pobožnosti - radije se posvećuju spoljnim verskim službama nego li unutrašnjoj promeni srca. Zbog sve veće užurbanosti i hvalisavog razmetanja zanemaruje se pobožno razmišljanje i molitva. Religija se mora otpočeti oslobađanjem srca od svega što je nesveto i nečisto i održavati svakodnevnim molitvom.

Stalan napredak našeg dela i sve povoljnije mogućnosti za rad, srca i misli mnogih u našem narodu ispunjavaju zadovoljstvom i ohološću, što nas veoma zabrinjava i pretilo da zauzme mesto Božje ljubavi u duši. Pretežno bavljenje isključivo mehaničkim poslovima čak i u delu Božjem može do te mere obuzeti naše misli i svu našu pažnju da zanemarimo molitvu i samouzvišenje i zadovoljstvo svojim stanjem - osobine kojima su ljudi toliko skloni - mogu da zauzmu mesto istinske pobožnosti, krotosti i smernosti srca. Mogu se čuti revnosne izjave: „Crkva Gospodnja, crkva Gospodnja, crkva Gospodnja ovo je” i „Hajde sa mnom, i vidi moju revnost za Gospoda!” Ali gde su oni koji su spremni da ponesu breme odgovornosti? Gde su očevi i majke u Izrailju? Gde su oni koji u srcu osećaju teret i brigu za duše i koji u saosećanju prilaze svojim bližnjima,

spremni na svaku žrtvu i odricanje da bi ih spasli od večne propasti?

„Ne silom ni krijepošću, nego Duhom mojim, veli Gospod nad vojskama.” A Hristos naglašava: „Vi ste svjetlost svijetu.” Kolika odgovornost? Zaista je potrebno da se u postu i usrdnoj molitvi duboko ponizimo pred Bogom zbog tolikog opadanja revnosti i nestajanja duhovnosti među nama. Ohladnela je ljubav mnogih. Napori mnogih propovednika nisu na visini očekivanog. Kada u nedostatku Duha i sile Božje uđu u nova polja, neki od njih odmah počinju da napadaju druge verske zajednice, misleći da će svoje slušaocce osvedočiti u istinu ukazujući im na nedoslednosti popularnih crkava. U nekim slučajevima je možda neophodno govoriti i o tome, ali time se najčešće samo produbljuju predrasude protiv našeg dela i zatvaraju uši mnogih koji bi inače slušali istinu. Kada bi ti učitelji bili prisnije povezani sa Hristom, oni bi u božanskoj mudrosti znali kako treba prilaziti ljudima. Oni ne bi tako brzo zaboravljali kako je tama zablude, strasti i predrasuda i njih same nekada sprečavala da prihvate istinu.

Kada bi ti učitelji radili u duhu Hristovom, rezultati njihovog rada bili bi sasvim drugačiji. U krotosti i strpljenju, s mnogo pažnje i ljubavi, ali ipak odlučno i usrdno, oni bi nastojali da tim zabludelim dušama ukažu na raspetog i vaskrslog Spasitelja. Postupajući tako, videli bismo kako čudesno Bog deluje na srca ljudi. Veliki apostol kaže: „Jer smo mi Božji saradnici.” Kakvog li zadatka za sirote smrtnike! Da bismo se uspešno borili u „dobroj borbi vjere” mi smo snabdeveni svim duhovnim oružjem, ali neki od svekolikog nebeskog naoružanja koriste samo strele pretnji i osude. Dokle ćemo morati da trpimo takve nedostatke?

Usred najvećeg interesovanja probuđenog za veru neki zanemaruju najvažniji deo posla. Oni propuštaju da se lično upoznaju sa zainteresovanima koji redovno dolaze da slušaju izlaganje Božje Reči i da ih posećuju u njihovom domu. Kroz razgovor o verskim pitanjima i usrdnu molitvu u pravo vreme i na pravom mestu mnogi od takvih mogli bi se utvrditi u pravilnom usmerenju. Propovednici koji zanemaruju svoju dužnost u ovom pogledu nisu pravi pastiri stada. Upravo u vreme kad bi trebalo da budu najaktivniji u posećivanju, razgovorima i molitvi sa zainteresovanima, neki od njih se bave pisanjem dugih pisama osobama potpuno nepristupačnim za istinu. O, šta smo učinili za Učitelja? Kad se vreme milosti završi, mnogi će uvideti kolike su povoljne mogućnosti i prilike propustili da posluže svom dragom Učitelju koji je svoj život položio za njih. Čak i oni koji se smatraju najvernijima uvideće da su mogli učiniti znatno više da ih privlačnosti sveta nisu odvratile od toga.

Pozivamo glasnike Jevanđelja Hristovog: ne dajte se nikada obeshrabriti u svom radu, ne smatrajte nikada da je i najokoreliji grešnik van domašaja milosti Božje. I takvi mogu primiti istinu, zavoleti je svim srcem i postati so zemlji. Onaj koji obraća srca ljudi kao što savija planinske potoke može i najsebičniju i grehom potpuno otupelu dušu navesti da se preda Hristu. Zar je za Boga išta preteško ili nemoguće? „Tako će biti riječ moja,” kaže On, „kad izađe iz mojih usta: neće se vratiti k meni prazna, nego će učiniti što mi je drago, i srećno će svršiti na što je pošljem.”

Svoje odobravanje i blagoslov Bog ne može dati onima koji su sebični, nemarni i koji gledaju samo da ugone sebi - koji neće da preuzmu na sebe nikakav teret odgovornosti u Njegovom delu. Pohvale „Dobro, slugo dobri i vjerni” biće upućene samo onima koji su činili dobro. Svako će biti nagrađen „po djelima svojim.” Nama su potrebni delotvorni propovednici - ljudi koji se u molitvi bore sa Bogom kao Jakov, govoreći: „Neću Te pustiti dok me ne blagosloviš.” U borbi za pobjednički venac moramo se naprezati svim silama. Ako ostanemo duhovno neaktivni, nipošto ne možemo biti spaseni. Biti besposlen u vinogradu Gospodnjem znači izgubiti svako pravo na nagradu pravednika.

Opomene i saveti odgovornima u našim ustanovama

23. novembra 1879. godine pokazane su mi neke pojedinosti u pogledu dužnosti i opasnosti onih koji zauzimaju odgovorne položaje u našim ustanovama. Videla sam da su ti ljudi pozvani da kao oruđe u Božjim rukama izvrše naročito delo i da kao takvi treba da budu vođeni i kontrolisani Njegovim Duhom. Oni su dužni da, odgovarajući zahtevima Božjim, nikad ne misle da su sami svoji i da se svojim sposobnostima i darovima mogu koristiti po svom ličnom nahodaњу. I pored svojih najboljih namera da postupaju ispravno, oni će neizbežno praviti greške ukoliko ne budu stalno učili u školi Hristovoj. Njihova je jedina sigurnost da se uvek smerno drže puteva Gospodnjih.

Opasnosti vrebaju na svakom koraku i onaj ko iz svega izađe kao pobednik pevaće zaista pobedničke pesme u gradu Božjem. Neki imaju jako izražene crte u svom karakteru koje se moraju stalno suzbijati. Ako ih budu držali pod kontrolom Duha Božjeg, te osobine mogu poslužiti na blagoslov; u suprotnom, one će se pokazati kao pravo prokletstvo. Ako one koji sada ponosno plivaju na talasu popularnosti ne uhvati vrtoglavica, to će biti samo čudo Božje milosti. Ako se budu oslanjali na svoju mudrost kao što su to činili mnogi u sličnoj situaciji, njihova mudrost pokazaće se kao ludost. Međutim, ako se nesebično posvete delu Božjem, ne zastranjajući ni najmanje od načela, Gospod će ih uzeti pod zaštitu svoje večne mišice i pokazaće se kao njihov moćni Iskupitelj. „One ću poštovati koji Mene poštuju,” kaže On.

Ovo je vreme puno opasnosti za sve one koji bi svoje talente mogli korisno i uspešno da upotrebe u delu Božjem jer sotona takve stalno napada svojim kušanjima, nastojeći da ih ispuni ohološću i slavljubljem; i kad Bog želi da ih upotrebi, veoma često se dešava da postanu nezavisni i uobraženi, smatrajući se sposobnima da stoje samostalno. Ta opasnost preči i vama, braćo moja, ako vaš život ne bude stalno život vere i molitve. Imajući duboku i snažnu predstavu o večnim i neprolaznim vrednostima, vi možete osećati istu takvu ljubav prema ljudskom rodu kakvu je Hristos ispoljavao u svom životu. Prisna povezanost sa nebom može dati pravi ton vašoj vernosti i biti temelj vaših uspeha. Vaše osećanje zavisnosti od Boga nagoniće vas na molitvu, a osećanje dužnosti pozivati na stalne napore. Molitve i napori, napori i molitva — to će biti vaš životni zadatak. Morate se moliti znajući da zahvalnost za uspeh dugujete samo Bogu i raditi kao da ste dužni sve sami učiniti. Ako vam nedostaje snage, možete je dobiti; ona spremno čeka u pripremi, potrebno je samo da je zatražite. Samo verujte Bogu, držite Ga za reč, radite u veri i blagoslov će sigurno doći.

Genijalnost, logika i rečitost u ovom pogledu nisu dovoljni i malo znače. Bog prihvata one koji se ponizno i skrušena srca u potpunosti oslanjaju na Njega i molitve takvih rado sluša; a kada Bog pomaže, sve prepreke se mogu savladati. Koliko ljudi izuzetnih prirodnih sposobnosti i visoke naobrazbe doživljavaju neuspeh na odgovornim položajima u životu, dok drugi intelektualno slabiji i pod nepovoljnijim okolnostima ostvaruju čudesne uspehe. Tajna je u tome što se prvi uzdaju u sebe, dok se drugi ujedinjuju sa Onim koji je „divan u savjetu i velike je moći” da ostvari ono što je Njegova volja.

Nekima je, zbog stalne zauzetosti hitnim i neodložnim poslovima, teško da nađu vremena za pobožno razmišljanje i molitvu, ali to nipošto ne bi smeli da propuštaju. Blagoslov neba koji dolazi kao odgovor na svakodnevnu molitvu predstavlja za dušu hleb života, a molbeniku omogućuju da duhovno i moralno stalno jača i napreduje, „kao drvo usađeno kraj potoka, koje rod svoj donosi u svoje vrijeme i kojemu list ne vene.”

Neki ozbiljno greše zanemarujući prisustvovanje javnim bogoslužjenjima. Preimućstvo da prisustvuju bogoslužjenjima i za njih bi bilo isto tako korisno i bitno kao i za druge. Oni možda neće biti u mogućnosti da se svaki put koriste tim blagodatima kao ostali. Lekari su često pozvani da i subotom posećuju bolesne tako da se ona za njih pretvara u dan iscrpljujućih napora. Međutim, takav rad kojim se ublažavaju patnje bolesnih delo je milosrđa i, prema Hristovim rečima, ne predstavlja prestup subote. Ali oni koji se i subotom redovno bave pisanjem ili nekim drugim svojim poslom, ne praveći nikakav izuzetak, ude svojoj duši, daju primer na koji se nipošto ne treba ugledati i ne ukazuju dužno poštovanje Bogu.

Neki ne uviđaju koliko u stvari gube što ne prisustvuju verskim sastancima jer oni na taj način propuštaju i priliku da nešto kažu za Hrista i za istinu. Propuštajući da savesnim obavljanjem svih hrišćanskih dužnosti i obaveza duhovno jačaju, dolazeći u sve prisniju i svetiju vezu sa svojim Iskupiteljem, moralna snaga ovakvih sve više će opadati. Ukoliko ne promene svoj život u ovom pogledu, njihova duhovnost će neizbežno iščeznuti.

Ljudima koji su zaposleni u našim ustanovama poveravaju se značajne i odgovorne dužnosti. Oni su potrebni na svojim vodećim mestima, ali zato ne treba da misle da su nezamenjivi. Bog uvek može i bez njih, ali oni ne mogu bez Njega. Oni se moraju usrdno zalagati da u radu uvek budu složni. Da bi časno obavljali svoje odgovorne dužnosti, svi moraju čuvati finansijske interese institucija poverenih njihovoj brizi. Iznad svega, ti ljudi se moraju strogo čuvati da ne gledaju samo onu granu dela koja je poverena njihovoj brizi, ne vodeći računa i o drugim isto tako značajnim granama.

Braćo, vi ste u opasnosti da počinite ozbiljne greške u svojim poslovnim poduhvatima. Bog vas upozorava: budite veoma oprezni i ne ponašajte se tlačiteljski jedan prema drugome. Čuvajte se strogo taktike prevarantskih smicalica jer to neće izdržati ispit na dan Božjeg suda. Oštroumnost i tačno vođenje računa su potrebni jer imate posla sa svakojakim ljudima; vi morate čuvati interese naših ustanova ili će hiljade dolara otići u ruke nepoštenih ljudi. Ali neka te osobine ne postanu vladajuća sila u vašem radu. Pod odgovarajućom kontrolom one mogu biti važni činitelji u karakteru i ukoliko vam je strah Božji stalno pred očima, a Njegova ljubav u srcu, bićete u bezbednosti.

Bolje je, daleko bolje propustiti neku moguću dobit, nego biti gramzljiva duha i to smatrati zakonom prirode. Sitničarska dovitljivost ne dolikuje hrišćanima. Velikom oštricom istine mi smo odvojeni od ovog sveta. Negativne crte svog karaktera mi sami često nismo u mogućnosti da uvidimo, dok ih drugi zapažaju veoma jasno. Međutim, vreme i okolnosti će sigurno pokazati kakvi smo i izneće na svetlost zlato karaktera ili će, pak, razotkriti bezvredni metal i trosku. Ljudima nije dano da čitaju srce niti mogu da znaju i vide kakvi smo, sve dok nas Bog ne prokuša u užarenoj peći nevolje. Svaka nečista misao, svaki pogrešan postupak otkriva po neki nedostatak u karakteru. Ove grubosti moraju biti odstranjene primenom dleta i čekića u velikoj Božjoj radionici i tako milošću Božjom moramo biti pripremljeni da bi zauzeli odgovarajuće mesto u veličanstvenom Božjem hramu.

Ovu braću Bog može učiniti dragocenijima od zlata ofirskoga ukoliko budu spremni da se predaju u Njegove svemoćne ruke. Oni treba da budu odlučni u nastojanju da svaku svoju sposobnost i svaku mogućnost koja im se pruži iskoriste na najplemenitiji način. Reč Božja treba da bude predmet njihovog stalnog proučavanja i njihov kriterijum u odlučivanju šta je najbolje u svakom slučaju. Hristov besprekorni karakter, kako je izloženo u Jevandelju, oni treba da proučavaju sa najdubljim interesovanjem. Za njih je najvažnije da shvate činjenicu da samo pobožnost daje čoveku istinsku veličinu. Bog neka nas oslobodi od filozofije i mudrovanja ovog

sveta. Da bismo zaista bili mudri, u očima sveta moramo biti ljudi.

Najslabiji Hristov sledbenik je u srodstvu i savezu sa beskonačnom silom. U mnogim slučajevima Bog malo može da učini sa visokoobrazovanima zato što oni ne osećaju potrebu da se uče od Njega, koji predstavlja izvor svake mudrosti; stoga ih On, posle proveravanja, ostavlja po strani i uzima ljude manje talentovane, ali spremne da se u potpunosti oslone na Njega, ljude utvrđene u pobožnosti, istini i nepokolebljivoj odanosti, ljude koji se ne povode ni za čime što bi moglo da ostavi bilo kakvu mrlju na savesti.

Braćo moja, ako se u duši živom verom povežete sa Bogom, On će vas učiniti duhovno snažnim ljudima. Ako se, pak, budete oslanjali samo na svoju snagu i mudrost, sigurno ćete doživeti neuspeh. Bogu nije po volji što ste tako nezainteresovani za versku službu. Vi ste predstavnici Crkve i njenih institucija i kao takvi imate veći uticaj nego osobe na manje istaknutim položajima. Uvek treba da vam na prvom mestu bude carstvo Božje i Njegova pravda. Trudite se da budete aktivni, zainteresovani radnici Crkve, razvijajući svoje verske sposobnosti i držeći svoje duše u ljubavi Božjoj. Gospod u tom pogledu ima svoje opravdane zahteve u odnosu na vas, zahteve koje ne možete olako zanemariti; vi morate ili napredovati u milosti ili, pak, postati pravi patuljci i invalidi u duhovnom pogledu. Vi imate ne samo preimućstvo nego i dužnost da iznosite svedočanstva za Hrista kad god i gde god vam se ukaže mogućnost za to; uvežbavajući svoj um u tom pravcu, razvijaćete u sebi ljubav prema svemu što je sveto.

Mi smo u opasnosti da propovednike smatramo kao obične ljude, ne priznajući ih kao Hristove predstavnike. Sve lične zaključke, obzire i pobude treba odbaciti; moramo imati na umu da ustvari slušamo Reč Božju preko Njegovih izaslanika. Hristos uvek šalje svoje poruke onima koji su spremni da slušaju Njegov glas. One noći kada je naš Spasitelj preživljavao svoju agoniju u vrtu Getsimanije uspavani učenici nisu čuli Njegov glas, oni su imali samo nejasnu predstavu o prisustvu anđela poslanog da Hrista uteši u Njegovim najtežim trenucima, ali su zbog pospanosti i preneraženi slavom neočekivane pojave propustili priliku da prime dokaze koji bi ojačali njihove duše za strašne prizore koji su im predstojali. Isto tako upravo oni kojima je božanska pouka najpotrebnija često propuštaju da je prime zato što se ne uključuju u komuniciranje sa nebom. Sotona uvek teži da na neki način utiče na ljudski um i da ga zadrži pod svojom kontrolom i niko od nas nije siguran ukoliko ne održava stalnu vezu sa Bogom. Pomoć koja dolazi s neba potrebna nam je u svakom trenutku i ako želimo da budemo zaštićeni silom Božjom, moramo se pokoravati svim Njegovim zahtevima.

Da biste mogli da donosite duhovni rod, morate biti i ostati na živom Čokotu. „Ostanite u meni, i ja ću u vama,” kaže Hristos. „Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne ostane na čokotu, tako i vi ako u meni ne ostanete. Ja sam čokot, a vi loze. Ko ostaje u meni i ja u njemu taj donosi mnogi rod, jer bez mene ne možete činiti ništa. Ko u meni ne ostane, izbaciće se napolje odsečen kao loza i osušiće se, i skupiće je, i u oganj baciti, i spaliti.”

Sve vaše dobre namere i najbolje pobude neće vas osposobiti da se oduprete iskušenjima. Morate biti ljudi molitve. Neka vaše molitve ne budu nesigurne, površne i povremene, već usrdne, stalne i istrajne. Da bi se molili, nije neophodno da budete sami ili da uvek kleknete na kolena, već se u duši možete obraćati Bogu i tražiti Njegovu pomoć i snagu i u toku svog rada; to će vam omogućiti da budete ljudi uzvišenih i svetih ciljeva, ljudi plemenitog držanja i čestitosti, koje nikakvi obziri neće navesti da skrenu sa puta istine i pravde.

Vi ste pritisnuti velikim teretom briga, obaveza i dužnosti; ali ukoliko je veći pritisak, a breme teže, utoliko vam je potrebna božanska pomoć. Isus će biti vaš pomagač. Vama je stalno potrebna svetlost života da bi obasjavala vašu životnu stazu i da bi njene božanske zrake mogli da

prenosite i na druge. Delo Božje predstavlja savršenu celinu jer je savršeno u svim svojim delovima. Savesno poklanjanje pažnje i onom što svet smatra beznačajnim sačinjava pravu lepotu i uspeh u životu. Mala dela milosrđa, nekoliko reči ljubaznosti, mali dokazi samoodricanja, mudro iskorišćavanje skromnih mogućnosti, brižljivo usavršavanje malobrojnih talenata - to ljude čini velikim u očima Božjim. Kada verno i savesno izvršavate i najsitnije životne dužnosti, kad su vam vrline blagodati u srcu i množe se, to će vas učiniti savršenima i spremnim za svako dobro delo.

Nije dovoljno samo biti spreman na finansijsko potpomaganje dela Božjeg. On traži da Mu bezrezervno posvetimo sve snage svoga bića. Nespremnost da Mu predate sami sebe najveća je greška u vašem životu. Možda smatrate da je na položaju kakav je upravo vaš veoma teško održavati prisnu povezanost sa Bogom; međutim, ako to preimućstvo propustite, vaš rad biće desetostruko teži. Sotona neće prestati da vas napada svojim kušanjima i pobedu ćete moći da zadobijete samo kroz Hrista. Ona ista nesalomljiva volja koja donosi uspeh u intelektualnim stremljenjima bitna je i u hrišćanskom životu. Mi moramo biti predstavnici Hristovi u svakom pogledu. U usavršavanju hrišćanskog karaktera treba da budete toliko energičniji i istrajniji nego u ostvarivanju bilo kog drugog cilja koliko je večnost značajnija od svega ovozemaljskog.

Da biste u hrišćanskom životu postigli uspeh, uvek morate biti odlučni u nastojanju da budete ljudi po Božjem srcu. Gospod želi da vi svojim uticajem i u Crkvi i u svetu uzdižete kriterijum hrišćanstva. Hrišćanski karakter treba da bude obeležen takvom čvrstinom namere i tako nesalomljivom odlučnošću koju ne mogu da promene ni zemlja ni pakao. Onaj ko nije slep za privlačnosti i počasti ovog sveta, neustrašiv pred pretnjama i ravnodušan prema primamljivim ponudama, podleći će lukavstvima sotone kad to ni sam ne bude očekivao.

Bog traži potpunu posvećenost i savršenu odanost i ne prima ništa manje od toga. Ukoliko je vaš položaj teži i odgovorniji, utoliko vam je Isus potrebniji. Ljubav i strah Božji održali su Josifa čistim i neopoganjenim na carskom dvoru. On je iz tamničke ćelije bio uzdignut do najvišeg položaja, bogatstva i slave, tako da je po rangu bio prvi do cara; i ta promena na bolje usledila je ne samo naglo nego i iznenadno. A na velikoj visini nije moguće stajati bez opasnosti. Oluja, koja nežno cveće u dolini ostavlja netaknutim, na vrhovima planina lomi i obara i najsnažnije drveće. Mnogo je ljudi koje Bog sa čudesnim uspehom može da koristi dok su pritisnuti siromaštvom - On ih može korisno upotrebiti ovde i krunisati slavom i besmrtnošću u životu budućnosti - ali blagostanje ih upropašćuje; oni se hvataju u zamku zato što zaboravljaju da budu ponizni, da je Bog njihova snaga i zato što postaju nezavisni i zadovoljni sami sobom.

Josif je u nevolji dokazao čvrstinu i postojanost svoga karaktera i to zlato nije potamnelo ni u blagostanju. Volja Božja za njega je bila neprikosnovena i kad se nalazio pored carskog prestola i kada je bio zatočenik u tamničkoj ćeliji. Josif je svoju veru uvek nosio u duši gde god da se nalazio i u tome se krila tajna njegove nepokolebljive vernosti. Sve što kao odgovorni ljudi i kao predstavnici dela preduzimate mora biti prožeto silom istinske pobožnosti. Moram vam reći u strahu Božjem: pred vama su mnoge opasnosti koje vi ne vidite i kojih uopšte niste svesni. Morate biti skriveni u Hristu Isusu. Sigurni možete biti samo kad se čvrsto uhvatite za Njegovu ruku. Morate se budno čuvati svega što liči na drsko prekoračivanje dozvoljenog i uvek nastojati da radije pristanete na stradanje i štetu nego na greh. Nijedna pobeda nije tako dragocena kao pobeda nad samim sobom.

Moralna i intelektualna kultura

U viziji koja mi je data 9. oktobra 1878. godine pokazano mi je kakvu ulogu treba da ima naš sanatorijum u Batl Kriku i kakvi po svom karakteru i uticaju treba da budu svi oni koji rade u njemu. Ova značajna institucija osnovana je zahvaljujući Božjem providenju i Njegov blagoslov je neophodan za njen uspeh. Naš sanatorijum ne vode nadrilekari ni nevernici, nego ljudi koji poznaju ljudski organizam i koriste najbolje metode lečenja - ljudi koji se boje Boga i koji su najiskrenije zainteresovani za moralno i duhovno dobro pacijenata. To svoje interesovanje za duhovno isto tako kao i za telesno zdravlje svojih pacijenata odgovorni ljudi u našem sanatorijumu nipošto ne treba da kriju. Životom istinske hrišćanske čestitosti oni svetu mogu da pruže primer dostojan podražavanja; oni isto tako ne treba da kriju činjenicu da svom stručnom znanju u lečenju bolesnih stalno dodaju mudrost i znanje koje svakog dana dobijamo od Hrista, najvećeg Učitelja za kojega je svet ikada znao. Da bi u svom radu bili zaista uspešni, oni stalno moraju biti povezani sa Njim, koji je izvor svake mudrosti.

Istina ima moć da onoga ko je iskreno prihvati stalno uzdiže i oplemenjuje. Svojim posvećujućim uticajem na srce i karakter Biblijska istina čoveka čini i znatno inteligentnijim. Istinski povezan sa Hristom koji je kao Jagnje Božje dao svoj život za spasenje sveta, hrišćanin jasnije i potpunije shvata svoje dužnosti prema Bogu i prema svojim bližnjima. Samo neprekidnim razvojem svojih umnih i moralnih sila možemo odgovoriti nameri našeg Tvorca.

Bog nije zadovoljan sa onima koji su suviše bezbrižni i nemarni da bi se razvili u uspešne i duhovno dobro obaveštene radnike. Po inteligenciji i sposobnosti rasuđivanja hrišćanin treba da bude oštromniji od ljudi ovoga sveta. Proučavanje Reči Božje stalno proširuje oblasti spoznaje i jača umne sposobnosti. Uzdizanju i oplemenjivanju karaktera i jačanju svake sposobnosti jednog hrišćanina ništa ne daje takav podstrek kao stalno nastojanje da shvati teško razumljive i značajne istine.

Ljudski um zakržlja i slabi ako se stalno bavi samo uobičajenim svakodnevnim zbivanjima i ako se nikada ne uzdigne iznad onoga što je prolazno i ovozemaljsko - da bi shvatio tajne nevidljivog. Um se postepeno privikava da ostane na nivou onoga čime se stalno bavi. Umne sposobnosti slabe i opadaju ako ih stalno ne koristimo u sticanju novih znanja o božanskoj sili otkrivenoj u prirodi i Njegovoj Svetoj Reči.

Međutim, samo poznavanje činjenica i teorije, ma koliko one bile značajne same po sebi, nema velike vrednosti ako se stečeno znanje ne primeni u praktičnom životu. Postoji realna opasnost da oni koji su svoje znanje stekli uglavnom iz knjiga ne shvataju činjenicu da su oni u pogledu iskustvene spoznaje ipak samo početnici. Ovo se posebno s pravom može reći za zaposlene u našem sanatorijumu. Ovoj ustanovi potrebni su ljudi izuzetnih sposobnosti. Lekari, upravnik, glavna sestra, kao i pomoćno osoblje, svi treba da budu prosvećeni iiskusni ljudi. Neki, međutim, ne shvatajući stvarne potrebe jedne ovakve institucije, mučno se provlače iz godine u godinu ne ostvarujući nikakav zapaženiji napredak. Oni su slični uvek istom otisku neke matrice, budući da je svaki njihov dan samo ponavljanje prethodnog.

Sposobnosti takvih koji rade samo mehanički osiromašene su jednoličnim ponavljanjem već učinjenog. Njima nisu uskraćene mogućnosti da marljivim učenjem steknu dragoceno obrazovanje, ali oni takvo preimućstvo ne cene. Niko ne bi trebalo da ostane zadovoljan sadašnjim stepenom svoje prosvećenosti. Svakodnevnim osposobljavanjem svako može da se pripremi za neku poverljivu dužnost.

Veoma je značajno da onaj kome se poverava briga za duhovne interese pacijenata i

bolničara bude čovek zdravog rasuđivanja i nepokolebljive načelnosti, čovek koji ima moralni uticaj i zna kako se prilazi duši. To treba da bude čovek mudar i obrazovan, osetljiv i duhovan. On u početku možda neće u potpunosti moći da odgovori svim potrebama, ali ozbiljnim razmišljanjem i razvijanjem svojih sposobnosti on treba da se stalno osposobljava za taj značajan zadatak. Na takvom položaju čovek treba da bude izuzetno mudar i plemenit a uz to i nepopustljivo pošten jer mora da se suočava sa predrasudama, verskim zanesenjaštvom i zabludama svake vrste.

Takvo mesto ne treba da zauzima čovek razdražljive naravi i ratobornog duha. Mora se strogo paziti da se Hristova religija grubošću ili nestrpljenjem ne učini odbojnom i čak odvratnom. Sluga Božji treba da s krotošću, plemenitošću i ljubavlju pravilno predstavlja našu svetu veru. Iako nikad ne sme da prikriva krst, on u isto vreme treba da prikaže ljubav našeg Spasitelja koja se ni sa čim ne može uporediti. Radnik mora da bude potpuno prožet Duhom Hristovim i tada će blago duše biti izloženo rečima koje će naći put do srca onih koji ga slušaju. Uticaj Hristove religije, potvrđen svakodnevnim životom Njegovih sledbenika, učiniće desetostruko više nego najrečitije sročene propovedi.

Bogobojažljivi radnici svojim mudro promišljenim postupanjem mogu učiniti zaista mnogo u reformisanju onih koji kao invalidi dolaze da se leče u našem sanatorijumu. Ta lica su obolela ne samo fizički, nego i mentalno i moralno. Mnogi od njih su pogrešno vaspitavani i pogrešnim navikama robovali celog života. Stvaranje ispravnih navika traži veliku promenu koju oni ne mogu da izvrše za nekoliko dana. Da bi to uvideli i naučili se boljem putu, mora im se dati vremena. Ako svi zaposleni u sanatorijumu budu korektno predstavljali istinu o zdravstvenoj reformi i o našoj svetoj veri, oni će pozitivno uticati na duhovni razvoj svojih pacijenata. Suprotnost koja postoji između pogrešnih navika i onih koje su u skladu sa božanskom istinom ima ubedujuću moć.

Čovek nije ono što bi mogao biti i što bi prema volji Božjoj trebalo da bude. Sotona svojom moćnom silom zadržava ljudski rod na tako niskom nivou; ali da ipak ne bi moralo tako da bude, najbolje pokazuje Enohov primer, koji se duhovno toliko uzdigao i oplemenio da je živio jednako po volji Božjoj. U intelektualnom i duhovnom pogledu čovek treba da se razvija i napreduje u toku celog svog života. Ali je um mnogih toliko obuzet samim sobom i svojim sebičnim interesima da nema ni mesta ni vremena za više i plemenitije misli. Zato je razvoj intelektualnih i duhovnih dostignuća na tako niskom nivou. Mnogi su svojim duhovnim stanjem i dostignućima utoliko zadovoljniji ukoliko se nalaze na odgovornijem položaju jer potpuno pogrešno smatraju da položaj daje karakter čoveku. Malo je njih koji shvataju da neprekidni razvoj u vrlinama kao što su: strpljenje, saosećanje, milosrđe, savesnost i vernost - treba da bude suštinsko obeležje onih koji se nalaze na odgovornim položajima. Svi koji rade u sanatorijumu treba neprikosnoveno da poštuju prava drugih jer je to ustvari pokoravanje načelima Božjeg zakona.

Nekima u ovoj ustanovi žalosno nedostaju kvalifikacije toliko bitne za sreću svih sa kojima dolaze u dodir. Lekari i pomoćno osoblje u raznim odeljenjima treba pažljivo da se čuvaju sebične hladnoće, nepristupačnosti i nedruštvenosti jer se zbog toga gubi naklonost i poverenje pacijenata. U sanatorijum dolaze mnogi obrazovani i osetljivi pacijenti koji znaju šta je ugladečnost i taktičnost i koji oštroumno procenjuju druge. Takvi odmah zapažaju pomenute propuste i stavljaju opravdane prigovore. Ljubiti Boga iznad svega i blišnjega kao samog sebe, a u isto vreme u ophođenju s drugima biti hladan kao ledena santa, jednostavno nije moguće. Dužnu ljubav, pažnju i poštovanje takvi zakidaju ne samo Bogu, nego isto tako sve to zakidaju i svojim blišnjima. Ljubav je biljka nebeskog porekla i mora se čuvati i veoma brižljivo negovati. Oni čija

su srca puna ljubavi, istinoljubivosti i dobrote ljubaznim rečima unose sreću i mir u svoju porodicu i blagotvorno utiču na sve koji se nalaze u sferi njihovog uticaja.

Oni koji svoja preimućstva i prilike iskoriste na najbolji način izgradiće se u talentovane i obrazovane ljude u biblijskom smislu; to znači imati ne samo školsku obučenost, nego i lepo vaspitanje koje se ogleda u karakteru, u manirima i u ponašanju. Oni će uvek biti učtivi, nežni, sažaljivi i ljubazni. To, prema onome što mi je pokazano, Bog traži od zaposlenih u našim ustanovama u Batl Kriku. Bog nam je podario sposobnosti da ih vaspitanjem i pravilnom upotrebom razvijamo i jačamo. Razmišljanjem i pažljivim zaključivanjem možemo pravilno utvrditi odnos između uzroka i posledica. Primenjujući to i praktično u svakodnevnom iskustvu, mnogi će ozbiljnije razmišljati o svojim rečima i postupcima i tako odgovoriti nameri koju Bog ima za njih.

Imajmo uvek na umu činjenicu da u ovom životu nismo samo učenici već i učitelji, sa ciljem da i sebe i druge pripremamo za višu sferu aktivnosti u budućem životu. Čovek je u životu koristan toliko koliko poznaje i izvršuje volju Božju. U našoj je moći da svoje umne sposobnosti i svoje manire stalno usavršavamo tako da se Bog ne mora stideti zbog nas. Duhovni kriterijum u našem sanatorijumu morao bi da bude na većoj visini. Ako u našim redovima ima obrazovanih ljudi sa intelektualnim i moralnim sposobnostima, treba ih pozvati da zauzmu upražnjena mesta u našim ustanovama.

Lekari treba da budu besprekorni u svakom pogledu. Pred njima se otvara široko polje korisnosti i uspeha i ako ne ostvaruju nikakav napredak u svom stručnom osposobljavanju, krivicu za to treba da traže samo u sebi. Oni moraju biti marljivi studenti i, strogo poklanjajući pažnju svakoj pojedinosti, sami treba da vode brigu o savesnom obavljanju svojih dužnosti. Neka niko bez naročite potrebe ne ide za njima proveravajući ih da li svoje dužnosti obavljaju besprekorno.

Oni koji se nalaze na odgovornim položajima treba da se podvrgnu takvoj samokontroli i disciplini da svi koji dođu u sferu njihovog uticaja jasno vide šta može biti i šta može postići čovek kada je stalno povezan sa Bogom - izvorom mudrosti i snage. I zašto da čovek koji ima takva preimućstva ne postane intelektualno jak? Ljudi ovog sveta često s podsmehom naglašavaju da su oni koji veruju u sadašnju istinu neuki, neobrazovani i ljudi bez položaja i ugleda. Mi znamo da to nije istina, ali zapitajmo se ne postoji li možda ipak neki razlog za ta njihova tvrđenja? Mnogi između nas smatraju da neznanje i neobrazovanost predstavljaju dokaz smernosti i poniznosti, a to je zabluda. Takvi ustvari ne znaju šta sačinjava istinsku poniznost i hrišćansku krotost.

Dužnost prema siromašnima

Upravitelji našeg sanatorijuma ne treba da se rukovode principima drugih institucija slične vrste u kojima se suviše često, zbog što veće dobiti, velika pažnja poklanja imućnijima, dok se siromašniji zapostavljaju. Upravo siromašnima su često najpotrebniji saosećanje i saveti koje ne dobijaju uvek, iako su u Božjim očima po moralnoj vrednosti možda daleko zaslužniji od mnogih bogataša. Savet apostola Jakova u pogledu hrišćanskog postupanja prema ljudima, bilo da su bogati ili siromašni, potpuno je određen i jasan:

„Jer ako dođe na sabor vaš čovjek sa zlatnim prstenom i u svijetloj haljini, a dođe i siromah u bijednoj haljini, i pogledate na onoga u svijetloj haljini i rečete mu: Ti sjedi ovdje lijepo, a

siromahu: Ti stani tamo; ili sjedi ovdje niže podnožja mojega; zar time ne učiniste razliku u sebi i postadoste sudije sa zlim pomislama? Čujte, draga braćo moja, ne izabra li Bog siromahe ovoga svijeta da budu bogati vjerom i nasljednici carstva koje obeća onima koji Njega ljube?”

Iako je imao sva bogatstva nebeskih dvorova, Hristos je nas radi postao siromah na ovom svetu da bi nas obogatio svojim siromaštvom. On je siromašnima ukazao veliku čast, pristavši da deli s njima njihove skromne životne uslove. Iz jevanđeljskih zapisa o Njegovom životu treba da se učimo kako da postupamo sa siromašnima. U dužnostima dobročinstva i milosrđa neki odlaze u krajnost i tako siromašnima ustvari nanose štetu preteranim zalaganjem za njih. Siromašni nisu uvek tako vredni i marljivi u poslu kao što bi trebalo da budu. Mi ih ne smemo zanemariti i pustiti da oskudevaju, ali se i oni moraju naučiti da sami sebi pomažu.

Ne smemo zanemariti delo Božje da bi prvo poklonili pažnju siromašnima. Hristos je svojim učenicima dao veoma značajnu pouku po tom pitanju. Kada je Marija izlila skupoceno miro pomazanja na Hristovu glavu, Juda se u svom lakomstvu licemerno zauzeo za siromahe, gundajući protiv čina koji je, po njegovom mišljenju, bio rasipanje novca. Ali Isus je opravdao ovaj postupak rekavši: „Ostavite je; što joj smetate? Ona čini dobro djelo na meni. Jer siromahe imate svagda sa sobom, i kad god hoćete možete im dobro činiti; a mene nemate svagda.” „Gdje se god bude propovijedalo Jevanđelje ovo po svemu svijetu, kazaće se za spomen njezin i ovo što ona učini.” Iz ovoga proističe da Hrista treba da poštujemo posvećujući Mu najbolje što imamo u svom životu. Ako svoju pažnju i sve svoje napore usmerimo samo na ublažavanje potreba siromašnih, delo Božje će biti zanemareno. Ukoliko, kao Božji pristavi, savesno obavljamo svoje dužnosti, niko neće morati da trpi oskudicu, ali delo Božje treba da nam bude na prvom mestu.

Sa siromašnima treba postupati sa isto toliko pažnje i obzira kao i sa imućnijima. Ukazivati posebne počasti bogatima, a omalovažavati i zapostavljati siromašne pravi je zločin u Božjim očima. Oni koji su okruženi svim mogućim komforima u životu i koje svi maze i kljukaju zato što su bogati ne osećaju tako veliku potrebu za saosećanjem i nežnom obazrivošću kao osobe koje su ceo svoj život provele u neprekidnoj borbi sa siromaštvom. Pošto su u životu imali jako malo srećnih i radosnih trenutaka, takvi znaju da cene svaki izraz ljubavi i pažnju koja im se ukaže. Lekari i bolničari ni u kom slučaju ne bi smeli da zapostave ovaj sloj ljudi jer bi time zanemarili Hrista u licu Njegovih svetih.

Naš sanatorijum je podignut da bi poslužio na blagoslov stradalnicima i bolesnima širom sveta, bez obzira da li su oni bogati ili siromašni. Mnogi od naših članova iz drugih mesta i krajeva malo pažnje poklanjaju ovoj ustanovi, iako imaju tako očevidne dokaze da ona predstavlja jedno od Bogom određenih oruđa da ljudi i žene budu dovedeni pod uticaj istine i da mnoge duše na taj način budu spasene. Vernici u čijoj sredini ima siromašnih ne treba da zanemare svoju dužnost u svojstvu pristava i da brigu za svoje siromahe prebacuju na sanatorijum. Članovi svake skupštine pred Bogom su odgovorni za svoje nevoljnike i brigu o njima sami treba da snose. Ako u svojoj sredini imaju takve bolesnike za koje su spremni da plate troškove lečenja, neka ih pošalju u sanatorijum. Čineći tako oni ne samo što finansijski podržavaju ustanovu koja je podignuta po Božjem nalogu, nego pomažu i one kojima je pomoć zaista neophodna jer Bog s pravom zahteva od nas da se brinemo o siromašnima.

Božja namera nikada nije bila da na svetu nestane siromašnih. Društveni staleži nikada nisu bili jednaki jer različitost staleža i imovnog stanja — toliko karakteristična za ljudski rod — predstavlja jedno od sredstava kojima Bog proverava razvoj karaktera. Mnogi sa velikim entuzijazmom ističu tvrdnju da svi ljudi treba da imaju jednak udeo u ovozemaljskim blagodatima koja je Bog dao svetu, ali to nije u skladu sa Tvorčevom namerom. Hristove reči:

„Jer siromahe imate svagda sa sobom” znače da će među nama uvek biti i siromašnih. I siromašni su otkupljeni Hristovom krvlju isto tako kao i bogati; i među onima koji tvrde da su Njegovi sledbenici, u većini slučajeva, najodanije Mu služe upravo prvi, dok ovi drugi, držeći se grčevito svog ovozemaljskog blaga, često zaboravljaju Hrista. Životne brige i nezasita pohlepa za bogatstvom bacaju u zasenak slavu neprolaznog sveta. Najveća nesreća koja bi mogla da zadesi ljudski rod dogodila bi se kad bi svi bili izjednačeni u zemaljskim posedima.

Zdravlje i religija

Strah Gospodnji će za pokrovitelje sanatorijuma i sve koji ga redovno posećuju učiniti više nego bilo koje drugo sredstvo koje se može upotrebiti u cilju obnavljanja zdravlja. Religiju ni u kom slučaju ne treba potiskivati u pozadinu kao štetnu za one koji tu dolaze da se leče. Naprotiv, uvek treba isticati činjenicu da su zakoni Božji, i u prirodi i u otkrivenju, „Život onima koji ih nalaze i zdravlje svemu tijelu njihovom.”

Oholost i moda drže ljude i žene u najgorem robovanju modnim navikama koje sudbonosno ugrožavaju njihovo zdravlje pa čak i sam život. Appetit i strasti bučno traže da im se popusti, bacajući pod noge i razum i savest. To je svirepo delo sotonino i on neprekidno ulaže najodlučnije napore da ojača tamničke lance kojima je vezao svoje žrtve. Oni koji su tokom celog svog života popuštali rđavim navikama najčešće ne uviđaju nikakvu potrebu za promenom. I mnogi nastavljaju da zadovoljavaju svoje prohteve za grešnim zadovoljstvima po svaku cenu. Ako uspemo da savest takvih probudimo, mnogo smo postigli. Samo milost Božja može da osvedoči i obrati ljudsko srce, samo na taj način robovi navika mogu dobiti snagu da raskinu okove kojima su vezani. Oni koji nemoćno popuštaju svojim prohtevima moraju se navesti da uvide i osele veliku potrebu moralne obnove da bi mogli odgovoriti zahtevima božanskog zakona; hram duše je obesvećen i sve takve Bog poziva da se probude i da se svim silama bore da povrate svoje Bogom dano dostojanstvo koje su žrtvovali grešnom popuštanju.

Božanska istina malo može uticati na naš um dok su naši običaji i životne navike u suprotnosti sa njenim načelima. Oni koji su voljni da se obaveste o tome koliko je popuštanje grešnim zadovoljstvima štetno po zdravlje i koji počinju da se reformišu, makar to bilo i iz sebičnih pobuda, stavljaju se u položaj gde istina Božja može da nađe pristup njihovom srcu. S druge strane, oni koji savesno prihvate Biblijsku istinu samim tim postaju prijemljivi i za pouku u pogledu zdravlja. Oni uviđaju neophodnost da se oslobode svojih tiranskih navika i prohteva kojima su tako dugo robovali. Mnogi bi prihvatili istinu Reči Božje jer su na osnovu zdravog razuma osvedočeni u nesumnjivost iznesenih dokaza, ali telesne želje koje uporno traže zadovoljavanje nadvlađuju razum i oni istinu Božju odbacuju kao laž zato što je ona u suprotnosti sa njihovim pohotljivim sklonostima.

„Početak je mudrosti strah Gospodnji.” Kad se robovi rđavih navika i grešnog života potčine sili božanske istine, Reč Božja koja „prosvetljuje i urazumljuje proste“ unosi duhovnu prosvetećenost u odaje njihove duše. Istina deluje na srce i moralne sile koje su bile potpuno paralizovane ponovo oživljuju. Primalac stiče jaču i jasniju moć poimanja nego što je imao ranije. On potvrđuje svoju dušu na Večnoj steni. Samo osećanje potpune sigurnosti u Hrista utiče veoma povoljno na zdravlje. I tako religija i zakoni zdravlja idu potpuno paralelno.

Verni saradnici u delu Božjem

Upravljanje jednom tako velikom i značajnom institucijom kao što je naš sanatorijum neizbežno zahteva velike odgovornosti i u materijalnom i u duhovnom pogledu. Veoma je važno da to utočište obolelih i telom i dušom bude takvo kao da sam Isus, Najveći lekar, predsedava među njima i da sve što se tu preduzima bude pod kontrolom Njegovog Duha. Svi zaposleni u ovoj ustanovi treba da se okvalifikuju za verno i savesno obavljanje svojih Bogom danih odgovornosti. I najmanju svoju dužnost oni treba da izvrše isto tako savesno i odgovorno kao i najveću. Svi treba s molitvom u srcu da se zalažu trudeći se da budu što korisniji kako bi ovo utočište bolesnih ostvarilo najveći uspeh.

Mi i ne shvatamo s kakvom zebnjom pacijenti sa svojim raznim bolestima dolaze u naš sanatorijum; svi oni željno očekuju pomoć, ali neki sumnjaju i ne mogu da veruju, dok drugi imaju više poverenja da će tu naći olakšanje. Oni koji prvi put dolaze u ovu ustanovu budno zapažaju svaki nagoveštaj koji pokazuje kakvih se principa drže njeni rukovodioci.

Oni koji tvrde da su deca Božja neprestano moraju imati na umu činjenicu da u svom radu koji ih dovodi u vezu s najrazličitijim ljudima pre svega treba da budu misionari. Tu će biti i finih i grubih, skromnih i oholih, religioznih i skeptičnih, pouzdanih i podozrivih, velikodušno darežljivih i gramžljivih tvrdica, neiskrenih i izopačenih, obrazovanih i neukih, bogatih i siromašnih; ustvari, među pacijentima u sanatorijumu naći će se ljudi najrazličitijih karaktera i iz svih društvenih slojeva. Oni koji dođu u ovo lečilište dolaze zato što im je potrebna pomoć i samim tim, bez obzira na njihovo stanje i životne uslove, oni pokazuju da sami ne mogu da pomognu sebi. Sa ovim toliko različitim pojedincima ne može se postupati na isti način; ali svakome od njih, bilo da su bogati ili siromašni, visoki ili niski, zavisni ili nezavisni, potrebna je ljubaznost, saosećanje i ljubav. U međusobnom kontaktiranju sa drugima naše držanje uvek treba da bude uglađeno i plemenito. Svi mi, međusobno povezani neraskidivim vezama ljudskog bratstva, zavisimo jedni od drugih.

*Nebo je svakom odredilo davno
— Bio on gospodar, sluga ili rob —
Da pomoć svako i traži i prima.*

I slabom i jakom — pomoć je sam Bog!

U kontakt sa svetom hrišćanstvo dolazi upravo preko društvenih veza. Od svakog hrišćanina i hrišćanke koji su okusili Hristovu ljubav i primili u svoje srce božansku svetlost Bog traži da tom svetlošću osvetljavaju mračnu stazu onih koji još ne znaju za bolji put. Svaki radnik u našem sanatorijumu treba u isto vreme da bude i svedok za Isusa. Društveni ugled, posvećen Duhom Hristovim, mora se iskoristiti u cilju pridobijanja duša za Spasitelja.

Oni koji po svom pozivu moraju da rade sa osobama toliko različitog karaktera, temperamenta i prirodnih sklonosti nailaziće na neprijatnosti, zaplete i sukobe, čak i kad učine najbolje što mogu. Možda će im se zgaditi neznanje, oholost i nezavisnost onih za koje se zalažu, ali to ne sme da ih obeshrabri. Oni treba da budu tako čvrsti i postojani da uvek utiču na druge, a ne da drugi utiču na njih. U načelu čvrsti kao stena, u veri razumni, oni treba da ostanu neiskvareni negativnim uticajem okoline. Kao pripadnici Božjeg naroda oni se ne smeju prilagođavati različitim uticajima kojima su neizbežno izloženi, već čvrsto ostajati na Hristovoj strani i uz pomoć Njegovog Duha pozitivno uticati na one koji su izopačeni rđavim navikama i uprljani grehom.

Hristos u našem srcu, kada Ga primimo, ne treba da ostane zaključan kao sakriveno blago

svetosti u kojem ćemo slatko da uživamo samo mi. On u našem srcu treba da bude kao izvor žive vode koja teče u večni život, osvežavajući sve sa kojima dolazimo u dodir. Mi Hrista treba da ispovedamo otvoreno i slobodno, ispoljavajući Njegovu krotost, milosrđe i ljubav u svom karakteru, sve dok ljudi ne postanu očarani lepotom svetosti. Držati svoju veru poput mirisa strogo zatvorenog u nekoj boci, iz straha da ne izvetri, nije najbolji način da ćemo je sačuvati.

Sukobi i odbijanja na koja nailazimo treba samo da nas učine još jačima i da učvrste našu veru. Ne smemo se, kao trska na vetru, povoditi za svakim uticajem koji može da se pojavi. Zagrejana i ojačana istinama Jevanđelja i osvežena božanskom milošću, naša duša treba da se otvara kao cvet na suncu, šireći svoj miomirisni uticaj i na druge. Naoružani svim oružjem pravde, možemo se suprotstaviti svakom uticaju i ostati čisti i neopoganjeni.

Božje zahteve svi treba da smatramo pretežnijim od svega ostalog. Svakome od nas Bog je dao sposobnosti čijom upotrebom treba da odajemo slavu Darodavcu. Svakog dana treba da ostvarimo izvestan napredak. Ako zaposleni u sanatorijumu izlaze iz njega onakvi kakvi su i došli, ne postigavši nikakav stvarni napredak u znanju i duhovnoj snazi, onda je to samo izgubljeno vreme. Božja je namera da se hrišćani stalno razvijaju, da uzrastu do potpune visine ljudi i žena u Hristu Isusu. Svi oni koji duhovno ne jačaju i koji se sve čvršće ne ukorenjuju u istini, ustvari stalno nazaduju.

Posebne napore treba uložiti da bi se za ovu službu osigurali savesni hrišćanski radnici. Božja je namera da zdravstvene institucije organizuju i kontrolišu isključivo adventisti sedmog dana jer ako se na odgovorne položaje postave nevernici, javlja se uticaj koji uveliko govori protiv sanatorijuma. Bogu nije po volji da se ovom ustanovom rukovodi po ugledu na bilo koju ustanovu slične vrste u ovoj zemlji, već da ona u Njegovim rukama bude jedno od najuspešnijih oruđa preko kojih On svoju svetlost može da šalje svetu. Naoružana stručnim znanjem i sposobnostima, moralnom i duhovnom snagom, ona treba da stoji kao verni stražar reforme u svim njenim ograncima; i svi zaposleni u ovoj instituciji takođe treba da budu reformatori, poštujući njena pravila i živeći u skladu sa svetlošću zdravstvene reforme kojom smo kao narod danas obasjani.

Svaki od njih može da posluži na blagoslov drugima ako se postavi tako da verno i savesno predstavlja religiju Isusa Hrista. Ali se oni daleko više brinu da svojim spoljnim izgledom i svojim držanjem u svakom pogledu zadovolje pacijente svetovnih nazora i sklonosti, nego da održavaju živu vezu sa nebom, da budno straže u molitvi kako bi ova ustanova, kao oruđe u Božjim rukama, bila što uspešnija u lečenju i tela i duše svojih pacijenata.

Šta bi se moglo reći i šta učiniti da bi se probudilo osvedočenje u duši svih koji su povezani sa ovom značajnom institucijom? Šta bi ih moglo navesti da shvate opasnosti svojih pogrešnih postupaka izuzev svakodnevnog živog iskustva u molitvi i duševnoj borbi sa Bogom? Kada bi svoj uticaj uskladili sa verom, lekari bi mogli da veoma pozitivno i usmeravajuće utiču na sve koji su povezani sa ovom institucijom. Položaj na kojem se oni nalaze predstavlja jedno od najboljih misionarskih polja na svetu i svi koji se nalaze na tako odgovornim položajima treba da održavaju prisnu vezu sa Bogom i da sa neba neprekidno primaju svetlost. U istoriji našeg sanatorijuma nije bilo značajnijeg perioda od današnjeg i nikada nije tako mnogo bilo u pitanju kao sada. Okruženi smo opasnostima poslednjih dana. Zbačen sa neba, sotona radi s velikom silom „i sa svakom prevarom nepravde među onima koji propadaju” jer zna da mu je vreme kratko. Zato neka svetlost koju treba da širimo svojim rečima i postupcima još jasnije osvetljava put onima koji se još uvek nalaze u tami zablude.

Onima koji zbog svoje grubosti, okrutnosti i oštine ni iz daleka nisu ono što bi Gospod

želeo da budu neophodan je ublažujući i potčinjavajući uticaj Duha Božjeg. Uzeti svoj krst i poći stazom samoodricanja nikada nije bilo prijatno, ali se to ipak mora učiniti. Bog svima želi i omogućuje da Njegovom milošću i pod uticajem Njegovog Duha svoj život učine prijatnim. Neki su suviše nezavisni, suviše zadovoljni sobom i nespremni da se savetuju sa drugima kao što bi to trebalo.

Braćo moja, mi živimo u veoma ozbiljnom vremenu. Izuzetno značajan zadatak treba da izvršimo za svoje lično spasenje ili ćemo se suočiti sa beskrajnim gubitkom. Milošću Božjom moramo biti potpuno obraćeni ili ćemo izgubiti nebo i svojim uticajem povući u propast i druge. Budite sigurni da mučne napore i sukobe koje moramo izdržati u izvršavanju svojih dužnosti, samoodricanje i žrtve koje moramo podneti da bismo verno služili Hristu ne stvara On. To nam nije nametnuto nekom samovoljnom ili nepotrebnom zapovešću niti je posledica prestrogog života koji On zahteva da vodimo u službi Njemu. Ako bismo odbili poslušnost Hristu i postali sluge sotonine i robovi greha, nailazili bi na još veće i brojnije teškoće i nevolje.

Isus nas poziva k sebi da bi skinuo teški teret s naših umornih ramena i u zamenu za to On nam nudi svoj jaram, koji je blag, i svoje breme, koje je zaista lako. Put na koji nas On poziva nikada nam ne bi zadavao bol kad ne bismo zastranjivali s njega. Putovanje postaje tegobno, mučno i trnovito tek kada zastranimo sa staze dužnosti. Žrtve koje moramo podnositi da bismo sledili Hrista predstavljaju samo korak neophodan da bismo se vratili na put svetlosti, mira i sreće. Naleti sumnje i strahovanja bivaju sve češći ukoliko im više popuštamo i što im se više predajemo, utoliko je teže da ih konačno pobedimo. Najsigurniji ćemo biti kad se, ne očekujući nikakvu ovozemaljsku pomoć, čvrsto uhvatimo za ruku Onoga koji je svoga učenika spasao kad je već počeo da tone u talasima uzburkanog mora.

Bog nas poziva da snazi i muževnosti čoveka pridružimo jednostavnost i poverenje deteta. On želi da mi svoj karakter tako razvijemo da bude čist kao zlato i mi to, zahvaljujući zaslugama Hristove milosti, možemo postići. Moju dušu pritiska teško breme zabrinutosti za one koji ne shvataju potrebu stalne povezanosti s nebom da bi svoju dužnost u svojstvu Božjih stražara izvršavali verno i savesno.

Religija je naša stvarna potreba. Mi treba da jedemo hleb života i da pijemo vodu spasenja. Treba da u srcu gajimo ljubav, ne onu koja se lažno naziva milosrđem i koja nas navodi da ljubimo greh, a grešnika opravdavamo, nego biblijska ljubav i biblijska mudrost, koja „je najprije čista, a potom mirotvorna, krotka, poslušna, puna milosti i dobrih plodova.”

Svi uticajni i odgovorni ljudi u našem sanatorijumu dužni su da se u poniznosti potčine volji Božjoj i da svoje srce otvore blagotvornom uticaju Duha Hristovog. Zlato prokušano u ognju predstavlja ljubav i veru. Mnogi su skoro u potpunosti lišeni ljubavi. Zadovoljstvo sopstvenim stanjem zaslepljuje njihove oči do te mere da uopšte ne uviđaju svoje veliko siromaštvo. Zato je svakodnevno duhovno buđenje i novo, duboko iskustvo u verskom životu postalo sušta neophodnost.

Duhovno probuđenje potrebno je naročito lekarima da bi najusrdnije čeznuli za onom mudrošću koju samo Bog može dati jer čim nasednu samopouzdanju, oni bivaju prepušteni sami sebi i povode se za sklonostima svoga neposvećenog srca. Kad vidim šta bi ovi lekari svakodnevnim održavanjem veze sa Hristom mogli postati i šta ne mogu postati ako tu vezu ne održavaju stalno, strahujem da se oni zadovoljavaju postizanjem samo ovozemaljskih kriterijuma i da u njima nema usrdne čežnje ni gladi i žeđi za lepotom svetosti - unutrašnjim ukrasima krotkog i smernog duha, što je u Božjim očima tako dragoceno.

Mir Hristov, mir Hristov - to je blago koje se ne može kupiti za novce niti obezbediti bilo

kakvim znanjem i talentima; to je Božji dar. Religija Hristova - o, kako bih mogla svima da predočim činjenicu koliko je ogroman gubitak ne držati se njenih svetih načela u svom svakodnevnom životu! Krotost i poniznost - te Hristove osobine - predstavljaju silu u životu hrišćanina. To je blago zaista dragocenije od svega što se može postići ljudskim genijem ili zemaljskim bogatstvom. Od svega za čim zaista treba težiti, što zaslužuje ljubav i pažnju, ništa u Božjim očima nema toliku vrednost kao čisto srce i duh ispunjen zahvalnošću i mirom.

Ako božanski sklad istine i ljubavi postoji u srcu, to će se neskriveno odražavati u rečima i postupcima. Mrzovolju, zajedljivo rasuđivanje i neprikladno izražavanje nije moguće prikriti ni najbrižljivijim negovanjem spoljašnje uglađenosti. Duh pravog čovekoljublja i dobrote mora da boravi u srcu. Ljubav onima koji je poseduju daje finoću, ljubaznost, dostojanstvo i lepo ponašanje; ona osvetljava lice, ublažava glas, uzdiže i oplemenjuje sve čovekove osobine. Ljubav čoveka dovodi u sklad sa Bogom jer predstavlja jednu od najistaknutijih karakteristika neba.

Mnogi su u opasnosti da svoje profesionalne obaveze kao što su: pisanje, lekarska praksa ili obavljanje drugih dužnosti smatraju dovoljnim izgovorom da zanemare molitvu, svetkovanje subote i prisustvovanje bogosluženjima. Svete obaveze se tako svode na nivo običnog, dok se dužnosti, samoodricanje i krst ostavljaju potpuno po strani. Ni lekari ni pomoćno osoblje ne bi trebalo da pristupaju svom poslu, a da prethodno ne nađu vremena za molitvu. Gospod je spreman da pomogne svima koji Ga ljube ukoliko oni, svesni svoje slabosti, u veri i molitvi zatraže Njegovu pomoć. Ako se, pak, u svom radu odvoje od Njega, sva njihova mudrost pokazaće se kao ludost. Dokle god se oni osećaju mali i slabi u svojim očima i oslanjaju se u potpunosti na Boga, On će biti njihova snaga i njihovi naponi biće praćeni uspehom; ali ako dozvole da se u duši odvoje od Boga, tada sotona preuzima kontrolu nad njihovim mislima i izopačuje njihovo rasuđivanje.

Niko se ne izlaže većoj opasnosti od onoga koji smatra kako kaže psalmista, „da gora njegova stoji tvrdo.” Dok tako misli, njegova stopala počinju da klize. Iskušenja koja dolaze jedno za drugim neprimetno ostavljaju tako negativan uticaj na njegov život i karakter da će ga, nezaštićenog božanskom silom, duh ovog sveta izopačiti do te mere da uopšte neće biti u stanju da ostvari nameru koju Bog ima za njega. Sve što čovek ima primio je od Boga i onaj koji svoje sposobnosti koristi na slavu Bogu postaje Njegovo oruđe na dobro; međutim, bez stalne budnosti u molitvi i verskim dužnostima nije moguće održavati duhovni život, kao što ni fizičku snagu ne možemo imati ako ne uzimamo telesnu hranu. Svakog dana treba da sedamo za Gospodnju trpezu. Da bismo se duhovno hranili i jačali, svakog dana moramo primati snagu od Živog čokota.

Način na koji neki pokušavaju da ostvare svoje ciljeve, služeći se lukavstvom i mudrovanjem ovog sveta, nije u skladu sa voljom Božjom. Oni vide zlo koje zaslužuje svaku osudu i koje treba da se otkloni, ali se ne usuđuju da to ukore da se ne bi izložili neprijatnosti; i umesto da se hrabro suprotstave takvim pojavama, oni teret kojeg se sami klone prebacuju na druge jer se na onoga koji otvoreno kaže šta misli ukoreni najviše vređaju.

Braćo moja, preklinjam vas da u svemu što radite pred očima imate samo slavu Božju. Neka u svemu Njegova sila bude vaš oslonac, Njegova milost vaša snaga. Nastojte da proučavanjem Svetih spisa i usrdnom molitvom steknete jasnu predstavu o svojoj dužnosti, a zatim je verno i savesno izvršite. Bitno je da se verni pokažete „u malome,” na taj način stvarate naviku da svoju čestitost pokažete i u većim odgovornostima. Sitne pojedinosti iz svakodnevnog života često ostaju nezapažene, ali upravo te pojedinosti oblikuju karakter. Svaki događaj u životu doprinosi našoj opredeljenosti: za dobro ili za zlo. Da bismo stekli snagu neophodnu za

otpor u svakoj teškoći i iznenađenju, snage uma treba uvežbavati svakog dana. U danima iskušenja i opasnosti biće vam neophodna snaga da biste odlučno stajali na strani pravde, uprkos svakom protivničkom uticaju.

Bog je voljan da učini mnogo za vas, samo ako vi uvidate koliko vam je Njegova pomoć potrebna. Isus vas ljubi. Nastojte da u skladu sa primljenom svetlošću uvek idete putem Božje mudrosti i, usred svih promena koje život sobom donosi, ne mirujte dok niste potpuno sigurni da je vaša volja usklađena sa voljom vašeg Stvoritelja. Verom u Njega možete dobiti snagu da se oduprete svakom kušanju i da iz svakog iskušenja izađete još jači u moralnom pogledu.

Ako se svom snagom svoje volje, ujedinjene sa voljom Božjom, usrdno založite za delo Božje, vi možete postati pouzdani i uticajni ljudi. Razvijajte svoje umne sposobnosti stalnom upotrebom, ali ni u kom slučaju ne zanemarujte ni svoje fizičke snage. Ne dopustite da vam intelektualna lenjost zatvori put u sticanju većeg znanja. Naučite se da o onome što ste proučili ozbiljno i razmišljate, tako će se vaše umne snage razvijati i jačati. Nikada ne mislite da ste dovoljno naučili i da možete odahnuti od svojih napora. Čovek se ceni po tome koliko je razvio svoje umne sposobnosti. Vaše obrazovanje i vaspitavanje treba da se nastavlja tokom celog života; svakog dana treba da učite i da stečeno znanje primenjujete u praksi.

Negovanjem vrlina i ispravnosti u srcu i životu možete se uzdići do istinskog dostojanstva i moralne vrednosti. Ne dozvolite nipošto da vaš karakter zatruje guba sebičnosti. Plemenitost duše, ujedinjena sa prosvećenošću uma, učiniće vas ljudima koje Bog može da upotrebi na položajima svetog poverenja.

Prvi je zadatak svih koji su povezani sa tom značajnom institucijom da sami budu ispravni pred Bogom i tada će u Hristovoj snazi moći da se suprotstave zlim uticajima kojima će biti izloženi. Ako oni Reč Božju uzmu za temelj svog karaktera u svakom pogledu, oni će na svakom mestu na koje ih On u svom providenju pozove moći da se održe i da pored svih štetnih uticaja kojima budu okruženi ne zastrane s pravog puta.

Mnogi, zato što ne shvataju koliko je veliki uticaj njihovih reči i postupaka, doživljavaju neuspeh upravo tamo gde bi trebalo da budu najuspešniji. Oni dozvoljavaju da na njih utiču okolnosti i smatraju da, živeći samo za sebe, mogu slobodno da produže putem koji se njima sviđa, bez obzira kako se to odražava na druge. Takvi su obično zadovoljni sami sobom i nepouzđani. Svoj stav i svoje odgovornosti oni ne razmatraju u duhu pobožnosti i usrdne molitve i zato ne shvataju da se samo vernim ispunjavanjem dužnosti u ovom životu mogu nadati budućem, besmrtnom životu.

Kad bi takvi Reč Božju učinili predmetom svog stalnog proučavanja i svojim vođom, osvedočili bi se da „niko od nas ne živi samom sebi.” Proučavanjem tih nadahnutih zapisa oni bi naučili koliko Bog visoko ceni ljudsku porodicu. Za sve što je stvoreno za prvih pet dana napisano je „i vidje Bog da je dobro”; ali za čoveka, sazdanog po obličju svoga Tvorca, zaključeno je „i gle, dobro bješe veoma.” Nijednom od svojih stvorenja Bog ne poklanja toliku ljubav i pažnju kao čoveku. I kada je, padom u greh, sve to bilo izgubljeno, Bog je dao svog ljubljenog Sina da svojom žrtvom iskupi pali ljudski rod. On želi da „nijedan koji Ga uzvjeruje ne propadne” u svojim gresima, nego da živi koristeći svoje sposobnosti na blagoslov svetu i u slavu svoga Tvorca. Takozvane hrišćane koji ne žive na dobro drugih, povodeći se za svojom izopačenom voljom nasuprot volji Božjoj, On će pozvati na odgovornost zbog zloupotrebe blagoslova koje im je dao.

Isus, kao Veličanstvo neba, napustio je svoje carske dvorove da bi došao na ovaj svet toliko izopačen i žigosan prokletstvom greha.

On je uzeo na sebe našu prirodu da bi svojom ljudskom rukom prigrlio pali ljudski rod, dok se svojom božanskom rukom čvrsto držao Svemogućega, povezujući na taj način ograničene smrtnike sa neograničenim Bogom. Spasitelj je došao na svet da primerom pokaže kako čovek treba da živi da bi dobio večni život. Dajući svog Sina da umre za palog čoveka, naš nebeski Otac je pristao na najveću žrtvu koja se ni sa čim ne može uporediti. Cena plaćena za naše iskupljenje treba da nam pruži uzvišenu predstavu o onome šta možemo postati zahvaljujući Hristu.

Posmatrajući veličinu, dubinu i širinu Očeve ljubavi prema izopačenom ljudskom rodu Jovan je bio ispunjen divljenjem i strahopoštovanjem. Pošto nije mogao da nađe odgovarajuće reči kojima bi izrazio tu ljubav, on poziva svet da je posmatra. „Vidite,” naglašava on, „kakvu nam je ljubav dao Otac, da se djeca Božja nazovemo!” Kakva vrednost se tu pridaje čoveku! Padom u greh sinovi ljudski postali su sotonini podanici. Neprocenjivom Hristovom žrtvom i verom u Njegove zasluge potomci Adamovi ponovo dobijaju pravo da se nazivaju decom Božjom. Uzimajući na sebe ljudsku prirodu Hristos je uzdigao čovečanstvo. Palim ljudima pružena je još jedna mogućnost proveravanja i stavljeni su u položaj da se, zahvaljujući povezanosti sa Hristom, mogu učiti, popravljati i zaista udostojiti imena „sinovi Božji.”

To je ljubav koja se ni sa čim ne može uporediti. Isus s pravom traži da oni koji su otkupljeni cenom Njegovog života na najbolji način upotrebe talente koje im je On poverio. Oni treba da neprekidno rastu u poznanju Božje volje usavršavajući svoje intelektualne i moralne snage sve dok po savršenstvu karaktera ne budu samo malo manji od anđela.

Kad bi oni koji tvrde da veruju u sadašnju istinu zaista bili njeni predstavnici, živeći dosledno svetlosti koja obasjava njihov put, oni bi stalno širili pozitivan uticaj ostavljajući na taj način osvetljenu stazu prema nebu za sve one koji s njima dolaze u dodir. Međutim, nedostatak vernosti i poštenja među onima koji tvrde da su Hristovi sledbenici predstavlja ozbiljnu smetnju napretku dela Božjeg. Sotona deluje preko onih koji su pod njegovom kontrolom. Za sanatorijum, Crkvu i ostale naše institucije u Batl Kriku manju opasnost predstavljaju nevernici i otvoreni bogohulnici nego nedosledni članovi. U Crkvi se nalaze Ahani koji joj stalno nanose sramotu i poraz. To su oni zbog kojih Bog uskraćuje svoje blagoslove i koji obeshrabruju revnosne radnike spremne na samoodricanje radi dela Božjeg.

U njihovom ponašanju prema pacijentima sve treba da proističe iz uzvišenijih pobuda, a ne iz ličnih interesa i sebičnosti. Svi tu zaposleni treba da osete da je sanatorijum oruđe u Božjoj ruci koje dušu obolelu od greha, pored lečenja, upućuje onome koji leči i telo i dušu. Pored specijalnih dužnosti koje su im poverene kao lekarima i ostalom stručnom osoblju, svaki od njih treba da se interesuje za duhovne dobrobiti drugih. Sebičnost je suprotna duhu hrišćanstva. To je sotonska osobina i po svojoj prirodi i po svojim posledicama.

U jednoj od dragocenih pouka datih svojim učenicima, Spasitelj Božju brigu za svako Njegovo stvorenje opisuje sledećim rečima: „Ne prodaje li se pet vrabaca za dvije pare ? I nijedan od njih nije zaboravljen pred Bogom. A u vas je i svaka dlaka na glavi izbrojana.” Onaj koji ne ostavlja nezapaženima čak ni te beznačajne ptičice, poklanja naročitu brigu i pažnju svakoj grani svoga dela. Svi koji su zaposleni u našim ustanovama stalno su pred pogledom Svemogućega. On vidi da li oni svoje dužnosti obavljaju savesno i u potpunosti ili na bezbrižan i nepošten način. Anđeli, nevidljivi za ljudske oči, prolaze kroz svako odeljenje tih ustanova i stalno odlaze na nebo noseći svoje izveštaje sa radošću ili, pak, sa tugom. Svaki postupak učinjen savesno i verno tačno se zapisuje, ali se i svaki nečastan postupak isto tako zapisuje i svako će na kraju primiti platu po delima svojim.

Hrišćanski uticaj

Svi zaposleni u sanatorijumu koji se smatraju Hristovim sledbenicima dužni su da i u svojim međusobnim odnosima uzdižu merila hrišćanstva. Ustezala sam se da pišem o ovome zato što oni koji su uvek skloni ekstremnim shvatanjima odmah zaključuju da i sa pacijentima treba opširno raspravljati o doktrini naše vere i spremni su da i na verskim skupovima u sanatorijumu govore onako kao što bi govorili našoj braći u molitvenom domu. Ne ispoljavajući uvidavnost u iznošenju svojih izlaganja na tim malim skupovima namenjenim uglavnom pacijentima neki se zaleću u svojoj revnosti i govore o poruci trećeg anđela i drugim osobitim tačkama naše vere, dok pacijenti od svega toga ne razumeju više nego kad bi im se govorilo grčki.

Sasvim je dobro ta pitanja iznositi na sastancima za molitvu kojima prisustvuju uglavnom vernici, ali ne i na sastancima predviđenim za one koji o našoj veri ne znaju ništa. Naše molitve i izlaganja treba da budu prilagođeni prilikama i društvu prisutnih. Oni koji to nisu u stanju da učine nisu potrebni na takvim sastancima. Ima predmeta o kojima hrišćani mogu da govore na svakom mestu i u svako doba, kao što su: hrišćansko iskustvo, Hristova ljubav i jednostavnost vere; i ako su njihova srca prožeta ljubavlju Hristovom, oni će tu svetlost videti u svakoj propovedi i u svakoj molitvi. Kada se plodovi istine koja posvećuje i pobožan primer vide u životu govornika, onda će njegova izlaganja imati tako upečatljiv utisak da nikakav protivnički uticaj to neće moći da osujeti.

Hrišćanskom uticaju nanosi sramotu činjenica da u životu mnogih koji ispovedaju Hrista ima tako malo čvrstine i prave pobožnosti. Čim dođu u doticaj sa uticajem ovog sveta, u njihovom srcu pojavljuje se sumnja i dvoumljenje. Oni više naginju svetu nego Hristu. Izuzev u nekom jakom uzbuđenju koje podstiče osećanja, po njihovom ponašanju nikad se ne bi moglo zaključiti da ljube istinu i da su hrišćani.

Neki će priznati istinitost ovoga što sam napisala, ali se neće radikalno izmeniti; oni ne prepoznaju prevarno delovanje nepreporođenog srca i zbog svoje duhovne zaslepljenosti pašće pod zavodnički uticaj koji izopačuje i uništava dušu. Mađijska moć iskušenja općiniće sve one koji u tome ne uviđaju nikakvu opasnost. Neprijatelj duša u svakoj povoljnoj prilici nastoji da ih upotrebi kao svoje agente, podstičući sve izopačene elemente koji postoje u njihovoj neposvećenj prirodi. Oni stalno naginju onome što je pogrešno i rđavo. Appetit i strasti burno zahtevaju da im se popušta. Dugogodišnje navike ne mogu da se prikriju pod jakom silom sotoninih kušanja. Kad bi takvi bili stotinama kilometara udaljeni od svake naše institucije u Batl Kriku, delo Božje bi daleko bolje napredovalo.

Takvi bi mogli da se reformišu samo kad bi, uvidevši svoje pravo stanje i ubistvenu štetnost svog uticaja na druge, preduzeli odlučne napore da isprave svoje greške. Ali se oni ne posvećuju čitanju Svetih spisa, molitvi i pobožnom razmišljanju što bi im toliko dobro došlo. Oni su lakomisleni i nestalni i nigde nisu utvrđeni. Za one koji iskreno žele da budu verni i da šire spasonosan uticaj na druge ovakvi predstavljaju kamen spoticanja i njihove napore čine desetostruko težim.

Pokazano mi je da lekari u svom radu treba da budu prisnije povezani sa Bogom, osećajući se mnogo više zavisnim od Njegove sile jer obavljaju odgovorne dužnosti. Često nije u pitanju samo život njihovih pacijenata, nego isto tako i spasenje njihovih duša. Mnogi od njih, pored telesnog ozdravljenja, mogu u isto vreme primiti i veliku duhovnu pomoć. Od načina na koji lekari postupaju u velikoj meri zavisi i telesno ozdravljenje i spasenje duše. Od presudne je

važnosti da oni postupe pravilno, da pored stručnog i naučnog znanja isto tako dobro poznaju volju Božju i Njegove puteve. Odgovornosti lekara zaista su velike.

Braćo moja, vi treba da uvidite i shvatite ozbiljnost svojih odgovornosti i da se, imajući to u vidu, ponizite u duši pred Bogom tražeći uvek Njegovu mudrost. Još uvek ne shvatate u potpunosti koliko spasenje duša vaših pacijenata zavisi od vaših reči, vaših postupaka i vašeg ponašanja. Imajte na umu da će svaki vaš postupak biti proveravan na dan suda. Čuvajte se strogo od greha sebičnosti, samouzvišenja i uobraženosti.

Vi treba da čuvate svoje pravo hrišćansko dostojanstvo, ali izbegavajte svaku izveštačenost. Budite strogo ispravni i poštteni u srcu i životu. Neka vaša vera, poput palminog stabla, svojim korenom prodiše duboko ispod onoga što se vidi crpeći duhovno osveženje iz živog izvora Božje milosti i dobrote. To je izvor čija voda teče u život večni. Vi morate stalno primati život sa tog skrivenog izvora. Odbacujući sebičnost i jačajući svoju dušu neprekidnim održavanjem veze sa Bogom u molitvi, možete znatno doprineti sreći svih sa kojima dolazite u dodir. Ukazujući pažnju zapostavljenima, poučavajući neuke, hrabreći potištene i malodušne i čineći sve što je u vašoj moći da ublažite patnje bolesnih - vi ćete ne samo ukazivati drugima na put koji vodi u nebo, nego ćete i sami uspešno nastavljati tim putem.

Nikad se ne zadovoljavajte samo površnim znanjem. Nemojte se poneti kad vam laskaju niti se obeshrabrujte kad vam zameraju i stalno vam iznalaze greške. Podstičući u vama ambiciju da vam se ljudi dive i da vam laskaju sotona vam podmeće veliko iskušenje, ali vi treba da prozrete njegova lukavstva. Vi ste sluge Boga živoga.

Vaše zalaganje za bolesne i stalni kontakt sa njima predstavljaju veoma iscrpljujući proces; i kad ne bi bilo promene, mogućnosti za rekreaciju i zaštite nebeskih anđela, to bi postepeno iscrpelo i same izvore vašeg života. Kada biste mogli da vidite mnogobrojne opasnosti kroz koje vas ti nebeski vesnici svakog dana bezbedno provode, vaša bi usta bila puna zahvalnosti koja izvire iz dubine srca. Ako izvor svoje snage nađete u Bogu, moći ćete i pod okolnostima koje najviše obeshrabruju da se uzdignete do one visine hrišćanskog karaktera za koju ste mislili da je nedostižna. Vaše će misli postati uzvišene, težnje plemenite, shvatanje istine jasno i u pobudama koje vas pokreću da nešto učinite neće biti ničeg što je nisko i nečisto.

Da bi se postiglo savršenstvo karaktera potrebno je na to misliti, ali i raditi na tome. Pošto ste u stalnom kontaktu sa ljudima ovog sveta, morate se čuvati da ne težite previše za njihovim odobravanjem i da ne živite za to da bi vas oni hvalili i uzdizali. Da biste na svom životnom putu bili sigurni, koračajte uvek pažljivo, negujte u sebi vrlinu poniznosti i uvek se u bespomoćnosti svoje duše verom oslanjajte na Hrista. Vi možete da budete sluge Božje u svakom pogledu. Usred konfuzije i iskušenja koji vladaju u svetu vi možete u savršenoj smirenosti sačuvati potpunu nezavisnost svoje duše.

Ako svakog dana u molitvi održavate vezu sa Bogom, naučićete se i da cenite ljude i rado ćete se odazvati svakom pozivu da ublažite patnje bolesnih i unesrećenih. Vi niste sami svoji; vaš Gospod s pravom traži vaša najsvetija osećanja i najuzvišeniju službu vašeg života. On s punim pravom očekuje da celo svoje biće - duh, dušu i telo u potpunosti posvetite na slavu i čast Njegovom imenu. Bilo kako da je težak krst koji treba da nosite, bilo kakvi da su napori i patnje koje dozvoli Njegova ruka, sve to treba da prihvatite bez gundanja.

Oni za koje se zalažete predstavljaju vašu braću u nevolji, stradalnike koji pate zbog nekog fizičkog poremećaja ili duhovne gube greha. Ako ste u nečemu bolji od njih, za to treba da budete zahvalni Hristovom stradanju na krstu. Mnogi su na ovom svetu bez Boga i bez ikakve nade. Oni su grešni, izopačeni i poniženi, nemoćno roblje sotoninog lukavstva. Ipak, i radi njih je Hristos

sišao s neba da bi ih iskupio. Upravo takvi treba da budu predmet najnežnijeg saosećanja, ljubavi i neumornih napora jer se nalaze na samom rubu propasti. Oni pate zbog neostvarenih želja, neobuzdanih strasti i osude svoje sopstvene savesti; oni su nesrećni u punom smislu te reči jer im se čini da su izgubili sve i da nemaju nikakve nade ni za ovaj ni za budući život.

Pred vama je veoma značajno polje rada i vi morate biti izuzetno aktivni i budni, odazivajući se rado i bez ikakvog pogovora pozivu svoga Učitelja. Uvek imajte na umu činjenicu da vaši naponi u nastojanju da reformišete druge moraju biti prožeti duhom nepokolebljive ljubaznosti. Držeći se visoko iznad onih kojima želite ukazati pomoć ništa ne možete postići. Svojim pacijentima uvek naglašavajte činjenicu da im, preporučujući reformu u pogledu njihovih životnih navika i običaja, ustvari nudite nešto što je ne samo neškodljivo, već je spasonosno za njihov život i da, odričući se onoga što su ranije cenili i voleli, grade na zdravijim i sigurnijim temeljima. Iako se za reformu treba zalagati čvrsto i odlučno, pažljivo treba izbegavati svaki prizvuk verske zatucanosti i zapovedničkog duha. Hristos nam daje dragocene pouke strpljenja, dugog podnošenja i ljubavi. Neuglađenost nije energija niti je zapovednički duh neko junaštvo. Sin Božji je pažnju svojih slušalaca pridobijao zato što je doslednim životom uvek delovao potpuno uverljivo. Njegovi sledbenici moraju pažljivo proučavati Njegov život i savesnije se držati Njegovog primera, bez obzira na žrtvu koja iz toga proističe. Poziv na reformu treba pred narodom neprekidno isticati, ali učenje koje zastupate morate i ličnim primerom potkrepiti.

Prikazan mi je slučaj proroka Danila. Iako je bio čovek istih sklonosti kao i mi, pero nadahnuća ga opisuje kao čoveka besprekornog karaktera. Njegov život dat nam je u Bibliji kao blistavi primer onoga što čovek može postati još u ovom životu ako izvor svoje snage nalazi u Bogu i mudro koristi preimućstva i mogućnosti koje mu stoje na raspolaganju. Danilo je bio gorostas u intelektualnom pogledu, ali je ipak stalno težio za novim saznanjem, za višim dostignućima. I drugi mladi ljudi imaju ista preimućstva, ali oni svoje energije ne usredsređuju, kao on, na sticanje dragocenog znanja o Bogu, kako je to otkriveno u Njegovoj Reči i u Njegovim delima. Iako je bio jedan od velikana ovog sveta, Danilo nije bio ni ohol ni uobražen. Osećao je potrebu da svoj duhovni život stalno osvežava molitvom i svakog dana je nalazio vremena da se u najusrdnijoj molitvi obraća Bogu. I nije pristao da se liši tog preimućstva čak ni onda kad mu je zaprećeno da će, ukoliko nastavi da se moli, biti bačen u lavovsku jamu.

Danilo je ljubio Boga i u strahopoštovanju držao Njegove zapovesti. Međutim, on se nije povlačio iz sveta da bi se zaštitio od njegovog izopačujućeg uticaja. U Božjem providenju bilo mu je određeno da svoj život provede u svetu neznaboštva, ali da ipak ne bude od sveta. Iako okružen svim iskušenjima i čarima dvorskog života, sačuvao je čistotu svoje duše i u načelu ostao nepokolebljiv i čvrst kao stena. Snagu i sigurnost nalazio je samo u Bogu i On ga nije napustio ni u vreme njegove najveće nevolje.

Danilo je bio veran, plemenit i velikodušan. Iako je želeo da bude u miru sa svim ljudima u svom okruženju, ni po koju cenu nije hteo da skrene sa staze dužnosti. Rado se pokoravao pretpostavljenima, ukoliko se to nije kosilo sa načelima istine i pravde; ali ga ni carevi ni njihovi dekreti nisu mogli primorati da se odrekne svoje odanosti Caru nad carevima. Danilo je imao samo osamnaest godina kada je doveden na neznabožački dvor da služi caru vavilonskom i njegovu plemenitu odlučnost da se suprotstavi zlu i nepokolebljivo stane na stranu pravde, tako uzvišenom i divljenja dostojnom, čini upravo njegova mladost. Njegov plemeniti primer treba da uliva snagu i hrabrost onima koji dolaze u slična iskušenja i u našim danima.

Nepokolebljivost u prihvatanju biblijskih zahteva donosi blagoslov i sreću ne samo duši, nego isto tako i telu. Duhovni rodovi su ne samo ljubav, radost i mir, nego isto tako i uzdržanje ili

umerenost. Biblija nas takođe poučava da ne skrnavimo svoje telo jer telo treba da bude hram Svetog Duha. Danilov slučaj nam pokazuje da mladi, držeći se načela vere, mogu trijumfovati nad svim željama tela i ostati verni zahtevima Božjim čak i uz najveće žrtve. Šta bi bilo da je na samom početku pristao na kompromis sa svojim neznabožačkim starešinama, uzimajući uobičajenu hranu i piće vavilonjana? Taj pogrešan korak verovatno bi ga naveo da popušta i u drugim pitanjima, njegova povezanost sa nebom sve više bi slabila i na kraju bi silom iskušenja bio potpuno savladan. Međutim, dok se s nepokolebljivim poverenjem čvrsto držao Boga, na njega se spustio duh proročkog dara. Dok su ga ljudi upućivali u dužnosti dvorskog života, Bog mu je dao mudrost da čita tajne budućih vekova.

Štednja i samoodricanje

Štedljivost u trošenju novca je velika odlika hrišćanske mudrosti. Međutim, oni koji zauzimaju odgovorne položaje u našim ustanovama ne poklanjaju dovoljno pažnje ovom pitanju. Novac je dragocen Božji dar. U rukama Božje dece novac predstavlja hranu za gladne, napitak za žedne, odeću za neodevene, mogućnost za odbranu potlačenih i sredstvo za ozdravljenje bolesnih. Novčana sredstva ne treba bez potrebe i lakomisleno trošiti na zadovoljavanje oholosti i slavoљubљja.

Da bismo zadovoljili stvarne potrebe onih sa kojima dolazimo u dodir, moramo se strogo rukovoditi načelima vere. U međusobnim odnosima sa neposvećenim ljudima ovoga sveta hrišćani nikada ne treba da se prilagođavaju njihovim nazorima. Suprotnost i razlika između jednih i drugih mora biti jasna i očigledna. Oni su sluge suprotnih gospodara. Prvi se trude da u poniznosti idu stazom poslušnosti svim Božjim zahtevima - stazom jednostavnosti, krotosti i smernosti - ugledajući se u svemu na Hristov uzor. Drugi su u svakom pogledu sušta suprotnost prvima. Živeći samo za ovaj svet i željni njegove taštine, oni se u potpunosti odaju preterivanju u modi i zadovoljavanju apetita. To je oblast u kojoj Hristos zaposlenima u našem sanatorijumu daje naročiti zadatak. Razliku između nas i onih koji žive samo za ovaj svet ne smemo nipošto umanjivati prihvatanjem njihovih kriterijuma i zastranjivanjem sa staze koju je Gospod odredio za iskupljene, već, naprotiv, lepotom hrišćanskog življenja - primenjivanjem načela u svakodnevnom životu, potčinjavanjem apetita kontroli razuma, jednostavnošću u odevanju i vođenjem svetih razgovora - mi treba stalno da osvetljavamo put pred onima koji još uvek nisu pobedili nezdrave navike.

Veliku slabost i nedoslednost pokazuju oni koji, u nedostatku dubokog osvedočenja i načelnosti, tako lakomisleno dozvoljavaju da ih nerazumni robovi mode svojim pogubnim uticajem odvoje od jednostavnosti Jevanđelja. Ako oni koji za sebe tvrde da su reformatori pod uticajem okolnosti popuštaju apetitu i odevaju se u skladu sa zahtevima postojeće mode, to robove popuštanja sebi i svojim sklonostima samo još više učvršćuje u njihovim izopačenim navikama. Oni dolaze do zaključka da nisu toliko zastranili s pravog puta i da im i nije neophodna neka velika promena. Uzdižući visoko kriterijum ispravnosti, narod Božji svojim uticajem treba da pomogne onima koji se klanjaju pred oltarom mode da se oslobode te čarobne privlačnosti kojom sotona opčinjava njihove jadne duše. Onima koji su skloni uživanjima ovog sveta treba pomoći da uvide svu suprotnost između njihovog nerazumnog rasipništva i jednostavnosti reformatora koji slede Hristov primer.

Tajna životnog uspeha nalazi se u brižljivom poklanjanju pažnje takozvanim sitnicama.

Razvoju jednostavnog lista, sićušnog cveta i svake travke Bog poklanja istu takvu pažnju kao i stvaranju sveta.

Srazmernost snažnog i divnog karaktera izgrađuje svaki hrišćanin savesnim izvršavanjem svojih dužnosti. Hristovu pouku da i u najmanjoj dužnosti treba biti veran isto tako kao i u najvećoj svi treba da nauče. Naše životno delo neće izdržati proveravanje pred Bogom ako se ne ustanovi da smo bili verni, marljivi i štedljivi i u najmanjim sitnicama.

Svi zaposleni u našim institucijama treba da budno paze da se ništa ne rasipa, čak i kad je u pitanju nešto što ne spada u delokrug njihove delatnosti. Svako može na svoj način da doprinese štednji i razboritom rukovanju onim što mu je povereno. Svako treba verno i savesno da obavlja svoj posao, ne zato da bi bio pohvaljen od ljudi, nego zato da bi to što radi bilo ispravno pred Bogom.

Pouke o značaju štednje Hristos je svojim učenicima pružio povodom jednog slučaja koji zaslužuje posebnu pažnju. Da bi nahranio hiljade ljudi, žena i dece koji su slušali Njegove pouke, On je izvršio čudo; a ipak, kad su se svi nasitili, nije dopustio da ostaci hrane ostanu rasuti. On koji je svojom božanskom silom mogao da nahrani toliko mnoštvo naroda, naredio je svojim učenicima da pokupe ostatke hrane koji su pretekli, da ništa ne propadne. Ova pouka je data ne samo onima koji su živeli u Hristovo vreme, nego isto tako i za naše dobro. Sin Božji je vodio brigu i o potrebama svakodnevnog života. On nije zanemario usitnjene ostatke hrane sa ove jedinstvene gozbe iako je takvu gozbu mogao da zgotovi kad god je želeo. Zaposleni u našim ustanovama učinili bi dobro kad bi poslušali pouku: „Skupite komade što pretekoše da ništa ne propadne.” To je dužnost svih, a oni koji zauzimaju vodeće položaje treba da budu primer i ostalima.

Oni koji se rado odazivaju pozivu da svojim sredstvima potpomognu napredak dela Božjeg i da ublaže patnje i potrebe siromašnih i nevoljnika nikada nisu nemarni, aljkavi i nepreduzimljivi u svojim poslovnim poduhvatima. Oni uvek paze na to da svoje rashode drže u granicama realnih prihoda. Oni štedljivost prihvataju iz načela, smatrajući to kao svoju hrišćansku dužnost, jer davati može samo onaj koji nešto ima.

Neki od zaposlenih u našim institucijama dozvoljavaju da izopačeni apetit i stare navike zagospodare njihovim srcem. Slično sinovima Izrailjevim u pustinji, oni čeznu za egipatskim loncima, za crnim i belim lukom. Svi koji rade u tim ustanovama dužni su da strogo poštuju zakone zdravlja i života kako svojim primerom i stavom ne bi druge ohrabivali u njihovim pogrešnim navikama.

Odvajanje duše od Boga obično počinje prestupom u takozvanim sitnicama. Jednim jedinim grehom, uzimanjem zabranjenog ploda, Adam i Eva su otvorili ustave pred nezadrživom bujicom zla i nesreće koja sada preplavljuje ceo svet. Neko možda misli da je to bio sasvim beznačajan i mali prestup, ali po njegovim posledicama mi danas vidimo da to nije bilo nimalo beznačajno. Nebeski anđeli imaju daleko veći i uzvišeniji delokrug rada nego mi, ali se ispravnost pred Bogom od njih traži i s pravom očekuje isto tako kao i od nas.

Kada rukovodeći ljudi umesno osuđuju postojeća zla u našim ustanovama i od svih zaposlenih traže da budu ispravni, štedljivi i samopožrtvovani, to nipošto ne treba smatrati kao tvrdičluk i sitničarstvo. Takvima nije ispod dostojanstva da interese naših institucija čuvaju i u tom pogledu. Oni koji su zaista verni prirodno očekuju i traže vernost i od drugih. Rukovodeći ljudi treba strogo da se drže poštenja i ispravnosti u svojim postupcima i onda isto to mogu i treba da traže i od svih koji rade pod njihovim nadzorom.

Principijelnim ljudima nisu potrebna ograničenja, katanci i ključevi; nad njima nije

potrebno budno stražarenje. Oni rade verno i pošteno u svako doba; kad su potpuno usamljeni, kad ih ničije oko ne prati, ponašaju se upravo tako kao i onda kada su pred očima javnosti. Čistotu svoje duše oni neće uprljati ni za kakav dobitak, ni za kakav lični interes. Oni preziru svaku podlost. I kada niko drugi nikada ne bi saznao za učinjeni prekršaj, oni sami znaju i to bi uništilo njihovo samopoštovanje. Oni koji nisu savesni i verni u malim stvarima ne bi se popravili u tom pogledu ni silom zakona, ograničenja i kazni.

Malo je onih koji imaju moralne snage da se odupru iskušenjima, naročito iskušenjima u pogledu apetita i da steknu naviku samoodricanja. Za pojedine samo kad vide nekoga da uzima i treći obrok, to već predstavlja tako veliko iskušenje kojem ne mogu da se odupru; oni uobražavaju da su gladni iako taj osećaj ne predstavlja zahtev želuca za hranom, nego želju uma koji nije ojačan čvrstinom načela ni disciplinom priviknut na samoodricanje. Ni u kom slučaju ne sme se dozvoliti da se bedemi samokontrole i vladanja nad samim sobom oslabe i sruše. Kao apostol neznabožaca Pavle kaže: „Nego morim tijelo svoje i trudim da kako sam drugima propovijedajući izbačen ne budem.”

Oni koji ne pobede u malim stvarima neće imati moralne snage da se odupru većim iskušenjima. Svi koji žele da sa apostolom na kraju mogu reći: „srebra ili zlata ili ruha, ni od jednoga ne zaiskah,” treba da se budno čuvaju i da poštenje učine vladajućim načelom u svojim svakodnevnim životnim dužnostima. Dokle god su zadovoljni kad imaju jednostavnu hranu i prikladnu odeću, neće im biti teško da svoje ruke i srce održe čistim i neopoganjenim lakomstvom i nepoštenjem.

Navike stečene u detinjstvu i mladosti imaju više uticaja nego sva prirodna obdarenost da ljude i žene učine intelektualno velikima ili pak pravim patuljcima i bogaljima u duhovnom pogledu jer se rđavim navikama mogu izopačiti i oslabiti i najbolji talenti. Karakter se u velikoj meri oblikuje u ranim godinama. Navike čestitosti i ispravnosti stečene u detinjstvu i mladosti obeležavaju put čoveka kroz ceo njegov život. U većini slučajeva pokazalo se da su oni koji poštuju Boga i teže ispravnosti te pouke primili u detinjstvu, dok svet još nije utisnuo svoj žig greha i izopačenosti u njihovu dušu. Ljudi i žene zrelih godina većinom su za prihvatanje novih utisaka i shvatanja neosetljivi kao granitna stena, ali um mladih je prijemljiv i u tom periodu se mnogo lakše izgrađuje hrišćanski karakter.

Oni koji su zaposleni u našim ustanovama imaju mnogo veća preimućstva nego ostali da steknu dobre navike. Niko nije van domašaja iskušenja jer u karakteru svakog pojedinca ima slabih tačaka koje se pokazuju tek kad iskušenje naiđe. Oni koji ispovedaju hrišćanstvo ne treba da, kao licemerni fariseji, nalaze veliko zadovoljstvo u nabranjanju svojih dobrih dela, već svoju moralnu snagu treba da osvežavaju neprekidnom budnošću. Kao verni stražari oni treba da čuvaju tvrđavu duše, svesni da ni za trenutak ne smeju popustiti u svojoj budnosti. Njihova sigurnost nalazi se samo u najusrdnijoj molitvi i živoj veri.

Oni koji lakomisleno polaze sopstvenim putem i nesvesno se zapliću u mreže iz kojih sami nikada neće moći da se oslobode. Rukovodeće načelo za sve zaposlene u našim institucijama treba da bude stroga ispravnost i poštenje. Bilo da su bogati ili siromašni, okruženi prijateljima ili pak potpuno usamljeni, oni uz Božju pomoć moraju biti čvrsto rešeni da ni pod čijim uticajem ne pristanu na bilo kakav pogrešan korak. Svi oni uvek moraju imati na umu činjenicu da od svakoga od njih, lično, u izvesnoj meri zavisi napredak institucija koje je Bog zasnovao među nama.

Uloga i rad sanatorijuma

U toku svog nedavnog putovanja po državi Mejn upoznali smo se sa sestrom A koja je prihvatila istinu za vreme svog boravka u našem sanatorijumu. Njen muž je nekada bio bogati industrijalac, ali je zapao u nevolju i osiromašio. Izgubivši tako svoje zdravlje, sestra A je došla u naš sanatorijum da se leči. Tu je primila sadašnju istinu što i potvrđuje doslednim hrišćanskim životom. Ima četvoro krasne i inteligentne dece. Svi su u potpunosti prihvatili zdravstvenu reformu i mogu da objasne razloge svog takvog stava. Takva porodica može da učini mnogo dobra u svom okruženju jer ima jak i veoma blagotvoran uticaj.

Mnogi koji u naš sanatorijum dođu na lečenje tu upoznaju i sadašnju istinu i tako nalaze ne samo telesno ozdravljenje, nego i mračne odaje njihove duše bivaju obasjane svetlošću ljubavi našeg dragog Spasitelja. Međutim, koliko bi se više dobra moglo učiniti kad bi svi koji rade u toj ustanovi održavanjem neprekidne veze sa Bogom postali kanali svetlosti za druge. Ali se kod njih isuviše često pojavljuju navike i običaji sveta, oholost, moda, sebičnost i samohvalisanje, a ti gresi u životu takozvanih Hristovih sledbenika Bogu su toliko odvratni i mrski da On svojim Duhom ne može da radi za njih ni preko njih.

Oni koji nisu verni u zemaljskim poslovima neće biti verni ni u duhovnim. S druge strane, nemarnost prema Božjim zahtevima navodi na nemarnost i prema ljudskim zahtevima. Nevernost je preovlađujuća pojava u ovom vremenu izopačenosti, ta pojava se uvlači i u naše skupštine i u naše ustanove. Svuda se nailazi na njen prljavi trag. To je jedan od rasprostranjenih greha ovog veka koji zaslužuje svaku osudu i koji uprošašćuje hiljade i desetine hiljada ljudi. Kada bi zaposleni u našim ustanovama u Batl Kriku koji ispovedaju istinu bili živi predstavnici Hristovi, oni bi imali silu koja bi se svuda osećala. Sotona to dobro zna i zato on svom silom prevare i nepravde radi u onima koji propadaju da se Hristovo ime ne slavi u onima koji tvrde da su Njegovi sledbenici. Srce me boli kad vidim kako se Hristos obešćaćuje nedostojnim životom i karakterom onih koji bi mogli da služe na pohvalu i čast Njegovom delu.

Kušanja kojima je sotona saletao Hrista u pustinji - apetit, ljubav prema svetlu i prekoračivanje dozvoljenog - predstavljaju tri najglavnija iskušenja kojima ljudi najčešće podležu. Upravitelji našeg sanatorijuma često će dolaziti u iskušenje da odstupe od načela po kojima treba da se upravlja takvom ustanovom. Ali oni nipošto ne bi smeli zastranjivati s pravog puta da bi zadovoljili sklonosti i ugodili izopačenom apetitu i prohtevima bogatih pacijenata ili svojih prijatelja. Takvo postupanje uvek ima samo rđave posledice. Odstupanje od pouka datih sa propovedaonice ili preko naših publikacija odražava se veoma nepovoljno na ugled i moral same ustanove i u velikoj meri neutrališe sve napore preduzete u nastojanju da se žrtve izopačenog apetita i strasti reformišu i privedu Hristu, jedinom sigurnom utočištu.

Zlo se, međutim, ne završava samo na ovome. Ovakav stav utiče negativno ne samo na pacijente, nego i na radnike. Kada se barijere jednom sruše, onda se korak po korak ide sve dalje u pogrešnom pravcu. Sotona nudi veoma laskave izgled na uspeh onima koji pristanu da odstupe od načela i žrtvuju poštenje i hrišćansku čast da bi zadobili odobravanje nepobožnih. On isuviše često uspeva u svojim naporima i zadobija pobedu tamo gde bi trebalo da naiđe na otpor i da pretrpi poraz.

Hristos se odupro sotoni u našu korist i Njegov primer treba da nas ohrabri i ojača u odlučnosti da mu se i mi odupremo; međutim, i pored toga mnogi podležu primamljivanju kušača, a što je još gore, ne podležu samo oni. Svaki onaj koji propusti da zadobije pobedu svojim uticajem zavodi i druge. Oni koji, zato što ne održavaju neprekidnu vezu sa Bogom, ne

primaju Njegovu blagodat koja hrišćanski život oplemenjuje i uzdiže, biće odgovorni za dobro koje su mogli učiniti, a nisu učinili jer se zadovoljavaju zemaljskim načinom razmišljanja i prijateljstvom sa neposvećenima.

Celo nebo je zainteresovano za spasenje čoveka i spremno je da ga obaspe obiljem svojim blagotvornih darova samo ako on pristane na uslove koje Hristos postavlja: „Zato izađite između njih i odvojte se govori Gospod, i ne dohvatajte se nečistote.”

Odgovorni ljudi u našem sanatorijumu moraju naročito paziti da rasonode i zanimanja koja preporučuju pacijentima ne bude takvog karaktera da umanjuju kriterijum hrišćanstva, spuštajući ovu instituciju na nivo ostalih, jer se na taj način slabi sila istinske pobožnosti u duši onih koji to rade. Svetovne i pozorišne priredbe neće doprineti ni napretku sanatorijuma ni zdravlju njegovih pacijenata. Koliko god da im pružite zadovoljstva takve vrste, oni neće biti zadovoljni sve dok im ne omogućite da to gledaju stalno. Njihov um je stalno u grozničavom iščekivanju nečeg novog i uzbuđujućeg, a upravo to ne bi trebalo podsticati. Takve priredbe, kad se jednom dozvole, pacijenti koji su tome skloni traže i očekuju ponovo i više ne nalaze zadovoljstvo u nekom jednostavnijem zanimanju. Međutim, mnogim bolesnicima baš naprotiv odmor i mirovanje odgovaraju više nego uzbuđenja.

Ubrzo po uvođenju ovakve vrste priredbi i zabava u duši mnogih nestalo bi svake primedbe protiv pozorišta, a zalaganje da scenario na pozornici bude moralno-poučnog karaktera srušilo bi i poslednju prepreku. Oni koji su za to da se u našem sanatorijumu dozvoli takva vrsta rasonode bolje bi učinili da od Boga traže mudrost koja bi te sirote gladne i žedne duše privela Izvoru prave radosti, mira i sreće.

Kad se jednom zastrani, nije nimalo lako vratiti se na pravi put. Prepreke su srušene, mere bezbednosti uklonjene. Jedan korak u pogrešnom pravcu priprema put za drugi. Jedna jedina čaša vina može otvoriti vrata iskušenja da preraste u naviku, a takva navika svoju žrtvu konačno pretvara u pijanicu. Želja za osvetom, ako se gaji u srcu, otvara put nizu osećanja koja se završavaju ubistvom. Najmanje odstupanje od ispravnosti vodi odvajanju od Boga i može se završiti potpunim otpadništvom. Ono što jednom učinimo prirodno je da ćemo drugi put učiniti još lakše; i nastaviti uobičajenim putem, bio on dobar ili pogrešan, lakše je nego poći nekim novim putem. Biti uvek na strani pravde i istine tako, da nam to postane navika, mnogo je teže nego izopačiti svoj put pred Bogom. Jednom stečene i uvrežene navike, bile one dobre ili pogrešne, čovek teško menja.

Vodeći ljudi u našem sanatorijumu mogu bez ikakvog dvoumljenja i odgađanja zaključiti da prohteve takvih koji sreću traže samo u nečemu što je novo i uzbuđljivo nikada neće moći da zadovolje. Mnogima od njih to je bila duhovna hrana u toku celog života, mnogi pate od dispepsije⁹, ne samo u fizičkom, nego i u duhovnom pogledu. Takvima duševne patnje zagorčavaju život daleko više nego bolesti tela i oni sebi ne mogu naći olakšanja ni u čemu sve dok se ne obrate Hristu koji je jedini izvor života. Samo tada će prestati njihovo jadikovanje zbog zamora, usamljenosti i večitog nezadovoljstva. Zadovoljstvo i radost povratice snagu i bistrinu njihovom umu, a zdravlje i životnu energiju telu.

Ako lekari i pomoćno osoblje laskaju sebi da su pronašli univerzalni lek za svoje pacijente preporučujući im rasonode slične onima koje su bile prokletstvo njihovog života, jako će se razočarati. Rasonodama takvog karaktera ne treba nipošto pridavati ono što se može naći samo na Živom izvoru. Gladne i žedne duše će nastaviti da gladuju i žedne dokle god pokušavaju da zadovoljenje nađu na takvim izvorima. Ali oni koji se napajaju na Izvoru žive vode neće više

⁹ Poremećaj u organima za varenje.

žedneti za ništarijama čulnih uzbuđenja koje nude takve rasonode. Načela vere, koja dušu uzdižu i oplemenjuju, ojačaće snage uma i neutralisati nezdrave prohteve za takvim zadovoljstvima.

Teret greha, sa svojim nemirom i nedozvoljenim željama, nalazi se u samom temelju mnogobrojnih bolesti od kojih grešnik toliko pati. Moćni Iscelitelj za dušu obolelu od greha samo je Hristos. Tim sirotim patnicima nedostaje jasnija predstava o Hristu jer pravo znanje o Njemu donosi večni život. Njih treba strpljivo i blago, ali ipak usrdno poučavati kako da otvore prozore svoje duše, da blistavi zraci Božje ljubavi obasjaju zamračene odaje njihovog uma. Najuzvišenije duhovne istine srce može da shvati posmatrajući svakodnevene pojave u prirodi. Ptice koje veselo lepršaju u vazduhu, poljsko cveće u svojoj ljupkoj lepoti, klijanje i razvoj semena bačenog u zemlju, rodni vinogradi, drveće sa svojim nežnim pupoljcima i bujnim zelenilom, veličanstveni zalazak sunca, grimizna boja oblaka koji predskazuje divno jutro, redovna smena godišnjih doba - sve to nam pruža dragocene pouke o istini i veri. Tu se mašti pruža plodno polje po kojem može nesmetano da krstari. Prosvećen um s najvećim zadovoljstvom može da razmišlja o poukama božanske istine koje je Iskupitelj sveta u svojim parabolama rado povezivao sa pojavama u prirodi.

Hristos je ljude koji su živeli u Njegovo vreme oštro ukoravao zato što iz prirode nisu izvlačili duhovne pouke koje su mogli da nauče. Sve u prirodi, živo i neživo, pruža čoveku znanje i predstavu o Bogu. Božji stvaralački um koji deluje na pojave u prirodi isto tako govori umu i srcu sinova ljudskih i podstiče u njima neizrecivu čežnju za nečim što nemaju. Stvari i vrednosti ovoga sveta ne mogu da zadovolje čežnju duše. Svakoj duši koja oseća takvu žeđ upućena je božanska poruka: „I Duh i nevjesta govore: Dođi. I koji čuje neka govori: Dođi. I ko je žedan neka dođe, i ko hoće neka uzme vodu života zabadava.”

Duh Sveti neprekidno utiče na um čoveka da teži za onim što jedino može da donese mir i spokojstvo njegovoj duši - a to je daleko uzvišenija, sveta radost neba. Hristos, kao Gospodar života i slave, dao je svoj život da bi čoveka iskupio i spasao od robovanja vlasti sotoninoj. Preko vidljivih i nevidljivih uticaja Spasitelj neprekidno deluje na ljudska srca da bi njihovu pažnju sa taštih ovozemaljskih zadovoljstava usmerio na blago koje mogu da naslede u besmrtnoj budućnosti.

Bog želi da Njegov narod, svojim rečima i postupcima, pokaže svetu da nikakve zemaljske privlačnosti ili zemaljsko blago nemaju dovoljno vrednosti da bi nadoknadili gubitak nebeskog nasleđa. Oni koji su zaista deca svetlosti i dana neće u svom razgovoru, odevanju i ponašanju biti površni ni lakomisleni, već trezveni i razboriti, trudeći se da svojim uticajem pridobijaju duše za Spasitelja. Hristova ljubav koja zrači sa krsta stalno se pred Ocem zalaže za grešnike, vezujući ih užima beskrajne dobrote za mir i sreću koji se nalaze samo u Njemu. Od svih svojih sledbenika Hristos zahteva da budu živo svedočanstvo i da načinom svog ponašanja, odevanja i razgovora u svim životnim prilikama jasno pokažu da je prava pobožnost korisna za sve i u ovom i u budućem životu, da se samo tako mogu zaista zadovoljiti potrebe duše.

Slava Božja se ispoljava u delima Njegovih ruku. Istraživanjem tajni koje se u tim delima kriju um može da jača i da se neprekidno razvija. I um koji je bio zloupotrebljavan čitanjem ljudskih izmišljotina može u prirodi naći otvorenu knjigu i na njenim stranama svuda čitati istinu o divnim Božjim delima. Obilje predmeta za proučavanje svako može naći u običnom listu šumskog drveta, u svakom izdanku trave koja pokriva zemlju svojim divnim zelenim ćilimom, u biljkama i cveću, u veličanstvenom gorskom drveću, u visokim planinama, u granitnim stenama, u večitom talasanju beskrajnog okeana, u prekrasnim draguljima svetlosti koji obasjavaju nebeski svod ulepšavajući noć, u neizrecivom bogatstvu sunčevog zalaska, u svečanoj krasoti meseca, u hladnoći zime, u vrelini letnje žege, u smeni godišnjih doba, u savršenom redu i skladu kojom be-

skrajna sila sve to drži pod svojom kontrolom; sve su to predmeti koji traže duboko razmišljanje i krajnje naprezanje mašte.

Kada bi površni i uživanja željni ljudi svoj um zaposlili razmišljanjem o onome što je stvarno i istinito, oni bi, dok se u srcu dive lepotama prirode, osećali strahopoštovanje prema Bogu kao Tvorcu prirode. Posmatranje prirode i razmišljanje o Božjem karakteru, kako se on otkriva u Njegovim delima, otvara pred nama novo polje za razmišljanje i odvraća ga od niskih i iznuravajućih rasonoda. Sticanje znanja o Božjim delima i Njegovim putevima možemo na ovom svetu tek otpočeti, to proučavanje nastaviće se kroz beskrajna vremena večnosti. Bog je ljudima za razmišljanje dao takve predmete koji zapošljavaju sve sposobnosti uma. Karakter Tvorca možemo čitati u Njegovim delima i na nebu i na zemlji, što će naše srce uvek ispunjavati zahvalnošću i blagodarnošću. Svaki naš nerv i svako čulo treba da odgovaraju na izraze Božje ljubavi u Njegovim čudesnim delima. Sotona izmišlja zemaljske privlačnosti kako bi se um neobraćenih zaustavljao na onome što ga ne može uzdići ni oplemeniti; na taj način umne sposobnosti slabe i zakržljavaju, a ljudi i žene koji bi mogli dostići savršenstvo karaktera postaju skućeni, slabi i nedelotvorni.

Božja je namera da sanatorijum koji je podignut po Njegovom uputstvu čvrsto stoji kao svetionik sa kojega će uvek odzvanjati reči upozorenja i opomene. On želi da svetu pokaže da ustanova, koja se kao utočište za bolesnike rukovodi načelima vere, može opstati ne žrtvujući svoj sveti karakter posebnosti i ostajući potpuno slobodna od svih negativnih pojava koje se mogu videti u institucijama slične vrste. Naš sanatorijum u Njegovim rukama treba da bude uspešno oruđe za sprovođenje velikih reformi kao što su - ispravljanje pogrešnih životnih navika, uzdizanje morala, promena ukusa i reforma u odevanju.

Nezdravim običajima u odevanju, da bi pratile najnoviju modu, žene se izlažu bolesti svake vrste i zato im se mora predočiti činjenica da lečenje može uspeti samo ako prethodno prihvate reformu. Prohtevima izopačenog apetita ugađa se i popušta sve dok se ne pojavi bolest kao neizbežna posledica toga. Tako zloupotrebljavani i onesposobljeni organi ne mogu se ojačati i oporaviti bez najodlučnije reforme. I ako zaposleni u sanatorijumu nisu dosledni predstavnici istine o zdravstvenoj reformi u svakom pogledu, oni se prvi moraju odlučno reformisati ili se moraju udaljiti iz te institucije.

Duhovna svest mnogih je na tako niskom nivou da Bog ne može raditi za njih niti preko njih. Pravac u kojem se misli usmeravaju mora se izmeniti, moralna osetljivost mora se probuditi da bi se Božji zahtevi mogli pravilno shvatiti. Stalna svest da svojim rečima, svojim odevanjem i ponašanjem pokazujemo svoju povezanost sa Bogom predstavlja suštinu prave vere. Umesto oholosti treba da ispoljavamo poniznost; umesto lakomislenosti, trezvenost; a umesto neverovanja i bezbrižne ravnodušnosti, pravu pobožnost.

Oni koji imaju dugogodišnje iskustvo u verskom životu treba da, pre svih ostalih, najbolje upotrebe talente koje im je Gospodar poverio. Međutim, primer mnogih žalosno pokazuje da se suviše prilagođavaju ovom svetu, umesto da čuvaju poseban i različit karakter izabranog Božjeg naroda. Oni radije popuštaju nego da se opiru prohtevima izopačenog apetita i sklonostima da se odevaju u skladu sa merilima ovoga sveta. To je sve u suprotnosti sa onim što Bog i anđeli žele da učine za nas - da bi nas izdvojili i izveli iz ovoga sveta. Kao narod, treba da se potpunije posvetimo delu i da od Boga tražimo snagu da bismo mogli odgovoriti potrebama ovoga vremena. Ukoliko se bezakonje više množi u ovom svetu, utoliko Božji narod treba prisnije da održava stalnu povezanost sa nebom. Poplava moralnog zla nadire takvom silinom da ćemo, ukoliko naše noge čvrsto ne stoje na steni Hrista Isusa, izgubiti ravnotežu i biti zbrisani njenim talasima.

Napredak našeg sanatorijuma zavisi ne samo od inteligencije i znanja svojih lekara, nego i od Božjeg odobravanja. Ako bude vođen na način koji Bog može blagosloviti, On će mu podariti veliki uspeh i biće napredniji od svake druge institucije te vrste na svetu. Vodećim ljudima i svim zaposlenima u toj ustanovi data je velika svetlost, veliko znanje i izvanredno preimućstvo; i u srazmeri sa svetlošću koju su dobili, ali je ne prenose na druge, biće i njihova osuda, ukoliko se ne poprave.

Neki od njih zastranjuju s pravog puta i ispoljavaju duh neverovanja. Oni smatraju da s razlogom mogu sumnjati u Reč Božju i Njegovo delo zato što je ponašanje nekih koji tvrde da su hrišćani, po njihovom mišljenju, pogrešno. Ali zar to treba da uzdrma temelj njihove vere? Život drugih ne treba da bude osnova naše vere. Mi treba u svemu da se ugledamo na Hrista koji je savršen uzor. Oni koji dozvoljavaju da njihova veza sa Hristom oslabi zato što drugi greše, zato što vide nedostatke u karakteru onih koji ispovedaju istinu, oni će uvek stajati na nestalnom pesku. Oči svih nas treba da budu usmerene u „Začetnika i Svršitelja naše vjere” i svoju dušu treba da hrabrimo i jačamo uveravanjem velikog apostola: „Tvrdo, dakle, stoji temelj Božji imajući ovaj pečat: pozna Gospod svoje.” Bog se ne može prevariti. On tačno čita karakter svakoga od nas. On odmerava pobude. Njegovom oku koje sve vidi ništa ne može da promakne. Misli, pobude i namere srca - sve je pred Njim golo i otkriveno.

Za sumnju ili skepticizam nema nikakvog opravdanja. Verovati mogu svi ako su voljni da se odlučuju na osnovu dokaza jer Bog daje dovoljno razloga za to. Ali oni koji čekaju da se svaka prividna smetnja otkloni da bi tek onda verovali, nikada neće biti utvrđeni, ukorenjeni i utemeljeni u istini. Bog nikada neće otkloniti sve prividne teškoće sa našeg puta. Oni koji žele da sumnjaju uvek će naći prilike za to; oni, pak, koji žele da veruju naći će obilje dokaza na kojima će zasnivati svoju veru. Stav nekih je neobjašnjiv čak i njima samima. Oni se prepuštaju okolnostima i, kao lađa bez lengeri, lutaju u magli neizvesnosti. Sotona brzo preuzima kormilo u svoje ruke i vodi njihovu nesigurnu barku kuda on hoće. Oni od tada potpuno zavise od njegove volje. Da u svojim mislima nisu slušali sotonina došaptavanja, oni ne bi bili zavedeni njegovim lukavstvima; da su bili utvrđeni na Božjoj strani, ne bi se dali zbuniti i prevariti.

Bog i Njegovi anđeli budno i sa velikim interesovanjem prate razvoj karaktera i procenjuju moralnu vrednost svake duše. Oni koji se odupru sotoninim lukavstvima izlaze iz svakog iskušenja kao zlato u vatri prečišćeno. Oni, pak, koji se prepuštaju telesnim iskušenjima, uobražavaju, kao i Eva u svoje vreme, da su postali čudesno mudri, da su se uzdigli iznad svakog neznanja i skućene savesnosti; ali će, upravo kao i ona, uvideti da su žalosno prevareni. Zamenjujući nebesku mudrost nepouzdanim ljudskim rasuđivanjem oni ustvari pokušavaju da uhvate nestvarnu senku. Nešto malo znanja čini ih uobraženima. Međutim, dublje poznavanje Boga i potpunije poznavanje samog sebe ponovo bi ih učinilo duševno zdravim i razboritim ljudima, stabilno utvrđenima na strani istine, strani na kojoj su i Bog i anđeli.

Božja Reč će suditi svakome od nas u poslednji veliki dan. Mladi rado govore o nauci i svoju mudrost uzdižu iznad onoga što je napisano u Svetim spisima; oni pokušavaju da svojim ograničenim shvatanjem objasne puteve i dela Božja, ali sve to predstavlja bedni neuspeh. Prava nauka i Nadahnuta Božja Reč su u savršenom skladu. Lažna nauka je nešto nezavisno od Boga i predstavlja pretenciozno neznanje. Ta obmanjivačka moć zarobljava i podjarmljuje um mnogih i oni biraju mrak umesto svetlosti. Oni prelaze na stranu neverovanja kao da je to neka vrlina i kao da je sumnja znak velikog uma, dok je to ustvari obeležje uma koji je isuviše slab i skućen da prepozna Boga u Njegovim stvorenim delima. I da sve istraživačke snage svoga ograničenog uma naprežu celog života, oni ne mogu da proniknu u tajne Božjeg providenja. I pošto ograničeni um

smrtnika nije u stanju da objasni Božje delo, sotona ih svojim varljivim zaključcima uvlači u zamke neverovanja. Kada bi ti koji sumnjaju hteli da se prisnije povežu sa Bogom, On bi im jasno otkrio svoje namere.

Duhovna pitanja treba duhovno razmatrati. Telesni i nepreporođeni um te i takve tajne ne može da shvati. Ako oni koji stalno postavljaju neka pitanja i sumnjaju nastave i dalje da slede velikog obmanjivača, utisci i osvedočavanja Božjeg Duha bivaće sve slabiji, a napadi sotonini sve češći - sve dok se njihov um potpuno ne potčini njegovoj vlasti. Tada će sila Božja i Njegova mudrost tim zabludelim dušama izgledati kao ludost, a ono što Bog smatra ludošću njima će izgledati kao najveća mudrost.

Jedno od velikih zala koje prati naučna istraživanja je činjenica da oni koji se bave takvim istraživanjima suviše često gube iz vida božanski karakter čiste i nefalsifikovane vere. Filozofi ovoga sveta pokušavaju da uticaj svetog Božjeg Duha na ljudsko srce objasne naučnim metodama. Ali i najmanji korak u tom pravcu odvodi dušu u lavirint skepticizma. Biblijska religija predstavlja jednostavnu tajnu pobožnosti; to nijedan ljudski um ne može u potpunosti da shvati i razjasni, a za nepreporođeno srce to je potpuno nerazumljivo.

Sin Božji delovanje Svetog Duha upoređuje sa vetrom koji „duva gdje hoće, i glas Njegov čuješ, a ne znaš otkuda dolazi i kuda ide.” Na drugom mestu u Svetim zapisima čitamo kako se Iskupitelj sveta obradovao u duhu, rekavši: „Hvalim Te, Oče, Gospode neba i zemlje, što si ovo sakrio od premudrih i razumnih, a otkrio bezazlenima.”

Spasitelj se radovao što je plan spasenja takav da oni koji se smatraju mudrima i koji se ponose poznavanjem prazne filozofije ne mogu da uvide lepotu, silu i tajnu Jevanđelja. Međutim, svima onima koji su ponizna srca i koji pouke primaju kao bezazlena deca želeći da upoznaju volju svog nebeskog Oca i da je tvore - takvima se Reč Božja otkriva kao sila Božja na spasenje. Delovanje Svetog Duha onima koji nisu nanovo rođeni čini se kao ludost. Apostol Pavle kaže: „Ako li je pokriveno Jevanđelje naše, pokriveno je onima koji propadaju; u njima bog ovoga svijeta oslijepi razum nevjernika, da im ne zasvijetli svjetlost Jevanđelja slave Hristove, koji je obličje Boga nevidljivog za oči smrtnika.”

Uspeh sanatorijuma zavisi od toga koliko se u njemu održava jednostavnost pobožnosti, a izbegavaju ludosti ovoga sveta u jelu, piću, odevanju i načinu zabavljanja. On kao ustanova mora delovati reformatorski u svakom pogledu. Ne uvodite nikakve novine da bi zadovoljili želje pojedinaca ako to zauzima vreme i pažnju koje treba posvetiti Hristu i Njegovoj službi, jer to slabi i uništava moć ove ustanove kao Božjeg oruđa u obraćanju sirotih grešnika koji, ignorišući put života i mira, traže sreću u oholosti i ludostima taštine.

„Biti odan ciljevima i interesima dela Božjeg” - to treba da bude stav svih koji rade u sanatorijumu. Iako pacijentima ne treba silom nametati našu veru niti se upuštati s njima u verske prepirke, naše publikacije i časopisi, pažljivo odabrani i ukusno servirani, uvek treba da im budu pred očima. Verski duh treba da se oseća i preovlađuje u svemu. To je od početka bilo i uvek treba da bude snaga ove ustanove. Ne dozvolite da se ovo utočište za one koji traže ozdravljenje izrodi u službu svetovnosti i taštini mode. U našoj zemlji ima mnogo zdravstvenih ustanova koje više liče na komforne hotele negoli na mesto gde bolesni i stradalnici mogu da nađu olakšanje i ozdravljenje od svojih bolesti. Ovo je jedino mesto gde duše obolele od greha mogu da nađu mir i spokojstvo u Hristu Isusu. Tu verska načela uvek i u svemu treba da budu na prvom mestu; odbacite oholost i svaku težnju za popularnošću i odobravanjem ovoga sveta; neka se jednostavnost, čestitost, ljubaznost i vernost ogledaju u svemu; tada će sanatorijum stvarno biti ono što po Božjoj nameri treba da bude – da bi zadobio Njegovo odobravanje.

Uticaj druženja

U našim ustanovama, gde mnogi rade zajedno, uticaj druženja je veoma veliki. Druženje je nešto za čim se sasvim prirodno teži. Svako u životu nalazi prijatelje ili ih stvara. I upravo u srazmeri sa dubinom prijateljstva biće i snaga uticaja koji prijatelji uzajamno vrše jedan na drugoga bilo u pozitivnom ili, pak, u negativnom smislu. Svako ima prijatelja i svako utiče na nekoga, a u isto vreme i sam potpada pod uticaj drugih.

Tajanstvena veza povezuje srca onih koji se sprijatelje tako da sklonosti, ukusi i načela dvojice prijatelja postaju jako slični. Jedan drugoga prosto kopiraju u sklonostima, u postupcima i u načinu ponašanja. Kao što pečatni vosak zadržava otiske pečata, tako i um zadržava utiske primljene u druženju i kontaktiranju sa drugima. Uticaj može da se prenosi potpuno nesvesno, ali to nimalo ne umanjuje njegovu snagu.

Kad bismo mlade mogli ubediti da se druže samo sa onima koji su moralno čisti, promišljeni i dobroćudni, posledice takvog druženja bile bi za svaku pohvalu. Kada bi se oni družili samo sa onima koji se boje Gospoda, takvo druženje činilo bi ih samo još čvršćima u istini i svetom osećanju dužnosti. Uticaj doslednog hrišćanskog života je prava sila na dobro. Ali, s druge strane, oni koji se druže sa licima sumnjivog karaktera i pogrešnih životnih nazora, uskoro će i sami poći njihovim putem. Sklonosti nepreporođenog srca vode samo na zlo. Onaj ko se druži sa skepticima, uskoro i sam postaje skeptik; onaj ko bira društvo nemoralnih, neizbežno i sam postaje nemoralan. Samo prisustvo na veću bezbožničkom znači učiniti prvi korak na putu kojim idu grešnici i sedeti u društvu nevaljalih.

Svi oni koji žele da izgrade primeran hrišćanski karakter treba da se druže samo sa onima koji su ozbiljni, promišljeni i skloni pobožnosti. Oni koji žele da grade za večnost i proračunavaju šta će ih to koštati moraju za svoju građevinu da biraju samo najbolji materijal. Ako upotrebljavaju građevinsko drvo koje je već natrulo, ako se zadovoljavaju svojim karakternim nedostacima, njihova građevina je unapred osuđena na propast. Neka svako pazi kako zida i šta ugrađuje. Kad se bura iskušenja, koja sve pred sobom uništava, sruči i na njihovu građevinu, ona neće izdržati probu ako nije čvrsto i savesno građena.

Dobro ime je dragocenije od zlata. Mladi su skloni da se druže sa onima koji su 'od nižih' u moralnom i intelektualnom pogledu. Kakvu sreću, realno, jedna mlada osoba može očekivati ako se svojom voljom druži sa licima čije su misli, sklonosti i ponašanje na tako niskom nivou? Neki imaju posve izopačen ukus i loše navike i svi koji se druže sa takvima prirodno se povode za njihovim primerom. Vreme u kojem živimo puno je opasnosti pred kojima bi svako srce trebalo da zadrhti od straha. Svedoci smo kako misli mnogih lutaju po lavirintu sumnji i neverovanja. Uzroci toga su odbacivanje istinskog znanja, oholost i propusti u izgradnji karaktera. Poniznost je lekcija koju pali čovek veoma teško uči. U ljudskom srcu postoji nešto što se uvek suprotstavlja jasno otkrivenoj istini u pogledu odnosa između Boga i grešnika, u pogledu prestupanja Božjeg zakona i mogućnosti oprostaja zahvaljujući zaslugama Hristovim.

Braćo moja i sestre - i mladi i stariji - kad god imate slobodnog vremena, otvorite Bibliju i obogaćujte svoj um njenim dragocenim istinama. Dok se bavite svojim poslom, mislite uvek na Boga; manje govorite, a više razmišljajte. Imajte na umu „da će za svaku praznu riječ koju reku ljudi dati odgovor na dan suda.” Neka vaše reči budu birane; na taj način zatvarate vrata pred neprijateljem duša. Počnite svaki svoj dan sa molitvom; radite kao pred Božjim očima. Njegovi anđeli su uvek pored vas; oni beleže vaše reči, vaše ponašanje i način na koji obavljate svoje

poslove. Ako se, odbacujući dobar savet, družite sa očevidno nenaklonjenima veri, iako oni tvrde za sebe da su hrišćani, ubrzo ćete postati kao i oni. Vi se sami izlažete iskušenjima, istrčavate na sotonino bojno polje i ukoliko ne budete stalno na oprezu, bićete savladani njegovim lukavstvima. Ima pojedinaca koji se za izvesno vreme prave pobožni, ali svojim životom u svakom pogledu pokazuju da im pred očima nije ni Bog ni prosvećena savest. Oni su lakomisleni i neozbiljni i razgovori su im na izrazito niskom nivou. Udvaranjem i sanjarenjem o braku njihov um je obuzet do te mere da u njemu nema mesta nijedna uzvišenija i plemenitija misao.

Društvo koje zaposleni u našim ustanovama sada biraju odlučice njihovu sudbinu i za ovaj i za budući život. Kod nekih koji su nekada bili veoma savesni i verni dolazi do žalosne promene; oni raskidaju svoju povezanost sa Bogom i sotona uspeva da ih primami na svoju stranu. Potpuno lišeni pobožnosti i poštovanja prema veri, oni sada veoma negativno utiču na one koji se lako daju zavesti. Rđavo društvo izopačuje karakter i potkopava čvrstinu u načelima. „Ko hodi s mudrima postaje mudar, a ko se družiti s bezumnicima postaje gori.”

Mladi se nalaze u velikoj opasnosti, ali oni su zaslepljeni i ne vide kuda ih vode njihove sklonosti i kakve će biti posledice njihovih stremljenja. Oni zadovoljstvo nalaze samo u nedoličnom zabavljanju i time su prosto zaludeni. U takvim vezama nema ništa plemenito, dostojanstveno ni sveto. Sotona nalazi pravo zadovoljstvo u tome što takvi rade jer ih upravo on i podstiče na to. Oni tvrdoglavo, samovoljno i drsko odbacuju svaku opomenu koja im se uputi jer smatraju da se te opomene, saveti i ukori uopšte ne odnose na njih. Ni najmanje se ne uznemiravaju zbog svog ponašanja koje ih sve više udaljuje od svetosti i ljubavi Božje. Oni gube svako razumevanje za ono što je sveto i neprolazno i mada formalno obavljaju svoje hrišćanske dužnosti, u tome uopšte ne učestvuju srcem. Prekasno će ove obmanute duše uvideti da „su uska vrata i tijesan put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze.”

Sve naše reči, postupci i pobude zapisuju se u nebeske knjige; ali kako malo ovih lakomislenih, površnih i bezosećajnih mladića shvataju da Božji anđeli verno zapisuju kako oni koriste svoje dragoceno vreme. Bog će izneti na svetlost svaku reč i svaki postupak. On je na svakom mestu. Njegovi vesnici, iako nevidljivi za oči smrtnika, prisutni su u svakoj radionici i u svakoj spavaćoj sobi. Skrivena dela učinjena u tami biće iznesena na videlo. Svaka pomisao, svaka pobuda i namera srca biće razotkrivene. Sve je golo i otkriveno pred očima Onoga kome ćemo morati da položimo račun za sve.

Radnici naših ustanova uvek i na svakom mestu treba da imaju Isusa pred sobom. Sve što hrišćani rade treba da je urađeno besprekorno i temeljito tako da može izdržati svako proveravanje. Savesnost je bitna i u svakodnevnom životnim dužnostima isto tako kao i u onima koja povlače za sobom veće odgovornosti. Neki možda smatraju da posao kojim se bave ne oplemenjuje dušu; međutim, posao će biti upravo onakav kakvim ga oni učine. Svoje zanimanje oni sami unižavaju ili pak uzdižu. Mi želimo da svest o dostojanstvu rada svakog lenjivca natera da zarađuje za svoj nasušni hleb jer je rad blagoslov, a ne prokletstvo. Marljivim radom čuvamo se od mnogih zamki neprijatelja koji uvek nađe štetnog i rđavog posla za besposlene ruke.

Niko od nas ne treba da se stidi rada, ma koliko on izgledao neznan i doličan samo služi. Rad čoveka oplemenjuje; radnicima se smatraju svi koji svoje poslove savesno obavljaju bilo mozgom ili rukama. I oni koji peru rublje ili posuđe u kuhinji obavljaju time svoju dužnost i ukazuju poštovanje svojoj veri kao i odlaženjem na bogoslužje. Dok su ruke zaposlene najobičnijim poslovima, um može da se uzdiže i oplemenjuje čistim i svetim mislima. Radnike koji ispoljavaju nepoštovanje prema verskim obavezama treba udaljiti s posla. Neka niko ne misli da ustanova u kojoj radi ne može bez njega.

Oni koji su već duže zaposleni u našim ustanovama sada bi trebalo da budu odgovorni i poverljivi ljudi na koje se možemo osloniti u svakom pogledu, ljudi koji su tako verni svojoj dužnosti kao magnetska igla polu. Da su pravilno iskoristili prilike i mogućnosti koje su im bile date, mogli su izgraditi uravnotežen karakter i steći duboko i živo iskustvo u verskom životu. Ali neki od tih radnika su napustili i Boga i veru, koja za njih više nije načelo utkano u njihov život, načelo kojeg se drže uvek i na svakom mestu i koje predstavlja lenger njihove duše. Želja mi je da svi naši radnici imaju na umu da uspeh u ovom životu kao i uspeh u zadobijanju večnog života zavisi u velikoj meri od vernosti i savesnog obavljanja malih dužnosti. Oni koji teže za većim položajima treba da se pokažu verni u onim dužnostima koje su im za sada Bogom poverene.

Savršenstvo Božjeg dela može se jasno videti u stvaranju najmanjeg insekta kao i u oblikovanju najveće ptice koja se smatra carem ptičjeg sveta. Duša malog deteta koje veruje u Hrista dragocena je u Njegovim očima kao i anđeli koji okružuju Njegov presto. „Budite vi, dakle, savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski.” Kao što je Bog savršen u svom delokrugu, tako i čovek treba da bude savršen u delokrugu svoje delatnosti. Koji god posao da radimo, treba da to obavimo valjano i do kraja. Vernost i poštenje u malome, savesno izvršavanje i najmanjih dužnosti i mala dela dobročinstva, doneće nam radost i prijatno raspoloženje na našem životnom putu; i kad se naš životni put na ovom svetu završi, svaka od tih malih, ali verno izvršenih dužnosti ostaće pred Bogom nezaboravljena kao dragoceni biser.

Udruženje za publikacije

U mojoj poslednjoj viziji ukazano mi je na razvoj i napredak dela sadašnje istine. Kad je naša izdavačka kuća u Batl Kriku osnovana, naklonjenih delu Božjem bilo je malo, a naš narod je većinom bio siromašan. Ali kad god smo zatražili pomoć, mnogi su se plemenito odazivali i potpomagali delo otkupljujući postojeće zalihe objavljenih knjiga. Duh požrtvovanosti koji se tada ispoljavao bio je zaista po volji Gospodu.

Od tada je prošlo dvadeset i šest godina i, zahvaljujući Božjem providenju, svetlost sadašnje istine širi se na sve strane. Početak je bio zaista skroman i prvi pobornici ovog dela morali su da podnose velike žrtve. Na svakom koraku bilo je velikih smetnji i ozbiljnih prepreka koje je trebalo savladati. Naši članovi koji su svoja sredstva uložili u našu izdavačku ustanovu „Pregled” učinili su upravo ono što Gospod s pravom očekuje od njih. On im je njihova sredstva poverio upravo u tom cilju da bi ih upotrebili za napredak Njegovog dela.

Proteklo vreme donelo je sa sobom velike promene, svetlost koju postepeno primamo sve više se širi. Dok oni koji čeznu za istinom zabrinuto pitaju: „Stražaru, šta bi noćas?,” stalno se upućuje mudar odgovor: „Dolazi jutro, ali i noć.” Pažljivim proučavanjem proročanstava uvideli smo gde se nalazimo u istoriji sveta i sasvim izvesno znamo da je drugi Hristov dolazak veoma blizu. Rezultati tog proučavanja moraju se prikazati svetu posredstvom naših publikacija. I s obzirom da se delo širi u svakom pogledu iz godine u godinu, potrebna su sve veća sredstva i način rada se stalno usavršava. Delo je sve više napredovalo tako da se i svet čudi napretku koji prati objavljivanje jedne tako nepopularne istine. Ali i pored proširene svetlosti, dokazane istine i sve većih mogućnosti za napredak dela, rezultati našeg rada još uvek ne odgovaraju veri koju ispovedamo.

Ako je bilo ispravno što su članovi ulagali u naše izdavačke ustanove dok je naš rad svojim uticajem bio znatno manjeg obima, zar to nije još potrebnije i značajnije danas kad su za rad koji

se u međuvremenu toliko proširio potrebna i odgovarajuća sredstva? Dokazi o našem stavu i učenju postaju sve očividniji i sve brojniji sa svakom godinom. Imamo sve nepobitnije dokaze da posedujemo istinu jasno otkrivenu u Reči Božjoj - da isticanjem treće anđeoske poruke ne širimo izmišljene priče, nego „najpouzdaniju proročku riječ.” Mi sada imamo biblijsku istinu u punom sjaju njene svetlosti.

Gospod poziva svoj narod da se probudi i da svoju veru pokaže delima. U prošlosti, kad smo bili tako malobrojni, kad su oni koji su imali finansijske mogućnosti smatrali svojom dužnošću da otkupljuju zalihe naše izdavačke kuće i ulažu svoja sredstva u njen razvoj, njihove molitve i njihovi prilozima - kao plod istrajnog i samopožrtvovanog zalaganja - izlazili su pred Boga kao sladak miomiris tamjana. Naša braća i sestre koji danas dragoceni hleb života dobijaju preko naših publikacija trebalo bi da još radije daju svoje priloge za razvoj dela nego oni koji su tako očividno voleli istinu u ranijim godinama.

Braćo moja, Bog će vas blagosloviti ako za naše izdavačke ustanove pokažete takvo interesovanje kao za svoju ličnu svojinu. Oni koji još nisu uložili svoj kapital u te ustanove imaju preimućstvo da svojim sredstvima potpomognu to dobro delo. Nama su potrebni ne samo vaše razumevanje i vaše molitve, nego i vaš novac. Potrebna je vaša usrdna saradnja. Nadamo se da će svi koji su svim srcem na Gospodnjoj strani biti spremni da svoja sredstva ulože u te ustanove. Neosporna je istina da mi imamo poslednju poruku milosti koju treba odneti svetlu. Istina je isto tako da će naše delo uskoro da se završi. U Reči Božjoj to je jasno otkriveno. Kraj se svemu veoma približio. Stoga opomenu treba što pre odneti u sve krajeve sveta.

Naše izdavačke ustanove postale su sila u svetlu. Došlo je do velike promene. Zahvaljujući povoljnijim prilikama i mogućnostima sa istinom se danas lakše dopire do onih koji se još uvek nalaze u mraku zablude i njima više nije tako teško kao nekad da je prepoznaju i prihvate. Oni koji su u početku predvodili u delu bili su izloženi kombinovanim napadima zlih ljudi i zlih anđela. Neprijateljstvo koje je sotona, delujući kroz ljude kao svoja oruđa, neskriveno ispoljavao bilo je iznenađujuće žestoko. S druge strane, vernici - iako malobrojni - usrdno i revnosno su ustajali u odbranu Božje časti, uzdižući Njegov zakon koji je vekovima bio gažen i potiskujući delovanje sotonino ispoljeno u ubistvenim zabludama svake vrste.

Od prvog trenutka sam sotona se suprotstavlja ovom delu. On je čvrsto rešen i svim svojim silama nastoji da učutka i zbríše sa zemlje sve one koji se zalažu za širenje svetlosti i istine. Klevetom i lažnim okrivljavanjem sračunatim da uguši dragocenu istinu i obeshrabri njene pobornike, on je do izvesne mere i uspeo. Veliki protivnik je na razne načine koristio sve svoje paklene sile laži i obmana i svakim svojim naporom uspevao je da na svoju stranu privuče po jednog ili više takozvanih Hristovih sledbenika. Oni koji su neobraćeni u srcu i koji više naginju arhiobmanjivaču nego Hristu, posle izvesnog vremena pokazuju svoj pravi karakter i pridružuju se društvu onih kojima i pripadaju.

Sotona drži pod svojom kontrolom ne mali broj onih koji se smatraju prijateljima istine i preko njih najuspešnije ometa njen napredak. Preko takvih on lukavo seje kukolj među Božjim narodom. Tako je među nama, dok nismo ni naslućivali opasnost, postojalo veliko zlo. Ali dok sotona uporno radi „sa svakom silom prijevare među onima koji propadaju,” nepokolebljivi pobornici istine svim silama nastoje da zaustave plimu protivljenja i da poruku koja nam je poverena sačuvaju neizopačenu usred poplava jeresi. Iako Crkva s vremena na vreme biva oslabljena zbog mnogostrukih obeshrabrenosti i pobunjeničkih elemenata sa kojima se suočava, istina posle svakog sukoba još jasnije zablistala. Energije Božjeg naroda nikada ne bivaju potpuno iscrpljene. Sila Božje milosti uvek iznova osvežava, oživljava i oplemenjuje one koji ostaju

nepokolebljivi i verni.

Starozavetni Izrailj je u svojoj istoriji često bio potresan pobunama nezadovoljnika. To nisu uvek bili ljudi slabog uticaja. Mnogo puta su čuveni i ugledni ljudi, vladari u Izrailju, ustajali protiv Božjeg providenja i plahovito rušili ono što su nekad sami revnosno gradili. Videli smo da se to mnogo puta ponavljalo i u naše vreme. Za Crkvu u bilo kom mestu ili zemlji predstavlja opasnost ako se članovi oslanjaju samo na nekog omiljenog propovednika, uzimajući sebi telo za mišicu. Samo Božja ruka je u stanju da održi sve one koji se na nju oslanjaju.

Dokle god se Hristos ne pojavi na oblacima nebeskim u sili i slavi velikoj, ljudi izopačena duha odstupaće od istine povodeći se za raznim izmišljotinama. Crkvi još predstoje teška vremena. Ona će proricati obučena u vreće. Ali iako će morati da se bori protiv jeresi i progonstva, protiv nevernika i otpadnika, ona će uz Božju pomoć ipak stati na glavu sotoni. Gospod želi da pripadnici Njegovog naroda budu čvrsti kao čelik i u veri postojani kao granitna stena. Oni treba da budu Njegovi svedoci u ovom svetu, Njegova oruđa preko kojih On želi da završi jedno posebno, veličanstveno delo u danima pripreme.

Svaki put kada poruka Jevanđelja jednu jedinu dušu pridobije za Hrista ili nađe pristup do nečijeg srca, to sotoni zadaje bolnu ranu. Svaki put kada se jedan zatočenik otme iz njegovih kandži i oslobodi njegovog tlačenja, tiranin doživljava poraz. Izdavačke kuće i štampa predstavljaju oruđa u Božjim rukama kojima se dragocena svetlost istine upućuje svakom narodu i svakom jeziku. Na taj način svetlost prodire čak i u nehrišćanske zemlje i stalno razotkriva sujeverje i zablude svake vrste.

Propovednici koji su verno i usrdno propovedali istinu mogu da postanu otpadnici i da se pridruže redovima neprijatelja, ali da li zbog toga istina Božja postaje laž? „Ipak,” kaže apostol, „tvrdo stoji temelj Božji.” Vera i osećanja ljudi mogu se promeniti, ali istina Božja - nikad. Poruka trećeg anđela odzvanja svetom jasno i nepogrešivo.

Niko ne može služiti Bogu, a da ne izazove protiv sebe mržnju i zlih ljudi i zlih anđela. Zli duhovi budno prate svaku dušu koja želi da se pridruži redovima Hristovih sledbenika jer sotona nastoji da na svaki mogući način povrati plen koji se istrže iz njegovih kandži. Zli ljudi se sami predaju pod „silu prevare da vjeruju laži, da budu osuđeni.” Takvi se vešto oblače u odeću iskrenosti da bi prevarili, ako bude moguće, čak i izabrane.

Mi imamo istinu - to je tako sigurno i pouzdano kao što je sigurno da Bog postoji; i sotona, sa svim veštinama i lukavstvima svoje paklenske sile, nije u stanju da istinu Božju pretvori u laž. Iako će veliki protivnik svim silama nastojati da neutrališe uticaj Božje Reči, istina mora da se objavljuje i drži visoko uzdignuta kao upaljena svetiljka.

Gospod nas je izdvojio od ostalih i učinio nas predmetom svoje čudesne milosti. Treba li da se zanosimo besmislenim pričama otpadnika? Zar ćemo da stanemo na stranu sotone i njegovih sledbenika zato što ih je tako mnogo? Treba li da se pridružimo prestupnicima Božjeg zakona? Naprotiv, neka molitva svakoga od nas bude: „Gospode, stavi neprijateljstvo između mene i zmije!” Ako nismo u stalnom neprijateljstvu sa sotonom i njegovim mračnim delovanjem, on će nas privući u svoj snažni zagrljaj, spreman u svakom trenutku da zarije svoj otrovni žalac u naše srce; i zato treba da mu se kao svom smrtnom neprijatelju uvek suprotstavimo u ime Hristovo. Naše delo još uvek treba da se nastavlja. Moramo se boriti za svaki palac zemlje. Svi koji se pozivaju na Hristovo ime treba da se naoružaju svim oružjem pravde.

Braćo i sestre, u ime naših izdavačkih kuća pozivamo vas da slobodno ulažete u te ustanove. Nemate se čega plašiti; ulažite svoja sredstva tamo gde će biti upotrebljena na dobro. Doprinesite na taj način da zraci svetlosti dopru i u najmračnije krajeve sveta. U tom radu nema

neuspeha. Sada je vaše preimućstvo i dužnost da učinite ono što su vaša braća učinila kad je bilo malo pristalica istine. Ulažući svoja sredstva u naše izdavačke ustanove i sami ćete postati zainteresovaniji za njihov napredak. Mnogi ulažu svoj novac u razne špekulacije svetovnog karaktera koje ih često liše i poslednjeg dinara. Mi vas bez iznuđivanja pozivamo da, ulažući svoja sredstva u našu izdavačku ustanovu, pokažete svoju darežljivost. To će biti za vaše dobro. Novac koji date u tu svrhu nije izgubljen, nego je uložen uz kamatu i povećava kapital vašeg blaga na nebu. Hristos je sve dao za vas. Šta ste vi spremni da žrtvujete za Njega? On traži vaše srce, vaše umne sposobnosti i vaša novčana sredstva; predajte sve to Njemu, jer je sve Njegovo i sve Njemu pripada. „Niste svoji,” kaže apostol; „jer ste kupljeni skupo.” Bog s pravom traži i vas i sve što je vaše. Neka reči carskog psalmiste odražavaju osećanja i vaših srca: „Jer je od Tebe sve, i iz Tvojih ruku primivši dasmo Ti.”

Došlo je vreme kad sami moramo znati zašto smo prihvatili učenja naše vere. Moramo se čvrsto držati Boga i ustati u odbranu istine nasuprot jednoj lakomislenoj, nevernički nastrojenoj generaciji. Oni koji su nekada poznavali put života i okrenuli se od svog ličnog osvedočenja ka varljivim zaključcima sotone, postaju nepristupačniji i bezosećajniji nego oni koji nikada nisu osetili ljubav Hristovu. Oni postaju mudri na zlo. Oni se, i pored svetlosti i znanja koje poseduju, svojom voljom opredeljuju za sotonu. Kažem vam, braćo moja, vaša jedina nada i sigurnost nalaze se samo u Bogu. Da bismo se oduprli preovlađujućem bezbožništvu i nedostatku strahopoštovanja, moramo se obući u haljine Hristove pravde. Svoju veru moramo pokazati odgovarajućim delima. Moramo sebi postaviti dobar temelj za vreme koje dolazi da bismo mogli da se održimo i da zadobijemo večni život. Moramo raditi, ne u svojoj sili, nego u sili našeg raspetog i vaskrslog Gospoda. Šta smo spremni učiniti i žrtvovati za Hrista?

Naše izdavačke ustanove su svojina celokupnog našeg naroda i svi treba da im pomognu da se oslobode svojih materijalnih neprilika. Da bi se stavile u opticaj i stigle u ruke onih kojima su namenjene, naše publikacije su prodavane po veoma niskim cenama i ostvarena dobit je zbog toga isuviše mala da bi se mogle štampati i druge knjige. Radeći tako, ljudi se možda rukovode najboljim pobudama, ali ne i poslovnim iskustvom i dalekovidim rasuđivanjem.

Zbog tako niskih prodajnih cena Ured nije mogao da sačuva obrtni kapital koji je neophodan da bi se uspešno nastavio rad. To nadležni nisu uvideli i kritički preispitali. Tako niske cene navode kupce da obezvređuju ponuđene knjige i pri tom se nije vodilo računa o činjenici da će cenu naših knjiga - jednom već tako oborenu - biti veoma teško podići do njihove prave vrednosti.

Našim propovednicima se ne daje dovoljna potpora. Oni moraju imati sredstva potrebna za život. Žalostan nedostatak dalekovidosti ogleda se prvo u određivanju tako niskih cena za naše publikacije, a drugo je greška što se glavna dobiti preusmerava u misionska društva. S tim se odlazi u krajnost i reakcija je neizbežna. Da bi misionska društva napredovala, moramo obezbediti razvoj onih delatnosti koje omogućuju pisanje i štampanje knjiga. Ako parališemo ove delatnosti, ako izdavačke kuće opteretimo dugovima, onda se ni misionska društva ne mogu pokazati uspešnima.

U revnosti i žarkoj želji da se što više podstakne misionski rad počinjene su izvesne nenamerne greške. Rasturajući naveliko listove i časopise i prodajući knjige i brošure po niskoj ceni, opteretili smo dugovima izdavačke kuće i paralisali štampanje tih publikacija. Uvek postoji opasnost da se i u dobronamernom poduhvatu ode u krajnost. Odgovornim ljudima pretila opasnost da postanu jednostrani, da se skoncentrišu samo na jednu granu delatnosti, zanemarujući pritom ostale delove velikog radnog polja.

Kao narod moramo biti oprezni u svakom pogledu. Niko od nas nije ni najmanje siguran osim ako svakog dana od Boga tražimo mudrost i vodstvo, čuvajući se da se ne oslanjamo na sopstvenu snagu. Uvek smo okruženi opasnostima sa svih strana i zato je neophodna velika opreznost da nijedna grana dela ne bude posebno povlašćena na štetu drugih.

Snižavanjem cene našim publikacijama učinjena je greška da bi se na taj način otklonile izvesne teškoće. Ovakav stav u pogledu naše literature mora se izmeniti, iako su oni koji su to učinili imali iskrene namere. Oni su mislili da će svojom plemenitošću navesti propovednike i članove da revnosnije rade na širenju naših publikacija, čime bi prirodno doprineli i većoj potražnji istih.

U svom poslovanju sa našim izdavačkim kućama propovednici i članovi treba da pokažu plemenitost i duh darežljivosti. Umesto upornog nastojanja da časopise, brošure i knjige dobiju po najnižoj ceni, oni su dužni da kupcima predoče pravu vrednost tih publikacija. Iako procenti zaknuti umanjivanjem cene izgledaju neznatni, kada se pomnože brojem prodatih publikacija, oni Izdavačkim kućama nanose gubitak koji se penje na hiljade dolara, dok pojedinci ne bi ni osetili da su platili neki procenat više.

Naši časopisi *Pregled i Glasnik* i *Znaci vremena* jeftini su listovi čak i kad se prodaju po punoj ceni. Časopis *Pregled* je veoma dragocen list jer sadrži pitanja od velikog značaja za Crkvu i treba da ga ima svaka porodica naših vernika. Ako je neko suviše siromašan da bi se pretplatio, skupština kojoj pripada treba putem dobrovoljnih priloga da sakupi potrebnu sumu i da plati punu cenu časopisa za potrebe takvih. To bi za siromašne bilo daleko bolje nego prepuštati ih milosti Izdavačkih kuća ili misionarskih društava.

Sličan stav treba zauzeti i prema časopisu *Znaci vremena*. S malim izuzecima, ovaj časopis je sve više privlačio interesovanje čitalaca i po moralnoj vrednosti bio pionirski list od samog svog nastanka. U objavljivanju oba ova časopisa interes izdavača je isti. Oni predstavljaju dva pomoćna oruđa koja na širokom polju svog dometa treba da posluže određenoj nameri — širenju istine u ovom vremenu pripreme za Hristov dolazak. I svi treba iskreno i usrdno da se angažuju u potpomaganju i jednog i drugog. „Oči su Gospodnje obraćene na propovednike, i uši Njegove na vapaj njihov.” Hristos će uvek priteći u pomoć svima onima koji od Njega zatraže mudrost i snagu. Ako u susret iskušenjima i svojoj dužnosti pođu u poniznosti duše oslanjajući se na Isusa, Njegovi moćni anđeli biće uvek oko njih i Onaj na koga se s punim poverenjem oslanjaju biće im Svemoćni pomoćnik u svakom iznenađenju. Oni koji se nalaze na odgovornim položajima u Crkvi svakog dana treba da stižu sve potpuniju predstavu o Hristu i Njegovoj preuzvišenoj ljubavi i vernosti tako da, kao i apostol u svoje vreme, sa sigurnošću mogu da uzviknu: „Znam kome vjerovah.” Oni treba da saraduju kao braća, bez i najmanje senke netrpeljivosti ili sukoba. Svaki treba da prione na svoju dužnost, znajući da oko Božje vidi pobude i namere i čita najskrivenija osećanja duše. Delo Božje je jedinstveno. I kad se vodeći ljudi ne bi rukovodili sopstvenim idejama, menjajući ljudskim mišljenjima Gospodnje namere, između ove dve grane istog dela postojao bi najsavršeniji sklad.

Naš narod treba da uloži veće napore da bi se povećao tiraž i proširio optičaj sedmičnog časopisa *Pregled i Glasnik*. To bi se moglo ostvariti samo kad bi naša braća i sestre pokazali veću usrdnost i ulagali istrajnije napore u tom pravcu. Taj list treba da se nalazi u svakoj našoj porodici. I kada bi se odrekli svojih omiljenih luksuza, čaja i kafe, mnogi koji sada nemaju ovaj sedmični blagoslov, uštedeli bi dovoljno sredstava za pretplatu i ovaj vesnik svetlosti bi redovno posećivao i njihov dom. Skoro svaka porodica uzima po jedan ili više svetovnih časopisa ili novina koji često sadrže ljubavne priče i uzbudljive opise zločina i ubistava, što je toliko štetno i

pogubno za um svih koji to čitaju. Oni koji ne uzimaju časopis *Pregled i Glasnik* ne znaju koliko gube. Posredstvom Njegovih stranica, kroz opomene, ukore i savete može da im progovori sam Hristos, što bi moglo da izmeni tok njihovih misli i da za njih bude kao hleb života.

Naši listovi i časopisi ne treba da budu puni dugih polemika i doktrinarnih argumenata, što bi samo zamaralo čitaoce; već treba da sadrže kratke, sažete i zanimljive članke o našem učenju i praksi. Cene naših listova ne bi smele biti tako niske da jedva pokriju troškove i ne omogućuju dalji rad. Isto interesovanje koje je pokazano za širenje časopisa *Znaci vremena* treba isto tako ispoljiti i u širenju *Pregleda i Glasnika*. Tako uloženi naponi biće praćeni očekivanim uspehom.

Mi se nalazimo na začaranom tlu i sotona se neprekidno trudi da naš narod uljuška u kolevci telesne sigurnosti. Ravnodušnost i nedostatak revnosti parališu sve naše napore. Isus je bio revnistan radnik i samo oslanjajući se u potpunosti na Njega i radeći kao što je On radio, Njegovi sledbenici mogu da ostvare željene rezultate.

Moramo se potruditi da našim publikacijama damo pravu vrednost i da ih postepeno vratimo na odgovarajuću osnovu. Ne smemo pokazivati sklonost špekulacijama i bogaćenju. Naše izdavačke ustanove treba da posluju stabilno, ne dozvoljavajući da ih pokolebaju prigovori niti da ih iskvare aplauzi. Vratiti poslovanje na pravilne osnove teže je nego što mnogi pretpostavljaju, ali to se mora učiniti da bismo naše ustanove poštedeli materijalnih neprilika.

Naša braća u svojim planovima i radu ne treba da se zatvaraju u neke unapred stvorene okvire. Oni često troše mnogo vremena i novca pripremajući strogo određen pravac delovanja, kao da se predviđeni zadatak mora izvršiti samo na taj način ili neće biti izvršen kako treba. Postoji opasnost da postupajući tako postanu suviše zahtevni. Treba više i brižljivije nastojati da se izbegnu veliki troškovi transportovanja knjiga i osoblja. To utiče veoma nepovoljno na interese dela Božjeg. Braćo, vi treba da poslušete oprezno, štedljivo i razborito. Pred nama je još veliki zadatak, a naše kuće su u dugovima. U izdavačkim institucijama u Batl Kriku ima ljudi koji savesno i valjano obavljaju svoje poslove, a ne dobijaju odgovarajuću nagradu za svoj rad. Tim ljudima se čini nepravda. Na nekom drugom mestu oni bi mogli da zarade dvostruko više, ali oni savesno obavljaju svoje poslove zato što osećaju da je delu Božjem potrebna njihova pomoć.

U ovim danima pripreme za Hristov dolazak treba da se izvrši veliki zadatak u stvaranju i sprovođenju planova za napredak Njegovog dela. Naše publikacije treba štampati u većim tiražima i širiti na sve strane jer one treba da odigraju veliku ulogu. Na polju misionstva moralo bi se učiniti mnogo više. Ali prema onome što mi je pokazano postoji opasnost da se to obavlja suviše mehanički, tako iskomplikovano i složeno da se postiže manje nego dok se radilo jednostavno, neposredno, prosto i odlučno. Mi nemamo ni vremena ni sredstava da sve delove takve mašinerije održavamo u skladnoj aktivnosti.

Naša braća koja su odgovorna za planiranje i razvoj ove grane dela Božjeg moraju imati na umu činjenicu da je izvestan stepen obrazovanja i obuke neophodan da bi se takvi poslovi obavljali stručno, ali i da je u isto vreme opasno pridavati tome preveliki značaj.

Ako steknemo najpotpunije obrazovanje u svim pojedinostima, a zapostavimo životno bitna načela, izrodićemo se u hladne, bezosećajne i samo formalne radnike. Za ovu odgovornost podesni su samo oni čija su srca voljna da Bog deluje preko njih svojom milošću.

Bog traži rad koji se prihvata svim srcem. On prihvata samo nesebične namere, čista i plemenita načela, uzvišene i svete pobude. Njegova milost i snaga prate samo takve napore. Svi oni koji shvataju da pripremanje naroda za Hristov dolazak predstavlja delo Božje naći će u svojim nesebičnim naporima mesta i prilike i za širenje literature i za misionški rad. Međutim, troši se previše novca i vremena da bi se svaka pojedinost i svaki minut tačno precizirali i tako se

zapostavlja rad prihvaćen od srca samo da bi se sačuvala hladna formalnost.

Kažem vam otvoreno i bez uvijanja da su Isus i Njegova milost ostavljeni po strani. Posledice će pokazati da je mehanički rad uzeo mesto pobožnosti, poniznosti i svetosti srca i života. Duhovni, pobožni i ponizni radnici više ne mogu da nađu mesto na kojem bi se mogli održati i stoga ostaju po strani. Mladi i neiskusni prihvataju spoljni formalizam i svoj posao obavljaju samo mehanički, ali pravu ljubav i teret za duše oni ne osećaju. Manje zadržavanja na spoljašnjoj formalnosti, manje mehaničkog rada, a više sile istinske pobožnosti — to je ono što je bitno u ovim ozbiljnim danima strašne odgovornosti.

Na nebu vlada red; i red i sistem se moraju poštovati i na zemlji da bi delo moglo napredovati slobodno od konfuzije i fanatizma. Naša braća treba da rade u tom pravcu; ali dok neki od naših propovednika, osećajući teret za duše, stalno teže da uzdignu narod na viši nivo duhovnosti, dotle oni koji nisu tako savesni i koji ne nose Hristov krst niti vrednost duša procenjuju u svetlosti sa Golgote, postaju samo formalisti učeći i druge samo mehaničkom radu i na taj način ne privode narod Spasitelju.

Sotona uvek nastoji da se služba Bogu izrodi u praznu formu i tako postane potpuno nemoćna u procesu spasavanja duša. Dok se energija, usrdnost i delotvornost radnika iscrpljuju stalnim nastojanjima da se sve odvija strogo sistematski, naši propovednici se premaraju teškim naporima da bi tu složenu mašineriju održavali u pokretu, što im oduzima toliko vremena da se duhovni rad zapostavlja. Takav način rada, s obzirom na svu svoju složenost, zahteva tako velike finansijske izdatke da druge grane dela izumiru zato što im se ne poklanja potrebna pažnja.

Iako ti nečujni vesnici istine (naše knjige i časopisi) treba da se šire na sve strane kao jesenje lišće, naši propovednici ne treba da se formalno bave tim poslom, ostavljajući po strani posvećenost i pravu pobožnost. Deset istinski obraćenih, revnosnih i nesebičnih radnika mogu na polju misionstva učiniti više nego stotinu onih koji svoje napore svode na utvrđene forme i drže se mehaničkih pravila, radeći bez duboke ljubavi za duše.

Oprezno i pažljivo obavljen misionarski rad se ni u kom slučaju ne sme zanemariti. Takvim radom je učinjeno mnogo za spasavanje duša. Uspeh dela Božjeg u velikoj meri zavisi upravo od toga, ali oni koji učestvuju u tom radu treba da budu duhovni; njihova pisma treba da odišu svetlošću, ljubavlju Hristovom i osećanjem odgovornosti za delo Božje. To treba da budu ljudi i žene koji u molitvi stalno održavaju prisnu vezu sa Bogom. Oni treba da imaju dobro rasuđivanje, posvećenu volju i zdrav razum. Najuspešnijem načinu u obraćanju ljudima oni treba da se nauče od božanskog Učitelja. Svoje zadatke oni treba da uče u školi Hristovoj i u svom radu uvek treba da na umu imaju samo slavu Božju.

Bez ovakvog vaspitavanja, i pored svih pouka koje ste dobili od svojih instruktora u pogledu formi i pravila, ma koliko te pouke bile korektne, još uvek ćete u radu biti samo neiskusni početnici. Morate se stalno učiti od Hrista i biti spremni da se odreknete sebe Njega radi, da stavite svoj vrat u Hristov jaram i da strpljivo nosite Njegovo breme. Morate imati na umu da niste svoji, već slugе Hristove, izvršavajući verno zadatak koji vam je On poverio, ne radi ličnog zadovoljstva, časti ili slave nego Njega radi. Sve što činite treba da bude protkano Njegovom milošću, Njegovom ljubavlju, Njegovom predanošću, Njegovom revnošću, Njegovom neumornom istrajnošću i Njegovom nesavladivom energijom, što će odlučiti vašu sudbinu za ovaj život i za večnost.

Misionstvo u kombinaciji sa prodajom naših knjiga je dobar način rada. To je delo Božje. To se ni u kom slučaju ne sme omalovažavati, ali postoji stalna opasnost da se u tome udaljimo od onoga što je pravi cilj i svrha takvog rada. Kolporterski rad je u misionarskom polju veoma

poželjan. Osobe neljubaznog i grubog ponašanja nisu podesne za takav rad. Uspešni u tom radu mogu biti ljudi i žene koji su taktični, dalekovidni i oštroumni; koji u kontaktu s drugima imaju dobar pristup, koji osete i mogu da procene vrednost duša.

Kolporterski rad je uzvišen i biće krunisan uspehom, ako je kolporter pošten, usrdan i strpljiv, obavljajući dosledno posao kojeg se prihvata. On mora biti svim srcem u tom poslu. On mora ustajati rano i raditi marljivo, koristeći pravilno sposobnosti kojima ga je Bog obdario. Teškoće sa kojima se u svom radu mora suočavati mogu se savladati samo nepopustljivom istrajnošću. Učtivošću i ljubaznošću mnogo se može postići. Sve to radniku omogućuje da razvije skladan karakter. Veličina karaktera stvara se vernošću u malim poduhvatima i istrajnim naporima.

Postoji opasnost da se našim propovednicima ne pruža dovoljna finansijska potpora. Pokazano mi je da pojedinci koje je Bog pozvao da rade kao propovednici odlaze na teren da rade kao kolporteri. To je odlična priprema, ukoliko je njihov cilj da svetlost otkrivenu u Reči Božjoj prenose zainteresovanima neposredno u njihovom porodičnom krugu. U razgovoru će im se često pružiti povoljna prilika da govore o biblijskoj veri. Kada se ovom poslu pristupi onako kako treba, porodice se redovno posećuju, radnici u svom srcu osećaju iskrenu i pravu ljubav prema dušama, njihovi razgovori i ponašanje odišu miomirisom Hristove milosti i rezultati takvog rada veoma su dobri. Takvo iskustvo predstavljalo bi odličnu pripremu za sve koji žele da se posvete propovedničkom pozivu.

Međutim, mnoge u kolportažu privlači prodaja knjiga i slikovnica koje ne odražavaju našu veru, a onima koji to kupuju ne donose nikakvu svetlost. Oni se tim poslom bave zbog povoljnijih finansijskih izgleda. Takvi nisu podesni da se na taj način osposobljavaju za propovednički poziv. Oni ne stiču iskustvo koje bi ih pripremio za taj rad, već na taj način samo gube vreme. Ne uče se da nose teret odgovornosti za duše i da svakodnevno stiču znanje o najuspešnijem načinu pridobijanja duša za istinu. Takvi se često opiru osvedočavanju Duha Božjeg i njihov karakter dobija obeležje ovog sveta. Oni zaboravljaju koliko duguju svome Gospodu koji je svoj život dao za njih i svoje sposobnosti koriste u svoje sebične ciljeve, odbijajući da rade u vinogradu Gospodnjem.

Zabrinula sam se ozbiljno kad sam videla kakve sve mreže sotona plete oko onih koje Bog želi da upotrebi, odvrćajući ih na taj način od propovedanja jevanđelja. Neizbežno će doći do nedostatka radnika ukoliko se zainteresovanima ne pruži veća podrška i ohrabrenje u nastojanju da svoje sposobnosti usavršavaju s ciljem da postanu Hristovi propovednici. Sotona stalno i uporno ističe finansijske dobiti i zemaljsko preimućstvo, obuzimajući time um i sposobnosti naših radnika i odvrćajući ih od dužnosti koje su bitne da bi stekli iskustvo u duhovnom i Bogu ugodnom životu. I kad vidi da su oni rešeni da nastave sa objavljivanjem istine onima koji se još uvek nalaze u tami zalude, on čini sve što je u njegovoj moći da ih gurne u neku krajnost i na taj način oslabi njihov uticaj i spreči napredak koji bi mogli postići kad bi bili uravnoteženi posredstvom Svetog Božjeg Duha.

Pokazano mi je da naši propovednici ugrožavaju svoje zdravlje neopreznim korišćenjem sopstvenih govornih organa. U vidu upozorenja i uputstava datih posredstvom Svetog Duha njima je već skrenuta pažnja na to važno pitanje. Njihova je dužnost da nauče kako se govorni organi upotrebljavaju na najpravilniji način. Kao dar neba, glas predstavlja moćno oruđe na dobro i ako se ne izopači, može uspešno da posluži na slavu Bogu. Sve što je u tom pravcu neophodno jeste da se nauče i savesno u praksi primenjuju nekoliko jednostavnih pravila. Međutim, umesto da se sami uče manjim i jednostavnim vežbama na osnovu zdravog razuma, oni iznajmljuju pro-

fesore za govorništvo.

Kao rezultat toga, mnogi koji su se prihvatili Bogom određenog zadatka da druge poučavaju istini sada se zanose i prosto zaluđuju govorništvom. Svima takvima bilo je dovoljno samo da im se predoči to privlačno iskušenje. Ta novina, tako primamljiva za mlade, počela je da privlači pažnju i nekih propovednika. Oni napuštaju svoje polje rada - zanemaruju sve svoje obaveze u vinogradu Gospodnjem - i troše svoje novce i svoje dragoceno vreme pohađajući školu za govorništvo. Kada se vrate sa te obuke, oni raskidaju sa verom i odanošću delu Božjem, a odgovornost i teret za duše skidaju sa sebe kao što bi svukli neku odeću. Oni su prihvatili sotonine sugestije i sada ih vodi kuda on hoće.

Neki se proglašavaju za učitelje govorništva, dok za to nemaju ni razboritosti ni sposobnosti i sami sebe diskredituju pred javnošću jer i znanje koje su tamo stekli ne znaju pravilno da upotrebe. Njihovi nastupi su lišeni dostojanstva i zdravog razuma. Takvim poduhvatima sa svoje strane oni pred svima koji ih poznaju zatvaraju vrata za svaki uticaj koji bi u budućnosti mogli da imaju kao ljudi koji svetu nose poruku istine. To je upravo i bila sotonina zamisao. Dobro je i korisno popraviti svoje govorničke sposobnosti, ali trošiti svoje vreme i novac samo na to i sve svoje umne snage opterećivati samo tim znači srljati u ekstremizam i ispoljavati veliku slabost.

Mladi ljudi koji se nazivaju štovaocima subote dodaju svom imenu titulu „profesora” i tako nanose štetu ugledu crkve onim što u stvari ne razumeju. Mnogi na taj način krivo prikazuju svetlost koju im je Bog dao. Njima nedostaje toliko bitna uravnoteženost uma. Govorništvo im je postalo uzrečica. To navodi i druge da se prihvataju posla za koji nemaju kvalifikacije, a propuštaju onaj posao u kojem bi, obavljajući ga ponizno, u smernosti i strahu Božjem, mogli postići divan uspeh. Ti mladi ljudi mogli su da se razviju u korisne radnike na polju misionstva i kao revnosni pobornici istine, kao kolporter i veroučitelji mogli su da se pripremaju za propovednički poziv, radeći ne samo za ovaj život nego i za večnost. Ali zalučeni idejom da postanu učitelji govorništva, oni srljaju u mreže koje sotonina postavlja pred njihove noge i smeje se što tako lako postaju njegov plen.

Sluge Božje uvek treba da budu jedinstveni. Kontrolišući i suzbijajući jako izražene crte svog karaktera, oni pomno treba da razmišljaju o prirodi i sklonostima te žive strukture koju svakodnevno izgrađuju. Jesu li oni zaista plemeniti hrišćani u svom svakodnevnom životu? Da li se u njihovom životu vide plemenita i uzvišena dela koja građevinu njihovog karaktera čine podesnom za hram Svetog Božjeg Duha? Kao što zbog jedne nekvalitetne grede ugrađene u drvenu konstrukciju lađe može da potone čitava lađa i kao što zbog napukline u jednoj kariki celi lanac gubi svoju vrednost, tako jedna demoralisuća crta karaktera, ispoljena u rečima ili delima, može da deluje sudbonosno i ako se ne pobedi, potkopaće i neutralisati sve vrline.

Svaka sposobnost u strukturi čovekovog bića predstavlja po jednog radnika koji gradi za vreme i za večnost. Struktura se svakim danom povećava, iako sopstvenik toga nije ni svestan. Tako podignuta građevina ostaje da stoji ili kao upadljiv znak upozorenja zbog svoje deformisanosti ili pak kao struktura kojoj se dive Bog i anđeli zbog njene sličnosti božanskom Uzoru. Umne i moralne snage koje nam je Bog dao ne sačinjavaju karakter. One predstavljaju talente koje treba da korišćenjem usavršavamo i koji će, ukoliko ih pravilno iskoristimo, formirati u nama besprekoran karakter. Čovek može u svojim rukama imati dragoceno seme, ali seme nije voćnjak. Seme se mora posejati u zemlju da bi iznikle biljke koje tek kasnije formiraju stabla. Um je u prenosnom smislu vrt ili bašta, a karakter predstavlja plod. Naše sposobnosti su nam Bogom darovane da bismo ih negovali i razvijali. Svojim sopstvenim načinom življenja mi odlučujemo

kakav će biti naš karakter. U svakodnevnom uvežbavanju svojih sposobnosti i formiranju skladnog i besprekornog karaktera nalazi se naš zadatak, koji niko drugi ne može da izvrši za nas osim nas samih.

Oni koji imaju oštre i grube crte karaktera biće krivi pred Bogom ako se svakog dana ne trude da potisnu i uguše svaki koren ogorčenosti koji postoji u njihovoj prirodi. Popuštati nestprljenju i zlovolji znači služiti sotoni. „Ne znate li da kome dajete sebe za sluge u poslušanje, sluge ste onoga koga slušate.” Dobar karakter je u očima Božjim dragoceniji od zlata ofirskog. Gospod želi da se ljudi zalažu za ono što ima vrednost ne samo ovde nego i u večnosti. I dobro i zlo u svojoj prirodi mi primamo zakonom nasleđa, ali negovanjem ili pak suzbijanjem svojih sklonosti mi zlo možemo učiniti još gorim, a dobro još boljim. Treba li da zlo stekne nadmoć, kao što se to desilo kod Jude izdajnika ili pak da bude potpuno iskorenjeno iz naše duše, a dobro da trijumfuje?

Načelnost, pravdu i poštenje treba uvek negovati. Poštenje ne može opstati tamo gde se kriju lukavstvo i ljudsko mudrovanje. Te dve suprotne osobine nikada se ne mogu složiti. Jedna je načelo Božije, a druga je opredeljenje za Vala. Od svojih slugu Gospod traži poštenje ne samo u postupcima, nego i u pobudama. Svako lakomstvo i tvrdičluk moraju se pobediti. Oni koji su opredeljeni za poštenje pokazuju to i svim svojim postupcima. Mnogima takvi uopšte nisu po volji, ali su zato Bogu izuzetno dragi.

Sotona nastoji da se ugura svuda i u sve. On razdvaja najbolje prijatelje. Ima pojedinaca koji neprestano govoreći uvek nekoga ogovaraju, lažno svedoče, seju seme razdora i nesloge i izazivaju svađu. Nebo takve smatra najdelotvornijim slugama sotone. Ali oni kojima se na takav način čini nepravda i nanese uvreda nalaze se u daleko bezopasnijem položaju nego da im laskaju i da ih uzdižu zbog nekih malih napora koji su se pokazali uspešnim. Pohvale i komplimenti od strane prividnih prijatelja opasniji su od prekora i sramote.

Svaki čovek koji sam sebe uzdiže i hvali umanjuje time sjaj svojih najboljih napora. Čovek istinski plemenitog karaktera neće se uopšte zaustavljati da bi uvređeno negodovao zbog lažnih optužbi zlobnih neprijatelja. Svaka tako izgovorena reč pada nemoćno na zemlju ne pričinjavajući mu nikakve štete jer u stvari samo pojačava snagu onoga što se ne može srušiti. Gospod želi da se kao Njegov narod još prisnije povežemo s Njim, ispoljavajući u svom životu Hristovu ljubav i Njegovo beskrajno strpljenje. Neka se niko ne usuđuje da omalovažava ugled ili stav drugih; to je samoljublje koje govori: „Ja sam toliko bolji i darovitiji od tebe da mi i sam Bog daje prednost. Ti ne vrediš mnogo.”

Naši propovednici na odgovornim položajima su ljudi koje Bog prihvata. Nije bitno kakvog su porekla niti kakav je ranije bio njihov društveni položaj — da li su išli za plugom, radili drvodeljski zanat, ili su imali fakultetsko obrazovanje; kada ih je Bog prihvatio, neka se svako čuva da ih ne potcenjuje i ne omalovažava. Nikad nemojte s prezirom govoriti ni o jednom čoveku jer je možda baš on veliki u Božjim očima, dok se oni koje ljudi smatraju velikima pred Bogom mogu naći laki zbog izopačenosti koju kriju u svom srcu. Naša jedina sigurnost je da padnemo ničice kod krsta, da budemo mali u svojim očima, oslanjajući se samo na Boga jer samo On može da nas učini velikima.

Naši propovednici se nalaze u opasnosti da uspehe koje postignu u delu pripisuju sebi u zaslugu. Misleći da im je Bog naročito naklonjen, oni postaju nezavisni i uobraženi i tada ih On prepušta udarcima neprijatelja. Da bi naš rad bio prihvatljiv za Boga, moramo negovati duh krotosti i ljubavnosti, čineći jedan drugoga čašću većim od sebe. U pitanju su veliki interesi, neophodne su sposobnosti i rasuđivanje svih. Zadatak svakog pojedinca dovoljno je značajan da

mu se mora pristupiti ozbiljno, savesno i sa punom odgovornošću. Nijedan čovek ne može da radi za sve. Svako ima svoje određeno mesto i svoj poseban zadatak i svaki mora imati na umu da će na Božjem sudu polagati račun kako je i na koji način obavljao svoju dužnost.

Zadatak koji se postavlja pred nas značajan je i veoma opsežan. Dan Gospodnji se približuje i svi radnici na Njegovom velikom polju treba da budu ljudi koji teže da se usavrše u svemu, da budu bez nedostataka i da ne zaostaju ni u jednom daru dok očekuju na pojavu Sina čovječijega na oblacima nebeskim. Ne žrtvujmo nijedan trenutak dragocenog vremena na ubeđivanje drugih da prihvate neke naše lične ideje i gledišta. Ljude koji saraduju u ovom velikom delu Bog poučava i postepeno vodi do najuzvišenije vere i do potpunog razvoja skladnog hrišćanskog karaktera.

Ljudi imaju različite darove i sposobnosti i neki su znatno podesniji za jednu granu dela nego za drugu. Što jednome ne polazi za rukom njegov brat u propovedništvu može sasvim uspešno da obavi. Rad svakog pojedinca je bitan u njegovoj službi. Razum nijednog čoveka ne sme vladati razumom i savešću drugih. Ako jedan čovek smatra da niko ne treba da utiče na njega, da on poseduje rasuđivanje i sposobnosti za svaku granu dela, takav čovek ne uviđa potrebu Božje milosti.

Moj suprug ima iskustvo i kvalifikacije što je u radu veoma dragoceno ako je posvećeno Hristovom milošću. Bog njegove napore čini potpuno prihvatljivim ako se stalno ugleda na Onoga ko nam je u svemu Uzor.

Bog želi da starešine Haskel, Batler, Vitni i Vajt budu što prisnije povezani s Njim. Ovi ljudi imaju dragocene kvalifikacije, ali ako oni u svom karakteru ne bi otkrivali Hrista, sve njihove sposobnosti ne bi pred Bogom bile prihvatljivije od Kajinovog prinosa. Njegov prinos je sam po sebi bio dobar, ali u njemu nije bilo onoga što ukazuje na Spasitelja.

Ljubav prema svetu

Draga braćo i sestre u, vi živite u jednoj bogatoj i divnoj zemlji koja je darovima Božjeg providenja obasuta darežljivom rukom; ali ako se ti blagoslovi ne upotrebljavaju mudro, oni se pretvaraju u prokletstvo. Neki od vas su prezasićeni brigama samo za ovaj život, a neki su prosto opijeni duhom ovog sveta. Položaj u kojem se nalazite opasan je, posebno za mlade. Roditelji se nisu prisno povezali s Bogom da bi mogli mudro, u Njegovom Duhu i sili, raditi na obraćanju i osvedočavanju svoje dece. Samim ponavljanjem reči nećete ih obratiti. Često su neophodni i ukori i obuzdavanja; ali i s tim se često preteruje, naročito kad se u životu onih koji primenjuju disciplinu ne ogleda stvarna pobožnost.

Naše reči i dela sačinjavaju plodove koje u životu donosimo. Posvećen život predstavlja svakodnevnu, živu propoved. Međutim, unutrašnja i prava pobožnost sve češće ustupaju mesto spoljnim formalnostima. Čista i besprekorna vera je ono što vernicima u najviše nedostaje. Svaki od njih pojedinačno treba da se više približi Bogu. Niko ne može da bude spašen preko nekog opunomoćenika, već svaki mora lično da gradi svoje spasenje sa strahom i drhtanjem. Nad nekima koji ispovedaju istinu sotona ima veću vlast nego što mnogi mogu i da zamisle. U njihovom srcu umesto Hrista vlada sebičnost. Samovolja, sebičnost i zavist isključuju prisustvo Božje.

Ljubav Božja mora vladati u duši da bi se u njoj mogli pokazati plodovi pravde. Opasno je popuštati taštini i oholosti, vlastoljublju i težnji za dobitkom. Zadavati nekome bol, okrivljivati

ga i napadati zato što imate nekakvu vlast i što onaj koga na taj način zlostavljate nije u stanju da vas spreči - najgora je vrsta sebičnosti. Sebičnost stvara neslogu u porodičnom krugu i u Crkvi. Neobraćeno srce u kojem nema Hrista ni Njegove ljubavi uvek pronalazi veliko zlo u drugima, iako to u stvari ne postoji, i zadržava se na sitnicama sve dok ne uspe da ih prikaže kao nešto važno i veliko. Bog svojim sledbenicima stavlja u zadatak da sami srede ta sitna pitanja koja nekima izgledaju tako velika. Ne dopuštajte da te beznačajne razmirice postanu u Crkvi koren gorčine koji može da opogani i obesveti mnoge. Srce u kojem Hristos stalno boravi biće tako oplemenjeno ljubavlju prema Bogu i bližnjima da u njemu neće biti mesta za zajedljivo podbadaње, iznalaženje tuđih grešaka, prepiranje i svađe. Hristova religija u srcu onoga ko je zaista poseduje zadobija pobedu nad ovakvim i sličnim strastima koje teže da zagospodare u duši.

Hristos kaže: „Nego težite najprije za carstvom Božjim i za pravdom Njegovom; i (zemaljske potrebe) sve će vam se dodati.” Ovo obećanje nikada nije prestalo da važi. Ne možemo očekivati Božje odobravanje ako ne ispunimo uslove pod kojim je to odobravanje obećano. Ako ispunimo te uslove, naći ćemo onaj mir, zadovoljstvo i mudrost koje ovaj svet ne može ni dati ni oduzeti. Da biste, kao skupština, mogli primiti obilje Božjih blagoslova, On mora da vam svima bude prvi i poslednji i najbolji u svemu što mislite i činite. Poslušnost Bogu je prva hrišćanska dužnost. Ponizan duh i zahvalno srce uzdižu dušu iznad svih sitnih iskušenja kao i iznad stvarnih teškoća. Ukoliko smo manje usrdni, energični i oprezni u službi Učitelju, utoliko više razmišljamo o sebi preuveličavajući krtičnjake teškoća u planine nesavladivih prepreka. U takvom raspoloženju čini nam se da nas vređaju i zlostavljaju čak i onda kada očevidno ne postoji takva namera.

Teret dela Božjeg položen na Mojsijeva pleća učinio je tog velikog čoveka još jačim. Kao dugogodišnji pastir Jotorovih stada on je stekao iskustvo koje ga je naučilo istinskoj poniznosti. Ipak, Božji poziv zatekao je Mojsija, kao što i nas zatiče, nespremnog, neodlučnog i bez pouzdanja u samog sebe. Nalog da pođe i oslobodi sinove Izrailjeve delovao je na njega zaprepašujuće, ali u strahu Božjem Mojsije ipak prihvata ponuđeno poverenje. Obratimo pažnju na ishod ovoga. Ne pokušavajući da ovo delo spusti na nivo svoje nesavršenosti, Mojsije se u snazi Božjoj najusrdnije zalagao da se uzdigne do najvišeg nivoa i da se svim srcem posveti ovom svetom zadatku.

Mojsije se nikad ne bi pripremio za ovaj tako poverljiv položaj da je očekivao da Bog učini i ono što je on kao čovek mogao da učini. Nebeska svetlost biće poslata onima koji osećaju da im je ona zaista neophodna i koji je traže kao sakriveno blago. Ali ako se mi, utonuvši potpuno u stanje neaktivnosti, prepustimo kontroli sotoninoj, Bog nam neće silom nametati svoje nadahnuće. Ako maksimalno ne naprežemo snage koje su nam Bogom dane, ostaćemo uvek slabi i bezuspešni. Mnoge molitve i najenergičnije naprezanje umnih sposobnosti neophodni su da bismo se pripremili za delo koje nam je Bog poverio. Mnogi se nikada ne uzdižu do položaja koji bi mogli da zauzmu zato što očekuju da Bog učini za njih i ono što bi - snagom primljenom od Njega - mogli i sami da učine. Svi oni koji bi u životu mogli da budu korisni moraju se za to obučavati uz najstrožiju umnu i moralnu disciplinu i tada će im Bog pomoći kombinujući svoju božansku silu sa njihovim ljudskim naporima.

Mnogi u ne postižu uspeh zato što ne prate napredak dela i što svojim svakodnevnim životom ne predstavljaju pravilno istinu koja bi ih posvetila. Oni se u svom duhovnom životu ne uzdižu do Bogom određenog kriterijuma kao što je to činio Mojsije. Da su činili tako, mnogi bi se pridružili njihovim redovima radujući se u istini. Užasna je i pomisao da svojim neposvećenim životom udaljujemo duše od Hrista. Mi našu religiju moramo prihvatiti ne

samo razumom. Da bi se njen pozitivan uticaj video u našem životu, ona mora potpuno obuzeti srce. Rđave navike se ne mogu jednostavno savladati jednim jedinim naporom. Sopstveno „ja” može se pobediti samo dugom i teškom borbom. Članovi kao pojedinci moraju se lično uvežbavati u tome uklanjajući prljavštinu koja se nakupila na vratima srca kako bi mogli da služe Bogu imajući pred očima samo jedan cilj i ukrašavajući svoju veru dobro sređenim hrišćanskim životom i pobožnim razgovorima. Tada i tek tada oni mogu poučavati grešnike istini i pridobijati duše za Hrista.

U toj skupštini ima ljudi koji se osećaju pozvanima da druge poučavaju istini, dok su oni sami mrzovoljni, nestrpljivi, kritičari i svađalice u sopstvenoj porodici. Takvi još uvek treba da budu učenici sve dok se ne nauče da budu strpljivi i bogobojažljivi u svojoj porodici. Oni prvo treba da nauče načela prave religije. Oni treba najusrdnije da od Boga traže milost i oprostaj jer su dosad bili samo bič za svoju porodicu i za braću u Crkvi pustošna bura koja samo uništava. Nijedan od takvih ne zaslužuje da se naziva muž ili „kućno sleme” jer ne povezuje porodicu hrišćanskom ljubavlju, saosećanjem i istinskim dostojanstvom pobožnog života i hrišćanskog karaktera.

Ozbiljna i sveta istina - odlučujuća poruka koju nam je Bog dao da je objavimo svetu - predstavlja za svakoga od nas najstrožiju obavezu da svoj život i karakter tako reformišemo da istina koju iznosimo bude predstavljena u sili. Stalno treba da imamo na umu kratkoću vremena i strašne događaje koji se prema proročanstvu moraju brzo odvijati. Ta istina nije postala naša životna stvarnost zato što u životu nismo dosledni onome što ispovedamo. Mnogi sakrivaju u zemlju talente koje bi trebalo upotrebom umnožiti da bi ih kao takve mogli vratiti Gospodu kad bude zatražio: „Daj račun kako si kućio kuću.” Mojsije je postao veliki pred Bogom zato što je svoje talente upotrebio na delo Božje i zato su mu dati još veći talenti. On je postao rečit, strpljiv, pouzdan i osposobljen za najveća dela koja su ikada bila poverena smrtnom čoveku. Takav karakter se oblikuje kad se čovek preda Bogu svim srcem i svom dušom i kad sluša Njegove zapovesti i izvršuje ih.

Dobrovoljna poslušnost Božjim zapovestima daje životnu energiju i moć duši. Delo koje će trajati „dokle teče sunca” učinjeno je i za samog jevanđeljskog radnika i za one za koje se on zalaže. Ma koliko bile ograničene sposobnosti onoga koji učestvuje u tom delu, posao koji on obavlja u svom skromnom delokrugu biće Bogom prihvaćen i priznat.

„Neće svaki koji mi govori: Gospode, Gospode, ući u carstvo nebesko; no koji tvori volju Oca mojega koji je na nebesima. Mnogi će meni reći u onaj dan: Gospode, Gospode, nismo li u ime Tvoje prorokovali, i Tvojim imenom demone izgonili, i Tvojim imenom čudesa mnoga tvorili? I tada ću im ja kazati: Nikad vas nisam znao; idite od mene vi koji činite bezakonje. Svaki, dakle, koji sluša ove moje riječi i izvršuje ih, upoređiću ga sa mudrim čovjekom koji sazida kuću svoju na kamenu; i udari dažd, i dođoše vode, i dunuše vjetrovi, i navališe na kuću onu, i ne pade; jer bješe utvrđena na kamenu. A svaki koji sluša ove riječi moje i ne izvršuje ih, biće sličan čovjeku ludu koji sazida kuću svoju na prijesku; i udari dažd, i dođoše vode, i dunuše vjetrovi i udariše na kuću onu i pade i raspade se strašno.”

Razlog što pripadnici našeg naroda nemaju više sile u tome je što oni samo ispovedaju istinu, ali je ne sprovode u delo. Vrlo je malo vere i pouzdanja u Boga. Malo je njih koji su spremni da ponesu teret odgovornosti u Njegovom delu. On traži snagu uma, kostiju i mišića; ali to Mu se suviše često uskraćuje, a poklanja ovom svetu. Služenje Bogu dobija drugostepeni značaj, dok se interesima ovog sveta poklanja najveća pažnja. Tako se ono što je neznatno po svojim posledicama smatra važnim, dok se zahtevi Božji i ono što je duhovno i večno smatra

beznačajnim, kao nešto što se može uzeti ili ostaviti, kako se kome sviđa. Da su misli usmerene na Boga, da istina svojim posvećujućim uticajem oplemenjuje srce, sopstveno „ja” bilo bi sakriveno u Hristu. Kad bismo zaista shvatili važnost istine koju ispovedamo, osetili bismo i svetost misije koja nam je poverena kao i odgovornost koja povlači za sobom večne posledice. Onda bi sva ovozemaljska pitanja bila podređena tome.

Braćo u, vi ne shvatate svoje obaveze prema Bogu kao ni zadatke kojima je zadužio svakoga od vas lično. Vi imate teoriju istine, ali ne osećate njenu silu u svojoj duši. Neplodna smokva je svoje bujne grane razmetljivo uzdizala prema nebu, ali kad je Iskupitelj potražio plodove, našao je samo lišće. Ako se i kao pojedinci i kao skupština ne promenite iz osnove, neizbežno će vas snaći prokletstvo i Božja osuda kao i tu nerodnu smokvu.

Članovi Crkve u imaju talente koji bi pravilnom upotrebom mogli biti veoma korisni. Slabi pojedinci mogu postati jaki, plašljivi i neodlučni mogu postati hrabri i odlučni — kad se osvedoče da Bog i njihove napore smatra dovoljno bitnim da bi ih mogao prihvatiti.

Bog želi da pripadnici pomenute skupštine postanu svestrani radnici u Njegovom delu i oni treba da budu svesni toga. Neki od njih, ukoliko uporno nastave svojim sadašnjim putem, naći će se u položaju fariseja kojima je Hristos morao da uputi sledeće reči: „Zaista vam kažem da će carinici i bludnici prije vas ući u carstvo Božje.” Mnogi se osećaju sigurnima samo zato što ispovedaju istinu, iako njen posvećujući uticaj uopšte ne osećaju u svom srcu niti napreduju u pobožnom životu.

Braćo, vi kao narod tvrdite da imate svetlost daleko veću od drugih verskih zajednica, ali vaša dela nisu u skladu sa onim što ispovedate. Mnogi koji su bili u mraku zablude rado prihvataju istinu kad im se ona izloži tako jasno da mogu da je shvate. Iako su ceo svoj dosadašnji život proveli u grehu, ipak ih Bog rado prima kad Mu se pokajnički obrate, svesni svoje grešnosti. Takvi su u mnogo povoljnijem položaju da usavrše hrišćanski karakter nego oni koji imaju veliku svetlost, ali se ne koriste njome i ne popravljaju se. Ljudi i žene ostaju u mraku zato što zanemaruju dobijenu svetlost i propuštaju mogućnosti da se poprave. Hristu su mrski svi koji sebi drsko pridaju zasluge i prava koja nemaju. Dok je bio na zemlji, On je uvek saosećajno prihvatao pokajnike, čak i kad su to bili najveći grešnici, ali je nepoštedno žigosao svako licemerje.

Bog je svakom pojedincu odredio njegov posao koji niko drugi ne može da odradi za njega. O, kad bi svaki od vas primenio mast za oči koju preporučuje Verni svedok, kako bi uvideo svoje nedostatke i shvatio kako Bog gleda na ljubav prema svetlu koja potiskuje iz srca ljubav prema Bogu. Ništa vam ne može dati takvu snagu, takvo samopouzdanje u pozitivnom smislu, takvu plemenitost duše i takvu svest o dostojanstvu vašeg rada kao osvedočenje da saradujete s Bogom u dobrim delima i spasavanju duša.

Sin Božji je došao na ovaj svet da bi nam pružio primer savršenog života. Pristao je na najveću žrtvu radi radosti koja Ga je tek očekivala - radosti da vidi duše oslobođene sotoninog ropstva i spasene u carstvu Božjem. „Pođite za mnom,” glasi Njegov nalog. Oni koji su spremni da Ga slede učestvovali s Njim u delu spasavanja duša i na kraju ući u radost Gospodara svojega.

I danas ima mnogo poniznih i smernih ljudi koje Gospod može, kao i nekada Avrama, nazvati svojim prijateljima. Ti ljudi odobravaju samo ono što Bog odobrava i osuđuju sve ono što On osuđuje. U njihovom prisustvu čak i nepokajani osećaju neko strahopoštovanje i neku uzdržljivost zato što je Bog sa njima i što oni predstavljaju žive poslanice koje poznaju i čitaju svi ljudi. U njihovom životu i ponašanju oseća se blagost, nežnost, dostojanstvo i ispravnost pred Bogom, što im daje silu da pozitivno deluju na srca svojih bližnjih.

Sledeći Hristov primer, ugledajući se na Njega kao na Začetnika i Svršitelja svoje vere, vi ćete osećati da radite pred Njegovim očima, da ste pod neposrednim uticajem Njegovog prisustva i da On poznaje vaše pobude. Na svakom svom koraku vi ćete se smerno zapitati: Da li je to što činim po volji Isusu? Da li ću ovim proslaviti Boga? Jutrom i večerom vi ćete usrdno upućivati svoje molitve Gospodu za Njegov blagoslov i Njegovo vođstvo. Prava molitva nas povezuje sa Svemogućim i omogućuje nam pobedu. Snagu da se uspešno odupru svakom iskušenju hrišćani stižu upravo na svojim kolenima.

Otac kao „kućno sleme” u svojoj porodici treba da svoju decu živom verom povezuje sa Božjim prestolom. Ne uzdajući se u svoju snagu, on svom svojom dušom treba da se osloni na Isusa, tražeći snagu od Svemogućega. Braćo, molite se kod porodičnog oltara jutrom i večerom, molite se usrdno u svojoj tajnoj molitvi i dok se bavite svojim svakodnevnim poslovima, uzdižite svoju dušu k Bogu u molitvi. Tako je Enoh živeo jednako po volji Božjoj. Nečujna, ali usrdna molitva duše uzdiže se prestolu milosti kao miris tamjana i On je prihvata isto tako kao da je upućena iz Molitvenog doma. Svima koji Ga tako traže Hristos pritiče u pomoć kad god im Njegova pomoć zatreba i On će biti njihova snaga u danima iskušenja.

Reč Božja treba da bude žižak našoj nozi i svetlost na našem životnom putu. „U srce svoje zatvorio sam Riječ Tvoju, da Ti ne grijehim,” kaže psalmista. Onaj čije srce je uvek obuzeto Rečju Božjom naoružan je protiv sotone. Oni koji Hrista uzmu za svog svakodnevnog saputnika i porodičnog prijatelja osetiće da je nevidljiva sila Reči Božje svuda oko njih i gledajući stalno u Isusa oni će se preobraziti u Njegovo obličje. Gledajući u Isusa oni postaju slični božanskom uzoru i po karakteru blagi i plemeniti, dostojni carstva nebeskog.

Braćo, ako svojim karakterom i svojim delima ispoljavate istinsku revnost, nevernici će u vašim postupcima i vašem prisustvu osetiti mir koji je njima nepoznat, spokojstvo koje im je potpuno strano. Biće osvedočeni da radite za Boga jer će vaša dela biti u Njemu učinjena. Pokazano mi je da su to obeležja pravog hrišćanina. Sotona je mnoge uništio navodeći ih da se sami izlažu iskušenjima. Prilazeći im kao što je prišao i Hristu u pustinji kušanja, on ih navodi da svoju ljubav i pažnju poklone ovom svetu. Sugerise im da će učiniti dobro ako svoja sredstva ulože u ovaj ili onaj poduhvat i oni lakoverno prihvataju njegova uputstva. Zatim ubrzo dolaze u iskušenje da u težnji za što većim dobitkom i zaradom žrtvuju poštenje. Njihovi postupci mogu izgledati ispravni i zakoniti po merilima ovog sveta, ali ne ispunjavaju visoke kriterijume zakona Božjeg. Pobude kojima se rukovode u svojim postupcima bude opravdanu sumnju kod njihove braće da se ustvari sebično služe nepoštenjem u cilju zarade, žrtvujući tako svoj ugled koji bi trebalo sveto da čuvaju radi napretka dela Božjeg. Poslovi koji u rukama jednog prevaranta spremnog da i dušu proda za prolazni dobitak donose finansijski uspeh, ne dolikuju nipošto sledbeniku Hristovom.

Sve ovakve špekulativne radnje prate mnoga skrivena iskušenja i nevolje i to predstavlja strašno prokletstvo za sve koji se tim bave. Često se pojave činjenice koje prirodno bacaju senku sumnje na pobude ove braće; ali iako nam neke pojedinosti mogu izgledati sasvim pogrešne, to ipak ne treba uvek uzimati kao neosporni dokaz o njihovom karakteru. Ipak to često predstavlja prelomnu tačku u iskustvu i sudbini tih ljudi. Karakter se menja pod silom okolnosti i prilika kojima se pojedinci sami izlažu.

Pokazano mi je da se naši ljudi ovakvim špekulativnim radnjama upuštaju u veoma opasan eksperiment. Na taj način oni se sami stavljaju na tle neprijatelja i neizbežno doživljavaju velika iskušenja, razočaranja, teškoće i gubitke. To u dušu unosi grozničavi nemir, neutoljivu čežnju da se zaradi više i brže nego što je pod postojećim uslovima moguće. U težnji i nadi da ostvare veću

dobit oni menjaju okruženje. Ali se njihova očekivanja često ne ostvaruju i oni postaju obeshrabreni jer i materijalno više nazaduju nego što napreduju. Upravo to se desilo nekima u Oni su se otpadili od Boga. Da je Gospod nekima od te naše drage braće dao uspeh u njihovim špekulativnim radnjama, to bi se pokazalo kao njihova večna propast. Bog voli svoj narod kao i one koji su na taj način unesrećeni. Ako oni prihvate pouku koju im On u tome pruža, njihov neuspeh pokazaće se na kraju kao dragocena pobjeda. Ljubav prema svetu je iz njihovog srca potpuno istisnula ljubav prema Hristu. Kad se ništarije nagomilane na vratima njihovih srca uklone, ona će se širom otvoriti Hristu i On će slobodno ući i zauzeti hram duše. Mnogih iskušenja mogli bi biti pošteđeni kad bi više pažnje poklonili sledećim rečima nadahnutog apostola:

„Ne budite srebroljupci, budite zadovoljni onim što imate, jer On reče: Neću te ostaviti niti ću od tebe odstupiti.” „A pobožnost jeste veliki dobitak kad smo zadovoljni onim što imamo. Jer ništa ne donijesmo na svijet; jasno je da ništa ne možemo ni odnijeti. A kad imamo hranu i odjeću, budimo ovim zadovoljni. A koji hoće da se obogate, upadaju u iskušenja i zamke, i u mnoge lude i pogubne želje, koje potapaju čovjeka u propast i pogibao. Jer je korijen sviju zala srebroljublje, kojemu neki predavši se zastraniše od vjere i navukoše na sebe muke mnoge. A ti, o čovječe Božji, bježi od toga, a idi za pravdom, pobožnosti, vjerom, ljubavlju, trpljenjem i krotošću. Bori se u dobroj borbi vjere, muči se za vječni život na koji si i pozvan, i primio si dobro priznanje pred mnogim svjedocima.”

Sada je vreme našeg proveravanja. Svakom pojedincu je poveren neki naročiti dar ili talenat koji treba da se upotrebi u širenju carstva Iskupiteljevog. Svakom svom predstavniku, od najmanjih i najneznatnijih do onih koji se nalaze na visokim položajima u Crkvi, Gospod je poverio svoja dobra. Na spasavanju duša mogu da rade i ostali, a ne samo propovednik. I oni koji imaju manje darove dužni su da ih koriste na najbolji način jer samo tako mogu da umnože talente koje su primili. Omalovažiti moralne odgovornosti i „prezreti dan malih stvari” nije nimalo bezopasno. Bog u svom providenju svakom pojedincu poverava odgovornosti u skladu sa njegovim sposobnostima. Niko ne treba da se žali zato što ne može da slavi Boga talentima koje nije primio i za koje stoga nije ni odgovoran.

Jedan od velikih uzroka slabosti vernika u je u tome što svoje talente, umesto da ih koriste na slavu Bogu, umotavaju u ubrus i zakopavaju u zemlju. Ukoliko je neko primio samo jedan talenat, pravilnom upotrebom i to se može umnožiti. Našu službu Bog vrednuje prema onome što imamo, a ne prema onome što nemamo. Ako svoje svakodnevne dužnosti i obaveze izvršavamo verno i sa ljubavlju, primićemo pohvalu i odobravanje Gospodara kao da smo učinili i nešto veliko. Nemojmo čeznuti za visokim položajima i umnožavanjem brojnih talenata kada smo, imajući samo nekoliko talenata, zaduženi za skromnije dužnosti u životu. Zanemarujući male svakodnevne dužnosti i težeći za većim odgovornostima mi doživljavamo potpuni neuspeh upravo u onome čime nas je Bog zadužio.

O, kada bih članovima ove skupštine mogla u srce utisnuti činjenicu da Hristos s pravom traži od njih da Mu služe! Braćo moja i sestre, da li ste vi pristali da budete sluge Hristove? Kako ćete Gospodaru položiti račun u svojstvu pristava, kad najveći deo svog vremena provodite u sebičnom služenju svojim ličnim interesima? Talenti koji su nam povereni nisu naše vlasništvo, bilo da su to darovi materijalne imovine, fizičke snage ili umnih sposobnosti. Ako zloupotrebimo bilo koji od ovih darova, bićemo pravedno osuđeni zbog pronevere u službi pristava. Kako je stoga velika naša odgovornost da vratimo Bogu ono što je u stvari Njegovo.

Ako se članovi ove skupštine ne probude iz svoje duhovne neosetljivosti i ne odbace duh

ovoga sveta, oni će gorko zažaliti kada konačno uvide da su svoje dragocene prilike i preimućstva zauvek izgubili, ali će tada biti prekasno. Pripadnike svog naroda Gospod ponekad kuša dajući im napredak u ovozemaljskim dobrima. Ali On želi da oni pravilno koriste Njegove darove. Njihova imovina, njihovo vreme, njihova snaga i njihova preimućstva - sve su to Njegovi darovi. Za sve to oni će morati da polože račun Onome ko im je sve to darovao. Uskraćujući očevidno neophodnu pomoć ugroženoj braći, kad smo već zadovoljili svoje potrebe, mi zanemarujemo dužnost jasno otkrivenu u Reči Božjoj. On nama stalno daje rado i velikodušno da bi i mi davali drugima. Darežljivost pobeđuje sebičnost, a dušu oplemenjuje i čisti od greha. Zatvarajući svoje oči da ne vide potrebe Božjeg dela i zanemarujući glas dužnosti da nahrane gladne i odenu gole, mnogi zloupotrebljavaju svoje Bogom dane talente. Dok tvrde da su deca Božja, oni jedva čekaju da svoja sredstva ulože u neke ovozemaljske poduhvate da bi imali izgovor što ih u darovima i prinosima ne vraćaju Darodavcu. Oni zaboravljaju na svoju Bogom određenu misiju i ukoliko i dalje nastave da se rukovode željama svog sebičnog srca, trošeći dragoceno vreme i novac na zadovoljavanje svoje oholosti, Bog će dozvoliti da dožive neuspeh u svojim planovima i oni će osetiti udarce neimaštine zbog svoje nezahvalnosti. Svoje talente On će poveriti vernijim pristavima koji će priznavati Njegove zahteve i Njegova prava.

Bogatstvo je sila kojom se može učiniti ili dobro ili zlo. Pravilno upotrebljeno ono postaje izvor stalne zahvalnosti Bogu i Njegovo ime se uzdiže i slavi time što se Njegovi darovi koriste u skladu sa Njegovom voljom. Oni koji uskraćuju priloge neophodne za održavanje dela Božjeg i potpomaganje siromašnih zakidaju Boga i neće biti pošteđeni Njegove pravedne osude. Naš nebeski Otac koji nam daje sve svoje dobre darove ima sažaljenja za naše neznanje, naše slabosti i naše beznadežno stanje. On je dao svog ljubljenog Sina da bi nas spasao od smrti. I sve što On traži od nas je u stvari ono što mi samo mislimo da je naše. Zapostaviti Njegove siromahe i nevoljnike znači zapostaviti Hrista jer On kaže da su oni Njegovi predstavnici na zemlji. Saosećanje i dobročinstvo ukazano takvima Hristos prihvata kao da je ukazano Njemu samome.

Neka svi oni koji zanemaruju siromahe Gospodnje ili ih dočekuju hladnim pogledima i grubim rečima imaju na umu da zapostavljaju Hrista u licu Njegovih svetih. Naš Spasitelj poistovećuje svoje interese sa interesima stradalnika i nemoćnih. Kao što srce nežnih roditelja saoseća sa svakim svojim detetom koje strada, tako srce našeg Spasitelja saoseća sa najsiromašnijima i najmanjima od Njegove zemaljske dece. On takve upućuje među nas da bi i u našem srcu probudio ljubav kakvu On ispoljava prema nevoljima i potlačenima i svakoga ko vređa, omalovažava i zlostavlja siromahe stići će Njegova pravedna kazna.

Imajmo na umu da je Isus uzeo na sebe bolove, patnje, siromaštvo i stradanje svih ljudi i učinio ih sastavnim delom svog ličnog iskustva. Iako je bio Knez života, na ovom svetu nije delio sudbinu velikih i poštovanih, već poniznih, potlačenih i stradalnih. Bio je prezreni Nazarećanin. Nije imao gde da zakloni svoju glavu. Pristao je da postane siromah nas radi da bismo se mi obogatili Njegovim siromaštvom. Sada je On car slave i uskoro dolazi krunisan veličanstvom kada će milioni želeći da Mu ukažu carsko poštovanje. Tada će se svi takmičiti da Mu ukažu što veće počasti, pozivajući se na neke svoje zasluge i razloge zbog kojih navodno mogu da se nađu u Njegovoj prisutnosti. Medutim, sada nam se pruža prilika da primimo i priznamo Hrista u licu Njegovih svetih. Bog želi da cenite Njegove darove i da ih upotrebite na slavu Njegovom imenu. Preklinjem vas da otvorite svoje srce za istinsko i nesebično dobročinstvo.

Draga braćo, vi ste kao Crkva tužno zanemarili svoje dužnosti prema deci i mladima. Dok u postupanju s njima primenjujete pravila i ograničenja, treba da im poklonite mnogo više pažnje, da pokažete hrišćansku stranu svog karaktera, a ne sotonsku. Deci i mladima je potrebna stalna

pažnja i ljubav. Privežite ih za svoje srce i usadite im u dušu ljubav i Božji strah. Očevi i majke ne održavaju kontrolu nad svojim duhom i zato nisu u stanju da pravilno vode i usmeravaju druge. Nije sve u tome da svoju decu i mlade samo ograničavate i opominjete. Vi sami se morate prvo naučiti da činite što je pravo, da ljubite milost i da hodite smerno sa Bogom. Na um mladih sve ostavlja dubok utisak. Oni pomno prate izraz lica, ton glasa i tačno imitiraju ponašanje starijih. Kad su mrzovoljni i loše raspoloženi, očevi i majke daju svojoj deci takve pouke kojih se kasnije stide i gnušaju i dali bi sve na svetu samo kad bi mogli da ih od toga oduče. Roditelji svojoj deci moraju svakodnevnim životom pokazati da su zaista dosledni veri koju ispovedaju. Oblikovati hrišćanski karakter u životu svoje dece oni mogu samo doslednim životom i stalnom vežbom u samosavlađivanju.

U svoj porodični život mi unosimo previše briga i tereta, dok se premalo neguju prirodna jednostavnost, mir, sreća i prijatno raspoloženje. Manje treba brinuti o tome šta će reći okolina, a mnogo više pažnje posvetiti članovima porodičnog kruga. Manje izveštačenosti i svetovne ugladenosti, a mnogo više nežnosti, ljubavi, prijatnog raspoloženja i hrišćanske učtivosti. Mnogi tek treba da uče kako se dom može učiniti privlačnim - mestom uživanja i istinske radosti. Zahvalna srca i ljubazno međusobno uvažavanje vrede daleko više od svakog bogatstva i raskoši; zadovoljstvo s malim čini dom istinski srećnim ako u njemu vlada ljubav.

Hristos, naš Iskupitelj, prošao je ovim svetom sa dostojanstvom jednog Cara, ali je ipak bio i ostao „krotak i smeran u srcu.” Za svaki dom u koji bi ušao On je bio svetlost i pravi blagoslov jer je svojim prisustvom unosio vedrinu, nadu i hrabrost. O, kada bismo se zadovoljili da manje čeznemo za skupocenim i teško dostupnim spoljašnjim ukrašavanjem svojih domova i svog tela, a više cenili krotost i smernost duha, što je pred Bogom skupocenije od bisera i dragog kamenja! Blagodati jednostavnosti, krotosti i istinskog saosećanja i najskromniji dom mogu da pretvore u raj. Bolje je radosno podnositi sve moguće neugodnosti negoli žrtvovati mir i zadovoljstvo.

Vaša je najpreča i najveća potreba da se u srcu ponizite pred Bogom da biste uvideli žalosno stanje u kojem se nalaze vaša deca i mladi - bez Boga i bez nade u ovom svetu. Oni ne cene i ne razlikuju sveto od običnog, stavljajući ovozemaljske poslove i vrednosti u isti nivo sa večnim i neprolaznim interesima. Među vama ima mladih čiju bi službu Bog prihvatio kad bi Mu oni predali svoja srca i povezali se s Njim, kao što su to učinili Danilo i njegovi drugovi. Ali je malo onih koji imaju pravu predstavu o opasnostima koje danas prete mladima. Potrebna je velika moralna hrabrost i stalno odupiranje iskušenjima da bi se postigla plemenita muževnost. Neuprljan karakter pred Bogom danas je velika retkost. Mnogi koji imaju strah Božji pred svojim očima i koji širokim putem srljaju u propast spremno čekaju da se druže sa vašom decom. Želja mi je da mladima otvorim oči za te opasnosti, posebno za opasnost koja im preti od nesrećnih bračnih veza.

Dragi moji mladi prijatelji, ono malo vremena koje protutnji u vašim kratkotrajnim pustolovnim zadovoljstvima donosi žetvu koja će vam zagorčati ceo život; jedan čas neopreznosti, jedno popuštanje iskušenju može ceo vaš budući život usmeriti u pogrešnom pravcu. Mladost možete imati samo jednom u životu, zato je učinite korisnom. Putem kojim ste kroz život jednom prošli nikada se više ne možete vratiti da biste ispravili svoje propuste. Oni koji ne održavaju neprekidnu vezu sa Bogom u molitvi i sami se izlažu iskušenju neizbežno će doživeti pad, pre ili posle. Bog proverava svakoga od mladih. Svoju bezbrižnost i neopreznost mnogi opravdavaju pogrešnim primerom takozvanih vernika koji su stariji i iskusniji od njih. Ali to nikoga ne bi trebalo da zavede sa pravog puta. Na dan konačnog obračuna nećete moći da se pozivate na ovakve izgovore kao što to danas činite. Bićete osuđeni zato što ste znali put, a ipak

niste hteli da idete njime.

Sotona, koji se kao arhiobmanjivač pretvara u anđela svetlosti, prilazi mladima sa svojim posebnim iskušenjima i uspeva da ih, korak po korak, zavede sa puta dužnosti. On je u Bibliji opisan kao opadač, kao varalica, kao otac laži, krvnik i ubica. „Onaj koji tvori grijeh od đavola je.” Svaki prestup izlaže prestupnika osudi i izaziva Božje nezadovoljstvo. Bogu su poznate čak i misli i pobude našeg srca. Ako gajimo nečiste misli, nije neophodno to izraziti rečju i delom da bismo učinili greh i zaslužili božansku pravednu osudu; čistota duše je uprljana i kušač likuje kao pobednik.

Povodeći se za svojim čulnim strastima i zavođenjem čovek biva iskušan. Popuštajući svojim prirodnim sklonostima on zastranjuje sa puta vrline i onoga što je zaista dobro. Kad bi mladi posedovali moralnu čestitost u njenoj celini, mogli bi da se odupru i najtežim iskušenjima. Sotonino je da vam podmeće iskušenja, ali vaše je da tim iskušenjima ne podležete. Ni sve vojske sotoninih zlih anđela ne mogu kušanoga primorati na prestup. Zato za greh nema nikakvog opravdanja.

Dok neki od mladih rasipaju svoje snage u taštini i ludosti, drugi disciplinuju svoj um, skupljaju znanje, naoružavaju se za životnu borbu, čvrsto rešeni da iz te borbe izađu kao pobednici. Ali, ma koliko truda ulagali da se uzdignu, oni neće imati uspeha ako svoju ljubav i svoje stremljenje ne usredsrede na Boga. Ako se svim srcem obrate Gospodu, odbacujući laskanja onih koji na takav način pokušavaju da oslabe njihovu rešenost da nastave pravim putem, oni će naći snagu i oslonac u Bogu.

Mladi koji vole društvo toliko popuštaju toj svojoj sklonosti da ona često postaje njihova najjača strast. Oblačenje, odlaženje na zabavu, smeh i ćaskanje o predmetima koji su potpuno beznačajni i besmisleni - to je cilj i smisao njihovog života. Čitanje Biblije i razmišljanje o nebeskim i duhovnim istinama za njih je nepodnošljivo. Nesrećni su sve dok ne nađu nešto što bi ih uzbuđivalo. U svom duhovnom uzdizanju i oplemenjivanju oni ne nalaze nikakvu sreću, već zadovoljstvo traže u društvu lakomislenih i bezbrižnih kakvi su i sami. Snage koje bi se mogle upotrebiti za plemenite ciljeve oni rasipaju na ludosti i raspustan život.

Mladi koji sreću i radost nalaze u čitanju Reči Božje i časovima molitve stalno se osvežavaju na Izvoru života. Oni dostižu visinu moralne uzvišenosti i širinu misli koju drugi i ne naslućuju. Stalno održavanje crkve sa Bogom podstiče dobre misli, plemenite namere, jasnu predstavu o istini i uzvišene ciljeve delovanja. One koji se u duši tako povezuju s Njim Bog priznaje kao svoje sinove i kćeri. Oni se stalno uzdižu sve više i više, stičući sve jasniju predstavu o Bogu i večnosti tako da ih Gospod može učiniti kanalima svetlosti i duhovne spoznaje za one koji se još uvek nalaze u mraku zabluda.

Neki od mladih u postaju sve okoreliji u grehu; oni su neotesani, neučtivi, surovi i buntovnički nastrojeni. Imali su veliku svetlost, ali su je odbacili. Ako sada odluče da se vrate na put mira, moraju to učiniti iz načela, a ne samo iz osećanja. Između greha i svetosti nema kompromisa. Biblija ne sadrži nikakvo odobravanje za bezbožnost i greh niti slatke reči popuštanja i milosrđa za one koji uporno ostaju u nepokajanju. Isus je došao da sve ljude privuče k sebi i Njegovi sledbenici moraju hoditi u svetlosti Njegovog uzvišenog primera, ma koliko zbog toga morali da žrtvuju svoju lagodnost ili ugled u ovom svetu i ma koliko to ugrožavalo njihovu zemaljsku imovinu ili čak i život. Samo na taj način mogu se uspešno boriti u dobroj borbi vere.

Mladima se još uvek nudi dragoceni biser istine - oni mogu da prodaju sve i da kupe taj biser, a mogu i da odbiju ponuđenu mogućnost i da zbog toga dožive večni i neprocenjivi

gubitak. Svi koji prihvate uslove izložene u Reči Božjoj mogu da dobiju spasenje i večni život. Naš Iskupitelj je bio poslušan do same smrti i dao je svoj život na žrtvu za grehe sveta. Vi ste iskupljeni „skupocjenom krvlju Hrista Isusa, kao bezazlena i prečista Jagnjeta.” „Krv Isusa Hrista, Sina Njegova, očišćava nas od svakog grijeha.” Mladi prijatelji, vi možete izgledati iskreni u svojim namerama nastavlajući u svojoj sili, vi možete laskati sebi da pravim putem možete nastaviti i bez blagotvornog uticaja Duha Božjeg koji treba da kontroliše vaša srca, ali na takav način nećete biti srećni. Vaš nemiran duh traži samo promene i čulna zadovoljstva, zabave i veselja u društvu vaših mladih vršnjaka. Vi gradite sebi cisterne nepouzdana - „studence isprovaljivane koji ne mogu da drže vodu.” Obmanjivačka sila zavodnika kontroliše vaš um i vaše postupke. Pravu sreću možete naći samo u pokajanju pred Bogom i u veri u Gospoda našega Isusa Hrista jer su vaša srca prepuna pobune i neposlušnosti, što se neskriveno odražava i u vašim rečima. Svojim sebičnim molitvama i formalnim ispovedanjem vere vi možda pokušavate da umirite svoju savest, ali to samo još više uvećava opasnost u kojoj se nalazite. Vaša priroda nije obnovljena ni duhovno preporođena.

Hristova dragocena krv je izvor pripremljen za čišćenje duše od prljavštine greha. Kad se odlučite da Njega uzmete za svog prijatelja, bićete trajno obasjani novom i jakom svetlošću koja dopire sa Njegovog krsta. Prava i duboka svest o veličini žrtve i o posredovanju dragog Spasitelja slomiće vaša srca okorela u grehu, a ljubav, zahvalnost i poniznost obužeće vam dušu. Potpuno predanje srca Isusu pretvara buntovničkog grešnika u smernog pokajnika i tada duša u poslušnosti može da kaže: „staro prođe, gle, sve novo postade.” To je prava biblijska religija. Sve što je manje od toga predstavlja samo obmanu.

Mladi ne shvataju da se prava sloboda i svetlost nalaze samo u neprekidnom samoodricanju, u stalnoj budnosti i molitvi i potpunom oslanjanju samo na zasluge Hristove krvi. Kada Sveti Duh zadahne dušu vernika, volja i sve sposobnosti njegovog bića potčinjavaju se božanskom uticaju. Oni koji trajno ostaju u Hristu Isusu osećaju se srećni, radosni i blaženi u Bogu. Duh plemenitosti koji ublažava narav oseća se u njihovom glasu, strahopoštovanje prema onome što je duhovno i neprolazno pokazuje se u njihovim postupcima, a pesme radosti i zahvalnosti prijatno odzvanjaju sa njihovih usana jer to dolazi od Božjeg prestola. To je tajna pobožnosti koju nije lako objasniti, ali se ipak u njoj sa zadovoljstvom može uživati. Nepopustljivo uporno i buntovnički nastrojeno srce može samo da zatvori vrata za sva preimućstva blagotvornog uticaja Božje milosti i za svaku radost u Duhu Svetome, ali su putevi mudrosti putevi zadovoljstva i sreće i sve staze njezine vode u mir. Ukoliko smo prisnije povezani sa Hristom, utoliko naše reči i naši postupci dublje odražavaju silu Njegove milosti koja oplemeњуje i preobražava dušu.

Ovim najusrdnije pozivam mlade u da razmotre svoje puteve i promene način svog života pre nego što bude prekasno. Neki od vas se ponose svojim sposobnostima; ali ukoliko su dragoceniji talenti koji su vam povereni, utoliko ćete više biti osuđeni ako te darove neba upotrebite u službi sotoninoj. Bog može bez vas, ali vi ne možete bez Njega. Vi ćete stradati bez Isusa. Za neke od mladih u zapovesti Božje su kao trnje i kao bodljikavo drvo. Poznavanje istine zadaje im teške muke kad popuštaju grešnim zadovoljstvima jer ne mogu sasvim da potisnu iz svoje svesti ono što Bog s pravom zahteva od njih. U njima se budi netrpeljivost prema ograničenjima koja im se na taj način nameću. Oni pokušavaju da pobegnu od tog glasa koji ih stalno opominje, ali pračkajući se „protiv bodila” sami sebi nanose mnoge patnje. O, kada bi se vratili Izvoru žive vode pre nego što i poslednji put odbace savet i ožaloste Duha Božjeg!

Još nekoliko reči članovima ove skupštine. Hristos kaže: „Ako ko hoće za mnom ići, neka se odreće sebe, i uzme krst svoj i za mnom ide.” Mi ne treba da sami sebi pravimo krstove oblačeći se u vreće, ranjavajući svoje telo ili odričući se zdrave i korisne hrane. Mi ne treba da se povlačimo u manastire i zatvaramo u manastirske ćelije što dalje od sveta i da ne činimo dobro našim bližnjima, misleći da to znači nositi krst koji nam Hristos preporučuje. Od nas se ne traži da bez potrebe izlažemo opasnosti svoje zdravlje i svoj život niti pak da uzbrdicom hrišćanskog života idemo plačući, smatrajući da je greh biti prijatno raspoložen, zadovoljan, srećan i radostan. Sve to su krstovi koje ljudi sami sebi prave, ali to nije krst koji Hristos preporučuje.

Nositi Hristov krst znači držati pod kontrolom grešne strasti, negovati hrišćansku učtivost i ljubaznost čak i onda kada to nije nimalo lako i prijatno, zapažati potrebe siromašnih i potištenih i odricati se sebe da bi se njima pomoglo. To znači otvoriti svoje srce i vrata svog doma beskućnoj siročadi, iako to iziskuje i materijalna sredstva i veliko strpljenje. Takva deca su mlađi članovi Božje porodice i treba im ukazati ljubav, pažnju i brigu, vaspitavajući ih u skladu sa savetima Gospodnjim. To je krst koji će nam - ako ga radosno nosimo Hrista radi - biti venac slave u carstvu Božjem.

Braćo moja, obogaćujte svoj život dobrim delima Hrista radi, čak i ako se na ovom svetu ne ceni vaš trud i ne priznaju vaše zasluge. To je samoodricanje. Sebičnost je jaram koji najbolnije ranjava i koji članovi Crkve uopšte mogu da stave na svoj vrat, a ipak mnogi koji tvrde da su Hristovi sledbenici rado uzimaju takav jaram. Sve što imate pripada Bogu. Čuvajte se da zalihe obilja koje su vam Bogom date za dobro udovica i siročadi ne koristite sebično samo za sebe. Hristos je ostavio svu svoju slavu, svoje počasti i svoj uzvišeni položaj i nas radi postao siromah da bismo se mi obogatili Njegovim siromaštvom. I sad nam se nameće pitanje: Šta ćemo mi svaki pojedinačno učiniti za Isusa koji je svoj život dao za ovaj izgubljeni svet?

Jednostavnost u odevanju

U svojoj besedi na gori Hristos opominje svoje sledbenike da ne dozvole da im misli budu obuzete ovozemaljskim privlačnostima. On jasno kaže: „Ne možete služiti i Bogu i mamoni. Zato vam kažem: Ne brinite se za život svoj, šta ćete jesti, ili šta ćete piti; ni za tijelo svoje: u šta ćete se obući. Nije li život pretežniji od hrane i tijelo od odijela?” „I za odijelo što se brinete? Pogledajte na ljiljane u polju kako rastu; ne trude se niti predu. Ali ja vam kažem da ni Solomun u svoj slavi svojoj ne obuče se kao jedan od njih.”

Ove reči su pune značenja i svoju važnost i primenu imaju i danas isto tako kao što su imale u danima Hristovim. Isus ovde ističe suprotnost između prirodne jednostavnosti poljskog cveća i ukrašavanja u odevanju. On naglašava da se ni Solomun u svoj svojoj slavi ne može uporediti sa jednim poljskim cvetom u njegovoj prirodnoj lepoti i ljupkosti. Ovde se nalazi pouka za sve koji žele da volju Božju upoznaju i da je tvore. Isus je zapazio koliko se brige i pažnje poklanja odevanju i On nas upozorava, i više od toga, On nam nalaže da o tome ne mislimo suviše. Važno je da brižljivo obratimo pažnju na Njegove reči. Solomun je toliko bio obuzet mislima o spoljašnjoj veličini da je zapostavio oplemenjivanje svog uma neprekidnim održavanjem veze sa Bogom koji je izvor mudrosti. U nastojanju da postigne spoljašnju lepotu, zapostavio je savršenstvo i lepotu karaktera. Prodao je svoju čast i svoje poštenje nastojeći da pred svetom uzdigne i proslavi sebe i na kraju se izrodio u samovoljnog tiranina čiju je raskoš i rasipništvo tlačiteljskim porezima plaćao narod. Najpre je dozvolio da to zlo nađe mesta u njegovom srcu,

zatim se otpadio od Boga i najzad je postao idolopoklonik.

Zabrinuti smo i uznemireni kad vidimo kako se naše sestre u pogledu odevanja udaljuju od jednostavnosti i sve više se prilagođavaju modi ovoga sveta. Nastavljajući tim putem, one se odvajaju od Boga i zanemaruju unutrašnje ukrašavanje srca. Svoje Bogom dano vreme one nemaju pravo da troše na nepotrebno ukrašavanje svojih haljina. Koliko bi bolje bilo da to vreme posvete istraživanju Svetih spisa, stičući tako potpunija znanja o proročanstvima i praktičnim poukama koje nam Hristos daje.

Kao hrišćani, ne treba da se bavimo bilo kojim poslom za koji po svojoj savesti ne možemo tražiti Božji blagoslov. Sestre moje, da li vam je čista savest dok svoje dragoceno vreme provodite u nepotrebnom radu na ukrašavanju svojih haljina? Možete li, dok vam je um zbunjen izradom kojekakvih ukrasnih detalja kao što su nabori, mašnice i čipke, u molitvi tražiti od Boga da blagoslovi vaše napore? Vreme koje provodite na takav način mogle biste posvetiti dobrim delima za druge i oplemenjivanju sopstvenog uma.

Mnoge od naših sestara su veoma sposobne osobe i kad bi svoje talente upotrebile na slavu Bogu, bile bi uspešne u pridobijanju duša za Hrista. Zar one neće biti odgovorne pred Bogom za duše koje su mogle biti spasene njihovim zalaganjem da preterivanje u odevanju i brige ovoga sveta nisu do te mere paralisale njihove Bogom dane snage da više ne osećaju nikakav teret odgovornosti za delo Božje? Modu izmišlja sotona da bi razum žena do te mere obuzeo pitanjem odevanja da stalno misle samo o tome.

Dužnosti koje su poverene majkama da svoju decu vaspitavaju u skladu sa savetima Gospodnjim one uopšte neće moći da ispunjavaju ukoliko nastave svoj sadašnji način odevanja. One nemaju vremena za molitvu i proučavanje Svetih spisa kako bi mogle da shvate istinu i da o tome poučavaju svoju decu. Sotona, međutim, uspešno ostvaruje svoj cilj kad pronade nešto čime će njihov um obuzeti do te mere da te svete dužnosti budu praktično onemogućene. Razlog što mnoge od njih ne prisustvuju sastancima za molitvu i ne ispunjavaju svoje verske obaveze u tome je što su njihove misli obuzete drugim sadržajem. One se u pogledu mode stalno prilagođavaju svetu i dok one nastavljaju tako, duše kojima su mogle pomoći svetlošću dobrog primera još više se učvršćuju u svom neverovanju zbog nedoslednog života tih takozvanih hrišćanki.

Bogu bi bilo po volji kad bi naše sestre, odevajući se prikladno, uredno i jednostavno, imale više vremena da se revnosno posvete Njegovom delu. One imaju sposobnosti i kad bi ispravno upotrebile talente kojima raspolažu, njihov uspeh bi se znatno povećao. Kada bi vreme koje sada provode u potpuno nepotrebnom poslu posvetile proučavanju Reči Božje i objašnjavanju te reči drugima, njihov um bi se obogatio biserima istine. Nastojeći da drugima objasne razloge naše vere, one bi se u isto vreme i same ojačale u veri i oplemenile. Kada bi naše sestre kao savesne hrišćanke marljivo iskoristile svaku mogućnost da primljenu svetlost prenesu i na druge, mnoge bi duše prigrlile istinu zahvaljujući upravo njihovim samopožrtvovanim naporima. Sestre moje, hoćete li se na dan konačnog obračuna sa radošću i zadovoljstvom sećati svog prošlog života ili ćete najzad uvideti da ste, težeći za spoljašnjom lepotom, skoro u potpunosti zanemarile unutrašnju lepotu duše?

Zar naše sestre nemaju dovoljno revnosti i moralne snage da bez ikakvog izgovora prihvate biblijsko stanovište? Apostol u tom pogledu daje sasvim jasna i izričita uputstva: „Hoću, dakle... da žene u pristojnom odijelu, stidom i čestitošću ukrašavaju sebe, ne pletenicama, ni zlatom, ni srebrom, ni haljinama skupocjenim, nego dobrim djelima, kao što dolikuje ženama koje ispovijedaju pobožnost.” Ovde Gospod, preko svog apostola, izričito govori protiv ukrašavanja zlatnim nakitima. Neka se oni koji imaju takav običaj čuvaju da svojim primerom ne navode i

druge na pogrešan put. Prsten koji imate na svom prstu može da bude sasvim jednostavan, ali je nepotreban i noseći ga negativno utičete na druge.

Supruge naših propovednika posebno treba da paze da se u pogledu odevanja ne udaljuju od tako jasnog biblijskog učenja. Mnogi smatraju da su ove preporuke apostola suviše staromodne da bi danas zasluživale pažnju, ali Onaj koji ih je dao svojim učenicima imao je u vidu opasnosti našeg vremena u tom pogledu i zato nam upućuje ove reči upozoravanja i opomene. Jesmo li spremni da prihvatimo ove opomene i da postupamo razumno? Rakoš i preterivanje u pogledu odevanja sve više uzimaju maha i tome nema kraja. Moda se stalno menja i naše sestre je budno prate, ne štedeći pritom ni vreme ni novac. Velike sume novca, koji bi trebalo vratiti Bogu kao Darodavcu svega što imamo, troše se na takvo odevanje.

Jednostavno i prikladno odevanje siromašnijih slojeva često je u očevidnoj suprotnosti sa raskošno ukrašenom odećom njihovih imućnijih sestara i ta razlika često na strani siromašnijih izaziva osećanje nelagodnosti. Neke, u nastojanju da ne zaostaju za svojim imućnijim sestrama, svoje haljine od lošijeg kvaliteta ukrašavaju dodatnim naborima, čipkama i ukrasima po savremenoj modi samo da bi im bile što sličnije u načinu odevanja. Siromašne devojke koje za svoj rad dobijaju svega dva dolara sedmično celu svoju zaradu troše na odevanje samo da bi bile slične drugima koje ne žive od svoje zarade. Takve devojke ništa ne mogu da odvoje za Božju riznicu. Da bi svoje haljine ukrasile prema poslednjoj modi, kao što to čine njihove sestre, one su toliko zauzete da nemaju vremena za oplemenjivanje svoga uma, za proučavanje Reči Božje, za tajnu molitvu i za prisustvovanje bogoslužjenjima. Sve misli usredsređene su im samo na to da izgledaju isto onako kao i njihove sestre. Da bi ostvarile taj cilj one žrtvuju svoje fizičko, umno i moralno zdravlje. Sreća i Božje odobravanje polažu se na oltar mode.

Mnoge sestre čak ni subotom ne odlaze na bogoslužjenje samo zato što se njihove haljine pokroju i ukrasima razlikuju od haljina njihovih sestara u veri. Hoće li moje sestre da ovo pitanje razmotre u pravoj svetlosti i da uvide svu pogubnost svog negativnog uticaja na druge? Idući same tom zabranjenom stazom one i druge zavode na stranputicu neposlušnosti i otpadništva. Hrišćanska jednostavnost žrtvuje se raskoši i spoljnom ukrašavanju. Sestre moje, kako da izmenimo sve to? Kako da se oslobodimo te zamke sotonine i raskinemo lance koji nas vezuju u nemoćnom robovanju modi? Kako da nadoknadimo propuštene mogućnosti i prilike? Kako da svoje snage upotrebimo u zdravoj i životvornoj delatnosti? Postoji samo jedan jedini put, a to je da Bibliju uzmemo za pravilo svog života. Zalažući se usrdno za dobro drugih i stražeći budno u molitvi, svako treba da uzme svoj dugo zanemareni krst i da poslušna opomene i naloge Onoga koji naglašava: „Ako ko hoće za mnom ići, neka se odreče sebe, i uzme krst svoj i ide za mnom.”

Sestre moje u Hristu, pogledajte svoje lice u ogledalu zakona Božjeg i preispitajte svoj život na osnovu prve četiri zapovesti. Tu je izričito određena naša dužnost prema Bogu. On zahteva nepodeljenu ljubav, a sve što doprinosi cilju neprijatelja da obuzme naše misli i da ih odvraća od Boga postaje naš idol. Istiniti i živi Bog se potiskuje iz misli i srca, a hram duše se skrnavi obožavanjem drugih bogova umesto Gospoda. „Nemoj imati drugih bogova uza me,” glasi Njegova zapovest. Preispitajmo svoje srce, uporedimo svoj život i karakter sa propisima i uredbama Jehovinim i nastojmo najodlučnije da se popravimo.

Poslednjih šest zapovesti određuju dužnosti čoveka prema bližnjima. Ovde se ističu ozbiljne i svete obaveze koje oni koji tvrde da drže zapovesti Božje svakog dana prestupaju. Oni koji su prosvećeni milošću Božjom, koji su usinavljenjem primljeni u Njegovu carsku porodicu, ne bi trebalo da stalno ostanu deca u duhovnom razvoju. Ako mudro upotrebe dobijene darove milosti, njihovo znanje i sposobnosti stalno će se povećavati i božanska sila biće im poverena u

još većoj meri. Nastojeći usrdno da pravilno usmerenim naporima stečeno znanje o istini prenesu i svojim bližnjima, oni će postati jaki u Gospodu i, zalažući se za istinu i pravdu na zemlji, dobiće kao nagradu život večni u carstvu nebeskom. Ta preimućstva imaju i naše sestre. I kad vidim kako svoje Bogom dano vreme i novac upotrebljavaju na nepotrebno ukrašavanje svojih haljina, moram ih opomenuti da time prestupaju ne samo prve četiri, nego i poslednjih šest zapovesti Božjeg zakona. Bog za njih na taj način nije vrhovni i jedini predmet obožavanja niti pak svoje bližnje ljube kao samoga sebe.

Hristos je naš Primer i Uzor koji stalno treba da imamo pred očima kao i Njegovu neizmernu žrtvu koju je podneo da bi nas iskupio iz beznadežnog robovanja grehu. Kada - posmatrajući sebe u svetlosti zakona Božjeg kao u ogledalu - zaključimo da nas on osuđuje, ne smemo se i dalje izlagati opasnosti prestupa, nego se moramo popraviti i haljine svog karaktera - da bi postale besprekorne - oprati u krvi Jagnjetovoj. Zavapimo u svojoj molitvi, kao i psalmista u svoje vreme: „Otvori oči moje, da bih video čudesnost zakona Tvojega!” Oni koji svoje Bogom povereno vreme i novac, umesto na dobrobit čovečanstva, sebično i bez potrebe rasipaju samo na sebe i svoju decu, moraće polagati strašan račun na Božjem sudu.

„Jer, gle, ide dan koji gori kao peć, i svi će ponositi i svi koji rade bezbožno biti strnjika, i upaliće ih dan koji ide, veli Gospod nad vojskama: i neće im ostati ni korijena ni grane.” Oni koji ne veruju uskoro će morati da razmišljaju o nečemu što će potpuno baciti u zasenak odevanje i spoljni izgled; zgranuti i zaprepašćeni u svom očajanju, neće više imati nikakve prilike za obraćenje. Oni nisu „sužnji nade” da bi se vratili u grad utvrđeni, srca će im iznemoći od tužnjave, negodovanja i straha. Oni nisu izabrali Boga za svoje utočište i zato tada neće moći da traže u Njemu oslonac i utehu. „Što zвах, ali ne htjeste, pružah ruku svoju, ali niko ne mari; zato ću se i ja smijati vašoj nevolji, rugaću se kad dođe ono čega se bojite.”

Oni između nas koji podležu uticaju ovog sveta biće posebno kušani. Opasnostima poslednjih dana izloženi smo na svakom koraku i idemo u susret iskušenjima koje mnogi između takozvanog Božjeg naroda i ne naslućuju. Istinitost njihove vere biće proveravana. Mnogi se potpuno poistovećuju sa svetom u oholosti, taštini i ljubavi prema uživanju, obmanjujući sami sebe da i pored toga mogu ostati hrišćani. Ali upravo ta popuštanja odvajaju ih od Boga i čine decom ovoga sveta. Hristos nam nije ostavio takav primer. Pravi Njegovi sledbenici su samo oni koji se odriču sebe, živeći trezvenim, poniznim i svetim životom; takvi ne nalaze zadovoljstvo u društvu onih koji ljube ovaj svet.

Mnogi se oblače kao ostali svet da bi imali veći uticaj na nevernike, ali u tome čine žalosnu grešku. Ako žele da njihov uticaj zaista bude spasonosan, neka žive u skladu sa verom koju ispovedaju, neka svoju veru potvrđuju odgovarajućim delima, pokazujući da između hrišćana i onih koji žive samo za ovaj svet postoji jasna razlika. Svojim rečima, svojim načinom odevanja i svojim delima oni treba da svedoče za Boga. Tada će svuda oko sebe širiti sveti i spasonosan uticaj i po tome će čak i nevernici poznati da su oni zaista bili sa Isusom. Oni koji žele da svojim uticajem svedoče u korist istine neka, živeći u skladu sa verom koju ispovedaju, slede primer svoga poniznog i smernog Spasitelja.

Oholost, neznanje i ludost uvek idu zajedno. Gospodu je odvratna oholost koja se ispoljava i među pripadnicima takozvanog Njegovog naroda. Svojim prilagođavanjem nezdravoj, neskromnoj i skupoj modi ovog izopačenog sveta oni Ga zaista obeščašćuju.

Moda gospodari svetom; ona je nemilosrdni tiranin koji svoje poklonike primorava da se potčine najvećim neugodnostima i nezgodama. Svoj teški porez ona nameće bez osnove i ubira ga bez milosti. Ona ima čarobnu moć i spremna je da ponižava i ismeva siromašne ako joj se ne

prilagodbe po svaku cenu, izlažući opasnosti čak i sam život. Sotona likuje videći da njegovi podli planovi tako dobro uspeavaju, a smrt se smeje ludostima toliko štetnim za zdravlje i slepom revnovanju onih koji se klanjaju pred oltarom mode.

Da bismo pripadnike Božjeg naroda zaštitili od izopačenog uticaja ovog sveta i sačuvali njihovo fizičko i moralno zdravlje, uveli smo reformu u pogledu odevanja. Cilj i svrha ove reforme nije da postane ropski jaram, nego blagoslov; poslove oko pripreme i izdatke na odevanje ona ne treba da uveća, već naprotiv, da ih smanji. Ona treba da jasno istakne razliku između naroda Božjeg i ovog sveta i da služi kao brana protiv sve većih ludosti svetske mode. Onaj koji svakom početku unapred vidi kraj, koji poznaje našu prirodu i njene potrebe - naš saosećajni Iskupitelj - pošto u svojoj milosti vidi opasnosti i teškoće sa kojima se suočavamo, na vreme nam je uputio opomene i pouke u pogledu naših životnih navika, pa čak i pravilnog izbora u pogledu ishrane i odevanja.

Sotona stalno izmišlja nešto novo u pogledu odevanja što se pokazuje štetno za fizičko i moralno zdravlje i likuje kad vidi da i oni koji tvrde da su hrišćani žudno prihvataju modu koju on lansira. Nije moguće proceniti sve fizičke i duševne patnje prouzrokovane neprirodnim i nezdravim načinom odevanja. Zbog potčinjavanja svirepim zahtevima mode mnoge žene postaju doživotni invalidi. Među zlim posledicama modernog načina odevanja nalaze se iskrivljavanje kičme i deformacija drugih organa, rak i druge strašne bolesti.

Mnogi krojevi odeće potpuno nepraktični i neadekvatni pa čak i smešni prihvataju se samo zato što je to u modi. Tako pogubnoj modi pripadale su i široke suknje¹⁰ rastegnute obručem u obliku zvona koje su često nepristojno otkrivale telo. U suprotnosti s tim, reformom odeće preporučen je skroman i prikladan način odevanja, bez tih širokih i teških sukanja, kojim bi pravilno bili zaštićeni i udovi. Ali reformom odeće obuhvaćeno je i nešto više od samog sužavanja sukanja i pokrivanja udova. Njome je obuhvaćen svaki deo odeće; težina haljine je sa kukova prenesena na ramena. Ukinuti su tesni mideri koji stežu pluća, stomak i druge unutrašnje organe i prouzrokuju deformaciju kičme i skoro beskrajnog niza bolesti. Reforma odeće obezbeđuje zaštitu i pravilan razvoj skoro svih delova tela.

Reforma odevanja za sve one koji je prihvate, dosledno primenjuju i, shvativši njena preimućstva, radosno odbacuju oholost i modu, predstavlja pravi blagoslov. Pravilno shvaćena, ona propisuje zdrav i pristojan način odevanja koji je preporučljiv ne samo za nas nego i za sve koji su iskrenog duha, čak ako i ne pripadaju našoj veri.

Može se postaviti pitanje: „Zašto je taj način odevanja ostavljen po strani i zašto se prestalo sa preporučivanjem reforme u odevanju?“ Navešću ukratko razloge za ovu promenu. Mnoge naše sestre su ovu reformu prihvatile iz načela, dok se druge protive jednostavnom i zdravom stilu odevanja koji ta reforma preporučuje. Bilo je potrebno mnogo napora da se ta reforma unese u naše redove. Da bi se naše sestre osvedočile da takav način oblačenja i Bog odobrava, objašnjavana su im sva preimućstva predložene reforme, ali se sve to pokazalo kao nedovoljno. Moda je toliko zagospodarila nad njima da se one teško i nerado oslobađaju njene vlasti, čak i kada im to jasno nalaže glas i razuma i savesti. Mnoge deklarativno prihvataju reformu, ali svoje rđave navike u odevanju ne menjaju, izuzev što su pristale da suze svoje široke suknje i pokriju svoje udove.

Ni to nije bilo sve. Neke od onih koje su prihvatile reformu ne zadovoljavaju se s tim da primerom pokažu sve prednosti takvog odevanja, navodeći svoje razloge za to kada ih neko zapita i ne idući dalje od toga. One pokušavaju da svoju savest nametnu kao merilo za druge,

¹⁰ Krinoline, bile u modi sredinom XVIII veka.

misleći da reformu koju su one prihvatile moraju prihvatiti i sve ostale naše sestre. One zaboravljaju da na reformu u pogledu odevanja nikoga ne treba prisiljavati.

Moja dužnost nije bila da pitanje reforme u odevanju uporno namećem svojim sestrama. Izloživši im sve to onako kako mi je bilo pokazano prepustila sam ostalo njihovoj savesti. Reforma na delu uvek traži žrtvu. Ona traži da se želja za lagodnim životom, sebični interesi i slavloljublje potčine načelima ispravnosti. Svi koji imaju hrabrosti da se odluče za reformu moraju nailaziti na prepreke. Oni neizbežno dolaze u sukob sa konzervativnim shvatanjima svih koji, ili zbog poslovnih veza ili uživanja radi, brane sebične interese pobornika mode.

Stalno isticanje i pozivanje naših sestara da prihvate reformu odeće izazvalo je mnogo neprijatnih osećanja. Ekstremno nastrojeni smatraju da ta reforma sačinjava savršenstvo i suštinu naše vere. Ona je stalno predmet njihovih razgovora i breme njihovog srca; to njihove misli odvraća i od Boga i od istine. Zbog toga, u ophođenju s drugima, njima jako nedostaje Hristov Duh i istinska učtivost. Umesto da ovaj način odevanja cene i preporučuju zbog njegovih stvarnih prednosti, oni su izgleda ponosni upravo zbog njegove neobičnosti. Možda se među nama nije pojavilo nijedno pitanje u kojem bi se njihov pravi karakter otkrio tako jasno kao što je upravo ova reforma u odevanju.

Dok su mnoge mlade sestre prihvatile ovu odeću, neke joj, u nastojanju da izbegnu krst, dodaju neka nedolična doterivanja i skraćivanja, čime je umesto u blagoslov pretvaraju u prokletstvo. Za one koji takve haljine prihvataju samo iz osećaja dužnosti, ali preko volje, to postaje težak jaram. Druge pak, koje izgledaju najrevnosniji reformatori, ispoljavaju u svom odevanju koban nedostatak urednosti i čistoće. One svoje haljine ne šiju prema preporučenom kroju. Neke hoće da imaju kombinovanu odeću - ogrtač od jednog materijala, gornji deo haljine od drugog, a donji deo od trećeg. Neke gornji deo haljine imaju tako dugačak da se donji ispod njega vidi samo nekoliko centimetara, što odeću čini nesrazmernom i neukusnom. Ovi čudni i neukusni kostimi odbili su mnoge koji bi prikladnu reformnu odeću rado prihvatili.

Neki su bili veoma uznemireni što pitanje odevanja nisam postavila kao uslov za članstvo, a drugi što onim ženama čiji muževi i deca nisu verni nisam preporučivala da prihvate reformu u odevanju, pošto bi teškoće izazvane time mogle da osujete sve dobro koje reforma donosi sobom. Godinama sam nosila teret toga dela u nastojanju da se u pogledu odevanja uvede jednoobraznost među našim sestrama.

U viziji koju sam imala u Batl Kriku 3. januara 1875. godine pokazana mi je situacija koju sam ovde izložila i videla sam da velika raznolikost u odevanju nanosi štetu delu istine. Ono što bi, da je jednoobraznost jedinstveno prihvaćena i pravilno sprovedena, predstavljalo blagoslov, pretvoreno je u bruku i sramotu.

Neke od onih koje su nosile takve haljine uzdisale su pod tim kao pod nekim velikim teretom. U svom srcu one su stalno gundale: „Sve drugo, samo ne ovo. Samo da se oslobodimo ovog čudesnog stila, rado bismo prihvatile jednostavne haljine odgovarajuće dužine i bez ikakvih ukrasa. Noge bi nam bile isto tako utopljene i pokrivene i imale bismo zdravu odeću sa mnogo manje neprijatnosti i napora. Da bi se reformna haljina pripremila na pravilan i propisan način, potrebno je uložiti jako mnogo truda.” Gundanjem i stalnim negodovanjem istinska pobožnost je skoro sasvim uništena.

U pogledu reformnih haljina u to vreme nisu mi davana nikakva svedočanstva tako da nošenje istih u svojim izjavama nisam ni preporučivala ni osuđivala. To je bila Božja namera da bi one koji tvrde da su Njegov narod proverio i da se pokaže šta im je u srcu. Na javnim sastancima retko kad sam tek ponešto napomenula o tom predmetu. I u pismima sam izbegavala

da odgovaram na takva pitanja.

Međutim, pitanje odevanja mi je pre godinu dana ponovo predočeno. Pokazano mi je da se naše sestre udaljuju od jednostavnosti Jevanđelja. Upravo one koje smatraju da reforma u pogledu odevanja iziskuje nepotrebne napore i koje su tvrdile da se ne povode za uticajima ovog sveta i njegovim duhom sada prihvataju modu koju su nekada osuđivale. Svoju odeću one ukrašavaju svim mogućim nepotrebnim nakitima na način koji ne dolikuje hrišćankama i koji je potpuno u suprotnosti sa našom verom.

Tako je oholost zavladała srcem i onih koji tvrde da su izašli iz sveta i da su narod odvojen i osobit. Nadahnuće kaže da je prijateljstvo ovog sveta neprijateljstvo Bogu; pa ipak, oni koji tvrde da su Njegov narod svoje Bogom dano vreme i novac žrtvuju na oltar mode.

Naš narod u pogledu reforme stalno nazaduje. Mudrost i zdravo rasuđivanje kao da su potpuno paralisani. Sebičnost i želje za uživanjem izopačuju srce i demorališu karakter. Sve je veća sklonost da se i zdravlje i Božje odobravanje žrtvuju na oltaru mode koja se večito menja i čije zahteve nije moguće zadovoljiti.

I za osoblje koje radi u našem sanatorijumu najprikladnija je reformna odeća. Mišljenje onih koji smatraju da bi to moglo da naškodi dostojanstvu i ugledu ove ustanove pogrešno je. Ideju da se takva odeća nosi upravo tu nipošto ne treba odbaciti. U takvoj odeći osoblje bi svoje poslove moglo da obavlja sa daleko manje napora nego što je to sada potrebno. Za poklonike mode takva odeća bi sama po sebi predstavljala propoved. Suprotnost između njihovih nezdravih, bogato naboranih sukanja koje se vuku po zemlji i reformnih haljina koje omogućuju slobodno kretanje udova, bila bi veoma poučna. Mnoge od pacijentkinja mnogo brže bi se oporavile da su prihvatile reformnu odeću.

Mi žalimo što neki zloupotrebljavaju svoj uticaj u suprotstavljanju ovoj prikladnoj, skromnoj i zdravoj odeći. Neobraćeno srce uvek teži za odobravanjem, blagonaklonošću i običajima ovog sveta i svaki uticaj je desetostruko jači kad je usmeren u negativnom pravcu.

Iako niko nije bio primoran da reformu u pogledu odevanja prihvati, naš narod je imao to preimućstvo i trebalo je da tu reformu pravilno shvati i prihvati kao blagoslov. Rđave posledice suprotne struje sada se mogu videti na svakom koraku. Lekari i pomoćno osoblje u sanatorijumu sve više se udaljuju od smernica koje nam je Gospod dao u pogledu odevanja. Jednostavnost u tom pogledu sve je ređa. Umesto prikladne i jednostavne odeće propisane perom nadahnuća, danas se među nama može videti gotovo svaki stil poslednje mode. Ovde, kao i na svim drugim mestima, upravo oni koji se žale da priprema reformne odeće iziskuje velike i nepotrebne napore najviše odlaze u krajnost sa nepotrebnim ukrašavanjem. Sve to zahteva tako mnogo vremena i truda da su mnoge žene primorane da plaćaju skupe krojačice i tako ih to košta dvostruko više od jednostavnosti koja dolikuje ženama koje ispovedaju pobožnost. Šivenje modernih haljina često košta više nego sama haljina. A za ukrase često se daje dvaput više nego što košta sam materijal. U tom se ogleda samo taština i oholost i veliki nedostatak istinske načelnosti. Mnoge žene koje žive od svoje skromne zarade mogle bi i same da kroje i šiju svoje haljine kad bi bile spremne da se zadovolje sa jednostavnim i skromnim načinom šivenja, ali je to sada gotovo nezamislivo i računski krojača oduzimaju znatnu sumu od njihovih skromnih primanja.

Božja je volja da reforma u odevanju za naše sestre, sklone da se povode za modom ovog sveta, posluži kao ograda koja će ih čuvati da ih to ne odvoji od Njega. Oni koji tu ogradu uklanjaju ne preuzimaju na sebe i teret odgovornosti da spreče opasnosti koje iz toga neminovno proizlaze. Pojedini ljudi na odgovornim položajima svojim uticajem ohrabruju popuštanje modi i običajima sveta, što je u potpunoj suprotnosti sa biblijskim merilima. Oni su saućesnici u svemu

ovome što je dovelo do sadašnjeg stanja svetovnosti i otpadništva od Boga.

Bog proverava svoj narod. On je dopustio da svedočanstvo o reformi u pogledu odevanja utihne da bi naše sestre, povodeći se za svojim sklonostima, pokazale pravo stanje svog oholog i nepreporođenog srca. Reforma u pogledu odevanja preporučena je da bi se sprečilo prilagođavanje svetu koje je danas toliko očevidno. Mnogi su ismejavali ideju da reforma u odevanju treba da ih štiti od popuštanja i robovanja modi, ali je Gospod na ovaj način dopustio da se razotkrije oholost i taština koju gaje u svom srcu i da se pokažu upravo onakvima kakvi jesu. Sada se pokazalo da je ograničenje propisano reformom u pogledu odevanja zaista neophodno.

Kad bi sve naše sestre prihvatile ovu jednostavnu haljinu umerene dužine i bez nepotrebnih ukrašavanja, jednoobraznost koju bismo na taj način postigli zaslužila bi Božje odobravanje i imala mnogo blagotvorniji uticaj na svet nego raznolikost koju imamo u poslednje četiri godine. Međutim, pošto većina naših sestara ne prihvata reformu odeće takvu kako je prvobitno zamišljena, sad prikazujemo drugi kroj koji će, nadamo se, imati manje prigovora i zamerki. Odeća žena prema istom treba da bude bez nepotrebnih ukrasa i teških sukanja sa širokim pojasom čiji teret sav visi na kukovima. Treba da se sastoji uglavnom od jednostavne haljine ili pak bluze dovoljno široke da nigde ne steže telo i suknje toliko dugačke da ne skuplja blato i prljavštinu sa ulice. Materijal treba da bude bez upadljivih šara i jednostavne boje. Zaštiti udova treba pokloniti isto toliko pažnje kao i dužini haljine.

Hoće li moje sestre pristati da prihvate ovaj stil odevanja i prestati da se povode za modom koju izmišlja sotona i koja se stalno menja? Niko ne može reći kakve će sve biti sledeće grdobe i čudovišta mode. Nazori ovoga sveta čija je jedina briga „šta ćemo jesti i piti i u šta ćemo se obući” ne treba da budu naš kriterijum.

Neke žene kažu: „Kad mi ove haljine koje sada nosim dotraju, druge ću šiti jednostavnije.” Međutim, ako je sadašnje prilagođavanje modi i običajima sveta ispravno pred Bogom i ako On to može odobriti, čemu onda i kada ikakva promena? Ali ako je to pogrešno, zar treba onda nastavljati pogrešnim putem ijedan trenutak više nego što je potrebno da se izvrši promena? Upravo ovde želimo da vas podsetimo na činjenicu koliku ste revnost, veštinu i istrajnost pokazale u pripremi tih svojih haljina prema postojećoj modi. Zar ne bi bilo vredno pohvale kada biste ispoljile bar toliko usrdnosti i truda da te svoje haljine prilagodite biblijskim merilima? Dragoceno Bogom dano vreme i novac trošile ste bez štedenja da biste imale haljine po svetskoj modi, a na kakvu žrtvu ste sada spremne da popravite rđav primer koji ste u tom pogledu davale drugima?

Sramota je za naše sestre da toliko zaboravljaju svoje sveto obeležje i svoje dužnosti prema Bogu da se povode za modom ovog sveta. Za to ne postoji drugi razlog nego izopačenost srca i telesne želje. Na takav način ne možemo pozitivno uticati na svoju okolinu. To je toliko nedosledno i nespojivo sa verom koju ispovedamo da nas samo čini smešnima u očima ovog sveta.

Oholost i ljubav prema svetu koje dolaze do izražaja u načinu odevanja naših sestara odbijaju od istine mnoge duše koje su bile potpuno osvedočene njome. Objavljena istina deluje tako jasno i skladno da zainteresovani osećaju da prihvatanjem iste moraju uzeti i težak krst. Ali kad vide toliku razmetljivost u odevanju naših sestara, oni zaključuju: „Ovi vernici se u načinu odevanja uopšte ne razlikuju od nas. Oni u stvari ne veruju u ono što ispovedaju i, na kraju krajeva, oni mora da su prevareni. Kad bi oni zaista verovali da Hristos uskoro dolazi kada će sudbina svake duše zauvek biti odlučena za večni život ili za smrt, oni ne bi žrtvovali toliko vremena i novca da se obuku prema poslednjoj modi.” Kako malo znaju ove takozvane sestre

kakvu propoved takvim svojim načinom odevanja propovedaju!

Naše reči, naši postupci i naš način odevanja jasno i nedvosmisleno govore da li mi sabiramo sa Hristom ili pak rasipamo. To nije beznačajna sitnica preko koje možemo olako i sa osmehom prelaziti. Pitanje odevanja zahteva da o tome razmišljamo najozbiljnije i sa molitvom. Mnogi nevernici uviđaju da je pogrešno što dopuštaju sebi da budu robovi mode, ali kad vide da se one koje se grade veoma pobožnima povode za modom kao i ostali svet i uživaju u društvu lakomislenih, oni zaključuju da nije nikakvo zlo ako i sami tako čine.

„Jer mi smo,” kaže nadahnuti apostol, „gledanje i svijetu i anđelima i ljudima.” Celo nebo budno i sa velikim interesovanjem prati kakav uticaj oni koji se smatraju Hristovim sledbenicima šire oko sebe. Sestre moje, vaše odevanje govori ili za Hrista i Njegovu svetu istinu ili za ovaj svet. Za koga svojim izgledom svedočimo? Imajmo uvek na umu da ćemo pred Bogom morati da polažemo račun i za uticaj koji smo širili. Ne želimo da na bilo koji način ohrabrujemo lakomislenost i nemarnost u pogledu odevanja. Naša odeća treba da bude prikladna i odgovarajuća. Ako je i od najobičnijeg materijala, uvek treba da bude čista i prikladna. Ako ne nosimo plisirane haljine, uvek ćemo biti u mogućnosti da nešto uštedimo samim tim što takve haljine možemo same da šijemo, peremo i peglamo. Pojedine porodice, da bi svoju decu odevale po zahtevima mode, izlažu se izuzetno velikim troškovima. Kakvog li gubitka i u vremenu i u sredstvima? Devojčice, ako se drže čisto i uredno, mogu izgledati lepo i veoma privlačno i bez plisiranih haljina i naročitih ukrasa. U održavanju, pranju i peglanju plisiranih haljina majke često gube mnogo vremena i to za njih predstavlja pravi teret.

Zašto da naše sestre, robujući savremenoj modi, zakidaju Bogu službu koju Mu duguju i sredstva kojima mogu da potpomognu Njegovo delo? Prve i najdraže misli posvećuju se odevanju, na to se nemilosrdno troši i vreme i novac. Zapostavljaju se prosvetljenje uma i oplemenjivanje srca. Manje pažnje poklanja se izgrađivanju karaktera nego odevanju. Unutrašnji ukras smernog i krotkog duha pred Bogom ima neprocenjivu vrednost i najveća je ludost zbog tako bezvrednih prolaznosti propustiti mogućnost da se stekne taj dragoceni ukras duše.

Sestre moje, mi možemo učiniti plemenito delo za Boga ako to želimo. Žena nije svesna svojih mogućnosti. Nije Božja namera da žena sve svoje sposobnosti svede samo na pitanja kao što su: Šta ćemo jesti? Šta ćemo piti? U šta ćemo se obući? Postoje viši i plemenitiji ciljevi u životu kojima žena može da se posveti. Ona treba da razvija sve svoje Bogom dane sposobnosti da bi ih mogla upotrebiti u velikom delu spasavanja duša od večne propasti.

Popularne crkve nedeljom više liče na neko pozorište nego na mesta bogoslužjenja. Tu se mogu kao na nekoj izložbi videti svakojake haljine po poslednjoj modi. Siromašniji nemaju smelosti ni da uđu u takve bogomolje. Svojim ušima sam čula kako jedan od posetilaca ovih modernih crkava opisuje svoje zapažanje: „Tu mi se pruža retka prilika za studiranje poslednje mode. Tu mogu da vidim kakav utisak ostavljaju pojedini krojevi i, da znate, mnogo mi koristi u mom zanatu što tu imam mogućnost da vidim kako pojedini krojevi odgovaraju uz razne oblike i boje kose. Jeste li primetili onaj divni šešir sa velikim nakitom? Ja znam kako se izrađuje jer mi je to zanat koji radim svakog dana, a ovde imam priliku da vidim kako to praktično izgleda.”

Nijedna reč nije izgovorena o Hristu niti o propovedi koja je tog dana održana. Pomislite samo kako Isus posmatra to društvo sa svim njegovim upadljivim ukrasima i raskošnim preterivanjem u odevanju! Kakvog li obeščašćenja prema domu Božjem! Kada bi Hristos sada bio na zemlji i ušao u jednu od ovakvih crkava, zar ne bi, kao nekad iz Jerusalimskog hrama, isterao sve koji tako obesvećuju dom Njegovog Oca?

Ali najveće zlo je uticaj koji ovakve pojave imaju na decu i mlade. Od svog najranijeg

detinjstva oni postaju žrtve mode i njenih nemilosrdnih zahteva. O modi oni od malena slušaju više nego o svom spasenju. Oni vide kako njihove majke više pažnje poklanjaju modnim žurnalima nego Bibliji. U modne salone i k modiskinjama majke češće idu nego u crkvu. Spoljašnjem ukrašavanju i haljinama poklanja se više pažnje negoli ukrašavanju karaktera. Stalno ukoravanje i kažnjavanje zbog toga što su uprljali ili izgužvali svoju finu odeću čini duh dece još prkosnijim i razdražljivijim.

Majke se ne uznemiruju toliko zbog izopačenosti karaktera svoje dece koliko zbog njihove uprljane odeće. Dete mnogo više čuje o haljinama nego o vrlini jer majke bolje poznaju modu nego svoga Spasitelja. Njen primer suviše često okružuje decu i mlade otrovnom atmosferom. Tako se porok, obučen u odeću mode, uvlači i među decu.

Jednostavnost u odevanju daje razumnoj ženi najlepší izgled. O karakteru jedne osobe mi obično sudimo po načinu njenog odevanja. Kitnjasto odevanje odaje taštinu duše i slabost karaktera. Smerna i pobožna žena pokazuje to i skromnošću u svom odevanju. U izboru jednostavnog i prikladnog načina odevanja otkrivaju se oplemenjen ukus i prosvećen um.

Postoji ukras koji je nepropadljiv, koji služi na blagoslov i sreću svima koji nas okružuju u ovom životu i koji će blistati nesmanjenim sjajem kroz beskrajna vremena večnosti. To je ukras krotkog i smernog duha. Bog nas poziva da najskupocenijom odećom (pravde Hristove) zaodene-mo svoju dušu. Svaki put kada u ogledalu pogleda svoje odevanjem i nakitom ukrašeno telo obožavateljka mode treba da pomisli koliko zbog toga zanemaruje svoju dušu. Svaki sat vremena propuštenog u spoljašnjem ukrašavanju trebalo bi da joj bude prekor što zanemaruje oplemenjiva-nje svog uma. Tada bi došlo do reforme koja bi uzdigla i oplemenila sve životne težnje i namere. Umesto težnje za skupim spoljašnjim ukrašavanjem, usrdnije bi tražili onu mudrost koja je vrednija od zlata ofirskog i najskupocenijeg dragog kamenja.

Na oltaru mode njeni poklonici najčešće žrtvuju i čvrstinu karaktera i fizičko zdravlje. Oni ne žive ni za kakav viši cilj i zato i ne postižu ništa vredno poštovanja. Svuda nailazimo na žene čiji su i um i srce obuzeti samo ljubavlju prema modi i spoljnom ukrašavanju. Duša je takve žene zakrčljala i unižena i sve njene misli usredsređene su samo na njeno jadno i bedno „ja.” Kad je za jednu tako moderno odevenu devojkicu, dok je prolazila ulicom, neko zapitao: „Ko je ona?,” odgovorili su mu: „Ona je luksuzni ukras u kući svoga oca, ali osim toga ona nikom nije ni od kakve koristi.” Žalosno je kada one koje se smatraju Hristovim sledbenicama misle da je otmenost podržavati modu i manire takvih potpuno beskorisnih „luksuznih ukrasa.”

Dragocene pouke u pogledu odevanja prave hrišćanke daje apostol Petar: „Vaše ukrašava-nje da ne bude spolja: u pletenju kose i u kićenju zlatom ili u oblačenju haljina; nego u skrivenom čovjeku srca, u nepropadljivosti krotkoga i tihoga duha, što je pred Bogom skupocjeno. Jer se tako nekad ukrašavahu i svete žene, koje se uzdahu u Boga.” Sve što mi preporučujemo jeste da se potčinimo savetima Reči Božje. Čitamo li Bibliju i upravljamo li se po njenim uputstvima? Hoćemo li da služimo Bogu ili ćemo se prilagođavati običajima ovoga sveta? Hoćemo li služiti Bogu ili mamoni? Možemo li očekivati Božje odobravanje i mir u svojoj duši dok živimo u direktnoj suprotnosti sa učenjima Njegove reči?

Apostol Pavle savetuje hrišćanke da se ne prilagođavaju ovome svetu, nego da se promene „obnovljenjem uma svojega, da biste mogli,” naglašava on, „kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božja.” Ali mnogi koji tvrde da su deca Božja ne osećaju uopšte da ih optužuje savest što se u nošenju zlatnih ukrasa, bisera i raskošnih haljina prilagođavaju običajima ovog sveta. One hrišćanke kojima savest ne dozvoljava da se tako ponašaju smatraju se osobama uskih pogleda, suviše bojažljivima, pa čak i fanaticima. Ali sam Gospod je našao za dobro da nam u

pogledu odevanja ostavi ovakva uputstva; ta uputstva dolaze sa izvora beskrajne mudrosti i svi oni koji ih preziru i odbacuju izlažu se opasnosti i večnom gubitku. Srca onih takozvanih hrišćanki koje su tako nerazdvojno vezane za ukrašavanje zabranjeno u Reči Božjoj puna su oholosti i taštine. One žele da na sebe privuku pažnju. Svojim odevanjem one kao da govore: „Gledajte u mene, divite mi se!” Na taj način se popuštanje taštini koja je urođena ljudskoj prirodi stalno podstiče i povećava. Kad bi nam jedini cilj bio samo da ugodimo Bogu, svakog nepotrebnog ulepšavanja naše spoljašnjosti potpuno bi nestalo.

Nasuprot spoljašnjem ukrašavanju, apostol ističe vrednost krotkog i tihog duha, a zatim naglašavajući neuporedivu vrednost unutrašnje lepote zaključuje da je to „pred Bogom mnogo-cjeno.” Postoji, dakle, očigledna suprotnost između ljubavi prema spoljašnjem ukrašavanju i vrlina krotosti, tihog i blagog duha. Samo kad nastojimo da se potpuno i u svemu prilagodimo Božjoj volji, Njegov mir i istinska radost vladace u našoj duši.

Ljubav prema ukrašavanju ugrožava moral i ženu koja kao hrišćanka treba da se odlikuje čednošću, razboritošću i čistotom čini upravo suprotnom onome što ona treba da bude. Haljine koje upadljivo ističu telo često podstiču čulnost u srcu one koja ih nosi i bude niske strasti u srcu onih koji je posmatraju. Bog unapred vidi da propast karaktera često dolazi kao posledica popuštanja oholosti i taštini u pogledu odevanja i da raskošno odevanje guši želju da se čini dobro.

Ukoliko više trošite na svoje skupo odevanje, utoliko ste manje u mogućnosti da nahranite gladne i odenete gole; reka dobročinstva koja bi trebalo stalno da teče na taj način presušuje. Svaki dinar koji uštedimo odričući se nekog nekorisnog ukrašavanja može se dati siromahu ili priložiti u Božju riznicu i na taj način potpomoći širenje jevanđelja i slanje misionara u strane zemlje ili štampanje knjiga - da bi zraci svetlosti doprli i do onih koji se još uvek nalaze u tami zablude. Svaki dinar potrošen nepotrebno lišava nas dragocene mogućnosti da učinimo neko dobro.

Sestre moje, koliko dragocenog vremena trošite na nepotrebno ukrašavanje, vremena za koje ćete morati da polažete račun pred Bogom? Koliko novca trošite da zadovoljite svoje fantazije i izazovete divljenje onih koji su u srcu puni taštine kao i vi? Taj novac pripada Gospodu. Koliko ste dobra mogle učiniti s tim! A koliko gubite i u ovom i u budućem životu što to niste učinile! Svakome će biti suđeno po onome što je učinio ili pak propustio u ovom životu. Bog čita naše misli i pobude naših srca. Pred Njegovim okom koje sve vidi otkriveno je svako delo i svaka tajna. Nijedna misao, nijedna reč i nijedan postupak u životu ne promiču Njegovoj pažnji. On zna da li mi ljubimo i slavimo Njega ili pak sebično ugađamo sebi. On zna da li težimo za onim što je gore, gde Hristos sedi s desne strane Njemu ili pak za onim što je zemaljsko, čulno i đavolsko.

Svaki put kada na svoju odeću stavite neki skupi, a potpuno nepotreban ukras, vi zakidate one koji nemaju u šta da se obuku. Svaki put kada na svoju trpezu iznosite nepotrebna, raznovrsna i raskošna jela, uskraćujete hranu gladnima. Da li vi, koji tvrdite za sebe da ste hrišćani, razmišljate kako izgledaju zapisi o vama u nebeskim knjigama? Ne trošite na luda i štetna zadovoljstva ono što pripada Bogu i ono što treba da udelite siromašnima, preklinjem vas. Ne ukrašavajte se skupocjenim haljinama, nego dobrim delima, kao što dolikuje ženama koje ispovedaju pobožnost. Ne dozvolite da vapaj zapostavljenih udovica i siročadi dopire do neba. Ne dozvolite da se na vašim haljinama nađe krv izgubljenih. Ne provodite dragoceno vreme milosti i probe u zadovoljavanju oholosti svoga nepreporođenog srca. Zar nema siromašnih koje treba posetiti i pomoći, neupućenih kojima treba čitati Reč Božju? Zar nema obeshrabrenih i očajnih

kojima bi tako dobro došla svaka reč utehe i ohrabrenja i vaše molitve?

Nisu li vaša oholost i vaša sujeta postajale sve izraženije ukoliko vam je Bog davao više uspeha i napretka u ovozemaljskim dobrima? Posvećujući dragoceno vreme svom spoljašnjem ukrašavanju vi zanemarujete unutrašnje ukrašavanje; zato ne napredujete u blagodati. Umesto da svoje misli sve više usmeravate k nebu, vi se sve više usredsređujete na ono što je zemaljsko. Lude i štetne želje, čulne i unižavajuće strasti zaklanjaju od vaših očiju sve što je sveto i uzvišeno. Zašto svi oni koji tvrde da ljube Hrista ne beže od tih popuštanja tako pogubnih za dušu? Zaludenost modom, razmetljivost i težnja za zadovoljstvima preplavljuje svet. Nemoral je u stalnom i strašnom porastu. Zašto se hrišćanke ne trude da budu dosledne svojoj uzvišenoj veri?

Hristos se stidi ovakvih svojih sledbenika. Čime i u čemu mi pokazujemo bilo kakvu sličnost sa Njim? U čemu se naš način odevanja slaže sa biblijskim učenjem? Ne želim da gresi ovog naroda budu na meni i zato trubi dajem ovako jasan zvuk. Već godinama pišem i govorim o tom pitanju. Moje svedočanstvo u tom pogledu sasvim je jasno i odlučno. Ne izbegavam da savete Božje objavim u potpunosti. Želim da budem čista od krvi sviju. Činjenica da svetovnost i oholost sve više preovlađuju nije izgovor za hrišćanku da se povodi za ostalima. Bog jasno kaže: „Ne idi za množinom na zlo.”

Sestre moje, ne igrajte se više sa spasenjem svoje duše. Sa Bogom se nije šaliti. Pokazano mi je da je ljubav prema odevanju glavni uzrok vašeg duhovnog nazadovanja. To dovodi do zanemarivanja ozbiljnih odgovornosti i u vašem srcu jedva da postoji iskra ljubavi prema Bogu. Raskinite bez odlaganja sa ovim uzrokom vašeg nazadovanja jer to predstavlja greh i protiv vaše duše i protiv Boga. Ne dozvolite da vam srce odrveni prevarom greha. Moda izopačuje um i potkopava duhovnost našeg naroda. Robovanje modi sve više uzima maha i među adventistima sedmog dana i čini više nego sve drugo da odvoji naš narod od Boga. Pokazano mi je da su pravila naše Crkve u tom pogledu nepotpuna. Svako ispoljavanje oholosti u odevanju koje je zabranjeno u Reči Božjoj trebalo bi da bude dovoljan razlog za primenu crkvene discipline. Ukoliko neka sestra, i pored svih opomena, poziva i molbi, nastavlja da sprovodi svoju izopačenu volju, to se može smatrati jasnim dokazom da njeno srce nije ujedinjeno sa Hristom. „Ja” i samo „ja” postaje predmet obožavanja i jedna takva tobožnja hrišćanka može mnoge da odvrati od Boga.

Na nama kao narodu je težak greh što dopuštamo da se članovi naše Crkve odevaju na način koji nije u saglasnosti sa našom verom. Moramo se probuditi odmah i zatvoriti vrata pred zavodljivim kušanjima mode. Ako to ne učinimo, naše skupštine će se demoralisati.

Pravilno obrazovanje

Pravilno obrazovanje obuhvata ne samo znanje stečeno iz knjiga i intelektualno usavršavanje, nego je to obuka koja obezbeđuje zdrav moral i korektno ponašanje. Mi strahujemo da i mnogi od onih koji primaju studente u svoju kuću ne shvataju svoju pravu odgovornost i ne vrše dobar uticaj na te mlade. Takvi studenti nemaju sva ona preimućstva koja bi mogli imati na koledžu.¹¹ Suviše se često čuje pitanje: „Zar sam ja čuvar brata svojega?” Kakvu brigu, kakav teret ili odgovornost treba da snosim za studente koji samo stanuju u mojoj kući? Moj odgovor takvima glasi: Dužni ste da o njima vodite brigu upravo kao i o svojoj deci.

¹¹ Ovde se misli na internat gde studenti pored nastave imaju i stan i hranu.

Hristos kaže: „Ljubite jedni druge kao što ja vas ljubim.” Duše tih mladih koje ste primili pod svoj krov dragocene su u očima Gospodnjim isto tako kao i duše vaše drage dece. Ti mladići i devojke su, otišavši od kuće, lišeni svih preimućstava pozitivnog domaćeg uticaja; stoga su oni koji ih prime na stan dužni da taj stan učine uticajnim i prijatnim za njih. Brinući se tako za ove mlade oni bi nadoknadili jedan veliki nedostatak u njihovom životu, a pred Bogom bi učinili isto ono što propovednik čini za propovedaonicom. Ograđivati ove mlade uticajem koji će im biti zaštita od iskušenja i priprema za večnost, privesti ih Isusu - to je delo koje nebo priznaje i ceni. Ozbiljne odgovornosti imaju oni koji žive u velikom centru našeg dela gde postoje značajni interesi koje treba potpomagati. Oni koji odluče da žive u Batl Kriku treba da budu ljudi i žene vere, duhovne mudrosti i molitve.

U školi se sastaju stotine mladih različitih sklonosti i različitog vaspitanja i zato je potrebna velika pažnja i mnogo strpljenja da se um i onih koji su se razvijali pod pogrešnim uticajima usmeri dobrim putem. Neki od njih nikada nisu bili disciplinovani, drugi su opet bili pod suviše jakom disciplinom tako da se sad, oslobođeni ruke koja ih je budno, a možda i previše kruto obuzdavala i kontrolisala, osećaju slobodnima da rade što im je volja. Takvi preziru čak i samu pomisao na bilo kakvo ograničavanje. Okupljeni u našem koledžu, ovi raznovrsni elementi zadaju brige, predstavljaju teret i odgovornosti čine još težima ne samo učiteljima, nego i celoj Crkvi.

Studenti u našem koledžu izloženi su mnogostrukim iskušenjima. Oni tu dolaze u kontakt sa pojedincima gotovo svakojakog morala i različitih nazora. Oni koji imaju kakvo-takvo versko iskustvo zaslužuju svaku osudu ako se odlučno ne suprotstave svim ovim zlim uticajima. Ali mnogi od njih više vole da se povode za svojim sklonostima. Oni ne shvataju ozbiljno da svoju sreću sami stvaraju ili je pak uništavaju. U njihovoj je moći da svoje vreme i mogućnosti iskoriste tako što će izgraditi karakter koji će ih učiniti srećnima i korisnima u životu.

Mladi koji žive u Batl Kriku izloženi su stalnoj opasnosti zato što ne održavaju neprekidnu vezu sa nebom. Kada bi zaista bili odani svojoj veri, mogli bi da budu živi misionari za Boga. Ispoljavanjem hrišćanskog interesovanja, simpatije i ljubavi prema mladima koji u Batl Krik dolaze iz drugih mesta, oni bi za njih mogli da budu pravi blagoslov. Treba uložiti najusrdnije napore da ti neiskvareni mladići i devojke koji dolaze sa strane ne zapadnu u društvo nesavesnih i površnih koji samo traže društvo i zabave. Takvi šire demoralisajući uticaj svuda - i na koledžu i u sanatorijumu i u izdavačkim ustanovama. Broj našeg članstva stalno se povećava, dok se budnost i revnost u čuvanju tvrđave nalaze u stalnom opadanju. Kad bi bili spremni da gledaju otvorenim očima, svi bi mogli da uvide kuda sve to vodi.

Mnogi se u Batl Krik doseljavaju samo zato da bi svojoj deci omogućili školovanje u našem koledžu, ali ne uviđaju kolike odgovornosti to povlači za sobom. Oni ne shvataju da postoji nešto čemu bi trebalo da posvete pažnju više nego svojim ličnim sebičnim interesima; ne shvataju da svojim dolaskom mogu postati smetnja, a ne blagoslov, ukoliko ne dolaze u čvrstoj nameri da tamošnje blagodati ne samo primaju, nego i da ih dele sa drugima. Ipak, niko dolaskom u Batl Krik ne mora da izgubi svoju duhovnost; ako smo čvrsto rešeni da sledimo Hrista, nema te sile koja nas može navesti da zastranimo s puta kojim, prema Božjoj nameri, treba da idu izbačeni. Niko ne može biti primoran da ponavlja greške onih koji su hrišćani samo po imenu. Videći greške i nedostatke drugih, mi smo i pred Bogom i pred bližnjima dužni da im pružimo bolji primer.

Neki, međutim, pogreškama i slabostima drugih opravdavaju svoje karakterne nedostatke i čak delima podržavaju upravo one negativne osobine koje rečima osuđuju. Na taj način oni u stvari ohrabruju one za koje misle da su zastranili sa hrišćanskog puta. Oni otvorenih očiju idu u

zamku neprijatelja. U Batl Kriku nije malo njih koji uporno nastavljaju takvim putem. Doseljavajući se u mesto gde su skoncentrisane naše institucije, neki se rukovode sebičnom željom za zaradom i sticanjem novca. Takvi ne mogu pružiti nikakvu pomoć mladim studentima ni poukom ni primerom.

Opasnosti kojima su mladi izloženi povećavaju se kad se oni nađu u društvu velikog broja svojih vršnjaka različitog karaktera i životnih navika. U takvim okolnostima mnogi roditelji su skloni popuštanju umesto da udvostruče svoje napore da svoju decu čuvaju i budno kontrolišu. Na taj način oni ogroman teret jednostavno prebacuju na odgovorne u školi i u Crkvi, koji se ionako osećaju odgovornima. Kad takvi roditelji uvide da im se deca izopačuju, oni su skloni da okrivljuju one koji nose teret dela, dok je zlo u stvari prouzrokovano pogrešnim usmeravanjem samih roditelja.

Umesto da se ujedine sa onima koji nose teret odgovornosti, podižući zastavu morala i zalažući se svim srcem i dušom u strahu Božjem da ispravljaju greške kod svoje dece, mnogi roditelji umiruju sopstvenu savest govoreći: „Moja deca nisu gora od drugih.” Strahujući da svoju decu ne uvrede i da oni zbog toga ne krenu još gorim putem, roditelji nastoje da prikriju njihove pogreške i nevaljalstva, što je Bogu veoma mrsko. Ako se u srcu dece nalazi duh pobune i neposlušnosti, mnogo je bolje ugušiti ga odmah nego dopustiti da se on popuštanjem sve više učvršćuje i jača. Kad bi roditelji ispravno i savesno obavljali svoju dužnost, situacija bi bila sasvim drugačija. Mnogi od tih roditelja zastranili su i odvojili se od Boga. Zato im nedostaje Njegova mudrost da prepoznaju sotonina lukavstva i izbegnu njegove zamke.

U ovom vremenu zemaljske istorije nad decom i mladima treba budno stražiti. Treba ih i savetovati i ograničavati. Ilija, prvosveštenika, snašlo je prokletstvo i Božja kazna zato što svoje bezbožne sinove nije bez odlaganja strogo i odlučno obuzdavao. U Batl Kriku ima roditelja koji u svom postupanju sa decom nisu ništa bolji od ovog prvosveštenika. Oni se ne usuđuju da kontrolišu svoju decu. Iako vide da njihova deca u mnogome služe sotoni, oni prelaze preko toga kao preko nužnog zla koje se mora podnositi jednostavno zato što je neizlečivo.

Svakog sina i svaku kćer ako se noću udalje od kuće treba pozvati na odgovornost. Roditelji treba da znaju u kakvom se društvu nalaze i kreću njihova deca i u čijoj kući provode svoje večeri. Neka deca i mladi, služeći se lažju, obmanjuju svoje roditelje da bi izbegli razotkrivanje svojih zlih postupaka. Takvi traže društvo izopačenih drugova i tajno posećuju kafane i druga zabranjena mesta po gradu. Ima studenata koji odlaze u bilijarske dvorane i koji se kartaju, zavaravajući se da u tome nema nikakve opasnosti. Pošto njihov cilj nije ništa drugo osim razonode, oni se osećaju sasvim sigurnima. To ne čine samo oni kojima nedostaje odgovarajuće vaspitanje. Čak i neki od onih koji su veoma brižljivo vaspitavani i učeni da na to gledaju sa gnušanjem i odvratnošću, usuđuju se da zakorače na to zabranjeno tle.

Mlade treba kontrolisati čvrstinom u načelu kako bi mogli pravilno da se koriste sposobnostima koje im je Bog dao. Međutim, oni se do te mere povode za trenutnim pobudama, bez obzira na načela, da se na taj način neprekidno izlažu opasnostima. Pošto ne mogu stalno biti pod vodstvom i zaštitom roditelja i dušebrižnika, oni se moraju naučiti da se sami savlađuju i da sami kontrolišu svoje postupke. Moraju se naučiti da misle i postupaju savesno, rukovodeći se uvek određenim načelom.

Oni koji se bave studijama treba da se i opuste. Um ne sme biti neprekidno zaokupljen napornim razmišljanjem jer se osetljiva umna mašinerija time iscrpljuje i premara. Telo se vežbom mora privikavati na rad isto tako kao i um. Ali i u razonodi je jako potrebna umerenost kao i u svemu drugom. Karakter takve razonode treba pažljivo i temeljno razmotriti. Svako od

mladih treba da sebi postavi pitanje: Kako će ova razonoda uticati na moje fizičko, umno i moralno zdravlje? Neće li ona možda do te mere da me zaludi da zaboravim na Boga? Neću li možda zbog toga izgubiti iz vida slavu Božju?

Kartanje treba zabraniti jer njegovo stremljenje i cilj u kojem je usmereno predstavlja opasnost. U kockarnicama i svuda gde se igraju karte predsedava knez sila tame. Zli anđeli su na takvim mestima uobičajeni gosti. U takvoj vrsti razonode zaista nema ničeg korisnog ni za dušu ni za telo, ničeg što jača um ili što bi ga obogaćivalo idejama korisnim za buduću upotrebu. Razgovor se najčešće svodi na beznačajne tričarije i uglavnom je unižavajućeg karaktera. Tu se čuju nedolične šale, podle i vulgarne reči koje unižavaju i ruše istinsko dostojanstvo čoveka. Takve igre predstavljaju najbesmislenije, najnekorisnije i najopasnije zanimanje kojim mladi uopšte mogu da se bave. Kartanje one koji mu se odaju jako uzbuđuje i oni ubrzo izgube volju i podstrek za bilo koje korisno i časno zanimanje. Veština u kartanju često dovodi do želje da se to znanje i veština iskoriste u sticanju lične dobiti. Na kocku se prvo stavlja mala suma novca, a zatim sve veća i veća, sve dok se na kraju ne zapadne u pravu kockarsku strast koja vodi u neizbežnu propast. Koliko je njih ova pogubna razonoda dovela do svih mogućih poroka: do siromaštva, do ubistva, do zatvora, do razbojništva i konačno do vešala! I pored svega toga, mnogi roditelji ne vide jezivi ambis propasti koji širom otvorenih čeljusti preta da proguta naše mlade.

Među najopasnija mesta na kojima se ljudi često sastaju u cilju uživanja i razonode spada pozorište. Umesto da bude škola morala i vrline, kako se to često tvrdi, pozorište predstavlja pravi rasadnik nemorala. Takvom razonodom jačaju se i utvrđuju poročne navike i grešne sklonosti. Pesme unižavajućeg karaktera, razuzdani gestovi, izrazi i pokreti koji podstiču porok izopačuju maštu i unižavaju moral. Svako mlado biće koje po navici prisustvuje takvim predstavama neizbežno će se iskvariti. U našoj zemlji nema uticaja koji bi jače mogao da zatruje maštu, da uništi verske utiske i otupi želju za neuzbudljivim zadovoljstvima i trezvenim stvarnostima života nego što to čine pozorišne zabave. Ljubav prema ovakvim prizorima jača sa svakom predstavom isto tako kao što upotrebom jača i želja za opojnim pićem. Jedini siguran put je da izbegavamo pozorišta, cirkus i svako drugo sumnjivo mesto za zabavu i razonodu.

Ima rekreacija koje su zaista veoma korisne i za um i za telo. Rukovodeći se prosvećenim umom koji zna da pravi razliku između dobra i zla, može se naći obilje načina za priredbe i razonodu čiji su izvori ne samo bezazleni, nego i poučni. Rekreacija na čistom vazduhu i posmatranje dela Božjih u prirodi predstavljaju najveću blagodat.

Veliki Bog, čija slava obasjava nebesa i koji svojom svemoćnom rukom održava milione svetova, je i naš Otac. Mi treba samo da Ga volimo, da se u veri oslanjamo na Njega sa takvim poverenjem kao mala deca na svoje roditelje i On će nas prigrliti kao svoje sinove i kćeri i učiniće nas naslednicima svekolike neizrecive slave večnoga života. On sve krotke i smerne uči istini, „uči krotke hoditi putem Njegovim.” Ako u poslušnosti nastavimo da tvorimo Njegovu volju, učeći rado i marljivo pouke koje nam On pruža u svom providenju, uskoro ćemo začuti Njegov glas: Deco, dođite kući, stanovi su pripremljeni za vas u nebeskim dvorovima.

Odgovornost pred Bogom

Bog od nas s pravom očekuje da sve svoje umne i fizičke snage mudro upotrebimo i pred Njim smo odgovorni za to. Ko može da odmeri težinu svojih odgovornosti? Moraćemo da položimo račun i za uticaj koji širimo. Ono što nama možda izgleda kao mali nedostatak u našem

karakteru reprodukuje se u drugima u mnogo većem stepenu i tako naš uticaj na zlo može da se širi u nedogled i neprekidno nastavlja.

Neka se niko ne usuđuje da olako govori o predostrožnosti i opomenama onih čija je dužnost da čuvaju moral i duhovnu dobrobit onih koji su povereni njihovoj brizi. Može nam izgledati da reči imaju malo uticaja i da kod slušalaca stvaraju samo trenutni utisak. Ali to nije sve. U mnogim slučajevima te reči nalaze odziv u neposvećenom srcu mladih koji se nikad nisu potčinjavali predostrožnosti ili ograničenju. Jedna nepromišljeno izgovorena reč može uticati na večnu sudbinu neke duše. Svaki pojedinac na izvestan način utiče na život drugih. Svojim uticajem mi delujemo ili kao svetlost koja obasjava i unosi vedrinu u život drugih ili pak kao pustošna bura koja sve uništava. One sa kojima se družimo mi svojim uticajem uzdižemo ka sreći i večnom životu ili ih sunovraćamo u nesreću i večnu propast. Niko ne propada sam u svom bezakonju. Ma koliko da je ograničena sfera njegovog uticaja, on ipak širi uticaj ili na dobro ili na zlo. Jedan čovek je na svojoj smrtničkoj postelji rekao: „Sakupite moj uticaj i sahranite ga zajedno sa mnom.“ Ali može li se to učiniti? Ne, ne! On je kao seme korova, razneseno preko drugih na sve strane, uhvatio dubok koren i neizbežno donosi svoju žetvu.

Malo je njih koji rđave navike stvaraju sa predumišljajem. Čestim ponavljanjem pogrešnih postupaka navike se stvaraju nesvesno i vremenom se toliko ukorene i učvrste da se kasnije, i uz najistrajnije napore, veoma teško menjaju. Zato nipošto ne treba oklevati da se što pre raskine sa svakom grešnom navikom. Zle navike, ukoliko ih ne pobedimo, na kraju pobeđuju nas i uništavaju našu sreću. Ima toliko jadnih i nesrećnih ljudskih stvorenja, bednih, očajnih i degradiranih do te mere da predstavljaju samo prokletstvo za sve koji ih okružuju, a mogli su da budu korisni i srećni članovi ljudske porodice da su pravilno iskoristili mogućnosti koje su im bile pružene. Mnogi od mladih propuštaju dragocene časove svoga života u beskorisnom sanjarenju o onome što je neostvarljivo. Takvi obično nemaju ni snage karaktera ni čvrstine načela. Mnogi se prepuštaju okolnostima da ih kao igračku svojih promenljivih ćudi nose nizvodnim tokom života. Oni uvek traže nečije naklonosti i simpatije, uzalud očekujući sreću od drugih. Svi koji nastavljaju takvim putem doživće brodolom svojih nadanja i za ovaj i za budući život.

Mlade osobe koje se družu međusobno mogu jedni za druge da budu ili blagoslov ili pak prokletstvo. Oni se mogu međusobno moralno uzdizati, oplemenjivati i jačati, usavršavajući se u načinu ponašanja, u naravi i u sticanju znanja, ali isto tako mogu da šire i izopačujući uticaj ako dopuste sebi da postanu bezbrižni i neverni.

Svima koji svoje pouzdanje polažu na Hrista On će uvek biti pravi pomoćnik. Srećni su zaista oni koji održavaju stalnu vezu s Njim. Oni radosno idu putem kojim ih On vodi, raspinjući Njega radi svoje „ja“ zajedno sa svim slastima i telesnim željama. Temelje svoje nade takvi imaju u Hristu i nikakva bura iskušenja neće ih pokolebati jer svoju veru grade na sigurnom temelju.

Od vas samih, dragi mladići i devojke, zavisi da li ćete postati pouzdani, čestiti i stvarno korisni u životu. Budite spremni i čvrsto rešeni da uvek budete na strani pravde, bez obzira na okolnosti. Svoje rđave navike nikako ne možemo poneti u nebo i ako ih ovde ne savladamo, one će nas isključiti iz tog srećnog boravišta gde pravda živi. Zle navike se veoma snažno odupiru svakom nastojanju da ih iskorenimo, ali ih ipak možemo savladati ako u toj borbi ostanemo nepokolebljivo odlučni i istrajni.

Da bismo stvarali ispravne navike treba da se družimo sa osobama zdravog morala i snažnog verskog uticaja. Imajmo uvek na umu da još ovde treba da se udostojimo za život u nebeskim dvorovima. Dragoceno vreme milosti i proveravanja dato nam je da otklonimo svaki nedostatak iz svog karaktera i u tom pravcu treba da uložimo svaki napor, ne samo zato da

nasledimo večni život u budućnosti, nego i da u ovom životu budemo korisni. Dobar karakter mladići i devojke treba da smatraju kapitalom vrednijim od zlata i srebra. To je kapital neuništivi i predstavljaće neprocenjivi dobitak onda kad svako zemaljsko blago izgubi vrednost. Mladi treba da imaju uzvišeniju i plemenitiju predstavu o vrednosti hrišćanskog karaktera. Greh zaslepljuje oči i skrnavi srce. Čestitost, čvrstina i istrajnost su vrline koje svi treba najusrdnije da neguju jer te osobine za onoga ko ih poseduje predstavljaju neodoljivu silu - silu koja ga čini snažnim da čini dobro, da se odupre zlu i da strpljivo podnosi patnje i nevolje. U tome istinske vrline karaktera blistaju najizrazitijim sjajem.

Snagu karaktera sačinjavaju moć volje i moć vladanja nad samim sobom. Mnogi mladi pogrešno misle da su jake i neobuzdane strasti znak jakog karaktera; istina je, međutim, da je onaj kojim gospodare njegove strasti ustvari pravi slabić. Prava veličina i plemenitost čoveka mere se snagom osećanja koje on može da obuzda, a ne snagom osećanja koje savladavaju njega. Najjači je čovek onaj koji, iako osetljiv na nepravdu i uvredu, može da obuzda svoje strasti i oprosti svojim neprijateljima. Takvi ljudi su pravi heroji.

Mnogi imaju tako skučenu predstavu o onome šta bi mogli da postanu da će zbog toga zauvek ostati patuljci u duhovnom pogledu, dok bi pravilnim korišćenjem sposobnosti kojima ih je Bog obdario mogli da razviju plemenit karakter i da svojim uticajem pridobijaju duše za Hrista. Znanje je moć, ali umne sposobnosti, bez pobožnosti i dobrote srca, predstavljaju silu na zlo.

Naše umne sposobnosti i moralnu snagu daje nam Bog, ali je svaki pojedinac u velikoj meri sam graditelj svoga karaktera. Zgrada karaktera zida se svakog dana. Bog nas u svojoj Reči upozorava da pazimo kako zidamo, da zgrada našeg karaktera bude čvrsto utemeljena na večnoj Steni. Dolazi vreme kad će se ono što sad zidamo pokazati upravo onakvim kakvo ustvari jeste. Sada je vreme da sve svoje Bogom dane sposobnosti razvijamo da bismo izgradili karakter koji će nas učiniti korisnima u ovom životu i dostojnima uzvišenijeg života u carstvu slave.

Svaki postupak u životu, ma kako izgledao beznačajan, utiče na oblikovanje našeg karaktera. Dobar karakter je dragoceniji od bogatstva celog sveta i raditi na izgrađivanju karaktera je najplemenitiji poduhvat kojem se ljudi mogu posvetiti.

Karakter formiran u stalnom prilagođavanju okolnostima nestalan je, promenljiv, neuravnotežen i pun suprotnosti. Oni koji poseduju takav karakter nemaju nikakav uzvišeniji cilj u životu. Oni ne utiču blagotvorno na izgradnju karaktera drugih i potpuno su besciljni i bespomoćni u životu.

Vreme života koje nam je ovde dato tako je kratko da se može peđu izmeriti i treba ga iskoristiti mudro. Bog želi da Njegova Crkva bude živa, posvećena i delotvorna crkva. Ali naš narod je, kao celina, još uvek daleko od toga. Bog traži snažne i hrabre ljude, žive i aktivne hrišćane koji su, sledeći Onoga koji nam je ostavio pravi primer, spremni da se svojim uticajem odlučno založe za interese Njegovog dela i za pravdu. Gospod nam je svoje najznačajnije i najsvečanije istine poverio kao sveti zalog i mi njihov uticaj treba da pokažemo u svom svakodnevnom životu i karakteru.

Mesto i datum objavljivanja

Svedočanstvo za Crkvu broj 26, prvi put je objavljeno u Oklendu, država Kalifornija, SAD, 1876. godine.

Svedočanstvo za Crkvu broj 27, prvi put je objavljeno u Oklendu, država Kalifornija, SAD, 1876. godine.

Svedočanstvo za Crkvu broj 28, prvi put je objavljeno u Batl Kriku, država Mičigen, SAD, 1879. godine.

Svedočanstvo za Crkvu broj 29, prvi put je objavljeno u Batl Kriku, država Mičigen, SAD, 1880. godine.

Svedočanstvo za Crkvu broj 30, prvi put je objavljeno u Batl Kriku, država Mičigen, SAD, 1881. godine.